Thiên Hạc Phổ

Tác giả: Ngọa Long Sinh
Thể loại: Truyện Kiếm Hiệp

Lời Phi Lộ -

Đêm vằng vặc ánh trăng, bầu trời bàng bạc sao thưa, trên Kim phong nguyệt đỉnh Nga My sơn trắng xóa một vùng băng tuyết.

Một Thanh bào lão nhân râu dài quá ngực, tóc trắng xỏa vai, đang ngồi cô độc trên một tảng đá trên tuyệt đỉnh.

Nguyệt hoa như thủy chiếu xuống thiên niên băng của tuyệt đỉnh Nga My sơn tạo thành những vầng bạch quang lấp lánh.

Thanh bào lão nhân chợt khẽ động thân hình, lão hít một hơi thật sâu để áp chế tiếng ho, rồi lắng tai nghe những tạp âm trong gió thổi lại.

Hàn phong như dao cắt thổi bật chiếc thanh bào mỏng manh kêu phần phật khiến lão nhân phải thu mình lại, hai tay khẽ xoa vào nhau, có thể vì niên hạc quá cao nên khó lòng chịu đựng nổi hàn phong buốt da thấu cốt, nhưng lão nhân vẫn cố gắng cầm cự và giữ một phong thái an nhiên tự tại.

Chốc chốc Thanh bào lão nhân ngước nhìn vầng trăng vằng vặc giữa bầu trời như thể đang mong đợi điều gì đó.

Đột nhiên có một tiếng hú dài từ dưới Kim phong đỉnh truyền lên, tiếng hú phá tan bầu trời đêm tĩnh mịch.

Thanh bào lão nhân khẽ đưa tay vuốt râu, lão dịch động thân hình sửa thế ngồi cho ngay ngắn rồi lẩm bẩm tự nói:

- Đến rồi, đến rồi! Hy vọng bọn họ đều thủ ước mà đến đầy đủ.

Lời vừa dứt thì chợt nghe có tiếng bước chân lạo xạo lướt đi trên mặt tuyết.

Thanh bào lão nhân lắng tai nghe kỹ, rồi buột miệng tự hỏi:

- Quái, tại sao lại thiếu một vị?

Lão vừa dứt lời thì bỗng nhiên có bốn bóng người cùng xuất hiện cách tảng đá lão ngồi chừng ba trượng.

Bốn bóng người này đều có thân pháp cực nhanh, nhưng không ai chịu nhường ai, nên dường như cùng xuất hiện một lúc trước mặt Thanh bào lão nhân.

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau rồi từ từ chuyển mục quang nhìn về phía Thanh bào lão nhân.

Tám đạo mục quang lạnh lùng của bốn nhân vật này vừa tiếp xúc với pháp tướng của thanh bào lão nhân thì lập tức thu lại vẻ cuồng ngạo và thái độ ngạo thế khinh đời trên sắc diện, rồi đồng loạt cung thủ hành lễ.

Thanh bào lão nhân mở mắt ra nhìn bốn bóng người vừa đến một lúc lâu, rồi chậm rải nói:

- Đã mười năm nay không gặp, bốn vị vẫn mạnh khõe đấy chứ?

Vừa nói lão vừa chậm rải dịch mục quang nhìn từ trái qua phải.

Chỉ thấy nhân vật đứng tận cùng bên trái niên kỷ chừng ngũ tuần, đầu đội khăn vuông, râu dài chấm ngực, mặt trắng, mày rậm, tướng mạo trông như một văn sĩ lưu lạc trên giang hồ. Người thứ hai là một mỹ phụ trung niên, tay phải cầm ngọc địch, mày ngài, mắt hạnh, khoé miệng luôn hiện xuất nụ cười thâm hiểm khó lường. Người thứ ba có thân hình thấp bé, đầu to, mắt tròn, đặc biệt là miệng rất rộng, cơ hồ như chiếm gần nữa khuôn mặt của lão ta. Người thứ tư thân hình cao ốm, toàn thân mặc hắc bào, tay trái cầm một chiếc trống da có đường kính chừng nữa thước, tay phải cầm một chiếc dùi trống màu vàng kim.

Bốn người cùng hành lễ và nói:

- Bọn tại hạ đến thỉnh an Trần đại hiệp!

Thanh bào lão nhân mỉm cười, nói:

- Có lẽ bốn vị không ngờ lão khiếu vẫn còn sống qua mười năm phải không?

Văn sĩ bên trái nói:

- Trần đại hiệp công lực phi phàm, dù sống thêm trăm năm nữa cũng không có gì lạ.

Thanh bào lão nhân đưa tay vuốt râu và mỉm cười, nói:

- Nếu lão khiếu có thể sống thêm trăm năm nữa thì sợ rằng tứ vị không kịp chờ lão khiếu khứ thế rồi.

Mỹ phụ trung niên cất giọng uyển chuyển tiếp lời:

- Đại hiệp võ công tuyệt luân và luyện đến trình độ kim cương bất hoại thể, bọn tiện thiếp tuy nhỏ hơn mấy tuổi nhưng sợ rằng phải khứ thế trước đại hiệp thôi.

Thanh bào lão nhân phá lên cười một tiếng rồi nói:

- Tốt lắm! Lão khiếu cũng mong được như vậy!

Lão thấp lùn miệng rộng, nói:

- Xưa nay tại hạ luôn ăn ngay nói thẳng, có mấy lời này muốn nói ra nhưng mong rằng Trần đại hiệp không tức giận.

Thanh bào lão nhân khẽ gật đầu và nghiêm túc nói:

- Được các hạ cứ nói!

Lão lùn, miệng rộng nói:

- Tại hạ nghe nói Trần đại hiệp mắc phải quái bệnh nhiều năm qua, chẳng hay chuyện đó là chân hay giả?

Thanh bào lão nhân mỉm cười, nói:

- Các hạ nghe ai nói mà biết chuyện lão khiếu lâm bệnh?

Lão lùn miệng rộng thản nhên nói:

- Tai vách mạch rừng, chuyện Trần đại hiệp lâm bệnh tuy được bảo mật cẩn thận nhưng tại hạ vẫn thám thính được.

Lão vừa dứt lời thì lão phá lên cười ha hả một tràng.

Thanh bào lão nhân trầm sắc diện và lạnh lùng nói:

- Các hạ rất muốn lão phu bệnh mãi không lành phải không.?

Lão lùn miệng rộng vội nói:

- Trần đại hiệp nặng lời rồi, quả thực là trong lòng tại hạ không có ác ý đó, chúc Trần đại hiệp thọ tỉ nam sơn, vạn niên trường thạnh.

Thanh bào lão nhân lạnh lùng hừ một tiếng rồi chuyển mục quang nhìn sang đại hán cao gầy mặc hắc bào, lão nói:

- Mười năm qua các hạ đã giết bao nhiêu người rồi?

Hắc y đại hán vội khom người nói:

- Trần đại hiệp chưa quy tiên thì tại hạ đâu dám ngông cuồng khai sát giới.

Thanh bào lão nhân cười nhạt nói:

- Sau khi ta chết thì sao?

Hắc y đại hán mỉm cười thâm hiểm, vội nói:

- Điều đó rất khó nói.

Thanh bào lão nhân tiếp:

- Xem ra trước khi chết, lão khiếu phải giết ngươi trước.

Hắc y đại hán bất giác thối lui một bước vội nói:

- Trần đại hiệp đã không muốn tại hạ giết người thì sau này tại hạ không khai sát giới là được. Xin đại hiệp chớ tức giận, tại hạ thật tội đáng muôn chết.

Thanh bào lão nhân ngước nhìn trời, lão thở dài một hơi rồi nói:

- Chúng ta ước hội lần này hình như thiếu một người, đúng không?

Cả bốn người cùng đáp:

- Không sai.

Thanh bào lão nhân quét mục quang nhìn qua bốn người rồi hỏi:

- Tại sao Thiên Ma Nữ không đến?

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, không ai trả lời.

Thanh bào lão nhân chú mục nhìn mỹ phụ trung niên và nói:

- Ngươi và Thiên Ma Nữ rất gần gũi nhau, có lẽ ngươi biết tại sao ả không đến chứ?

Mỹ phụ trung niên nói:

- Ả nói... Ả nói đại hiệp.. đại hiệp...

Thanh bào lão nhân liền nói:

- Ả có mắng lão khiếu thì cũng không liên quan gì đến ngươi. Ngươi cứ nói thẳng ra đi.

Mỹ phụ trung niên nói:

- Thiên Ma Nữ nói rằng bệnh tình của đại hiệp rất nguy kịch và nhất định chết trong nay mai, nên lần này không cần đến hội.

Nói đoạn bà ta ngưng thần theo dỏi động tỉnh của Thanh bào lão nhân, thần thái đầy vẽ kinh khiếp, tựa như sợ đối phương bất ngờ xuất thủ lấy mạng mình.

Thế nhưng Thanh bào lão nhân thản nhiên mỉm cười, nói:

- Nhưng sự thực ngoài tiên liệu của ả.

Lão quét mục quang nhìn qua bốn người rồi hỏi:

- Tại sao cách nhìn của bốn vị khác Thiên Ma Nữ?

Văn sĩ bên trái nói:

- Trí tuệ của mỗi người không giống nhau nên đoán định sự việc đương nhiên cũng bất đồng.

Thanh bào lão nhân nói:

- Các hạ kiêm thông y đạo, vậy thử xem bệnh tình của lão khiếu như thế nào?

Văn sĩ vội nói:

- Theo tin tức tại hạ nghe được thì bệnh tình của đại hiệp rất nặng, nếu là người khác thì sợ rằng chỉ có thể sống được một năm thôi, nhưng Trần đại hiệp nội lực tinh thâm, võ công siêu phàm nên có thể khắc chế trọng bệnh.

Thanh bào lão nhân cười ha ha một tràng, rồi nói:

- Nói rất hay chẳng trách thiên hạ gọi các hạ là Ác Khổng Minh là Độc đại phu.

Văn sĩ giọng cười, nói:

- Trần đại hiệp quá lời, chẳng qua là bằng hữu trên giang hồ đề cao tại hạ thôi.

Thanh bào lão nhân cười nhạt, nói:

- Các hạ thử xem kỷ bệnh tình của lão phu rồi nói cho mọi người cùng nghe.

Ác Khổng Minh mỉm cười, nói:

- Nếu Trần đại hiệp tin tưởng tại hạ, để cho tại hạ xem qua kinh mạch thì có thể tại hạ đưa ra một vài lời võ đoán thôi.

Thanh bào lão nhân từ từ đưa tay trái ra và nói:

- Được các hạ hãy xem đi!

Nói đoạn lão từ từ nhắm mắt lại chờ đợi.

Không khí trên Kim phong đỉnh bỗng nhiên trở nên khẩn trương vô cùng, ba người còn lại đều phóng sáu đạo mục quang hồi hộp nhìn Ác Khổng Minh.

Dưới ánh trăng chỉ thì trán của Ác khổng Minh lấm tấm mồ hôi xuất hiện, tuy hàn phong không ngừng thổi qua nhưng rõ ràng sự căng thẳng và khẩn trương đã làm cho thân nhiệt của lão ta nóng lên.

Hồi lâu sau mỹ phụ trung niên khẽ nói:

- Nếu Trần đại hiệp cần dùng loại dược vật gì thì bọn ta sẽ tận lực đi tìm kiếm.

Ác Khổng Minh liếc nhìn mỹ phụ trung niên rồi lạnh lùng nói:

- Loại được vật mà Trần đại hiệp cần dùng hiện đang trên người Liễu Mỵ Nương ngươi, nhưng sợ rằng người không muốn nói ra thôi.

Liễu sng kinh ngạc hỏi lại:

- Ngươi nói cái gì?

Ác Khổng Minh lạnh lùng nói:

- Chẳng phải gan con cá chép vàng ngàn năm ở Thái Bạch Băng đầm đã ở trong tay ngươi rồi sao? Bệnh tình của Trần đại hiệp tuy nặng, nhưng chỉ cần ngươi dâng gan cá chép đó thì lập tức Trần đại hiệp sẽ bình phục ngay.

Chợt nghe lão lùn miệng rộng và Hắc y đại hán hừ một tiếng, bốn đạo mục quang nhìn chằm chằm Liễu Mỵ Nương và hỏi:

- Thật thế không?

Liễu Mỵ Nương vội nói:

- Đừng nghe những lời lung tung của hắn!

Ác Khổng Minh nói:

- Gan con cá chép đó đã được ngươi thu giữ, ta làm sao nói lung tung được!

Lão lùn miệng rộng cười ha hả một tiếng rồi nói:

- Nếu thật như vậy thì bọn ta phải chúc cô nương một chun thôi.

Liễu My Nương nói:

- Ác Khổng Mịnh gian trá xảo quyệt, hắn chuyên tạo ra sự hiềm khích giữa bọn ta để ngồi thu lợi ngư ông, nhị vị có thể tin hắn được sao?

Hắc y đại hán chậm rãi nói:

- Việc này quá trọng đại, chúng ta thà bị lừa chứ không thể không tin.

Liễu My Nương cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Đêm nay chúng ta đến đây là để thỉnh an Trần đại hiệp, nếu nhị vị thấy Liễu My Nương ta không thuận nhãn thì cứ ước hẹn, rồi tìm một nơi nào đó đánh nhau một trận.

Lão lùn miệng rộng ngữa mặt cả cười rồi nói:

- Ước hẹn ư? Để cho Liễu My Nương ngươi có thời gian cất giấu gan con cá chép đó chăng? Thiên hạ rộng lớn thế này, gan cá chép lại rất bé nhỏ, nếu ngươi cất giấu rồi thì bọn ta biết đâu mà tìm?

Hắc y nhân lạnh lùng tiếp lời:

- Từ lúc này trở đi bọn ta nhất định phải bám theo tung tích Liễu My Nương ngươi.

Liễu My Nương mỉm cười nói:

- Được thôi, nếu nhị vị có hứng thú theo hầu tiểu muội thì tiểu muội vô cùng hoan nghênh.

Ngừng một lát bà nói tiếp:

- Nhưng lúc này đây hình như chuyện của tiểu muội không quan trọng bằng bệnh tình của Trần đại hiệp.

Hắc y nhân khẽ hắng giọng rồi nói:

- Không sai chúng ta nên xem bệnh tình của Trần đại hiệp trước đã.

Ác Khổng Minh khẽ đưa hai ngón tay chậm rãi sờ vào kinh mạch của Thanh bào lão nhân.

Liễu My Nương, lão lùn miệng rộng và Hắc y đại hán ngưng thần theo dỏi, sáu ánh mắt đều chứa đầy hy vọng, mong rằng Ác Khổng Minh có thể nhân cơ hội xem mạch mà khống chế huyệt đạo của Thanh bào lão nhân.

Thế nhưng Ác Khổng Minh án hai ngón tay vào kinh mạch của Thanh bào lão nhân rồi nhắm mắt cúi đầu, tựa hồ như đang tập trung toàn bộ tinh thần để kiểm tra bệnh tình của đối phương mà không để ý đến ba người còn lại.

Liễu My Nương vén tóc rồi nhìn qua lão lùn miệng rộng và Hắc y đại hán, sau cùng bà khẽ buông tiếng thở dài.

Sáu đạo mục quang giao nhau, cả ba cùng lúc tỏ vẻ thất vọng.

Kim phong tuyệt đỉnh không một tiếng chim kêu đêm, hàn phong cũng đột nhiên ngừng thổi, không gian tĩnh yên đến độ có thể nghe tiếng rơi của một cây kim.

Thời gian chừng cạn tuần trà trôi qua, Ác Khổng Minh từ từ buông tay ra và thối lui ba bước, kế đó lão mới mở mắt tròn xoe nhìn Thanh bào lão nhân, dung diện vô cùng kinh ngạc.

Thanh bào lão nhân cũng mở mắt ra nhìn bốn người, rồi mỉm cười hỏi Ác Khổng Minh:

- Độc đại phu, bệnh tình của lão khiếu thế nào?

Ác Khổng Minh lắc đầu đáp:

- Trần đại hiệp đã hoàn toàn bình phục.

Từng chữ trong lúc này như từng quả thiết chùy đánh vào ngực ba nhân vật còn lại, khiến cả ba đều cực kỳ kinh ngạc.

Thanh bào lão nhân mỉm cười nói:

- Các hạ có xem nhầm chăng? Bệnh tình của lão khiếu rất trầm trọng mà!

Ác Khổng Minh - Độc đại phu lắc đầu nói:

- Không hề xem nhầm, tại hạ tự tin y đạo của mình không sai đến độ xem nhầm người có bệnh thành người vô bệnh.

Lão lùn miệng rộng lên tiếng:

- Tuy tại hạ không biết chẩn bệnh nhưng trông thần thái của Trần đại hiệp thì hình như không phải là người vô bệnh.

Độc đại phu cười nhạt, nói:

- Kinh mạch của Trần đai hiệp đều đặn, khí huyết thông suốt thì làm gì có bệnh? Ngươi không tin thì cứ thử ắt biết.

Lão lùn miệng rộng vội nói:

- Tại hạ đâu có ý đó, dù sao thì tại hạ cũng mong Trần đại hiệp trường mệnh bách niên.

Thanh bào lão nhân cười nhạt, nói:

- Đồng Tử Kỳ, ngươi nói câu này là thật lòng đấy chứ?

Đồng Tử Kỳ rùng mình bất giác lão thối lui hai bước và nói:

- Đúng vậy, mỗi chữ đều xuất ra tận đáy lòng của tại hạ.

Thanh bào lão nhân nghiêm sắc diện, lão dịch mục quang nhìn qua Liễu Mỵ Nương và nói:

- Ngươi qua đây!

Liễu Mỵ Nương nhan sắc kiều diễm, dung diện đang như hoa, nhưng vừa nghe gọi thì bỗng nhiên tái nhợt, bà ta vội bỏ ngọc địch xuống đất. Rồi buông xuôi hai tay tiến tới trước và ấp úng

hỏi:

- Trần....Trần đại hiệp có điều chỉ giáo?

Thanh bào lão nhân lạnh lùng:

- Mười năm qua ngươi đã làm những gì?

Liễu Mỵ Nương bất giác thối lui hai bước và ấp úng nói:

- Tiện thiếp...tiện thiếp luôn tu thân giử mình... chưa... Chưa làm điều gì trái với ngôn ước...

Thanh bào lão nhân chợt quát lớn:

- Nói bậy!

Liễu Mỵ Nương rùng mình lui hai bước nữa và nói:

- Tiện thiếp chỉ giết một người, nhưng vì người đó cứ theo lấy lòng tiện thiếp nên mới kích động sát cơ của tiện thiếp.

Thanh bào lão nhân hỏi tiếp:

- Thực thế không?

Liễu Mỵ Nương vội nói:

- Mỗi chữ đều là sự thực mà nói!

Thanh bào lão nhân khoát tay, nói:

- Ngươi có thể lui rồi.

Liễu Mỵ Nương cúi người đáp lễ, rồi lập tức lui lại nguyên vị.

Thanh bào lão nhân ngước nhìn trăng rồi chậm rải nói:

- Trời không theo ý nguyện của các ngươi, lão phu đã giải thoát từ trong ma bệnh thì xem ra còn có thể sống được nhiều năm nữa.

Bốn người cùng cúi đầu, nói:

- Trần đại hiệp hành nhân vi thiện được thiên hạ kính phục, nếu được sống thêm nhiêu năm nữa thì cũng là đại phúc cho võ lâm thiên hạ.

Thanh bào lão nhân cười ha hả một tràng rồi nói:

- Dù các ngươi tỏ thái độ thành khẩn như thế nào thì lão phu cũng biết những điều các ngươi nói đều trái với lòng các ngươi mong muốn. Nhưng mười năm qua các ngươi vẫn còn nhớ lời thề trước mặt ta, ngay cả Thiên Ma Nữ - kẻ cho rằng ta sẽ không sống lâu được, cũng không to gan hành ác quá nhiều. Mười năm qua, tuy các ngươi không hoàn toàn làm đúng lời thề nhưng vẫn có thể tự câu thúc mình, đối với những kẻ võ công tuyệt thế, tính khí cương ngạo, cố chấp, bướng bỉnh, ngông nghênh mà giử được mình như thế là đã khá lắm rồi...

Ngừng một lát, thanh bào lão nhân nói tiếp:

- Mục đích chủ yếu của lần tương hội này là lão phu có mấy câu tận đáy lòng muốn nói cùng các vị.

Bốn người cùng cúi người, nói:

- Trần đại hiệp cứ chỉ giáo, bọn tại hạ xin rửa tai lắng nghe.

Thanh bào lão nhân nói:

- Bao gồm cả Thiên Ma Nữ thì quả thật các vị là những anh tài khó gặp trên giang hồ, nếu có thể hợp lực hành thiện thì đó là đại phúc cho thiên hạ, nhưng phóng tay gây ác thì sẽ gây tai họa cho vô số sinh linh.

Cả bốn người đều đưa mắt nhìn nhau, không ai nói được câu nào.

Thanh bào lão nhân thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Điều khiến lão phu không hiểu là sự phân biệt thiện ác chẳng qua là trong suy nghĩ, các vị đã có thể gây ác sát nhân mà tại sao không thể hành nhân hướng thiện?

Ác Khổng Minh nói:

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy, nhưng vì danh lợi kiềm tỏa khiến con người không thể thoát ra được.

Thanh bào lão nhân nói:

- Đã biết nguyên nhân như vậy mà tại sao không muốn thay đổi.

Đồng Tử Kỳ nói:

- Trên giang hồ đã coi bọn tại hạ la người xấu từ lâu rồi, dù bon tại hạ muốn làm chuyện tốt thì sợ rằng người khác cũng không muốn tin.

Thanh bào lão nhân nói:

- Đại trượng phu hành sự vì người, chỉ cần cho tâm được an là đũ, không cần phải quan tâm đến cách nhìn nhận của người khác.

Hắc y đại hán lên tiếng:

- Trong võ lâm ai lại không biết bọn tại hạ bị Trần đại hiệp nhiếp phục mà phải lập thề là không dám hành động tùy theo ý muốn, điểm này...

Thanh bào lão nhân tiếp lời:

- Mười năm qua lão phu luôn tự hỏi lòng mình, lão phu khuyên các vị hành nhân vi thiện, nhưng bản thân mình lại sử dụng thủ đoạn bá đạo áp phục các vị lập thề ước, vì vậy mà lòng cảm thấy vô cùng bất an. Lần tập hội này lão phu đã thay đổi chủ ý, hy vọng là chúng ta có thể thương lượng với nhau.

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Lão phu cũng mong các vị thố lộ tâm sự tích lũy bấy lâu nay...

Ác Khổng Minh tiếp lời:

- Đúng vậy, lần nầy Trần đại hiệp muốn thuyết phục chúng ta.

Thanh bào lão nhân khẽ gật đầu, nói:

- Không sai, lão phu có ý định nầy từ lâu.

Liễu Mỵ Nương nói:

- Ta thấy chuyện này không có hy vọng lắm, dù miệng lưỡi của Trần đại hiệp lợi hại như Tô Tần, Trương Nghi cũng khó khiến cho sắt đá gật đầu.

Đồng Tử Kỳ nhếch miệng rộng cười ha hả rồi nói:

- Chúng ta cứ nghe thử xem.

Thanh bào lão nhân trầm mặc quan sát thần thái của bốn người, lão cảm thấy bọn họ tuy tỏ vẻ thành khẩn nhưng ẩn chứa bên trong là khí thế ngạo mạn, bất phục. Bất giác lão thở dài nói:

-Xem qua thần thái của chư vị thì có lẻ lão phu khó lòng thuyết phục được rồi.

Hác y đại hán nói:

- Cuộc hội diện hôm nay không có Thiên Ma Nữ, dù Trần đại hiệp thuyết phục được bọn tại hạ thì e rằng cũng vô dụng thôi. Bởi lẽ, nếu bọn tại hạ đồng ý với Trần đại hiệp thì điều đó có nghĩa là đã tạo ra cơ hội tung hoành cho Thiên Ma Nữ rồi.

Ác Khổng Minh tiếp lời:

- Thiên Ma Nữ không độ lượng bằng Trần đại hiệp, một khi ả đầy đủ vây cánh rồi thì nhất định ả sẽ giết bốn người bọn tại hạ trước.

Đồng Tử Kỳ nói:

- Nếu không may bọn tại hạ bị Trần đại hiệp thuyết phục mà quy ẩn giang hồ thì toàn bộ võ lâm sẽ trở thành thiên hạ của Thiên Ma Nữ. Mười năm sau bọn tại hạ chết cũng không có đất vùi thân.

Liễu Mỵ Nương nói:

- Trong năm người bọn tiện thiếp, Thiên Ma Nữ tuy trẻ nhất nhưng là nhân vật có dã tâm lớn nhất. Ôi! Nếu Trần đại hiệp có thể sớm giết được ả thì trên giang hồ sẽ không còn phong ba bảo táp nữa.

Thanh bào lão nhân nói:

- Lẽ ra lão phu nên giết toàn bộ các ngươi.

Ác Khổng Minh cười nhạt, nói:

- Sở dĩ hiện nay trên giang hồ có thể giử được yên tỉnh tạm thời là nhờ uy danh của Trần đại hiệp, nhưng cũng có một phần công lao của bọn tại hạ.

Thanh bào lão nhân liền hỏi:

- Tại sao lại nói như thế?

Ác Khổng Minh chậm rải nói:

- Vì ác danh của năm ngươi bọn tại hạ quá lớn, không cần biết là hắc đạo hay bạch đạo, kẻ nào muốn dương danh lập vị thì đều sợ cây cao gió lớn, làm động sát cơ của bọn tại hạ. Vì thế mà các môn các phái trên giang hồ đều không dám khoa trương thực lực và thanh thế của mình.

Thanh bào lão nhân nộ khí quát lớn:

- Cuồng ngôn xảo biện!

Ác Khổng Minh không dám nhiều lời nữa, lão chậm rải lui ra sau hai bước.

Thanh bào lão nhân nghiêm sắc diện nói tiếp:

- Các vị đã không muốn bị lão phu thuyết phục thì lão phu cũng không muốn phí lời vô ích. Nhưng lão phu muốn nói rõ một chuyện...

Bon người đồng thanh nói:

- Bọn tại hạ rửa tai lắng nghe.

Thanh bào lão nhân nói:

- Mười năm qua các vị đều tuân thủ lời hứa, lão phu cũng không bội tín, nhưng từ đêm nay trở đi lão phu không kỳ vọng vào sự cải tà quy chánh của các vị nữa, vị nào to gan phá giới hành ác trước thì vị đó sẽ làm quỷ không đầu dưới kiếm của lão phu trước. Lão phu đã nói tất sẽ làm, lần nầy quyết không khoan dung, các vị có thể đi được rồi!

Bốn người không ngờ Thanh bào lão nhân đột nhiên trở mặt như vậy, nên đều bất giác ngẫn người.

Hồi lâu sau, Liễu Mỵ Nương gập người, nói:

- Trần đại hiệp...

Thanh bào lão nhân khoát tay, nói:

- Lão phu không muốn phí lời với các vị nữa, tứ vị có thể hạ sơn rồi...

Lão hơi ngưng lại rồi bỗng nhiên cao giọng nói tiếp:

- Lão phu đã nói rõ ràng, tin hay không là chuyện của các vị!

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, không một ai dám khai khẩu.

Thanh bào lão nhân lại đùng đùng nộ khí quát:

- Các vị không đi mà còn đứng đó làm gì?

Bốn người quả nhiên không dám đứng lại nữa, tất cả đều vội vàng xoay người lao xuống núi.

Bốn bóng người lướt đi như sao xẹt, chớp mắt đã mất hút tung tích.

Thanh bào lão nhân nhìn theo một lúc rồi chậm rải đứng lên, lão vươn vai hít thở mấy hơi, trong lúc định dời gót thì đột nhiên nghe có thanh âm lanh lảnh của nữ nhân từ phía sau vang lên:

- Trần đại hiệp!

Thanh bào lão nhân vội quay lại nhìn thì thấy một nữ nhân tóc xõa ngang vai, toàn thân mặc bạch y, đứng cách lão không xa. Bất giác lão rùng mình và buột miệng kêu lên:

- Thiên Ma Nữ?

Thiên Ma Nữ cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Không sai, lão qua mặt được bọn họ nhưng không qua mặt được ta.

Vừa nói Thiên Ma Nữ vừa cất bước đi thẳng tới trước.

Thanh bào lão nhân cười nhạt, nói:

- Đứng lại!

Thiên Ma Nữ mĩm cười, nói:

- Đừng nói là bốn người bọn họ liên thủ với nhau, dù chỉ một mình ta thì trong vòng mười chiêu cũng có thể lấy mạng già của lão rồi.

Thanh bào lão nhân cố trấn định tinh thần rồi lạnh lùng nói:

- Trong năm người thì ngươi là kẻ âm hiểm ác độc nhất, nếu đêm nay lão phu có thể giết được ngươi thì có chết cũng có thể nhắm mắt rồi.

Thiên Ma Nữ thản nhiên nói:

- Chỉ sợ rằng lão đã không còn khả năng làm chuyện đó.

Tuy nói thế nhưng Thiên Ma Nữ vẫn dừng bước, không dám tiến lên trước nữa.

Thanh bào lão nhân bước xuống một bước đã tiến đến gần Thiên Ma Nữ và nói:

- Có thể lão phu thật sự đã không còn khả năng thắng ngươi, vậy tại sao ngươi không thử xem?

Thiên Ma Nữ nhanh chóng lui ra sau hai bước rồi nói:

- Khoan đã!

Thanh bào lão nhân thản nhiên hỏi:

- Ngươi còn có gì muốn nói chăng?

Thiên Ma Nữ nói:

- Ta thừa biết là lão đã không còn khả năng để động thủ với ta, nhưng ta vẫn không muốn liều mạng với lão.

Thanh bào lão nhân phá lên cười một tràng rồi hỏi:

- Tại sao?

Thiên Ma Nữ lạnh lùng nói:

- Trước khi lên Kim phong đỉnh, ta đều nắm rõ nhất cử nhất động của lão, ta đã có thể khám phá được thì lẽ nào Ác Khổng Minh xem mạch cho lão mà không khám phá được? Chẳng qua là lão dùng uy danh chấn phục, cương hành vận khí điều hòa kinh mạch khiến hắn không nắm chắc nên không dám luận đoán thôi.

- Còn gì nữa không?

- Thứ hai là tính cách của Ác Khổng Minh âm hiểm, dù chẩn đoán là lão có bệnh thực sự nhưng hắn vẫn có ý nói là không biết để bọn Liễu Mỵ Nương, Đồng Tử Kỳ đều cho rằng bệnh tình của lão không trầm trọng nên không dám khinh suất.

- Lão phu nghĩ không ra điều đó có ích lợi gì đối với Ác Khổng Minh?

- Không nhưng có ích lợi mà còn có lợi rất lớn...

Thiên Ma Nữ vuốt tóc rồi nói tiếp:

- Theo ta đoán thì nhất định hắn sẽ quay trở lại, ngầm quan sát, một khi xác định là lão không còn năng lực phản kích thì hắn sẽ lập tức ra tay.

Thanh y lão nhân ngầm kinh hải, lão nghĩ:

- Ả nha đầu này niên kỷ tuy trẻ nhưng gian trá, thâm trầm không kém bất cứ người nào. Ngày sau, nếu giang hồ đại loạn thì sợ rằng cũng do ả gây ra thôi.

Nghĩ đoạn lão lạnh lùng hú một tiếng rồi nói:

- Ý ngươi nói là hắn muốn giết lão phu?

Thiên Ma Nữ cười khanh khách rồi nói:

- Hắn sẽ không giết lão, nhưng sẽ thi triển thủ đoạn tàn khốc nhất để hành hạ lão, bức lão nói ra võ công.

Thanh bào lão nhân lại thầm nghĩ:

- Năng lực liệu việc của nha đầu này thật đáng khâm phục!

Nghĩ đoạn lão lớn tiếng nói:

- Không cần kéo dài thời gian nữa, điều đó có can hệ gì đến chuyện quyết đấu của chúng ta?

Thiên Ma Nữ nói:

- Tự nhiên là có quan hệ, nếu Ác Khổng Minh ngầm quan sát thì nhất định hắn không để cho ta giết lão. Nếu thấy lão không cầm cự được thì hắn xuất thủ kịp thời giúp lão, hợp lực hai ngươi thì tự nhiên Thiên Ma Nữ ta không phải là địch thủ. Như thế há chẳng phải đã không giết được lão mà còn rơi vào thế "hoạ hổ bất thành" sao?

Thanh bào lão nhân thản nhiên nói:

- Lão phu không tin là ngươi có thể đả thương lão phu...

Nói đoạn bỗng nhiên lão chồm người tới trước như định xuất thủ.

Thiên Ma Nữ lập tức tung người thối lui hai trượng và nói:

- Trần đại hiệp không cần miễn cưỡng, mã bộ của lão đã đứng không vững rồi kia.

Thanh bào lão nhân ngạc nhiên dừng bước, trong lòng vừa tức giận vừa vừa khẩn trương nên bất giác thở một hơi.

Thiên Ma Nữ vẫn lạnh lùng nói tiếp:

- Không cần khẩn trương, ta cũng không thể giết lão, lão đã hạ thủ lưu tình tha chết cho ta ba lần nên lần nầy ta cũng nên báo đáp đôi chút.

Thanh bào lão nhân nộ khí quát lớn:

- Ta không tin!

Thiên Ma Nữ đưa ngọc thủ trắng nỏn nà lên vén tóc rồi nói:

- Không tin cũng không sao, thực ra ta không giết lão là còn lý do quan trọng hơn, ta cần lão sống tiếp, để bọn chúng không dám vọng động, như vậy sẽ tạo cơ hội cho ta dễ dàng hành động.

Thanh bào lão nhân nộ khí nói:

- Nếu bệnh của lão phu có thể hồi phục thì người đầu tiên lão phu giết là Thiên Ma Nữ ngươi đấy!

- Đáng tiếc là lão đã không còn cơ hội.

- Lão phu có thể nói tin tức này với bọn Liễu Mỵ Nương, Ác Khổng Minh, khiến cho ngươi không dễ dàng thực hiện ý đồ.

- Muộn rồi, bốn người bọn họ rất khó gặp trở lại.

- Bọn chúng nói tâm cơ của ngươi thâm nhất, xem ra quả nhiên không sai.

- Quá khen, quá khen...

Nói đoạn Thiên Ma Nữ lấy trong người ra một túi da rồi quăng đến trước mặt Thanh bào lão nhân và nói tiếp:

- Lúc nầy công lực của lão đã khó lòng phát xuất như ý, nếu tức giận thì ảnh hưởng rất lớn đến

thân thể Trần đại hiệp. Nếu Thiên Ma Nữ này phán đoán không sai thì sợ rằng lão đã không còn khí lực để rời Kim phong đỉnh này rồi. Trong túi da của ta có lương khô và mấy vị dược liệu giúp tăng khí lực, lúc nào cần thì Trần đại hiệp cứ dùng, xem như ta báo đáp ân tình mà lão đã hạ thủ lưu tình mấy lần trước. Trần đại hiệp hãy bảo trọng, cáo biệt!

Lời vừa dứt thì Thiên Ma Nữ lập tức xoay ngươi lướt đi như bay xuống núi, chớp mắt đã mất hút tung tích.

Thanh bào lão nhân đứng nhìn theo đến độ ngơ ngẩn xuất thần, trong lòng vô cùng ngạc nhiên, lão thầm nghĩ:

- Xem ra công lực của Thiên Ma Nữ lập vượt bọn Ác Khổng Minh, Liễu Mỵ Nương, nếu ta chết đi thì võ lâm nhất định sẽ nỗi phong ba, thiên hạ sẽ đau thương loạn lạc, ôi!

Nghĩ đến điều cảm thương này thì bất giác lão thở dài một hồi đầy khí vị cảm thán của một bậc đại anh hùng khi tuổi tác đã về chiều.

Đột nhiên có một tiếng sư tử hống từ xa truyền lại, phá tan bầu trời đêm tỉnh lặng của chốn thâm sơn cùng cốc và cũng làm cho Thanh bào lão nhân kinh tỉnh, thoát ra khỏi tâm tình thương cảm để trở lại với tình cảnh thực tại.

Lão đưa tay kéo cổ áo cho kín lại rồi bật ho vài tiếng, bệnh tình đã làm suy nhược thế lực khiến lão không thể chịu nỗi khí lạnh và hàn phong trên tuyệt đỉnh Nga My sơn.

Thiên Ma Nữ nói không sai, khí lực của lão đã không còn đũ để hạ sơn, lão chậm rải nhặt túi da của Thiên Ma Nữ để lại, rồi mở ra xem, quả nhiên bên trong có rất nhiều lương khô và hai viên hoàn đan màu trắng.

Cảm giác đói khát chợt trổi lên, lão nhặt mấy viên lương khô bỏ vào miệng ăn, sau đó lại bóc một nắm tuyết bỏ vào miệng thay nước uống.

Cuối cùng lão chậm rải men theo bờ đá đi xuống núi, nhưng vừa bước qua một phiến băng thì sảy chân trượt ngã sõng soài.

Cú ngã này tuy không làm tổn thương da thịt nhưng trong tâm linh lão như bị ngàn mũi kiếm đâm vào.

Lão lồm cồm bò dậy, ngẫng đầu nhìn vầng trăng vằng vặc giữa trời và lẩm bẩm tự nói:

- Xong rồi! Xong rồi!

Thanh bào lão nhân thở dài một hồi, lão tự biết là chẳng còn cách nào khác nên lấy một viên hoàn đan màu trắng bỏ vào miệng uống.

Lão cần phải mượn dùng hoàn đan của Thiên Ma Nữ mới khiến bản thân phấn chấn từ trong cảnh tuyệt vọng và mới có thể rời Kim phong tuyệt đỉnh của Nga My Sơn.

Hồi 1 - Lão Nhân Sắp Chết

Tịch dương vừa khuất non Tây, trong bóng hoàng hôn bẳng lặng có bốn con tuấn mã đang phi như bay trên đường quan đạo từ Nga My đi Gia Định.

Trên con tuấn mã thứ nhất là một nam tử ngoài tứ tuần, đầu đội khăn vuông màu xanh, râu dài phơ phất, trên yên ngựa có treo một thanh trường kiếm. Trên ngựa thứ hai là một vị trung niên phu nhân, my mục thanh tú, nghi thái đoan trang. Trên ngựa thứ ba là một đồng tử chừng mười bốn, mười lăm tuổi, thân mặc bạch y, mày kiếm mắt sáng, tướng mạo khôi ngô tuấn tú, sau lưng có dắt trường kiếm, trên ngựa thứ tư cũng là một vị đồng tử, thân mặc lam y nhưng trông có vẻ ốm yếu, diện mạo như một thư sinh.

Lúc nầy bốn con tuấn mã đang phi qua một ngôi miếu nhỏ bên vệ đường.

Đột nhiên nghe có tiếng thở dài từ trong ngôi miếu truyền ra, một thanh bào lão nhân loạng choạng bước ra vệ đường rồi ngã nhào xuống đất.

Hai con tuấn mã đi trước đã vượt qua ngôi miếu, con tuấn mã thứ ba đang phi đến đúng vào chổ thanh bào lão nhân vừa ngã.

Bạch y đồng tử thấy vậy thì lập tức giật giây cương khiến con tuấn mã đang xông tới trước bỗng nhiên rẻ vó qua phải rồi lướt qua khỏi thanh bào lão nhân.

Lam y đồng tử ngồi trên ngựa thứ tư đã kịp thời gò cương dừng ngựa, rồi chạy đến đở thanh bào lão nhân lên và hỏi:

- Lão bá bá sao thế nầy?

Thanh bào lão nhân liếc nhìn lam bào đồng tử rồi trả lời một cách thiếu khí lực:

- Lão khiếu thọ trọng bệnh...

Lam y đồng tử đưa tay sờ lên trán lão nhân thì cảm thấy rất nóng, bất giác chàng cau mày nói:

- Bệnh tình của lão bá bá không nhẹ!

Thanh bào lão nhân gượng cười, nói:

- Ôi! Lão khiếu có chết cũng không đáng tiếc, chỉ đáng tiếc là thiên hạ...

Nói đến đây thì thần trí của lão bỗng nhiên thanh tỉnh nên lão lập tức im lặng.

Lúc nầy trung niên mặc hoàng y cùng phu nhân và bạch y đồng tử cũng đã vây lại.

Lam y đồng tử hỏi:

- Lão bá bá có tâm nguyện gì chưa thực hiện được chăng?

Song mục của thanh bào lão nhân đã mất thần quang, lão chậm rải nhìn qua hoàng y trung niên

và phu nhân rồi nói:

- Đúng vậy, lão khiếu vẫn chưa thực hiện được tâm nguyện cứu thế.

Hoàng y trung niên xuống ngựa, rảo bước tới sờ lên trán lão nhân rồi nói:

- Các hạ sốt rất cao, thảo nào nói năng không rỏ ràng như vậy.

Trung niên phu nhân tiếp lời:

- Đại ca, lão ta đã cao niên, thân lại mang trọng bệnh, nếu không được cứu chửa kịp thời thì sợ rằng khó vượt qua được. Trời đất đã cho lão gặp chúng ta thì làm sao chúng ta tự thủ bàng quang được?

Hoàng y trung niên trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói:

- Được rồi! Để ta thử xem.

Trung niên phu nhân vui mừng kêu lên:

- Tuyệt lắm!

Bà trầm ngâm suy tính một lát rồi nói:

- Thiếp nhẩm tính thời gian phó hội của chúng ta còn đến ba ngày nữa, dù có vất vả một chút nhưng đến lúc chúng ta đi nhanh hơn là được. Vả lại, chúng ta vì cứu người mà đến muộn thì có lẻ bọn họ cũng thông cảm thôi.

Hoàng y trung niên thở dài, nói:

- Không giấu gì hiền thê, bệnh tình của người này quá nặng, ta thật không nắm chắc là sẽ trị cho lão bình phục.

Trung niên phu nhân nói:

- Ồ, chỉ cần chúng ta tận tâm tận lực là được, nếu trị không khỏi thì âu cũng là thiên mệnh vậy.

Hoàng y trung niên đở lão nhân lên và nói:

- Bây giờ chúng ta tìm một thị trấn có bán dược liệu, ta thử bốc cho lão mấy thang thuốc hạ nhiệt trước rồi hãy tính.

Trung niên phu nhân nhìn xuống thì thấy song mục của thanh bào lão nhân đã khép chặt, dường như đã đến độ không thể cầm cự được lâu, bất giác bà cau mày, nói:

- Chỉ còn hơi thở tàn, bất cứ lúc nào cũng có thể tuyệt mệnh.

Trung niên phu nhân nói:

- Phu quân có thể cho lão ta uống một viên Bát Bảo Kim đan mà phu quân đã luyện thành không?

Hoàng y trung niên cau mày, nói:

- Ta thu thập linh dược trong mười năm và chỉ luyện thành mười viên Bát Bảo kim đan.

Phu nhân khẻ thở dài rồi hỏi:

- Phu quân, Bát Bảo kim đan của chàng có tác dụng thế nào?

- Dùng để bảo mệnh cường thân.

- Vị lão nhân này cũng là một mạng người vậy! Tại sao lão ta không thể dùng kim đan đó?

- Ôi, kim đan này rất quý hiếm.

Phu nhân không nói thêm nữa, bà chậm rải bước đến trước mặt thanh bào lão nhân và buồn bả nói:

- Lẻ ra lão có thể không chết.

Đột nhiên hoàng y trung niên đặt lão nhân xuống rồi lấy trong người ra một bình ngọc, lão đổ ra tay một viên hoàn đan màu hồng và nói:

- Cho lão ta uống đi!

Phu nhân tiếp nhận hoàn đan và vui mừng nói:

- Đại ca, chàng không hối tiếc chứ?

Hoàng y trung niên mĩm cười, nói:

- Có hối tiếc cũng không được! Ta không thể để cho nàng vì chuyện này mà trong lòng kém vui.

Trung niên phu nhân tuy đã ngoài tam tuần nhưng vẻ ngây thơ vẫn còn trên mặt, thần thái cũng rất thuần khiết, bà chậm rải nói:

- Phu quân thật tốt!

- Đời này ta sẽ đối xử tốt với nàng, quyết không dể cho nàng có chuyện không vui.

Phu nhân liền quỳ xuống đưa tay ngọc định cạy miệng lão nhân, nhưng ngay lúc đó bỗng nhiên thanh bào lão nhân mở mắt ra nhìn bà ta khẻ gật đầu rồi tự há miệng.

Phu nhân bỏ hoàn đan vào miệng thanh bào lão nhân rồi nói:

- Lão bá bá, viên Bát Bảo kim đan là do phu quân tiểu nữ thu thập các loại kỳ dược mà luyện thành, công năng cơ nguyên bảo mệnh. Lão uống đi, rồi lão sẽ được kê thang chửa trị tiếp.

Thanh bào lão nhân nhìn qua hoàng y trung niên bằng mục quang thất thần, lão khẻ gật đầu tỏ ý đa tạ.

Dường như hoàng y trung niên vẫn còn tiếc viên Bát Bảo kim đan cho nên lạnh lùng nói:

- Không cần cám ơn tại hạ, nếu không có phu nhân của tại hạ thì quả thực tại hạ không nỡ cho lão uống viên kim đan đó.

Thanh bào lão nhân gượng cười rồi nhắm mắt lại.

Chợt nghe phu nhân thở dài rồi nói:

- Đại ca. Chàng đã cứu lão thì hà tất phải làm cho lão thương tâm?

Hoàng y trung niên thản nhiên nói:

- Ta nói là sự thực, ta luyện Bát Bảo kim đan này là sớm có an bày, bây giờ thiếu một viên thì đành phải nghĩ ra cách khác bỗ khuyết thôi.

Phu nhân nói:

- Ôi, đại ca chớ tức giận, thiếp không biết là chàng đã có sự an bày.

Hoàng y trung niên nói:

- Đã cho lão ta uống một viên Bát Bảo kim đan thì bất luận thế nào ta cũng tìm cách trị lành bệnh cho lão.

Nói đoạn đở thanh bào lão nhân lên ngựa, đoạn tuấn mã lại tiếp tục hành trình về phía trước.

Đến lúc đỏ đèn thì đoàn người đã đến một tiểu trấn.

Hoàng y trung niên tìm một khách điếm ở trọ rồi an bày thanh bào lão nhân ở trong một phòng riêng.

Bát Bảo kim đan quả nhiên có thần hiệu kinh người, sau khi thanh bào lão nhân uống vào thì thần trí hoàn toàn thanh tỉnh nhưng tình thế buộc lão phải tiếp tục nhắm mắt giả vờ hôn mê chưa tỉnh.

Hoàng y trung niên bắt mạch cho lão xong thì bất giác cau mày nhưng không nói gì, vội vàng bõ ra khỏi phòng. Việc phu nhân kiên trì đòi dùng Bát Bảo Kim đan cứu mạng lão nhân đã khiến cho phu quân không vui nên bà ta cũng không dám nói gì thêm. Chờ phu quân ra ngoài rồi bà mới gọi lam y đồng tử, nói:

- Ngươi ở đây chăm sóc vị lão bá bá này nhe!

Lam y đồng tử dạ một tiếng rồi nói:

- Bá mẫu yên tâm, tiểu điệt sẽ cố gắng.

Trung niên phu nhân khẻ thở dài rồi cũng quay người ra khỏi phòng.

Sau khi phu nhân đi rồi thì bỗng nhiên thanh bào lão nhân mở mắt ra.

Lam y đồng tử mừng rỡ reo lên:

- Lão bá bá tỉnh lại rồi a?

Thanh bào lão nhân quan sát lam y đồng tử một lúc lâu rồi nói:

- Tỉnh rồi!

Lam y đồng tử nói:

- Để vản bối đi nói cho bá mẫu biết.

Thanh bào lão nhân vội nói:

- Tiểu huynh đệ, không cần phải đi.

Lam y đồng tử ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Thanh bào lão nhân gượng cười, nói:

- Chúng ta nói chuyện với nhau một lát đã, thế nào?

Lam y đồng tử trầm ngâm rồi nói:

- Cũng được!

Thanh bào lão nhân lại nhìn kỹ lam y đồng tử hồi lâu rồi mới nói:

- Ta muốn hỏi ngươi vài chuyện, chẳng hay ngươi có sẳn lòng trả lời không?

Lam y đồng tử nói:

- Điều đó cần phải xem lão hỏi những gì đã? Nếu chuyện vản bối không biết thì tự nhiên không thể trả lời rồi.

- Đương nhiên ta chỉ hỏi những chuyện ngươi biết.

- Được, lão bá hỏi đi!

- Vị bá phụ của ngươi có phải là Phương Nhị Hiệp - Phương Thiên Thành trong Trung Châu Tam Hiệp không?

- Đúng vậy, lão bá biết bá phụ của vản bối a?

- Ta không quen biết, nhưng Phương Nhị Hiệp đại danh đỉnh đỉnh nên lão khiếu có nghe nói qua tướng mạo.

- Thì ra là như vậy.

Thanh bào lão nhân liếc nhìn ra cửa phòng rồi hỏi tiếp:

- Vi trung niên phu nhân mỹ lệ kia có lẻ là phu nhân của Phương Nhị Hiệp?

Lam y đồng tử gật đầu đáp::

- Đúng vậy! Chính là bá mẫu của vản bối.

- Lão khiếu nghe thiện danh của bà ta đã lâu, hôm nay kiến diện quả nhiên không sai.

- Phương bá mẫu của vản bối rất lương thiện, từ tâm, một con chim thọ thương cũng khiến cho bà ta đau lòng.

- Thiện danh của bà ta, võ lâm đều nghe, quả thực danh khí không kém Phương Nhị Hiệp...

Này, vị đồng tử mặc bạch y có phải là công tử của Phương Nhị Hiệp không?

- Đúng vậy, đó cũng là huynh đệ của vản bối.

- Ngươi là lão đại?

Lam y đồng tử buồn bả nói:

- Bọn vản bối tuy la huynh đệ nhưng không phải cùng một mẹ, vản bối là người sống nhờ nhà bá phụ.

Thanh bào lão nhân hỏi tiếp:

- Ngươi bao nhiêu tuổi rồi?

Lam y đồng tử đáp:

- Vản bối mười lăm, người huynh đệ của vản bối cũng là mười lăm nhưng nhỏ hơn vản bối ba tháng rưỡi.

Thanh bào lão nhân gật đầu, hỏi tiếp:

- Thế lệnh tôn đâu?

- Gia phụ đã khứ thế lâu rồi.

- Lệnh tôn là thân huynh đệ của Phương Nhị Hiệp?

- Đúng vậy, gia phụ nhỏ hơn bá phụ năm tuổi, bọn họ là huynh đệ cùng một mẹ sanh ra.

- Vậy còn lệnh đường?

- Gia mẫu vì quá bi thương, không muốn ở nơi trần thế nữa nên định đem thân tương tuân, nhưng người sợ vản bối tứ cố vô thân nên năm năm trước đã mang vản bối đến nhờ bá phụ thu dưỡng rồi bản thân người xuống tóc quy y, siêu nhân thế ngoại.

Thanh bào lão nhân trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Lệnh tôn đang ở độ tráng niên mà tại sao khứ thế đột ngột vậy?

Lam y đồng tử lắc đầu, nói:

- Chuyện này vản bối cũng không rõ, vản bối cũng từng hỏi bá mẫu nhưng bá mẫu trả lời cũng không rỏ ràng lắm.

Thanh bào lão nhân gật đầu, nói:

- Ngươi có học võ công không?

- Vản bối có học, nhưng vản bối thích đọc sách hơn, vì vậy về phương diện võ công học rất ít.

- Ngươi không thích học võ công chăng?

- Bá phụ nói căn cơ thể chất của vản bối rất yếu, nếu luyện võ cũng khó đạt được tuyệt đỉnh, vì

vậy ngươi không chủ trương cho vản bối học võ công mà lại mua cho vản bối rất nhiều thư tịch. Ngoài ra còn mời hai vị thông nho về chỉ dẫn cho vản bối.

Thanh bào lão nhân mĩm cười, nói:

- Điều nầy cũng khó trách lão ta...

Lam y đồng tử rất thông minh, chàng nghe vậy thì sửng người hỏi lại:

- Lão bá bá nói vậy là thế nào?

Thanh bào lão nhân khẻ ho mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Hài tử, ngươi đọc những sách gì vậy?

Lam y đồng tử nói:

- Vản bối đọc rất nhiều loại, tinh bốc, y đạo đều có cả.

Thanh bào lão nhân nói:

- Nói vậy là vô ý bá phụ ngươi khiến ngươi đi vào con đường sĩ hoạn rồi.

Lam y đồng tử nói:

- Vản bối cũng không rõ.

Thanh bào lão nhân trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Hài tử, ngươi thấy lão khiếu thế nào?

- Hình như lão bá là một nhân vật biết rất nhiều chuyện.

- Ngươi đã cảm thấy lão khiếu không đến nỗi nào nhưng ngươi có muốn nghe những lời lão khiếu nói không?

- Vản bối rất muốn nghe.

- Được lắm, trước tiên ta hỏi ngươi một chuyện, ngươi phải thành thực trả lời nhé.

- Chuyện gì vậy?

- Ngươi rất muốn học võ công phải không?

Lam y đồng tử tròn xoe mắt nhìn thanh bào lão nhân, hồi lâu sau chàng mới chậm rải nói:

- Học cũng được, không học cũng được.

Trong lúc lam y đồng tử tỏ vẻ ngạc nhiên thì thanh bào lão nhân chợt phát hiện trong mục quang của lam y đồng tử này ẩn chứa sự buồn bả đau thương, lão ngạc nhiên hỏi lại:

- Tại sao?

Lam y đồng tử nói:

-Nếu vản bối học võ công thì vỉnh viển cũng không thể bằng người anh em của vản bối, chi bằng bõ võ theo văn, mỗi người tự tìm thanh tú của mình.

Thanh y lão nhân thản nhiên mĩm cười, nói:

- Hài tử, ngươi ngoại mạo nhu hoà nhưng trong lòng rất kiên cường.

Lam y đồng tử gượng cười một cách thê lương, chàng muốn nói nhưng lại thôi.

Thanh bào lão nhân thở dài rồi tiếp lời:

- Hài tử, nếu có một người có thể giúp ngươi trở thành đệ nhất cao nhân trong võ lâm đương thế thì ngươi có muốn học võ công không?

Lam y đồng tử trả lời ngày:

- Đương nhiên là muốn rồi, nhưng đó là chuyện không thể!

Thanh bào lão nhân mĩm cười, nói:

- Lão khiếu có một vị hão hữu được võ lâm đương thế xưng là đệ nhất cao nhân, ngày sau lão khiếu sẽ giới thiệu ngươi đến đó và nhất định hão hữu của lão khiếu sẽ thu ngươi làm đồ đệ. Nhưng trước tiên ta phải truyền cho ngươi thuật thổ nạp căn bản, chẳng hay ngươi có muốn học không?

Lam y đồng tử tỏ ra vừa mừng vừa kinh, những điều này nhanh chóng biến mất ngay, chàng nói:

- Tại sao lão bá không tìm người anh em của vản bối? Hắn mạnh hơn vản bối nhiều, bất luận thể năng hay tư chất đều hợp với người luyện võ.

Thanh bào lão nhân mĩm cười, nói:

- Đó là cách nhìn của bọn họ, cách nhìn của lão khiếu tất phải khác.

- Tại sao cách nhìn của lão bá và người khác không giống nhau?

-Vì lão khiếu nhìn linh trí bẩm sinh và khí độ, điều đó người khác không thể thấy được, bọn họ chỉ nhìn được cốt cách và thể chất.

- Thì ra là như vậy... A, chúng ta nói chuyện đã nữa ngày mà vản bối vẫn chưa thỉnh giáo quý tính của lão bá.

- Lão khiếu họ Trần, nhưng ngươi cứ gọi lão khiếu là Đông Nhĩ lão nhân là được rồi.

- Đông Nhĩ lão nhân?

- Không sai, hài tử, ngươi không nên nói tính danh của lão khiếu cho bá phụ và bá mẫu ngươi biết.

Lam y đồng tử ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Vì lão khiếu lâm nạn nơi này nên không muốn cho người khác biết tên họ của mình.

Lam y đồng tử hỏi tiếp:

- Nếu bọn họ hỏi tính danh của lão bá thì lão bá trả lời thế nào?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Ngươi cứ nói lão khiếu họ Đông là được rồi!

Lao thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Hài tử, có thể cho lão khiếu biết danh tánh của ngươi không?

- Đương nhiên là có thể rồi, vản bối kêu bằng Phương Tuyết Nghi, học danh là Phương Du.

- Ai đặt tên cho ngươi?

- Mẫu thân của vản bối, phụ thân là Phương Thiên Nghi, khuê danh của mẫu thân là Tuyết Liên nên mới đặt tên cho vản bối như vậy để tưởng nhớ gia phụ.

- Thì ra là như vậy.

Vừa nói lời này thì bỗng nhiên có tiếng bước chân truyền vào, Đông Nhĩ lão nhân vội bế mục giả vờ hôn mê.

Cửa phòng chợt mở, hoàng y trung niên bước vào.

Phương Tuyết Nghi gập người, nói:

- Tham kiến bá phụ.

Phương Thiên Thành cầm bọc thuốc trong tay, lão nhìn qua thanh bào lão nhân rồi nói:

- Hài tử ra ngoài đi, ta muốn nói chuyện với lão một lát.

Phương Tuyết Nghi dạ một tiếng rồi lập tức lui bước.

Phương Thiên Thành khẻ vỗ lên ngực Đông Nhĩ lão nhân rồi nói:

- Lão nên tỉnh dậy đi.

Đông Nhĩ lão nhân mở mắt ra, nói:

- Đa tạ ân cứu mạng

Phương Thiên Thành nói:

- Mạch của lão rất loạn khiến người ta không thể đoán được bệnh từ đâu mà ra, tại hạ đã bốc về cho lão mấy thang thuốc, nhưng hy vọng là lão có thể thanh tỉnh để rõ bệnh tình của lão rồi nói quyết định là dùng loại thuốc nào.

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Bệnh của lão khiếu là do tuổi già mà ra, chi sợ rằng rất khó trị khỏi.

- Hình như lão rất xem thường chuyện sống chết của mình.

- Loài giun dế còn tham sinh, huống hồ tại hạ là con người!

- Vậy lão hãy nói rõ xem, bệnh tình từ đâu mà ra?

Đông Nhĩ lão nhân trầm ngâm một lát rồi nói:

- Khởi sự hình như là trúng hàn phong nhập thể.

Phương Thiên Thành nói:

- Đũ rồi...

Lão lấy một trong ba bọc thuốc và tiếp:

- Trong bọc thuốc này có ghi rõ cách dùng, lão cứ chiếu theo đó mà uống hai lần thì có thể khỏi thôi. Tại hạ còn có việc, không thể lưu lại đây để xem mạch cho lão.

Đông Nhĩ lão nhân thở dài, nói:

- Ôi, các hạ để lão khiếu ở đây một mình thì sợ rằng lão khiếu không thể nào sống tiếp được.

- Tại sao?

- Lão khiếu đã rơi vào cảnh như ngọn đèn tàn trước gió, đã không có nhà để về lại không có ngân lượng, bệnh tình có thể phát bất cứ lúc nào, há chẳng phải là khó sống tiếp được sao?

- Được rồi, tại hạ sẽ giúp lão mười ngàn lượng, đũ để lão mua một phòng mà tiêu thời đoạn tháng qua buổi tàn niên.

Đông Nhĩ lão nhân lắc đầu, nói:

- Như vậy cũng không ổn.

Phương Thiên Thành cau mày, lao không nhẫn nại được nên lớn tiếng hỏi:

- Vậy lão muốn thế nào mới được?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Lão khiếu tuy thương bệnh, nhưng lúc không bệnh thì thân thể vẫn rất tráng kiện, nếu có thể cho lão khiếu theo hầu, giử ngựa hoặc...

Phương Thiên Thành lắc đầu, nói:

- Không được, tại hạ bôn tẩu giang hồ, ăn ở vô định, có khi đi liền mấy đêm không ngủ, người già yếu như lão há có thể chịu đựng được sao?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Các hạ bôn tẩu giang hồ, lẻ nào phu nhân và lệnh lang cũng phải bôn tẩu giang hồ? Lão khiếu

xin lưu lại quý phủ làm một bộc nhân kiếm cơm qua ngày, lẻ nào các hạ không đồng ý?

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Vã lại lão khiếu từng đọc không ít thi thư, lúc nhàn rỗi có thể giảng giải kinh văn cho lệnh lang.

Phương Thiên Thành động lòng, nói:

- Thì ra các hạ còn la một vị thông nho kiêm sử.

- Không dám.

- Các hạ đọc những thư tịch gì?

- Lão khiếu thuộc hạng bàng môn tạp học, ngoài tứ thư ngũ kinh ra còn đọc y đạo, tinh bốc, kinh văn phật môn v.v...

- Nói vậy là lão cũng thông y đạo?

- Chỉ biết đôi chút thôi.

- Được, chờ tại hạ thương lượng với phu nhân một lát rồi quay lại trả lời lão tiền bối.

Phương Thiên Thành đi không lâu thì lam y đồng tử lại vào phòng, chàng chạy đến cạnh Đông Nhĩ lão nhân và nói:

- Đông lão bá, lão muốn đi chăng?

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói:

- Chỉ cần bá mẫu ngươi đồng ý thì lão khiếu có thể lưu lại không đi.

Lam y đồng tử nói:

- Được, để vản bối đi nói cho bá mẫu biết.

- Không cần, bá mẫu của ngươi là một vị thiên hạ chí thiện chí nhân, lẻ nào bà ta không đồng ý? Nhưng có một chuyện quan trọng, ta không thể không nói rõ với ngươi.

- Chuyện gì?

- Không được tiết lộ chuyện ngươi học võ công.

- Ngay cả bá mẫu, bá phụ cũng không được biết sao?

- Tốt nhất là đừng cho bọn họ biết, vì nếu bá phụ ngươi biết chuyện này thì không chừng lão ta sẽ lấy mạng lão khiếu đấy. Chí ít thì cũng trục xuất lão khiếu khỏi nơi này, khi đó tất nhiên võ công của ngươi cũng học không thành.

Lam y đồng tử trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu võ công của lão không bằng bá phụ thì vản bối không cần phải học.

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Tất nhiên là cao minh hơn bá phụ ngươi nhiều.

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Tục ngữ có câu: Chỉ có trạng nguyên học sinh mà không có trạng nguyên thầy giáo.

Nói đoạn lão ngắm nhìn lam y đồng tử rất lâu rồi mới nói tiếp:

- Hài tử ngươi cần phải tin tưởng lão khiếu thì mới có thể học được võ công đệ nhất!

Lam y đồng tử gật đầu, nói:

- Được, vản bối tin tưởng lão bá.

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Tốt lắm, ngươi ra ngoài trước đi! Bá phụ của ngươi có lưu lão khiếu lại hay không, có lẻ sắp có quyết định rồi đấy.

Lam y đồng tử mĩm cười lui bước ra ngoài.

Một lát sau quả nhiên Phương Thiên Thành đưa phu nhân cùng đến.

Phương Thiên Thành khẻ hắng giọng rồi nói:

- Tại hạ đã thương lượng với phu nhân, phu nhân rất mong lão ở lại...

Đông Nhĩ lão nhân nhìn qua Phương phu nhân rồi nói:

- Ân cứu mạng của phu nhân, lão khiếu chưa báo đáp được, bây giờ lại được thu dùng thì quả thật là nghĩa trọng tình thâm, lão khiếu sẽ tận lực để mong báo đáp đôi chút.

Phu nhân mĩm cười, nói:

- Phu quân của tiểu nữ là kẻ có hiệp danh trên giang hồ, giữa đường thấy chuyện bất bình, bạt đao tương trợ cũng là chuyện thường. Huống hồ lão bá niên hạc đã cao thế nầy, dù không mang trọng bịnh thì bọn tiểu nữ cũng nên chiếu cố thôi.

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Phu nhân nặng lời rồi.

Phương phu nhân nói:

- Hiện giờ bệnh tình của lão bá thế nào?

- Đã thấy chuyển biến tốt rồi.

- Bọn tiểu nữ cũng muốn đưa lão bá đồng hành, nhưng vì bệnh tình của lão chưa hoàn toàn bình phục nên đành lưu lão lại nơi này.

- Lưu lão khiếu lại đây?

- Đúng vậy, đợi lúc bọn tiểu nữ quay về thì sẽ đón lão cùng đi.

- Lão khiếu to gan dám hỏi phu nhân một câu.

- Lão bá cứ hỏi.

- Có phải nhị vị đi phó hội không?

Phương Thiên Thành lên tiếng:

- Không sai, làm sao lão biết?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Lão khiếu theo tình hình mà suy đoán thôi.

Đột nhiên Phương Thiên Thành cau mày ra vẻ khó chịu, lão khẻ nói với Phương phu nhân:

- Chúng ta đi thôi.

Nói đoạn lão nắm tay Phương phu nhân vội vàng ra khỏi phòng.

Một lát sau lam y đồng tử vội vàng chạy vào phòng Đông Nhĩ lão nhân, chàng thấp giọng hỏi:

- Sao lão bá lại đắc tội với bá phụ của vản bối?

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói:

- Không đắc tội cũng không được.

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Hài tử, ngươi có nghe bá phụ nói gì về lão khiếu không?

Lam y đồng tử mĩm cười, nói:

- Vản bối chỉ nghe bá phụ nói về bá mẫu.

Đông Nhĩ lão nhân ngạc nhiên hỏi:

- Lão ta nói Phương phu nhân thế nào?

Lam y đồng tử:

- Xưa nay bá phụ rất kính trọng bá mẫu, dù có chuyện gì cũng không thể lớn tiếng với bà ta, nhưng...

Đông Nhĩ lão nhân thở dài rồi nói:

- Nếu vì lão khiếu mà Phương phu nhân bị Phương Nhị Hiệp trách mắng thì đó không phải là tâm nguyện của lão khiếu.

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Nhưng bá phụ, bá mẫu ngươi đã quyết định lưu lão khiếu ở nơi này thì ngươi cũng phải tìm cách ở lại mới được.

Lam y đồng tử nói:

- Bây giờ không cần lưu lão bá lại rồi, bá phụ nói với bá mẫu cũng vì chuyện này đây. Bá mẫu rất nhân từ nên cảm thấy để lão lại rất nguy hiểm, vạn nhất bệnh của lão tái phát thì không có ai chiếu cố, hoá ra chẳng khác gì không cứu lão bá. Vì thế mà bá mẫu chủ trương đưa lão bá cùng đi.

Đông Nhĩ lão nhân hỏi:

- Nhưng bá phụ của ngươi không đồng ý phải không?

- Vì chuyện này mà bá phụ trách bá mẫu quá bao đồng, tuy nhiên người cũng đồng ý với thỉnh cầu của bá mẫu.

- Kỳ thực chỉ cần ngươi ở lại thì chúng ta không đi vẫn tốt hơn.

- Thế nào, lão lại không muốn đi chăng?

- Chúng ta cùng đi với bọn họ thì lão khiếu làm sao truyền thụ võ công cho ngươi?

- Nói vậy có nghĩa là vản bối không thể không học võ công của lão bá?

-Ngươi hối hận rồi chăng?

- Không, vản bối đã đồng ý với lão bá thì quyết không hối hận, nếu trên đường đi không thể truyền thụ thì chờ lúc quay về nhà của bá phụ lão bá truyền thụ cho vản bối cũng không muộn.

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói:

- Không được, lão khiếu đã muốn truyền võ công cho ngươi thì tất nhiên truyền càng sớm càng tốt.

Ngừng một lát lão hỏi:

- Ngươi biết khi nào chúng ta khởi hành không?

Lam y đồng tử nói:

- Hình như là sáng sớm ngày mai.

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Được, sau canh ba đêm nay, ngươi hãy đến phòng lão khiếu, nhưng phải hành động bí mật, không được cho bá phụ ngươi biết đấy.

Lam y đồng tử gật đầu, nói:

- Được thôi! Canh ba đêm nay vản bối sẽ đến.

Nói đoạn chàng cáo biệt lui ra ngoài phòng.

Vào lúc canh ba nữa đêm, quả nhiên lam y đồng tử y hẹn mà đến. Đông Nhĩ lão nhân bắt đầu dạy cho chàng phép tỉnh toạ, thổ nạp. Lam y đồng tử rất thông minh, thuật thổ nạp do Đông Nhĩ lão nhân truyền thụ là một loại công phu căn bản của phép luyện nội công thượng thừa,

giữa lúc hô hấp thì động tác ở phần bụng vô cùng phức tạp, nhưng lam y đồng tử đều lảnh hội toàn bộ trước canh năm.

Đông Nhĩ lão nhân thấy vậy thì trong lòng rất vui mừng, lão nói:

- Hài tử, hãy nhớ là từ nay trở đi, mỗi ngày cần phải dành một canh giờ ngồi vận công, nếu ta có thể đồng hành với ngươi thì ta sẽ tự tìm cách chỉ điểm cho ngươi. Còn vạn nhất không thể đồng hành thì ngươi cũng phải dụng công tâm luyện, bất lượng ngươi ở nơi nào thì ta cũng sẽ tìm ra ngươi. Nhưng chuyện này cần phải giử bí mật tuyệt đối, ngay cả bá phụ bá mẫu và người anh em của ngươi cũng không được biết.

Lam y đồng tử trầm ngâm một lát rồi nói:

- Trong lòng vản bối có điều không lý giải được nhưng không biết có nên hỏi hay không?

- Có thể hỏi, ngươi nói ra xem!

Việc lão bá truyền thụ võ công cho vản bối rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu?

- Đương nhiên không phải là chuyện xấu.

- Nhưng đã là chuyện tốt thì tại sao không thể cho người khác biết?

- Vì võ công ngươi học là thiên hạ đệ nhất đẳng, bất luận người nào, đặc biệt là người luyện võ lại càng không muốn ngươi hơn bọn họ, đúng không?

- Không sai! Đa tạ lão bá, vản bối hiểu ra rồi!

Đông Nhĩ lão nhân vỗ vào vai chàng tỏ vẻ thân mật và nói:

- Nghe lời lão khiếu mà trở về phòng ngủ di.

Tuy trong lòng còn nhiều nghi vấn nhưng lam y đồng tử không dám hỏi nhiều chàng theo lời quay về phòng ngủ.

Sáng hôm sau, quả nhiên Phương Thiên Thành đã thay đổi chủ ý đưa Đông Nhĩ lão nhân cùng đi theo.

Ngoài những lúc tương kiến nói chuyện riêng với lam y đồng tử ra thì bình thường Đông Nhĩ lão nhân luôn giử vẻ trầm mặc.

Đoàn người ngày đi đêm trọ, ba ngày sau thì đã đến Gia Định rồi.

Gia Định nằm gần bến cảng trên sông Mân Giang nên thương nhân mua bán tấp nập, phố thị phồn hoa thịnh vượng.

Phương Thiên Thành đưa đoàn người vào trọ ở một khách điếm khá sang trọng, sau khi an bày mọi sự thì lão nói với bạch y đồng tử:

- Hôm nay các ngươi hãy nghỉ ngơi một đêm, trưa mai sau khi vi phu hội diện với đại sư bá và tam sư thúc xong, nếu không có việc gì khác thì sẽ đưa các ngươi di du ngoạn Gia Định một ngày.

Bách y đồng tử nói:

- Phụ thân và đại sư bá gặp nhau ở đâu?

Phương Thiên Thành nói:

- Tại lăng Vân Sơn bên ngoài thành.

Bách y đồng tử nói:

- Phụ thân không đưa hài nhi cùng đi sao?

- Vi phụ và đại sư bá có chuyện thương lượng, ngươi và mẫu thân cùng đệ đệ ở lại khách điếm, không cần phải đi.

- Khi nào phụ thân trở về?

- Trước khi mặt trời lặn.

Bạch y đồng tử bỗng nhiên chuyển mục quang nhìn qua Đông Nhĩ lão nhân và nói:

- Lão Đông này! Lão từng đến Gia Định lần nào chưa?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Lão khiếu lưu lạc chân trời góc bể nên có qua đây một lần.

Phương Thiên Thành trừng mắt nhìn nhi tử và nói:

- Lạc nhi, hãy ngoan ở trong khách điếm, không được chạy lung tung đấy!

Phương Lạc khẻ gật đầu, Phương Thiên Thành liền cất bước rời khách điếm.

Sau khi Phương Thiên Thành đi rồi thì Phương Lạc dịch mục quang nhìn qua Đông Nhĩ lão nhân và nói:

- Lão thông thuộc Gia Định, vậy có thể đưa ta đi du ngoạn một lát không?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Không phải lão khiếu không muốn, nhưng vì lệnh đường và lệnh tôn chưa cho phép thì lão khiếu không thể tự chủ trương.

Lam y đồng tử khẻ thở dài rồi nói:

- Lạc huynh, Đông Nhĩ lão bá nói cũng phải đấy, lão đã không thể tự chủ trương thì hãy đợi bá phụ bá mẫu trở về rồi chúng ta cùng đi.

Phương Lạc cau mày, nói:

- Tại sao phải đợi phụ mẫu trở về mới đi?

Lam y đồng tử nói:

- Lúc nầy Đông Nhĩ lão bá không dám tự chủ trương, nếu Lạc huynh nhất định vì lão cùng đi thì

chẳng phải là gây khó dễ cho lão sao?

Phương Lạc nói:

- Ôi, tiểu đệ, không phải ta nói ngươi chứ lão Đông này là người làm của chúng ta sao ngươi có thể gọi lão là Đông lão bá?

Lam y đồng tử khẻ thở dài, nói:

- Đại ca không nên nói thế, Đông lão bá là người cao niên thì làm sao có thể gọi là lão Đông cộc lốc như vậy?

Phương Lạc cười nhạt, nói:

- Được rồi! Ngươi cứ gọi Đông lão bá, ta gọi lão Đông theo cách của ta.

Lam y đồng tử định nói tiếp nhưng Đông Nhĩ lão nhân đã lên tiếng:

- Các ngươi không cần tranh cải nữa, gọi ta là lão Đông cũng tốt thôi.

Phương Lạc quay người và nói:

- Các ngươi cứ nói chuyện với nhau, ta phải đi đây!

Đông Nhĩ lão nhân kinh ngạc kêu lên:

- Làm sao được, bất luận thế nào thì thiếu chủ nhân cũng không thể làm khó lão khiếu!

Lão vừa nói vừa dịch bước cản đường.

Phương Lạc cười nhạt, nói:

- Lão định quản thúc ta chăng?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Điều đó lão khiếu không dám.

Phương Lạc nói:

- Lắc đầu thì mau tránh ra!

Nói đoạn chàng vung tay đẩy Đông Nhĩ lão nhân qua một bên rồi vọt đi nhanh như chớp.

Đông Nhĩ lão nhân ngẫn người nhìn theo bóng Phương Lạc, lòng cảm khái muôn phần, một hồi lâu vẫn không nói được câu nào.

Lam y đồng tử chậm rải bước lại và nói:

- Lão bá bá, không cần tức giận, vị đại ca này của vản bối tính tình nóng nảy, đối với vản bối cũng vậy thôi. Lão bá không nên tức giận mới được.

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói:

- Hài tử, ngươi ở đây chờ ta, ta đi ngó chừng hắn mới được.

Lam y đồng tử nói:

- Đại bá phu rất yêu thương hắn.

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói:

- Ta biết, hài tử ngươi cứ yên tâm vận công đi! Việc này lão khiếu tự biết cách đối phó.

Lam y đồng tử khẻ thở ra, tuy trong lòng chàng muốn nói mấy câu an ủi nhưng không biết phải khai khẩu thế nào. Chàng nhìn theo bóng Đông Nhĩ lão nhân từ từ ra khỏi khách điếm rồi mất hút tung tích.

Phải nói rằng cước trình của Phương Lạc khá nhanh, phần vì tức, khi nên vừa ra khỏi khách điếm là chàng chạy như bay vào khu náo thị.

Đông Nhĩ lão nhân phần vì bệnh tình chưa hoàn toàn bình phục, phần vì không dám thi triển khinh công thượng thừa giữa thanh thiên bạch nhật nên bị Phương Lạc bõ lại khá xa phía sau. Thậm chí lão cũng không biết Phương Lạc đi về hướng nào.

Sau một hồi tìm kiếm thì lão phát hiện có một đám đông đang quay quần xem náo nhiệt cạnh bờ sông Mân Giang.

Đông Nhĩ lão nhân dò hỏi thì biết hai thiếu niên một bạch y, một mặc hoàng y vì ganh nhau trong việc cho tiền bọn Sơn Đông mải nghệ mà dẫn đến động thủ với nhau.

Lão vội vàng chen vào trong thì quả nhiên thấy Phương Lạc mình mẩy đầy bụi đất, mặt mũi sưng vù, rõ ràng là trúng đòn khá nặng. Ngoài ra còn có một hoàng y thiếu niên mặt bừng bừng nộ khí, đứng sau hắn là hai đại hán to khoẽ, diện mạo hung hãn.

Hoàng y thiếu niên nhìn Phương Lạc rồi cười nhạt, nói:

- Ngươi rất quật cường, nhưng ta không tin ngươi là la hán mình đồng da sắt!

Phương Lạc cũng lạnh lùng nhìn đối phương, khí phách chàng hề kém cạnh, nhưng vì có lẻ trúng đòn khá nặng nên trên sắc diện thoáng lộ vẻ đau đớn.

Hoàng y thiếu niên ngữa mặt cười ha ha một trận rồi nói:

- Ngươi sợ rồi chăng?

Phương Lạc nói:

- Ai sợ các ngươi chứ?

Hoàng y thiếu niên nộ khí quát:

- Khá khen cho tiểu tử cứng đầu, nếu hôm nay không buộc ngươi cầu xin tha mạng thì ta quyết không đến nơi này lần thứ hai.

Đang lúc định xuất thủ điểm vào Ngũ âm tuyệt huyệt của Phương Lạc thì đột nhiên có một giọng lạnh lùng cất lên:

- Ngừng tay!

Hoàng y thiếu niên quét mục quang nhìn qua thì thấy một lão nhân mặc thanh bào, râu dài tới ngực đứng cách hắn chừng ngoài ba thước.

Phương Lạc cũng nhận ra người này là Đông Nhĩ lão nhân nên vội kêu lên:

- Lão Đông, lão mau đi nói cho phụ thân ta biết, bọn này võ công cao cường, lão không phải là địch thủ của chúng đâu.

Đông Nhĩ lão nhân chậm rải nói:

- Lão khiếu đã đến đây thì dù phải liều mạng già cũng phải cứu thiếu gia trở về.

Hoàng y thiếu niên cười nhạt, nói:

- Lão đã già như vậy thì có chết cũng không gọi là yểu mệnh!

Lời vừa dứt thì đột nhiên hắn xuất một chưởng đánh thẳng vào giữa ngực Đông Nhĩ lão nhân.

Những người hiếu kỳ xem náo nhiệt đều bất giác lo lắng thay cho lão nhân, ai cũng nghỉ một chưởng của thiếu niên kia tất phải đánh gảy vai chiếc xương sườn của lão nhân.

Thế nhưng Đông Nhĩ lão nhân không tránh né mà có ý như lảnh chịu chưởng lực của hoàng y thiếu niên.

Chợt nghe "hự" một tiếng, tiếp theo là mấy tiếng cảm thán của những người xung quanh, vừa tỏ ý thương hại Đông Nhĩ lão nhân vừa tán dương hành động hào tráng xả mệnh cứu chủ của lão.

Phương Lạc cũng không dám nhìn nên nhắm nghiền song mục. Nhưng bỗng nhiên chàng nghe giọng của Đông Nhĩ lão nhân nói bên tai:

- Nhị vị còn chưa chịu buông tay sao?

Phương Lạc cảm thấy nhẹ người, chàng mở mắt ra nhìn thì thấy Đông Nhĩ lão nhân vẫn đứng nguyên tại chỗ, còn hoàng y thiếu niên thì ôm ngực quỵ dưới đất, dường như bị nội thương khá nặng. Hai đại hán đứng ngẩn người như trời trồng, tựa như chúng gặp ma giữa ban ngày vậy.

Đông Nhĩ lão nhân đưa tay ra hiệu cho Phương Lạc và nói:

- Thiếu gia, chúng ta trở về thôi!

Phương Lạc nhìn hai đại hán và hoàng y thiếu niên bằng ánh mắt đầy kinh ngạc không kém đối phương, nhưng chàng vẫn đứng yên bất động.

Đông Nhĩ lão nhân vội sải bước đến ôm lấy Phương Lạc, xuyên qua đám đông để trở về khách điếm.

Lão rửa những vết máu trên mặt cho chàng rồi đặt chàng lên giường và nói:

- Lão khiếu đến chậm một bước khiến thiếu gia phải thọ thương.

Phương Tuyết Nghi nghe tin cũng vội chạy vào, khi mục kích cảnh Phương Lạc thọ thương thì

bất giác ứa lệ và nói:

- Đại ca, người nào đánh đại ca thọ thương thế nầy?

- Ta cũng không biết bọn ngươi đó.

Chàng dịch mục quang nhìn qua Đông Nhĩ lão nhân và nói tiếp:

- Lão đừng sợ, chuyện này không can hệ đến lão, khi gia phụ về hỏi thì một mình ta nhận là được.

Đông Nhĩ lão nhân khẻ vỗ lên ngươi Phương Lạc và nói:

- Thiếu gia yên tâm ngủ đi, lệnh tôn trở về có trách lão khiếu vài câu thì cũng là chuyện bình thường thôi.

Lúc nầy Phương Lạc tỏ ra rất biết nghe lời, chàng nhắm mắt rồi nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Phong Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Lão bá bá, xưa nay được bá phụ nương chiều nên tính khí của Lạc ca ca rất thất thường, nếu có chổ nào đắc tội thì xin lão bá chớ chấp nhất nhé.

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói:

- Tuy lệnh huynh nói những lời khó nghe nhưng trong lòng rất thiện lương.

Lão ngừng lại một lát rồi tiếp:

- Ta như thế nào, có lẻ ngươi đã biết khá nhiều rồi, sau chuyện này có thể ta không lưu lại đây nữa, hài tử, nếu ta không thể ở đây lâu thì ngươi có muốn đi với ta không?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Chúng ta đi đến đâu?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Chân trời góc bể, đến nói càng bí mật càng tốt.

Phương Tuyết Nghi lại do dự rồi mới nói:

- Bá mẫu rất tốt với vản bối, người coi vản bối như hài tử thân sinh, nếu lén đi chơi với lão thì nhất định bá mẫu sẽ rất đau lòng.

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Lão phu cũng không muốn như vậy, nhưng tình thế trói buộc nên chẳng còn cách nào khác.

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Nếu không còn cách nào khác thì tự nhiên vản bối sẽ theo lão tiền bối thôi.

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

- Bá mẫu nhận ký thác từ mẫu thân lánh thế của vản bối nên đối đải với vản bối rất tốt, nếu vản bối đi mà không nói thì đương nhiên bà ta sẽ vô cùng bi thương. Quả thực vản bối không muốn bà ta phải chịu đựng như thế, nếu như chúng ta có thể không đi thì chẳng có gì tốt bằng.

Đông Nhĩ lão nhân chậm rải nói:

- Ngươi có hiếu tâm tri ân tất phải báo, như vậy là lão khiếu yên tâm rồi. Thôi, ngươi đi nghĩ đi, để lão khiếu canh chừng hắn cho.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hôm nay lão bá vất vả nhiều rồi, nên đi nghĩ một chút thì hơn. Vản bối canh chừng ở đây cũng được.

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên có tiếng bước chân vang lên, Phương Thiên Thành đẩy của bước thẳng vào phòng. Dung diện của lão vốn đang vui vẻ, nhưng vừa bước vào phòng thì thần sắc chợt lạnh lùng. Lão nhìn Phương Lạc một lúc rồi hỏi:

- Xảy ra chuyện gì thế nầy?

Đông Nhĩ lão nhân khẻ nói:

- Thiếu gia ấu đả với người ta và bị thọ thương.

Phương Thiên Thành là nhân vật lịch duyệt giang hồ tuy trong lòng lo lắng và xót xa nhưng vẫn giử được vẻ trầm tỉnh, lão hỏi tiếp:

- Thương thế nặng lắm không?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Thương thế tuy không nhẹ nhưng cũng không đến nỗi nào.

Phương Thiên Thành bước lại gần giường xem qua thương thế của ái tử rồi khẻ nói với Đông Nhĩ lão nhân:

- Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi!

Phương Tuyết Nghi nhìn ra thì thấy Phương phu nhân và hai đại hán mặc kinh trang đã đứng nơi cửa phòng.

Đại hán bên trái chừng ngoài ngũ tuần, thân mặc kinh trang màu xám đậm, tướng mạo phong trần. Mày rậm mắt tròn, thần thái rất uy mãnh.

Đại hán bên phải khoảng trên tam tuần, mặt trắng không râu, xem ra có phần thanh tú như một văn sĩ.

Phương phu nhân nhìn ái tử với vẻ mặt thương cảm, bà muốn nói nhưng lại thôi.

Phương Thiên Thành bước ra cửa và nói với đại hán mặc lam y:

- Đại ca, Phương nhi thọ thương một chút, hiện đang ngủ rất say, chúng ta ra bên ngoài nói chuyện nhé!

Lam y đại hán chậm rải nói:

- Thương thế có nặng không?

Phương Thiên thành mĩm cười, nói:

- Theo tiểu đệ quan sát thì thấy, thương thế không nhẹ nhưng hơi thở rất điều hoà.

Trung niên bạch diện khẻ nói:

- Xem ra công lực của Lạc điệt đã tiến bộ khá nhiều rồi.

Phương Thiên Thành nói:

- Theo công lực của Lạc nhi mà luận, thọ trọng thương thế nầy thì quyết không thể ngủ yên như vậy. Xem ra tất phải có người trợ giúp.

Thì ra trong lúc cắp Phương Lạc trở về, Đông Nhĩ lão nhân đã ngầm truyền cho chàng một chút chân khí. Bản thân Phương Lạc chưa đũ trình độ để nhận biết, còn Phương Thiên Thành chỉ mới quan sát chứ chưa bắt mạch nên không nhận ra việc này.

Lão chỉ quan sát tình hình mà phán đoán là có người giúp Phương Lạc thôi.

Lam y đại hán nói:

- Phải chăng có ai đó có ý gây tổn thương cho Lạc điệt?

Phương Thiên Thành mĩm cười, nói:

- Theo đệ suy đoán thì không đến nỗi như vậy, nhưng nội tình như thế nào thì vẫn chưa hiểu được.

Nói đoạn lão đưa mọi người ra ngoài đại sãnh ngồi, Phương phu nhân cố nén bi thương, bà tận tay mang ra ba tách trà hương.

Phương Thiên Thành uống một ngụm trà rồi nói:

- Nghi nhi, tại sao huynh đệ của ngươi bị người ta đả thương vậy?

Phương Tuyết Nghi cung kính đáp:

- Lạc huynh muốn ra ngoài du ngoạn, Đông lão bá khuyên ngăn không được nên Lạc huynh tự chạy ra ngoài một mình.

Phương Thiên Thành hỏi tiếp:

- Sau đó thì sao?

Đông Nhĩ lão nhân tiếp lời:

- Lão khiếu khuyên thiếu gia không được nên đành ra ngoài tìm, khi tìm đến nơi thì thấy thiếu gia đã thọ trọng thương rồi.

Phương Thiên Thành hỏi tiếp:

- Lão đã cứu hắn về?

Đông Nhĩ lão nhân trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lão khiếu đã ôm thiếu gia trở về.

- Bọn người nào đã thương hắn?

- Lão khiếu không biết bọn họ là ai.

- Bọn chúng mặc y phục thế nào?

- Một thiếu niên mặc hoàng y, và hai đại hán mặt rỗ, mặc hắc y.

Đông Nhĩ lão nhân nhớ lại một lúc rồi thuật lại những điều lão đã mục kiến.

Lam y đại hán nghe đoạn liền nói:

- Lão ôm Phương Lạc đi mà bọn hoàng y thiếu niên cũng để cho lão đi sao?

Đông Nhĩ lão nhân lại trầm ngâm một lát rồi nói:

- Lão khiếu thấy thiếu gia thương thế rất nặng, trong lòng vô cùng khẩn trương nên vội vàng xông bừa vào ôm chạy. Tuy hai hắc y đại hán có ngăn cản nhưng lão khiếu liều mạng xông đi, khiến bọn chúng phải nhường đường.

Lam y đại hán mĩm cười, nói:

- Đông lão trượng vất vả quá!

Phương Thiên Thành đưa tay, nói:

- Lão có thể đi nghĩ rồi đấy.

Đông Nhĩ lão nhân cúi ngươi hành lễ rồi lui bước ra ngoài.

Lam y đại hán nhìn theo bóng Đông Nhĩ lão nhân dần khuất rồi mới chậm rải hỏi:

- Nhị đệ, Đông lão trượng đây là nhân vật thế nào vậy?

Phương Thiên Thành nói:

- Là người mà tiểu đệ cứu được giữa đường thôi.

Lam y đại hán hỏi tiếp:

- Ngươi biết danh tính của lão ta không?

Phương Thiên Thành nói:

- Lão tự xưng là Đông Nhĩ lão nhân.

Lam y đại hán trầm ngâm một lát rồi nói:

- Sợ rằng đó không phải là danh tính thật của lão ta.

Bạch diện trung niên tiếp lời:

- Phương hiền điệt bị đánh trọng thương, lẻ nào chúng ta bõ qua chuyện này?

Lam y đại hán nói:

- Tất nhiên là không thể bõ qua, tiểu huynh lập tức đi bái kiến Trình Tử Vọng để hỏi về lai lịch của hoàng y thiếu niên kia.

Phương Thiên Thành khẻ thở dài rồi nói:

- Đệ thấy nên bõ qua thôi!

Lam y đại hán nói:

- Lạc nhi thọ thương nặng như thế, nếu chúng ta bõ qua thì ngày sau truyền ra giang hồ, há chẳng phải thiên hạ sẽ cười nhạo chúng ta sao?

Phương Thiên Thành nói:

- Lạc nhi chừng ấy tuổi thì tất nhiên không thể kết thù hằn với người khác, đệ rất ít khi đưa hắn hành tẩu trên giang hồ nên tuyệt đối không có ai nhận biết hắn. Lần nầy hắn bị đả thương là chuyện ngẫu nhiên phát sinh mà thôi. Vã lại, sau khi nghe kỹ tình hình thì trước mắt vẫn chưa biết...

Lão ngừng lại một lát rồi chậm rải nói tiếp:

- Thương thế của Lạc nhi cũng không trầm trọng lắm, tiểu đệ nghĩ nếu truy cứu chuyện này thì không biết kết quả sẽ như thế nào? Hiện tại chúng ta lại có nhiều chuyện quan trọng, không nên vì tiểu sự mà làm hỏng đại sự của chúng ta.

Lam y đại hán trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tính thời gian lộ trình thì chúng ta vẫn có thể lưu lại Gia Định ba ngày nữa, trong ba ngày đó, bất luận là chuyện gì cũng phải giải quyết cho xong.

Thực ra không phải Phương Thiên Thành không có ý báo thù cho ái tử, nhưng vì tình thế phải, làm ra vẻ hình thức như vậy, bây giờ nghe lam y đại hán hạ quyết tâm thì lão cũng thuận tình, tiếp lời:

- Đại ca, tam đệ đã quyết tâm điều tra rõ sự tình thì chúng ta đành phải lưu lại đây vài ngày thôi.

Chợt nghe bạch diện trung niên nói:

- Tiểu đệ có một cảm giác rất kỳ quái, không biết nhị ca nghĩ thế nào?

Phương Thiên Thành lời:

-Chuyện gì?

Bạch diện trung niên nói:

- Tiểu đệ cảm thấy hình như Đông Nhĩ lão nhân còn điều gì chưa nói ra hết.

Phương Thiên Thành mĩm cười, nói:

- Tiểu huynh cũng có cảm giác này, nhưng lão ta đã không muốn nói ra thì tiểu huynh cũng không muốn truy vấn lão.

Lam y đại hán nói:

- Không cần phải truy vấn lão ta, tiểu huynh và Trình Tử Vọng giao tình đã lâu, lão ta từng nói với tiểu huynh rằng, bất luận chuyện gì xảy ra trên địa diện Gia Định thì cứ việc tìm lão ta mà hỏi.

Ngừng một lát, lam y đại hán nói tiếp:

- Hiện tại muốn điều tra chuyện này cũng rất dễ, chỉ cần tìm đến hiện trường hỏi vài người là biết ngay. Nhưng chúng ta muốn điều tra rõ lai lịch của hoàng y thiếu niên, sợ rằng người thường khó có thể trả lời được.

Bạch diện trung niên nói:

- Đại ca nói cũng phải.

Lam y đại hán nói tiếp:

- Dù sao thì tiểu huynh cũng phải ghé thăm Trình Tử Vọng lão ta lại rất thông thuộc địa diện Gia Định, sự việc này cho tiểu huynh đi hỏi lão ta rồi hãy tính tiếp.

Phương Thiên Thành nói:

- Đại ca uống vài tách trà, nghỉ ngơi một lát rồi hay đi?

Lam y đại hán nói:

- Tiểu huynh phải đi ngay, việc gì đã quyết làm thì không nên để chậm trể.

Lời vừa dứt thì người cũng đã ở ngoài xa mấy trượng rồi.

Phương Thiên Thành dịch mục quang nhìn qua bạch diện trung niên và nói:

- Tuấn đệ, theo tiểu huynh quan sát thì đại ca bên ngoài tuy bình tỉnh, nhưng thực ra trong lòng rất lo lắng khẩn trương. Tiểu huynh không muốn vì chuyên nhỏ của Lạc nhi mà khiến cho đại ca thêm phiền phức.

Bạch diện trung niên trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tiểu đệ rất hiểu tâm ý của nhị ca, nhưng chuyện gì ra chuyện đó, không thể nói rằng chúng ta có chuyện quan trọng mà giả vờ không nghe không thấy chuyện Lạc điệt bị đả thương.

Phương Thiên Thành cau mày suy nghĩ hồi lâu rồi mới chậm rải nói:

- Chuyện này quá quan trọng, tiểu huynh không muốn phát sinh thêm tiểu tiết khiến đại ca thêm lo nghĩ.

Lúc nầy Phương phu nhân đã lặng lẻ trở về phong trông nom ái tử, trong đại sãnh chỉ còn

Phương Thiên Thành và bạch diện trung niên.

Bạch diện trung niên đảo mắt nhìn quanh rồi khẻ nói:

- Nhị ca, tiểu đệ có mấy lời lo xa, nói ra mong nhị ca chớ đa nghi nhé.

Phương Thiên Thành nói:

- Chúng ta đã kết nghĩa kim lan, tình đồng sinh tử, sao Tuấn đệ nói những lời như vậy?

Bạch diện trung niên nói:

- Lần này sự tình thay đổi quả thật là ngoài tiên liệu của chúng ta, nhưng đệ đã quyết định thì không thể vì sợ mà bõ cuộc giữa chừng. Danh tính Trung Châu Tam Hiệp không thể vì chuyện này mà hoen ố, đệ thấy ý của đại ca là: Thà danh tồn mà thân bất tại.

Ngừng một lát bạch diện trung niên hạ thấp giọng nói tiếp:

- Đệ và đại ca đều chưa thành thân lập thất, tương lai sau khi chúng ta trăm tuổi rồi thì duy chỉ có Lạc nhi đến trước mộ chúng ta lo hương khói nhan đèn thôi. Do vậy, đệ thấy không cần thiết để cho nhị tẩu và Lạc nhi phải mạo hiểm.

Phương Thiên Thành gượng cười, nói:

- Tiểu huynh đã rõ ý của tam đệ, nhưng nếu huynh đệ chúng ta chết đi thì đối phương quyết không tha cho Lạc nhi và tẩu tẩu của ngươi.

Bạch diện trung niên nói:

- Vì vậy chúng ta cần phải có an bày trước khi trường phong ba bảo vũ xảy ra.

- Thiên hạ rộng lớn thế nầy thì nơi nào lại chẳng có thể ẩn thân lập mệnh, nhị ca cũng có thể nghĩ ra một nơi bí mật để an bày cho tẩu tẩu và Lac nhi.

Phương Thiên Thành nói:

- Tẩu tẩu của ngươi đã thường cùng ta hành tẩu trên giang hồ nên rất nhiều người biết, trong lúc nhất thời ta thấy chuyện này không dễ an bày.

Bạch y trung niên nói:

- Nếu nhị ca nghĩ không ra thật thì tiểu đệ có một nơi...

- Nơi nào?

- Tiểu đệ có một vị thúc phụ làm nghề y, mải tận Giang Nam, lão không phải là người trong giang hồ nên có thể đưa tẩu tẩu và Lạc nhi đến đó.

- Việc này không ổn.

- Tại sao?

- Nếu chúng ta ngộ đại biến thì tất nhiên đối phương cũng có tâm trảm thảo trừ căn (nhổ cỏ tận gốc), Lạc nhi và tẩu tẩu của ngươi rất khó thoát khỏi tai mắt của đối phương. Lệnh thúc không

phải là người trong võ lâm, thì làm sao có thể đối phó với quỷ kế của những nhân vật trên giang hồ? Một khi bị đối phương điều tra ra thì sợ rằng việc sẽ liên luỵ đến lệnh thúc thôi.

Bạch diện trung niên suy nghĩ một lát rồi nói:

- Nhị ca nói cũng phải.

Hai ngươi trầm lặng nhìn nhau mà không ai nói thêm gì.

Cũng chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, bỗng nhiên bên ngoài đại sãnh có tiếng chân truyền vào.

Hai người vừa ngẫng đầu nhìn ra thì thấy lam y đại hán đã đến trước cửa, lão nói:

- Nhị vị hiền điệt, tiểu huynh giới thiệu với nhị vị một vị bằng hữu…

Lão quay lại nhìn thanh y nhân phía sau và nói tiếp:

- Vị này là Trình Tử Vọng một nhân vật đứng đầu cả hai đường thuỷ bộ ở địa diện Gia Định này.

Phương Thiên Thành và bạch y trung niên với cung thủ hành lễ và nói:

- Ngưỡng mộ đại danh đã lâu!

Trình Tử Vọng nói:

- Không dám, không dám, nhị vị đây là Phương đại hiệp và Thạch đại hiệp.

Phương Thiên Thành nói:

- Tại hạ là Phương Thiên Thành.

Bạch diện trung niên tiếp lời:

- Tại hạ là Thạch Tuấn.

Trình Tử Vọng nói:

- Ngưỡng mộ nhị vị đã lâu! Hôm nay mới có vinh hạnh hội diện.

Lão nhìn qua lam y đại hán rồi nói tiếp:

- Tại hạ và Trịnh đại hiệp từng gặp nhau mấy lần.

Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn cùng nói:

- Bọn tại hạ thường nghe đại ca nhắc đến Trình huynh nên biết Trình huynh rất có uy danh ở địa diện Gia Định này.

Trình Tử Vọng cười ha hả rồi nói:

- Một chút hư danh thôi, trước mắt ba vị mà nói đến uy danh thì quả thật tại hạ vô cùng hổ thẹn.

Lão hơi ngừng một lát rồi tiếp:

- Vừa rồi tại hạ được Trịnh đại hiệp cho biết sự tình là ái tử của Phương đại hiệp bị đánh trọng thương ngay ở đất Gia Định này nên tại hạ không thể khoanh tay ngồi nhìn.

Thạch Tuấn nói:

- Chuyện này có lẻ phải nhờ đến Trình huynh rồi.

Trình Tử Vọng nói:

- Tại hạ đã phải nhân thủ đi điều tra nội tình, tin rằng trước khi trời tối sẽ có tin tức cho ba vị.

Phương Thiên Thành nói:

- Ý của tại hạ là chỉ muốn điều tra rõ nội tình mà thôi, có thể lỗi thuộc về nhi tử của tại hạ.

Trình Tử Vọng nói:

- Bất luận thế nào đi nữa thì lệnh công tử cũng đã thọ thương, dù viện lý do thế nào thì đối phương cũng không thể xuất thủ đánh người, huống hồ là đánh một vị đồng tử.

Phương Thiên Thành nói:

- Không thể nói vậy, song phương xuất thủ đánh nhau thì tất nhiên là khó lưu tình.

Trình Tử Vọng khẻ thở ra một hồi rồi nói:

- Phong độ của Phương đại hiệp thật khiến Trình mổ khâm phục.

Ngay lúc nầy đột nhiên có một giọng oang oang từ ngoài truyền vào:

- Khoái Thoái Trương Tam cầu kiến chủ nhân.

Trình Tử Vọng lớn tiếng nói:

- Vào đi!

Lão nhìn qua Trung Châu Tam Hiệp rồi tiếp:

- Trương Tam là thuộc hạ rất có năng lực của tại hạ, tại hạ phái hắn đi điều tra chuyện này, có lẻ là hắn đã có tin tức hồi báo.

Lời chưa dứt thì đã thấy một đại hán cao to, mặc kinh trang bước vào, cước bộ cực kỳ nhanh.

Hắn hành lễ với Trình Tử Vọng và nói:

- Tham kiến trang chủ.

Trình Tử Vọng nói:

- Ba vị này là đỉnh đỉnh đại danh trong Trung Châu Tam Hiệp, hôm nay ngươi có vinh hạnh lắm mới được tương kiến đấy.

Trương Tam cúi người thi lễ và nói:

- Tiểu nhân được nghe đại danh ba vị đại hiệp đã lâu, hôm nay được diện kiến thật là tam sinh

hữu hạnh.

Phương Thiên Thành, Thạch Tuấn và lam y đại hán cùng khẻ nghiêng người hoàn lễ.

Trình Tử Vọng hắng giọng rồi hỏi:

- Trương Tam, ngươi dò hỏi sự việc như thế nào?

Khoái Thoái Trương Tam nói:

- Bọn chúng là người trên chiếc thuyền hoa neo ở bến nước trên sông Mân Giang.

Trình Tử Vọng gật đầu, nói:

- Được, ngươi đưa thiếp đến cho bọn chúng, lão phu muốn xem bọn chúng là những nhân vật như thế nào.

Phương Thiên Thành vội nói:

- Chuyện này đâu dám phiền Trình huynh?

Trình Tử Vọng nói:

- Địa diện Gia Định hơn trăm dặm vuông nhưng bất luận là người nào, một khi nhắc đến Trịnh mổ thì đều phải cúi chào. Bọn này đã không xem Trình mỗ ra gì, khách đi không bái khách ngồi nên tại hạ đành phải đi hỏi thăm bọn chúng vậy!

Phương Thiên Thành hỏi:

- Trình huynh đi một mình sao?

Trình Tử Vọng nói:

- Tại hạ sẽ đưa hai trợ thủ cùng đi.

Thạch Tuấn lên tiếng:

- Tại hạ muốn bồi tiếp Trình huynh cùng đi, được chứ?

Trinh Tử Vọng cười ha hả rồi nói:

- Thạch huynh đệ muốn đi thì không còn gì tốt hơn.

Phương Thiên Thành nhìn qua lam y đại hán và nói:

- Đại ca, tiểu đệ có nên đi một chuyến không?

Lam y đại hán gật đầu, nói:

- Ngươi đi một chuyến cũng tốt, tiểu huynh lưu lại trong khách điếm chờ tin tức của các ngươi.

Trình Tử Vọng, Phương Thiên Thành, Thạch Tuấn theo sự dẫn đường của Khoái Thoái Trương Tam mà đi ra bến nước Mân Giang.

Khi đến nơi thì đêm đã sang canh hai nhưng không khí quanh bến nước vẫn náo nhiệt.

Trương Tam chỉ tay về phía chiếc thuyền hoa neo ở giữa sông và nói:

- Là chiếc thuyền hoa đó.

Trình Tử Vọng khẽ nói:

- Ngươi bảo bọn nhà đò đưa tới đây một chiếc khoái thuyền! (thuyền nhỏ nhẹ lướt đi nhanh)

Trương Tam nói:

- Đã chuẩn bị sẵn sàng rồi ạ.

Thạch Tuấn nhìn xuống mé sông thì thấy quả nhiên có một chiếc thuyền nhỏ đang chờ sẵn.

Trình Tử Vọng đưa Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn xuống thuyền rồi quay lại dặn Trương Tam:

- Ngươi gọi các huynh đệ chuẩn bị mấy chiếc thuyền lớn, nếu thuyền hoa kia bõ chạy thì lập tức ngăn chận lại!

Nói đoạn lão phát tay ra hiệu, chiếc thuyền nhỏ từ từ rồi bờ và tiến về chiếc thuyền hoa neo giữa dòng.

Hồi 2 - Gia Định Phong Vân

Khoảng cách không đầy mười trượng nên chớp mắt chiếc thuyền nhỏ đã tiếp cận chiếc thuyền hoa.

Trình Tử Vọng đứng trước mũi thuyền và cao giọng nói:

- Xin hỏi vị nào là quản sự trên thuyền?

Trên thuyền hoa đóng chặt cửa khoang, bên ngoài buông rèm dây, tuy bên trong có ánh đèn nhưng từ ngoài nhìn vào không thấy được gì.

Sau khi Trình Tử Vọng gọi một lần nữa thì khoang thuyền chợt mở, nhờ ánh đèn hắt ra nên thấy một đại hán mặt rỗ, mặc hắc y bước ra và hỏi:

- Là những ai dưới đó?

Trình Tử Vọng nói:

- Gia Định - Trình Tử Vọng, các hạ từng nghe bao giờ chưa?

Hắc y đại hán nói:

- Nghe đại danh đã lâu, hôm nay mới có cơ hội hạnh ngộ, nhưng chẳng hay các hạ đến có điều chi chỉ giáo?

Trình Tử Vọng cười nhạt, nói:

- Các hạ có phải là chủ nhân của chiếc thuyền hoa này không?

Hác y đại hán nói:

- Không dám, tại hạ là Vương Hợp, chẳng qua là kẻ tùy tùng thôi.

Trình Tử Vọng nén giận, nói tiếp:

- Các hạ đã không thể tác chủ thì xin thông báo một tiếng là có Trình mỗ cầu kiến.

Vương Hợp chau mày nói:

- Tệ chủ nhân không được khoẻ nên không tiện tiếp khách, vã lại sáng hôm sau thì bọn tại hạ sẽ rời nơi này, tại hạ xin thay chủ nhân đa tạ Trình trang chủ đã có ý thăm viếng.

Trình Tử Vọng nộ khí quát lớn:

- Tại hạ da đến thi quyết không thể trở về như thế nay, xin báo với quý chủ nhân một tiếng.

Vương Hợp nói:

- Đã vậy thì tại hạ sẽ thông báo ngay.

Nói đoạn hắn quay người chui vào khoang, một lát sau Vương Hợp quay trở ra, nói:

- Tệ chủ nhân xin mời Trình trang chủ.

Trình Tử Vọng đề khí một hồi và tung người lên chiếc thuyền hoa, Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn cũng nối bước theo sau.

Vương Hợp đứng chặn ngay cửa khoang, hắn nhìn Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn một lúc rồi hỏi:

- Hai vị này là ai?

Trình Tử Vọng chậm rải nói:

- Hai vị này đều là bằng hữu của Trình mỗ.

Từ trong khoang thuyền có giọng lạnh lùng truyền ra:

- Vương Hợp, mời khách vào!

Vương Hợp lập tức tuân mệnh đưa bọn Trình Tử Vọng vào khoang thuyền. Thì ra bên trong bày biện rất hoa mỹ, bốn bên đều treo gấm tía, giữa khoang có một chiếc bàn gỗ rất trang trọng, trên bàn gỗ là một ngọn đuốc sáng rực. Một hoàng y thiếu niên ngồi ở chủ vị bên cạnh hắn là một hắc y nhân mặt nhợt nhạt, niên kỷ trên tứ tuần. Ngoài ra còn có một đại hán mặt rỗ giống như Vương Hợp đứng sau hoàng y thiếu niên.

Song phương nhìn nhau một lúc nhưng chưa bên nào lên tiếng, riêng Phương Thiên Thành khi lướt nhìn qua hắc y nhân thì bất giác chau mày.

Một không khí yên lặng, khẩn trương đến đáng sợ bao trùm toàn bộ khoang thuyền.

Hồi lâu sau, hoàng y thiếu niên cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Trình trang chủ đang đêm đến thăm chắc là có điều chi chỉ giáo?

Trình Tử Vọng hắng giọng rồi nói:

- Các hạ tiếp khách quá hẹp lượng đấy, ngay cả việc ngồi cũng không muốn mời sao?

Hoàng y thiếu niên thản nhiên nói:

- Được, các vị cứ tự nhiên ngồi!

Trình Tử Vọng ngồi xuống trước, Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn cũng lần lượt ngồi hai bên.

Ba người vừa ngồi ngay ngắn thì hoàng y thiếu niên lạnh lùng tiếp lời:

- Bây giờ thì có thể nói rồi đấy.

Trình Tử Vọng chợt biến sắc, lão nói:

- Tại địa diện Gia Định này chưa có ai dám vô lễ với lão phu như thế.

Hoàng y thiếu niên nói:

- Trình trang chủ đang đêm thăm viếng chỉ để nói câu này thôi sao?

Trình Tử Vọng nói:

- Đang đêm mà lão phu đến đây thì tất phải có nguyên nhân.

Bỗng nhiên lão đổi giọng lạnh lùng nói tiếp:

- Hôm nay các hạ đả thương một đồng tử, phải không?

- Không sai, thế thì sao nào?

- Các hạ có biết vị đồng tử đó là ai không?

- Tại hạ không biết và cũng không cần biết.

- Tạm thời lão phu không nói đến thân phận của vị đồng tử đó, nhưng các hạ đã là người trưởng thành, bất luận thế nào thì cũng không thể xuất thủ đánh một đồng tử như vậy.

- Trình trang chủ và đồng tử đó có quan hệ gì? Lão nhân ôm hắn chạy đi là ai?

Trình Tử Vọng chậm rải nói:

- Lão phu đến đây không phải để trả lời các hạ.

Hoàng y thiếu niên cười nhạt, nói:

- Thế Trình trang chủ đến vấn tội chăng?

Trình Tử Vọng nói:

- Các hạ mới chừng đó tuổi mà nói năng vô lễ như vậy, xem ra nhất định là có thế lực rất lớn? Lão phu mong rằng các hạ có thể nói ra lại lịch sư môn để tranh gây ra thảm cuộc.

Hoàng y thiếu niên chợt phá lên cười ha hả một trận, thanh âm át cả giọng nói của Trình Tử Vọng.

Trình Tử Vọng vốn là nhân vật già mưu thâm toán, lão thấy thiếu niên cương ngạo như vậy thì chợt nghi ngờ nên thầm nhủ:

- Thiếu niên này cương ngạo như thế là tất có thế lực phía sau, xem ra việc này ta không thể hành xử lỗ mảng được.

Nghĩ đoạn lão cố nén tức khí và chậm rải hỏi:

- Các hạ cười cái gì?

Hoàng y thiếu niên lạnh lùng nói:

- Trình trang chủ, tại hạ chẳng qua là khách qua đường chứ đâu phải người đến gây sự tại đất Gia Định.

Ngừng một lát hắn nói tiếp:

- Nếu các hạ tự cho mình là nhân vật đứng đầu ở Gia Định thì nên đứng giữa để điều giải, lấy thái độ công chính mà nói chuyện.

Trình Tử Vọng hắng giọng rồi nói:

- Các hạ nói cũng có lý, nhưng nếu nghĩ kỹ thì sợ rằng có vài điểm mà các hạ chưa thông đấy.

Hoàng y thiếu niên nói:

- Nếu tại hạ bị đả thương tại địa diện Gia Định thì Trình Tử Vọng hành xử thế nào?

Trình Tử Vọng nghiêm giọng nói:

- Sự thực là các hạ đã đả thương người khác, mà đó là một đồng tử!

Hoàng y thiếu niên trầm ngâm một lát rồi nói:

- Trình trang chủ đã xuất diện lo việc người khác như vậy, xem ra tất phải có lý do?

Chợt nghe Phương Thiên Thành lên tiếng:

- Trình huynh. Điều quan trọng là chúng ta nên hỏi rõ sự tình trước đã.

Trình Tử Vọng gật đầu, nói:

- Không sai!

Lão nhìn qua hoàng y thiếu niên và nói tiếp:

- Các hạ không phủ nhận việc đả thương người khác thì cũng có chút khí khái của nam tử hán đấy, nhưng chẳng hay các hạ có thể cho lão phu biết qua sự tình không?

Hoàng y thiếu niên liếc nhìn qua Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn rồi nói:

- Hai vị nay là ai?

Trình Tử Vọng nói:

- Là bằng hữu của Trình mổ.

Hoàng y thiếu niên cười nhạt, nói:

- Trình trang chủ bảo tại hạ đả thương người thì tại hạ cũng thừa nhận rồi, nếu Trình trang chủ xuất diện lo việc này cho người khác thì xin cho biết ý kiến. Nhược bằng không có việc gì khác thì tại hạ cần phải nghỉ ngơi, xin mời Trình trang chủ và quý hữu ra về.

Một câu đuổi khách chẳng có chút khách khí, đừng nói là Trình Tử Vọng ngày cả Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn cũng bất giác nỗi khí xung thiên.

Trình Tử Vọng nộ khí đáp:

- Nếu các hạ muốn làm chuyện xằng bậy trên địa diện Gia Định thì Trịnh mổ là người đầu tiên

không dung tha các hạ!

Hoàng y thiếu niên cũng bật đứng lên, hắn định xông về phía Trình Tử Vọng nhưng Hắc y nhân ngồi bên cạnh đã kịp xuất thủ ngăn lại và nói:

- Công tử chớ nóng giận, xin mời ngồi.

Nói đoạn hắn chậm rải đứng lên và bước tới trước. Người này mặt không chút huyết sắc, thái độ thâm trầm khó hiểu, nếu như không muốn nói là đáng sợ.

Hắc y nhân chậm rải nói:

- Các hạ không dung công tử của tại hạ thì định đối phó như thế nào?

Trình Tử Vọng nhiều năm bôn tẩu giang hồ nên kinh nghiệm phong phú, vừa thấy hắc y nhân thì lão đã biết võ công của người này thuộc loại âm nhu, thâm trầm vạn độc, chỉ cần bị hắn đánh một chưởng, nếu không chết thì tất cũng trọng thương. Do vậy lão rất cẩn thận đề phòng bằng cách ngầm vận chân khí chuẩn bị và lạnh lùng hỏi:

- Các hạ xưng hô như thế nào?

Hắc y nhân cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Dù sao thì Trình trang chủ cũng không thể trở thành bằng hữu của tại hạ, do vậy tại hạ thấy chuyện báo danh tánh cũng chẳng cần thiết.

Hắn ngừng lại một lát rồi chợt đổi giọng nói:

- Rốt cuộc là các hạ lo việc này cho ai?

Trình Tử Vọng thản nhiên nói:

- Với thân phận của Trình mổ trên địa diện Gia Định này, lẻ nào vẫn chưa đũ phân lượng?

Hắc y nhân nói:

- Tại hạ còn nhớ Trình trang chủ vừa nói một câu, nếu tạo ra sự hiểu lầm giữa song phương thì khó tránh gây ra thảm cuộc.

Hắn liếc nhìn qua Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn rồi tiếp lời:

- Tại hạ hy vọng là các vị có thể nói ra thân phận thật của đồng tử kia.

Trình Tử Vọng thầm nghĩ:

- Gã này trông thâm trầm đáng sợ nhưng xem ra chẳng có bao nhiêu kinh nghiệm giang hồ, hai nhân vật đỉnh đỉnh đại danh trong Trung Châu Tam Hiệp đang đứng trước mặt gã mà cũng không nhận ra.

Nghĩ đoạn lão buột miệng phá lên cười một tràng.

Hắc y nhân chợt biến sắc, hắn hỏi:

- Trình trang chủ cười cái gì?

Trình Tử Vọng chậm rải nói:

- Hình như các hạ rất ít khi hành tẩu giang hồ?

Hắc y nhân lạnh lùng nói:

- Xưa nay tại hạ không muốn lai vảng với người khác.

Lời chưa dứt, hắn vung tay đánh vào giữa ngực Trình Tử Vọng một chưởng.

Thủ pháp xuất chưởng cực kỳ nhanh, Trình Tử Vọng định vung hữu thủ lên phản kích nhưng bỗng thấy bóng chưởng lướt ngang qua bên tai lão, thì ra Thạch Tuấn đã tranh tiên cơ xuất thủ tiếp chưởng của Hắc y nhân. Song chưởng vừa tương tiếp thì nghe "ầm" một tiếng.

Thạch Tuấn và Hắc y nhân đều lui ra sau một bước.

Song phương đều không ngờ võ công của đối phương lại cao cường như vậy.

Nhất thời cả hai đều sửng sờ nhìn nhau từ chân tới đầu.

Hắc y nhân khẻ hắng giọng rồi khai khẩu trước:

- Tại hạ không tin các hạ là võ sư trong Trình phủ.

Thạch Tuấn cười nhạt, nói:

- Không tin thì cũng phải tin thôi.

Hắc y nhân nói:

- Các hạ cũng khá ngông cuồng đấy!

Lời vừa dứt thì bất ngờ hắn vung tay tung chân tấn công liền bốn chiêu.

Thạch Tuấn vung song chưởng lên chống đở và hóa giải được bốn chiêu của đối phương nhưng người vẫn đứng nguyên tại chổ.

Lúc nầy hắc y nhân đã biết là gặp phải kình địch nên vẻ ngạo mạn cũng chợt biến mất.

Trình Tử Vọng nhìn tình thế động thủ của hai người thì ngầm kêu xấu hổ trong lòng và nghĩ:

- Nếu không đưa huynh đệ bọn họ đi cùng thì sợ rằng mọi chuyện sẽ hỏng bét! Chỉ bằng bốn chiêu quyền cước thần tốc vừa rồi của Hắc y nhân thì xem ra ta không phải là đối thủ của hắn rồi.

Thạch Tuấn nhìn qua hoàng y thiếu niên và nói:

- Thảo nào ngươi cương ngạo như vậy, thì ra có cao thủ đở lưng.

Hoàng y thiếu niên cũng không ngờ người do Trình Tử Vọng đưa đến lại có võ công cao cường như thế, nhất thời hắn ngẫn người như pho tượng, chẳng biết phải nói gì.

Phương Thiên Thành quét hai đạo mục quang đầy uy lực nhìn qua hắc y nhân rồi nói:

- Các hạ và Kiếm Môn Ngũ Quỷ xưng hô như thế nào?

Đến lượt Hắc y nhân ngạc nhiên, hắn nhìn Phương Thiên Thành bằng ánh mắt sửng sờ, hồi lâu sau mới chậm rải nói:

- Tại hạ là Ngũ Quỷ Đổng Phương.

Phương Thiên Thành nói:

- Đại sư huynh Bạch Y Điếu Khách - Thành Huyền Thông của các hạ không đến sao?

Dong Phuong nói:

- Trong Kiếm Môn Ngũ Quỷ chỉ có mỗi mình tại hạ đến đây.

Hắn hơi ngừng lại rồi tiếp:

- Nhưng có lẻ bốn vị sư huynh sắp đến đây rồi.

Trình Tử Vọng kinh ngạc thầm nghĩ:

- Ngũ Quỷ cùng đến tất phải có đại sự phát sinh, không biết bọn chúng định đến Gia Định này để giở trò gì?

Phương Thiên Thành nhìn qua hoàng y thiếu niên và nói:

- Vị trẻ tuổi nay cơ quan hệ gì với Kiếm Môn Ngũ Quỷ?

Tuy Đổng Phương có chút úy kỵ đối với việc Phương Thiên Thành nói ra lai lịch Kiếm Môn Ngũ Quỷ và danh tính của đại sư huynh hắn, nhưng một khi đối phương đã biết danh hiệu thì hắn không thể không tự giử thân phận vì vậy hắn không trả lời mà hỏi lại:

- Các hạ có thể cho biết quý tính đại danh không?

Phương Thiên Thành thản nhiên nói:

- Tại hạ họ Phương, đồng tử bị đả thương chính là nhi tử của Phương mỗ.

Trình Tử Vọng đã bị ác danh Kiếm Môn Ngũ Quỷ làm cho kinh khiếp nên không dám khai khẩu nữa.

Đổng Phương nhìn qua hoàng y thiếu niên rồi nói:

- Vị công tử này là người họ Tống.

Phương Thiên Thành truy vấn:

- Tống gì?

Đổng Phương nói:

- Các hạ vẫn chưa nói ra đại danh.

Thì ra hắn nghĩ rất lâu nhưng vẫn chưa nghĩ ra thân phận của Phương Thiên Thành.

Phương Thiên Thành thản nhiên nói:

- Tại hạ là Phương Thiên Thành!

Đổng Phương buột miệng kêu lên một tiếng và nói:

- Phương Nhị Hiệp trong Trung Châu Tam Hiệp?

Phương Thiên Thành gật đầu, nói:

- Không dám!

Đổng Phương liền cung thủ hành lễ, nói:

- Tại hạ thất kính rồi.

- Thực ra tại hạ không có ý đến vấn tội vì chuyện xú tử bị đả thương, tại hạ chỉ muốn hỏi rõ thị phi khúc mắc, nếu phần sai thuộc về xú tử thì tại hạ sẽ giáo huấn cho hắn một trận.

Hoàng y thiếu niên lên tiếng:

- Chuyện tại hạ và lệnh lang xung đột với nhau, nói ra thì cả hai bên đều có chổ sai.

Thạch Tuấn cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Nhìn cách cương ngạo của các hạ đối với bọn tại hạ thì chẳng khó để hình dung cảnh một đồng tử bị các hạ bắt nạt.

Dường như hoàng y thiếu niên bị đại danh Trung Châu Tam Hiệp làm cho kinh sợ nên lập tức thay đổi thái độ.

Tuy nhiên hắn vẫn không thể nhịn được trước những lời mỉa mai của Thạch Tuấn nên vội nói:

- Chuyện tại hạ và lệnh lang của Phương đại hiệp xung đột như thế nào đã có không dưới trăm người mục kiến, nếu các hạ không tin thì cứ đi hỏi những người chứng kiến đó là ắt biết.

Phương Thiên Thành nói:

- Tống công tử có thể cho biết danh hiệu của lệnh tôn không?

Hoàng y thiếu niên nói:

- Gia phụ là Kim Thương - Tống Sĩ Nghĩa, chẳng hay Phương đại hiệp có quen biết không?

Phương Thiên Thành gật đầu, nói:

- Nghe danh đã lâu nhưng chưa có duyên tương ngộ.

Đổng Phương tiêp lời:

- Chẳng phải trong thuyền hoa của Tống hiền điệt có bốn bình Hạnh hoa tửu đó sao?

Hoàng y thiếu niên mĩm cười, nói:

- Vản bối có ý dâng tửu nhưng chẳng hay Phương đại hiệp có muốn thưởng thức không?

Phương Thiên Thành nói:

- Danh tửu thật là đáng quý nhưng thịnh tình càng cao quý hơn, song đáng tiếc Phương mỗ không phải là người thích ẩm tửu, vì vậy đành tâm lảnh thịnh tình của nhị vị thôi.

Hoàng y thiếu niên nói:

- Vản bối lở tay đả thương lệnh lang, quả thật là không có ý gây thương tích, tục ngử có câu: "Kẻ không biết không có tội", thiết nghĩ Phương đại hiệp là người rộng lượng nên cũng dễ dàng bõ qua chuyện này.

Phương Thiên Thành nói:

- Việc này song phương đều có chổ sai nên không thể trách tội một mình Tống công tử.

Lão ngừng lại rồi nhìn qua Đổng Phương, nói tiếp:

- Đổng huynh, Phương mỗ có một chuyện muốn thỉnh giáo, chẳng hay Đổng huynh có sẳn lòng cho biết không?

Đổng Phương nói:

- Xin Phương đại hiệp cứ hỏi, không điều gì tại hạ biết mà không nói.

Phương Thiên Thành hỏi:

- Vừa rồi Đổng huynh nói là Kiếm Môn Ngũ Quỷ muốn tập hội ở Gia Định này phải không?

- Không sai, ngoài Kiếm Môn Ngũ Quỷ ra còn có lệnh tôn của Tống công tử là Kim Thương - Tống Sĩ Nghĩa.

- Chư vị vượt thiên lý đến tập hội ở nơi này, thiết nghĩ tất phải có nguyên nhân?

- Chỉ là một chút tiểu sự, không dám phiền Phương đại hiệp quan tâm lo lắng.

- Võ công của huynh đệ các vị cao cường, vị Kim Thương Tống Sĩ Nghĩa - Tống bảo chủ kia cũng là nhân vật hữu danh nên đương nhiên là không cần Phương mỗ quan tâm lo lắng, nhưng...

- Nhưng thế nào?

- Vị Trình huynh này là hảo hữu của tại hạ, xưa nay địa diện Gia Định luôn yên tỉnh vô sự, tại hạ không muốn có sự náo động phiền phức ở Gia Định này.

Đổng Phương trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chỉ có sư huynh của tại hạ biết là tại sao phải tập hội ở đây thôi, còn tại hạ thì quả thực không được biết nội tình.

Phương Thiên Thành cười nhạt, nói:

- Đổng huynh tránh né trả lời thật là tài tình. Nếu đêm nay Phương mỗ nhất định truy cứu việc xú tử bị đả thương thì Đổng huynh tính thế nào?

Song mục của Đổng Phương chợt hiện hung quang, hắn nói:

- Chuyện Tống công tử đả thương lệnh lang thì Phương đại hiệp đã biết rồi, tại hạ là người ngoài cuộc nên xin nói một câu công bằng. Lỗi không phải chỉ một mình Tống công tử, huống hồ lệnh lang là người xuất thủ trước, sau đó khi một lão võ sư của quý phủ đến cứu lệnh lang thì đả thương Tống công tử và hai vị tuỳ tùng, nếu tại hạ không đến kịp thời trị thương thế cho thì sợ rằng bọn họ vẫn chưa thể đi lại được.

Phương Thiên Thành nói:

- Tại hạ cũng không muốn vì chuyện xú tử mà gây náo nhiệt... Nhưng hy vọng là Đổng huynh có thể nể mặt tại hạ.

Đổng Phương hỏi lại:

- Phương Nhị Hiệp muốn nói điều gì?

Phương Thiên Thành nói:

- Tại hạ chỉ mong các vị bõ qua Gia Định, Kiếm Môn Ngũ Quỷ và Tống bảo chủ tìm một nơi khác tập hội được chăng?

Đổng Phương nói:

- Việc này trọng đại, tại hạ không thể tác chủ được rồi.

Phương Thiên Thành nói:

- Như vậy là Đổng huynh không muốn nể mặt tại hạ chăng?

- Tại hạ rất tôn kính Phương Nhị Hiệp, tuy chúng ta không thường gặp nhau nhưng chuyện gì ra chuyện đó, không thể góp lại mà nói. Chuyên lệnh lang và Tống công tử đúng sai thế nào sẽ có công luận, nếu Phương Nhị Hiệp không thoả mản với công luận thì đi tìm Kim Thương - Tống Sĩ Nghĩa mà tranh biện. Nếu nhập chuyện này vào chuyện Kiếm Môn Ngũ Quỷ tập hội ở Gia Định mà luận thì chẳng phải là quá khiên cường sao?

Trình Tử Vọng ngầm kêu xấu hổ và nghĩ:

- Ta đến đây vốn là giúp người nhưng bây giờ lại phải nhờ Trung Châu Tam Hiệp giúp ta.

Ác danh của Kiêm Môn Ngũ Quỷ từng gây chấn động giang hồ, Trình Tử Vọng tự biết không phải là địch thủ nên không dám xen vào.

Chợt nghe Phương Thiên Thành cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Lời của Đông huynh nghe ra cũng rất hữu lý nhưng thực ra là giảo biện phù phiếm mà thôi.

Đổng Phương biến sắc, hắn nói:

- Xin được nghe cao luận của Phương Nhị Hiệp.

Phương Thiên Thành nói:

- Tống công tử đả thương xú tử, hung nhân thực phạm đang ở trên thuyền này, tại sao Phương mỗ phải bõ gần cầu xa mà đi tìm Kim Thương - Tống Sĩ Nghĩa?

Đổng Phương hỏi tiếp:

- Ý của Phương Nhị Hiệp thế nào?

Phương Thiên Thành nói:

- Nếu Đổng huynh không nể mặt thì buộc lòng Phương mỗ phải lưu giử Tống công tử, xin Đổng huynh nhắc với Kim Thương - Tống Sĩ Nghĩa đến tìm Phương mỗ nhận lại người.

Đổng Phương ngữa mặt cười ha hả một tràng rồi nói:

- Vì một Trình Tử Vọng, danh không vượt ra ngoài Gia Định mà Phương Nhị Hiệp muốn đối đầu với Kiếm Môn Ngũ Quỷ bọn tại hạ thật sao?

Phương Thiên Thành nói:

- Tại hạ lưu giử Tống công tử thì có can hệ gì đến Đổng huynh?

Đổng Phương nói:

- Tống Sĩ Nghĩa và năm huynh đệ bọn tại hạ có giao tình rất thâm sâu, nghĩa tựa kim lan, Đổng Phương này đã thấy chuyện bất bình lẻ nào không quan tâm?

Phương Thiên Thành chậm rải nói:

- Rất khéo, Trung Châu Tam Hiệp bọn tại hạ và Trình Tử Vọng cũng giao tình rất thân thiết, Đổng huynh nhất định gây ra trường phong ba ở Gia Định thì Phương mỗ cũng không thể toạ thị bàng quan.

Đổng Phương lạnh lùng nói:

- Đã vậy thì Phương Nhị Hiệp cứ cho ước hẹn, Kiếm Môn Ngũ Quỷ tất sẽ y hẹn đến thỉnh giáo.

Phương Thiên Thành nói:

- Đúng ngọ ngày mai mời Kiếm Môn Ngũ Quỷ đến Trình phủ nhận lại người.

- Có nghĩa đêm nay Phương Nhị Hiệp nhất định phải đưa Tống công tử đi?

- Không sai, trừ phi Đổng huynh có thể ngăn cản được tại hạ.

- Xưa nay Kiếm Môn Ngũ Quỷ luôn thủ tín trên giang hồ, thiết nghĩ Phương Nhị Hiệp nên tin tưởng tại hạ mới phải. Đã định ước thì bọn tại hạ nhất định sẽ đến, việc bắt ngươi làm con tin là quá xem thường Kiếm Môn Ngũ Quỷ rồi đấy.

- Tại hạ biết Đổng huynh không thể thất tín, nhưng vấn đề là tại hạ không thể lưu lại Gia Định lâu ngày, vì thế hạn kỳ không thể vượt quá trưa mai.

Lão ngừng lại một lát rồi tiếp:

- Tại hạ biết Kiếm Môn Ngũ Quỷ có một phương pháp truyền tin cực kỳ thần tốc, trong một

đêm có thể đi xa ngàn dặm, nếu tại hạ lưu giử Tống công tử thì bằng phương pháp truyền tin này nhất định bốn vị sư huynh của Đổng huynh cũng sẽ nhanh chóng đến đây thôi.

Đổng Phương nói:

- Không sai, phương pháp Quỷ Hoả Truyền tin của tại hạ có thể đi ngàn dặm trong một đêm, nhưng nếu sau giờ ngọ ngày mai mà bọn tại hạ không thể đến được thì sao?

Phương Thiên Thành lạnh lùng nói:

- Tại hạ đành phải đưa Tống công tử đi thôi, nếu Kiếm Môn Ngũ Quỷ và Kim Thương Tống Sĩ Nghĩa gây sóng gió ở Gia Định thì tại hạ sẽ tiến hành khai tội Tống công tử trước vậy.

Đổng Phương nộ khí quát lớn:

- Cách bắt người làm con tin của các hạ như thế mà cũng gọi là phong độ hiệp nghĩa sao?

Phương Thiên Thành bình thản nói:

- Điều đó cần phải xem là chuyện gì, là nhân vật nào mới áp dụng! Tại hạ đã quyết định rồi, ngoài cách động thủ ra thì Đổng huynh không thể nào thuyết phục được tại hạ nữa.

Thần sắc của Đổng Phương liên tục biến chuyển, rõ ràng trong nội tâm của hắn bị kích động vô cùng. Nhưng cuối cùng hắn cũng kiềm chế được, hắn lạnh lùng nói:

- Trung Châu Tam Hiệp các ngươi đều có mặt tại Gia Định này chăng?

Phương Thiên Thành cười nhạt, nói:

- Không sai, nhưng so với Kiếm Môn Ngũ Quỷ thì bọn ta còn ít hơn hai người.

Đổng Phương hỏi tiếp:

- Các hạ đưa Tống công tử đi rồi định đối phó với hắn thế nào?

- Trước giờ ngọ ngày mai, bọn ta đối đải với hắn như thượng khách.

- Sau giờ ngọ thì sao?

- Điều đó rất khó nói.

Phương Thiên Thành liếc nhìn qua hoàng y thiếu niên và nói tiếp:

- Tống công tử tự đi theo hay phải cần Phương mỗ xuất thủ tương thỉnh?

Hoàng y thiếu niên liếc nhìn Đổng Phương rồi khẻ nói:

- Đổng ngu thúc, tiểu điệt...

Chỉ có năm chữ nhưng mỗi chữ tựa như thiết quyền nện vào mặt Đổng Phương khiến hắn bất giác đỏ bừng sắc diện.

Không cho hoàng y thiếu niên nói hết câu, Đổng Phương đã nghiêm giọng nói:

- Tống hiền điệt, đại trượng phu co được thì duỗi được, Phương Nhị Hiệp là nhân vật hữu danh nên tự nhiên là không thể ám hại ngươi, việc đưa ngươi đi chẳng qua là bức bọn ta phó ước đúng hẹn mà thôi.

Hắn dừng lại rồi cung thủ nói với Phương Thiên Thành:

- Phương Nhị Hiệp, Đổng mỗ còn có mấy câu muốn nói.

Phương Thiên Thành nói:

- Phương mỗ xin rửa tai lắng nghe.

Đổng Phương nói:

- Vì chưa có sự chuẩn bị trước nên dù thi triển thuật quỷ hoả truyền tin thì cũng chưa chắc bốn vị sư huynh của tại hạ có thể phó hội đúng hẹn, vạn nhất vượt quá thời gian...

Phương Thiên Thành tiếp lời:

- Bon tại hạ có thể cho đến trước lúc mặt trời lặn, sáng sớm hôm sau thì nhất định phải lên đường rời Gia Định rồi.

Thạch Tuấn lên tiếng:

- Tốt nhất là phó hội đúng giờ ngọ ngày mai, bọn tại hạ đi đây!

Đổng Phương khẻ nói với hoàng y thiếu niên:

- Hiền điệt, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, đi theo bọn họ đi!

Hoàng y thiếu niên chẳng còn cách nào khác nên chậm rải đứng lên, hắn quay lại nói với hai đại hán mặt rỗ:

- Vương Hợp, Vương Bảo, các ngươi hãy khá canh giử thuyền chờ phụ thân của ta đến nhé!

Vương Hợp, Vương Bảo đưa mắt nhìn nhau rồi bỗng nhiên dịch bước cản đường Phương Thiên Thành.

Phương Thiên Thành lạnh lùng nhìn hai gã và hỏi:

- Hai vị la người thế nào?

Vương Hợp lên tiếng:

- Huynh đệ tại hạ là tuỳ tùng phụng mệnh Tống bảo chủ theo bảo vệ thiếu bảo chủ.

Phương Thiên Thành trầm ngâm một lát rồi nói:

- Niệm tình hai vị có nghĩa bảo vệ chủ nhân, tại hạ không truy cứu các vị, xin các vị nhường đường cho.

Vương Hợp lắc đầu, nói:

- Phương Nhị Hiệp võ công cao cường, huynh đệ tại hạ nghe danh đã lâu nên tự biết không phải

là đối thủ.

Phương Thiên Thành lạnh lùng hỏi:

- Nhị vị đã biết rõ như vậy mà tại sao không chịu nhường đường?

Vương Hợp nói:

- Bon tại hạ tự biết không phải là đối thủ nhưng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn Phương Nhị Hiệp đưa thiếu trang chủ đi, vì vậy bọn tại hạ đành phải liều mạng thôi.

Phương Thiên Thành chỉ cười nhạt một tiếng mà không nói gì.

Vương Hợp nói tiếp:

- Còn có một cách khác, không biết Phương Nhị Hiệp có đồng ý hay không?

Phương Thiên Thành nói:

- Tại hạ luôn kính trọng kẻ trung nghĩa, vì vậy không nhẫn tâm đả thương nhị vị, còn có cách gì khác, xin cứ nói!

Vương Hợp nói:

- Phương Nhị Hiệp đưa bon tại hạ cùng đi, như vậy bọn tại hạ cũng dễ bề hầu hạ thiếu bảo chủ.

Phương Thiên Thành chau mày, nói:

- Được, tại hạ đồng ý. Nhưng nhị vị phải tuân thủ mấy điều kiện.

Vương Hợp liền hỏi:

- Điều kiện gì?

Phương Thiên Thành nói:

- Lập tức bõ ám khí và binh khí trên người các vị ra.

Vương Bảo lên tiếng:

- Việc này...việc này...

Vương Hợp tiếp lời:

- Còn không mau tuân theo sự chỉ bảo của Phương Nhị Hiệp?

Nói đoạn hắn lập tức tháo bõ ám khí và binh khí quăng ra sàn thuyền

Vương Bảo thấy vậy thì cũng vội vàng làm theo.

Phương Thiên Thành nói:

- Tại hạ tin rằng trên ngươi nhị vị đã không còn một tấc sắt.

Vương Hợp tiếp lời:

- Phương Nhị Hiệp còn gì chỉ giáo nữa?

Phương Thiên Thành nói:

- Điều kiện thứ hai là nhị vị phải tuân thủ quy định trong Trình phủ, nếu có vi phạm thì quyết không khoan dung, khi đó đừng bảo là tại hạ không nói rõ từ đầu.

Vương Hợp nói:

- Nhập gia tùy tục, bọn tại hạ đã không phải đi gây chuyện thị phi thì tất nhiên sẽ tuân thủ quy định của các vị thôi.

Phương Thiên Thành gật đầu, nói:

- Được, chúng ta đi thôi!

Nói đoạn lão cất bước đi trước. Vương Hợp, Vương Bảo, hoàng y thiếu niên, Trình Tử Vọng, Thạch Tuấn lần lượt ra khỏi khoang thuyền.

Lúc nầy Trương Tam đã điều động thêm một chiếc thuyền nhỏ đến đón Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn, còn Trình Tử Vọng, hoàng y thiếu niên, Vương Hợp, Vương Bảo cùng ngồi một thuyền.

Chớp mắt thì hai chiếc thuyền nhỏ đã cặp vào bờ.

Phương Thiên Thành bất ngờ vung tay điểm huyệt Vương Hợp, Vương Bảo rồi nói:

- Trình huynh đưa bọn chúng về trước rồi triệu tập gia đinh chuẩn bị cho cẩn thận, Kiếm Môn Ngũ Quỷ không phải là những nhân vật tầm thường, nếu không sớm an bày chu đáo thì sợ rằng sẽ có nhiều oan mạng đấy.

Trình Tử Vọng cung thủ nói:

- Đại ân không thể cảm ta bằng lời, tại hạ cảm thấy hổ thẹn vô cùng.

Phương Thiên Thành mĩm cười, nói:

- Trình huynh chớ tự hạ thấp mình, chuyện này xem ra khá phức tạp đây, trước giờ ngọ ngày mai bọn tại hạ sẽ đến quý phủ để bản kỹ hon.

Trình Tử Vọng cung thủ, nói:

- Trịnh mổ kính chào ba vị.

Nói đoạn lão ra hiệu cho Trương Tam áp giải chủ bộc hoàng y thiếu niên về thẳng Trình phủ.

Phương Thiên Thành nhìn bọn Trình Tử Vọng đi xa rồi mới quay sang nói với Thạch Tuấn:

- Tam đệ, chúng ta cũng mau trở về hội diện với đại sư huynh thôi.

Nói đoạn hai người lập tức thi triển thuật phi hành lướt di, chẳng mấy chốc thì đã về đến khách điếm.

Lam y đại hán vẫn ngồi nới đại sảnh, lão nhìn hai người và nói:

- Nhị vị hiền đệ về rồi à?

Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn cúi người hành lễ và hỏi:

- Đại ca vẫn chưa đi nghĩ sao?

Lam y đại hán hỏi lại:

- Các ngươi có gặp kẻ đả thương Lạc điệt không?

Phương Thiên Thành nói:

- Đã gặp rồi, đó là nhi tử của Kim Thương Tống Sĩ Nghĩa.

Lam y đại hán ngạc nhiên hỏi lại:

- Kim Thương Tống Sĩ Nghĩa?

Thạch Tuấn tiếp lời:

- Đúng vậy, còn có Kiếm Môn Ngũ Quỷ đở lưng cho bọn chúng, do vậy thiếu niên kia mới cương ngạo như thế.

Phương Thiên Thành nói:

- Tiểu đệ gặp Kiếm Môn Ngũ Quỷ Đổng Phương, theo hắn nói thì trong vài ngày nữa Ngũ Quỷ và Tống Sĩ Nghĩa sẽ tập hội ở Gia Định. Tiểu đệ cũng đã thay Trình Tử Vọng ước hẹn hội diện với Ngũ Quỷ.

Lam y đại hán nói:

- Nhung chúng ta không thể ở lại Gia Định nhiều ngày.

Phương Thiên Thành nói:

- Tiểu đệ biết điều đó nên kỳ hạn cho bọn chúng phải hội diện vào giờ ngọ trưa mai. Nếu quá thời hạn thì chúng ta không thể đợi.

Lam y đại hán nói:

- Ngũ Quỷ không phải là kẻ tín nghĩa, sau khi chúng ta đi rồi bọn chúng mới đến thì nhất định Trình Tử Vọng sẽ ngộ đại kiếp mất.

Phương Thiên Thành nói:

- Tiểu đệ cũng nghĩ đến điều nầy nên đã đưa nhi tử của Tống Sĩ Nghĩa về dể làm con tin.

- Thế Tống công tử đang ở đâu?

- Đã giao cho Trình Tử Vọng đưa về Trình phủ, tiểu đệ cũng bức Đổng Phương thi triển quỷ hoả truyền tin nên hy vọng bọn chúng có thể phó ước đúng hẹn.

Lam y đại hán mĩm cười, nói:

- Ác danh Ngũ Quỷ đã sớm gây chấn động giang hồ, chỉ có điều xưa nay bọn chúng hành động rất bí mật, người trên giang hồ tuy biết bọn chúng hành ác nhưng không nắm được bằng chứng. Tiểu huynh cũng từng có ý ngầm điều tra ác tính của bọn chúng nhưng vì có quá nhiều chuyện khác can tro nên đến giờ này vẫn chưa thực hiện được. Lần nầy dù phải ở lại Gia Định thêm một hai ngày nữa nhưng chỉ cần chúng ta giúp Trình Tử Vọng giải quyết ổn thoả với Kiếm Môn Ngũ Quỷ thì cũng là một chuyện tốt.

Phương Thiên Thành không thấy đại ca trách quái thì cảm thấy lòng nhẹ tênh.

Chợt nghe lam y đại hán nói tiếp:

- Ngũ Quỷ tập hội tất phải có đại sự, hoặc giả trên địa diện Gia Định có sự vật gì đó đáng để Ngũ Quỷ tề tập. Có lẻ Trình Tử Vọng phải biết rõ điểm này.

Phương Thiên Thành nói:

- Tiểu đệ đã hẹn với Trình Tử Vọng là trước giờ ngọ ngày mai bọn ta sẽ đến Trình phủ.

Lam y đại hán gật đầu, nói:

- Được rồi, ngày mai chúng ta đi sớm một chút là được. Nhị vị hiền điệt đã vất vả nhiều rồi, cũng nên đi nghỉ sớm một chút.

Phương Thiên Thành định nói nữa nhưng lại thôi, lão cáo biệt hai người huynh đệ rồi về phòng nghỉ ngơi.

Một đêm lặng lẻ trôi qua, gần trưa hôm sau Phương Thiên Thành thanh toán tiền trọ rồi cùng gia quyến và hai vị huynh đệ rời khách điếm đến Trình phủ.

Trình gia trang nằm cách Gia Định chừng ba dặm nhưng là một trang viện cô độc, tứ bề không có thôn trang, xung quanh trang đến có trúc xanh bao bọc, bên trong còn có chắn lưới sắt cẩn thận. Từ ngoài nhìn vào chỉ thấy một màu xanh của trúc uốn mình trước gió, quả nhiên là một trang viện được phòng bị cẩn mật. Bên trong cổng chính là hai hàng tùng thẳng tắp chia sân viện thành hai khu vực, một bên làm thao trường luyện võ, một bên dùng làm nơi nuôi ngựa.

Trình gia trang trên dưới gần một trăm người, ngoài Trinh Tu Vong, Trình phủ nhân và một vị tiểu thư ra thì còn lại là võ sư, bộc nhân và những kẻ giúp việc khác.

Xuyên qua sân viện thì đến một dẩy lầu các nguy nga bề thế, toạ lạc ở giữa là một toà đại sãnh rộng lớn được bài trí rất trang trọng.

Trình Tử Vọng ra tận cửa nghênh tiếp rồi đưa Trung Châu Tam Hiệp vào đại sãnh.

Trình phủ nhân cũng đón Phương phu nhân, Phương Lạc và Phương Tuyết Nghi đưa vào hậu viện.

Riêng Đông Nhĩ lão nhân thì được một lão quản gia của Trình gia trang đưa đến một phòng khác.

Sau khi hai thanh y tiểu đồng dâng trà lui bước ra ngoài thì lam y đại hán lên tiếng:

- Tại hạ đã nghe nhị đệ nói về chuyện Kiếm Môn Ngũ Quỷ.

Trình Tử Vọng tiếp lời:

- Trịnh mổ thật hổ thẹn, những tưởng vì thiếu gia mà ra sức khuyển mã, nào ngờ lại phải nhờ ba vị tương trợ Trình mổ.

Phương Thiên Thành nói:

- Việc nay do tại hạ chủ trương nên không can hệ đến Trình huynh.

Trình Tử Vọng nói:

- Phương Nhị Hiệp không cần dát vàng lên mặt Trịnh mổ, nếu không có Phương Nhị Hiệp và Thạch tam hiệp tại đương trường thì Ngũ Quỷ Đổng Phương đã không dễ dàng bõ qua cho tại hạ.

Lam y đại hán nói:

- Sự tình đã phát sinh, điều quan trọng bây giờ là nghĩ cách đối phó với cường địch.

Trình Tử Vọng nói:

- Trịnh đại hiệp nói chí phải, trước mặt ba vị, Trịnh mổ cũng không khách khí, chuyện nghênh địch thế nào mong Trịnh đại hiệp đứng ra chủ trương giúp.

Lam y đại hán nói:

- Chúng ta cứ thương lượng rồi đưa ra quyết định là được. Trước tiên tại hạ muốn biết về tình hình nhân sự của Trình huynh, ba huynh đệ tại hạ không thể lưu lại lâu nên cần phải giải quyết nhanh chuyện Ngũ Quỷ mới được.

Trình Tử Vọng nói:

- Ba vị cũng đã biết là võ công của tại hạ rất tầm thường nhưng trong tệ phủ còn có mấy vị võ sư giang hồ. Nhưng chuyện bình thường thi có thể đối phó dễ dàng. Nhung đối với nhung cao thủ nhu Kiếm Môn Ngũ Quỷ thi qua thật là không thể nào đối phó được.

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Ngoài ra còn có mười mấy nhân thủ có thể động thủ với người khác được, thêm vào đó là hai mươi tay cung thủ thi triển loại liên hoàn, nỏ mỗi phát có thể bắn ra bốn mũi tên.

Lam y đại hán gật đầu, nói:

- Phòng thủ một gia trang bằng thực lực như vậy là đã quá mạnh rồi, nhưng cần phải an bày ổn thoả mới tránh được sự hy sinh đáng tiếc. Bởi lẻ Kiếm Môn Ngũ Quỷ đều là những nhân vật thiên nghệ về ám khí, đặc biệt là Truy Mệnh Xà Vũ Tiễn của Bạch Y Điếu Khách - Thành Huyền Thông. Do vậy hai mươi tay cung thủ kia cần phải được mai phục kín đáo mới được.

Phương Thiên Thành xen vào:

- Đại ca rất quen Bạch Y Điếu Khách Thành Huyền Thông, vậy có biết võ công của hắn thế nào không?

Lam y đại hán mĩm cười, nói:

- Rất cao cường, ngoài ra tứ quỷ kia cũng không phải là hạng tầm thường.

Phương Thiên Thành hỏi tiếp:

- Huynh đệ chúng ta có cần phải chuẩn bị trước không?

Lam y đại hán nói:

- Muốn chuẩn bị cũng không biết chuẩn bị như thế nào, bởi lẻ chúng ta chưa biết Kiếm Môn Ngũ Quỷ đến một cách minh bạch hay mờ ám? Nếu bọn chúng đường đường chính chính đưa thiếp cầu kiến thì sự bày bố của chúng ta sẽ trở nên vô dụng. Chúng ta đành phải tuỳ cơ hành sự thôi.

Lão nhìn qua Trình Tử Vọng và nói tiếp:

- Trình huynh, tại hạ có mấy lời muốn thỉnh giáo, hy vọng Trình huynh có thể theo sự thật mà trả lời.

Trình Tử Vọng gật đầu, nói:

- Trịnh đại hiệp cứ hỏi, không chuyện gì tại hạ biết mà không sẳn lòng trả lời.

Lam y đại hán nói:

- Tất phải có chuyện đại sự phát sinh nên Kiếm Môn Ngũ Quỷ mới tập hội tại Gia Định này, vậy xin hỏi Trình huynh, ở Gia Định này có sự vật gì hấp dẫn bọn chúng không?

Trình Tử Vọng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Mười năm qua trên địa diện Gia Định luôn yên tỉnh, tuy cũng có vài thảm sự do các nhân vật trên giang hồ gây ra nhưng không đáng kể. Ngoài ra còn có vài vụ xung đột nhưng khi Trình mổ đứng ra hòa giải thì mọi người đều nể mặt mà hoá can qua thành bạn hữu.

Lam y đại hán chau mày, hỏi:

- Y tại hạ muốn hỏi là ở Gia Định có sự vật gì đũ để hấp dẫn Ngũ Quỷ không, ví như bảo vật quý giá, hoặc võ lâm bí lục, hay danh kiếm thiên cổ v.v...

Trình Tử Vọng trầm ngâm hồi lâu mới nói:

- Có một truyền thuyết phát sinh cách đây một năm.

Lam y đại hán liền hỏi:

- Truyền thuyết thế nào?

Trình Tử Vọng chậm rải nói:

- Cách Gia Định chừng mười dặm có một toà Trương gia trang, vào giờ tý mỗi đêm thường xuất hiện bảo khí, lúc ẩn lúc hiện kéo dài gần ba tháng. Nhưng sau đó được chứng minh thì chẳng qua chỉ là một giếng nước mà thôi.

Phương Thiên Thành hỏi:

- Trình huynh có từng mục kiến bảo khí xông lên từ giếng nước đó không?

Trình Tử Vọng nói:

- Khi đó tại hạ có chút việc phải rời Gia Định, khi về thì việc này đã qua rồi.

Lam y đại hán hỏi tiếp:

- Sau do Trình huynh có đến hiện trường dò hỏi sự tình không?

Trình Tử Vọng gật đầu, nói:

- Tại hạ có đến xem và thấy đó chỉ là một giếng nước bình thường như mọi giếng nước khác, không có gì đặc biệt. Theo Trương trang chủ cho biết thì một đêm nọ bỗng nhiên thấy hỏa khí từ giếng nước bốc lên cao tới mấy trượng, nhìn từ xa như một cột lửa. Tình hình này thường xuất hiện vào lúc nữa đêm và kéo dài suốt mấy tháng, sau đó Trương trang chủ sai thuộc hạ khai quật, nhưng chẳng tìm thấy gì cả. Sự tình chỉ có vậy nhưng chuyện Trương gia trang xuất hiện bảo khí vẫn cứ lưu truyền mãi.

Lam y đại hán hỏi tiếp:

- Trình huynh nghĩ thế nào về chuyện này?

Trình Tử Vọng nói:

- Tuy những lời đồn đải có thêu dệt nhưng không phải tự nhiên mà thiên hạ dựng lên chuyện được, chỉ đáng tiếc là tại hạ chưa có thời gian để điều tra nội tình.

Lam y đại hán hỏi tiếp:

- Ngoài chuyện này ra, còn có chuyện gì khác đáng giá khiến cho Kiếm Môn Ngũ Quỷ bị thu hút không?

Trình Tử Vọng nói:

- Gia Định rất phồn thịnh, nhà nhà giàu có, liệu có phải Kiếm Môn Ngũ Quỷ định cướp bóc tài vật chăng?

Lam y đại hán lắc đầu, nói:

- Nếu Kiếm Môn Ngũ Quỷ chỉ muốn cướp bóc tài vật thì không cần đến Gia Định, bọn chúng có thể tuỳ thời chặn cướp một chuyến tiêu ngân, như thế há chẳng đơn giản hơn sao?

Lao hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Việc nay rất trọng đại, Trình huynh thử nghĩ kỹ xem?

Trình Tử Vọng lắc đầu, nói:

- Nếu Kiếm Môn Ngũ Quỷ không phải vì tài vật mà đến thì quả thật tại hạ không nghĩ ra nguyên nhân khiến bọn chúng tập hội tại Gia Định này.

Lam y đại hán bế mục trầm ngâm, không hỏi thêm nữa.

Chợt nghe Phương Thiên Thành nói:

- Chuyện Kiếm Môn Ngũ Quỷ tập hội đã khó tìm ra nguyên nhân, bây giờ chúng ta lại gây thêm chuyện sợ rằng bọn chúng sẽ thay đổi chú ý, trước tiên là tập trung toàn lực đối phó với chúng ta.

Lam y đại hán bỗng nhiên hỏi sang chuyện khác:

- Tống công tử hiện đang ở đâu?

Trình Tử Vọng nói:

- Hiện đang ở dưới mật thất trong hậu viện.

Lam y đại hán nói:

- Đưa hắn ra hỏi thử, may ra có thể tìm được một chút manh mối.

Trình Tử Vọng gật đầu, nói:

- Ý kiến hay! Tại hạ sẽ đưa hắn đến ngay.

Nói đoạn lão lập tức rời đại sãnh.

Chừng một khắc sau thì Trình Tử Vọng đã đưa Tống công tử đến. Trong thần thái của hắn khá tiều tụy, rõ ràng là suốt đêm qua hắn không thế nào ngủ ngon giấc.

Lam y đại hán ngắm nhìn Tống công tử một lúc rồi hỏi:

- Các hạ xưng hô thế nào?

Tống công tử thản nhiên đáp::

- Tại hạ la Tống Quy.

Lam y đại hán chậm rải hỏi tiếp:

- Ngươi và Kiếm Môn Ngũ Quỷ rất thân quen nhau phải không?

- Kiếm Môn Ngũ Quỷ đều là bằng hữu của gia phụ.

- Chuyện Kiếm Môn Ngũ Quỷ và lệnh tôn tập hội ở nơi này, thiết nghĩ là ngươi rất rõ, phải không?

- Tại hạ có nghe gia phụ nói qua.

- Mục đích là gì?

- Tại hạ còn nhỏ tuổi nên không tham gia bàn chuyện cơ yếu.

Thạch Tuấn cười nhạt, nói:

- Thật là một câu trả lời khôn khéo.

Tống Quy nói:

- Tại hạ nói hoàn toàn thật, chư vị không tin thì đó cũng là chuyện chẳng còn cách nào khác.

Lam y đại hán nói:

- Bọn tại hạ không có ý hại ngươi, do vậy rất mong sự thành tâm hợp tác của ngươi.

Tống Quy thản nhiên nói:

- Tại hạ đã nói hết những gì được biết.

Lam y đại hán lạnh lùng nói:

- Nếu bọn ta hỏi nội tình từ người khác thì ngươi nghĩ thế nào?

Tống Quy ngạc nhiên hỏi lại:

- Các hạ muốn nói đến Vương Hợp, Vương Bảo chăng?

Lam y đại hán gật đầu nói:

- Không sai!

Tống Quy cười nhạt, nói:

- Chuyên mà tại hạ đã không biết thì nhất định bọn chúng cũng không thể biết.

Lam y đại hán phát tay, nói:

- Trình huynh hay đưa hắn đi rồi lần lượt đưa Vương Hợp, Vương Bảo vào nhé.

Trình Tử Vọng ra lệnh cho thuộc hạ mang Tống Quy đi và một lát sau thì bọn chúng đã đưa Vương Hợp đến.

Lam y đại hán thấy Vương Hợp mặt tròn mày rậm, tướng mạo hung hãn thì lập tức trầm sắc diện, hỏi:

- Ngươi là Vương Hợp?

Vương Hợp quét mục quang nhìn lam y đại hán và bọn Phương Thiên Thành rồi lạnh lùng nói:

- Không sai!

Lam y đại hán nói:

- Tống Quy đã nói rõ nội tình, ta hy vọng là ngươi cũng trả lời đầy đũ những câu hỏi của ta.

Vương Hợp hỏi lại:

- Nội tình chuyện gì?

Lam y đại hán nói:

- Chuyện Tống Sĩ Nghĩa va Kiếm Môn Ngũ Quỷ tập hội tại Gia Định.

Vương Hợp nói:

- Loại chuyện đại sư thế nầy thì Vương mỗ không có tư cách tham dự rồi.

Lam y đại hán nói:

- Tống Quy đã nói sơ lược rồi, nếu ngươi cố tình che đậy là tự chước lấy đau khổ thôi.

Vương Hợp bán tín bán nghi hỏi lại:

- Công tử của tại hạ đã nói những gì?

Lam y đại hán nói:

- Hắn nói Kiếm Môn Ngũ Quỷ tập hội ở Gia Định là muốn cướp một báu vật.

Vương Hợp cười ha hả rồi hỏi tiếp:

- Báu vật gì?

Lam y đại hán nói:

- Điều đó thì hắn chưa nói rõ.

Vương Hợp cười nhạt, nói:

- Kha khen cho thuật lừa dối, nhưng Vương mỗ không dễ bị lừa đâu.

Thạch Tuấn đứng bật lên quát hỏi:

- Vậy là ngươi muốn nếm mùi đau khổ phải không? Ngươi đã thưởng thức mùi vị hành huyết hội tập chưa?

Vương Hợp biến sắc, hắn vội kêu lên:

- Tại hạ còn nhớ Phương Nhị Hiệp đã hứa với Đông ngũ gia là không hại bọn tại hạ mà.

Thạch Tuấn nói:

- Điều đó còn phải xem thái độ của các ngươi, các ngươi phải hợp tác với bọn ta mới được!

Những thớ thịt trên khuôn mặt tổ ong của Vương Hợp rung lên bần bật, quả nhiên trong lòng hắn đang vô cùng kinh động.

Thạch Tuấn chậm rải nói tiếp:

- Ta không tin ngươi có mình đồng da sắt.

Lời vừa dứt thì hữu thủ cũng từ từ đẩy vào giữa ngực Vương Hợp.

Phương Thiên Thành vội kêu lên:

- Tam đệ, dừng tay.

Thạch Tuấn dừng tay và hỏi:

- Nhị ca có điều gì chỉ giáo chăng?

Phương Thiên Thành nói:

- Chúng ta không thể thất tín, bất luận Ngũ Quỷ đến đây với dụng ý như thế nào thì chúng ta cũng đã có ước hẹn với bọn chúng. Nếu bọn chúng muốn tác oai tác quái thì trước tiên phải đối phó với chúng ta. Lỡ như chúng ta bại dưới tay Ngũ Quỷ thì dù bọn chúng làm gì chúng ta cũng không thể ngăn cản, nếu Ngũ Quỷ bại dưới tay chúng ta thì dù bọn chúng muốn làm gì cũng không thể thực hiện.

Lam y đại hán trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Được rồi, đưa hắn ra ngoài di!

Thuộc hạ của Trình Tử Vọng lập tức giải Vương Hợp ra ngoài.

Thạch Tuấn nhìn qua Phương Thiên Thành và hỏi:

- Thứ nhất là chưa chắc hắn biết nội tình, thứ hai là tiểu huynh đã hứa với Đổng Phương, không làm hại bọn chúng.

Lão dịch mục quang nhìn qua lam y đại hán và nói tiếp:

- Đại ca, tính cách của Ngũ Quỷ như thế nào?

Lam y đại hán nói:

- Lòng dạ thâm độc, thủ đoạn tàn nhẫn!

Phương Thiên Thành nói:

- Trận chiến này chúng ta chấn động giang hồ, giết được bọn chúng chính là trừ hoạ cho võ lâm.

Lam y đại hán chậm rải nói:

- Xin Trình huynh phái vài nhân thủ tinh minh theo dỏi động tịnh của chiếc thuyền Hoa, nếu Kiếm Môn Ngũ Quỷ và Tống Sĩ Nghĩa đến thì nhất định bọn chúng sẽ hội họp với Đổng Phương trước.

Trình Tử Vọng nói:

- Chuyện này tại hạ đã phái thuộc hạ đi rồi.

Lam y đại hán mĩm cười, nói:

- Tốt lắm.

Lão nhìn qua Phương Thiên Thành và nói tiếp:

- Nhị đệ, chúng ta nên xem qua hình thế của Trình gia trang và tìm nơi bố trí cung thủ, Kiếm Môn Ngũ Quỷ đã quen ám kích nên không thể khinh suất.

Hồi 3 - Ngũ Quỷ Ám Kích

Trình Tử Vọng đi trước dẫn đường, sau khi dạo một vòng quanh Trình gia trang thì lão nói:

-Trịnh đại hiệp thông thạo huyền cơ, việc bố trí như thế nào xin đại hiệp chỉ giáo cho.

Lam y đại hán hỏi:

- Trong trang viện có nơi nào bí mật khả dĩ tàng thân không?

Trình Tử Vọng nói:

- Trong hậu viện còn có một bí thất, tại hạ đã dọn sạch sẽ, Phương phu nhân và công tử đang nghỉ ngơi ở đó.

Lam y đại hán nói:

- Được, thủ đoạn của Ngủ Quỷ rất ác độc, chúng ta không thể không phòng, tốt nhất là Trình phu nhân và lệnh tiểu thư cũng nên vào đó, tập trung lại một nơi thì khi cần thiết sẽ dễ bảo vệ hơn.

Trình Tử Vọng nói:

-Tai hạ cung kính bất như tuân mệnh.

Lam y đại hán nói tiếp:

- Hai mươi cung thủ nên bố trí trước sãnh đường, nếu bọn chúng giở thủ đoạn ám kích thì chúng ta sẽ quyết đấu với chúng tại thao trường luyện võ.

Trình Tử Vọng nói:

- Mọi việc xin tuân theo sự điều động của Trịnh đại hiệp.

Lam y đại hán có trí nhớ rất tốt, sau khi xem qua một lượt thì lão đã thông thuộc hình thế của Trình gia trang. Lão dùng một cành cây vừa vẽ xuống đất vừa thuyết minh các vị trí cần mai phục cho Trình Tử Vọng nghe.

Nghe xong thì Trình Tử Vọng đứng lên nói:

-Tại hạ lập tức đi an bày nhân thủ đây. Mời ba vị đại hiệp vào đại sãnh nghỉ ngơi tịnh dưỡng một lát.

Nói đoạn lão cáo biệt rồi đi điều động nhân thủ theo sự chỉ dẫn của lam y đại hán mà mai phục.

Thời gian lặng lẻ trôi qua.

Vào lúc đúng ngọ, Trung Châu Tam Hiệp và Trình Tử Vọng đang ngồi trong đại sãnh uống trà đàm đạo thì Khoái Thoái Trương Tam vội vàng chạy vào.

Trình Tử Vọng trầm giọng hỏi:

- Có tin tức gì chưa?

Trương Tam lau mồ hôi trán và nói:

- Chiếc thuyền Hoa đã cặp vào bờ, một mình Ngũ Quỷ Đổng Phương lên bờ, không biết hắn có ý đồ gì?

Trình Tử Vọng hỏi:

- Tại sao không phái người bám theo hắn?

Trương Tam nói:

- Thuộc hạ phái người theo dỏi thì thấy hắn vào một tửu lầu, nhưng sau đó khi thuộc hạ lên tửu lầu thì không thấy tung tích của Đổng Phương đâu cả.

Trình Tử Vọng cười nhạt một tiếng rồi nói:

-Thật là đồ vô dụng!

Lam y đại hán mĩm cười tiếp lời:

- Sau khi ngươi lên tửu lầu thì có thấy nhân vật nào khả nghi không?

Trương Tam nói:

- Ngoài một lão râu tóc bạc phơ, thân hình gầy còm nhưng sắc diện hồng hào ra thì không còn ai khác.

Lam y đại hán gật đầu, nói:

- Ngươi mau đi thông báo cho các huynh đệ theo dỏi ở các yếu đạo phải giải tán và quay về ngay, Ngũ Quỷ đã đến Gia Định rồi.

Trương Tam ngẫn người một lát rồi cúi mình lui bước.

Trình Tử Vọng khẻ hỏi:

-Bọn chúng đến có minh bạch hay không?

Lam y đại hán nói:

- Xem tình thế nầy thì rất có khả năng bọn chúng sẽ đưa thiếp cầu kiến, xin Trình huynh báo thuộc hạ chuẩn bị cho hai mâm rượu.

Trình Tử Vọng nói:

- Việc này cũng đã chuẩn bị xong.

Lam y đại hán nói:

-Truyền lệnh cho thuộc hạ canh ngoài cỗng trang viện hay cởi bõ binh khí và chỉ giấu chuỷ thủ

trong người, bên ngoài mặc trường bào.

Trình Tử Vọng khẻ gật đầu rồi gọi thuộc hạ dặn dò.

Lam y đại hán nói tiếp:

-Nếu bọn chúng đưa thiếp cầu kiến thì trên phương diện khi đó, chúng ta không thể đánh lén bọn chúng.

Vua nói đến đây thì chợt thấy một đại hán vội vàng chạy vào, hai tay dâng tấm thiếp và nói.

- Kiếm Môn Ngũ Quỷ va Tống bảo chủ cầu kiến Trình trang chủ.

Phương Thiên Thành nghĩ thầm:

- Quả nhiên là đến rất nhanh!

Trình Tử Vọng khẻ hỏi:

- Trịnh đại hiệp, chúng ta nên làm thế nào?

Lam y đại hán nói:

-Xuất môn nghênh tiếp.

Trình Tử Vọng quay nói với thuộc hạ:

- Lão phu đích thân nghênh khách, ngươi đi trước mở cổng và mời bọn họ vào.

Đại hán "dạ" một tiếng rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Lam y đại hán nói:

-Trình huynh là chủ nhân nên mọi việc đều do Trình huynh chủ trì, bọn tại hạ sẽ ở bên cạnh tương trợ. Nào, chúng ta cũng nên đi thôi!

Nói đoạn, Trình Tử Vọng đi trước dẫn đường, Trung Châu Tam Hiệp theo sau, quần hùng đồng xua môn nghênh khách, cổng trang viện vừa mở thì thấy một người đi đầu toàn thân mặc bạch y, hai hàng chân mày chữ bát, mặt dài như mặt ngựa và trắng bạch không một chút huyết sắc. Thân hình vừa cao vừa ốm, quả nhiên trông rất giống một điếu khách.

Lam y đại hán trầm giọng nói:

- Người đi đầu chính là lão đại của Ngũ Quỷ-Bạch Y Điếu Khách Thành Huyền Thông.

Theo sau Thành Huyền Thông là một nhân vật khôi ngô tuấn tú, tướng mạo oai phong, mày rậm mắt to, thần thái nghiêm nghị. Ngoài ra còn có cả Ngũ Quỷ Đổng Phương.

Trình Tử Vọng bước lên trước cung thủ hành lễ và nói:

- Gia Định -Trình Tử Vọng xin chào chư vị.

Bạch Y Điếu Khách Thành Huyền Thông nhìn Trình Tử Vọng một lúc lâu rồi hoàn lễ, nói:

- Nghe đại danh đã lâu, hôm nay mới được hạnh ngộ.

Trình Tử Vọng thản nhiên mĩm cười, nói:

- Không dám, không dám, được đại gia của chư vị quang lâm là vinh hạnh cho tệ trang lắm rồi, trong nội sãnh đã bày sẳn tiệc rượu, xin mời chư vị cùng vào uống vài chén tẩy trần.

Thành Huyền Thông chẳng để ý đến lời nói của Trình Tử Vọng, lão cất bước tiến về phía lam y đại hán và nói:

- Đại Cương huynh, đã lâu không gặp!

Trịnh Đại Cương mĩm cười, nói:

-Không ngờ chúng ta lại hội ngộ ở địa diện Gia Định này.

Thành Huyền Thông nói:

- Trịnh huynh đã cho gọi thì tiểu đệ đâu dám không đến!

Trịnh Đại Cương nói:

-Chủ nhân ở đây là Trình huynh đã chuẩn bị tiệc rượu, vậy chúng ta vào trong sãnh đường ngồi nói chuyện nhé!

Thành Huyền Thông phá lên cười ha hả một tráng rồi nói:

-Không ngờ Trịnh huynh lại kết giao bằng hữu với Trình Tử Vọng - Một kẻ có máu mặt ở phường chợ búa.

Trình Tử Vọng khẻ hắng giọng tiếng rồi nhẫn nhục, không nói gì.

Trịnh Đại Cương nói:

- Nếu nói Trình huynh là phường chợ búa thì vị nào trong chúng ta có thể gọi là xuất thân từ chốn thanh cao?

Thành Huyền Thông cười ha hả rồi nói:

- Không ngờ Trịnh huynh và Trình trang chủ giao tình thâm hậu như thế, xem ra tại hạ đã lỡ lời rồi.

Chọt nghe đại hán đứng sau Thành Huyền Thông lên tiếng:

-Vị nào là Phương Nhị Hiệp?

Phương Thiên Thành liên bước ra đáp:

-Chính là tại hạ, có lẻ các hạ là Kim Thương - Tống bảo chủ?

Đại hán nói:

-Tống Sĩ Nghĩa chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, đâu đáng để Phương Nhị Hiệp quan tâm.

Phương Thiên Thành cười ha hả rồi nói:

-Tống bảo chủ tự hạ mình như thế là quá khiêm nhường rồi.

Tống Sĩ Nghĩa chợt biến sắc, nói:

-Xú tử nằm trong tay Phương Nhị Hiệp, chắc là đã nếm không ít đau khổ?

Phương Thiên Thành nói:

-Lệnh lang không bị tổn hại một sợi lông, xin Tống bảo chủ hãy yên tâm.

Tống Sĩ Nghĩa hói:

-Hiện xú tử đang ở đâu?

Phương Thiên Thành thản nhiên đáp:

-Đang ở trong Trình gia trang này.

Tống Sĩ Nghĩa lại hỏi:

-Có thể cho xú tử gặp tại hạ chăng?

Phương Thiên Thành mĩm cười, nói:

-Chuyện này.... Tại hạ không thể tự định đoạt, xin Tống bảo chủ hỏi chủ nhân nơi này.

Tống Sĩ Nghĩa lạnh lùng quét mục quang nhìn qua Trình Tử Vọng rồi hỏi:

-Trình trang chủ, xú tử không tổn hại như lời Phương Nhị Hiệp nói chứ?

Trình Tử Vọng gật đầu, nói:

-Đương nhiên, Tống bảo chủ không cần khẩn trương, lệnh lang đang ở chổ Trình mổ, sống thì các hạ gặp người, chết thì các hạ cũng sẽ thấy thi thể. Còn Trình mổ đối đải lệnh lang như thế nào thì sau khi hỏi lệnh lang sẽ nói rõ cho các hạ biết.

Tống Sĩ Nghĩa chợt biến sắc, lão lạnh lùng nói:

-Nếu xú tử có chút hao tổn nào thì Trình trang chủ phải bồi thường đấy!

Nói đoạn lão quay sang nháy mát với Thành Huyền Thông rồi cả bọn cất bước vào đại sãnh.

Trong sãnh đường đã bày biện sẳn hai bàn rượu thịt, Kiếm Môn Ngũ Quỷ và Tống Sĩ Nghĩa ngồi một bàn, Trung Châu Tam Hiệp và Trình Tử Vọng ngồi một bàn.

Sau khi mọi người an toạ thì Thành Huyền Thông nhìn qua bàn rượu trước mặt rồi nói:

-Trình huynh, xưa nay trên giang hồ Kiếm Môn Ngũ Quỷ và quý huynh đệ luôn đối xử hoà bình với nhau, không ngờ chỉ vì một Trình Tử Vọng -Danh bất truyền trên giang hồ mà Trịnh huynh lại đối địch với năm huynh đệ bọn tại hạ.

Trịnh Đại Cương cười ha hả rồi nói:

-Xưa nay Trung Châu Tam Hiệp có phạm vào địa bàn của Kiếm Môn Ngũ Quỷ trên giang hồ không?

Thành Huyền Thông thản nhiên nói

-Không hề.

Trịnh Đại Cương tiếp lời:

-Như vậy có nghĩa là chúng ta nước sông không phạm nước giếng?

Thành Huyền Thông nói:

-Đúng vậy, nhưng Thành mỗ nghĩ không thông là tại sao lần nầy quý huynh đệ lại đở lưng cho Trình Tử Vọng?

Trịnh Đại Cương mĩm cười, nói:

-Muốn buộc thêm tội thì không thiếu gì tội, nếu gọi sự quen biết giữa Trịnh mổ và Trình huynh đây là sự đở lưng thì tại hạ phải hỏi ngược lại một câu, tại sao quý huynh đệ phải đở lưng cho Tống bảo chủ?

Thành Huyền Thông cười nhạt, nói:

-Điều dó không giống nhau, Tống huynh và năm huynh đệ bọn tại hạ đã giao tình nhiều năm, tình như cốt nhục tương thân.

Trịnh Đại Cương cười ha hả, rồi nói:

-Trung Châu Tam Hiệp bọn tại hạ và Trình trang chủ cũng đã qua lại lâu năm, nghĩa dõng sinh công tử.

Phương Thiên Thành khẻ hắng giọng rồi nói:

-Việc gì cũng có căn nguyên, chuyện này vốn không liên quan gì đến năm huynh đệ Kiếm Môn các vị và Trình trang chủ.

Ngừng một lát lão nói tiếp:

-Nếu nói rõ hơn thì đại ca và tam đệ của tại hạ cũng không liên quan, đây chỉ là chuyện giữa tại hạ và Tống bảo chủ mà thôi.

Tống Sĩ Nghĩa nói:

-Xưa nay tại hạ và Phương Nhị Hiệp vốn nước sông không phạm nước giếng, vậy tại sao Phương Nhị Hiệp lại bát giử xú tử?

Phương Thiên Thành mĩm cười, nói:

-Tống bảo chủ nói chơi đây chăng, lẻ nào Tống bảo chủ không biết một tý gì về chuyện quý lệnh lang và hai vị tuỳ tùng đả thương xú tử?

Chợt nghe Thành Huyền Thông xen vào:

-Phương Nhị Hiệp có thể nghe tại hạ nói một câu không?

Phương Thiên Thành bình thản nói:

-Xin nghe cao luận!

Thành Huyền Thông nói:

-Xung đột của bọn tiểu bối chưa hiểu chuyện thì không thể gọi là thù hận gì, bất luận là lỗi ở bên nào thì thiết nghĩ cũng chẳng nên truy cứu. Phương Nhị Hiệp và Tống bảo chủ đều là nhân vật anh hùng nên thiết nghĩ không cần câu nệ thái quá, tại hạ cho rằng việc nay đã qua rồi thì mọi người nên nâng chén uống với nhau và nói những chuyện vui để từ nay có thêm một vị bằng hữu. Như vậy chẳng phải là tốt hơn sao?

Tống Sĩ Nghĩa phá lên cười ha hả rồi nàng chen, nói:

-Thành huynh nói không sai, vì hai tiểu tử thì làm sao hai nhà có thể xung đột với nhau được? Tại hạ xin kính Phương Nhị Hiệp một chén vậy.

Trong trường hợp này Phương Thiên Thành muốn từ chối cũng không được, lão đành nâng chén và nói:

-Đa tạ Tống bảo chủ.

Nói đoạn hai ngươi cùng ngữa cổ uống cạn hai chén rượu.

Tống Sĩ Nghĩa mĩm cười, nói:

-Phương Nhị Hiệp, chuyện xú tử và lệnh lang xem như hòa giải tại đây, từ nay về sau chúng ta không nên nhắc đến nữa. Tại hạ có sưu tầm một ít mỹ tửu, khi nào có dịp xin mời Phương Nhị Hiệp ghé qua tệ bảo để cùng tại hạ thưởng thức.

Phương Thiên Thành mĩm cười, nói:

-Ngày sau có cơ hội thì tại hạ nhất định sẽ đến quý bảo bái phỏng.

Tống Sĩ Nghĩa nói:

-Bái phỏng thì không dám, nhưng nếu được quang lâm hàn xá thì đó là vinh hạnh của tại hạ.

Trịnh Đại Cương quay sang nói với Trình Tử Vọng:

-Trình huynh, Trịnh mổ có một thỉnh cầu, chẳng hay Trình huynh có sẳn lòng chấp thuận không?

Trịnh Đại Cương có ý mở miệng gọi Trình huynh là để bày tỏ sự thân thiện đồng thời cũng có ý đề cao thân phận Trình Tử Vọng.

Trình Tử Vọng nói:

-Có chuyện gì, xin Trình huynh cứ chỉ giáo.

Trịnh Đại Cương hỏi:

-Tống công tử hiện đang ở chổ quý phủ phải không?

Trình Tử Vọng gật đầu, đáp:

-Đúng vậy.

Trịnh Đại Cương nói:

-Hiện Tống bảo chủ đã đại giá quang lâm, đũ thấy Tống bảo chủ rất xem trọng Trình huynh, tại hạ muốn nhờ Trình huynh đệ cho phụ tử Tống bảo chủ gặp mặt nhau.

Trình Tử Vọng nói:

-Trình huynh nói chí phải.

Lão quay ra ngoài sảnh và lớn tiếng nói tiếp:

-Mời Tống công tử vào!

Một lát sau Tống công tử đã được đưa vào đại sãnh, vừa thấy Tống Sĩ Nghĩa thì hắn vội vàng sụp bái lạy và nói:

-Hài nhi tham kiến phụ thân!

Tống Sĩ Nghĩa trầm sắc diện và lạnh lùng nói:

-Thật là đồ vô dụng!

Thành Huyền Thông mĩm cười, nói:

-Hài nhi đã chịu nhiều thiệt thòi, Tống huymh là phụ thân lẻ nào lại con trách phạt hắn, vã lại hắn chừng đó tuổi thì làm sao có thể là địch thủ của Phương Nhị Hiệp.

Tống Sĩ Nghĩa nói:

-Nếu không có nghĩa phụ của ngươi cầu xin thì hôm nay vi phụ ta đã giáo huấn cho ngươi một trận rồi, còn không mau bái tạ nghĩa phụ của ngươi!

Tống Quy vội bái Thành Huyền Thông và nói:

-Đa tạ nghĩa phụ.

Thành Huyền Thông mĩm cười, nói:

-Hài tử, mau đứng lên và ngồi vào bàn ăn uống chút gì đi.

Tống Quy đứng lên và bước lại ngồi cạnh Thành Huyền Thông.

Trình Tử Vọng khẻ hắng giọng và nói:

-Thành huynh, Trình mổ có một chuyện không rõ nên muốn thỉnh giáo Thành huynh.

Thành Huyền Thông trầm sắc diện lạnh lùng hỏi lại:

-Chuyện gì?

Trình Tử Vọng nói:

-Uy danh của Kiêm Môn Ngũ Nghĩa được tại hạ ngưỡng mộ đã lâu.

Thành Huyền Thông lạnh lùng tiếp lời:

-Trình trang chủ không cần khách khí, trên giang hồ đều gọi bọn tại hạ là Kiếm Môn Ngũ Quỷ.

Trình Tử Vọng thản nhiên nói tiếp:

-Ngũ Nghĩa hay Ngũ Quỷ cũng được, nhưng xưa nay năm vị thường đơn thân độc mã hành tẩu giang hồ...

Thành Huyền Thông nói:

-Không sai, vậy thì sao?

Trình Tử Vọng nói:

-Đôi khi năm vị cũng tự hỏi lại với nhau, nhưng khi đó tất phải có đại sự kinh thiên động địa.

-Xem ra Trình trang chủ khá am tường về tình hình của năm huynh đệ bọn tại hạ đây.

-Uy danh của năm vị chấn động tứ hải, thiên hạ có ai là không biết.

-Có chuyện gì xin Trình trang chủ cứ nói thẳng ra đi! Không cần phải úp úp mở mở làm mất khí độ đại trượng phu.

-Gia Định là một tiểu thành, may nhờ bằng hữu giang hồ thương yêu nâng đở nên ban cho Trình mổ một chổ lập thân. Nhưng nghe vị Đổng huynh nói hiện nay các vị đã chọn Gia Định để tập hội, như vậy tất phải có đại sự kinh thiên động địa?

Thành Huyền Thông cười nhạt hỏi:

-Trình trang chủ là mệnh quan triều đình chăng?

Trình Tử Vọng lắc đầu, nói:

-Tại hạ không dám.

Thành Huyền Thông nói tiếp:

-Trình trang chủ và huynh đệ tại hạ đều như nhau, chẳng qua là một giới thảo dân, chẳng hay vì cớ gì mà Trình huynh tra vấn chuyện của huynh đệ tại hạ? Hơn nữa, chân trời góc bể không nơi nào là Kiếm Môn Ngũ Quỷ không thể đến, với thân phận của Trình trang chủ mà muốn can thiệp vào chuyện của huynh đệ tại hạ thì không tránh khỏi chuyện chẳng biết tự lượng sức rồi đấy.

Trình Tử Vọng bình thản nói:

-Can thiệp thì không dám, chẳng qua là tại hạ không muốn trông thấy máu chảy như sông, thây phơi như núi ở cố hương thôi.

Thành Huyền Thông phá lên cười một tràng rồi nói:

-Trình Tử Vọng! Nếu Kiếm Môn Ngũ Quỷ muốn dong chấn động tay trên địa diện Gia Định thì các hạ có thể làm gì được nào? Những lời của các hạ là tự đề cao mình quá đấy!

Trình Tử Vọng Chậm rải nói:

-Quả thật là Trình mổ không dám có tham vọng tự đề cao mình, nhưng trong võ lâm lại có người đứng ra chủ trì công đạo.

Thành Huyền Thông ngước nhìn rồi hỏi:

-Là ai?

Trình Tử Vọng thản nhiên nói:

-Xa thì không nói, nhưng trước mặt năm vị đã có ba vị đại hiệp là nhân vật đại nghĩa trừ bạo yên dân.

Thành Huyền Thông hỏi lại:

-Các hạ định chỉ Trung Châu Tam Hiệp chăng?

Trình Tử Vọng nói:

-Không sai, sự nghiệp bình sinh của Trung Châu Tam Hiệp là trừ gian diệt ác, tiêu trừ lục lâm thảo khấu, bọn tà ma nghe danh là khiếp đởm tận mặt, điều đó có lẻ năm vị đã sớm được nghe.

Thành Huyền Thông chau mày, lạnh lùng nói:

-Trình trang chủ tự dát vàng lên mặt mình rồi, bằng vào một chút danh vọng của các hạ mà cũng đòi Trung Châu tam hiệp liều mạng vì các hạ sao?

Trịnh Đại Cương mĩm cười, tiếp lời:

-Xưa nay Trung Châu Tam Hiệp không hề liều mạng vì ai cả và cũng không thể chịu để thiên hạ dùng xảo ngôn lừa gạt, bọn tại hạ hành sự chỉ cần cho tâm được an, thành bại không là vấn đề.

Thành Huyền Thông cười nhạt, nói:

-Những lời đối thoại của tại hạ và Trình trang chủ đã được Trình huynh nghe cả rồi chứ?

Trịnh Đại Cương nói:

-Tại hạ đều đã nghe rõ.

Thành Huyền Thông trầm ngâm hồi lâu rồi mới nói:

-Chẳng hay việc huynh đệ tại hạ tập hội tại Gia Định có can hệ gì đến Trình trang chủ? Xin hỏi Trình huynh có cao kiến gì về việc Trình trang chủ xen ngang vào chuyện của huynh đệ tại hạ?

Trịnh Đại Cương nói:

-Ý của tại hạ là song phương nên nhượng bộ một bước, không nên gây náo động ở nơi nầy.

Thành Huyền Thông nói:

-Sợ rằng việc nay rất khó lưỡng toàn, huynh đệ tại hạ đã chọn Gia Định thì không có lý gì phải thay đổi, nếu Trình trang chủ cố tình chọc gậy bánh xe thì e rằng song phương phải dùng vũ lực để phân thắng bại thôi!

Ngừng một lát, lão nói tiếp:

-Không giấu gì Trình huynh, dù Trình Tử Vọng và võ lâm đồng đạo ở Xuyên Nam có bao nhiêu cao thủ thì huynh đệ tại hạ cũng chẳng coi ra gì. Nhưng huynh đệ tại hạ chỉ mong Trung Châu Tam Hiệp các vị không nên để bị cuốn vào vòng thị phi này. Xưa nay Thành Huyền Thông này đối với bằng hữu luôn thẳng thắn, có một câu là nói một câu, nếu Trình huynh nể tình thì nên sớm rời địa diện Gia Định. Kiếm Môn Ngũ Quỷ và Tống bảo chủ sẽ ghi nhận phần ân tình đó, ngày sau tất có báo đáp.

Trịnh Đại Cương khẽ hắng giọng rồi nói:

-Nếu Thành huynh chỉ muốn địa diện Gia Định để tập hội các huynh đệ của mình thi tại hạ hy vọng rằng Trình huynh sẽ không dám can thiệp, trừ phi...

Thành Huyền Thông tiếp lời:

-Dù huynh đệ tại hạ có mưu đồ gì thì Trình Tử Vọng cũng không thể can thiệp, ha hả ha...trừ phi Trịnh huynh đồng ý đở lưng cho Trình Tử Vọng.

Trịnh Đại Cương hơi biến sắc, lão chậm rải nói:

-Thành huynh nặng lời rồi, trên giang hồ luôn có quy định của nó, cũng giống như địa bàn của Ngũ Nghĩa các vị thì không thể cho người khác xâm phạm vậy.

Thành Huyền Thông lạnh lùng nói:

-Xem ra việc quý huynh đệ nhúng tay vào chuyện này là không thể thay đổi phải không?

Trịnh Đại Cương nói:

-Nếu Thành huynh chỉ du sơn ngoạn thuỷ thì tại hạ nghĩ là Trình Tử Vọng sẽ không dám can thiệp, ngược lại còn thiết tiệc khoản đải chư vị cũng không chừng.

Thành Huyền Thông cười nhạt, nói:

-Tại hạ không hiểu nguyên nhân vì sao mà Kiếm Môn Ngũ Quỷ này chẳng bằng Trình Tử Vọng trong mắt Trung Châu Tam Hiệp?

Trịnh Đại Cương nghiêm túc nói:

-Có một điểm mà sợ rằng Thành huynh chưa nghĩ đến đó thôi!

-Xin được nghe cao luận.

-Đó là nghĩa khí võ lâm.

-Nói vậy có nghĩa là Kiếm Môn Ngũ Quỷ là đồ tà ác trong võ lâm?

-Tại hạ chỉ theo việc mà luận việc, những chuyện mà quý huynh đệ đã làm trên giang hồ thì quả thật là khó bảo cho thiên hạ kính phục.

Thành Huyền Thông lại cười ha hả một tràng rồi nói:

-Có một chuyện mà sợ rằng Trình huynh đã phán đoán sai lầm, đó là Kiếm Môn Ngũ Quỷ chỉ không muốn động thủ với Trung Châu Tam Hiệp các vị.

Trịnh Đại Cương nói:

-Đại hiệp nặng lời rồi, xưa nay chúng ta ít qua lại nên không thể nói bên nào sợ bên nào, Kiếm Môn Ngũ Quỷ không sợ Trung Châu Tam Hiệp thì Trung Châu Tam Hiệp vị tất đã sợ Kiếm Môn Ngũ Quỷ.

Thành Huyền Thông chợt vỗ bàn đứng lên, lão quét mục quang nhìn qua ngũ quỷ và Tống Sĩ Nghĩa rồi nói:

-Chúng ta đi thôi!

Nói đoạn lão phóng bước ra khỏi đại sảnh.

Tứ quỷ và Tống Sĩ Nghĩa vội vàng theo sau.

Trung Châu Tam Hiệp vẫn ngồi yên tại chổ, bọn họ không ngăn cản và cũng không tống tiển.

Sau khi ra khỏi đại sãnh thì bỗng nhiên Thành Huyền Thông quay lại và lạnh lùng nói:

-Trung Châu Tam Hiệp còn ở lại Gia Định mấy ngày nữa?

Trịnh Đại Cương thản nhiên đáp:

-Ngày mai trước khi mặt trời lặn là bọn tại hạ nhất định rời khỏi nơi này.

Thành Huyền Thông nói:

-Bọn tại hạ cũng không muốn làm mất thời gian của quý huynh đệ, trước canh ba đêm nay bọn tại hạ sẽ đến bái phỏng.

Trịnh Đại Cương nói:

-Bon tại hạ kính chờ đại giá.

Phương Thiên Thành tiếp lời:

-Nếu chư vị không tuân thủ lời hứa thì ngay mai khi rời khỏi nơi này, bọn tại hạ đành mang theo Tống công tử đi thôi.

Tống Sĩ Nghĩa cười nhạt, nói:

-Đêm nay khi tái hội tại hạ sẽ thỉnh giáo Phương Nhị Hiệp.

Phương Thiên Thành nói:

-Được! Tại hạ cũng muốn biết chiêu số Kim Thương của Tống bảo chủ để mở rộng kiến thức.

Thành Huyền Thông cung thủ nói:

-Trình trang chủ, xin đa tạ thịnh tình khoản đải, xin cáo biệt tại đây vậy.

Trình Tử Vọng cũng cung thủ, nói:

-Chư vị di dương bình an, Trịnh mổ không tiện nhe.

Thành Huyền Thông cười nhạt, nói:

-Đêm nay khi tái hội, hy vọng Trình trang chủ cũng giử được thái độ an nhiên tự tại như vậy.

Trình Tử Vọng nói:

-Trình mổ sẽ không cam tâm thúc thủ, còn như có lấy được tính mạng của Trình mỗ hay không là tuỳ vào thủ đoạn của chư vị.

Thành Huyền Thông quét mục quang nhìn qua Tống Quy đang ngồi một mình, lão chau mày rồi nói:

-Tiểu tử ngươi sao còn không đi?

Thì ra trong lúc tức giận Thành Huyền Thông đùng đùng bõ ra khỏi đại sảnh mà quên cả Tống Quy, khi nghe Phương Thiên Thành nói thì lão mới sực nhớ lại.

Nhưng thấy Tống Quy vẫn ngồi nghiêm chỉnh bên bàn thì lão không nén được nộ khí, song vì không thể phát tác nên lão đành gượng cười, kỳ dư tứ quỷ và Tống Sĩ Nghĩa cũng không ngờ Tống Quy lại không muốn đi theo nên nhất thời cũng tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng.

Tống Sĩ Nghĩa vừa lo vừa tức nên quát lớn:

-Tiểu tử ngươi càng lớn càng ngốc nghếch, ta vô đức nên mới sinh ra một nhi tử vô dụng như ngươi.

Phương Thiên Thành cười nhạt một tiếng rồi nói:

-Lệnh lang không muốn cùng đi với các vị, đó chính là điểm thông minh của hắn đấy.

Tống Sĩ Nghĩa kinh ngạc hỏi lại:

-Như thế nghĩa là sao?

Tống Quy chậm rải đứng lên rồi mới nói:

-Hài nhi đã uống phải độc dược, trong một canh giờ độc tính sẽ phát tác, nếu hài nhi đi theo phụ thân và các vị thúc thúc thì sợ rằng khó bảo toàn được sinh mạng.

Thành Huyền Thông chợt biến sắc, lão quát hỏi:

-Có chuyện này sao?

Lão quét mục quang nhìn qua Trịnh Đại Cương và nói tiếp:

-Đây là thủ đoạn của Trung Châu Tam Hiệp các vị chăng?

Trịnh Đại Cương chậm rải nói:

-Thành huynh có tin như thế không?

Thành Huyền Thông nói:

-Sự thực đã sờ sờ trước mặt thì không tin thế nào được?

Trịnh Đại Cương nói:

-Xưa nay Trung Châu Tam Hiệp không hề dùng độc, Thành huynh đã sớm biết điều đó mà.

Thành Huyền Thông liền hỏi:

-Như vậy là độc dược của Trình trang chủ chăng?

Trình Tử Vọng nói:

-Chuyện dùng độc thì quả thật Trịnh mổ không muốn làm và cũng không nỡ làm như thế.

Thành Huyền Thông nộ khí quát hỏi:

-Quy nhi, rốt cuộc là thế nào?

Tống Quy nói:

-Kẻ đưa hài nhi vào đây đã bức hài nhi uống một chung trà độc, sau khi uống xong thì trong người nóng như lửa đốt. Ngoài thuốc giải trên người hắn ra thì không còn ai có thể giải được, và lại loại độc dược này phát tác rất nhanh, trước khi được giải thì không thể rời Trình gia trang nữa bước, nếu không tất phải bỏ mạng dọc đường.

Thành Huyền Thông khẻ gật đầu rồi lạnh lùng nói:

-Trịnh Đại Cương, Trình Tử Vọng, các vị đều nghe cả rồi đấy, lẻ nào hắn bịa chuyện nói dối?

Trình Tử Vọng nói:

-Đúng vậy, lệnh lang vừa nói đều là sự thật...

Thành Huyền Thông tiếp lời:

-Vậy là Trình Tử Vọng ngươi hạ độc?

Trình Tử Vọng nói:

-Nhưng đó chỉ là một tách trà nóng, trong trà không hề có độc dược, nếu Tống công tử can đảm một chút thì lúc nảy có thể cùng đi với chư vị rồi.

Tống Sĩ Nghĩa nghiến răng, nói:

-Trình Tử Vọng, Tống Sĩ Nghĩa ta không bầm ngươi ra làm trăm mảnh thì thề không làm người!

Phương Thiên Thành mĩm cười tiếp lời:

-Tống bảo chủ không nên trách Trình trang chủ, cách này là do tại hạ nghĩ ra để thử can đảm của lệnh lang mà thôi, không ngờ hắn chỉ là hạng người nói gì nghe nấy.

Mấy lời mai mỉa này chẳng khác gì đao kiếm đâm vào bụng Tống Sĩ Nghĩa, lão vô cùng tức giận nhưng không thể nào phát tác được.

Chỉ thấy Tống Quy dột nhiên tung người phóng ra ngoài đại sãnh.

Thạch Tuấn chống tay xuống bàn rồi búng chân một cái, bóng người vừa thấp thoáng thì đã ngăn đường Tống Quy. Lão nói:

-Nếu ngươi muốn sống thêm một thời gian nữa thì chớ tính đến chuyện chuồn khỏi nơi này.

Tống Quy biết võ công của đối phương cao cường và tự biết mình không phải là đối thủ nên đành dừng bước.

Tống Sĩ Nghĩa tuy ngoài mặt trách mắng Tống Quy nhưng kỳ thực là phụ tử liền tâm, lòng của lão đau như cắt, bây giờ thấy Thạch Tuấn ngăn đường sống Tống Quy thì lão cười khẩy một tiếng rồi xông vào đại sãnh.

Phương Thiên Thành tung người cản ngay cửa sảnh và nói:

-Tống bảo chủ vội vàng gì thế? Chỉ cần các hạ thắng tại hạ trong cuộc hẹn đêm nay thì sinh mạng của Trung Châu Tam Hiệp cũng nằm trong tay các hạ rồi, việc cứu mạng lệnh lang đâu còn là chuyện khó khăn gì.

Tống Sĩ Nghĩa nộ khí quát:

-Canh ba đêm nay bọn ta nhất định sẽ đến, quyết không thất hứa, bây giờ có thể tha xú tử được chăng?

Phương Thiên Thành nói:

-Không nên có tâm phóng ngươi, vạn nhất các vị thất hứa không đến thì bọn tại hạ còn có ngươi để làm tin chứ!

Tống Sĩ Nghĩa miễn cưởng nén tức giận và bi thương vào lòng, lão nhìn qua Tống Quy lần nữa rồi mới quay người bõ đi.

Phương Thiên Thành chờ Kiếm Môn Ngũ Quỷ và Tống Sĩ Nghĩa đi khuất rồi mới quay vào đại sãnh.

Lúc nầy Thạch Tuấn xuất thủ điểm hai huyệt đạo trên người Tống Quy rồi nói:

-Tống công tử tạm thời chịu vất vả một chút, canh ba đêm nay nghĩa phụ và lệnh tôn sẽ đến cứu ngươi, hy vọng là ngươi tự biết thân phận mình mà chớ chạy lung tung. Nếu không thì chớ trách tại hạ ra tay hạ độc thủ đấy nhé!

Tống Quy tuy nghe nhưng không nói lại một lời nào.

Trình Tử Vọng liên vỗ tay ra hiệu, một vị võ sư lập tức bước vào đưa Tống Quy đi.

Trịnh Đại Cương nhìn qua Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn rồi nói:

-Thành Huyền Thông ôm hận mà đi thì thể nào trường quyết đấu đêm nay cũng vô cùng hung hiểm, chúng ta tuyệt đối không thể khinh suất. Từ lúc nầy cho đến tối sẽ vô cùng yên tỉnh, chúng ta nên tận dụng thời giờ vàng ngọc này mà tịnh dưỡng một chút.

Trình Tử Vọng nói:

-Phương phu nhân và các vị công tử đang ở trong tệ phủ sợ rằng khó tránh bị kinh động, tại hạ đã chuẩn bị một chiếc thuyền lớn và định đem bọn họ lên thuyền.

Phương Thiên Thành mĩm cười tiếp lời:

-Việc này không dám phiền Trình trang chủ, tiện nội đã luyện qua võ công nên khi cần thiết cũng có thể giúp chúng ta một tay.

Trịnh Đại Cương nói:

-Phiền Trình huynh truyền lời giúp, bảo bọn họ cố gắng tận dụng thời gian mà nghỉ ngơi, đặc biệt khi trời tối thì phải cẩn thận đề phòng.

Trình Tử Vọng nói:

-Được! Tại hạ đi ngay đây!

Nói đoạn lão đứng lên và nhanh chóng rời khỏi đại sãnh.

Nữa ngày vô sự lặng lẻ trôi qua, khi màn đêm buông xuống thì Trình gia trang chợt khẩn trương hẳn lên, mười võ sư và hai mươi cung thủ đều sẳn sàng ở các vị trí mai phục.

Trịnh Đại Cương chuẩn bị một thanh tử kim đao, Phương Thiên Thành mang trường kiếm, ngoài chiếc lương ngân tiêu ba đốt quấn quanh người thì còn mang đoản đao sáu bảy tấc, hai ống tay áo cũng giấu không ít ám khí.

Trình Tử Vọng cũng thay trường bào bằng một bộ kinh trang, trong tay là một chiếc xà đầu côn dài tám thước, lưng dắt một thanh đơn đao.

Lão bước vào đại sãnh, nhìn qua Trung Châu Tam Hiệp rồi nói:

-Hiện tại đã qua canh hai, theo ước định thì còn một canh giờ nữa Ngũ Quỷ mới đến, ba vị cứ ngồi trong sảnh nghỉ ngơi, tại hạ ra ngoài trang xem thử.

Trịnh Đại Cương liền nói:

-Không nên đi lúc nầy.

Trình Tử Vọng nói:

-Tại hạ đã chừng này tuổi, dù có chết cũng không ân hận gì.

Trịnh Đại Cương tiếp lời:

-Không nên nói như thế, đã biết là có hung hiểm thì tại sao phải nhất định mạo hiểm?

Vừa nói đến đây thì đột nhiên có tiếng chó sủa từ bên ngoài vọng vào.

Trịnh Đại Cương nói:

-Nếu bọn chúng phó ước thì nhất định sẽ đến trước giờ.

Lời vừa dứt thì lão thổi "phù" một tiếng, ngọn đuốc duy nhất trong sãnh đường vụt tắt.

Trịnh Đại Cương nói tiếp:

-Trình huynh không nên vội vàng, cứ chờ động tỉnh thể nào rồi hãy quyết định, chúng ta không thể hy sinh vô ích.

Trình Tử Vọng nói:

-Mọi việc xin nghe theo sự điều động của Trịnh huynh.

Trịnh Đại Cương lắng nghe động tỉnh một lát rồi nói:

-Chúng ta tập trung trước thao trường rồi tùy theo tình thế mà chia ra để đối địch.

Trịnh Đại Cương đã bố trí mai phục trước thao trường nên rất hy vọng là Kiếm Môn Ngũ Quỷ sẽ đến đó để quyết chiến một trận.

Thế nhưng quần hùng vừa ra đến thao trường thì đột nhiên có tiếng chó kêu lên một cách dị thường. Rõ ràng là một con mảnh cẩu của Trình gia trang đã bị ám toán.

Trịnh Đại Cương liền nói:

-Bọn chúng đã đến rồi! Theo tình hình này thì bọn chúng đã chọn phương ẩn ám kích.

Trình Tử Vọng tiếp lời:

-Để tại hạ ra ngoài xem thử.

Trịnh Đại Cương suy nghĩ một lúc rồi nói:

-Cũng được, nhưng Phương Nhị đệ sẽ đi cùng Trình huynh.

Phương Thiên Thành võ công cao cường, danh chấn giang hồ, do vậy sự an bài của Trịnh Đại Cương là ngầm có bảo vệ cho Trình Tử Vọng.

Trình Tử Vọng thừa biết điều đó nên trong lòng vô cùng cảm kích, lão đi trước dẫn đường.

Phương Thiên Thành theo sát phía sau.

Khi cả hai gần đến tường rào thì Phương Thiên Thành nói:

-Tử Vọng huynh, đề phòng ám khí của Ngũ Quỷ có tẩm độc đấy.

Trình Tử Vọng gật đầu, nói:

-Đa tạ Phương Nhị Hiệp nhắc nhở.

Hai người men theo tường rào Trình gia trang đi một vòng nhưng vẫn không thấy động tỉnh gì, Phương Thiên Thành thừa biết Kiếm Môn Ngũ Quỷ và Tống Sĩ Nghĩa đã tề tựu bên ngoài trang viện, nhưng kỳ quái lạ tại sao đối phương không chịu vào trong?

Vừa nghĩ đến đây thì đột nhiên trong bóng đêm có người quát hỏi:

-Là kẻ nào?

Trình Tử Vọng khẻ đáp:

-Là ta...

Lời vừa phát thì hàng loạt ám khí đã "veo véo" bay đến.

Phương Thiên Thành phản ứng cực kỳ nhanh, lão vội kéo Trình Tử Vọng nằm rạp người xuống, những mũi ám khí bay vượt qua đầu rồi ghim vào tường rào.

Thì ra đối phương đã vượt qua tường rào và nằm mai phục bên trong chờ cơ hội thi triển ám khí.

Giữa lúc Phương Thiên Thành và Trình Tử Vọng vừa đứng lên thì bỗng nhiên thấy một đạo hàn quang loé sáng giữa không trung.

Trình Tử Vọng liền nói:

-Trịnh đại hiệp đã phát ám khí rồi.

Phương Thiên Thành nói:

-Đại ca rất ít khi dùng ám khí, đó là lương ngân thoa của Thạch tam đệ đấy!

Lão ngừng lại một lát rồi tự lẩm bẩm:

-Kỳ quái! Thật là kỳ quái!

Trình Tử Vọng ngạc nhiên hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Phương Thiên Thành nói:

-Đã đến canh ba mà tại sao không thấy Kiếm Môn Ngũ Quỷ hiện thân?

Trình Tử Vọng nói:

-Có thể bọn chúng cho thuộc hạ đến trước thám thính thực hư của chúng ta chăng?

Phương Thiên Thành trầm ngâm một lát rồi nói:

-Sự tình có vẻ không đúng rồi.

Nói đoạn, lão tung người phóng thẳng vào đại sãnh, Trình Tử Vọng cũng phi bước theo sau.

Nhưng lúc lướt qua nội viện thì hai người chợt thấy Trịnh Đại Cương và Thạch Tuấn đang đứng đợi, thì ra bọn họ cũng cảm thấy tình hình có vẻ khả nghi.

Trong lúc quần hùng đưa mắt nhìn nhau thì Khoái Thoái Trương Tam đưa đến một đại hán mặc hắc y đã bị thọ thương.

Trương Tam nói:

-Tên này mai phục ở mé Tây và bị trúng tên của chúng ta, thương thế khá nặng, trang chủ xem thử có hỏi han được gì không?

Phương Thiên Thành thử sờ vào kinh mạch của đại hán rồi lập tức vận lực đẩy chân khí vào giữa lưng hắn, tuy thương thế khá trầm trọng nhưng nhờ nội lực của Phương Thiên Thành thâm hậu nên một lát sau hắc y đại hán đã tỉnh lại.

Phương Thiên Thành liền hỏi:

-Ngươi là người của Tống gia bảo hay là tuỳ tùng của Kiếm Môn Ngũ Quỷ?

Hác y đại hán khẻ nói:

-Người của Tống gia bảo.

Phương Thiên Thành hỏi tiếp:

-Tống Sĩ Nghĩa và Kiếm Môn Ngũ Quỷ đi đâu? Tại sao bọn chúng không thủ ước mà đưa các ngươi đến nạp mạng?

Hác y đại hán nói:

-Nghe nói bọn họ đến Trương gia trang.

Trịnh Đại Cương giậm chân, nói:

-Chúng ta đã trúng kế dương Đông kích Tây của chúng rồi, còn chúng đưa thiếp cầu kiến và ước hẹn với chúng ta là canh ba sẽ đến là để cầm chân chúng ta. Sau đó bọn chúng đột kích Trương gia trang trước, bấy nhiêu mà chúng ta nghĩ không ra. Ôi! Bạch Y Điếu Khách Thành Huyền Thông quả nhiên là quỷ kế đa đoan, thật xứng với danh hiệu!

Phương Thiên Thành nói:

-Bây giờ chúng ta đến Trương gia trang kịp không?

Trịnh Đại Cương nói:

-Sợ rằng không kịp nữa rồi.

Lão ngừng lại rồi nhìn qua Trình Tử Vọng, nói tiếp:

-Trình huynh, nếu Trương gia trang thật sự không có kỳ vật xuất hiện thì cuộc thăm ngó bởi tay Ngũ Quỷ quả là vô cùng oan uổng.

Lời vừa thì đột nhiên có tiếng chó sủa từ trong nội viện truyền ra, rõ ràng là cường địch đã tìm cách đột nhập vào nội viện.

Trịnh Đại Cương khẻ nói:

-Nhị đệ và Trình huynh vào nội viện xem thử thể nào.

Phương Thiên Thành vừa định cất bước thì đột nhiên có một đạo hồng quang từ trong nội viện bắn ra.

Dưới ánh sáng của đạo hồng quang này thì toàn bộ tung tích của quần hùng đều bại lộ.

Trịnh Đại Cương vội kêu lên:

-Coi chừng ám khí, mau tản ra!

Lời chưa dứt thì đã có hai tiểu hàn quang bay thẳng về phía Trịnh Đại Cương.

Đại Cương vung Tử Kim đao phòng hờ trước ngực và không mấy khó khăn để gạt hai điểm hàn quang rơi xuống đất.

Nhờ ánh sáng của đạo hồng quang nên quần hùng đều nhận rõ vật vừa bị đánh rơi là ám khí, loại này gọi là Phụng Vỹ Phiêu, đầu phiêu có màu lam nhạt, quả nhiên nó đã được tẩm độc dược cực mạnh.

Hai mũi Phụng Vỹ Phiêu được chế tạo khá tinh xảo, khi đánh rơi thì Trịnh Đại Cương cảm thấy lực đạo khá trầm mạnh nên ngầm biết là Ngũ Quỷ đã đến.

Cùng lúc Trịnh Đại Cương đánh rơi hai mũi Phụng Vỹ Phiêu thì một mũi ám khí cực lớn cũng bay thẳng về phía Phương Thiên Thành.

Nhờ ánh hồng quang nên dễ dàng thấy mũi ám khí này dài hơn thước, kim quang lấp lánh, Phương Thiên Thành thầm nghĩ:

-Đây nhất định là Kim Thương của Tống Sĩ Nghĩa, hắn muốn thử lực đạo của ta như thế nào chắc?

Một ý nghĩ chợt loé lên, Phương Thiên Thành không tránh né, mà vung trường kiếm đánh thẳng về phía Kim Thương.

"Choang" một tiếng vang lên, Phương Thiên Thành cảm thấy hổ khẩu tay bị chấn động, lão kinh hải thầm nghĩ:

-Kinh lực quả nhiên rất lợi hại!

Tuy nhiên mũi Kim Thương vẫn bi trường kiếm đánh văng sang một bên.

Phương Thiên Thành hoành ngang kiếm hộ thân rồi quát lớn:

-Đi!

Lời vừa dứt thì người cũng tung lên không trung lướt xông vào nội viện.

Trình Tử Vọng lập tức theo sát phía sau, khi vào tới nội viện thì lão thầm nghĩ:

-Kiếm Môn Ngũ Quỷ quả nhiên là quỷ kế đa đoan, bọn ta đã bầy bố nghiêm mật mà vẫn không thể ngăn cản sự đột nhập của chúng.

Vừa nghĩ đến đây thì bỗng nhiên thấy Phương Thiên Thành vũ lộng trường kiếm như phong ba bảo vũ, ánh bạch quang không ngừng chớp động, theo đó là hàng loạt tiếng "lác rác" vang lên và ám khí rơi rụng như mưa.

Trình Tử Vọng đề khí rồi chống Xà Đầu Côn xuống đất mượn lực, thân hình đột nhiên vút lên cao hơn trượng, sau đó lão nhẹ nhàng hạ thân xuống nóc nhà. Lão vận mục lực nhìn ra thì thấy trên nóc nhà đối diện có hai bóng đen đang đứng, khoảng cách không đầy hai trượng. Tuy không phán đoán được đối phương là ai nhưng Trình Tử Vọng thầm nghĩ, nếu không phải người trong Ngũ Quỷ thì tất phải là cao thủ hàng đệ nhất của Ngũ Quỷ.

Lão đang định vung Xà Đầu Côn tấn công thì chợt thấy hàn quang lấp lánh trước mặt, Phương Thiên Thành đã hoành ngang kiếm trước ngực và quát hỏi hai bóng đen:

-Tại hạ Phương Thiên Thành, nhị vị có thể báo danh tính rồi đấy!

Hắc y nhân bên phải nói:

-Tam Quỷ Bao Chính.

Hắc y bên trái nói:

-Tứ Quỷ Vương Thanh.

Phương Thiên Thành cười ha hả một tràng rồi nói:

-Chư vị đến trễ gần một canh giờ đấy.

Tam Quỷ Bao Chính nói:

-Như thế là để cho các ngươi sống thêm một canh giờ nữa.

Phương Thiên Thành lạnh lùng nói:

-Nhị Quỷ các ngươi cùng lên đi.

Lời vừa phát ra thì thân hình lão cũng đột nhiên vút lên không rồi xông thẳng về phía Bao Chính.

Chợt nghe Bao Chính hừ lên một tiếng ghê rợn, tả thủ vung lên và năm đạo ngân quang bắn ra như chớp.

Phương Thiên Thành đã sớm đề phòng nên trường kiếm luôn phòng hờ trước ngực. Khi thấy đối phương phát ám khí thì lão lập tức vũ lộng trường kiếm tạo thành một bức tường kiếm quang bao bọc toàn thân.

Lại một loạt thanh âm "lác rác" vang lên, theo đó năm mũi ám khí do Tam Quỷ Bao Chính phát ra đều bị đánh rơi. Thế xông tới của Phương Thiên Thành cực kỳ nhanh.

Bao Chính chua kịp phát loạt ám khí thứ hai thì đã bị đối phương tiếp cận, Phương Thiên Thành huy động trường kiếm xuất một chiêu Thần Long Xuất Tải đâm thẳng vào mắt Bao Chính.

Bao Chính vội vàng đề khí tung người ra sau ba thước, hữu thủ vừa trầm xuống thì đơn đao đã xuất vỏ, hắn vung đao gạt trường kiếm của Phương Thiên Thành và nói:

-Trung Châu Tam Hiệp quả nhiên danh bất hư truyền.

Phương Thiên Thành hạ chân xuống mái ngói và nói:

-Quá khen!

Rồi vung kiếm tấn công tiếp.

Bao Chính cũng huy động đơn đao chống đở, song phương bắt đầu khai triển trường ác đấu.

Kiếm chiêu của Phương Thiên Thành vô cùng lợi hại, thế công uy mãnh cực kỳ.

Bao Chính rất muốn chiếm tiên cơ nhưng trước thế công như sấm sét của đối phương thi nhất thời hắn chỉ biết thối lui từng bước và chống đở mà thôi.

Mười chiêu đã trôi qua nhưng thủy chung Bao Chính vẫn không tài nào cướp được tiên cơ, đao thế của hắn cũng đã chậm lại.

Phương Thiên Thành biết là thời cơ đã đến, lão lập tức trầm hữu thủ xuống, theo đó là hai đoá hoa kiếm chợt loé lên đâm vào hữu thủ cầm đao của Bao Chính. Kiếm thế như cường long xuất hải phong toả không cho thế đao của đối phương biến hóa, nhất thời Bao Chính không thể chống đở và cũng không thể phản kích, hắn chỉ còn một cách duy nhất là thối lui ra sau.

Tình thế bức người khiến Bao Chính không thể không quăng đao tránh né, hắn buông tay cho đồn dao văng đi và cùng lúc tung người ra sau ba thước.

Phương Thiên Thành không để đơn đao rơi xuống mái ngói, lão dùng mũi kiếm hất thân đao lên rồi vận lực từ tả chưởng đẩy cho đao bay về phía Tứ Quỷ Vương Thanh, mười mấy chiêu chẳng qua chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Trình Tử Vọng và Vương Thanh đều đứng yên tại chổ quan chiến, cả hai không ngờ song phương đã phân thắng bại rồi.

Trình Tử Vọng mục kiến Phương Thiên Thành bức Bao Chính buông đao trong vòng mười mấy chiêu thì lòng vô cùng khâm phục, lão thầm nghĩ:

-Xem qua võ công của Phương Nhị Hiệp thì Trình Tử Vọng ta cũng nên thoái ẩn thôi.

Chợt thấy Tứ Quỷ Vương Thanh vung đơn đao lên, "Choang" một tiếng, đơn đao của Bao Chính bị Phương Thiên Thành đẩy qua lại được đơn đao của Vương Thanh hất về phía Bao Chính. Cùng lúc đó hắn lớn tiếng gọi:

-Tam ca, tiếp đao.

Lời vừa phát thì đao cũng đã bay tới trước mặt Bao Chính, hắn chỉ có việc xuất thủ chợp lấy mà thôi. Hắn tiếp đao xong thì lớn tiếng nói:

-Lão tứ, cẩn thận một chút, kiếm pháp của người này cao cường hơn chúng ta trong vòng ba mươi chiêu. Hãy bình tỉnh, tiên thủ hậu công, nếu vội vàng cầu thắng như ta thì sẽ tạo cơ hội cho hắn đấy.

Thực ra khi hắn nói thì Vương Thanh đã cùng Phương Thiên Thành động thủ thế đấu đã khó

phân giải rồi.

Vừa đấu với Vương Thanh nhưng Phương Thiên Thành vẫn có thể nói với Bao Chính:

-Sau khi bại thủ thì kẻ bại trận lập tức nhận ra nguyên nhân thất bại ngay sao? Thật là tài trí phi phàm!

Tứ Quỷ Vương Thanh vốn cũng nôn nóng muốn cướp tiên cơ nhưng sau khi nghe Bảo Chinh nói thì đột nhiên giảm thế công chậm lại, có thể nói là thủ nhiều công ít.

Đơn đao chỉ vũ lộng tao thanh một luồng đạo quang phòng hờ trước ngực.

Kiếm pháp của Phương Thiên Thành tuy cao siêu hơn nhị quỷ cũng là hàng cao thủ võ lâm, nếu bọn chúng không có tâm cầu thắng mà kéo dài thời gian động thủ thì quả thật trong hai thôi Phương Thiên Thành muốn thắng bọn chúng cũng không dễ.

Bao Chính lạnh lùng quan chiến, khi thấy Vương Thanh thay đổi thế trận thủ nhiều công ít thì hắn quát một tiếng rồi vung đao tấn công Trình Tử Vọng.

Trình Tử Vọng cũng lập tức bạt đao cướp tiên cơ xuất thủ. Lão tự biết võ công của mình quyết không phải là đối thủ của Ngũ Quỷ nên mới tranh tiên xuất thủ hầu mong chiếm được thế thượng phong, nhưng thế công của Bao Chính cực kỳ hùng mạnh, nhất thời không dễ đối phó nên Trình Tử Vọng đành phải huy động đơn đao chống đở, vô tình lão lại rơi vào thế thủ.

Cũng may võ công của lão tuy không cao nhưng kinh nghiệm giang hồ rất phong phú nên lão thừa biết nếu cứ để tam quỷ liên tục công kích thì nhất định sẽ bại thủ ngay tức khắc, duy chỉ có một biện pháp là dĩ công chế công thì mới mong cầm cự được lâu dài.

Vì vậy mà đao thế của lão xuất thủ cực kỳ hiểm độc, mỗi chiêu đều công vào yếu huyệt của Bao Chính, thậm chí còn có ý quyết lưỡng bại câu thương với đối phương.

Quả nhiên đấu pháp lưỡng bại câu thương này đã phát huy tác dụng, nhất thời tam quỷ Bao Chính không thể nào chiếm được thế thượng phong tuyệt đối.

Hồi 4 - Cao Nhân Trợ Giúp

Cùng lúc với trường ác đấu tại nội viện thì Bạch Y Điếu Khách Thành Huyền Thông cùng soái lảnh Nhị Quỷ, Ngũ Quỷ và Kim Thương Tống Sĩ Nghĩa đột nhập vào cổng chính Trình gia trang.

Trịnh Đại Cương hoành ngang Tử Kim Đao và cao giọng nói:

-Thành Huyền Thông, Trịnh mỗ đã chờ ở đây lâu rồi.

Thành Huyền Thông lạnh lùng nói:

-Bây giờ đến cùng không muộn mà.

Trịnh Đại Cương nói tiếp:

-Bốn vị cùng lên hay Thành huynh và tại hạ phân thắng bại trước?

Thành Huyền Thông thản nhiên hỏi:

-Trịnh huynh khiêu chiến với tại hạ đó chăng?

Trịnh Đại Cương nói:

-Hôm nay động thủ không phải là tỷ võ định danh, Kiếm Môn Ngũ Quỷ cùng lên cũng được hoặc đơn đả độc đấu cũng được.

Tống Sĩ Nghĩa đùng đùng nộ khí bước lên trước, nói:

-Tại hạ tiếp Trịnh đại hiệp mấy chiêu được chăng?

Trịnh Đại Cương nói:

-Tại hạ rất sẳn lòng bồi tiếp.

Vừa nói lão vừa dịch mục quang nhìn qua Tống Sĩ Nghĩa, người nay đã thay đổi trang phục, tay cầm một cây Kim Thương dài chừng một thước hai tấc, trên đầu thương có nhiều lỗ rất kỳ quái.

Trịnh Đại Cương thầm nghĩ:

- Kim Thương nầy là ám khí hay là binh khí?

Tống Sĩ Nghĩa hai tay hoành ngang Kim Thương và nói:

-Trịnh đại hiệp, xin mời xuất thủ!

Trịnh Đại Cương nói:

-Thì ra Kim Thương của Tống bảo chủ vừa có thể làm ám khí vừa có thể làm binh khí, tại hạ lần nầy được khai nhãn giới.

Tống Sĩ Nghĩa cười nhạt, nói:

-Trịnh đại hiệp qua khen rồi!

Nói đoạn lão vung Kim Thương đâm thẳng tới, tả thủ phòng hờ giữa ngực. Trịnh Đại Cương lập tức xuất đao nghênh tiếp, "choang" một tiếng, Kim Thương bị đở bật ra nhưng lực đạo cực kỳ trầm mạnh.

Tuy nhiên, Tống Sĩ Nghĩa cũng không khỏi kinh ngạc bởi lực đạo trên Tử Kim Đao của đối phương, lão vội vàng thối mã hoành đao, nói:

-Tống bảo chủ vẫn chưa thi triển chiêu số trên Kim Thương, Trịnh mổ đang chờ đây.

Tống Sĩ Nghĩa nghe vậy thì bất giác hai má nóng ran, lão buột miệng nói:

-Đao pháp của Trịnh đại hiệp quả nhiên rất tinh kỳ.

Vua nói Kim Thương vừa xuất ra theo thế liên hoàn.

Vừa tiếp một chiêu của Trịnh Đại Cương nên Tống Sĩ Nghĩa đã biết sự lợi hại, do vậy lần nầy thế đao xuất ra cực kỳ hùng mạnh và trong mỗi chiêu đều giử lại đũ kình để chuẩn bị đối phó bởi sự phản công của đối phương.

Trịnh Đại Cương ngầm suy đoán địch thủ đáng sợ sẽ là Bạch Y Điếu Khách Thành Huyền Thông, không ngờ Kim Thương Tống Sĩ Nghĩa cũng có võ công cao cường như vậy, do đó lão kinh hải thầm nghĩ:

-Ngoài Ngũ Quỷ ra con thêm Tống Sĩ Nghĩa thì đối phương có tổng cộng sáu cao thủ, bên phía ta ngoài nhị đệ, tam đệ thì Trình Tử Vọng chỉ có thể tính là nữa người thôi. Kỳ dư các Ngũ Quỷ, nếu song phương kéo dài trường quyết đấu thì e rằng điều bất lợi thuộc về bên ta rồi.

Ý nghĩ vừa dứt thì đao pháp cũng chợt biến, Trịnh Đại Cương bắt đầu khai triển thế công nhanh hơn, chỉ thấy đao quang xoay chuyển như bánh xe, hàn quang toả sáng một vùng, đao thế cương cương như trường giang, trong chớp mắt da áp chế toan bộ thế đao của Tống Sĩ Nghĩa.

Tống Sĩ Nghĩa không ngờ đao pháp của đối phương lợi hại như thế, Kim Thương trong tay lão hoàn toàn không thể nào khai triển được, do vậy chỉ còn đương chống đở chứ không sao phản công được. Song phương đang đấu kịch liệt thì bỗng nhiên nghe Tống Sĩ Nghĩa "hự" một tiếng rồi lui ra sau hai bước.

Thì ra vai trai của lão đã trúng một đao, máu tươi và da thịt trời ra khỏi y phục.

Trịnh Đại Cương không nhân cơ hội này mà lấy mạng đối phương, lao da hạ thủ lưu tình nên kịp thời thu đao lại.

Thành Huyền Thông tung người lên cản trước mặt Tống Sĩ Nghĩa và nói:

-Đao pháp của Trịnh đại hiệp quả nhiên cao minh, tại hạ xin lảnh giáo đây!

Trịnh Đại Cương lạnh lùng nói:

-Trường quyết chiến nay nếu Ngũ Quỷ các vị không vong thì Trung Châu Tam Hiệp tất sẽ bại, Thành huynh có bản lảnh gì cứ tự nhiên thi triển.

Thành Huyền Thông nói:

-Trịnh đại hiệp đã quyết tâm sống mái với huynh đệ tại hạ, tại hạ cũng đành xả mạng bồi tiếp thôi.

Trịnh Đại Cương nói:

-Tốt nhất là các hạ hãy thi triển toàn lực, không cần phải hạ thủ lưu tình.

Lão quay sang Thạch Tuấn và nói tiếp:

-Tam đệ, ta và Thành huynh động thủ quyết đấu, bất luận thắng bại thế nào thì ngươi cũng không được xuất thủ trợ giúp đấy nhé.

Thành Huyền Thông lạnh lùng nói:

-Kiếm Môn Ngũ Quỷ kết nghĩa thâm tình, thề đồng sinh đồng tử, nếu tại hạ phải vong mạng dưới đao của Trịnh đại hiệp thì sợ rằng bọn họ không thể khoành tay đứng nhìn.

Trịnh Đại Cương nói:

-Nếu Thành huynh không muốn đơn đả độc đấu với tại hạ thì hãy bảo hai vị huynh đệ cùng liên thủ cũng được.

Thành Huyền Thông cười nhạt, nói:

-Không cần, hãy thắng ta trước rồi hãy nói.

Nói đoạn lão lấy trong người ra một loại binh khí có kỳ hình dị trạng. Binh khí này có hình dạng như một cánh tay, phía sau cùng có chuôi cầm và được gắn chặt vào tay. Năm ngón tay trên đầu nữa co nữa duỗi như một bàn tay thật.

Trịnh Đại Cương cười nhạt, nói:

-Nghe danh thiết quỷ thủ đã lâu, hôm nay mới được may mắn mục kiến.

Thành Huyền Thông lặng lẻ vung hữu thủ lên, thiết quỷ thủ đột nhiên điểm thẳng vào giữa ngực Trịnh Đại Cương.

Tử kim đao của Trịnh Đại Cương cũng lập tức xuất thủ, đao quang hoa lên một vòng trước mặt, ngăn cản thế công của Thành Huyền Thông.

Thành Huyền Thông vừa huy động thiết quỷ thủ cướp thiên cơ vừa cao giọng nói:

-Trịnh đại hiệp đã quyết sống mái với huynh đệ tại hạ thì bọn tại hạ đành thi triển các thủ đoạn thôi.

Trịnh Đại Cương chống đở thiết quỷ thủ của Thành Huyền Thông và phản kích hai chiêu rồi nói:

-Thành huynh cứ tận lực thi triển.

Thành Huyền Thông nói:

-Trịnh đại hiệp đã nhận ra binh khí trong tay tại hạ, như vậy tất phải biết trọng bịnh khí này còn có cơ quan chứ?

Trịnh Đại Cương nói:

-Điều này tại hạ chỉ nghe nói và từng nghe rất nhiều cao thủ võ lâm chết dưới ám khí trong thiết quỷ thủ.

Thành Huyền Thông nói:

-Không sai, nhưng chưa biết là có thể đả thương được Trịnh đại hiệp hay không.

Hai người vừa động thủ vừa nói, chớp mắt đã qua mươi chiêu rồi. Chợt nghe Trịnh Đại Cương nói:

-Sao Thành huynh không thử xem.

Thành Huyền Thông cười nhạt, nói:

-Tại hạ đang chờ cơ hội đây, hy vọng là đao pháp của Trịnh huynh không để lộ sơ hở.

Trịnh Dai Cương huy động đao pháp nhanh hơn và trong chớp mắt lão phản kích liền ba chiêu. Thế đao cực nhanh và trầm hùng.

Thành Huyền Thông không kịp thu về chống đở nên bị bức lui ba bước.

Trịnh Đại Cương cười ha hả rồi nói:

-Nếu các vị không liên thủ cùng lên thì sợ rằng cơ hội thủ thắng của Thành huynh không lớn đâu.

Vừa nói Tử kim đao vừa vung lên, kỳ chiêu dị thưc liên miên xuất ra.

Lúc vừa động thủ thì thiết quỷ thủ trong tay Thành Huyền Thông có công có thủ nhưng lúc này lão đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, do vậy chỉ thấy đao quang của Trịnh Đại Cương tung hoành, thế công càng lúc càng uy mãnh.

Ngũ quỷ Đông Phương thấy vậy thì khẻ nói:

-Lão nhị, tình thế có vẻ không xong rồi, nếu chúng ta không liên thủ thì sợ rằng đại ca khó lòng cầm cự được lâu.

Nhị quỷ gật đầu rồi rút Quỷ đầu đao sóng dày từ sau lưng ra, kế đó hắn chậm rải tiến lên trước.

Đông Phương cũng lập tức bạt đao tham chiến.

Tam quỷ liên thủ, uy lực dĩ nhiên tăng lên rõ rệt, thế công mảnh liệt của Trịnh Đại Cương lập tức bị ngăn chận.

Thạch Tuấn cười ha hả một tràng rồi nói:

-Các ngươi đã liên thủ thì việc tại hạ xuất thủ không có gì là bội ước cả.

Tống Sĩ nghĩa cũng hoành ngang Kim thương và lạnh lùng nói:

-Tại hạ tuy đã thọ thương nhưng cảm thấy vẫn có thể tiếp Thạch tam hiệp vài chiêu.

Thạch Tuấn trầm hữu thủ xuống, lương ngân tiên đột nhiên vung lên quật ngang vào người Tống Sĩ nghĩa.

Do vai trái đã thọ thương nên Tống Sĩ Nghĩa chỉ có thể huy động Kim thương bằng hữu thủ để chống đở. Lão cắn răng chịu đau mà tiếp chiến với hy vọng bằng sự liên thủ của tam quỷ thì trong một thời gian ngắn có thể hạ được Trịnh Đại Cương, như vậy là cục diện tất sẽ được phân định.

Thế nhưng sự tình không như tính toán của Tống Sĩ Nghĩa, lão vừa tiếp được hai chiêu thì đột nhiên nghe tiếng hú thê thảm từ sau hậu viện truyền ra.

Do hành tẩu giang hồ lâu ngày với Ngũ Quỷ nên Tống Sĩ Nghĩa biết rất rõ tính tình cũng nhủ cách liên lạc của Ngũ Quỷ, tiếng hú vừa rồi chính là tiếng kêu cầu cứu của tứ quỷ Vương Thanh.

Điều tối kỵ trong lúc động thủ là không được phân tâm nhưng tiếng hú vừa rồi đã khiến cho Tống Sĩ Nghĩa bất giác ngẫn người.

Thạch Tuấn chợp cơ hội công liền hai chiêu, hữu thủ xuất lương ngân tiên, tả thủ xuất chưởng.

Tống Sĩ Nghĩa không kịp chống đở nên lảnh nguyên một chưởng giữa ngực, lão lui ra sau bốn năm bước rồi mới trụ thân hình lại và vội vàng tập trung tinh thần tiếp chiến.

Thành Huyền Thông cũng nghe tiếng kêu cứu của tứ quỷ, nhưng lão cũng không thể nào phân thân đi ứng cứu được, do vậy lão vừa gia tăng chiêu số tiếp Trịnh Đại Cương hai đao, vừa nói:

-Lão nhị, nơi này để ta ứng phó, ngươi đi tiếp ứng cho tứ đệ đi.

Nhị quỷ công liền mười chiêu nhưng đều bị Trịnh Đại Cương hóa giải một cách dễ dàng nên thầm biết là thắng không dễ, do vậy, khi vừa nghe lệnh của đại ca thì hắn lập tức thoát ra khỏi vòng chiến.

Kiếm Môn Ngũ Quỷ nỗi tiếng trên giang hồ là gian trá đa đoan nên trong lúc thối lui, nhị quỷ mượn thế chuyển đơn đao qua tả thủ, cùng lúc hữu thủ móc ra ba mũi Tý ngọ Truy Hồn đinh rồi xuất thủ phóng về phía Trịnh Đại Cương.

Ngũ Quỷ từng nhiều năm hợp tác nên tâm ý tương thông, vừa thấy nhị quỷ đổi tay đao thì Thành Huyền Thông và Đổng Phương đã biết hắn muốn thi triển ám khí, do vậy cả hai không hẹn mà lập tức lui bước tránh sang một bên.

Khi ám khí vừa phát ra thì cả hai lại vung Thiết Quỷ Thủ và đơn đao tấn công đối phương ngay. Sự phối hợp nhịp nhàng khiến cho Trịnh Đại Cương nhất thời phải phân thân.

Tử Kim Đao thì triển chiêu Hải Đệ Lao Nguyệt chống đở Thiết Quỷ Thủ của Thành Huyền Thông nhưng không thể nào đở được ba mũi Tý Ngọ Truy Hồn Đinh của Nhị quỷ.

Trịnh Đại Cương cảm thấy giữa mạng sườn chợt tê nhức, thì ra lão đã trúng hai mũi Tý Ngọ Truy Hồn Đinh rồi.

Nhờ có kinh nghiệm giang hồ phong phú nên Trịnh Đại Cương nhận biết ngay ám khí mình

trúng phải có tẩm độc dược. Lão nộ khí quát lên một tiếng như sấm sét, Tử Kim Đao phát ra ba chiêu khai sơn phá thạch bức Thành Huyền Thông phải lui năm bước, cùng lúc đó thân hình của Trịnh Đại Cương đột nhiên xoay chuyển, cả người lẫn đao bổ nhào về phía Nhị quỷ.

Nhị quỷ không ngờ đối phương sau khi trúng ám khí mà thế công còn hung hiểm như vậy nên bất giác không lạnh mà run.

Thế đao của Trịnh Đại Cương nhanh cực kỳ, trong lúc Nhị quỷ ngẫn người thì Tử Kim Đao đã chém phập vào thắt lưng của hắn rồi.

Một tiếng kêu thảm vang lên, thân hình Nhị quỷ bị tiện làm hai đoạn, máu tươi phun ra như suối.

Tát ca chỉ diễn ra trong chớp mắt, Thành Huyền Thông và Đổng Phương có muốn tiếp cứu cũng không kịp.

Sau khi thì triển thế đao sấm sét giết Nhị quỷ xong thì Trịnh Đại Cương chợt thấy chỗ trúng ám khí phát đau dữ dội, lão tự biết là khó có thể cầm cự lâu nên định bụng là phải tốc chiến tốc thắng hạ Thành Huyền Thông trong vòng mười chiêu, lão cũng thừa hiểu nếu không đánh bại Thành Huyền Thông trong vòng mười chiêu mà một khi độc chất phát tác thì cục diện hôm nay khó có thể tưởng tượng. Không những Trung Châu Tam Hiệp vong mạng mà Trình gia trang tất cũng bị phá tan tành mây khói.

Nghĩ vậy nên Trịnh Đại Cương lớn tiếng nói:

-Thành Huyền Thông, có dám tiếp ta ba đao không?

Không chờ đợi phương trả lời, Trịnh Đại Cương nói xong thì lập tức tung ngươi lên, theo đó là vầng đao quang rực sáng công thẳng tới.

Thành Huyền Thông thấy Trịnh Đại Cương sau khi trúng ám khí tẩm độc mà còn có thể hạ sát thủ thì bất giác kinh hải không thôi, do vậy lão chỉ tung người tránh né chứ không dám tiếp chiêu. Trịnh Đại Cương vừa đánh hụt một chiêu thì cảm thấy mắt hoa đi, lão kinh hải thầm nghĩ:

-Không biết ám khí của Ngũ Quỷ tẩm độc dược gì mà độc tính lợi hại như vậy?

Lão cũng thừa biết nếu mình ngã xuống lúc nầy thì Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn khó lòng cầm cự được.

Do vậy lão đề khí trấn định tinh thần rồi lạnh lùng nói:

-Thành Huyền Thông, tại sao không tiếp đao của Trịnh mổ?

Thành Huyền Thông cười nhạt, nói:

-Trịnh huynh đã trúng Tý Ngọ Truy Hồn Đinh rồi, đúng không?

Trịnh Đại Cương nói:

-Không sai nhưng Trịnh mổ vẫn còn khả năng tái chiến.

Thành Huyền Thông lạnh lùng nói:

-Đũ rồi, ám khí do năm huynh đệ bọn ta sử dụng đều tẩm qua độc dược, đó là loại độc tổng hợp từ các loại kỳ độc trên thế gian. Ngoài thuốc giải trên người năm huynh đệ bọn ta ra thì thiên hạ đệ nhất danh y cũng vô phương cứu chửa.

Lúc nầy Thạch Tuấn và Tống Sĩ Nghĩa đang đấu kịch liệt, Kim Thương và nhuyễn tiên phi vũ như cương long xuất động, Ngũ Quỷ Đổng Phương thì tranh thủ thời gian vận khí điều tức.

Thành Huyền Thông lạnh lùng nói tiếp:

- Tại hạ muốn trông Trịnh đại hiệp bị độc tính phát tác mà đau khổ rồi chết, nếu hiện tại dùng đao giết chết đại hiệp thì quá lời cho đại hiệp rồi.

Trịnh Đại Cương thầm nghĩ:

- Với tình hình hiện tại thì ta khó lòng khống chế được độc tính phát tác, do vậy cần phải hạ Thành Huyền Thông trong vòng ba đến năm chiêu, nếu hắn cố tình tránh né không tiếp chiêu thì buộc lòng ta phải dùng thủ đoạn thôi.

Nghĩ đoạn lão cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Thành huynh không muốn báo thù cho lệnh đệ sao?

Thành Huyền Thông nói:

- Tất nhiên là phải báo thù cho hắn rồi, do vậy ta mới để cho ngươi nếm chút đau khổ,

Trịnh Đại Cương cười ha hả một tràng rồi nói:

- Xem ra Thành huynh không dám tiếp chiêu của Trịnh mổ, đúng không?

Thành Huyền Thông nói:

- Độc thương đang phát tác trên thân thể ngươi, có lẻ ngươi cũng tự biết là khó có thể cầm cự được nữa.

Trịnh Đại Cương bị đối phương đi guốc trong bụng nên ngầm thở dài và nghĩ:

- Xem ra hắn không thể cắn câu, nếu hắn cố tình không tiếp chiêu thì chẳng còn hy vọng đả thương được hắn. Võ công của Ngũ Quỷ Đổng Phương kém xa hắn, tại sao ta không nhân cơ hội này giết Đỗng Phương trước?

Tâm ý đã định, Trịnh Đại Cương cười nhạt, nói:

- Các hạ đã không dám tiếp đao của Trịnh mổ thì Trịnh mổ đành giết Ngũ Quỷ Đổng Phương trước vậy,

Lời vừa phát thì người cũng tung lên, cả thân hình Trịnh Đại Cương vả Tử Kim Đao như một tia chớp lướt về phía Đổng Phương.

Xuất thủ đã bất ngờ, chiêu số lại cực nhanh nên Đổng Phương không kịp tránh né, hắn đành vung đao chống đở.

Chợt nghe Thành Huyền Thông quát lớn:

- Lão Ngũ, không được liều mạng với hắn!

Nhưng đáng tiếc là Đổng Phương đã rơi vào thế không thể tránh né, "choang" một tiếng, binh khí của song phương vừa giao nhau thì Đổng Phương bất giác thối lui năm bước, hổ khẩu tay bị rách toác, đơn đao thoát khỏi tay bay ra.

Thành Huyền Thông quát một tiếng rồi tung người lên, Thiết Quỷ Thủ xuất chiêu Kim Kê Trác Mễ điểm vào giữa lưng Trịnh Đại Cương.

Thế đao vừa rồi của Trịnh Đại Cương rất uy mãnh, tuy Đổng Phương không chịu nỗi nhưng sau khi thì triển thì Đại Cương cảm thấy đầu óc nặng như đeo chì, trước mắt đầy bóng đen lan lon, cước bộ loạng choạng, không thể trụ vững được nữa,

Vì vậy, khi Thành Huyền Thông điểm Thiết Quỷ Thủ tới thì lão đã vô phương tránh né, tưởng chừng như Trịnh Đại Cương sắp vong mạng bởi Thiết Quỷ Thủ của Thành Huyền Thông, nhưng trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đó thì đột nhiên có bóng người thấp thoáng từ xa bay lại và vung tay chụp lấy Thiết Quỷ Thủ hất sang một bên.

Thành Huyền Thông quá bất ngờ nên không tự chủ được, cả thân hình của lão cũng nhào tới trước.

Bóng người kia toàn thân mặc trường bào, đầu và mắt đều bít kín chỉ để lộ song mục lấp lánh.

Sau khi chụp Thiết Quỷ Thủ của Thành Huyền Thông thì bóng đen lập tức xuất chưởng đánh thẳng vào giữa ngực đối phương.

Thành Huyền Thông đang ở thế ngã nhào tới trước mà lại bị trúng một chưởng vô ngực nên lực đạo vô cùng uy mãnh.

Tất cả những diễn biến đều xảy ra trong chớp mắt khiến quần hùng tại trường đều bất giác ngẫn người.

Sau khi bị trúng chưởng thì Thanh Huyền Thông loạng choạng mấy bước rồi ngã ra đất, miệng thổ đầy huyết tươi.

Bóng đen đoạt Thiết Quỷ Thủ của Thành Huyền Thông rồi tung người qua đở lấy Kim Thương của Tống Sĩ Nghĩa, thuận thế người này tung một cước đá vào đùi trái của đối phương.

Tống Sĩ Nghĩa không làm chủ được thân thể nên lùi ra sau năm bước rồi ngã ngồi xuống đất.

Thạch Tuấn thấy ân nhân võ công cao cường ngoài sức tưởng tượng nên bất giác ngẫn người đến độ xuất thần. Hồi lâu sau lão mới lên tiếng hỏi:

- Xin hỏi ân nhân là người thế nào?

Hắc bào nhân lên tiếng:

- Mau đi cứu người, thương thế của Trịnh đại hiệp rất nặng, nếu chậm là không kịp đấy!

Thạch Tuấn nhìn qua thấy Trịnh Đại Cương sắp ngã nên vội chạy lại đở và hỏi:

- Thương thế của đại ca có nặng không?

Cùng lúc đó Ngũ Quỷ Đổng Phương cũng chạy lại ôm Thành Huyền Thông lên, thì ra Thành Huyền Thông trúng một chưởng rất trầm trọng, huyết khí đỗ ngược lên đỉnh đầu, nhất thời bị hôn mê bất tỉnh.

Lúc nầy Tống Sĩ Nghĩa cũng lồm cồm bò dậy, lão nén đau hỏi:

- Thành huynh thế nào rồi?

Đổng Phương nói:

- Thương thế rất trầm trọng,

Tống Sĩ Nghĩa nói:

- Chúng ta rút lui thôi!

Nói đoạn lão quay người bõ chạy ra ngoài trang viện.

Đổng Phương cũng ôm Thành Huyền Thông theo sát phía sau.

Vì thương thế Trịnh Đại Cương quá nặng nên Thạch Tuấn không còn lưu tâm đến tình hình của đối phương nữa, Hắc bào nhân cũng không xuất thủ ngăn cản, nên chớp mắt Đổng Phương và Tống Sĩ Nghĩa đã khuất dạng.

Hắc bào nhân chậm rải bước đến cạnh Trịnh Đại Cương, lão cúi xuống xem xét một lúc rồi lặng lẻ bõ đi.

Thạch Tuấn mải lo vận chân khí đẩy vào nội tạng của Trịnh Đại Cương để giúp cho duy trì khi huyết lưu chuyển nên cũng chẳng biết Ngũ Quỷ và Hắc bào nhân bõ đi từ khi nào.

Trịnh Đại Cương vì xuất toàn lực đối địch nên hao tổn khá nhiều nguyên khí, do vậy một khi độc chất phát tác thì lan truyền rất nhanh.

Thạch Tuấn đã thi triển hết khả năng để cứu chửa nhưng Trịnh Đại Cương vẫn hôn mê bất tỉnh, vì thế lão buông một tiếng thở dài rồi chậm rải đứng lên, lão quét mục quang nhìn quanh thì thấy cường địch và Hắc bào nhân đã bõ đi, trong sân viên rộng lớn bao trùm một màu thê lương cùng với thi thể của Nhị quỷ.

Tiếng giao đấu cũng không còn nghe nữa, Thạch Tuấn hắng giọng rồi lớn tiếng gọi:

- Trình trang chủ!

Lời vừa dứt thì thấy Trình Tử Vọng xách đèn lồng chạy ra. Tuy nhiên cước bộ của lão không bình thường, thì ra Trình Tử Vọng cũng bị thọ thương.

Thạch Tuấn vốn đầy bụng oán khí nhưng thấy Trình Tử Vọng thân mang thương thế cầm đèn chạy ra thì dằn lòng lại, chau mày hỏi:

- Trình trang chủ cũng thọ thương ư?

Trình Tử Vọng nói:

- Tại hạ thọ thương nhẹ thôi, thương thế của Trịnh đại hiệp có trầm trọng không?

Thạch Tuấn nói:

- Thương thế rất nặng.

Chợt nhớ đến Phương Thiên Thành nên Thạch Tuấn liền hỏi:

- Phương nhị ca sao rồi?

Trình Tử Vọng nói giọng buồn rầu:

- Phương Nhị Hiệp cũng thọ thương, hiện đang vận chân khí điều tức.

Thạch Tuấn hỏi tiếp:

- Địch nhân đâu? Chạy cả rồi sao?

Trình Tử Vọng nói:

- Hai gã đều thọ thương dưới kiếm của Phương Nhị Hiệp, một gã thương thế qua nặng nên đã chết, một gã bị giam trong mật thất.

Thạch Tuấn rất sốt ruột nhưng chẳng biết làm thế nào nên đành thở dài một hồi rồi nói:

- Nhị ca vốn tinh thông y đạo nhưng không ngờ cũng thọ thương rồi.

Trình Tử Vọng nói:

- Việc đã đến nước này, Thạch tam hiệp có nôn nóng cũng vô ích thôi, hay là đưa Trịnh đại hiệp vào trong rồi hãy tính.

Thạch Tuấn đành ôm Trịnh Đại Cương theo Trình Tử Vọng vào đại sãnh.

Sau khi an bày cho đại ca nằm xuống một chiếc trường kỹ thì Thạch Tuấn khẻ nói:

- Trình huynh đưa tại hạ đi xem thương thế của nhị ca thử.

Trình Tử Vọng đưa Thạch Tuấn vào hậu viện thì thấy Phương Thiên Thành đang ngồi vận khí điều tức trong một gian nha thất.

Thạch Tuấn không dám làm kinh động nên trở ra ngoài, lão nhìn thương thế trầm trọng của Trịnh Đai Cương thì bất giác hai mắt rướm lệ.

Trình Tử Vọng thay Trịnh Đại Cương nhắm nghiền hai mắt, tình thế nguy cấp thì cũng buột miệng thở dài.

Hồi lâu sau Phương Thiên Thành điều tức xong quay ra thấy Thạch Tuấn thì liền hỏi:

- Lão tam, Đại ca thọ thương phải không?

Thạch Tuấn gật đầu, nói:

- Đúng vậy, thương thế rất trầm trọng.

Phương Thiên Thành hỏi:

- Tại sao không gọi ta một tiếng?

Thạch Tuấn nói:

- Nhi ca đang vận khí điều tức nên đệ không dám làm kinh động.

Phương Thiên Thành lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi bước tới xem qua thương thế của Trịnh Đại Cương.

Một lát sau lão quay sang nói với Trình Tử Vọng:

- Phiền Trình huynh bảo thuộc hạ thắp hết tất cả đèn đuốc lên, càng sớm càng tốt,

Trình Tử Vọng đáp một tiếng rồi vội vàng bõ ra ngoài.

Một lát sau có tám tỳ nữ mang vào mười sáu ngon đuốc khiến gian đại sãnh sáng rực như ban ngày.

Phương Thiên Thành cẩn thận rút hai mũi Tý Ngọ Truy Hồn đinh ra rồi xem xét tỉ mỉ và nói:

- Ám khí có tẩm độc được cực mạnh.

Lão lấy trong người ra một bình ngọc và đổ ra một viên hoàn đan, Phương Thiên Thành cẩn thận bõ hoàn đan vào miệng Trịnh Đại Cương rồi hỏi:

- Có nước sôi không?

Trình Tử Vọng đưa ra một bình nước và nói:

- Đã chuẩn bị sẳn.

Phương Thiên Thành dùng nước xôi rửa qua hai vết thương trên người Trinh Dai Cương, sau đó lão dùng đan dược nghiền nhỏ đắp vào miệng vết thương,

Thạch Tuấn chỉ đứng nhìn nhưng rất sốt ruột nên hỏi:

- Nhị ca, thương thế của đại ca có trị được không?

Phương Thiên Thành nói:

- Hiện tai ta không dám nói chắc...

Lão khẻ hắng giọng rồi hỏi:

- Thành Huyền Thông đâu?

Thạch Tuấn nói:

- Đã rút lui cả rồi.

Phương Thiên Thành hỏi tiếp:

- Sau khi đại ca thọ thương thì vẫn chịu đau để đẩy lui cường địch phải không?

Thạch Tuấn nói:

- Có một vi ân nhân bịt mặt đột nhiên xuất hiện đánh trọng thương Thành Huyền Thông. Tống Sĩ Nghĩa và Đỗng Phương khiếp sợ nên ôm Thành Huyền Thông bõ chạy.

Trình Tử Vọng tiếp lời:

- Tại hạ thấy có một thì thể, hình như là lão nhị trong Ngũ Quỷ.

Phương Thiên Thanh nói:

- Thế thì rất tốt, mau đưa thì thể đó vào đây.

Thạch Tuấn liền phi bước ra khỏi đại sảnh, một lát sau thì thì thể Nhị quỷ được mang vào.

Phương Thiên Thành lục soát trên người Nhị quỷ một hồi thì tìm ra được một bình ngọc và mười mũi Tý Ngọ Truy Hồn Đinh, lão gật đầu, nói:

- Truy Hồn Đinh trên người đại ca và ám khí của Nhị quỷ giống y nhau, rõ ràng là tên này đã thì triển ám khí đả thương đại ca.

Trinh Tử Vọng tiếp lời:

- Hắn sử dụng loại ám khí này tất phải mang theo thuốc giải trên người.

Phương Thiên Thành mở bình ngọc đổ ra tay hai viên dược hoàn, lão xem kỹ thì thấy một viên màu hồng nhạt, một viên trắng như tuyết nên buột miệng nói:

- Hai viên dược hoàn này có màu sắc khác nhau, kích cở cũng bất đồng, không biết viên nào là độc hoàn, viên nào là giải dược, nhất thời khó có thể phân biệt. Nếu cho dùng nhầm thì quả thật là ân hận cả đời.

Thạch Tuấn nói:

- Nhưng thương thế của đại ca rất trầm trọng, sợ rằng không còn nhiều thời gian...

Trình Tử Vọng tiếp lời:

- Để cứu sinh mang Trịnh đại hiệp, tại hạ vừa nghĩ ra một cách, nhưng sợ rằng cách này qua sức tàn nhẫn.

Thạch Tuấn liền hỏi:

- Cách gì? Mau nói ra xem,

Trình Tử Vọng nói:

- Ý của tại hạ là muốn nhờ Tống công tử phân biệt hai viên dược hoàn này, đâu là độc dược, đâu là giải dược. Nhưng làm như vậy thì sợ rằng hắn cũng bị nhiễm độc mất.

Thạch Tuấn gật đầu, nói:

- Cách này rất hay, mau đưa hắn ra đi.

Trình Tử Vọng vội vàng đi vào hậu viện, không đầy một khắc sau thì lão đã đưa Tống Quy ra.

Bị giam cầm trong mật thất dưới đất nên Tống Quy hoàn toàn không hay biết gì về trường ác chiến vừa rồi, nhưng khi vừa nhìn thấy thì thể Nhị quỷ và Trịnh Đại Cương đang nằm dài trên trường kỹ thì hắn cảm thấy tình hình bất ổn nên vội hỏi:

- Gia phụ có đến không?

Thạch Tuấn lạnh lùng nói:

- Có đến nhưng bại trận thối lui rồi!

Trình Tử Vọng nói:

- Trịnh đại hiệp bị trúng ám khí tẩm độc của Ngũ Quỷ, bọn ta muốn nhờ Tống công tử giúp cho một việc.

Phương Thiên Thanh nói:

- Nhị, Tam, Tứ quỷ đều đã chết tại đây, chỉ có Thành Huyền Thông, Đổng Phương và lệnh tôn chạy thoát được, nếu Tống công tử không tin thì hiện tại có thì thể làm chứng.

Tống Quy trông thấy thì thể của Nhị quỷ thì đã lạnh người hắn vội nói:

- Chẳng hay các vị muốn tại hạ giúp việc gì?

Phương Thiên Thành nói:

- Dược hoàn này tìm được trên người Nhị quỷ, ta muốn biết loại nào là độc dược, loại nào là giải dược? Tống công tử thường đi lại với Ngũ Quỷ nên nhất định có thể phân biệt được?

Thạch Tuấn tiếp lời:

- Có một chuyện ta phải nói rõ trước, nếu ngươi tự chước lấy đau khổ đấy. Bởi lẻ sau khi chỉ rõ loại nào là thuốc giải thì bọn ta buộc ngươi phải thử trước.

Tống Quy xem xét hai viên dược hoàn một hồi lâu rồi nói:

- Theo tại hạ biết thì viên màu hồng là dược vật giải độc.

Phương Thiên Thành nói:

- Theo lẻ thướng thí màu trắng mới là thuốc giải nhưng tính cách của Ngũ Quỷ âm hiểm thật khiến người ta không thể nào lường được.

Thạch Tuấn nhặt viên dược hoàn màu trắng lên và nói:

- Tống công tử đã cho rằng dược hoàn màu hồng là thuốc giải thì xin uống thử một viên nhé?

Tống Quy nói:

- Tại hạ không uống cũng không được rồi.

Nói đoạn hắn há miệng chờ đợi.

Thạch Tuấn nói:

- Nếu dược hoàn màu hồng là độc dược thì ngươi hãy đi tìm quý vị thúc phụ của ngươi mà thanh toán.

Nói đoạn lão búng tay một cái, viên dược hoàn chui tọt vào miệng Tống Quy.

Có lẻ Tống Quy biết được hoàn màu hồng không phải là độc nên lập tức nuốt xuống rồi nhắm mắt lại.

Thạch Tuấn nói:

- Ngươi không được vận khí đề kháng, nếu là độc dược thì để nó tự nhiên phát tác!

- Thời gian chừng can tuần trà trôi qua, Thạch Tuấn không nhịn được nên buột miệng hỏi:

- Ngươi cảm thấy thế nào?

Tống Quy mở mắt ra và nói:

- Tại hạ cảm thấy bình thường.

Phương Thiên Thành lên tiếng:

-Có lẻ là không sai rồi, bây giờ ta cho đại ca uống thử nhe?

Nói đoạn lão lấy ra một viên dược hoàn màu hồng bõ vào miệng Trịnh Đại Cương.

Thạch Tuấn nóng lòng hỏi:

- Nhị ca, bây giờ nên làm thế nào?

Phương Thiên Thành nói:

- Chờ thử xem, nếu dược hoàn đại ca uống là thuốc giải thì với công lực thâm hậu của đại ca, có lẻ sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi, còn như dược hoàn là độc dược thì tất sẽ có phản ứng kịch liệt.

Nguyên Phương Thiên Thành sau khi xem qua thương thế của Trịnh Đại Cương thì nhận thấy tuy hơi thở yếu ớt nhưng tâm mạch vẫn đều đặn, sở dĩ có được như vậy là sau khi thọ thương Trịnh Đại Cương luôn dùng chân nguyên bảo vệ nội tạng, không cho độc tính xâm nhập, bây giờ chỉ cần đùng dùng thuốc giải thì sẽ tỉnh lại rất nhanh.

Lúc nầy Thạch Tuấn, Phương Thiên Thành, Trình Tử Vọng đều dong sầu, đảo mục quang chờ xem phản ứng trên người Trịnh Đại Cương nên không hay biết bên ngoài của sảnh có một vị mặc hắc bào, đầu và mặt trùm kín cũng đang đứng nhìn Trịnh Đại Cương.

Hồi lâu sau thì thấy khoé miệng Trịnh Đại Cương máy động, hô hấp cũng mạnh dần lên và cuối là hai mắt từ từ mở ra.

Thạch Tuấn không kiềm chế được xúc động nên kêu lên:

- Đại ca đã tỉnh lại rồi.

Trịnh Đại Cương khẻ động đậy và mĩm cười.

Phương Thiên Thành đưa tay ra hiệu cho Thạch Tuấn và nói:

- Không nên làm cho đại ca kinh động.

Hắc bào nhân đứng ngoài cửa sảnh thấy tình thế đã có biến chuyển thì vội vàng bõ đi một cách lặng lẻ như lúc đến, cước bộ của người này không hề gây một tiếng động nên Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn đều là hạng cao thủ võ lâm nhưng không hề cảm nhận được gì.

Phương Thiên Thành nói:

- Đại ca có cần tiểu đệ giúp hành công vận khí không?

Trịnh Đại Cương khẻ lắc đầu, hai môi máy động như muốn nói điều gì nhưng vẫn chưa khai khẫu được.

Phương Thiên Thành vội tiếp lời:

- Đại ca không cần phải nói, tiểu đệ đã biết đại ca không cần ngoại lực giúp đở rồi.

Trịnh Đại Cương khẻ thở dài rồi nhắm mắt lại.

Phương Thiên Thành quay sang hỏi Tống Quy:

- Tống công tử cảm thấy thế nào?

Tống Quy đáp:

- Rất tốt!

Phương Thiên Thanh tiếp lời:

- Xem ra ngươi đã nắm chắc đâu là thuốc giải đâu là độc dược, chứ không phải thuận miệng nói đại.

Tống Quy nói:

- Chỉ có thể nói là Trịnh đại hiệp mạng lớn và tại hạ cũng không đáng chết nên tại hạ mới phán đoán đúng.

Phương Thiên Thanh mĩm cười, nói:

- Ngoài ra cũng nhờ ngươi hiểu rõ tính cách của Ngũ Quỷ.

Tống Quy nói:

- Cũng không phải, đương kim thế gian không có ai phán đoán được cách xử thế của Kiếm Môn Ngũ Nghĩa.

Thạch Tuấn nói:

- Kiếm Môn Ngũ Quỷ là Kiếm Môn Ngũ Quỷ, ngươi gọi ngũ nghĩa là để cao bọn chúng quá đấy! Bây giờ Ngũ Quỷ chỉ còn lại nhị quỷ nên từ nay về sau nên gọi chúng là Kiêm Môn Nhị Quỷ,

Tống Quy biết Trung Châu Tam Hiệp không nói đùa nên trong lòng vô cùng hoang mang, tuy nhiên hắn cố giử vẻ bình tỉnh bằng cách chậm rải hỏi:

- Gia phụ đâu rồi?

Thạch Tuấn nói:

- Lệnh tôn cũng thọ thương và bõ chạy rồi.

Tống Quy sửng người một lát rồi hỏi tiếp:

- Chư vị định xử trí tại hạ thế nào đây?

Thạch Tuấn nói:

-Hiện tại chưa thể nói được.

Chợt nghe Trịnh Đại Cương thở dài một hồi rồi nói:

- Vị cao nhân trợ giúp chúng ta đâu rồi?

Thạch Tuấn hỏi lại:

- Vị cao nhân đó là nhân vật nào vậy?

Nội công của Trịnh Đại Cương rất thâm hậu, trước tiên được uống hoàn đan của Phương Thiên Thành nên đã tập hội được nguyên khí, sau lại uống thuốc giải của nhị quỷ nên độc tính được trục ra toàn bộ, nhờ vậy lão đã có thể miễn cưởng khai khẩu.

Thạch Tuấn vội nói tiếp:

- Có phải là người bịt mặt cứu chúng ta từng quen biết với đại ca không?

Trinh Dai Cương khẻ lắc đầu, nói:

- Ta cũng không biết người đó là ai, nhưng nếu ngươi đó không xuất hiện kịp thời thì e rằng huynh đệ chúng ta đã vùi xương tại đây rồi.

Thạch Tuấn nói:

- Đáng tiếc là ân nhân đã đi rồi.

Trịnh Đại Cương vội hỏi:

- Đi về đâu?

- Ngươi này vừa đến vừa đi một cách lặng lẻ, tiểu đệ mải lo thương thế của đại ca nên không kịp hỏi một lời.

Trịnh Đại Cương khẻ thở dài rồi không nói gì nữa.

Phương Thiên Thanh khẻ hỏi Thạch Tuấn:

- Tam đệ, vị cao nhân đó là nhân vật thế nào?

Thạch Tuấn nói:

- Người này mặc trường bào màu đen, đầu và mặt đều bịt kín nên tiểu đệ không thấy được diện mục.

Phương Thiên Thành hỏi tiếp:

- Người đó không một lời nào chăng?

Thạch Tuấn nói:

- Chỉ nói đúng một câu là bảo với tiểu đệ lo cứu người.

Phương Thiên Thành trầm ngâm một lát rồi nói:

-Đại ca cứ yên tâm tịnh dưỡng, từ từ rồi chúng ta cũng điều tra ra lại lịch người đó thôi.

Lão ngừng lại một lát rồi quay sang nói với Trình Tử Vọng:

- Trình huynh, xin chuẩn bị cho một gian tịnh thất.

Trình Tử Vọng liền nói:

- Tại hạ đã chuẩn bị sẳn sàng, đồng thời cũng đã phải người đi mời một vị đại phu đến chửa trị thương thế cho Trịnh đại hiệp.

Phương Thiên Thành nói:

- Vất vả cho Trình huynh quá.

Trình Tử Vọng đưa tay ra hiệu cho hai thuộc hạ khiêng Trịnh Đại Cương vào một gian tịnh thất trong hậu viện, sau đó lão khẻ hỏi Phương Thiên Thành:

- Phương Nhị Hiệp còn điều gì dặn dò nữa không?

Phương Thiên Thành nói:

- Xem thương thế của đại ca thì ngày mai bọn tại hạ có thể lên đường được rồi, không thể kéo dài thời gian ở đây lâu hơn nữa.

Trình Tử Vọng nói:

- Nếu các vị không có việc gì gấp, thì xin lưu lại Gia Định thêm vai ngày để Trịnh mổ có cơ hội báo đáp đôi điều.

Phương Thiên Thành nói:

- Sự việc rất khẩn cấp, không thể không đi, tuy nhiên cũng phải chờ xem thương thế của đại ca biến chuyển thế nào rồi mới quyết định.

Lão nhìn qua Tống Quy và nói tiếp:

- Tạm thời lưu giử các hạ an phận thủ thuờng thì bọn ta quyết không làm hại.

Trình Tử Vọng phát tay, nói:

- Đưa hắn đi.

Hai võ sư lập tức bước vào đưa Tống Quy đi.

Trình Tử Vọng khẽ nói:

- Tại hạ đã bố trí canh phòng cẩn mật xung quanh nơi Trịnh đại hiệp nằm, nhị vị dã hơn nữa ngày khổ chiến nên cũng cần nghỉ ngơi tịnh dưỡng một lát. Còn chuyện gì sáng mai chúng ta lại nói tiếp!

Phương Thiên Thành lắc đầu, nói:

- Không được, tại hạ phải luôn túc trực bên cạnh đại ca, phòng thương thế có biến chuyển thì cũng kịp thời cứu trị.

Trình Tử Vọng chậm rải nói:

- Ba vị kết nghĩa thâm tình chẳng khác Lưu - Quan - Trương kết nghĩa vườn đào năm xưa, tại hạ đành cung kính bất như tuân mệnh vậy.

Nói đoạn lão cáo từ lui bước để Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn ở lại tịnh thất cùng Trịnh Đại Cương.

Hồi 5 - Ngôn Gia Chưởng Môn

Thời gian lặng lẻ trôi qua, mờ sáng hôm sau thì bỗng nhiên có tiếng bước chân từ ngoài truyền vào.

Phương Thiên Thành khẻ nói:

- Canh chừng đại ca!

Rồi tung người đến bên cửa tịnh thất, trầm giọng hỏi:

- Là ai?

Bên ngoài có người đáp:

- Tại hạ Trình Tử Vọng.

Cửa phòng xích động, Trình Tử Vọng chậm rải bước vào, trong tay lão cầm một chiếc thiệp lớn màu hồng, sắc diện vô cùng hoang mang.

Tuy nhiên lão cố giử bình tỉnh bằng cách nói chậm rải:

- Thương thế của Trịnh đại hiệp thế nào rồi?

Phương Thiên Thành đáp::

- Đã thấy chuyển biến tốt, Trình huynh cầm vật gì trong tay vậy?

Trình Tử Vọng ấp úng:

- Rất kỳ quái.

Thạch Tuấn bước lại hỏi:

- Cái gì kỳ quái?

Trình Tử Vọng nói:

- Có rất nhiều người biết ba vị đến Gia Định này phải không?

Phương Thiên Thành nói:

- Lần xuất hành này bọn tại hạ không phô trương nhưng cũng không bảo mật, có ai đến tìm bọn tại hạ chăng?

Trình Tử Vọng gật đầu, nói:

- Đúng vậy, đây là danh thiếp, Phương Nhị Hiệp hãy xem đi.

Phương Thiên Thành vừa nhận thiếp vừa hỏi:

- Người đó có nói cụ thể là cần tìm ai không?

Trình Tử Vọng nói:

- Không, chỉ nói là muốn tìm Trung Châu Tam Hiệp.

Phương Thiên Thành mở thiếp ra xem thì thấy trên thiếp viết:

"Thần Châu Chưởng môn Ngôn Phụng Khanh kính bái."

Phương Thiên Thành chau mày tự hỏi:

- Chưởng môn nhân của Ngôn gia môn chăng?

Thạch Tuấn tiếp lời:

- Kỳ quái, xưa nay chúng ta và Ngôn gia chưa từng qua lại, tại sao người nay lại vượt thiên lý đến Gia Định tìm chúng ta?

Phương Thiên Thành nói:

- Bất luận dụng ý của người nầy thế nào thì chúng ta cũng không thể tiếp khách trong phòng người bệnh, phiền Trình trang chủ mời Ngôn chưởng môn vào đại sãnh ngồi chờ một lát, bọn tại hạ thay y phục xong sẽ ra nghênh tiếp.

Trình Tử Vọng nói:

- Việc này tại hạ tự biết ứng phó, nhị vị không cần lo lắng.

Nói đoạn lão định quay bước thì chợt nghe Trịnh Đại Cương nói:

- Không cần phải làm thế.

Phương Thiên Thành quay lại nói:

- Đại ca hãy yên tâm tịnh dưỡng, những việc nhỏ như thế này tiểu đệ lo liệu được mà.

Trịnh Đại Cương nói:

- Ta đã nghe tất cả những gì các vị huynh đệ vừa nói.

Phương Thiên Thành nói:

- Chúng ta và Ngôn gia ở Thần Châu xưa nay không thù không oán, có thể Ngôn chưởng môn du ngoạn Gia Định và nghe tin bọn ta ở đây nên muốn tìm đến đàm đạo chứ không có việc gì quan trọng đâu.

Trịnh Đại Cương lắc đầu, nói:

- Gần năm mươi năm qua, Ngôn gia môn đã truyền bảy đời chưởng môn nhưng thuỷ chung vẫn không phát dương quang đại môn phái như trước kia.

Vị Ngôn Phụng Khanh này là chưởng môn nhân thứ tám và cũng là nhân vật kiệt xuất của Ngôn gia trong suốt năm mươi năm qua. Ngươi này niên kỹ con trẻ, năm nay không quá hai mươi lăm

tuổi nhưng đã tinh thục võ công thần uy của Ngôn gia môn.

Phương Thiên Thành tiếp lời:

- Đại ca quen biết hắn chăng?

Trịnh Đại Cương nói:

- Không sai, ta đã giao du với bọn họ hai năm rồi nhưng vẫn chưa có cơ hội nói với nhị vị hiền đệ.

Thạch Tuấn cảm thấy kỳ quái nên thầm nghĩ:

- Xưa nay chuyện gì đại ca cũng không giấu bọn ta, tại sao lão không cho bọn ta biết chuyện này?

Thạch Tuấn rất muốn hỏi cho rõ những lời vừa tới của miệng thì kịp thời nén lại.

Trịnh Đại Cương nói:

- Phiền Trình trang chủ mời hắn vào đây nhé!

Trinh Tử Vọng khẻ gật đầu rồi quay người đi ngay.

Phương Thiên Thành khẻ nói:

- Thương thế của đại ca vẫn chưa hoàn toàn bình phục nên không tiện hao tổn tinh thần, do vậy khi tiếp kiến Ngôn chưởng môn cũng không nên đàm đạo quá nhiều.

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói:

- Nhị vị hiền đệ cũng ở lại tiếp Ngôn Phụng Khanh với ta.

Lời vừa dứt thì Trình Tử Vọng đã đưa Ngôn Phụng Khanh vào và lớn tiếng nói:

- Ngôn chưởng môn đã đến.

Trịnh Đại Cương liền nói:

- Ngon huynh đệ, xin mời vào trong.

Cửa phòng xịch mở, một thanh niên mặc thanh bào chậm rải bước vào.

Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn quan sát người này chừng hai tư, hai lăm tuổi, tướng mạo anh tuấn, mày kiếm mắt sáng, thần khí oai nghi. Hắn bước lên trước và cung thủ, nói:

- Trịnh tiên sinh thọ thương bởi ám khí của Ngũ Quỷ phải không?

Trịnh Đại Cương khẻ gật đầu, mĩm cười nói:

- Thương thế đã khá nhiều rồi, Ngôn huynh đệ không cần quan tâm.

Phương Thiên Thành cảm thấy kỳ quái nên thầm nghĩ:

- Trình Tử Vọng là ngươi rất trầm tỉnh nên không thể nói chuyện này với Ngôn Phụng Khanh,

nhưng tại sao hắn lại biết?

Nghĩ đoạn lão không nhịn được nên hỏi:

- Làm thế nào Ngôn chưởng môn biết Trịnh đại ca của tại hạ thọ thương bởi ám khí của Ngũ Quỷ?

Ngôn Phụng Khanh dịch mục quang nhìn qua Phương Thiên Thành và hỏi:

- Vị nay là...?

Trịnh Đại Cương liền giới thiệu:

- Là Phương Nhị đệ, còn kia là Thạch tam đệ.

Ngôn Phụng Khanh cung thủ nói:

- Ngưỡng mộ đại danh đã lâu! Hôm nay được gặp gỡ nhị vị đại hiệp thật là tam sinh hữu hạnh.

Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn cung đáp lễ và nói:

- Không dám, Ngôn huynh đệ là tôn trưởng một phái, bọn tại hạ trèo cao quá rồi.

Ngôn Phụng Khanh mĩm cười, nói:

- Đao pháp của Trịnh tiên sinh tuyệt thế võ lâm, Ngũ Quỷ quyết không phải là địch thủ do vậy bọn chúng chỉ có một cách đả thương Trịnh tiên sinh là dùng ám khí thôi.

Trịnh Đại Cương nói:

- Đã là bằng hữu chi giao thì không cần khách khí, Ngôn huynh đệ rất bận rộn công việc ở Thần Châu, cớ sao lại nhàn du đến Gia Định này?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Nữa năm trước tại hạ đã phái mười đệ tử tinh minh của bản phái truy tìm tung tích Trịnh tiên sinh, cùng mấy hành tung của Trung Châu Tam Hiệp không bảo mật nên việc truy tìm không khó khăn lắm, tuy nhiên hành tung của Trịnh tiên sinh quả nhiên là phiêu du vô định.

Sáng hôm qua tại hạ vừa được bẩm báo liền khởi hành từ Thần Châu đến đây ngay, đồng thời tại hạ cũng nghe tin Ngũ Quỷ tập hội, nhưng không ngờ việc bọn chúng tập hội tại Gia Định lại có liên quan đến Trung Châu Tam Hiệp! Ôi! Nếu sớm biết như vậy thì tại hạ có thể tăng cước trình để giúp các vị một tay.

Trịnh Đại Cương mĩm cười, nói:

- Ngôn gia môn đang trong thời kỳ khổ luyện võ công để phục hưng môn phái nên không tiện kết oán với giang hồ.

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Tại hạ rất ít khi xuất đầu lộ diện trên giang hồ nên không nhiều người biết tại hạ, thiết nghĩ Kiếm Môn Ngũ Quỷ cũng không ngoài lệ.

Trịnh Đại Cương nói:

- Ngũ Quỷ kiến văn quảng bác, quyền pháp của Thần Châu Ngôn gia e rằng khó qua mặt được bọn chúng, cũng may là Ngôn huynh đệ chưa ra tay trợ giúp.

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Ngôn huynh đệ vượt thiên lý tìm đến đây tất có điều chi chỉ giáo?

Ngôn Phụng Khanh vội nói:

- Không dám nhận hai chữ chỉ giáo, nguyên tại hạ được các vị sư thúc, sư bá đưa lên làm chưởng môn Ngôn gia môn nên trong lòng vừa lo lắng vừa hưng phấn. Lo lắng là tại hạ con trẻ người non dạ, Ngôn gia môn lại suy vi đã mấy mươi năm, thử hỏi tại hạ có tài cán gì mà có thể trùng hưng uy phong môn phái?

Hưng phấn là vì những người trong bản phái đã hoàn toàn tỉnh ngộ, bọn họ đều biết nếu cứ để Ngôn gia môn tiếp tục suy vong thì sợ rằng chẳng bao lâu nữa sẽ bị xóa sổ trên giang hồ, vì vậy, khi nhượng vị, tiền chưởng môn có ra một hạn kỳ là trong thời gian mười năm tại hạ phải chấn hưng được môn phái.

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói:

- Ta nghĩ Ngôn huynh đệ có năng lực làm được chuyện này.

Ngôn Phụng Khanh gượng cười nói tiếp:

- Tại hạ gánh trọng trách trên vai, tuy trong lòng lo lắng nhưng cũng đành toàn tâm toàn lực thực hiện thôi, tại hạ tự đưa ra kế hoạch là trước tiên phải tìm ra nguyên nhân vì sao, Ngôn gia môn suy yếu sau đó mới dần dần tiểu trừ nguyên nhân và khắc phục hậu quả.

Trịnh Đại Cương liền hỏi:

- Đã tìm ra nguyên nhân chưa?

- Đã tìm ra rồi.

- Thế thì tốt, nguyên nhân là vì sao vậy?

- Nguyên nhân thứ nhất là toàn bộ tuyệt kỹ của Ngôn gia đã thất truyền.

- Toàn bộ đã thất truyền?

- Không sai, toàn bộ tuyệt kỹ của Ngôn gia môn đã thất truyền mà võ công thất truyền cũng không còn trong Ngôn gia môn.

Trịnh Đại Cương cảm thấy kỳ quái nên hỏi tiếp:

- Chuyện này thật khó hiểu đây, tuyệt kỹ của Ngôn gia môn đã thất truyền toàn bộ và cũng không còn trong Ngôn gia môn, thế hiện tại võ công đang ở đâu?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Chuyện kỳ quái cũng ở chổ nầy, khi tại hạ chỉnh lý môn phái thì tìm trong số điển tịch võ công của bản phái không thấy tuyệt kỹ của Ngôn gia đâu cả.

Phương Thiên Thành tiếp lời:

- Ngôn huynh đệ đã không có bản gốc thì làm sao biết Ngôn gia môn có tuyệt kỹ thất truyền?

Ngôn Phụng Khanh chậm rải nói:

- Tại hạ nghiên cứu kỹ võ công quyền chưởng của bản phái thì phát hiện mỗi khi đến chổ biến hoá tinh kỳ là có sự khiếm khuyết.

Trịnh Đại Cương hỏi:

- Đó là vì sao?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Nguyên nhân chủ yếu là do suốt mấy mươi năm qua Ngôn gia môn liên tục suy vi, đương thời tại hạ cũng cảm thấy hoang mang vô cùng, nhưng qua ba tháng khổ tâm nghiên cứu và được sự giúp đở của hai vị trưởng bối thì cuối cùng cũng tìm ra nguyên nhân thực sự.

Trịnh Đại Cương, Phương Thiên Thành, Thạch Tuấn và cả Trình Tử Vọng đứng bên cạnh cũng buột miệng hỏi:

- Nguyên nhân thế nào?

Ngôn Phụng Khanh chậm rải nói:

- Nguyên nhân là năm mươi năm trước, Ngôn gia môn có một vị chưởng môn nhân ngao du giang hồ suốt ba năm mà chưa trở về, khi đó, Ngôn gia môn vẫn còn hùng phong nên chuyện chưởng môn nhân biệt âm vô tín ba năm quả thực là một đại sự, do vậy một vị trưởng bối liền hạ lệnh cho hai mươi đệ tử cùng xuất môn truy tìm tung tích vị chưởng môn đó.

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Hai mươi vị đệ tử kia xuất phát được hai ngày thì đột nhiên chưởng môn nhân trở về....

Phương Thiên Thành liền hỏi:

- Chuyện này có quan hệ gì đến thanh danh của quý phái?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Sau khi trở về bản phái thì vị chưởng môn đó lập tức thảo một phong thư rồi cũng vội vàng vào tịnh thất bế quan mà nằm.

Mãi đến trưa hôm sau vẫn chưa chịu dậy, đương thời cũng có mấy vị trưởng lão hoài nghi nhưng nghĩ không ra nguyên nhân nên không dám làm kinh động.

Đợi đến tối vẫn không thấy động tỉnh gì, mấy vị trưởng lão không thể kiên nhẫn được nữa nên phá cửa mà vào và phát hiện vị chưởng môn đó đã chết rồi.

Phương Thiên Thành hỏi tiếp:

- Bị người ta ngầm sát hại chăng?

Ngon Phụng Khanh nói:

- Toàn bộ cửa chính cửa phụ đều không xê động và cũng không tìm ra dấu vết của sự đột nhập.

Phương Thiên Thành nói:

- Hay là khi quay về thì vị chưởng môn đó đã mang trọng bệnh?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Không phải là trọng bệnh mà là trúng độc và bị nội thương.

Trịnh Đại Cương liền hỏi:

- Kẻ nào sát hại lão ta?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Cho đến bây giờ vẫn chưa tìm ra hung thủ là ai?

Trịnh Đại Cương hỏi tiếp:

- Lẻ nào trong di thư để lại không nói rõ điều gì?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Trong di thư chỉ vẽ một ngọn núi cao và một đầm nước, bên dưới viết ba chữ Độc Long Đầm.

Trịnh Đại Cương lại hỏi:

- Như thế la có dụng ý gì?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Đương thời mọi người hoảng loạn nên cho rằng bức họa sơn thủy này là do vị chưởng môn do thuận tay vẽ ra trong lúc thần trí mê loạn, không một ai dụng tâm nghiên cứu nên cất giử cho đến ngày nay.

Trịnh Đại Cương nói:

- Vậy thì cần phải nghiên cứu kỹ bức họa đồ mới được.

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Không sai, tại hạ trong lúc truy tìm cớ sự mới phát hiện ra chuyện này, sau khi nghiên cứu kỹ bức hoạ đồ thì cảm thấy ngụ ý thâm sâu chứ không phải tùy hứng vẽ chơi.

Phương Thiên Thành xen vào:

- Có khi nào Độc Long Đầm là một địa danh?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Phương Nhị Hiệp nói không sai, đích thực là có địa danh Độc Long Đầm, tại hạ đã tìm ra nơi này.

Phương Thiên Thành với hỏi:

- Độc Long Đầm ở nơi nào?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Là một nơi thâm sâu trong dãy Thái Sơn, xưa nay không một bóng người lai vảng.

Trịnh Đại Cương nói:

- Ngôn huynh đệ có thể tìm ra một nơi thâm hiểm như vậy quả thực là không phải chuyện dễ.

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Vì tìm Độc Long Đầm mà tại hạ phải hành tẩu mất nữa năm, cuối cùng rồi cũng tìm được người biết về Độc Long Đầm.

Tại hạ theo chỉ dẫn tìm đến và xem xét kỹ cảnh vật xung quanh đầm thì thấy trong vòng mười dặm vuông quanh đầm không có một ngôi nhà. Sau đó tại hạ trở về Thần Châu suy nghĩ liên tục nhưng vẫn tìm không ra nguyên nhân.

Phương Thiên Thành hỏi:

- Chuyện này có quan hệ gì với võ công của quý phái?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Tại hạ truy tìm trong các thư tịch của Ngôn gia môn thì phát hiện có khả năng bí lục tuyệt kỹ của Ngôn gia môn do vị chưởng môn đó mang đi trong ba năm thất tung, vì vậy tinh hoa võ công đều bị thất truyền hoàn toàn.

Trịnh Đại Cương nói:

- Việc này trọng dại, Ngôn huynh đệ có tìm ra manh mối gì không?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Đó chính là nỗi khổ tâm của tại hạ. Tại hạ điều tra bức họa đồ đó là của chưởng môn nhân mười đời trước và cũng phát hiện ra rằng, sau khi vị chưởng môn đó chết thì Ngôn gia môn bắt đầu suy vi.

Phương Thiên Thành nói:

- Dù bí lục về tinh hoa võ công của Ngôn gia môn bị vị chưởng môn đó mang đi, nhưng lẻ nào đương thời trong Ngôn gia môn không còn vị trưởng bối cao niên nào?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Có bốn vị võ công cao cường nhất đều đi theo vị chưởng môn đó, nhưng khi quay về thì chỉ

còn lại vị chưởng môn nhân. Sự sinh tử của bốn vị trưởng lão kia tựa như cát chìm đáy bể, không điều tra được chút manh mối nào.

Phương Thiên Thành nói:

- Chuyện này đích thực là quái lạ, ngoài bốn vị trưởng lão kia lẻ nào không còn ai khác?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Càng kỳ quái hơn là sau khi lo xong tang sự cho vị chưởng môn đó thì mấy vị trưởng lão còn lại cũng lần lượt sinh bệnh mà khứ thế.

Theo thư tịch lưu lại thì những vị tiền nhân đương thời cho rằng: Đó là trời muốn diệt Ngôn gia môn nên mới khiến mấy vị trưởng lão bình nhật rất tráng kiện phải lần lượt quy tiên trong vòng ba ngày. Thư tịch cũng nói rằng chứng bệnh rất quái lạ, bệnh nhân bất động toàn thân, miệng cũng không thể nói, do vậy lúc lâm chung mấy vị trưởng lão chẳng để lại một câu di ngôn hoặc một lời dặn dò gì.

Trịnh Đại Cương hỏi:

- Ngon huynh đệ nghĩ thế nào về chuyện này?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Theo tại hạ nghĩ đây là một cuộc mưu sát có kế hoạch tinh mật, mục đích là muốn cho Ngôn gia môn tự động xóa tên trong võ lâm. Có khả năng âm mưu này được tiến hành trước khi vị chưởng môn đó rời Thần Châu.

Phương Thiên Thành hỏi:

- Ý của Ngôn huynh đệ muốn nói là ngươi trong quý môn đều bị đối phương khống chế?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Không sai!

Trịnh Đại Cương hỏi:

- Nhân vật nào khả nghi nhất, Ngôn huynh đệ nghĩ ra chưa?

Ngôn Phụng Khanh lắc đầu, nói:

- Tại hạ vẫn chưa nghĩ ra.

Phương Thiên Thành nói:

- Ngôn huynh đệ có thể cho tại hạ xem qua bức họa đồ đó quý chưởng môn lưu lại không?

Ngôn Phụng Khanh do dự một lát rồi nói:

- Được, mời Phương Nhị Hiệp quá mục.

Vừa nói hắn hoạ đồ và đưa cho Phương Thiên Thành.

Sau khi mở ra xem thì Phương Thiên Thành thấy nội dung trong họa đồ dường như Ngôn Phụng Khanh nói, chỉ có điều truyền qua lâu đời nên trong có vẻ mơ hồ, tuy nhiên bút tích vẫn có thể nhận biết được.

Trịnh Đại Cương cũng ghe mắt xem qua rồi khẻ nói:

- Rõ ràng đây là một bức họa đồ, hình như bên trong chẳng có gì bí mật.

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Tại hạ cũng nghĩ như thế, theo tài liệu ghi chép qua các đời chưởng môn của Ngôn gia môn thì vị chưởng môn mười đời trước tuy có nhiều thời gian nhàn hạ nhưng không thiên về thư hoạ, như vậy làm sao vẽ được bức họa đồ nầy?

Nếu ý tứ của bức họa đó chi muốn nói cảnh thâm sơn bao bọc một đầm nước thì trong thiên hạ có thể tim ra hàng trăm cảnh tương đồng. Có lẻ vì vậy mà vị chưởng môn đó mới viết ba chữ Độc Long Đầm chăng? Nhưng tại hạ đã tìm ra Độc Long đầm, song chẳng có một ngôi nhà, hoặc một bóng người, lẻ nào còn có một Độc Long Đầm khác chăng?

Phương Thiên Thành chậm rải gấp bức họa đồ trả lại Ngôn Phụng Khanh rồi nói:

- Có thể còn có ba hoặc năm Độc Long Đầm nhưng hình thái không thể giống như hoạ đồ do quý chưởng môn lưu lại, Ngôn huynh đệ đã tìm ra Độc Long Đầm và cảnh vật xung quanh tương hợp với hoạ đồ thì tất nhiên là không thể sai rồi.

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Nhưng tại hạ không hiểu là vị chưởng môn đó lưu lại bức họa đó với dụng ý gì?

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Sự việc có quan hệ đến sinh tử tồn vong của Ngôn gia môn nên tại hạ không muốn tiết lộ ra ngoài, thậm chí cũng không muốn làm kinh động người trong bản phái, thực ra thì Ngôn gia môn cũng vì không còn nhân tài khả dụng, do vậy mà suốt năm mươi năm qua chỉ có lùi chứ không tiến.

Sau nhiều lần suy nghĩ, tại hạ cảm thấy chỉ còn cách tìm Trịnh tiên sinh giúp đở thôi, không ngờ tại hạ đến chậm một bước, Trịnh tiên sinh đã thọ thương dưới tay của Ngũ Quỷ rồi.

Trịnh Đại Cương nói:

- Tại hạ thọ thương không nặng lắm, nên không cần phải lo, nhưng..

Ngôn Phụng Khanh liền hỏi:

- Nhưng thế nào, không lẻ có ai đó hẹn ước với mấy vị rồi chăng?

Trịnh Đại Cương khẻ gật đầu, nói:

- Đúng vậy, ước hẹn này đã định từ một năm trước, quả thực là không thể nào thoái thác.

Lão nhìn qua Phương Thiên Thành rồi nói tiếp:

- Nhị đệ, chúng ta còn mấy ngày nữa để phó ước?

Phương Thiên Thành nói:

- Hạn kỳ là mười lăm tháng chín, tình theo lộ trình, nếu đi nhanh thì cũng mất tám đến chín ngày, do vậy chúng ta cần phải lên đường càng sớm càng tốt,

Trịnh Đại Cương nhìn qua Ngôn Phụng Khanh rồi chậm rải nói:

- Ngôn huynh đệ, xem ra tại hạ không thể giúp được gì rồi.

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Ba vị đã có việc thì tất nhiên phải làm việc của mình trước rồi.

Ngừng một lát hắn nói tiếp:

- Tại hạ có một câu nhưng không biết là có nên hỏi hay không?

Trịnh Đại Cương nói:

- Có chuyện gì Ngôn huynh đệ cứ nói rõ ra là được.

Ngôn Phụng Khanh hỏi:

- Xin hỏi ba vị ước hội với nhân vật nào vậy?

Trịnh Đại Cương gượng cười, nói:

- Với một tên ma đầu khá nỗi danh trong võ lâm, lần ước hẹn nầy sinh tử khó lường nhưng tại hạ và hai vị huynh đệ đã chuẩn bị sẳn sàng nên chẳng còn bận tâm đến vấn đề đó.

Ngôn Phụng Khanh cảm thấy kỳ quái nên nói:

-Tại hạ không đến kịp trong trường ác đấu giữa ba vị và Ngũ Quỷ nên lần nầy hy vọng cho tại hạ giúp ba vị một tay.

Trịnh Đại Cương lắc đầu, mĩm cười, nói:

- Tại hạ xin tâm lảnh hảo ý của Ngôn huynh đệ, lần nầy bọn tại hạ ước hội với cường dịch, hung đa cát thiểu, Ngôn huynh đệ lại đang gánh trọng trách của Ngôn gia môn nên không thể mạo hiểm theo bọn tại hạ!

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Có thể ngày mai thương thế của tại hạ sẽ chuyển biến tốt hơn chút nữa, chúng ta sẽ nghiên cứu kỹ thâm ý trong họa đồ, không chừng bọn tại hạ sẽ đề xuất cho Ngôn huynh đệ một vài manh mối cũng nên.

Ngôn Phụng Khanh khẻ thở dài rồi nói:

- Đã mười năm trôi qua, song núi còn thay đổi huống hồ là con người, nhưng tại hạ cảm thấy kỳ quái là mấy môn võ công đặc biệt của Ngôn gia môn thủy chung vẫn chưa xuất hiện trên giang hồ.

Phương Thiên Thành nói:

- Do vậy mà Ngôn huynh đệ suy đoán có thể bí lục võ công của Ngôn gia đang cất giấu ở Độc Long Đầm?

Ngon Phụng Khanh nói:

- Thoạt tiên tại hạ có nghĩ như vậy, nhưng về sau thì cảm thấy cách suy đoán nay quá đơn giản.

Phương Thiên Thành nói:

- Đại ca hãy bế mục tịnh dưỡng một lát, tiểu đệ và Ngôn huynh đệ sẽ ra ngoài đại sãnh đàm đạo. Thời gian của chúng ta không nhiều nên không thể xuất lực giúp Ngôn huynh đệ tìm võ công đã thất lạc của Ngôn gia môn. Tuy nhiên chúng ta cũng nên tận lực giúp Ngôn huynh đệ giải quyết một vài khó khăn.

Trịnh Đại Cương nói:

- Được, các vị huynh đệ cứ ra ngoài đàm đạo!

Nói đoạn lão chậm rải nằm xuống rồi nhắm hai mắt lại.

Phương Thiên Thành chậm rải đứng lên rồi bước ra ngoài đại sãnh.

Ngôn Phụng Khanh, Trình Tử Vọng và Thạch Tuấn cũng lặng lẻ cất bước theo sau.

Khi ra đến đại sãnh thì Phương Thiên Thành khẻ nói:

- Nếu Trình trang chủ có việc gì thì cứ tự nhiên, tại hạ và Tam đệ có thể tiếp Ngôn chưởng môn được rồi.

Trình Tử Vọng gật đầu, nói:

- Được, chư vị cứ đàm đạo, tại hạ ra ngoài xem tình hình một lát rồi trở vào ngay.

Nói đoạn lão cáo biệt mọi người rồi xoay người cất bước.

Ngôn Phụng Khanh nhìn theo bóng Trình Tử Vọng dần khuất rồi nói:

- Trình trang chủ nay là nhân vật thế nào?

Phương Thiên Thành nói:

- Tại hạ cũng không được rõ lắm.

Ngôn Phụng Khanh nói tiếp:

- Tại hạ hy vọng là chuyện riêng của Ngôn gia môn không bị truyền ra ngoài giang hồ.

Phương Thiên Thành nói:

- Tính tình của Trình trang chủ rất thận trọng, tại hạ nghĩ lão ta không dễ dàng tiết lộ những chuyện đại sự như thế này đâu.

- Hy vọng là như vậy!

- Ngôn huynh đệ không cần lo lắng chuyện này... Hình như Ngôn huynh đệ đã tìm ra một vài manh mối trong chuyện của quý phái? Nếu tại hạ phán đoán không sai thì Ngôn huynh đệ vẫn chưa nói hết những gì mình biết được?

- Đây là chuyên riêng của Ngôn gia môn, vốn dĩ không nên để người ngoài lo lắng, chỉ có điều tại hạ và Trịnh tiên sinh vừa gặp đã như cố cựu, tâm đầu ý hợp, vì thế tại hạ muốn muốn nhờ tài trí và võ công của ba vị để giúp sức.

Nhưng hiện tại ba vị có việc quan trọng, Trịnh tiên sinh lại thọ thương nên tại hạ không dám thố lộ.

Phương Thiên Thành trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bọn tại hạ còn thời gian ba ngày nữa, nhưng chuyện của Ngôn chưởng môn sợ rằng không thể giải quyết trong ngày một ngày hai...

Ngôn Phụng Khanh tiếp lời:

- Chuyện của các vị rất khẩn trương còn chuyện của tại hạ đã qua mấy mươi năm rồi dù có chậm trể một hay nữa năm nữa cũng không sao. Nhưng với tình qua lại của tại hạ và Trịnh tiên sinh, mong rằng có thể giúp ba vị một tay...

Phương Thiên Thành lắc đầu, nói:

- Ngôn huynh đệ đã kết giao với Trịnh Đại ca nên tại hạ cũng không thể xem Ngôn huynh đệ là ngoại nhân, nếu có gì muốn nói thì xin Ngôn huynh đệ cứ nói thẳng.

Ngon Phụng Khanh nói:

- Tuy tuyệt kỹ của Ngôn gia đã thất truyền nhưng tại hạ qua nhiều năm khổ luyện cũng đạt được chút thành tựu, chỉ cần chư vị bảo trì được thế quân bình thì khi tại hạ tham gia sẽ tăng thêm mấy phần thắng.

Phương Thiên Thành lại lắc đầu, nói:

- Hơn mười năm qua Trung Châu Tam Hiệp hành tẩu giang hồ và trải qua vô số sóng gió nhưng đều có thể hóa hiểm thành an, cố nhiên là phải dựa vào võ công và cơ trí. Nhưng lần ước hội nầy quả thật là không thể lường hết được hậu quả.

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Chư vị định ước lần nầy với thời gian tương đối dài, nếu không nắm chắc phần thắng thì tại sao không chuẩn bị trước?

Phương Thiên Thành mĩm cười, nói:

- Cái gọi là chuẩn bị của Ngôn huynh đệ, phải chăng là ám chỉ việc mời cao nhân trợ giúp?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Chuyên mời cao nhân trợ giúp tất nhiên là phi chánh đạo, nhưng chi ít là các vị cũng có kế

hoạch chứ?

Phương Thiên Thành nói:

- Tại hạ vốn muốn nói đến chuyện của Ngôn huynh đệ để đề xuất một ngụ ý, không ngờ lại nói qua chuyện của bọn tại hạ.

Ngôn Phụng Khnah nói:

- Nhân vô viễn lự, tât hữu cận ưu (người không nghĩ xa, tất có lo gần), chuyện của các vị quan trọng hơn chuyện của tại hạ nên tất nhiên phải nói chuyện của các vị trước.

Phương Thiên Thành nói:

- Bọn tại hạ không hề nói chuyện này với bất kỳ ai, bởi lẻ rất ít người có thể giúp và cũng rất ít người muốn giúp, hôm nay nói với Ngôn huynh đệ thì về sau, nếu Trung Châu Tam Hiệp tuyệt tích giang hồ thì cũng có người biết bọn tại hạ đã đi đâu.

Ngôn Phụng Khành sững người, nói:

- Chuyện nghiêm trọng như thế sao?

Phương Thiên Thành nghiêm túc nói:

-Không sai, nếu may mắn thì trong ba người bọn tại hạ sẽ còn lại một người tàn phế.

Ngôn Phụng Khanh càng kinh ngạc, hắn vội hỏi:

-Đối phương là nhân vật nào mà có thể khiến đại danh đỉnh đỉnh như Trung châu Tam hiệp phải bi quan đến thế?

Phương Thiên Thành cười ha hả rồi nói:

-Ngôn huynh đệ biết Điền Nhất Đao không?

Ngôn Phụng Khanh hỏi lại:

- Phải chăng là nhân vật mà giang hồ thương gọi là Ma Đao Điền Nguyên?

- Không sai, Ngôn huynh đệ nghe các vị trưởng lão của quý phái nói qua phải không?

- Gần hai năm nay tại hạ thường để ý đến tình thế trên giang hồ nên có biết một số cao thủ trong Hắc bạch lưỡng đạo. Nhưng theo tại hạ biết thì gần mười năm qua nhân vật nầy chưa từng xuất hiện trên giang hồ.

- Đúng vậy, tuy hắn không lộ diện nhưng chẳng phải là thoái ẩn giang hồ, do đó việc hành tẩu của hắn rất bí mật.

- Chuyện này thì tại hạ không rõ rồi.

Phương Thiên Thành trầm ngâm một lát rồi nói:

- Từ khi Kiếm Thần Trần đại hiệp tảo thanh giang hồ bức Ngũ Ma Chủ lập thệ thì một ngày Trần đại hiệp còn tại thế là Ma Đao Điền Nguyên không dám xuất hiện, có thể nói hắn là nhân

vật số một số hai trong võ lâm, nhưng so với năm vị Ma chủ thì rõ ràng vẫn còn kém xa.

Do vậy, năm vị Ma chủ đã phục tùng dưới Kiếm Thần của Trần đại hiệp thì đương nhiên Ma Đao Điền Nguyên không dám tác oai tác quái trên giang hồ.

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Tại hạ cũng từng nghe chút ít về sự tích Kiêm Thần Trần đại hiệp, những điều khiến tại hạ cảm thấy kỳ quái là Trần đại hiệp đã có thể chế phục năm vị Ma chủ mà tại sao không muốn tiêu trừ bọn chúng, nhổ cỏ tận gốc để trừ hậu họa?

Phương Thiên Thành nói:

- Có lẻ đây là bí ẩn lớn nhất trong võ lâm, người bình thường tự nhiên không thể hiểu nói, nhưng bên trong nhất định phải có nguyên nhân đặc biệt. Ngoài Kiếm Thần Trần đại hiệp và Ngũ Đại Ma chủ thì e rằng không có ai biết được nguyên nhân nầy.

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Ma Đao Điền Nguyên và Ngũ Đại Ma chủ không thể đánh đồng mà luận, lẻ nào trong võ lâm chẳng còn ai có thể chế phục hắn?

Phương Thiên Thành nói:

- Nhập Phàm đại sư của Thiếu Lâm, Bách Phất đạo trưởng của Võ Đang đều có thể chế phục Ma Đao Điền Nguyên....

Hồi 6 - Bí Truyền Tuyệt Học

Ngôn Phụng Khanh nhìn Phương Thiên Thành với vẻ nghi hoặc và hỏi:

- Tại sao Thiếu Lâm, Võ Đang đều là danh môn chính phái mà tại sao những nhân vật đó không muốn xuất diện chế phục Ma Đao Điền Nguyên, để hắn tung hoành giang hồ làm hại võ lâm đồng đạo như vậy?

Phương Thiên Thành trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nhập Phàm đại sư của Thiếu Lâm và Bạch Phất đạo trưởng của Võ Đang đều bại dưới tay Thiên Ma Nữ, sau lần thất bại đó thì hai người rất ít khi xuất hiện trên giang hồ.

Ngôn Phụng Khanh khẻ thở ra rồi nói:

- Đáng tiếc là võ công của tại hạ có hạn, nếu tại hạ có năng lực như Kiếm Thần thì tất sẽ tận diệt quần ma thanh trừ yêu khí cho võ lâm.

Phương Thiên Thành nói:

- Có thể Ma Đao Điền Nguyên ẩn sau bức màn chỉ huy thuộc hạ hành động gây tội ác nên dường như thế nhân đã quên hắn.

Ngôn Phụng Khanh ngạc nhiên hỏi:

- Thế tại sao các vị lại ước đấu với Ma Đao Điền Nguyên?

Phương Thiên Thành nói:

- Đó là vì bọn tại hạ đả thương tay chân của hắn nên Điền Nguyên mới xuất hiện ước đấu.

Ngôn Phụng Khanh lại hỏi:

- Các vị đã biết là không phải đối thủ của Ma Đao Điền Nguyên, thì tại sao lại không muốn mời cao nhân trợ giúp?

Phương Thiên Thành buột miệng hỏi lại:

- Mời ai?

Ngừng một lát, lão nói tiếp:

- Thực ra trước khi đến Gia Định thì bọn tại hạ đã có hẹn với một vị cao tăng Thiếu Lâm.

Ngôn Phụng Khanh liền hỏi:

- Nhập Phàm đại sư chăng?

- Không phải, nhưng cũng là cao tăng rất có danh vọng, vị đại sư nầy là chỗ giao tình với Trịnh Đại ca nên đồng ý là đến lúc đó sẽ giúp bọn tại hạ một tay. Hiện nay hai vị sư huynh của vị cao

tăng đó cũng đã được mời để chuẩn bị tiêu diệt Ma Đao Điền Nguyên.

- Thế vị cao tăng ở đâu?

- Lão ta là cao tăng đắc đạo, nếu thất ước mà không đến thì tất phải có nguyên nhân.

- Ôi! Các vị thật là đầy lòng nghĩa hiệp, thừa biết đi lần nầy hung đa cát thiểu nhưng vẫn khẳng khái phó hội.

Phương Thiên Thành mỉm cười, nói:

- Ngôn huynh đệ không biết tính khí của Ma Đao Điền Nguyên đấy thôi, nếu bọn tại hạ không phó ước đúng hẹn thì bất cứ thủ đoạn gì hắn cũng có thể giở ra. Trong mấy tháng qua bọn tại hạ đều ngầm cảm thấy hình như có người theo dõi bọn tại hạ.

Lão ngừng lại thở dài một hồi rồi, đại khái tình hình là như vậy.

Ngôn Phụng Khanh suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Tuy mới hội diện Phương Nhị Hiệp nhưng tại hạ rất kính phục tính cách của Phương Nhị Hiệp, hôm nay được đàm đạo thì càng cảm thấy Trung Châu Tam Hiệp quả nhiên danh bất hư truyền,

Phương Thiên Thành nói:

- Ngôn huynh đệ quá khen rồi.

Ngôn Phụng Khanh tiếp lời:

- Tại hạ có một chuyện thỉnh cầu, chẳng hay Phương Nhị Hiệp có sẳn sàng chấp thuận hay không?

- Ngôn huynh đệ cứ nói, Ngôn huynh đệ đã ôm hy vọng đến đây nếu bọn tại hạ không giúp được gì tất sẽ khiến các hạ thất vọng và lòng càng thêm bất an. Tuy nhiên trong hai ngày còn lưu lại đây, bọn tại hạ hy vọng là sẽ tìm ra một vài manh mối giúp Ngôn huynh đệ truy tìm võ công đã thất truyền của quý phái,

Ngôn Phụng Khanh lắc đầu, nói:

- Võ công của Ngôn gia môn đã thất truyền năm mươi năm rồi không cần vội vàng trong nhất thời. Chuyện của các vị là khẩn trương và quan trọng hơn, tại hạ tự biết võ công của mình không đũ để trợ thủ cho ba vị...

Phương Thiên Thành tiếp lời:

- Đao pháp của Điền Nguyên đã đến trình độ xuất thần nhập hoá, vì vậy mới có danh là Ma Đao. Địch thủ của hắn trên giang hồ chỉ đếm trên đầu ngón tay nhưng bọn tại hạ cũng không có ý mời cao nhân giúp sức.

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Do vậy mới xin Phương Nhị Hiệp chấp thuận cho thỉnh cầu của tại hạ, cho tại hạ cùng đi theo để quan chiến.

Phương Thiên Thành ngạc nhiên nói:

- Chuyện này không ổn rồi.

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Tâm ý của tại hạ đã quyết, dù Phương Nhị Hiệp không chấp thuận thì tại hạ cũng đi theo vậy.

Phương Thiên Thành chau mày trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tại sao Ngôn huynh đệ nhất định phải theo bọn tại hạ đưa thân vào chốn hiểm nguy?

Ngôn Phụng Khanh cười ha hả rồi nói:

- Thế tại sao Phương Nhị Hiệp không chấp thuận thỉnh cầu của tại hạ? Nhưng bất luận thế nào thì các vị cũng không ngăn cản được tại hạ đâu!

Vừa nói đến đây thì chợt nghe có tiếng bước chân bên ngoài sảnh vang lên làm gián đoạn câu chuyện giữa hai người.

Ngôn Phụng Khanh ngẫng đầu nhìn lên thì thấy một phu nhân mỹ lệ mặc lục y cùng hai đồng tử bước vào.

Khi vừa qua cửa sảnh và trông thấy Ngôn Phụng Khanh thì phu nhân lập tức dừng bước và nói:

- Tiện thiếp không biết phu quân đang có khách.

Phương Thiên Thành đứng lên nói:

- Ngôn Phụng Khanh không phải là ngoại nhân, xin mời phu nhân vào!

Lục y phu nhân do dự một lát rồi chậm rải bước vào.

Phương Thiên Thành đưa tay chỉ Ngôn Phụng Khanh và giới thiệu:

- Vị này là chưởng môn nhân của Thần Châu Ngôn gia môn.

Lục y phu nhân hành lễ và nói:

- Xin chào Ngôn chưởng môn.

Ngôn Phụng Khanh hoàn lễ và nói:

-Xin tham kiến Phương phu nhân.

Thạch Tuấn kéo thêm một chiếc ghế lại và nói:

- Mời nhị tẩu ngồi.

Lục y phu nhân mỉm cười ngồi xuống.

Ngôn Phụng Khanh nhìn qua hai đồng tử thì thấy một mặc lam y một mặc bạch y. Lam y đồng tử trong điềm tỉnh và có vẻ thư sinh hơn, còn bạch y đồng tử rất hoạt bát, song mục thường láo liên nhìn quanh.

Chợt nghe Phương phu nhân chậm rải nói:

- Tiện thiếp nghe đại ca thọ thương rất nặng nên đưa Nghi nhi và Lạc nhi đến thăm đại bá.

Phương Thiên Thành nói:

- Đại ca đang tịnh dưỡng, không nên làm kinh động.

Lão nhìn qua hai đồng tử và nói tiếp:

- Các ngươi mau tham kiến Ngôn thúc phụ đi.

Phương Lạc, Phương Tuyết Nghi đồng loạt cung thủ hành lễ và nói:

- Bái kiến Ngôn thúc phụ.

Ngôn Phụng Khanh hoàn lễ và nói:

- Không cần khách sáo, năm nay nhị vị công tử được bao nhiêu tuổi rồi?

Phương Lạc, Phương Tuyết Nghi cùng đáp:

- Mười lăm tuổi rồi.

Ngôn Phụng Khanh thầm nghĩ:

- Hai đồng tử này tuy thanh tú đáng yêu nhưng lam y đồng tử có cốt cách và khí độ thanh kỳ xuất trần, hình như không phải là một cặp song sinh, vậy tại sao cả hai lại cùng tuổi?

Nghĩ đoạn hắn buột miệng nói:

- Nhân phẩm của nhị vị công tử quả nhiên bất phàm, ngày sau tất sẽ có đại thành.

Phương Thiên Thành nhìn lục y phu nhân một lát rồi nói:

- Nếu Ngôn huynh đệ muốn tương trợ thì tại hạ có một chuyện.

Ngôn Phụng Khanh tiếp lời:

- Có chuyện gì Phương Nhị Hiệp cứ nói, tại hạ sẽ tận lực hành sự.

Phương Thiên Thành nhìn qua ái thê, Phương Lạc, Phương Tuyết Nghi rồi chậm rải nói:

- Hiền thê đưa Lạc nhi và Nghi nhi về phòng nghỉ ngơi, chúng ta còn phải lưu lại hai ngày nữa.

Lục y phu nhân lặng lẻ đứng lên rồi khẻ nói:

- Các vị cứ đàm đạo, tiện thiếp xin cáo lui trước.

Nói đoạn bà cúi người hành lễ với Ngôn Phụng Khanh rồi đưa hai đồng tử lui bước.

Phương Thiên Thành suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Bọn tại hạ hội ước với Ma Đao Điền Nguyên lần nầy hung đa cát thiểu, trước khi phó hội bọn tại hạ chỉ hy vọng là một hoặc hai trong ba người bọn tại hạ có thể bảo toàn được tính mạng. Vì

thế tại hạ đã đi khắp thâm sơn cùng cốc thu thập dược vật để luyện mười mấy viên Bảo Mệnh Kim Đan, bất luận thương thế trầm trọng ra sao, chỉ cần không vong mạng tại đương trường thì bọn tại hạ tất sẽ có cơ hội bảo mệnh.

Ngôn Phụng Khanh cảm thấy kỳ quái nên hỏi:

- Ý của Phương Nhị Hiệp muốn nói gì, tại hạ không hiểu?

Phương Thiên Thành nói:

- Sự tình rất đơn giản, Ngôn huynh đệ xuất hiện rất đúng lúc, lại giàu lòng nhiệt huyết nên tại hạ muốn phó thác hai vị cô nhi nhờ Ngôn huynh đệ trong nom giúp.

Ngôn Phụng Khanh chau mày, nói:

- Tại hạ càng nghe càng không hiểu gì cả.

Thạch Tuấn xen vào:

- Nhị ca nói rõ một chút, Ngôn huynh đệ đã không rõ nội tình, Nhị ca nói giản lược như vậy thì tự nhiên là không thể hiểu rồi.

Phương Thiên Thành gật đầu, nói:

- Không sai, tại hạ nói quá giản lược, thế nầy nhé, Ma Đao Điền Nguyên đã có một quái lệ, phàm ai đã trúng một đao của hắn, bất luận là sống hay chết hắn cũng không xuất đao thứ hai, do vậy bọn tại hạ đã chuẩn bị tiếp nhận nhát đao của hắn.

Thạch Tuấn tiếp lời:

- Nhưng xưa nay rất ít người may mắn tồn tại dưới nhát đao của hắn.

Ngôn Phụng Khạnh ngộ ra bèn nói:

-Thì ra là như vậy.

Hắn thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Ba vị đã sớm luyện kim đan để bảo mệnh thì lẻ nào không thể tìm cách mời cao nhân đối phó Ma Đao Điền Nguyên?

Phương Thiên Thành nói:

- Vị cao tăng Thiếu Lâm đó chưa đến được, nhất thời bọn tại hạ biết mời ai? Người có tâm muốn trợ giúp thì võ công không cao hơn Điền Nguyên nên bọn tại hạ không thể mời. Còn người có võ công vượt Điền Nguyên thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay và dường như bon tại hạ chưa từng gặp bọn họ bao giờ.

Ngôn Phụng Khanh nói:

-Phải chăng ý của Phương Nhị Hiệp là muốn tại hạ chiếu cố phu nhân và nhị vị công tử?

Phương Thiên Thành nói:

- Nguyên bọn tại hạ vẫn có thời gian để an bài, không ngờ lại gặp phải chuyện Kiếm Môn Ngũ Quỷ nên thời gian lưu lại Gia Định phải kéo dài ra. Nếu Ngôn huynh đệ đi theo trợ giúp bọn tại hạ thì chẳng qua là nộp thêm một mạng cho Điền Nguyên thôi, quả thực là không có ích gì. Trong khi đó, Ngôn huynh đệ vì truy tìm võ công thất truyền của Ngôn gia môn nên phải hành tẩu chân trời góc bể, do vậy tại hạ cũng không tiện mở miệng phó thác thê nhi. Tại hạ chỉ mong Ngôn huynh đệ bõ chút thì giờ vàng ngọc đưa thê nhi của tại hạ đến một nơi.

Ngôn Phụng Khanh liền hỏi:

- Đưa đến nơi nào?

Phương Thiên Thành nói:

- Tại hạ đã viết sẳn một phong thư, ngoài thư có ghi nơi cần đến, vì có thể khởi hành bất cứ khi nào nên bọn tại hạ không cần nói rõ với thê nhi, chẳng hay Ngôn huynh đệ có thể chấp thuận không?

Nghe cả nữa ngày mà Ngôn Phụng Khanh vẫn chưa biết nơi cần đến, vì vậy hắn thầm biết Phương Thiên Thành là nhân vật hành sự rất cẩn thận, khi chưa cần thiết thì tuyệt đối không nói ra.

Hắn không tiện hỏi thêm nên gật đầu, nói:

- Được! Tại hạ sẽ tận năng lực đưa phu nhân và nhị vị công tử đến nơi an toàn. Trừ phi tại hạ vong mạng, nếu không thì tuyệt đối không làm hỏng chuyện của Phương Nhị Hiệp.

Phương Thiên Thành cung thủ, nói:

- Tại hạ xin bái tạ trước.

Ngôn Phụng Khanh hoàn lễ và nói:

- Được vì Trung Châu Tam Hiệp ra sức khuyễn mã là tại hạ cảm thấy hân hạnh lắm rồi, tại hạ đâu dám nhận lễ!

Thạch Tuấn cũng lên tiếng:

- Tại hạ xin thay nhị tẩu bái tạ Ngôn huynh đệ.

Ngôn Phụng Khanh khẻ thở ra rồi nói:

- Các vị đa lễ như vậy khiến tại hạ vô cùng áy náy.

Phương Thiên Thành cười ha hả, nói:

- Ngôn huynh đệ đã hứa một lời là ngàn vàng, chúng ta dừng lại ở đây nhé!

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Nào, Ngôn huynh đệ hãy lấy bức họa đồ ra, chúng ta cùng nghiên cứu kỹ Độc Long Đầm một tý, có thể tại hạ đưa ra vài manh mối cũng nên.

Lại nói đến Phương phu nhân sau khi đưa Phương Lạc và Phương Tuyết Nghi vào hậu viện thì

Trình phu nhân bước ra nghênh tiếp và hỏi:

- Thương thế của Trịnh đại hiệp thế nào?

Phương phu nhân nói:

- Đại ca đang tịnh dưỡng nên tiểu muội cũng chưa được gặp.

Trình phu nhân nói:

- Nghe phu quân của tiện thiếp nói thì thương thế của Trịnh đại hiệp chuyển biến khá tốt, Phương phu nhân không nên quá lo nghĩ.

Phương phu nhân nhìn qua Phương Lạc, Phương Tuyết Nghi rồi nói:

- Các ngươi vào phòng trước đi!

Cả hai "dạ" một tiếng rồi lặng lẻ cất bước vào phòng.

Phương Tuyết Nghi vì rất nhớ Đông Nhĩ lão nhân và không biết trong cuộc ác chiến tối qua lão có thọ thương hay không nên khẻ nói với Phương Lạc:

- Lạc huynh về phòng trước nhé, đệ có chút việc phải ra ngoài, một lát sẽ quay về ngay.

Phương Lạc sau khi gây ra trường náo nhiệt tự biết trường ác đấu tối qua là do mình mà ra nên lúc nầy chàng tỏ vẻ thuần thục hơn trước nhiều, chàng gật đầu, nói:

- Ngươi đi rồi mau quay về nhé, ta cũng có chuyện muốn hỏi ngươi đây.

Phương Tuyết Nghi hơi ngạc nhiên nên hỏi lại:

- Có chuyện gì vậy, tại sao đại ca không hỏi ngay bây giờ?

Phương Lạc nói:

- Ngươi cứ đi trước đi, khi quay về chúng ta sẽ nói chuyện.

Nói đoạn chàng cất bước đi về phòng để lại Phương Tuyết Nghi với nhiều điều nghi vấn và lo lắng.

Phương Tuyết Nghi hỏi thăm gia nhân thì biết phòng của Đông Nhĩ lão nhân ở phía Tây trang viện nên vội vàng đi đến đó.

Thế nhưng chàng đi được vài mươi bước thì chợt nghe có người hỏi:

- Hài tử, có chuyện gì không?

Phương Tuyết Nghi quay lại thì thấy Đông Nhĩ lão nhân đã xuất hiện trước mặt với nụ cười nhân hậu trên môi.

Chàng vội bước đến gần và khẻ nói:

- Vản bối rất nhớ lão bá bá nên định đến thăm.

Đông Nhĩ lão nhân đưa chàng về phòng của mình rồi nói:

- Hài tử, ngươi đến thật đúng lúc, ta cũng đang cần tìm ngươi đây.

Phương Tuyết Nghi hành lễ và nói:

- Lão tiền bối có gì muốn chỉ giáo chăng?

Đông Nhĩ lão nhân thuận tay đẩy chiếc ghế về phía Phương Tuyết Nghi và nói:

- Ngồi xuống đi!

Phương Tuyết Nghỉ ngồi xuống và nói:

- Vản bối và bá mẫu mải trốn dưới thạch thất nên không biết tình hình bên ngoài, sáng này mới hay Trịnh đại bá thọ thương trong trận ác đấu và Trình gia trang tối qua vô cùng náo nhiệt.

Đông Nhĩ lão nhân gật đầu, nói:

- Chuyện đó đã qua rồi, Ngũ Quỷ chết ba, chúng ta đại thắng.

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Hài tử, mấy ngày qua ngươi ở bên cạnh bá mẫu nhưng có tận dụng thời gian luyện công không?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Không, lão tiền bối dặn là không để người khác biết chuyện này nên vản bối không dám tiết lộ.

Đông Nhĩ lão nhân gật đầu, nói:

- Ngươi rất thông minh, hài tử, có một chuyện mà lão khiếu nghĩ mãi không ra, mong rằng ngươi sẽ thành thật trả lời,

- Có chuyện gì tiền bối cứ hỏi?

- Được, hiện nay ngươi đã lớn rồi nhưng từng nghe bá phụ nói với ngươi về chuyện lệnh tôn không?

- Không, vản bối chi ngẩu nhiên nghe bá mẫu nói thôi.

- Nói thế nào?

- Bá mẫu nói rằng chữ trên phiến ngọc này là do phụ mẫu vản bối khắc để lại.

Nói đoạn chàng lấy phiên ngọc đeo ở cổ ra cho Đông Nhĩ lão nhân xem, quả nhiên trên phiến ngọc có ba chữ Phương Tuyết Nghi.

Đông Nhĩ lão nhân hỏi tiếp:

- Chỉ nói có thế thôi sao?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Vản bối chỉ nghe được như vậy.

Chàng ngừng một lát rồi nhìn Đông Nhĩ lão nhân, nói:

- Lão tiền bối, mấy ngày qua ở trong thạch thất không có sách đọc, lại không thể vận công nên vản bối nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Đông Nhĩ lão nhân liền hỏi:

- Ngươi nghĩ đến những chuyện gì nào?

- Nghĩ đến lão tiền bối.

- Nghĩ đến lão khiếu như thế nào?

- Vản bối cảm thấy lão tiền bối không phải là người cam chịu làm hạ nhân của người khác, thế tại sao lao tiền bối lại cam nguyện làm như vậy?

- Chỉ có thể thôi à? Nói ra xem! Hãy nói hết những suy nghĩ của ngươi cho lão khiếu nghe thử.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Vản bối ngầm cảm thấy lão tiền bối là một tuyệt đại cao nhân, chuyện cam nguyện làm bộc nhân tất phải có nguyên nhân.

Đông Nhĩ lão nhân hỏi:

- Ngươi biết tại vì sao không?

- Vì muốn báo đáp ân cứu mạng của bá phụ vản bối.

- Còn gì nữa?

- Vì vản bối nữa.

Đông Nhĩ lão nhân thoạt tiên hơi sững người nhưng liền mĩm cười, nói:

- Hài tử, ngươi quả nhiên rất thông minh, lão khiếu đã không nhìn lầm ngươi rồi.

Phương Tuyết Nghi khẻ thở dài, nói:

- Thể chất tiên thiên của vản bối không tốt nên sợ rằng phụ lòng mong đợi của lão tiền bối thôi.

- Ai nói thế?

- Bá phụ của vản bối.

- Lão ta có truyền võ công cho ngươi không?

- Chỉ là võ công để giúp thân thể cường tráng thôi.

Đông Nhĩ lão nhân trầm ngâm một lát rồi nói:

- Có thể lão ta nhìn không ra.

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Võ công thượng thừa chỉ cần linh chất tuệ tâm, thể năng khiếm khuyết thì có thể dùng dược vật bổ sung, nhưng tài hoa thì không thể dùng dược vật bỗ khuyết.

Lão ngữa mặt thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Hài tử, chỉ đáng tiếc là lão khiếu gặp ngươi đã quá muộn.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vì vản bối quá lớn tuổi nên không thích hợp cho việc luyện võ công thượng thừa chăng?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Tuy niên kỷ của ngươi hơi lớn một chút nhưng không phải là không thể vản hồi.

- Vậy thì tại sao?

- Vì lão khiếu còn tại thế chẳng bao lâu nữa.

Phương Tuyết Nghi không tin vào tai mình, chàng ngẫn người một lúc rồi hỏi lại:

- Lão tiền bối nói gì vậy?

Đông Nhĩ lão nhân bình tỉnh nói:

- Lão khiếu còn tại thế chẳng bao lâu nữa rồi.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chẳng phải lão tiền bối đang rất khõe đó sao?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Lão khiếu đã tính qua thời gian khứ thế, nếu mọi chuyện thuận lợi và có dược vật tương trợ thì tối đa cũng chỉ sống thêm hơn một năm nữa, nếu phải động thủ hao tổn nguyên khí thì rất khó nói, có thể nữa năm hoặc ba tháng cũng không chừng.

- Chuyện này thật sao?

- Tại sao ta phải nói dối ngươi chứ? Lão khiếu đã tốn năm năm để mong tìm được một ngươi thừa kế y bát, trong năm năm đó ta đã hành tẩu khắp đại giang Nam Bắc, duyệt qua hàng vạn người

- Suốt năm năm trời mà lão tiền bối không tìm được một người nào vừa ý sao?

- Đúng vậy, lương tài rất khó tìm, giữa lúc tâm ý của ta đã nguội lạnh thì ngẩu nhiên gặp được ngươi.

Lão thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Thời gian của chúng ta không nhiều nhưng lão khiếu lại không thể lập tức đưa ngươi rời khỏi nơi nầy.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Xưa nay bá mẫu đối đải với vản bối rất tốt, vản bối phải đi nói với người một tiếng.

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Không được, ngươi đã thọ ân dưỡng dục của phu phụ Phương Thiên Thành, trong lúc bọn họ ngộ nạn mà ngươi bõ đi được sao?

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại:

- Bá phụ của vản bối ngộ nạn gì?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Hài tử, lần nầy bọn họ phó ước với Ma Đao Điền Nguyên, xem ra hung đa cát thiểu đấy.

Phương Tuyết Nghi hỏi:

- Võ công của Điền Nguyên rất cao cường phải không?

Đông Nhĩ lão nhân chậm rải nói:

- Võ công của Ma Đao Điền Nguyên tuy không tầm thường nhưng so với Ngũ đại ma chủ thì cách xa một trời một vực, tuy nhiên Trung Châu Tam Hiệp vẫn chưa phải là đối thủ của Ma Đao Điền Nguyên.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Ân tình của bá phụ bá mẫu đối với vản bối tựa như núi, mong rằng lão tiền bối vì vản bối mà cứu bọn họ một lần.

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói:

- Nếu lão khiếu không có ý cứu bọn họ thì đã không nói với ngươi, nhưng người đi cứu bọn họ sẽ là ngươi đấy.

Phương Tuyêt Nghi ngạc nhiên hỏi lại:

- Là vản bối?

- Không sai!

- Chút võ công của vản bối chỉ để giúp thân thể cường tráng, ngay cả Lạc huynh cũng đánh không lại thì làm sao cứu được bá phụ, bá mẫu?

- Vì vậy ngươi cần phải gấp rút luyện võ công!

- Khi nào thì bá phụ của vản bối phó ước?

- Không quá mười ngày nữa.

Phương Tuyết Nghi ngẫn người:

- Thời gian mười ngày chớp mắt đã qua, dù không phút nào ngơi nghĩ thì vản bối có thể luyện được võ công gì?

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói:

- Nếu ngươi tập trung tinh thần học thì mười ngày cũng đũ lắm rồi.

Phương Tuyết Nghi bán tin bán nghi, chàng nói:

- Vản bối phải học võ công gì mà có thể tốc thành trong mười ngày để đối phó với Ma Đao Điền Nguyên?

- Ngươi sẽ học kiếm pháp.

- Kiếm là tổ trong các loại binh khí, vản bối thường nghe bá phụ nói "Tam niên đao pháp, ngũ niên kiếm" chí ít thì phải luyện năm năm mới có thành tựu. Vản bối chỉ học mười ngay thì học được gì?

- Lão khiếu chỉ truyền cho ngươi ba chiêu, chỉ cần ngươi nhớ kỹ thì có thể lui được Ma Đao Điền Nguyên rồi.

- Chỉ học ba chiêu kiếm thôi sao?

- Đúng vậy, chỉ cần học ba chiêu, đây là ba chiêu tinh tuý trong kiếm pháp, nhưng công lực của ngươi chưa đũ để múa kiếm nên thân thủ khó phối hợp với kiếm pháp.

- Như vậy thì học cũng vô dụng rồi!

Đông Nhĩ lão nhân chậm rải nói:

- Điều đó còn phải xem can đảm của ngươi như thế nào.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vản bối không hiểu gì cả.

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Ngươi chỉ học ba chiêu kiếm mà công lực lại không đũ nên dù là kỳ chiêu dị thức cũng khó lòng đả thương được đối phương và càng không thể giải cứu cho Trung Châu Tam Hiệp khi bọn họ đang rơi vào hiểm cảnh. Duy chỉ có một cách là dựa vào dũng khí và can đảm của ngươi, tức là ngươi phải ung dung bước vào vòng chiến sau đó sử dụng kiêm chiêu khiến cho Điền Nguyên kinh hải mà tự thối lui.

Phương Tuyết Nghi lại hỏi:

- Nhất định là có thể đẩy lui lão ta không?

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói:

- Nếu không lui được hắn thì nhất định sẽ nộp thêm cho hắn một mạng người, bởi lẻ ngươi không phải là đối thủ của hắn.

Phương Tuyết Nghi lại hỏi:

- Tại sao lão tiền bối không muốn xuất thủ?

- Chẳng phải lão khiếu đã nói rồi sao, nếu ta hao tổn thêm một phần nguyên khí thì càng gần với tử vong thêm một bước.

- Ngoài ra không còn cách nào khác à?

- Nếu ngươi không có can đảm như vậy thì Trung Châu Tam Hiệp và bá mẫu của ngươi khó tránh khỏi kiếp nạn.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi ngẫng cao đầu với vẻ kiên quyết, nói:

- Được, vản bối xin học ba chiêu kiếm pháp đó. Nhưng khi nào thì bắt đầu học?

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói:

- Học ngay bây giờ.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc hỏi lại:

- Học ngay bây giờ?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Không sai, lão khiếu sẽ giảng giải kiếm quyết của kiếm pháp cho ngươi trước.

Nói đoạn lão bắt đầu giảng giải tỉ mỉ chỗ diệu dụng của kiếm pháp, đồng thời lão còn dùng tay ra thế để minh họa.

Tài trí của Phương Tuyết Nghi tuy siêu quần nhưng căn cơ võ học còn cách loại kiếm thuật ảo diệu nầy qua xa, do vậy chàng rất dụng tâm lắng nghe, song vẫn không thể nào lỉnh hội được.

Đông Nhĩ lão nhân kiên trì giảng tới giảng lui mấy lần và mỗi lần đều vui vẻ chứ không bực tức.

Cuối cùng Phương Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói:

- Xem ra vản bối rất chậm hiểu, sợ rằng phụ lòng mong mỏi của lão tiền bối thôi.

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Hài tử, ngươi rất thông minh đấy, trí tuệ của ngươi đã vượt qua sự mong đợi của lão khiếu rồi.

Phương Tuyết Nghi ngẫn người rồi nói:

- Lão tiền bối không trêu vản bối đấy chứ?

- Đương nhiên là không, lão khiếu thành tâm thành ý tán dương ngươi đấy.

- Vản bối học lâu như vậy, lão tiền bối giảng đi giảng lại mấy chục lần mà vẫn chưa lỉnh ngộ chút nào, như thế mà gọi là thông minh sao?

- Kiếm thuật ta truyền thụ cho ngươi là loại kiếm pháp chí thượng trong võ học, với căn cơ võ

công hiện tại của ngươi mà luận thì căn bản không thể nào hiểu được. Đừng nói là ta giảng mấy chục lần, dù nói ngàn lần vạn lần ngươi cũng không thể hiểu, nhưng hiện ta thấy ngươi hình như có chút lĩnh hội rồi đấy.

- Vản bối lảnh hội được gì đâu?

- Đã lảnh hội rồi...bây giờ ngươi có thể trở về, nếu ở đây quá lâu sẽ khiến cho bá mẫu ngươi sinh nghi đấy.

- Vản bối học chưa hiểu thì về thế nào được?

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói:

- Ngươi cứ trở về và suy nghĩ những điều ta đã nói, ngày mai trở lại nói cho ta biết.

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Vản bối xin tuân mệnh!

Nói đoạn chàng cung kính bái biệt Đông Nhĩ lão nhân rồi trở về phòng những lời giảng giải của Đông Nhĩ lão nhân luôn chập chờn trong tâm trí nên bất giác chàng ngồi tỉnh toạ suy nghĩ đến ngơ ngẩn xuất thần.

Cũng chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, đến khi Phương phu nhân bước vào thì Phương Tuyết Nghi mới sực tỉnh trở về với thực tại.

Phương phu nhân chậm rải bước đến trước mặt chàng và khẻ hỏi:

- Hài tử, ngươi đang nghĩ gì vậy?

Phương Tuyết Nghi ấp úng nói:

- Điệt nhi đang nghĩ...đang nghĩ...

Phương phu nhân nói:

- Đang nghĩ đến mẫu thân của ngươi phải không?

Phương Tuyết Nghi gượng cười rồi cúi đầu không nói gì.

Phương phu nhân thở dài một hồi rồi nói:

- Ta đã nói với đại bá của ngươi, dù bọn ta tốt với ngươi thế nào thì cũng không thể khiến ngươi quên mẫu thân của ngươi. Đã nhiều lần ta muốn đưa ngươi đến chỗ mẫu thân của ngươi vài ngày nhưng không thể tìm ra nơi ở cố định của bà ta nên đành gác lại chuyện đó.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Bá mẫu đối với điệt nhi chẳng khác gì mẫu thân.

Phương phu nhân mĩm cười, nói:

- Trong lòng ngươi cảm thấy như vậy là tốt rồi.

Vừa nói đến đây thì có bóng người thấp thoáng, Phương Lạc đã bước vào phòng.

Phương phu nhân quay lại hỏi:

- Ngươi đi đâu về đây?

Phương Lạc nói:

- Hài nhi đi luyện một bài kiếm pháp, lần nầy sau khi xung đột với người ta hài nhi cảm thấy võ công của mình quá tệ. Trước đây hài nhi không dụng tâm luyện công, từ nay về sau phải thường xuyên tập luyện mới được.

Phương phu nhân mĩm cười, nói:

- Thế thì tốt, các ngươi nên nghỉ ngơi một chút đi!

Nói đoạn bà quay bước đi ra ngoài ngay. Trên khuôn mặt phúc hậu nhu hoà luôn hiển lộ một nụ cười của Phương phu nhân giờ đây dường như xuất hiện tâm sự nặng nề, tuy bà vẫn giử được nụ cười nhưng trên vầng trán đã nỗi lên những nếp âu lo.

Phương Tuyết Nghi thừa hiểu là Phương phu nhân lo lắng cho chuyến phó hội của Phương Thiên Thành nhưng nhất thời chàng không thể nào chia xẻ nỗi lo đó được.

Nhưng vẽ sầu mị khổ diện của Phương phu nhân càng làm tăng thêm trách nhiệm của Phương Tuyết Nghi, chàng cảm thấy cuộc phó hội với Ma Đao Điền Nguyên này có thể bảo vệ được sinh mạng cho Phương Thiên Thành hay không là hoàn toàn dựa vào sự lĩnh hội ba chiêu kiếm pháp mà chàng vừa học. Ý niệm này đã phát sinh thì tâm cầu tiến càng thắm thiết hơn.

Phương Lạc thấy mẫu thân đi khuất rồi thì liền khẻ nói với Phương Tuyết Nghi:

- Nghi đệ, ngươi biết không, Đông Nhĩ lão nhân là một vị cao nhân có võ công rất cao cường đấy.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc hỏi lại:

- Sao đại ca biết?

Phương Lạc nói:

- Ta nhớ lại chuyện lão giải cứu cho ta hôm trước, nếu không phải người có võ công cao cường thì há có thể giải cứu cho ta một cách dễ dàng như thế sao?

Phương Tuyết Nghi trả lời một cách hàm hồ:

- Có lẻ là như vậy.

Phương Lạc nói tiếp:

- Đã là cao nhân võ lâm thì tại sao lão ta lại cam nguyện làm một bộc nhân?

- Chuyện này thì đệ không thể hiểu rõi.

- Ta định nói chuyện này với gia phụ, ngươi thấy thế nào?

- Đại bá hành tẩu giang hồ lâu năm, há có lý nào lại không biết? Đệ nghĩ đại bá đã sớm nhìn ra rồi.

- Ngươi nói cũng phải! À, ta thấy hình như gia phụ, gia mẫu có chuyện gì dấu chúng ta thì phải.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Đông Nhĩ lão tiền bối không cho ta tiết lộ chuyên học võ công thì trăm ngàn lần không thể nói ra chuyện này, bình nhật Lạc huynh rất khinh suất nhưng sau lần nếm đau khổ vừa rồi thì hình như đã trầm tỉnh trở lại.

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Đúng vậy! Đệ cũng thấy thần thái của bá mẫu không bình thường nhưng đó là chuyện của người lớn, bọn hài tử chúng ta không nên xen vào.

Phương Lạc nói:

- Xưa nay mẫu thân luôn nhân từ hoà nhã, trong ký ức của ta dường như chưa từng thấy người sầu mị khổ diện bao giờ, nhưng mấy ngày qua ta cảm thấy mẫu thân có tâm sự rất trầm trọng, hôm nay lại càng lộ rõ hơn, nhất định là sắp có chuyện đại sự rồi.

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Nghe nói Trịnh đại bá thọ thương rất nặng nên lòng ta càng bất an, nếu ta không gây ra trường đại họa nầy thì chúng ta đâu thể két oán với Kiếm Môn Ngũ Quỷ.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tuy bên ngoài là hoạ do đại ca gây ra nhưng thực chất bên trong chính là chúng ta không thể dung chúng, mặt khác bá phụ cũng có ý trợ giúp Trình trang chủ.

Phương Lạc nói:

- Ôi! Bất luận thế nào thì đây cũng là trường đại họa do ta gây ra.

Phương Tuyết Nghi an ủi:

- Lạc huynh không nên lo lắng, đại sự đã có người lớn lo, chúng ta nên nghỉ ngơi một lát thôi.

Phương Lạc khẻ gật đầu, thế là hai đồng tử lập tức tỉnh toạ vận công.

Thời gian vun vút trôi đi, ba ngày tựa như vó câu qua cửa. Tuy nhiên trong ba ngày đó Phương Tuyết Nghi không hề lảng phí thời gian một khắc nào, không phải chàng tỉnh toạ điều tức mà là suy nghĩ ba chiêu kiếm pháp vừa học.

Đông Nhĩ lão nhân cũng kiên nhẫn giảng giải những chỗ vi diệu cho chàng.

Hồi 7 - Nhất Kiếm Tấn Công

Sáng ngày thứ tư thì Trung Châu Tam Hiệp chuẩn bị rời Trình gia trang. Qua mấy ngày nghỉ ngơi tịnh dưỡng thì Trịnh Đại Cương đã bình phục gần như hoàn toàn.

Trình Tử Vọng chuẩn bị bốn con tuấn mã và hai cổ xe có mui bít kín.

Phương Lạc hiếu kỳ nên khẻ hỏi Phương Tuyết Nghi:

- Nghi đệ, tại sao phải dùng đến hai cổ xe?

Phương Tuyết Nghi khẻ gật đầu, có thể thương thế của Trịnh đại bá chưa hoàn toàn bình phục, không tiện ngồi ngựa nên phải ngồi xe chăng?

Phương Thiên Thành chỉ cổ xe thứ nhất rồi nói với Phương phu nhân:

- Nàng đưa Lạc nhi và Nghi nhi lên cổ xe thứ nhất, cổ xe thứ hai chỉ cho hai hòm y phục và các vật dụng khác thôi.

Phương phu nhân muốn lên tiếng nhưng lại thôi, bà dắt Phương Lạc và Phương Tuyết Nghi lên cổ xe thứ nhất ngồi.

Thì ra Đông Nhĩ lão nhân đa sớm có mặt trên cổ xe này rồi.

Phương Thiên Thành bước lại gần Trịnh Đại Cương rồi khẻ nói:

- Thương thế của đại ca chưa hoàn toàn hồi phục, đại ca nên ngồi xe nhé?

Trịnh Đại Cương phá lên cười ha hả một tràng rồi nói:

- Ai bảo là ta chưa hoàn toàn hồi phục?

Lời vừa dứt thì lão tung người lên lưng ngựa một cách nhẹ nhàng.

Phương Thiên Thành, Thạch Tuấn và Ngôn Phụng Khanh cũng lần lượt lên ngựa.

Trịnh Đại Cương gò dây cương rồi quay lại nói:

- Xin Trình huynh hồi bước, bọn tại hạ bái biệt tại đây vậy.

Trình Tử Vọng cung thủ nói:

- Chư vị đi đường bình an, nếu có dịp ghé qua Gia Định thì xin bảo cho Trình mổ một tiếng để xuất môn nghênh tiếp, đại ân không thể dùng lời cảm tạ, lúc nầy Trịnh mổ có thiên ngôn vạn ngữ cũng không biết nói thế nào cho phải.

Phương Thiên Thành hắng giọng rồi nói:

- Trình huynh, tại hạ muốn khuyên một lời...

Trình Tử Vọng nói:

- Trịnh mỗ xin rửa tai lắng nghe,

Phương Thiên Thành nói:

- Ngũ Quỷ đã lọt lưới nhị quỷ, thêm vào đó là Kim Thương Tống Sĩ Nghĩa nên thực lực không phải tầm thường, đối với đại nhục vừa rồi nhất định bọn chúng, sẽ ghi tâm khắc cốt và tìm cơ hội báo thù, tuy nhiên sau trận đại bại vừa qua nguyên khí của bọn chúng chưa thể bình phục ngay, do vậy bọn chúng quyết không dám đến sinh sự trong một vài ngày tới, như thế là Trình huynh đũ thời gian để giải quyết mọi chuyện rồi đưa gia quyến đi lánh nạn ở một nơi thật xa.

Trình Tử Vọng gượng cười, nói:

- Tại hạ vô cùng cảm kích hảo ý của Phương Nhị Hiệp, nhưng Trình mỗ sinh ra và lớn lên ở nơi này, nếu được vùi xương ở đây thì chết cũng không ân hận gì.

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Nhưng tại hạ đã thu xếp cho xú nữ đi lánh nạn, từ nay về sau tại hạ cũng tăng cường phòng bị để chờ cường địch.

Phương Thiên Thành mĩm cười, nói:

- Hào khí của Trình huynh thật khiến cho tại hạ vô cùng khâm phục!

Trình Tử Vọng gượng cười, nói:

- Tai mắt của Ngũ Quỷ có mặt khắp thiên hạ, dù tại hạ muốn lánh nạn thì sợ rằng cũng không có nơi an toàn.

Trịnh Đại Cương tiếp lời:

- Ngũ Quỷ tác ác đa đoan nên tận diệt bọn chúng cũng không có gì đáng tiếc, hy vọng là Trình huynh có thể tiểu trừ được dư nghiệt.

Nói đoạn lão giục ngựa phóng về phía trước như tên bắn.

Phương Thiên Thành, Thạch Tuấn và Ngôn Phụng Khanh cũng ra roi giục ngựa lướt theo.

Đông Nhĩ lão nhân điều khiển cổ xe tứ mã chở Phương phu nhân, Phương Lạc và Phương Tuyết Nghi bám theo sau.

Cổ xe không, được buộc vào xe của Đông Nhĩ lão nhân bằng một sợi dây thừng nên khi cổ xe trước lăn bánh thì cổ xe sau cũng tự động đi theo.

Đoàn xa mã đi chừng hai mươi dặm thì bỗng nhiên dừng lại.

Phương Tuyết Nghi vén rèm nhìn ra thì thấy Trung Châu Tam Hiệp và Ngôn Phụng Khanh đang thương lượng điều gì, chàng thầm nghĩ:

- Có lẻ bọn họ đang bàn kế sách đối phó Ma Đao Điền Nguyên...

Nghĩ đoạn chàng quét mục quang nhìn xung quanh thì thấy đây là vung hoang vu trống vắng

không một bóng người, trước mặt có một ngã ba.

Phương Thiên Thành bước đến cạnh cổ xe và khẽ gọi:

- Hiền thê...

Lão chợt cảm thấy một nỗi tê tái gợn lên trong lòng nên không nói được nữa.

Phương phu nhân vén rèm xe bước ra và hỏi:

- Có chuyện gì phu quân cứ nói? Chuyện gì đến tất phải đến thôi.

Phương Thiên Thành thở dài một hỏi rồi nói:

- Ta và đại ca, tam đệ phải đi phó hội...

Phương phu nhân tiếp lời:

- Phó hội lần nầy rất nguy hiểm nên không thể đưa thiếp cùng đi, phải không?

Phương Thiên Thành gật đầu, nói:

- Vì vậy ta phó thác cho vị Ngôn huynh đệ đây đưa nàng và Lạc nhi, Nghi nhi đến một nơi yên tỉnh ở tạm mấy ngày.

Phương phu nhân bất giác rơi lệ, bà khẻ gật đầu với vẽ nhu thuận và nói:

- Nhất định chàng sẽ trở về với thiếp phải không?

Một lời bình thường nhưng hơn thiên ngôn vạn ngữ, bao hàm tình ý vô hạn.

Phương Thiên Thành cố nén sự xót xa, lão mĩm cười, nói:

- Dù ta không hồi gia thì cũng tin rằng nàng có thể chiếu cố ổn thoả cho hai hài tử.

Câu trả lời cũng rất nhẹ nhàng nhưng trong thâm ý đã ngầm phó thác trọng trách của người cha.

Phương Thiên Thành nắm lấy tay Phương phu nhân rồi nói:

- Nàng phải tự bảo trọng nhé.

Phương phu nhân gượng cười, nói:

- Phu quân cũng bảo trọng, thiếp sẽ rất kiên nhẫn đợi chàng trở về.

Phương Thiên Thành quay sang Ngôn Phụng Khanh rồi hành lễ, nói:

- Vạn sự xin bái thác.

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Tại hạ sẽ tận tâm tận lực hành sự.

Phương Thiên Thành tung người lên ngựa và ra roi giục ngựa phóng đi ngay.

Thạch Tuấn cung thủ, nói:

- Nhị tẩu bảo trọng, tiểu đệ xin bái biệt.

Nói đoạn lão cũng giục ngựa phóng đi.

Trịnh Đại Cương vẫn lạnh lùng bàng quan, chờ khi Thạch Tuấn đi rồi lão mới nói:

- Hy vọng là phu nhân sẽ chiếu cố tốt cho hai vị hiền điệt.

Phương phu nhân nói:

- Đại ca yên tâm, thanh sơn bất cải lạc thuỷ trường lưu thì tình của muội với Phương lang cũng bất biến. Vạn nhất có điều gì bất hạnh thì muội cũng tự biết chăm sóc cho hai hài tử.

Trịnh Đại Cương cười ha hả một tràng rồi nói:

- Ba huynh đệ bọn ta cùng hẹn đến quỷ môn quan nên khó nói trước được ngày về.

Nói đoạn lão cung thủ bái biệt rồi giục ngựa phóng đi.

Phương phu nhân nhìn theo bóng Trung Châu Tam Hiệp dần khuất rồi đưa tay gạt lệ, nói với Ngôn Phụng Khanh:

- Mọi chuyện xin phiền Ngôn đại hiệp vậy.

Ngôn Phụng Khanh thầm nghĩ:

- Phu nhân này thiên sinh mỹ chất tuy đã ngoài tam tuần nhưng trong cứ như thiếu nữ đôi mươi. Sự nhu mì của bà ta thật đáng thương nhưng sự kiên cường cũng đáng kính phục.

Nghĩ đoạn hắn nói:

- Phu nhân cứ yên tâm, Trung Châu Tam Hiệp phó hội lần nầy tuy hung đa cát thiểu nhưng tại hạ tin rằng sẽ có cát nhân thiên tướng trợ giúp, ngày sau bọn họ sẽ quay về thôi.

Phương phu nhân cố nén bi thương và gượng cười, nói:

- Ngôn đại hiệp định đưa bọn thiếp đến nơi nào vậy?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Phương Nhị Hiệp có dặn tại hạ trước khi đến nơi thì không nên nói ra nơi phải đến, xin phu nhân lượng thứ cho.

Phương phu nhân nói:

- Phu quân đã dặn thì tiện thiếp không thể hỏi nhiều rồi.

Ngôn Phụng Khanh đưa tay, nói:

- Mời phu nhân trở lại xe, chúng ta lập tức lên đường thôi!

Phương phu nhân y lời quay trở lại cổ xe thứ nhất rồi buông rèm xuống.

Ngôn Phụng Khanh nhìn qua Đông Nhĩ lão nhân rồi nói:

- Xin lão trượng đánh xe theo sau tại hạ.

Đoàn xa mã rẽ qua ngã đường khác mà đi.

Phương Tuyết Nghi trốn trong xe thấy Trung Châu Tam Hiệp đi ngã khác thì bất giác lo lắng thầm nghĩ:

- Bọn họ đi một đường, ta lại đi một đường thì biết đâu mà tìm?

Chàng muốn nhãy xuống xe đuổi theo Trung Châu Tam Hiệp nhưng chàng biết làm như vậy tất sẽ bị đại bá đuổi về và càng khiến cho Phương phu nhân sinh nghi, sau này muốn trốn đi cũng không có cơ hội nên đành nán lại, vì không dám vọng động nên chàng càng trông cho Đông Nhĩ lão nhân đưa ra kế sách giúp chàng thoát đi.

Thế nhưng, dường như Đông Nhĩ lão nhân chẳng tỏ ra quan tâm gì, đừng nói là nghĩ biện pháp giúp chàng, ngay cả việc quay lại nhìn chàng mà lão cũng không.

Xe càng lúc càng chạy nhanh thì Phương Tuyết Nghi càng khẩn trương, chàng không thể nào ngồi yên nên cứ nhấp nhỏm theo dỏi từng cử động của Đông Nhĩ lão nhân.

Chàng thử vén rèm nhìn ra sau thì chàng thấy cổ xe không dau nữa, lúc nầy chàng mới hiểu dụng ý, thì ra cổ xe đó là dùng để nghi binh, hiện tại đã đi theo bọn Phương Thiên Thành rồi.

Đoàn xa mã đi được một đoạn khá xa thì đột nhiên dừng lại rất gấp.

Kế đó là nghe giọng Ngôn Phụng Khanh nói:

- Lão trượng, xin đánh xe vào bải cỏ bên đường đi.

Đông Nhĩ lão nhân liền rẻ dây cương cho xe qua bên phải, xung quanh là cỏ hoang mọc ngút ngàn.

Phương Tuyết Nghi chồm tới trước quan sát thì thấy có bốn kỵ mã phi lại như bay để lại phía sau bụi cát mù trời.

Phương phu nhân hỏi:

- Nghi nhi, có người đuổi theo chúng ta phải không?

Phương Tuyết Nghi đáp:

- Có mấy kỵ mã đang phi đến nhưng có phải truy theo chúng ta hay không thì hài nhi không biết.

Phương phu nhân nói:

- Bất luận xảy ra chuyện gì, nếu chưa được gọi thì các ngươi không được ra khỏi xe đấy nhé!

Phương Lạc và Phương Tuyết Nghi cùng gật đầu.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng đến gần, Phương Tuyết Nghi không nén được lòng hiếu kỳ nên lại

vén rèm lên xem, thì đã nghe một giọng thô kệch quát hỏi:

- Đây có phải là xe của Phương phu nhân không?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Không phải, các vị tìm nhầm người rồi.

Một giọng khác lạnh lùng tiếp:

- Xin hỏi quý tính của bằng hữu? Bọn tại hạ đều biết những bằng hữu mà Trung Châu Tam Hiệp giao du, dù không nhớ tên nhưng diện mạo thì không thể quên, tuy nhiên xưa nay bọn tại hạ chưa từng gặp các hạ bao giờ!

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Đó là vì tại hạ không phải là bằng hữu của Trung Châu Tam Hiệp, còn như tính danh thì có lẻ cũng không cần thiết nói với chư vị.

Một tiếng cười nhạt và tiếp theo đó là một giọng thâm trầm nói:

- Bằng hữu đã không phải là người trong cuộc thì chớ nên dấn thân vào vũng nước này, nên biết đao thương vô tình, các hạ...

Ngôn Phụng Khanh tiếp lời:

- Xưa nay bốn vị và tại hạ không hề quen biết nhau, bọn tại hạ đang có chuyện gấp nên không thể cùng chư vị nói nhiều, xin chư vị nhường đường cho.

Chợt nghe một tràng cười ha hả cất lên, tiếp theo là một giọng lạnh lùng nói:

- Hảo bằng hữu, ngươi nói dễ dàng qua nhỉ...

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên người này nhãy xuống ngựa, đơn đao cũng rút ra cùng lúc, hắn vừa tiến lại cổ xe vừa nói:

- Cổ xe này đã không phải của Phương phu nhân thì cho bọn tại hạ xem thử được không?

"Choang" một tiếng, Ngôn Phụng Khanh cũng rút trường kiếm gạt đơn đao của đối phương sang một bên và quát:

- Không được vô lễ!

Phương phu nhân tay nắm chặt đốc kiếm, tay vén rèm bước ra. Bà ngẫng đầu nhìn lên thì thấy hai đại hán mặc kinh trang mang đại đao chận trước xe, còn hai đại hán khác thì đang đối diện với Ngôn Phụng Khanh.

Bà chậm rải nhìn qua đối phương một lượt rồi hỏi:

- Bốn vị tìm ta chăng?

Ngôn Phụng Khanh thấy Phương phu nhân đã xuất hiện thì nghĩ thầm:

- Xem ra hôm nay khó tránh khỏi một trường ác đấu rồi.

Phương Tuyết Nghi liếc nhìn Đông Nhĩ lão nhân ngồi trước xe thì thấy lão vẫn nắm chặt dây cương, thần thái bình thường tựa như không quan tâm đến chuyên đang xảy ra trước mặt.

Chợt nghe đại hán bên trái nói:

- Các hạ là Phương phu nhân chăng?

Phương phu nhân nghiêm sắc diện nói:

- Không sai, các vị tìm ai?

Dường như đại hán bên trái là nhân vật đứng đầu trong bọn, hắn cung thủ nói:

- Bọn tại hạ phụng mệnh nghênh tiếp Phương phu nhân.

Phương phu nhân ngạc nhiên hỏi lại:

- Phụng mệnh của ai?

Đại hán mĩm cười, nói:

- Chuyện này...xin lượng thứ là tại hạ không tiện nói ra.

Phương phu nhân lạnh lùng nói:

- Vậy thì các hạ hãy hồi báo với người đó là ta không đi!

Đại hán chợt biến sắc, hắn nói:

- Phu nhân sai rồi.

Phương phu nhân nộ khí quát hỏi:

- Ta sai chỗ nào?

Đại hán nói:

- Phu nhân không đi cũng phải đi thôi, bọn tại hạ đã phụng mệnh mà đến thi không thể không mời phu nhân đi một chuyến!

Phương phu nhân chậm rải nói:

- Thế ta không đi thì sao?

Đại hán nói:

- Bất đắc dĩ thì bọn tại hạ đành phải miễn cưởng mời phu nhân đi vậy.

Phương phu nhân nói:

- Các ngươi nhìn lầm người rồi, ta có thể tử chiến dưới đao các ngươi và phơi xác tại hoang sơn dã lãnh này nhưng quyết không thể đi theo các ngươi.

Bà ta thiên tính nhu hoà nên lúc nộ khí lời nói cũng khá uyển chuyển.

Đại hán cười ha hả một tràng rồi nói:

- Bon tại hạ phụng mệnh đến bắt sống người thì làm sao để cho phu nhân chết được?

Bỗng nhiên Đông Nhĩ lão nhân ngồi trước xe quay lại nhìn Phương Tuyết Nghi nhưng lão vẫn không nói gì.

Phương phu nhân nói tiếp:

- Các ngươi đừng vọng tưởng là ta sẽ chú ý!

Đại hán cười nhạt, nói:

- Lão Lương, ngươi xuất thủ thử xem kiếm pháp của Phương phu nhân thế nào?

Đại hán bên phải đáp một tiếng rồi lập tức vung đơn đao đâm về phía Phương phu nhân.

Bỗng nhiên có bóng người thấp thoáng, một đạo hàn quang loé lên, "choang" một tiếng, đơn đao của đại hán họ Lương đã bị đánh bất ra.

Phương phu nhân định thần nhìn kỹ thì thấy Ngôn Phụng Khanh tay nắm chặt trường kiếm đứng chận trước mặt mình, đại hán họ Lương bị kiếm của Ngôn Phụng Khanh đánh bật ra nên phải thối lui hai bước, hắn vừa kinh vừa nộ, lạnh lùng quát:

- Thân thủ của các hạ xem ra không phải là bộc nhân.

Ngôn Phụng Khanh tiếp lời:

- Có lẻ bọn tại hạ không cần phải báo danh tánh, các hạ cứ tận lực thi triển võ công trên đao di!

Đại hán bên trái liếc nhìn Ngôn Phụng Khanh rồi lạnh lùng nói:

- Các hạ đã nhất định dấn thân vào vũng nước đục này thì tất phải là cao nhân hữu danh hữu tính, chẳng hay đại danh của các hạ xưng hô thế nào?

Ngôn Phụng Khanh chẳng quan tâm đến câu hỏi của đại hán, quay lại nói với Phương phu nhân:

- Xin phu nhân lui bước, mấy tên vô danh tiểu tốt ở đây xin để cho tại hạ đối phó.

Phương phu nhân gật đầu, nói:

- Phiền các hạ vậy.

Nói đoạn bà quay người trở lại cổ xe.

Đại hán bên trái thấy vậy liên hạ lệnh:

- Động thủ!

Lời vừa phát thì hắn cũng tung người bỗ nhào về phía Phương phu nhân.

Ngôn Phụng Khanh luôn để ý tên này, bây giờ nghe hắn phát hiệu lệnh thì biết võ công của hắn tất phải cao cường nhất trong bọn. Cầm tặc tiên cầm vương, đả xà tiên đả đầu, nếu thu thập được kẻ đứng đầu thì ba tên còn lại sẽ dễ dàng đối phó.

Nghĩ vậy nên khi đại hán bên trái vừa bổ đến Phương phu nhân thì Ngôn Phụng Khánh cũng tung người phi lên, trường kiếm vạch một đạo hàn quang sáng quắc đâm vào ngực đại hán.

Thế nhưng đại hán kịp thời hoành đao chống đỡ, "choang" một tiếng đinh tai nhức óc, song phương dường như rơi xuống đất cùng một lúc.

Ngôn Phụng Khanh thầm nghĩ:

- Nội lực của người này không phải tầm thường, ta không nên dùng sức với hắn.

Nghĩ đoạn hắn vung trường kiếm múa tít mấy vòng rồi bất ngờ đâm vào mạng sườn của đại hán.

Song phương bắt đầu triển khai một trường ác đấu.

Lúc nầy ba đại hán còn lại đều xông về phía Phương phu nhân. Ngôn Phụng Khanh thấy vậy, nhưng đang giao thủ kịch liệt với đối phương nên không thể nào phân thân ngăn cản được.

Tuy nhiên bọn người này phụng mệnh phải bắt sống Phương phu nhân nên nhất thời chúng không dám đả thương bà, vì thế binh khí trở nên vô dụng, bọn chúng đành thi triển cầm nả thủ để uy hiếp.

Nhưng đáng tiếc là trường kiếm của Phương phu nhân luôn vũ lộng nên thủy chung bọn chúng vẫn không thể làm gì được.

Trong lòng Phương phu nhân thừa hiểu nếu không may bị bọn chúng bắt đi thì tất sẽ bị lăng nhục, vì vậy thà tử chiến chứ quyết không để lọt vào tay bọn chúng. Tâm ý đã quyết nên kiếm thế càng lúc càng uy mãnh hơn, chiêu chiêu thức thức đều nhằm công vào yếu huyệt của ba đại hán.

Còn ba đại hán vì không dám hạ độc thủ nên để cho Phương phu nhân chiếm không ít tiện nghi.

Lúc nầy Phương Lạc và Phương Tuyết Nghi đã vén cao rèm lên quan chiến.

Trường ác đấu càng lúc càng kịch liệt, ba đại hán bị ba kiếm thế của Phương phu nhân uy hiếp mải nên buộc lòng phải dùng đao chống đở, thỉnh thoảng bọn chúng cũng phản công vài chiêu bằng trảo thủ nhưng đều không có tác dụng.

Nhưng càng theo dỏi trường ác chiến, Phương Tuyết Nghi càng nóng ruột, chàng nhìn qua Đông Nhĩ lão nhân thì thấy lão nhắm mắt mà ngồi, dường như chẳng quan tâm gì đến trường ác đấu trước mặt, chàng không nhịn được nên buột miệng nói:

- Lão tiền bối...

Đông Nhĩ lão nhân từ từ quay lại và khẻ nói:

- Hài tử, tại sao không giúp bá mẫu ngươi một tay?

Phương Tuyết Nghi sững người và nói:

- Vản bối...

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói:

- Ngươi rất sợ, phải không?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Không...

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Đã không sợ thì tại sao không xuất thủ thử xem?

Phương Tuyết Nghi nghe xong thì đột nhiên xuống xe, trường kiếm cũng lập tức xuất khỏi võ.

Nhưng Phương Lạc đã tung người xuống chận đường và nói:

- Tiểu đệ, đọc sách thì ngươi hơn ta nhưng động thủ thì không bằng ta đâu, mau trở lại xe, để ta đi giúp mẫu thân một tay.

Đại hán họ Lương thấy cảnh này thì liền nói:

- Lý huynh, ngươi và Lục đệ đối phó với Phương phu nhân, để ta đi thu thập hai tên tiểu tử này trước đã.

Hai đại hán họ Lý và họ Lục đáp một tiếng rồi thi triển đao pháp chống đở kiếm thế của Phương phu nhân.

Đại hán họ Lương đột nhiên thối lui hai bước thoát khỏi vòng chiến rồi bất ngờ vung đao tấn công Phương Lạc.

Phương Tuyết Nghi trầm giọng quát:

- Đại ca mau tránh ra!

Phương Lạc khi nào chịu nhún, chàng soạt ngang một bước rồi tuốt trường kiếm đâm về phía đối phương.

Đại hán họ Lương cười ha hả một tràng rồi nói:

- Cả hai ngươi cùng lên đi! Như thế Lương đại gia ta đở phải tốn thời gian. Bọn ta không đả thương Phương phu nhân nhưng với bọn ngươi thì chẳng cần hạ thủ lưu tình.

Nói đoạn hắn vung đao gạt trường kiếm của Phương Lạc qua một bên rồi phản kích một đao.

Tuy được Phương Thiên Thành chân truyền, võ công của Phương Lạc vẫn còn kém xa đối phương, vã lại chàng thiếu kinh nghiệm đối địch nên bị đại hán họ Lương bức phải lui bước liên tục.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì sãi bước lên trước và quát lớn:

- Đại ca tránh ra!

Lời vừa phát thì trường kiếm cũng xuất thủ đâm tới.

Đại hán họ Lương cười ha hả rồi nói:

- Tiểu đệ hay đại ca gì ta cũng giết tất!

Vừa nói hắn vừa vung đao chém về phía Phương Tuyết Nghi, thế đao dưới đôi tay hộ pháp của hắn trở nên uy mãnh vô cùng, nào ngờ kiếm thế của Phương Tuyết Nghi không cho đao của đối phương đâm tới mà đã tự động chuyển hướng công.

Biến chuyển này quá bất ngờ, đại hán họ Lương nhất thời hơi sững người thì trường kiếm đã đâm thẳng vào ngực hắn rồi.

Hắn chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống như pho tượng nằm yên bất động.

Từ lúc sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên Phương Tuyết Nghi giết người, vì vậy nên chàng cũng chẳng biết rút kiếm ra thế nào, khi thi thể đại hán họ Lương ngã xuống thì tự nhiên trường kiếm cũng được rút ra.

Phương Lạc thấy vậy thì cảm thấy kỳ quái, chàng thầm nghĩ:

- Đây là chuyện thế nào? Võ công của Nghi đệ xưa nay không bằng ta, tại sao bỗng nhiên lại tiến bộ đến thế?

Lại nói đến Phương Tuyết Nghi, sau khi xuất một kiếm đâm chết đối phương thì hào khí chợt dâng lên và trong lòng càng tự tin hơn.

Chàng thầm nghĩ:

- Kiếm thế lợi hại như vậy thì ta cứ lần lượt xuất chiêu, một kiếm không được thì hai, ba kiếm tất phải được.

Nghĩ đoạn chàng lướt về phía Phương phu nhân và cao giọng nói:

- Xin bá mẫu hay thối lui nghỉ ngơi một lát, mấy tên ác đồ này cứ giao cho hài tử.

Phương phu nhân liếc nhìn qua thì thấy đại hán họ Lương đã phơi thây giữa đương trường, bà cảm thấy kỳ quái nên thầm nghĩ:

- Đây là chuyện thế nào, Lạc nhi. Nghi nhi đều không có khả năng giết đại hán đó, lẻ nào Đông Nhĩ lão nhân xuất thủ?

Thì ra trong lòng bà đã sớm hoài nghi Đông Nhĩ lão nhân là một vị cao nhân đầy tuyệt kỹ.

Do phân tâm suy nghĩ nên kiếm thế của bà cũng lập tức chậm lại, đại hán họ Lý và họ Lục lập tức công liên ba chiêu bức Phương phu nhân phải thối lui năm sáu bước.

Ngay lúc đó Phương Tuyết Nghi cũng vừa nhập vòng chiến, trường kiếm xuất thủ đâm ra một cách tự nhiên, nhưng đột nhiên nghe một tiếng rú thảm thiết, đại hán họ Lý buông đao ôm lấy bụng rồi khuỵ xuống đất, thì ra trường kiếm của Phương Tuyết Nghi rạch một đường từ ngực xuống bụng dưới của hắn, khiến cho ruột gan lẫn máu me tuôn ra lênh láng. Thương thế của đại hán này rất trầm trọng, hắn giẩy giụa một hồi rồi mới chết.

Lần nầy Phương phu nhân tận mắt mục kiến Phương Tuyết Nghi xuất thủ giết địch nên càng kỳ

quái, bà cất tiếng hỏi:

- Hài tử, ngươi học võ công khi nào mà đại nương ta chẳng biết tí gì vậy?

Phương Tuyết Nghi ấp úng nói:

- Nghi nhi... Nghi nhi...

Chàng cảm thấy trong thiên ngôn vạn ngữ chẳng biết nên bắt đầu từ đâu, vì vậy đành dừng lại nữa chừng.

Phương phu nhân nhìn qua Đông Nhĩ lão nhân rồi hỏi tiếp:

- Là vị Đông lão trượng đó truyền võ công cho ngươi phải không?

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói:

- Không sai!

Phương phu nhân khẻ thở dài rồi nói:

- Lẻ ra ta nên nghĩ sớm đến điều nầy.

Nói đoạn bà ta quay người bước về phía Đông Nhĩ lão nhân.

Nguyên đại hán họ Lục thấy hai đồng bọn bị tử thương dưới kiếm của Phương Tuyết Nghi thì kinh hồn bạt vía quay đầu bõ chạy, còn đại hán động thủ với Ngôn Phụng Khanh, thì bị cái chết của đồng bọn làm phân tâm nên cũng bị trúng một kiếm của đối phương, hắn biết là không thể nào thủ thắng nên vội vàng bõ chạy, nhưng Ngôn Phụng Khanh đã nhanh tay hơn.

Trường kiếm loé lên một đạo hàn quang, thân hình của đại hán này lập tức bị tiện làm hai khúc.

Thuận thế, Ngôn Phụng Khanh tung người lướt đi, chỉ trong ba bước thì trường kiếm cũng kết liễu sinh mạng đại hán họ Lục.

Ngôn Phụng Khanh chậm rải quay lại, khi thấy thi thể hai đại hán họ Lương và họ Lý nằm ngang giữa đương trường thì hắn buột miệng nói:

- Võ công của phu nhân quả nhiên cao cường, tại hạ cảm thấy hổ thẹn vô cùng.

Thì ra hắn vẫn nghĩ hai đại hán này là do Phương phu nhân hạ thủ chứ không biết cả hai đều bị Tuyết Nghi giết chết.

Phương phu nhân đã bước đến trước cổ xe, bà nghe hỏi thì quay lại nói:

- Không phải do tiện thiếp giết chết đâu.

Ngôn Phụng Khanh sững người, hắn nói:

- Không phải phu nhân thì là ai?

Phương Lạc chỉ Phương Tuyết Nghi và nói:

- Là tiểu đệ của vản bối đấy.

Ngôn Phụng Khanh nhìn qua Tuyết Nghi với ánh mắt bán nghi và hỏi lại:

- Là Phương thế điệt?

Phương Tuyết Nghi khẻ nói:

- Tiểu điệt chỉ gặp may thôi.

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Không ngờ kiếm pháp của Phương gia lợi hại như vậy, chuyện này tại hạ được mở rộng không ít kiến văn.

Phương Lạc nói:

- Không phải hắn sử dụng kiếm pháp của Phương gia.

Ngôn Phụng Khanh càng ngạc nhiên, hắn buột miệng hỏi:

- Không phải kiếm pháp của Phương gia vậy thì...

Phương Tuyết Nghi cũng nói lấp lửng:

- Kiếm pháp tiểu điệt thi triển là...

Ngôn Phụng Khanh liền nói:

- Phương thế điệt không cần khó xử, tại hạ không có y truy nguyên đâu.

Lúc nầy Phương phu nhân đã bước đến cạnh Đông Nhĩ lão nhân, bà cất giọng nhu nhã nói:

- Lão tiền bối...

Đông Nhĩ lão nhân vẫn ngồi yên bất động tựa hồ như không nghe không thấy gì.

Ngôn Phụng Khanh cảm thấy kỳ quặc nên thầm nghĩ:

- Lẻ nào vị lão nhân đánh xe mới là người giết hai hung thủ thật sự?

Vừa nghĩ đến đây thì thấy Phương phu nhân quỳ xuống bái lạy và nói:

- Lão tiền bối, xin nhận của tiện thiếp một lạy.

Lúc nầy Đông Nhĩ lão nhân mới có phản ứng, lão mở mắt ra và nói:

- Phu nhân đứng lên đi, có chuyện gì cứ nói.

Phương phu nhân đứng lên rồi chậm rãi nói:

- Nếu lão tiền bối có lòng từ bi thì xin hãy cứu giúp phu quân của tiện thiếp.

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói:

- Hãy bảo Phương Tuyết Nghi đi!

Phương phu nhân sững người giây lát rồi nói:

- Võ công của đối phương rất cao cường, tuy phu quân của tiện thiếp không nói rõ nhưng tiện thiếp ngầm cảm thấy chuyến đi này lành ít dữ nhiều, Nghi nhi luyện tập võ công chưa được bao lâu thì làm sao đối phó được cường địch?

Đông Nhĩ lão nhân vẫn thản nhiên nói:

- Bảo hắn đi thôi, nếu phu nhân tin tưởng lão phu thì cứ bảo hắn đi, bằng không thì chẳng cần nói với lão phu làm gì.

Phương phu nhân ngẫn người giây lát rồi hỏi:

- Tiện thiếp cùng đi được không?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Không cần, nhờ vị Ngôn chưởng môn kia đưa hắn đi là được.

Ngôn Phụng Khanh muốn khai khẩu nhưng Đông Nhĩ lão nhân đã cướp lời nói tiếp:

- Cũng không để nhà ngươi đi uổng công đâu, ngày sau Nghi nhi sẽ giúp ngươi tìm lại võ công đã thất truyền của Ngôn gia.

Phương phu nhân tiếp lời:

- Ngôn chưởng môn đã nghe vị tiền bối này nói rồi chứ! Nếu Ngôn chưởng môn đồng ý đưa Nghi nhi đi một chuyến thì tiện thiếp cảm kích vạn phần.

Ngôn Phụng Khanh gật đầu rồi nhìn qua Đông Nhĩ lão nhân, nói:

- Dám hỏi đại danh của lão tiền bối xưng hô thế nào?

Đông Nhĩ lão nhân lắc đầu, nói:

- Không cần hỏi danh tánh của lão phu và cũng chẳng cần nói rõ nội tình với Trung Châu Tam Hiệp, chỉ cần nói Phương phu nhân muốn ngươi và Nghi nhi đi giúp bọn họ là được rồi.

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Trung Châu Tam Hiệp là hạng nhân vật nào mà có thể tin những lời như vậy?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Ngươi chỉ cần nói như vậy là đũ rồi...

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Sau khi phó hội với Ma Đao Điền Nguyên thì bảo bọn họ quay về Gia Định tìm đến Trình Tử Vọng thì tự nhiên sẽ gặp Phương phu nhân.

Ngôn Phụng Khanh còn muốn hỏi nữa nhưng Đông Nhĩ lão nhân đã bế mục, miệng lạnh lùng nói:

- Không cần hỏi nữa, nếu các ngươi biết danh tính của lão phu thì lập tức sẽ...

(Mất trang 105-110)

thắng được Ma Đao Điền Nguyên.

Nghĩ vậy nên Ngôn Phụng Khanh này ra hy vọng là muốn đuổi kịp Trung Châu Tam Hiệp trước khi bọn họ phó hội với Ma Đao Điền Nguyên. Do do hắn giục ngựa phóng đi như bay, báo hại Phương Tuyết Nghi đuổi theo đến bở hơi tai.

Song mã phi hành đến chiều tối thì phải tìm khách điếm ngủ trọ, bởi lẻ người thì chịu đựng được nhưng ngựa thì không thể nào đi tiếp.

Sáng sớm hôm sau cả hai lập tức đăng trình. Nhờ Trung Châu Tam Hiệp phó hội không ẩn giấu thân phận nên cũng dễ dàng hỏi thăm phương hướng bọn họ đi qua. Tuy nhiên, Ngôn Phụng Khanh và Phương Tuyết Nghi đuổi theo một ngày đường nữa vẫn không thấy tung tích Trung Châu Tam Hiệp đâu cả.

Khi hoàng hôn buông xuống thì bọn họ cũng vừa đến một ngã ba đường.

Ngôn Phụng Khanh cho ngựa phi nước kiệu rồi quét mục quang quan sát tứ phía.

Phương Tuyết Nghi cũng hảm tốc độ rồi khẻ hỏi:

- Bọn họ đi qua đây bất quá chỉ vài canh giờ, thế tại sao chúng ta không tìm thấy dấu chân ngựa?

Ngôn Phụng Khanh thầm nghĩ:

- Có lẻ bọn họ đã rẻ hướng đâu đây thôi.

Nghĩ đoạn hắn xuống ngựa rồi sục sạo một hồi thì tìm thấy dấu chân ngựa trên một đường mòn rẻ về bên trái. Theo hướng này nhìn ra xa thì thấy núi non điệp trùng, ám khí bao phủ nặng nề và dường như không còn đường để đi xa hơn nữa.

Phương Tuyết Nghi sau khi kiểm tra hai ngã đường trước mặt và bên phải thì quay lại nói:

- Tiểu điệt đã quan sát hai ngã đường kia nhưng không thấy dấu chân ngựa, nhất định là bọn họ đi về ngã đường bên trái này rồi.

Ngôn Phụng Khanh khẻ thở ra rồi nói:

- Thế điệt, con đường này phía trước không có nơi để đến, chúng ta biết đi đâu bây giờ?

Tuyết Nghi nói:

- Bất luận là bọn họ đi đâu nhưng rõ ràng là di vào con đường này, không thể sai được.

Nói đoạn chàng lên ngựa và đi tiếp:

- Chúng ta đi thôi!

Ngôn Phụng Khanh gượng cười rồi cũng phóng lên ngựa theo sát phía sau Tuyết Nghi.

Song mã đi chừng hai dặm thì đột nhiên Phương Tuyết Nghi dừng ngựa.

Ngôn Phụng Khanh lướt lên hỏi:

- Tại sao thế điệt không đi nữa?

Phương Tuyết Nghi chỉ tay qua bên phải và hỏi:

- Tấm biển gỗ kia là có dụng ý gì?

Ngôn Phụng Khanh nhìn ra thì thấy giữa đám cỏ lau lách chừng một trượng có cắm một biển gỗ nhỏ, trên đó dựng binh khí khắc bốn chữ: "Hành nhân dừng bước".

Hắn vội xuống ngựa bước tới xem xét thì thấy vết khắc còn mới nên buột miệng nói:

- Chúng ta đi đúng hướng rồi.

Phương Tuyết Nghi hỏi:

- Nhưng đây là chuyện thế nào?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Trung Châu Tam Hiệp nghĩa đảm nhân tâm, có lẻ bọn họ sợ hành nhân đi vô vùng này sẽ ngộ nạn nên mới cắm biển khuyến cáo.

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói:

- Làm sao chứng minh được tấm biển này là do Trung Châu Tam Hiệp lưu lại?

Ngôn Phụng Khanh ngẫn người một lát rồi nói:

- Tại hạ chỉ suy đoán như thế.

Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Thúc phụ suy đoán không sai, chúng ta đi thôi!

Lời vừa dứt thì chàng lập tức giục ngựa phóng đi.

Ngôn Phụng Khanh vội vàng lên ngựa rượt theo và nói:

- Thế điệt, đã nhập vào hiểm cảnh rồi, xin để tại hạ dẫn đường.

Phương Tuyết Nghi thừa hiểu bản lảnh của mình chẳng qua chỉ là ba chiêu kiếm do Đông Nhĩ lão nhân truyền cho, ngoài ra chàng không còn có tài năng gì cả, nếu đối phương bắn ám khí thì cũng chẳng biết đường nào mà đối phó, do vậy chàng đành để cho Ngôn Phụng Khanh tiến lên trước đi tiền trạm.

Hai người đi chừng một trượng thì hình thế đột biến, trước mặt có hai con đường mòn theo hai hướng trái phải nhưng bị cỏ dại mọc đầy, dường như đã lâu lắm rồi không có người lai vảng.

Lúc này màn đêm đã buông phủ, Ngôn Phụng Khanh dừng ngựa suy nghĩ hồi lâu rồi thở dài, nói:

- Chúng ta phải xuống ngựa đi bộ thôi!

Nói đoạn hắn lập tức hạ mã.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy hình thế phía trước rất kỳ quái, hai ngã đường mòn đều dẫn vào chốn thâm sơn, nếu Ma Đao Điền Nguyên hội diện với Trung Châu Tam Hiệp thì chỉ có một khả năng duy nhất là ở giữa vùng thâm sơn dã lảnh thôi, điều khó hiểu là tại sao Ma Đao Điền Nguyên lại chọn nơi hoang sơn này để tỹ võ với Trung Châu Tam Hiệp?

Nghĩ đến đây thì chàng cũng hạ mã.

Ngôn Phụng Khanh khẻ nói:

- Thế điệt, những vật quan trọng nên mang trên người, có thể chúng ta sẽ không dùng hai con tuấn mã này nữa rồi.

Phương Tuyết Nghi lấy trường kiếm treo nơi yên cương dắt ra sau lưng rồi buộc ngựa vào một góc cây cạnh đó.

Ngôn Phụng Khanh cũng lấy binh khí và buộc ngựa xong thì nói:

- Nào, chúng ta đi vào xem thử!

Nói đoạn hắn vừa cất bước vừa thầm nghĩ:

- Nếu gặp Ma Đao Điền Nguyên thật sự thì sợ rằng chúng ta rất khó quay trở về.

Đây là vùng hoang sơn dã lảnh, bóng đêm bao trùm nên âm khí càng nặng nề đáng sợ, hai người đã đi mấy chục trượng nhưng cỏ hoang và cây dại càng lúc càng rậm rạp, hình thế hoang sơ vô cùng.

Đột nhiên có một giọng nói âm trầm cất lên:

- Dừng lại!

Ngôn Phụng Khanh nhìn lên thì thấy phía trước có hai đại hán mặc hắc y, trong tay mỗi gã đều cầm quỷ đầu đao.

Ngôn Phụng Khanh khẻ hắng giọng rồi nói:

- Phiền nhị vị thông báo với Ma Đao Điền Nguyên, bọn tại hạ là trợ thủ của Trung Châu Tam Hiệp.

Mấy lời thẳng thắng này khiến cho hai đại hán bất giác sững người, hai gã nhìn nhau một lúc rồi đại hán bên trái lên tiếng:

- Các hạ là nhân vật nào?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Khi gặp Điền Nguyên thì tự nhiên hắn sẽ nhận ra bọn tại hạ.

Hai đại hán thấy Ngôn Phụng Khanh và Phương Tuyết Nghi đều trẻ tuổi và chưa từng quen biết,

rồi lại bị Ngôn Phụng Khanh dùng đại ngôn hù doạ nên vội nói:

- Đã như vậy thì xin nhị vị chờ một lát, tại hạ lập tức đi thông báo ngay.

Ngôn Phụng Khanh lạnh lùng nói:

- Tai hạ không nhẫn nại chờ lâu được, nhị vị nhớ đi nhanh trở lại nhanh đấy nhé!

Đại hán bên tả nói:

- Bọn tại hạ sẽ trở lại ngay thôi.

Lời vừa dứt thì hai gã lập tức trở bước, thoáng chốc đã mất hút tung tích.

Hồi 8 - Sấm Sét Giữa Ban Ngày

Thời gian chừng cạn tuần trà thì hai đại hán quay lại và nói:

- Điền đại nhân có lời mời nhị vị.

Ngôn Phụng Khanh nghe hai chữ "đại nhân" thì cảm thấy rất buồn cười nhưng hắn vẫn giữ thái độ lạnh lùng, nói:

- Phiền nhị vị dẫn đường.

Dường như hai đại hán này bị Ngôn Phụng Khanh làm cho khiếp hải nên lập tức quay người dẫn đường mà không dám hỏi thêm một lời.

Ngôn Phụng Khanh và Phương Tuyết Nghi nắm chặt đốc kiếm và theo sát phía sau. Vừa đi cả hai vừa quan sát cảnh vật xung quanh nhưng chỉ thấy nơi này cỏ càng lúc càng rậm rạp, đại hán dẫn đường phải dùng hai tay vạch cỏ mới có thể đi được.

Ngôn Phụng Khanh thầm nghĩ:

- Nơi nay quả nhiên là cực kỳ bí mật.

Hai đại hán dẫn đi quanh co một hồi thì bỗng nhiên dừng bước trước một ngôi nhà cỏ, do được dựng lên giữa một vùng cây cỏ bao la nên trong ngôi nhà cỏ tuy có ánh đèn nhưng trước khi tiếp cận vẫn không thể nào thấy được.

Một đại hán tiến lên trước định gỏ cửa thì bỗng nhiên khung cửa gỗ xịch mở, bên trong có hai hắc y đại hán cầm quỷ đầu đao bước ra.

Đại hán dẫn đường khẽ nói:

- Hai vị nầy là trợ thủ của Trung Châu Tam Hiệp.

Hai đại hán canh cửa quét mục quang lạnh lùng nhìn Ngôn Phụng Khanh và Phương Tuyết Nghi một hồi lâu rồi mới nép người qua một bên và nói:

- Mời nhị vị vào trong!

Ngôn Phụng Khanh và Phương Tuyết Nghi bình thản bước vào.

Tuy là ngôi nhà cỏ nhưng rất quy mô, bên trong chia ra làm nhiều phòng khác nhau, chính giữa có một gian sảnh rộng có lẻ dùng để tiếp khách.

Phương Tuyết Nghi đảo mắt nhìn quanh thì thấy chính sảnh đã bày sẳn hai bàn rượu, một bàn do Trung Châu Tam Hiệp ngồi, một bàn kia là một lão nhân mặc hắc y, râu dài, tóc hoa râm, thần thái cực kỳ quái dị.

Ngôn Phụng Khanh khẻ hắng giọng rồi cùng Phương Tuyết Nghi bước thẳng vào chính sảnh.

Trung Châu Tam Hiệp nhìn qua thấy hai người là Ngôn Phụng Khanh và Phương Tuyết Nghi thì bất giác sững sờ.

Ngôn Phụng Khanh sợ Trung Châu Tam Hiệp gọi ra danh tự của mình nên vội nói:

- Vị nào là Ma Đao Điền đại nhân?

Hắc y nhân ngồi một mình lên tiếng nói:

- Chính là tại hạ, các hạ là ai?

Ngôn Phụng Khanh thản nhiên nói:

- Tại hạ nghe Điền đại nhân ước đấu với Trung Châu Tam Hiệp nên muốn đến đây thưởng lảm trường thịnh hội.

Ma Đao Điền Nguyên chú mục quan sát Ngôn Phụng Khanh một lát rồi nói:

- Tại hạ xin thỉnh giáo đại danh?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Đôi bên đã không phải vì giao du mà đến thì hà tất phải thông báo danh tánh.

Điền Nguyên nói:

- Hình như chúng ta chưa từng gặp nhau?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Không sai, nhưng tại hạ nghe danh Điền đại nhân đã lâu rồi.

Điền Nguyên không thể hỏi rõ lại lịch của Ngôn Phụng Khanh nên đành khiêm tốn nói:

- Khách sáo, khách sáo...

Ngôn Phụng Khanh biết lúc nầy đã ở vào thế cưỡi hổ nên không lộ vẻ khiếp sợ, do vậy hắn ưỡn ngực thẳng người một cách tự nhiên và nói:

- Điền đại nhân tiếp khách thế nầy chẳng phải là quá thất lễ ư?

Điền Nguyên hỏi lại:

- Lão phu thất lễ chỗ nào?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Sãnh đường rộng lớn thế nầy lẻ nào không có chỗ cho bọn tại hạ ngồi?

Điền Nguyên nhìn tới nhìn lui và suy nghĩ mãi cũng không phán đoán được lại lịch của Ngôn Phụng Khanh nên đành gọi thuộc hạ bảo:

- Dọn thêm một bàn rượu cho hai vị hiệp sĩ thiếu niên này.

Hai đại hán canh cửa vừa rồi lập tức khiêng vào một bàn rượu.

Ngôn Phụng Khanh ra hiệu cho Phương Tuyết Nghi ngồi xuống với mình rồi hắn cố ý nâng chun rượu lên uống một cách đường hoàng, sau đó buột miệng nói:

- Rượu ngon! Quả nhiên là hảo tửu.

Dường như Ma Đao Điền Nguyên cũng bị hai thiếu niên nầy làm cho mất tự chủ, lão hy vọng là có thể tìm được chút manh mối gì từ lời nói hoặc thần thái, nào ngờ Ngôn Phụng Khanh càng lúc càng tỏ ra cường thị tự tại, không hề để lộ một chút khả nghi.

Ma Đao Điền Nguyên hắng giọng rồi nói:

- Các hạ không sợ trong rượu có độc à?

Ngôn Phụng Khanh cười nhạt, nói;

- Với thân phận của Ma Đao Điền Nguyên thì có lẻ không đến nỗi thi triển thủ đoạn bỉ ổi như vậy.

Điền Nguyên chau mày, nói:

- Các hạ không muốn thông báo tính danh cũng được, nhưng bọn các hạ đến đây với dụng tâm gì? Có thể nói ra được chứ?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Tại hạ đã nói rõ ràng rồi, bọn tại hạ đến đây với mục đích chỉ để xem náo nhiệt mà thôi.

Điền Nguyên nhìn qua Trung Châu Tam Hiệp và hỏi:

- Có phải hai thiếu niên kia là trợ thủ mà các vị hẹn đến không?

Trịnh Đại Cương lạnh lùng nói:

- Tại hạ không muốn trả lời.

Điền Nguyên cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Lão phu vốn muốn để Trung Châu Tam Hiệp các người liên thủ xuất kích là cho thêm các ngươi một cơ hội, nhưng các ngươi đã mời trợ thủ đến thì tình thế sẽ khác thôi.

Nói đoạn lão vỗ tay ba tiếng thì lập tức có tám đại hán mặc hắc y, lưng dắt quỷ đầu đao bước vào.

Điền Nguyên quét mục quang nhìn qua Ngôn Phụng Khanh và nói:

- Đây là Bát quỷ đao trận do lão phu khổ tâm giáo luyện, nếu bằng hữu các hạ xuất thủ thì lão phu sẽ dùng Bát quỷ đao trận để đối phó.

Lão chuyển mục quang nhìn qua Trung Châu Tam Hiệp và nói tiếp:

- Ba vị đã nghĩ kỹ chưa, lão phu đã nói rõ rồi, ngoài cách đó ra thì chỉ có một đường quyết sinh tử thôi.

Trịnh Đại Cương cười nhạt, nói:

- Bọn tại hạ đã nghĩ thông rồi.

Ma Đao Điền Nguyên gật đầu, nói:

- Thế thì tốt, nếu chư vị đồng ý theo y kiến của tại hạ thì tất nhiên tại hạ sẽ giữ lời hứa.

Trịnh Đại Cương ngữa mặt cười ha hả một tràng rồi nói:

- Trung Châu Tam Hiệp đường đường là nam tử mà há có thể theo ngươi làm giặc sao? Đại trượng phu há có thể vì uy vũ mà khuất phục? Có thể Trịnh mổ không phải là địch thủ của các hạ nhưng vẫn muốn cùng các hạ quyết một phen sinh tử.

Nói đoạn lão rút Tử Kim Đao rồi bước ra giữa chính sảnh, nói tiếp:

- Trịnh mổ xin lảnh giáo đao pháp của các hạ.

Điền Nguyên cười nhạt, nói:

- Trịnh Đại Cương, đây là ý của ngươi hay là ý của ba huynh đệ các ngươi?

Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn cùng tiếp lời:

- Trung Châu Tam Hiệp đã thề đồng sinh cộng tử, tất nhiên do là ý của ba ngươi bọn ta.

Điền Nguyên lại cười nhạt, nói:

- Lão phu hy vọng là ba vị sẽ được như nguyện là vùi xương ở chốn này, nhưng vì đao kiếm vô tình, có thể nhát đao không giết chết các vị, song khi đó các vị muốn sống cũng không được, muốn chết cũng chẳng xong, lúc đó muốn đồng ý với điều kiện của lão phu thì sợ rằng đã quá muộn rồi!

Trịnh Đại Cương lạnh lùng nói:

- Thiên cổ gian nan duy nhất tử, bọn tại hạ đã không sợ cái chết thì còn sợ gì nữa!

Điền Nguyên đứng lên rồi chậm rải vỗ tay ra hiệu, một hắc y đồng tử vội vàng chạy vào dâng lên một thanh cổ đao.

Phương Tuyết Nghi đã mấy lần muốn nhãy ra thử nhưng đều bị Ngôn Phụng Khanh đưa mắt ra hiệu ngăn cản.

Phương Thiên Thành luôn chú mục nhìn Ngôn Phụng Khanh và Phương Tuyết Nghi, lão rất muốn khai khẩu nhưng thủy chung vẫn kiềm chế được.

Điền Nguyên tỏ ra chẳng có chuyện gì, lão chậm rải bước đến trước mặt Trịnh Đại Cương rồi cười nhạt, nói:

- Trinh Đại Cương, một mình ngươi động thủ với Điền mỗ là hoàn toàn không có cơ hội đấy.

Lão nhìn qua Thiên Thành và Thạch Tuấn rồi tiếp lời:

- Tại sao nhị vị không cùng lên một thể?

Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn đều biết không phải Điền Nguyên khoác loác, nếu ba người liên thủ thì may ra còn tiếp được đối phương mấy đao, vì vậy cả hai đưa mắt nhìn nhau rồi cùng bước ra chính sảnh.

Điền Nguyên cười nhạt rồi nói:

- Phương Nhi Hiệp, tại hạ đã phải người đi mời tôn phu nhân và nhị vị lệnh lang cùng đến, tình theo thời gian thì giờ này cũng sắp đến nơi rồi. Ý của tại hạ là muốn để cho phu thê, phu tử các vị gặp mặt lần cuối, nhưng theo tình thế này, xem ra khi phu nhân đến dù Phương Nhi Hiệp không chết thì tất cũng thọ trọng thương thôi.

Phương Thiên Thành thầm nghĩ:

- Quái lạ! Nếu Ngôn Phụng Khanh cùng đi bảo vệ ái thê của ta thì tại sao hắn lại đưa Nghi nhi đến đây? Xem qua hình thái của hai người thì không có vẻ gì là vừa trải qua một trường ác đấu cả.

Nhiều nghi vấn trổi lên trong lòng nhưng Phương Thiên Thành cố kiềm chế, không dám xuất ngôn tương vấn.

Chợt nghe Điền Nguyên lạnh lùng nói tiếp:

- Theo tại hạ biết thì phu phụ Phương Nhi Hiệp nghĩa trọng tình thâm, nếu tại hạ uy hiếp Phương phu nhân thì e rằng tam trinh cửu liệt của bà ta cũng khó lòng giữ được toàn vẹn.

Phương Tuyết Nghi nghe Điền Nguyên sĩ nhục bá mẫu thì nộ khí xung thiên, chàng quát lớn:

- Lão tặc nhân, câm miệng lại!

Điền Nguyên nhìn qua thấy người vừa chửi mình là một đồng tử thì bất giác sững người giây lát rồi hỏi lại:

- Ngươi mắng lão phu phải không?

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói:

- Không sai!

Điền Nguyên phá lên cười một tràng rồi nói:

- Ngươi to gan qua nhỉ!

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Đông Nhĩ lão nhân đã dặn ta càng bình tỉnh càng tốt, bất luận thế nào cũng không được hoang mang và càng không nên phát nộ khí.

Nghĩ đoạn chàng từ từ đứng lên và nói:

- Không những ta muốn chửi lão mà còn muốn giết cả lão để trừ hại cho võ lâm.

Lời vừa dứt thì chàng tuốt kiếm rồi bước ra giữa chính sảnh.

Trinh Đại Cương thấy Tuyết Nghi phát cường như vậy thì nghĩ thầm:

- Hài tử này làm sao chịu nỗi một đao của Điền Nguyên, làm như thế há chẳng phải là đưa thân vào chỗ chết sao?

Nghĩ đoạn lão định cướp tiên cơ xuất thủ thì bắt gặp ánh mắt ra hiệu của Ngôn Phụng Khanh nên đành kiên nhẫn chờ đợi diển biến.

Phương Tuyết Nghi vừa chậm rải bước tới trước và tập trung tinh thần nhớ lại ba chiêu kiếm pháp do Đông Nhĩ lão nhân truyền thụ.

Tám hắc y nhân thấy Tuyết Nghi nhập trận thì cũng lập tức xuất quỷ đầu đao chuẩn bị ngăn chận đối phương, thay cho Điền Nguyên.

Riêng Ma Đao Điền Nguyên sau khi nhìn thân pháp của Tuyết Nghi không có gì đặc biệt nên bất giác động hiếu kỳ, thầm nghĩ:

- Không biết tiểu tử này dựa vào đâu mà to gan như vậy, được, ta phải làm rõ chuyện này trước đã.

Lão vừa nghĩ đến đây thì Tuyết Nghi đã mặc niệm xong kiếm quyết, chàng tập trung tinh thần rồi bất ngờ xông thẳng về phía Điền Nguyên.

Điền Nguyên thối lui một bước rồi lạnh lùng quát:

- Tiểu tử!

Phương Tuyết Nghi dừng bước ngẫng đầu nhìn Điền Nguyên và hỏi:

- Có chuyện gì?

Điền Nguyên thấy đối phương xông thẳng tới mà dường như chẳng coi mình ra gì nên trong lòng vừa kinh ngạc vừa cảm thấy kỳ quái, lão nghĩ tiếp:

- Nếu tiểu tử này không có tuyệt kỹ đặc biệt thì tại sao lại to gan đến thế?

Nghĩ đoạn lão cất tiếng hỏi:

- Ngươi muốn giết lão phu thì tại sao không muốn xuất thủ?

Phương Tuyết Nghi bình tỉnh nói:

- Nếu tại hạ xuất một kiếm mà giết được lão thì chẳng còn gì để nói, nhưng nếu một kiếm mà đả thương được lão thì sao?

Điền Nguyên bất giác sững người, lão hỏi lại:

- Nói thế là có ý gì?

Lão cười nhạt một tiếng rồi tiếp:

- Nếu ngươi thật sự đả thương được lão phu thì ngươi muốn gì cũng được.

Tuyết Nghi cười nhạt, nói:

- Thật thế không?

Điền Nguyên nói:

- Xưa nay lão phu không hề nói dối.

Tuyết Nghi nói:

- Được! Một lời đã định, nơi nay có nhiều thuộc hạ của lão, nếu lão không giữ lời thì ngày sau lão cũng chẳng còn mặt mũi nào gặp người trong thiên hạ.

Điền Nguyên nói:

- Lão phu đã nói ra há có lý nào không giữ lời!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Được! Vậy thì lão hãy cẩn thận nhé!

Điền Nguyên thấy thần thái của đối phương rất tự tin thì trong lòng bỗng nhiên có ý kiêng dè, lão thầm nghĩ:

- Đương thế võ lâm có không ít anh hùng thành danh khi nghe tên ta thì phải tránh xa ba bước, thế tại sao tiểu tử nay lại to gan ngông cuồng như vậy? Lẻ nào hắn có tuyệt kỹ thật sự?

Càng nghĩ lão càng nghi ngờ nên lập tức lớn tiếng nói:

- Tiểu tử, lão phu còn có mấy câu muốn hỏi ngươi.

Tuyết Nghi lạnh lùng nói:

- Được! Lão cứ hỏi! Nhưng lão hỏi càng đơn giản càng tốt cho lão đấy.

Điền Nguyên hỏi:

- Tính danh của ngươi là gì? Là truyền nhân của ai?

Tuyết Nghi lắc đầu nói:

- Điều nầy tại hạ không thể nói.

Điền Nguyên lại sững người giây lát rồi hỏi tiếp:

- Ngươi và Trung Châu Tam Hiệp có quan hệ gì? Tại sao ngươi phải xuất diện thay bọn họ?

Tuyết Nghi lại lắc đầu, nói:

- Lão hỏi toàn những chuyện mà tại hạ chẳng muốn trả lời.

Điền Nguyên biến sắc, lão nói:

- Xưa nay đao của lão phu không giết kẻ vô danh, ngươi báo danh tánh rồi chúng ta động thủ cũng không muộn.

- Nhất định là phải báo danh tánh sao?

- Không sai.

- Được! Tại hạ là Phương Tuyết Nghi.

- Phương Tuyết Nghi? Xưa nay lão phu chưa từng nghe danh tự này.

Phương Tuyết Nghi nắm chất đốc kiếm đâm tới trước và nói:

- Tiếp chiêu thứ nhất của tại hạ!

Điền Nguyên vẫn đứng yên bất động, lão tập trung tinh thần xem thử thân pháp và kiếm pháp của đối phương biến hóa như thế nào?

Phương Tuyết Nghi chỉ học được ba chiêu kiếm pháp, tuy là ba chiêu tuyệt thế võ công, mỗi chiêu đều có biến hóa nhưng chàng lại vận dụng không linh hoạt, sau khi xuất kiếm thì lẻ ra Điền Nguyên phải vung đao chống đở thì chàng mới có thể xoay chuyển tìm sự biến hoá.

Nào ngờ Điền Nguyên có dụng tâm muốn xem lại lịch kiếm pháp của chàng nên lão ta không hề có phản ứng gì.

Do vậy, sau khi đâm kiếm ra thì Phương Tuyết Nghi chẳng biết phải làm thế nào nữa, chàng đành phải dừng chiêu giữa chừng.

Điền Nguyên thấy vậy thì càng cảm thấy kỳ quặc, lão thầm nghĩ:

- Thế nầy là sao?

Bình sinh lão từng động thủ không dưới trăm ngàn trận nhưng chưa từng thấy kiếm thế quái dị thế nầy bao giờ nên chau mày, nói:

- Tại sao ngươi dừng tay mà không đâm tới?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên hỏi lại:

- Tại sao lão không xuất đao đở kiếm thế của tại hạ?

Điền Nguyên cười nhạt mấy tiếng rồi nói:

- Lão phu dựa vào khoái đao mà thành danh trong võ lâm, nếu bạt đao phản kích thì còn gì tính mạng của ngươi chứ?

Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Lão không muốn bạt đao ứng chiến thì tại hạ sao nỡ đâm kẻ không chống cự?

Chàng vừa nói vừa nhớ lại thứ tự kiêm quyết của ba chiêu kiếm pháp nhưng vẫn không biết là nên ứng biến thế nào.

Ma Đao Điền Nguyên là nhân vật vốn thâm trầm, lão thấy kiếm thế của đối phương bất động thì cũng không muốn xuất thủ, song mục dồn vào người Tuyết Nghi chờ xem sự biến hóa trong đường kiếm của chàng.

Nhất thời song phương đứng yên bất động.

Trung Châu Tam Hiệp lạnh lùng quan chiến nhưng trong lòng nóng như lửa đốt.

Trịnh Đại Cương khẻ nói:

- Nhị đệ, đây là kiếm pháp gì vậy?

Phương Thiên Thành gượng cười, nói:

- Tiểu đệ cũng không biết.

Trịnh Đại Cương nói tiếp:

- Nhát đao của Điền Nguyên có thể nói là kinh thiên động địa, trong võ lâm rất ít người may mắn thoát được, chúng ta không thể lấy mắt nhìn hài tử này tử thương dưới ma đao, chi ít thì cũng không để hắn chết trước bọn ta, Vi huynh xuất trận đây!

Nói đoạn lão tung người về phía Điền Nguyên và quát lớn:

- Ngươi không dám động thủ với một đồng tử thì làm sao quyết đấu với Trung Châu Tam Hiệp bọn ta?

Ma Đao cũng nộ khí quát:

- Tiểu tử không biết sống chết là gì kia, hình như lão phu bị ngươi lừa rồi.

Lời vừa dứt thì lão trầm hữu thủ xuống, một đạo hàn quang như sao xẹt loé lên, với thế đao cực nhanh của Điền Nguyên, một khi đã xuất thủ thì đối thủ khó lòng chống đở kịp, nếu Tuyết Nghi có kiếm chiêu tuyệt thế và phản ứng cực nhanh thì may ra cũng đưa đến cục diện lưỡng bại câu thương thôi, nhưng Điền Nguyên vì quá đa nghi nên lão xuất đao chỉ nhắm vào kiếm của Tuyết Nghi, hy vọng là với nội lực thâm hậu của mình sẽ đánh văng kiếm của đối phương rồi sau đó hý lộng chàng một phen.

Nào ngờ đao quang vừa loé lên thì kiếm thế của Tuyết Nghi cũng chợt biến, do vậy đao kiếm không thể nào va vào nhau.

Điền Nguyên kính hải không dám công kích nữa, lão ngầm vận khí rồi lui ra sau ba bước. Tuy nhiên trước ngực lão vẫn bị trường kiếm của Phương Tuyết Nghi rạch một đường, y phục rách toạt, máu tươi chảy ra.

Trung Châu Tam Hiệp thấy Ma Đao Điền Nguyên xuất thủ thì không nhẫn tâm dung nhìn nên đều nhắm mắt lại và trong đầu hiện lên cảnh thảm tử của Phương Tuyết Nghi.

Nhưng trong phút chốc, cả ba mở mắt ra nhìn thì bất giác sững người như ba pho tượng. Không những Tuyết Nghi vô hại mà đối thủ của chàng - Ma Đao Điền Nguyên bị rạch một đường trước ngực, máu tươi nhuộm trường bào.

Tuy nhiên, Trung Châu Tam Hiệp kinh ngạc một thì Ma Đao Điền Nguyên kính ngạc đến mười.

Lão thở dài một hỏi rồi buột miệng nói:

- Hảo kiếm pháp!

Tuyết Nghi lạnh lùng nói:

- Lão đã phục khí chưa?

Có lẻ thương thế của Điền Nguyên khá nặng, mặc dù lao vận công cầm máu nhưng huyết tươi vẫn không ngừng tuôn ra.

Lão đứng lặng hồi lâu rồi tra đao vào võ và nói:

- Lão phu vẫn nghĩ không ra lại lịch kiếm pháp của các hạ.

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói:

- Nếu lão vẫn chưa tâm phục thì cứ việc xuất đao thử lần nữa.

Điền Nguyên nói:

- Đích thực là lão phu bại nhưng không phục, tuy nhiên ta đã nói thì không thể nuốt lời!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không ngờ lão là một nhân vật biết thủ tín như thế.

Điền Nguyên cười nhạt, nói:

- Các hạ có điều kiện gì, có thể nói ra được rồi.

Tuyết Nghi quét mục quang nhìn quanh rồi nói:

- Trước tiên lão hay giải tán thuộc hạ trong chính sảnh này đã.

Điền Nguyên lập tức khoát tay, nói:

- Các ngươi lui ra ngoài đi!

Bát quỷ đáp một tiếng rồi lui ra trước, sau đó lần lượt những người phục vụ cũng ra theo.

Tuyết Nghi chậm rải nói:

- Giang hồ đồn rằng tính tình của lão rất hung tàn độc ác nhưng lão vẫn còn một đức tính tốt đó là biết giữ chữ tín.

Điền Nguyên lạnh lùng nói:

- Một ngày nào đó lão phu điều tra ra lại lịch xuất thân của ngươi thì thể là sẽ báo thù này.

Tuyết Nghi nói:

- Việc báo thù của lão có quan hệ gì đến lại lịch xuất thân của tại hạ? Chỉ cần lão thắng được thanh kiếm trong tay tại hạ...

Chàng hỏi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Lão hẹn Trung Châu Tam Hiệp đến thì phải kính tiển bọn họ rời khỏi nơi này, ngày sau không

được tìm bọn họ để báo thù nữa, tất cả ân oán đều hòa giải từ nay.

Điền Nguyên lạnh lùng nói:

- Lẻ nào vỉnh viển lão phu không báo được mối thù hôm nay?

Tuyết Nghi hoành ngang kiếm và nói:

- Lão cứ việc tìm tại hạ, nếu lão giết được tại hạ thì sau đó tìm Trung Châu Tam Hiệp báo thù cũng không muộn.

- Được! Một lời đã định, lão phu sẽ giết ngươi trước rồi sau đó tìm Trung Châu Tam Hiệp trả thù cũng không muộn.

- Tại hạ muốn lão lập trọng thệ mới được.

- Nực cười, xưa nay lão phu chưa từng bị ai bức phải lập trọng thệ cả!

- Nhưng hôm nay lão không thể không lập trọng thệ, trừ phi lão thắng được trường kiếm trong tay tại hạ.

Ma Đao Điền Nguyên suy nghĩ một lát rồi nói:

- Ngươi là Phương Tuyết Nghi phải không?

Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Không sai, tại hạ đã thông báo danh tánh rồi mà.

Điền Nguyên nói:

- Được, trước khi chưa giết được Phương Tuyết Nghi thì lão phu quyết không tìm Trung Châu Tam Hiệp báo thù. Thiên nhân cũng chứng giám lời thề nầy, nếu trái lời thế thì thiên tru địa diệt.

Phương Tuyết Nghi tra kiếm vào bao rồi chậm rải nói:

- Thương thế của lão không nhẹ, lão có thể băng bó vết thương rồi tiễn bọn tại hạ rời khỏi nơi này cũng không muộn.

Điền Nguyên nói:

- Một chút thương thế thì có đáng gì đối với lão phu!

Tuyết Nghi nghe vậy thì nhìn qua Trung Châu Tam Hiệp và nói:

- Chúng ta đi thôi!

Đến lúc nầy Trung Châu Tam Hiệp vẫn kinh ngạc không thôi, tuy nhiên cả ba vẫn nhẫn nại không lên tiếng mà lặng lẻ ra khỏi ngôi nhà cỏ.

Tuyết Nghi nhìn qua Điền Nguyên và nói:

- Hy vọng rằng thuộc hạ của lão sẽ không tự tìm đường chết mà ngăn cản bọn tại hạ.

Điền Nguyên bước ra trước ngôi nhà cỏ rồi nói:

- Lão phu không tiễn nữa.

Ngôn Phụng Khanh quay lại nói:

- Tuy nội công của các hạ tinh thâm nhưng cũng không nên để mất máu quá nhiều, nên sớm chửa trị thương thế đi thôi.

Điền Nguyên nói:

- Lão phu tất phải báo thù này nên tự biết bảo trọng, không cần các hạ quan tâm.

Phương Tuyết Nghi cung thủ, nói:

- Ngay sau gặp lại, cáo biệt!

Nói đoạn chàng quay người theo sau Ngôn Phụng Khanh và Trung Châu Tam Hiệp.

Đoàn người xuyên qua vùng cây cỏ rậm rạp đến con đường mòn thì thấy hai con tuấn mã vẫn còn.

Đến lúc nầy Phương Thiên Thành không nhịn được nữa nên thở dài một hỏi rồi nói:

- Nghi nhi, ngươi học kiếm pháp tinh thâm như vậy tự hồi nào? Tại sao ta không biết chút gì cả?

Phương Tuyết Nghi ấp úng nói:

- Thực ra Nghi nhi chỉ mới...

Ngôn Phụng Khành tung người lên ngựa rồi nói:

- Chúng ta ra khỏi vùng chướng khí này rồi hãy nói cũng không muộn.

Phương Thiên Thành nói:

- Còn một con tuấn mã, đại ca cưỡi đi nhé!

Trịnh Đại Cương nói:

- Thể năng của tiểu huynh đã hoàn toàn bình phục, cứ để cho Nghi nhi cưỡi vậy!

Phương Tuyết Nghi cũng chối từ nhưng Thạch Tuấn đã ôm chàng đặt lên lưng ngựa rồi vỗ mạnh một chưởng, con tuấn mã lập tức phóng đi như gió.

Bọn Đại Cương, Thiên Thành, Thạch Tuấn liền thi triển khinh công phóng theo.

Đoàn người ngựa chạy một mạch bảy tám dặm thì Ngôn Phụng Khanh dừng ngựa lại nói:

- Phương thế điệt, bây giờ có thể nói rõ bí mật của sự việc rồi.

Bọn Trịnh Đại Cương cũng rất muốn biết nên đều dừng bước nhìn Tuyết Nghi với ánh mắt chờ đợi.

Phương Tuyết Nghi thấy khó bề thoái thác nên vội vàng hạ mã, chàng sụp quỳ xuống và nói:

- Nghi nhi bái kiến đại bá.

Phương Thiên Thành vừa đưa tay đỡ chàng dậy vừa nói:

- Hài tử, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Ngươi đứng lên rồi thong thả nói.

- Nghi nhi chỉ học ba chiêu kiếm pháp, nếu biết nội tình thì Ma Đao Điền Nguyên quyết sẽ không chịu nhận thua!

Thạch Tuấn nói:

- Ngươi xuất một kiếm đã đả thương được Điền Nguyên, như vậy thì ba chiêu là đũ dùng rồi, chẳng hay cao nhân nào truyền thụ kiếm pháp cho ngươi mà lợi hại thế?

Nói đoạn Thạch Tuấn chú mục nhìn Phương Thiên Thành, dường như muốn nghe Phương Thiên Thành trả lời vậy.

Phương Thiên Thành gượng cười, nói:

- Cao nhân nào truyền thụ kiếm pháp cho ngươi, cứ nói thực ra đi.

Tuyết Nghi lại ấp úng:

- Chuyện này...chuyện này...

Phương Thiên Thành nói:

- Hài tử, sao cứ úp úp mở mở thế?

Tuyết Nghi nói:

- Người truyền thụ kiếm pháp bảo với hài nhi là không được nói cho người khác biết.

Ngôn Phụng Khanh xen vào:

- Chuyện đã đến nước này thì há có gì mà không nói ra.

Tuyết Nghi hỏi:

- Tại sao?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Phương phu nhân và tại hạ đều đã biết, liệu thế điệt còn bảo mật được chăng?

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Lời nay quả nhiên không sai, nếu ta không nói thì bọn họ hỏi Ngôn chưởng môn cũng vậy thôi.

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Là Đông Nhĩ lão nhân truyền thụ kiếm pháp cho hài nhi.

Phương Thiên Thành gật đầu rồi hỏi tiếp:

- Nghi nhi, lão có cho ngươi biết danh tánh thật của lão không?

Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Không có, lão chi nói với hài nhi lão là Đông Nhĩ lão nhân thôi.

Trịnh Đại Cương tiếp lời:

- Đông Nhĩ, Đông Nhĩ, danh tự này thể hiện điều gì?

Phương Thiên Thành cũng lẩm bẩm tự nói:

- Đông Nhĩ, Đông Nhĩ...

Ngôn Phụng Khanh suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Nhĩ Đông là Trần. (Chữ Nhĩ họp với chữ Đông là chữ Trần)

Trịnh Đại Cương nhãy dựng lên và nói:

- Không lẻ là lão ta?

Thạch Tuấn liền hỏi:

- Là ai?

Trịnh Đại Cương nói:

- Kiếm Thần Trần đại hiệp.

Phương Thiên Thành ngẫn người như pho tượng, lão ngước nhìn bầu trời đêm mà không nói được lời nào.

Trịnh Đại Cương hỏi:

- Nhị đệ, ngươi làm sao thế?

Phương Thiên Thành như ngươi tỉnh mộng lão "a" một tiếng rồi nói:

- Ngoài Đông Nhĩ lão nhân ra thì sợ rằng không có người nào có thể cứu ta trong lúc đó.

Ngôn Phụng Khanh xen vào:

- Phương Nhi Hiệp, tôn phu nhân đã quay trở lại Trình gia trang chờ chư vị, chúng ta nên sớm quay về kẻo bà ta lo lắng.

Dường như Phương Thiên Thành chợt có tâm sự trầm trọng, lão buồn bả nói:

- Ngôn huynh đệ nói cũng phải.

Tuy đã nhìn thấy vẽ khác thường của Phương Thiên Thành nhưng Trịnh Đại Cương vẫn chưa hỏi.

Đoàn nhân mã lập tức khởi hành nhắm Gia Định thành trực chỉ.

Chẳng biết vô tình hay cố ý mà Phương Thiên Thành luôn giữ khoảng cách với đoàn người khá xa, chí ít là cũng trên ba trượng.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy kỳ lạ nên dừng ngựa chờ Phương Thiên Thanh đi tới rồi hỏi:

- Đại bá có mệt không?

Phương Thiên Thành mĩm cười, nói:

- Thân thể không được thoải mái một chút thôi.

Tuyết Nghi nói:

- Tiểu điệt nhường ngựa cho đại bá nhé?

Phương Thiên Thành nói:

- Không cần, chúng ta đi chung một ngựa cũng được.

Nói đoạn lão tung người phóng lên lưng ngựa ngồi phía sau Tuyết Nghi.

Chạy được một đoạn thì lão khẻ nói:

- Nghi nhi, ta muốn hỏi ngươi mấy chuyện, ngươi phải thành thật trả lời mới được.

Tuyết Nghi cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng chàng vẫn nói:

- Đại bá cứ hỏi, Nghi nhi đâu dám trả lời không thật?

Phương Thiên Thành hỏi:

- Vị Đông Nhĩ lão nhân đó rốt cuộc là ai vậy?

Tuyết Nghi đáp::

- Đích thực là lão không nói cho Nghi nhi biết lão ta là ai.

- Lão ta có phải là Kiếm Thần Trần đại hiệp không?

- Chuyện này Nghi nhi không biết.

- Kiêm chiêu mà ngươi đãnh bại Ma Đao Điền Nguyên là do Đông Nhĩ lão nhân truyền thụ phải không?

- Đúng vậy.

Phương Thiên Thành thở dài một hồi rồi nói:

- Đương thế võ lâm, ngoài Kiếm Thần Trần đại hiệp ra thì còn nhân vật nào có kiếm pháp tinh kỳ như vậy chứ?

Lao trầm mặc hồi lâu rồi hỏi tiếp:

- Hài tử, vị Đông Nhĩ lão nhân đó có từng hỏi về thân thế của ngươi không?

Tuyết Nghi thành thật đáp:

- Có hỏi.

- Ngươi trả lời với lão thế nào?

- Nghi nhi theo sự thật mà nói.

- A, lão nghe xong thì có nói gì không?

Phương Tuyết Nghi vốn là một đồng tử thông minh, trong lòng chàng chợt động nghi vấn nên thầm nghĩ:

- Nghe khẩu khí của đại bá thì hình như lão rất sợ ta nói nội tình gia thế với Đông Nhĩ lão nhân...

Nghĩ đoạn chàng buột miệng hỏi lại:

- Vị Đông Nhĩ lão nhân có phải là Kiếm Thần Trần đại hiệp không?

Phương Thiên Thành nói:

- Có lẻ là không sai rồi! Ngoài Kiếm Thần ra thì còn ai truyền cho ngươi ba chiêu kiếm pháp mà có thể thắng Ma Đao Điền Nguyên?

Tuyết Nghi hỏi tiếp:

- Thế Trần đại hiệp là người tốt hay người xấu?

Thiên Thành nói:

- Lão ta được võ lâm đồng đạo tôn xưng là Kiếm Thần thì tự nhiên không phải là người xấu rồi.

Tuyết Nghi nói:

- Nếu Đông Nhĩ lão nhân là người tốt thì nói cho lão biết gia thế của Nghi nhi cũng chẳng sao!

Nếu là ngày trước mà Tuyết Nghi nói như vậy thì tất sẽ bị Phương Thiên Thành trách mắng rồi, nhưng lúc nầy Thiên Thành không thể phát tác, lão cũng cảm nhận được rằng, nếu tiếp tục nói chuyện này sẽ khiến cho Tuyết Nghi thêm hoài nghi.

Vì thế, lão vội nói:

- Không sai, nếu là Trần đại hiệp thì tất nhiên là không sao, nhưng nếu Đông Nhĩ lão nhân không phải là Trần đại hiệp thì sẽ có một vài bất ổn đấy!

Phương Tuyết Nghi không hỏi thêm nữa, chàng thầm nghĩ:

- Hôm nay hình như đại bá hỏi khác thường, người kia dù không phải là Trần đại hiệp nhưng lão ta không có ác ý thì nói cho lão biết về gia thế cũng chẳng sao!

Nghĩ đoạn chàng giục phi nhanh tới trước, thoáng chốc đã đuổi kịp bọn Trịnh Đại Cương.

Đúng ngọ ngày hôm sau thì đoàn nhân mã đã về đến Trình gia trang.

Trình Tử Vọng xuất môn nghênh tiếp và nói:

- Chúc mừng chư vị bình an trở về.

Phương Thiên Thành vội hỏi:

- Vị Đông Nhĩ lão nhân có trong trang viện không?

Trình Tử Vọng hỏi lại:

- Là vị bộc nhân của Phương Nhị Hiệp phải không?

Phương Thiên Thành nói:

- Không sai chính là vị Đông lão trượng đó.

Trình Tử Vọng nói:

- Trước đây ba hôm, khi vừa về đến tệ trang thì tại hạ có gặp lão một lần, nhưng mấy ngày qua tại hạ không thấy lão đâu cả.

Nói đoạn lão gọi một vị võ sư lại hỏi:

- Vị Đông lão trượng đánh xe có ở trong trang không?

Vị võ sư đáp:

- Vị Đông Nhĩ lão trượng đó đã cưỡi ngựa xuất trang từ giờ tý tối qua, đến giờ vẫn chưa thấy về.

Trình Tử Vọng trầm sắc diện nói:

- Tại sao không phải ngươi đi tìm lão ta?

Phương Thiên Thành đỡ lời:

- Không cần tìm, chẳng qua là tại hạ thuận miệng hỏi vậy thôi.

Trình Tử Vọng đưa mọi người vào đại sãnh thì đã thấy Phương phu nhân và Phương Lạc ngồi chờ.

Phương Thiên Thành vội chạy lại bên thê tử và hỏi:

- Đông Nhĩ lão nhân đâu rồi?

Phương phu nhân nói:

- Lão đã đi rồi chỉ để lại môt phong thơ.

Thiên Thành hỏi:

- Phong thơ đâu?

Phương phu nhân lấy trong tay áo ra một phong thơ và nói:

- Phong thơ này để lại cho Nghi nhi.

Phương Thiên thành nhận lấy phong thơ với vẻ hoài nghi. Lão lướt nhìn qua thì thấy bên ngoài đề mấy chữ: "Lưu giao Phương Tuyết Nghi".

Bất giác lão thầm nghĩ:

- Có lẻ trong thời gian qua Nghi nhi đã nói với lão ta rất nhiều chuyện!

Nghĩ đoạn lão cầm phong thư đứng ngơ ngẩn xuất thần.

Thái độ khác thường này khiến bọn Trịnh Đại Cương cảm thấy kỳ quái nhưng không ai lên tiếng hỏi.

Phương phu nhân khẻ nói:

- Phong thư này là để cho Nghi nhi xem!

Thiên Thành à một tiếng rồi giao phong thư cho Tuyết Nghi và nói:

- Hài tử, ngươi đọc xem trên thư viết gì vậy?

Tuyết Nghi mở phong thư ra xem rồi nói:

- Trong thư bảo Nghi nhi lập tức đi gặp lão ta và bảo Nghi nhi xin phép bá phụ và bá mẫu, nhiều thì năm năm, ít thì ba năm, Nghi nhi sẽ trở về với bá phụ và bá mẫu.

Phương Thiên Thành hỏi:

- Còn viết gì nữa không?

Tuyết Nghi nói:

- Chỉ có thế, xin bá phụ xem qua!

Phương Thiên Thành khoát tay, nói:

- Không cần xem, ngươi phải đến đâu để gặp lão ta?

Tuyết Nghi nói:

- Trên phòng thư có vẻ đường đi, Nghi nhi chỉ cần theo đồ hình mà đi là được.

- Ngươi định khi nào khởi hành?

- Trong thư bảo Nghi nhi sau khi đọc xong thì lập tức lên đường, chẳng hay ý của bá phụ, bá mẫu thế nào?

Phương Thiên Thành nói:

- Ăn cơm xong rồi hãy đi, ta sẽ tiễn ngươi một đoạn.

Trình Tử Vọng tiếp lời:

- Cơm rượu đã chuẩn bị xong, chư vị nghỉ ngơi một lát rồi ăn cũng không muộn.

Trịnh Đại Cương nhìn qua Thạch Tuấn rồi cả hai theo Trình Tử Vọng lui bước ra ngoài.

Sau khi vào hậu viện thì Trịnh Đại Cương khẻ hỏi:

- Tam đệ, ngươi trông thấy gì không?

Thạch Tuấn nói:

- Thái độ của Nhị ca có vẻ khác thường.

Đai Cương gật đầu, nói:

- Trong ký ức của tiểu huynh thì huynh đệ chúng ta từng trải qua vô số trận quyết chiến nhưng chua bao giờ trông thấy thái độ khác thường của Nhị đệ như vậy, do đó trong lòng tiểu huynh rất hoài nghi.

Thạch Tuấn nói:

- Tiểu đệ cũng cảm thấy kỳ quái, chỉ có điều là không nghĩ ra nguyên nhân tại sao.

Đai Cương nói:

- Chuyện này, chuyện này...

Lão thở dài một hồi rồi đổi giọng nói tiếp:

- Đợi lát nữa khi hắn đưa Nghi nhi đi một đoạn, tiểu huynh muốn ngầm theo dỏi...

Thạch Tuấn tròn xoe mắt hỏi:

- Tại sao?

Đại Cương nói:

- Không có gì, tiểu huynh muốn đi theo dỏi hắn thử thôi...

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Sau khi ta đi rồi thì ngươi hãy khá chiếu cố nhị tẩu của ngươi nhé!

Thạch Tuấn sững sờ giây lát rồi thầm nghĩ:

- Thế nầy là có ý gì?

Tuy có nhiều nghi vấn trong lòng nhưng lão cố nhịn không truy hỏi.

Trịnh Đại Cương nói tiếp:

- Nếu sáng mai ta và Nhị ca của ngươi không về thì ngươi không cần đợi ở đây nữa, mà hãy hộ tống Nhị tẩu của ngươi về nơi cố cư.

Thạch Tuấn chau mày, nói:

- Đại ca nói gì tiểu đệ không hiểu, rốt cuộc là chuyện thế nào vậy?

Trịnh Đại Cương nói:

- Không có gì, có lẻ một lát sau chúng ta sẽ quay về thôi.

Thạch Tuấn cảm thấy trong lời nói của Trịnh Đại Cương có ẩn ý nhưng Đại Cương đã không muốn nói ra thì Thạch Tuấn cũng không tiện hỏi, lão đành gật đầu, nói:

- Được, tiểu đệ sẽ y theo dặn dò của đại ca mà hành sự.

Lúc nầy có một tráng hán bước vào mời mọi người đi ăn cơm.

Trong bửa ăn Trịnh Đại Cương để ý thấy Phương Thiên Thành ăn rất nhanh, dường như là muốn che dấu vẻ bất an của minh.

Cuối cùng bửa ăn với không khí nặng nề cũng kết thúc.

Phương Thiên Thành bõ đủa đứng lên và cung thủ, nói:

- Tại hạ phải tiễn Nghi nhi đi một đoạn, lát sau sẽ quay về ngay, xin cáo biệt lui bước trước.

Trình Tử Vọng nói:

- Phương Nhị hiệp cứ tự nhiên.

Phương Thiên Thành quay sang nói với Phương phu nhân:

- Trong thư Đông Nhĩ lão nhân đã nói rõ là muốn Nghi nhi lên đường ngay, chúng ta cũng không nên cản trở hắn nên ta đưa tiễn hắn đi một đoạn.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tiểu điệt đã có đồ hình, không dám phiền đại bá.

Phương Thiên Thành nói:

- Đây là chuyện khác, không biết bao lâu nữa chúng ta mới gặp lại nhau, đại bá tiễn ngươi một đoạn chẳng được sao?

Phương Tuyết Nghi từ từ bước tới trước Phương phu nhân, chàng cung kính lạy ba lạy rồi nói:

- Bá mẫu bảo trọng, mấy năm qua Nghi nhi được bá mẫu dưỡng dục lớn khôn, thân tình như biển, ngày sau Nghi nhi sẽ không bao giờ quên ân dưỡng dục.

Phương phu nhân đưa tay gạt lệ rồi chậm rải nói:

- Hài tử, hy vọng ngươi đi chuyến này sẽ học được tuyệt kỹ, ngày sau dương danh thiên hạ.

Tuyết Nghi nói:

- Nghi nhi sẽ tận tâm tận lực, khi nào thành tài sẽ quay về cố cựu thỉnh an bá mẫu.

Phương phu nhân nói:

- Ngươi biết hiếu thuận như vậy là tốt rồi.

Ba đưa tay lau lệ rồi quay sang nói với Phương Lạc:

- Lạc nhi, tiễn tiểu đệ của ngươi một đoạn nhé?

Phương Thiên Thành nói:

- Lạc nhi không cần đi tiễn.

Phương Lạc đã rời chỗ ngồi, chàng nghe phụ thân nói vậy thì đành cung thủ nói:

- Tiểu đệ đi đường bình an nhé.

Phương Tuyết Nghi hoàn lễ và nói:

- Tiểu đệ xin bái biệt, đại ca nhớ bảo trọng.

Phương Thiên Thành nắm tay Tuyết Nghi rồi nói:

- Hài tử, chúng ta đi thôi!

Trịnh Đại Cương nhìn theo bóng Phương Thiên Thành dần khuất thì đứng lên, nói:

- Trình trang chủ, thương thế của tại hạ chưa hoàn toàn bình phục nên muốn nghỉ ngơi một lát, nếu có chuyện gì cứ tìm Thạch tam đệ của tại hạ cũng được nhé.

Trình Tử Vọng nói:

- Trịnh đại hiệp cứ tự nhiên, tại hạ sẽ dặn thuộc hạ không làm kính động là được.

Trịnh Đại Cương quay sang cung thủ nói với Ngôn Phụng Khanh:

- Ngôn huynh đệ đi về khá vất vả nên cũng nên tịnh dưỡng một lát.

Nói đoạn lão không chờ Ngôn Phụng Khanh trả lời mà lặng lẻ ra khỏi đại sãnh.

Vốn là nhân vật cẩn thận nên Đai Cương trở về phòng khóa chặt cửa lại, lão thay đổi y phục rồi mới theo cửa sổ ra khỏi phòng, sau đó rời Trình gia trang truy theo Phương Thiên Thành và Tuyết Nghi.

Hai người vừa đi không lâu nên một lát sau Trịnh Đại Cương đã nhìn thấy bóng thấp thoáng phía trước. Hai con tuấn mã sánh vai song hành, dường như hai người đang trò chuyện với nhau.

Trịnh Đại Cương tim đến một nông gia mua một chiếc mũ rơm đội lên trùm kín diện mục rồi lặng lẻ bám theo phía sau.

Lão có một dự cảm chẳng lành và nghi việc Phương Thiên Thành đưa Phương Tuyết Nghi đi là có ý đồ không tốt. Đồng thời lão cũng cảm thấy dường như Phương Thiên Thành có chuyện bí mật mà không nói ra.

Hồi 9 - Nghi Án Trùng Trùng

Lại nói Phương Thiên Thành và Phương Tuyết Nghi, sau khi di chừng mười dặm thì đến một nơi hoang vắng.

Thiên Thành đột nhiên rẻ ngược vào cánh rừng bên đường và nói:

- Hài tử, bá phụ không thể tiễn ngươi nữa, chúng ta ngồi xuống đây nghĩ một lát rồi chia tay.

Phương Tuyết Nghi cũng cho ngựa đi vào cánh rừng và hạ mã ngồi nghĩ như lời Phương Thiên Thành vừa nói.

Hai người vừa an toạ thì Phương Thiên Thành hỏi:

- Hài tử, ngoài ba chiêu kiếm pháp đó thì Đông Nhĩ lão nhân có truyền cho ngươi võ công gì nữa không?

Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Không, lão chỉ truyền đúng ba chiêu kiêm thôi. Ôi! Nếu Ma Đao Điền Nguyên không tỉ kiếm với tiểu điệt thì tiểu điệt không thể nào đối phó được lão ta.

Phương Thiên Thành nói:

- Ngươi nói thật đấy chứ?

Lời vừa dứt thì bất ngờ lão vung thủ chỉ điểm huyệt Phương Tuyết Nghi.

Tuyết Nghi chưa kịp trả lời thì huyệt đạo đã bị điểm, chàng á một rồi ngã ra đất.

Phương Thiên Thành thở phào một hơi rồi bồng Tuyết Nghi đến một gốc cây và đặt chàng ngồi tựa vào đó.

Lúc nầy song mục của Tuyết Nghi đầy vẻ hoang mang, chàng nhìn Phương Thiên Thành đến ngơ ngẩn xuất thần.

Hồi lâu sau chàng mới chậm rải nói:

- Đại bá, đây là chuyện thế nào vậy?

Phương Thiên Thành từ từ nói:

- Hài tử, trong lòng ngươi cảm thấy rất kỳ quái, phải không?

Tuyết Nghi nói:

- Đúng vậy, Nghi nhi không hiểu vì sao đại bá lại điểm huyệt đạo của mình.

Phương Thiên Thành nói:

- Không những ta điểm huyệt ngươi mà còn phải lấy mạng ngươi, vỉnh viển ngươi không thể nào

đi tìm Đông Nhĩ lão nhân để học võ công.

- Tại sao?

- Hài tử, nguyên nhân rất phức tạp, nhất thời không thể nào nói rõ với ngươi, vã lại ta cũng không có nhiều thời gian.

Lão ngữa mặt cười ha hả một tràng, song mục lộ hung quang nhìn Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp:

- Nhưng chúng ta đã gần gủi nhau mười năm, tình cảm tự nhiên phải có đôi chút, vì vậy đại bá sẽ tìm cho ngươi một chiếc quan tài rồi chôn cất đàng hoàng. Chỉ có điều phải khiếm khuyết là đại bá không thể nào lập bia nói rõ thân thế của ngươi.

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói:

- Tiểu điệt biết, tiểu điệt chết càng bí mật thì càng tốt cho đại bá.

Phương Thiên Thành nói:

- Những năm qua ngươi đọc khá nhiều thư tịch nên quả nhiên là thông minh hơn người.

Tuyết Nghi nói:

- Việc đến nước này thì tiểu điệt chết chắc rồi, tuy nhiên tiểu điệt không muốn chết một cách quá hồ đồ, tiểu điệt mong muốn được biết một chuyện.

- Chuyện gì?

- Thân phận thật sự của đại bá là ai?

Phương Thiên Thành cười ha hả một tràng rồi nói:

- Hài tử, ngươi hỏi tuyệt lắm...

Phương Tuyết Nghi nói;

- Thế nào, tiểu điệt hỏi không phải sao?

Phương Thiên Thành nói:

- Ngươi hỏi rất kỳ quái, ngoài cả sự tiên liệu của ta.

Tuyết Nghi hỏi tiếp:

- Vậy thì tiểu điệt phải hỏi như thế nào?

Phương Thiên Thành nói:

- Ngươi hỏi thân phận thật của ta là ai, tức là ngươi đã hoài nghi ta không phải là đại bá của ngươi?

Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Đúng vậy!

- Tại sao?

- Nếu lão là đại bá của vản bối thì làm sao nhẫn tâm ha độc thủ đối với vãn bối? Huống hồ vản bối vừa mới cứu mạng của lão.

- Ngươi nói rất có lý nhưng ta không muốn ngươi chết quá rõ ràng.

- Dù sao thì vản bối cũng phải chết và không thể nào tìm lão báo thù, vậy tại sao lão không cho vản bối chết một cách minh bạch?

- Ngươi tất phải chết, vậy thì hiểu rõ chân tướng để làm gì?

- Nếu lão không muốn nói rõ nội tình thì quả thật vản bối chết không thể nào nhắm mắt.

Phương Thiên Thành từ từ đưa hữu chưởng lên và nói:

- Chúng ta đã sống với nhau mười năm nên không thể nói là không có tình cảm, ta sẽ cho ngươi chết không đau đớn là được.

Nói đoạn chưởng thế từ từ nhằm vào yếu huyệt của Phương Tuyết Nghi mà đẩy ra.

Phương Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói:

- Xem ra lão là hung thủ sát hại phụ thân của vản bối rồi! Không ngờ phu tử vản bối cả hai đời đều chết trong tay hung đồ vạn ác là lão.

Nói đoạn chàng nhắm hai mắt lại chờ chết.

Thế chưởng của Phương Thiên Thành sắp đến dịch thì đột nhiên thu lại, lão nói:

- Với niên kỹ của ngươi thì quả thực không thể không khâm phục khả năng luận đoán của ngươi.

Phương Tuyết Nghi mở mắt ra, nói:

- Có một chuyện sợ rằng đại bá đã quên rồi.

Phương Thiên Thành hỏi:

- Chuyện gì?

Tuyết Nghi nói:

- Gia mẫu vẫn còn sống tại thế, một ngày nào đó gia mẫu sẽ điều tra ra nội tình và sẽ tìm lão báo thù.

Thiên Thành mĩm cười, nói:

- Nếu bà ta có năng lực đó thì đã nghĩ ra ta là hung thủ giết phu quân bà ta và đã sớm tìm ta báo thù rồi, chứ không đợi đến bây giờ đâu.

Tuyết Nghi nói:

- Còn có Đông Nhĩ lão nhân, lão ta quyết sẽ không tha lão.

Thiên Thành cười nhạt, nói:

- Sau khi giết ngươi thì chẳng còn ai đối chứng, dù Đông Nhĩ lão nhân có võ công tuyệt thế thì cũng không thể nào tìm đến ta.

Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói:

- Không hiểu lão làm thế nào mà có hiệp danh, chẳng hiểu tại sao Trung Châu Tam Hiệp lại có thể dung túng một nhân vật âm hiểm độc ác như thế.

Phương Thiên Thành xạ hung quang nhìn Tuyết Nghi rồi nói:

- Đũ rồi đấy!

Lời vừa dứt thì hữu chưởng trầm xuống vỗ thẳng vào thiên linh yếu huyệt của Tuyết Nghi.

Ngay lúc đó đột nhiên có bóng hàn quang loé lên và tấn công vô hữu chưởng của Phương Thiên Thành. Nếu Thiên Thành không thu chưởng tránh né thì cố nhiên chưởng lực có thể đánh chết Tuyết Nghi nhưng hữu thủ của lão sẽ bị đạo hàn quang kia đả thương.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc thì bản năng tự bảo vệ vượt lên tất cả, vì vậy Thiên Thành lập tức thu chưởng và lắc người sang một bên.

Lão quét mục quang nhìn ra thì thấy người vừa đến chính là Trịnh Đại Cương nên bất giác ngẩn người.

Trịnh Đại Cương trừng mắt nhìn Phương Thiên Thành và lạnh lùng hỏi:

- Đây là chuyện thế nào?

Phương Thiên Thành hỏi lại:

- Đại ca nghe tất cả rồi à?

Trịnh Đại Cương nói:

- Chỉ nghe được một phần.

Phương Thiên Thành nhìn qua Tuyết Nghi rồi nói:

- Đại ca đến thật đúng lúc, xem ra hài tử nay không đáng chết, đệ giải huyệt cho hắn rồi chúng ta nói chuyện.

Trịnh Đại Cương lạnh lùng nói:

- Ngừng tay!

Đồng thời Tử Kim Đao lập tức xuất ra ngăn cản bước tiến của Phương Thiên Thành.

Phương Thiên Thành mĩm cười, nói:

- Đại ca ngăn cản tiểu đệ là có dụng ý gì?

Đại Cương nói:

- Ta sợ ngươi giết hắn!

Nói đoạn lão cất bước tiến đến gần Tuyết Nghi, thế đao vẫn luôn sẳn sàng xuất thủ.

Thiên Thành cười nhạt, nói:

- Đại ca qua hiểu lầm đệ rồi.

Đai Cương không để ý Phương Thiên Thành nói gì, lão xuất tả thủ giải huyệt cho Tuyết Nghi rồi đở chàng đứng lên, kế đó lão khẻ nói:

- Hài tử, đừng sợ, đã có Trịnh bá bá chủ trì cho ngươi, tại sao đại bá của ngươi lại muốn giết ngươi, cứ thành thật nói cho ta biết.

Phương Thiên Thành vốn tưởng là Trịnh Đại Cương đã nghe toàn bộ bí mật nội tình, bây giờ nghe tương vấn như thế thì lập tức mĩm cười, nói:

- Đại ca, chuyện nầy là...

Đại Cương khoát tay, nói:

- Ta không hỏi ngươi, ta chỉ muốn nghe Nghi trả lời.

Thiên Thành khẻ thở ra rồi nói:

- Nghi nhi, hãy nói cho Trịnh bá bá biết là đại bá không có ý giết ngươi thật.

Phương Tuyết Nghi liếc nhìn Thiên Thành rồi nhìn qua Đại Cương và nghiêm túc nói:

- Trịnh bá bá, tiểu điệt muốn hỏi một chuyện.

Trịnh Đại Cương nói:

- Được, ngươi cứ hỏi!

Tuyết Nghi hỏi:

- Trịnh bá bá và đại đại bá của vản bối quen biết nhau bao lâu rồi?

Đại Cương nói:

- Trên hai mươi năm.

Tuyết Nghi hỏi tiếp:

- Trịnh bá bá và đại bá của vản bối có một đoạn thời gian khá dài chia tay nhau phải không?

- Không sai, ta và đại bá của ngươi phải luyện một loại đan dược nên ẩn cư một mình trong núi Nga My.

Tuyết Nghi nghiêm giọng nói:

- Hổ độc còn không ăn thịt con, đại bá quả thực không có lý do gì để giết tiểu điệt, như vậy trong chuyện này tất phải có biến hóa khiến người ta không thể đoán ra được.

- Ý ngươi muốn nói là gì?

- Trước khi tìm ra chân tướng, thì vản bối không muốn võ đoán mà ngậm máu phun người, tuy nhiên trước khi đi, vản bối có một chuyện muốn nói với Trịnh bá bá.

Trịnh Đại Cương liền hỏi:

- Là chuyện gì?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Xin Trịnh bá bá và Thạch thúc thúc hãy chiếu cố vị bá mẫu thiện lương của vản bối và cả Lạc huynh nữa....

Nói đoạn chàng nhặt trường kiếm lên, bước đến trước mặt Phương Thiên Thành và nói:

- Chuyện đã đến nước này thì đại bá không thể che đậy được nữa đâu.

Phương Thiên Thành làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi nói chuyện gì?

Phương Tuyết Nghi vung kiếm cắt nắm tóc trên đầu rồi lạnh lùng nói:

- Bất luận lão là người thế nào nhưng ân dưỡng dục của lão thì vản bối không thể phủ nhận, hôm nay vản bối cắt nắm tóc này xem như là đền ơn một cách tượng trưng. Từ nay về sau, vỉnh viển Phương Tuyết Nghi sẽ không có một đại bá là lão.

Chàng quay sang Trịnh Đại Cương, cung thủ hành lễ và nói:

- Ân cứu mạng của đại bá bá, ngày sau vản bối sẽ báo đáp, vản bối xin cáo biệt từ đây!

Trịnh Đại Cương khẻ thở ra rồi nói:

- Hài tử hãy yên tâm mà đi! Mong rằng ngày sau chúng ta sẽ có cơ hội gặp lại trên giang hồ!

Phương Tuyết Nghi lên ngựa, rồi theo đồ hình chỉ dẫn của Đông Nhĩ lão nhân mà đi.

Trịnh Đại Cương vẫn nắm chặt Tử Kim Đao canh chừng Phương thiên Thành, chờ cho bóng Tuyết Nghi dần khuất, lão mới tra đao vào bao và chậm rải nói:

- Phương nhị đệ, tại sao ngươi phải giết Tuyết Nghi?

Phương Thiên Thành lạnh lùng nói:

- Đây là chuyện gia tộc của đệ, tốt nhất là đại ca đừng xen vào.

Trịnh Đại Cương nói:

- Tiểu huynh đã gặp rồi, há có lý nào không quan tâm?

Đột nhiên Phương Thiên Thành tung người lên ngựa rồi phóng đi như bay.

Trịnh Đại Cương hú một tiếng rồi vung hữu thủ lên, Tử Kim Đao lập tức xuất võ, theo đó là một đạo kim quang vút ra. Thế đao cực kỳ nhanh khiến Phương Thiên Thành không thể không tránh né. Đao quang lướt qua, con tuấn mã hí lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất.

Phương Thiên Thành nhìn con tuấn mã phơi thây rồi ngẫn người, nói:

- Hình như đại ca có ý sát hại tiểu đệ thát rồi!

Trịnh Đại Cương chậm rải nói:

- Hành động của nhị đệ quá khác thường thì làm sao tiểu huynh không động nghi tâm?

Phương Thiên Thành lạnh lùng nói:

- Huynh đệ chúng ta tình thâm nghĩa trọng, hai mươi năm đồng sinh công tử, hoạn nạn cùng chia...

Trịnh Đại Cương tiếp nói:

- Không sai, nhưng giữa huynh đệ chung ta xưa nay luôn thành thật, không hề lừa dối nhau. Vậy mà hôm nay nhị đệ lại muốn giết điệt nhi của mình, giết người vừa mới cứu mạng chúng ta, việc này tình lý đều trái lẻ thường, tiểu huynh làm sao không nghi ngờ được?

Phương Thiên Thành lạnh lùng nói:

- Nếu không có tình huynh đệ thì đại ca có muốn xen vào chuyện nhà của đệ không?

Đại Cương nói:

- Chuyện này còn phải xem tình hình thế nào đã! Chúng ta lấy hiệp nghĩa làm tiêu chí, giữa đường thấy chuyện bất bình phải bạt đao tương trợ thôi.

Thiên Thành chậm rải nói:

- Đại ca đã hạ độc thủ với tiểu đệ như vậy thì có lẻ tình nghĩa cũng đã tuyệt, tình huynh đệ chúng ta cũng nên chấm dứt từ đây thôi...

Đại Cương nói:

- Nếu Phương nhị đệ muốn tuyệt giao với tiểu huynh thì tiểu huynh vẫn phải tra vấn chuyện của Phương Tuyết Nghi.

Thiên Thành nói;

-Nếu huynh đệ chúng ta đã tuyệt giao đoạn nghĩa thì tại hạ có thể cự tuyệt không trả lời bất cứ vấn đề gì của Trịnh Đại ca hỏi.

Đại Cương cười nhạt, nói:

- Nhị đệ muốn dùng thủ đoạn tuyệt giao để uy hiếp huynh chăng?

Thiên Thành chậm rải rút kiếm vạch xuống đất rồi nói:

- Từ lúc nầy trở đi huynh đệ chúng ta đã tình tận nghĩa tuyệt, ngày sau đôi bên không lai vãng nữa.

Đại Cương ngữa mặt cười ha hả một tràng rồi nói:

- Phương Thiên Thành, nếu ngươi muốn ta tức giận bõ đi để không tra vấn ngươi nữa thì e chủ ý của các hạ đã sai rồi.

Phương Thiên Thành lạnh lùng nói:

- Nếu tại hạ không nói thì sao?

Trịnh Đại Cương nghiêm túc nói:

- Phương Thiên Thành, nếu ngươi bạc tình bạc nghĩa như thế thì chi có một cách khiến Trịnh mổ không hỏi chuyện này thôi!

- Trịnh huynh muốn động thủ với tại hạ chăng?

- Không sai, nếu ngươi thắng được thanh đao trong tay ta thì Trịnh mổ sẽ lập tức bõ đi, quyết không truy vấn chuyện của ngươi.

- Nếu Trịnh huynh bức tại hạ xuất thủ thì tại hạ đành cung kính bất như phụng mệnh thôi, nhưng binh đao vô tình, nếu tại hạ đả thương Trịnh huynh thì xin chớ trách nhé.

Trịnh Đại Cương nộ khí, nói:

- Ngươi có bản lảnh gì cứ tận lực thi triển đi.

Thiên Thành hoành ngang kiếm trước ngực rồi chậm rải nói:

- Nghĩ tình các hạ cao niên hơn nên tại hạ xin nhường tiên cơ.

Trịnh Đại Cương giận đến xanh mặt, lão định xuất thủ thì bỗng nhiên động lòng nên thầm nghĩ:

- Hành động của hắn rõ ràng là chọc giận ta để chiếm tiện nghi trong trận chiến này mà giết ta diệt khẫu.

Nghĩ đoạn lão nén nộ khí, mĩm cười nói:

- Phương nhị hiệp, ngươi muốn khích tướng ta chăng?

Phương Thiên Thành lạnh lùng nói:

- Trịnh đại hiệp có thể xuất thủ rồi.

Trịnh Đại Cương cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Phương Nhị hiệp ngươi xuất thủ trước đi! Tại hạ cao niên hơn nên cũng phải nhượng ngươi vài chiêu mới phải.

Phương Thiên Thành nói:

- Hôm nay không phải Trịnh Đại Cương chết thì Phương mỗ tử vong.

Lời vừa dứt thì lão xuất kiếm đâm tới.

Trịnh Đại Cương hoành ngang đao chống đở rồi phản kích lại hai đao.

Phương Thiên Thành hóa giải thế đao của đối phương xong thì lập tức biến kiếm thế, chiêu chiêu thức thức đều là những chiêu số trí mạng.

Kỳ thực thế kiếm của Thiên Thành ác độc, chỉ cần trúng một kiếm là bõ mạng tai đương trường ngay nên Trịnh Đại Cương bất giác rùng mình thầm nghĩ:

- Khi bọn ta mới kết nghĩa thì Phương nhị đệ nghĩa dũng can trường, vậy mà lúc nầy dường như hắn đã biến thành một người hoàn toàn khác trước.

Đột nhiên linh cơ chợt động, Đại Cương nhớ lại lời của Tuyết Nghi trước lúc ra đi và tự hỏi:

- Lẻ nào hắn không phải là Phương Thiên Thành thật?

Ý niệm chuyển động nên bất giác phân tâm, thế đao cũng chậm lại.

Phương Thiên Thành chợp thời cơ đâm tới một kiếm.

Trịnh Đại Cương lách ngươi tránh né nhưng kiếm thế quá nhanh khiến tả thủ thọ thương, y phục bị rách một đường, huyết tươi lấm thấm chảy ra.

Trịnh Đại Cương lạnh lùng hừ một tiếng rồi vội vàng tập trung tinh thần đối địch.

Lúc nầy nghi vấn trùng trùng trong lòng nên lão cảm thấy chỉ có cách bắt sống Phương Thiên Thành thì mới có thể tra vấn được nội tình.

Tâm ý đã quyết nên lão lập tức xuất đao phản kích.

Nhất thời đao quang như sấm chớp, thế đao uy mãnh như di sơn đảo hải, đao phong cuồn cuộn xông tới.

Chỉ trong chốc lát kiếm thế của Phương Thiên Thành đã bị áp chế, không thể thoát ra để triển khai được.

Trong lúc mãnh đấu thì Trịnh Đại Cương đột nhiên xuất kỳ chiêu, Tử Kim Đao đánh bật kiếm thế của Phương Thiên Thành, đao thế chuyển hướng, song đao kích ngay vào khuỷu tay phải của đối phương. Lực đạo khá mạnh nên trường kiếm của Phương Thiên Thành tự nhiên thoát khỏi tay rơi xuống đất, người lão cũng loạng choạng mấy bước rồi ngã ngồi xuống.

Nếu Trịnh Đại Cương nhân cơ hội nay chém xuống một đao thì nhất định Phương Thiên Thành tử thương ngay tức khắc. Nhưng lão niệm tình cố cựu nên không nhẫn tâm hạ đao.

Chỉ một tích tắc do dự thì Phương Thiên Thành đã lăn người hai vòng rồi bật dậy phóng ra hơn trượng rồi.

Trịnh Đại Cương quát:

- Mau đứng lại!

Lời vừa phát thì lão cũng tung người truy theo.

Đột nhiên Phương Thiên Thành vung hữu thủ lên, lập tức ba điểm hàn tinh thoát khỏi tay bay ra một lượt theo hình chữ phạm.

Trịnh Đại Cương phát Tử Kim Đao hươi một vòng thì nghe lắc rắc mấy tiếng, ba mủi Bạch Hổ đinh đều rơi xuống đất.

Tuy nhiên, Phương Thiên Thành chợp cơ hội Trịnh Đại Cương chống đở ám khí, lão phóng bước vào cánh rừng rồi mất hút tung tích.

Trịnh Đại Cương đứng nơi bìa rừng nữa canh giờ, lão nghĩ Phương Thiên Thành có lẻ đã đi xa nên đành quay trở lại Trình gia trang.

Lai nói đến Thạch Tuấn, sau khi trở về phòng thì càng nghĩ càng cảm thấy sự việc dị thường nên vội vàng đến phòng Trịnh Đại Cương xem thử. Nhưng cửa phòng khóa chặt, Thạch Tuấn sợ làm kinh động nên không dám gọi, lão vòng ra sau quan sát thì phát hiện quả nhiên Trịnh Đại Cương đã rời phòng bằng cách vượt qua cửa sổ.

Một dự cảm chẳng lành bất giác hiện lên trong đầu, Thạch Tuấn cảm thấy mối tương giao mấy mươi năm của Trung Châu Tam Hiệp sắp ngộ đại biến.

Lòng như lửa đốt, Thạch Tuấn lẻn ra ngoài trang viện ngồi đợi. Sau hai canh giờ ròng rả thì mới thấy Trịnh Đại Cương lửng thửng trở về.

Thạch Tuấn vội vàng chạy đến hỏi:

- Đại ca có gặp Nhị ca không?

Trịnh Đại Cương gật đầu rồi nói:

- Báo với Trình trang chủ là chúng ta lập tức lên đường ngay.

Thạch Tuấn cảm thấy kỳ quặc nên truy vấn:

- Thế Nhị ca không cùng đi với chúng ta sao?

Trịnh Đại Cương nói:

- Chuyện của huynh đệ chúng ta không nên làm kinh động người khác, chúng ta rời nơi này trước rồi hãy nói.

Từ thần sắc nghiêm túc của Trịnh Đại Cương thì Thạch Tuấn đã cảm nhận được sự nghiêm trọng của chuyện này nên không dám hỏi thêm nữa. Lão khẻ nói:

- Mời đại ca theo lối cũ trở về phòng, tiểu đệ đi báo cho Trình trang chủ và Nhị tẩu, sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, tiểu đệ sẽ đến báo cho đại ca.

Trịnh Đại Cương nói:

- Được, ngươi đi đi!

Nói đoạn, lão tung người qua tường rào rồi vòng theo lối cũ chui qua cửa sổ trở về phòng.

Chừng nữa canh giờ sau thì có tiếng Thạch Tuấn gọi bên ngoài:

- Đại ca tỉnh dậy chưa?

Trịnh Đại Cương nhặt Tử Kim Đao lên đeo vào ngươi rồi đẩy cửa bước ra thì thấy cùng đi với Thạch Tuấn còn có Trình Tử Vọng. Trình Tử Vọng cung thủ nói:

- Thạch tam hiệp vừa nói với tại hạ là chư vị phải lập tức lên đường...

Trịnh Đại Cương nói:

- Không sai, bọn tại hạ còn có chuyện quan trọng nên cần phải đăng trình ngay.

Trình Tử Vọng nói:

- Trung Châu Tam Hiệp vì võ lâm chính nghĩa mà suốt ngày phải bôn tẩu giang hồ. Nhưng chư vị cũng cần nghỉ ngơi chứ. Tại hạ đã chuẩn bị một chiếc thuyền hoa, định ngày mai sẽ đưa chư vị di du ngoạn trên sông Mân Giang.

Trịnh Đại Cương nói:

- Thĩnh tình của Trình trang chủ, tại hạ xin tâm lảnh, ngày khác rảnh rổi bọn tại hạ sẽ đến làm phiền vậy.

Trình Tử Vọng chẳng biết làm thế nào khác nên đành hỏi:

- Chư vị phải đi thật sao?

Trịnh Đại Cương nói:

- Đúng vậy, mong trang chủ bảo thuộc hạ chuẩn bị cho hai tuấn mã và một cổ xe, bọn tại hạ sẽ vô cùng cảm kích.

Trình Tử Vọng nói:

- Trịnh huynh nặng lời rồi, sinh tử của cả nhà Trình Tử Vọng là do Trung Châu Tam Hiệp ban cho, chỉ mấy con ngựa mà có gì phải nói cảm kích? Tại hạ lập tức đi bảo gia nhân chuẩn bị ngay.

Chừng một khắc sau thì Trình Tử Vọng quay lại, nói:

- Kiện mã và xe đã chuẩn bị xong, trong sảnh cũng đã bày biện cơm rượu, mời chư vi uống một chén rồi hãy đi nhé?

Trịnh Đại Cương nói:

- Việc cơm rượu xin đa tạ vậy, bọn tại hạ phải lập tức lên đường rồi.

Trinh Tử Vọng đã nhìn thấy tâm sự trầm trọng của Đại Cương nên không tiện hỏi nữa, lão đành đưa mọi người đến chỗ xa mã. Phương phu nhân đưa Phương Lạc ra ngoài tiền viện rồi chậm rãi lên xe.

Trịnh Đại Cương phi thân lên mình ngựa rồi quay lại nói với Ngôn Phụng Khanh:

- Ngôn huynh đệ, tại hạ có chuyện riêng phải đi trước một bước. Ngày sau tại hạ sẽ đến Thần Châu bái phỏng de ta ân tình tương trợ.

Ngôn Phụng Khanh không thấy Phương Thiên Thành quay về nên ngầm đoán giữa huynh đệ bọn họ tất có chuyện hung hãn không tiện hỏi, do vậy hắn vội hoàn lễ và nói:

- Tại hạ xin chờ đại gia ở Thần Châu.

Trịnh Đại Cương quay sang nói với Thạch Tuấn:

- Phiền Tam đệ đánh xe vậy, chúng ta rời nơi này không biết bao giờ trở lại nên không dám nhờ người của Trình phủ.

Nguyên Trình Tử Vọng chuẩn bị xa mã xong thì có phái một phu xa đến phục vụ.

Lúc nầy Thạch Tuấn đáp một tiếng rồi bước lại nói với phu xa:

- Không dám làm phiền, xin các hạ quay về nghỉ ngơi!

Tên phu xa đành tuân mệnh rời cổ xa quay vào trang viện.

Đoàn xa mã bắt đầu khởi hành, Trịnh Đại Cương đi trước dẫn đường, khi đến cánh rừng rậm thì lão mới dừng ngựa.

Thạch Tuấn xuống xe nhìn xung quanh thấy tứ bề hoang vắng thì bất giác hỏi:

- Đại ca, tại sao không đi nữa?

Trịnh Đại Cương thở dài một hồi rồi nói:

- Nếu ba huynh đệ chúng ta đều chết trong tay Ma Đao Điền Nguyên thì có lẻ hiệp danh sẽ lưu thiên cổ...

Phương phu nhân vén rèm lên hỏi:

- Đại ca, Thiên Thành có chuyện gì không phải với đại ca chăng?

Đại Cương nói:

- Hiền muội đã tương vấn thì tiểu huynh cũng không thể nào dấu được chuyện này.

Phương phu nhân nói:

- Không thấy Thiên Thành cùng đại ca trở về, tiện thiếp đã có dự cảm...

Thạch Tuấn rất sốt ruột nên lớn tiếng nói:

- Nhị ca hiện đang ở đâu? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trịnh Đại Cương nhìn qua Phương phu nhân rồi chậm rải nói:

- Xưa nay nhị đệ có hiển danh, điều đó không những ta và Tam đệ biết mà những bằng hữu lai vãng với Trung Châu Tam Hiệp đều cảm nhận được.

Phương phu nhân tiếp lời;

- Ôi! Có chuyện gì đại ca cứ nói thẳng ra, tiện thiếp xin rửa tai lắng nghe đây.

Trịnh Đại Cương nói:

- Tại sao nhị đệ phải giết Phương Tuyết Nghi?

Lời nay như tiếng sét giữa thanh thiên bạch nhật, Thạch Tuấn và Phương phu nhân đều kinh hải kêu thất thanh:

- Cái gì?

Trịnh Đại Cương nói:

- Phương nhị đệ muốn giết Phương Tuyết Nghi, tại hạ tận mắt mục kích nên xuất thủ tương cứu.

Phương phu nhân lắc đầu, nói:

- Không thể thế được! Tại sao chàng lại muốn giết Nghi nhi?

Trịnh Đại Cương nói tiếp:

- Nếu tại hạ không tận mắt mục kiến mà được người khác nói cho nghe thì cũng không thể nào tin được.

Thạch Tuấn nói:

- Nghi nhi vừa cứu bọn ta mấy ngày trước, tại sao Nhị ca lại có thể ha độc thủ như vậy?

Trịnh Đại Cương nói:

- Hắn lừa Nghi nhi vào cánh rừng này rồi điểm huyệt Nghi nhi, nếu không thì với kiếm pháp đả thương Ma Đao Điền Nguyên của Nghi nhi, Thiên Thành quyết không phải là địch thủ...

Lao thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Nhưng hắn không ngờ bọ ngựa lo bắt ve sầu mà chẳng hay chim sẽ đứng phía sau, ta đã truy theo tung tích của hắn mà đến kịp lúc...

Nói đoạn lão mang sự tình ra thuât lai tỉ mỉ một lượt.

Phương phu nhân lắng nghe một cách ngơ ngẩn xuất thần, trông có vẻ như bà nghe rất kỹ nhưng tựa hồ như chẳng nghe gì cả. Trịnh Đại Cương dứt lời một hồi lâu, bà mới buông tiếng thở dài rồi hỏi:

- Thiên Thành đi đâu rồi?

Thạch Tuấn nói:

- Đại ca đã thuật lại rất kỹ, dĩ nhiên là không thể sai được.

Phương phu nhân đưa tay áo lau hai dòng lệ rồi nói:

- Thiếp nhất định phải tìm Thiên Thành để hỏi cho ra lẻ là tại sao phải giết Nghi nhi, ôi! Thiếp đã nghĩ thấu ruôt thấu gan mà không nghĩ ra nguyên nhân vì sao?

Trịnh Đại Cương trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Có phải hiền muội và nhị đệ xa nhau một thời gian khá dài không?

Phương phu nhân ngẫn người hỏi lại:

- Xa nhau một thời gian khá dài?

Trịnh Đại Cương nói:

- Nếu không như vậy, Phương nhị đệ nghĩa đảm tâm trường, tại sao có thể làm chuyện như vậy?

Phương phu nhân thần thái hoang mang, dường như bà đang suy nghĩ đến điều gì.

Chợt nghe Thạch Tuấn kêu lên:

- Không thể được! Nếu không phải là Nhị ca thì thần thái, âm giọng, diện mạo, thân thể làm sao giống như đúc được? Chúng ta giao tình đã trên hai mươi năm, có lý nào lại không nhận ra?

Trịnh Đại Cương nói:

- Khi ta phát hiện hắn muốn giết Nghi nhi thì trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, ta cũng nghĩ không thông là tại sao hắn phải làm như vậy, nhưng sự việc đã phát sinh, nếu tiểu huynh đến chậm một bước thì có lẻ lúc nầy Nghi nhi đã về nói chín suối rồi.

Có lẻ tin này quá đột ngột nên Thạch Tuấn và Phương phu nhân đều vô cùng hoang mang, Trịnh Đại Cương nói những gì bọn họ dường như đều nghe không rõ vậy.

Hồi lâu sau Phương phu nhân mới chậm rải nói:

- Đúng vậy, tiện thiếp và Thiên Thành có xa nhau một thời gian.

Trịnh Đại Cương liền hỏi:

- Thời gian khá dài phải không?

Phương phu nhân nói:

- Khoảng trên nữa năm, khi đó tiện thiếp đang hoài thai Lạc nhi...

Thạch Tuấn tiếp lời:

- Như vậy thì chỉ ít, chuyện đó cũng đã trên mươi lăm năm rồi.

Phương phu nhân nói:

- Ngoài lần đó ra thì xưa nay phu phu tiện thiếp không hề rời nhau với thời gian lâu như thế.

Trịnh Đại Cương thầm nghĩ:

- Nói vậy nếu có kẻ giả mạo Phương Thiên Thành thì đã giả mạo mươi mấy năm rồi, khi đó

Phương Lạc chưa ra đời và Phương Tuyết Nghi vẫn còn nằm trong bụng mẹ.

Chợt nghe Phương phu nhân nói tiếp:

- Đây là chuyện không thể có được!

Thạch Tuấn chậm rải tiếp lời:

- Mười lăm năm trước, Nhị tẩu và Nhị ca đã thành thân được bao lâu?

Phương phu nhân nói:

- Hơn hai năm...

Bỗng nhiên bà quay sang sụp lạy Trịnh Đại Cương rồi nói tiếp:

- Đại ca, tiện thiếp thỉnh cầu một chuyện được không?

Trịnh Đại Cương ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Phương phu nhân nói:

- Tiện thiếp không tin Thiên Thành là ngươi bạc tình bạc nghĩa như thế, tiện thiếp muốn đích thân hỏi cho rõ, xin Đại ca và Tam đệ giúp tiện thiếp tìm Thiên Thành.

Thạch Tuấn nói:

- Chuyện đó là đương nhiên rồi.

Phương phu nhân nói:

- Đại ca thì sao? Thiệp biết đại ca rất giận Thiên Thành nhưng mong rằng đại ca nễ tình tiện thiếp và Lạc nhi mà nhận lời cho.

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói:

- Được! Ta cũng muốn làm rõ chuyện này, nếu hắn thật sự là Phương nhị đệ thì bên trong tất có...

Đột nhiên Phương phu nhân kêu một tiếng rồi ngã xuống đất. Trịnh Đại Cương đưa tay định đở bà ta nhưng vừa chạm vào xiêm y thì bất giác rút tay lại và nói:

- Tam đệ, mau đở nhị tẩu của ngươi dậy.

Thực ra khi Phương phu nhân vừa ngã xuống thì Phương Lạc đã chạy lại đở bà ta rồi.

Trịnh Đại Cương ấn hữu chưởng vào giữa lưng bà ta và đẩy vào một luồng chân khí.

Phương phu nhân ho mấy tiếng rồi thở ra một búng huyết.

Trịnh Đại Cương khẻ nói:

- Lạc nhi, để mẫu thân ngươi nằm xuống, đại bá bắt mạch cho bà ta.

Phương Lạc thấy mẫu thân thổ huyết tươi thì bất giác xanh mặt, chàng nói:

- Đại bá phụ, gia mẫu thọ thương phải không?

Trịnh Đại Cương nói:

- Lòng bà ta rất bi thống nên huyết khí đảo lộn và thổ ra huyết, nhưng bây giờ tịnh dưỡng một lát là bình phục lại thôi.

Phương Lạc y lời đặt Phương phu nhân ngồi tựa vào một góc cây cho Trịnh Đại Cương xem mạch.

Thạch Tuấn nhìn sắc diện nhợt nhạt của bà ta thì buột miệng nói:

- Đại ca, đây quả thật là còn khó chịu hơn bị giết bởi ngàn đao vạn kiếm, chẳng trách Nhị tẩu không thể chịu đựng nỗi.

Trịnh Đại Cương buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tam để, huynh đệ chúng ta tình như thủ túc, há có thể vì mấy câu khiêu khích của Nhị đệ mà Tam đệ khoanh tay bõ mặc?

Thực ra trong lòng lão cũng bị xao động không kém gì Thạch Tuấn, chỉ có điều tính tình của lão thâm trầm nên không để nỗi đau xé tâm can lộ ra ngoài sắc diện. Đồng thời lão cũng hiểu, nếu lúc nầy mình không bình tỉnh giải quyết thì sự việc tất sẽ rối tung. Do đó lão áp chế xúc động rồi nói:

- Tam đệ, huynh đệ chúng ta vào sinh ra tử và trải qua vô số hiểm nguy, vậy thì làm sao có thể khoanh tay ngồi nhìn chuyện của Nhị đệ? Chỉ có điều thế cuộc lúc nầy là phải dùng trí chứ không thể dùng lực, thứ nhất là phải bình tỉnh, thứ hai là phải sáng suốt suy xét, như vậy mới có thể giải quyết được vấn đề.

Thạch Tuấn gật đầu, nói:

- Đại ca nói cũng phải.

Lao hơi ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Đại ca, nếu Nhị ca bị kẻ mưu hại mạo danh thì chuyện đó tất phải xảy ra từ mười lăm năm trước, vậy mà suốt mười mấy năm qua chúng ta không phát hiện được, thật là không thể nào tin nỗi.

Trịnh Đại Cương nói:

- Ta cũng cảm thấy chuyện này có vẻ ly kỳ, nhưng quả thật là tiểu huynh không thể nào nghĩ ra nguyên nhân.

Thạch Tuấn nói:

- Có khi nào Nhị ca gặp phải điều gì bi thảm nên không làm chủ được bản thân?

Trịnh Đại Cương nói:

- Điều kỳ quái là hắn không có ý mưu hại chúng ta, tình nghĩa vẫn như ban đầu. Nếu hắn không có ý niệm động thủ giết Nghi nhi thì vỉnh viển chúng ta không thể nghi ngờ hắn....

Thạch Tuấn lai hỏi:

- Tại sao Nhị ca lại muốn giết Nghi nhi chứ?

Trịnh Đại Cương trầm ngâm một lát rồi nói:

- Có thể chuyện này co liên quan đến Đông Nhĩ lão nhân!

Thạch Tuấn nói;

- Phải chăng vị Đông Nhĩ lão nhân thu Nghi nhi làm đồ đệ mà Nhị ca động sát cơ?

Trịnh Đại Cương nói:

- Tiểu huynh đã nhiều phen suy nghĩ kỹ và đoán là Đông Nhĩ lão nhân là hóa thân của Kiếm Thần Trần đại hiệp, ngoài Kiếm Thần ra thì đương thế võ lâm tuyệt không có nhân vật thứ hai chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà truyền thụ cho Nghi nhi kiếm pháp tinh kỳ như thế....

Thạch Tuấn nói:

- Nhĩ - Đông họp lại thành chữ Trần thì không sai rồi.

Trịnh Đại Cương tiếp lời:

- Có lẻ vị Trần đại hiệp nay đã nhìn thấy chỗ khả nghi của Nhị đệ và nói cho Nghi nhi biết, Nghi nhi không cẩn thận để lộ nên Phương nhị đệ mới có ý giết người diệt khẩu....

Lão ngữa mặt thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Nếu quả thật bên trong có khúc mắc thì việc Nghi nhi theo Kiếm Thần học võ công sẽ giúp cho hắn ngày sau có điều kiện làm rõ chuyện này.

- Không sai, nhưng dù cho Nghi nhi theo lương sư cũng không thể vài ba năm mà được chân truyền, chúng ta càng không thể đợi Nghi nhi luyện thành tuyệt kỹ rồi mới điều tra chuyện này.

- Tiểu huynh cũng nghĩ như vậy, Trung Châu Tam Hiệp chúng ta hành hiệp giang hồ, vì người khác mà bán mạng, bây giờ chuyện đã trút lên đầu huynh đệ chúng ta thì tất nhiên là cần phải điều tra rõ ngọn nguồn.

- Đúng vậy, đã quyết định điều tra thì cần phải hành động ngay.

- Điều tra chuyện này không ngoài hai con đường, thứ nhất là tìm Phương nhị đệ trực tiếp hỏi hắn về nội tình, tất nhiên đây là biện pháp đơn giản nhất nhưng cũng không dễ thực hiện.

- Tại sao?

- Phương nhị đệ đã nói lời tuyệt giao với ta, tình đã đoạn và nghĩa cũng tuyệt, nhất định hắn thừa hiểu là chúng ta không dễ dàng bõ qua chuyện này và sẽ tận lực truy tìm dù là chân trời góc bể? Nếu hắn có ý lẫn trốn thì thử hỏi huynh đệ chúng ta biết hắn ở đâu mà tìm?

Ngừng một lát Trịnh Đại Cương nói tiếp:

- Dù tìm được hắn mà hắn không muốn nói thì cũng đành thúc thủ thôi.

Thạch Tuấn nói:

- Những năm qua Nhị ca và Nhị tẩu nghĩa trọng tình thâm, đệ nghĩ Nhị ca sẽ không thể bõ mặc Nhị tẩu, nếu chúng ta thuyết phục Nhị tẩu đồng ý hợp tác thì chuyện này cũng không khó lắm.

Trịnh Đại Cương chợt động tâm cơ, lão trầm ngâm mà không nói gì.

Thạch Tuấn nói tiếp:

- Đại ca thấy kế sách của tiểu đệ thế nào?

Trịnh Đại Cương không trả lời mà hỏi:

- Tam đệ, ta muốn hỏi ngươi một chuyện ngươi phải thành thật trả lời mới được.

Thạch Tuấn hỏi;

- Chuyện gì vậy?

Trịnh Đại Cương nói:

- Ngươi thấy Nhị tẩu của ngươi thế nào?

- Nhan sắc của nhị tẩu có thể nói là ngọc nhân tuyệt thế.

- Bình nhật tiểu huynh không lưu tâm, chỉ cảm thấy Nhị tẩu ngươi là phu nhân rất đẹp, nhưng bây giờ quan sát kỹ thì tiểu huynh chợt phát hiện không những nhị tẩu ngươi rất đẹp mà còn đẹp đến độ khiến người khác động lòng.

- Ý của đại ca là...

- Ngươi phải thành thật, không cần kiêng kỵ, nếu là ngươi thì ngươi có vì sắc đẹp của Nhị tẩu ngươi mà động lòng không?

Thạch Tuấn vội nói:

- Chuyện này...chuyện này quả thực tiểu đệ khó nói ra được.

Trịnh Đại Cương nói:

- Không sao, ta chỉ muốn cầu chứng một chuyện thôi.

Thạch Tuấn nói:

- Đã như vậy thì tiểu đệ nói thật nếu Phương phu nhân không phải là thê tử của Nhị ca thì quả thật sắc đẹp đó quả thừa để tiểu đệ động lòng.

Trịnh Đại Cương nghiêm túc nói:

- Hôm nay tiểu huynh nhìn kỹ phong tư của nhị tẩu ngươi và cũng cảm thấy như vậy. Chúng ta

biết bà ta đã là thê tử của Nhị đệ mà còn cảm thấy như vậy huống hồ là ngoại nhân, kẻ không tình không nghĩa thì càng bị sắc đẹp của bà ta chi phối.

Thạch Tuấn nói:

- Ý của đại ca muốn nói là có người vì nhan sắc của Nhị tẩu mà mưu hại Nhị ca?

Trịnh Đại Cương nói:

- Hồng nhan bạc mệnh, sắc đẹp là thủy họa, ngoài điều nầy ra thì quả thật tiểu huynh không nghĩ ra nguyên nhân gì mà người khác mưu hại Nhị đệ và sau khi hại xong thì mạo danh hắn để duy trì quan hệ với hai chúng ta.

Thạch Tuấn gật đầu, nói:

- Đại ca nói rất có lý.

Đại Cương nói tiếp:

- Chờ Nhị tẩu ngươi bình phục thì chúng ta sẽ hỏi kỹ bà ta.

Thạch Tuấn nói:

- Đệ thấy phu thê bọn họ nghĩa trọng tình thâm, với đại biến như thế nay thì e rằng trong nhất thời Nhị tẩu khó có thể bình phục.

Trịnh Đại Cương nói:

- Có thể sau đại biến này thì Nhị tẩu ngươi sẽ nhớ lại rất nhiều chuyện.

Vừa nói đến đây thì thấy Phương phu nhân đã từ từ đứng lên rồi chậm rải bước về phía Trịnh Đại Cương và Thạch Tuấn.

Thạch Tuấn liền hỏi:

- Nhị tẩu cảm thấy thế nào rồi?

Phương phu nhân nói:

- Khoẽ nhiều rồi, đa tạ Đại ca và Tam đệ quan tâm. Bây giờ Đại ca và Tam đệ định thế nào?

Trịnh Đại Cương nói:

- Trước tiên chúng ta tìm một nơi tá túc để Hiền muội tịnh dưỡng vài ngày, sau đó nghĩ cách tìm Phương nhị đệ.

Phương phu nhân nói:

- Tiện thiếp hy vọng là có thể sớm tìm đươc Thiên Thành để hỏi rõ..

Nói đến đây thì bỗng nhiên bà dừng lại.

Trịnh Đại Cương gạt nói:

- Tiểu huynh hiểu tâm tình của Hiền muội lúc này, nhưng sự tình đã phát sinh, Hiền muội cần phải bình tỉnh suy nghĩ. Thiên nhai mênh mông, tứ hải bát ngát, nếu nhị đệ có ý lẫn tránh chúng ta thì e rằng không dễ tìm được hắn.

Phương phu nhân nói:

- Theo câu nói của đại ca thì chúng ta không có hy vọng hy vọng tìm được Thiên Thành à?

Thach Tuấn tiếp lời:

- Hy vọng thì có nhưng cần sự giúp sức của Nhị tẩu mới được.

Phương phu nhân nói:

- Chuyện này có quan hệ rất trọng đại với tiện thiếp, dù có tan xương nát thịt cũng không tiếc, Tam đệ còn khách khí làm gì

Thach Tuấn nói:

- Vừa rồi tiểu đệ đã thương lượng với đại ca, cảm thấy việc truy tìm Nhị ca quá khó nên chi bằng để Nhị ca tìm đến chúng ta.

Phương phu nhân ngạc nhiên hỏi:

- Nói vậy nghĩa là sao?

Thach Tuấn nói:

- Nhị ca có thể đoạn giao với Đại ca và tiểu đệ nhưng không thể vong tình đối với Nhị tẩu, chỉ cần biết chỗ ở của Nhị tẩu và biết Đại ca và tiểu đệ không ở bên cạnh thì nhất định Nhị ca sẽ đến thăm Nhị tẩu

Phương phu nhân trầm ngâm một lát rồi nói:

- Mươi mấy năm qua Thiên Thành luôn yêu thương che chở cho tiện thiếp, có thể phương pháp này sẽ có hy vọng...

Ba thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Vấn đề là làm sao cho Thiên Thành tin rằng Đại ca và Tam đệ đã rời xa mẫu tử bọn thiếp?

Thach Tuấn nói:

- Nhị tẩu đã đồng ý thì viêc còn lại không có gì là khó.

Phương phu nhân nói:

- Vậy thì Tam đệ và Đại ca cứ an bày, chỉ cần gặp được Thiên Thành thì không việc gì tiện thiếp không tòng mệnh.

Trịnh Đại Cương nói:

- Hiền muội đã đồng ý hợp tác thì hy vọng thành công của chúng ta rất lớn, bây giờ hiền muội đưa Lạc nhi về cố cư, tiểu huynh và tam đệ sẽ dịch dung rồi ngầm theo sau, Thiên Thành đơn

thân độc mã, tai mắt không thể nào xác định được. Lâu ngày đoạn tháng thì hắn cũng phải hiện thân để tương kiến với Hiền muội thôi.

Phương phu nhân nói:

- Tiện thiếp xin tòng mệnh

Nói đoạn bà đưa Phương Lạc lên xe rồi tự đánh xe trực chỉ cố cư.

Sau khi dịch dung, cải trang cẩn thận thì Trịnh Đại Cương và Thạch Tuấn ngấm ngầm theo sau.

Hồi 10 - Kiếm Thần

Lại nói đến Phương Tuyết Nghi, chàng ôm nỗi lòng bi thống giục ngựa phóng đi theo đồ hình do Đông Nhĩ lão nhân để lại.

Khi hoàng hôn dần buông thì chàng đã đến một nơi đầy núi non và vô cùng hoang vắng. Chàng dừng ngựa mở đồ hình ra xem một lượt nữa rồi thong thả cho ngựa đi vào chân núi và không khó khăn lắm để tìm đến một dòng suối như đồ hình chỉ dẫn. Chàng đi dọc theo dòng suối và quan sát kỹ hình thế xung quanh thì thấy rất hợp với đồ hình. Chàng xuống ngựa, tháo yên cương rồi thả cho tuấn mã tự do. Kế đó chàng xuất kiếm chặt cây làm bè và thả người theo bè trôi dọc dòng suối.

Lúc này màn đêm đã buông xuống, tứ bề chỉ là một màu đen bất tận, chiếc bè đưa Phương Tuyết Nghi trôi vào một sơn cốc. Chàng quan sát kỹ thì thấy sơn cốc rất hẹp, bề ngang không đầy một trượng nên dòng nước chảy rất xiết.

Bất giác chàng thầm nghĩ:

- Thế nước chảy mạnh như vậy nếu gặp phải khúc quanh thì bè gỗ tất sẽ va vào vách đá....

Ý nghĩ chưa dứt thì đột nhiên nghe ầm một tiếng, Phương Tuyết Nghi cảm thấy buốt lạnh, toàn thân đã rơi xuống dòng nước.

Thì ra trong lúc chàng đang lo lắng thì bè gỗ va vào vách đá và vỡ thành nhiều mảnh trôi đi.

Phương Tuyết Nghi vội chụp lấy một khúc cây ôm chặc, tuy nhiên toàn thân chàng vẫn chìm trong nước, chỉ nỗi được phần đầu và cổ.

Dòng nước chảy xiết cuốn phăng phăng mọi vật, bỗng nhiên Tuyết Nghi thấy thế nước chậm lại, khúc cây và thân chàng dường như cũng ngừng trôi. Chàng ngẫng đầu mở mắt nhìn ra thì thấy bọt nước trắng xóa, bầu trời đêm cũng hiện ra, gió núi thổi ào ạt.

Thì ra dòng nước đã kết tụ lại nơi này thành một đầm nước.

Vầng trăng khuyết vượt qua đám phù vân, toả ánh sáng bàng bạc chiếu rọi xuống mặt đầm làm cho những bọt nước lấp lánh trong rạt đẹp mắt.

Phương Tuyết Nghi bám chặt vào thân cây vừa cất tiếng hú một tràng dài.

Hồi lâu sau bỗng nhiên có ánh hoả quang lay động, một chiếc thuyền nhỏ lướt thẳng tới.

Chốc chốc Phương Tuyết Nghi hú lên một tiếng để chỉ phương vị cho người chèo thuyền, do vậy chẳng bao lâu chiếc thuyền đã tiếp cận đến chỗ của chàng.

Chàng vận mục quang nhìn kỹ thì bất giác cả kinh.

Thì ra đứng sau đuôi thuyền là một con vượn to lớn như người, hai tay cầm mái chèo, song mục tròn xoe phát ra hoả quang nhìn Phương Tuyết Nghi trừng trừng.

Bỗng nhiên từ trên thuyền phát ra một giọng nói thanh thót:

- Lên thuyền đi thôi!

Phương Tuyết Nghi cả kinh, chàng thầm nghĩ:

- Lẻ nào con vượn này cũng biết nói tiếng người?

Nghĩ đoạn chàng vận mục lực nhìn kỹ thì thấy phía sau con vượn là một con anh vũ lông trắng như tuyết, thì ra giọng nói vừa rồi là do con anh vũ này phát ra.

Con vượn nhìn Phương Tuyết Nghi một lúc rồi từ từ đưa một tay ra.

Phương Tuyết Nghi thấy nó không có ác ý với mình nên cũng đưa tay bám vào.

Lực khí của con vượn khá mạnh, nó vừa nhắc tay một cái thì toàn thân Phương Tuyết Nghi đã nằm gọn trên thuyền rồi. Con vượn lập tức khuấy động mái chèo, chiếc thuyền từ từ quay mũi rồi lướt đi.

Sau khi vượt qua đầm nước thì chiếc thuyền chui vào một sơn cốc rất hẹp. Sơn cốc này chỉ vừa đủ để chiếc thuyền đi qua, hai bên là vách đá cao ngút trời. Phải nói rằng động tác chèo thuyền của con vượn rất thuần thục, không những chiếc thuyền không va chạm vào vách núi mà còn lướt đi rất nhanh.

Đi chừng mười trượng thì hình thể chợt thay đổi, mặt nước bỗng nhiên rộng ra. Ngẫng đầu nhìn lên thì trăng sáng sao thưa hiện ra mồn một. Thì ra thuỷ đạo này đã tận, thế núi tạo thành một vòng tròn, ngoài thủy đạo này ra thì xung quanh đều là vách núi cheo leo cao vợi.

Con vượn cho thuyền cặp vào một bờ đá và con anh vũ lập tức vỗ cánh bay đi, đồng thời phát ra tiếng kêu:

- Lên núi đi, lên núi đi!

Phương Tuyết Nghi ngẫng đầu nhìn lên thì thấy vách núi cao trên mười trượng bất giác chàng cảm thấy lạnh người.

Con vượn thấy chàng còn do dự thì liền chỉ tay lên đỉnh núi theo hướng con anh vũ vừa bay đi.

Tuyết Nghi khẻ gật đầu rồi dồn hết dũng khí bám theo vách núi mà leo lên. Chàng vừa ngâm mình dưới nước và phải ôm khúc cây nên chân tay lúc này tê buốt, quả thực là lực bất tòng tâm. Mấy lần chàng ngẫng đầu nhìn lên thì con anh vũ đã bay đi đâu rồi, nhìn xuống thì con vượn cũng đã mất hút tung tích. Tứ bề tịch lặng không một bóng người ngoài chàng.

Phương Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi vận toàn sức lực leo lên tiếp. Sau khi bò lên được hai trượng thì đến một tảng đá đâm ngang, chàng cố leo lên ngơi nghĩ một lát. Nhưng lúc này gân cốt của chàng ê ẩm, sức lực đã cạn kiệt, chàng thầm nghĩ:

- Ta nằm nghỉ nữa canh giờ rồi leo tiếp cũng không muộn.

Nào ngờ vì quá mệt nên vừa nằm xuống là chàng ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Khi tỉnh lại thì Tuyết Nghi phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường gỗ, xung quanh phảng phất hương hoa. Chàng ngồi bật dậy nhìn tứ phía một lúc thì thấy đây là một ngôi nhà cỏ rất gọn gàng sạch

sẽ, bên ngoài đã có ánh nắng chiếu qua cửa sổ.

Chàng định bước đến cửa sổ quan sát ngoại cảnh thì chợt nghe có tiếng bước chân đi đến.

Phương Tuyết Nghi ngẫng nhìn lên thì thấy Đông Nhĩ lão nhân, tay cầm gậy chậm rải bước vào. Chàng vội vàng quỳ xuống và nói:

- Khấu kiến sư phụ!

Đông Nhĩ lão nhân gật đầu mĩm cười, nói:

- Ngươi đứng lên đi, chúng ta ngồi xuống nói chuyện!

Phương Tuyết Nghi lạy ba lạy rồi đứng lên, chàng nhìn kỹ Đông Nhĩ lão nhân thì bất giác cả kinh.

Thì ra, trong mấy ngày qua Đông Nhĩ lão nhân quả nhiên là bị "ma bệnh" dày vò.

Đông Nhĩ lão nhân bước lại ngồi vào chiếc ghế mây rồi nói:

- Hài tử, bệnh thế của vi sư đại biến trong hai ngày qua, được gặp lại ngươi đã là ngoài mong đợi rồi.

Phương Tuyết Nghi với hỏi:

- Hiện giờ bệnh tình của sư phụ thế nào?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Không sao, chỉ cần không bôn tẩu, lao lực thì còn có thể sống thêm ít năm nữa.

Tuyết Nghi chợt cảm thấy tê tái tận cỏi lòng, chàng nói:

- Sư phụ, đệ tử vẫn chưa hành đại lễ bái sư.....

Đông Nhĩ lão nhân lắc đầu, nói:

- Không cần, ta thu ngươi làm đồ đệ là để truyền thụ y bát của ta, đại lễ bái sư chỉ là hình thức, vi sư tuyệt đối không quan tâm. Điều quan trọng là ngươi phải tận năng lực hoàn thành tâm nguyện của ta, nếu ngươi đồng ý thì ta nhận ngươi làm đồ đệ, bằng không thì ta cũng chẳng miễn cưởng. Ngươi nghỉ ngơi vài ngày rồi con linh hầu của ta sẽ đưa ngươi rời khỏi nơi nầy.

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói:

- Sư phụ có tâm nguyện gì, có thể cho đồ nhi biết trước khi làm lễ được không?

Đông Nhĩ lão nhân khẻ gật đầu, nói:

- Hỏi rất hay, quả nhiên là ta không nhận lầm ngươi...

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Nhưng đó là tâm nguyện cực kỳ to lớn, ngươi phải bỏ tinh lực cả đời mới mong thực hiện được....

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- Sư phụ thấy đồ nhi có thể làm được không?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Chuyện này vi sư cũng khó khẳng định, nhưng trong số người ta gặp thì chỉ có ngươi mới có khả năng này. Tuy nhiên, đạo cao một thước thì ma cao một trượng, nếu ta còn tại thế thì còn có người kịp thời đề tỉnh ngươi, nhưng vi sư không thể chờ ngươi luyện thành tuyệt kỹ...

Tuyết Nghi hỏi:

- Sư phụ thọ bệnh rất lâu rồi, phải không?

- Đúng vậy, đã mười năm rồi!

- Sư phụ công lực phi phàm, có thể khống chế sinh tử trong mười năm mà tại sao không thể kéo dài thêm mười mấy năm nữa?

- Hài tử, chuyên sinh tử con người há có thể vản hồi được sao? Sinh lão bệnh tử là qui luật của tạo hóa, vi sư có trí năng gì mà có thể kháng lại huyền cơ?

- Nhưng sư phụ không phải là người bình thường! Sư phụ đã chịu đựng được mười mấy năm thì tại sao không chịu đựng thêm một thời gian nữa?

Đông Nhĩ lão nhân trầm giọng nói:

- Mươi mấy năm qua ta đã hao tổn toàn bộ tinh thần rồi, bây giờ đã đến cảnh ngọn đuốc tàn trước gió, quả thực là không thể kéo dài được nữa. Hài tử, nhưng ngươi có thể tiếp nối sứ mạng của ta, sau khi ta chết thì vẫn còn một Kiếm Thần hiện hữu trên thế gian.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đã như vậy thì xin sư phụ nói ra tâm nguyện của mình, đệ tử cũng phải suy nghĩ ít nhiều rồi mới quyết định.

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Ta muốn ngươi kế thừa di chí của ta, suốt đời phấn đấu bảo vệ võ lâm chánh nghĩa, vi sư kế thừa Kiếm Thần của sư tổ ngươi, tuy cả đời không bị tổn hại nhưng vẫn chưa hoàn thành di chí của sư phụ. Bây giờ lại giao phó trọng trách ngăn cản này cho ngươi, hy vọng là ngươi có thể hoàn thành di chí mà ta chưa làm tròn.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đệ tử nguyện sẽ tận lực, nhưng sợ rằng năng lực không đũ nên phụ lòng mong mỏi của sư phụ.

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Chỉ cần ngươi phụng hành cả đời, còn hoàn thành hay không thì đành nghe theo thiên mệnh vậy.

- Đệ tử đã quá mười lăm tuổi nên sợ rằng luyện võ hơi muộn, căn cơ chưa vững thì làm sao có thành tựu trong kỳ hạn?

- Ngươi có đũ tài trí là tốt rồi, năm xưa sư tổ ngươi truyền y bát cho ta có nói một câu rằng, tuy thân thể ta rất tốt cho việc luyện võ nhưng chưa đũ cơ trí ứng biến, ngày nay, ngươi lại tương phản với ta năm xưa...

- Bảo vệ võ lâm chính nghĩa là lấy võ công làm trọng, đệ tử dù có cơ trí mà không luyện được tuyệt kỹ thì làm sao gánh nỗi trọng trách?

- Vi sư đã tận năng lực nên mới thử sáng tạo một kỳ tích, hài tử! Tuy con người không thể chống lại quy luật của tạo hóa nhưng sự tính toán tinh mật có thể tạo ra kỳ tích vượt qua luật thông thường.

- Sáng tạo bằng cách nào?

- Dùng dược vật và truyền tân đại pháp của phật môn, hài tử ngươi có đũ thông minh nên nhất định sẽ có đại thành tựu đối với kiếm chiêu, quyền thuật, chưởng pháp. Dù nội công kém một chút nhưng ta sẽ dùng biện pháp nhân định thắng thiên bồi đắp cho ngươi trong một khoảng thời gian ngắn nhất.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vi sư ta cũng không nắm chắc tuyệt đối, có thể coi đây là một trường đánh cuộc, dùng võ lâm chánh nghĩa làm kinh, sinh mạng ngươi làm vi (Kinh - Vĩ: sự ngang dọc). Nếu thua cuộc thì không những mất tất cả mà hàng trăm sinh mạng sẽ theo ngươi nhập vào đại kiếp, vì vậy chúng ta cần phải có tâm cầu thắng, hài tử ngươi hiểu ý vi sư rồi chứ?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đồ nhi hiểu, ý sư phụ là muốn đồ nhi phải dùng hết trí tuệ của mình?

Đông Nhĩ lão nhân gật đầu mĩm cười nói:

- Không sai, về phương diện trí tuệ, ở vào tuổi của ngươi, vi sư còn kém ngươi xa...

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đạo đọc sách hành văn thì đồ nhi tự tin là có thể ứng phó, nhưng về phương diện luyện võ công thì sợ rằng khó đạt kỳ vọng của sư phụ.

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Hài tử, ngươi hoàn toàn có thể, kỳ biến trên kiêm chiêu và câu giải trong việc đọc sách tuy khác nhau nhưng đều có cho vi diệu như nhau, về phương diện này ngươi đã có biểu hiện tốt rồi.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại:

- Đồ nhi có biểu hiện gì?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Được! Ta sẽ lần lượt nói cho ngươi biết, nhưng trước tiên ngươi nên hiểu nỗi khổ tâm của vi sư, nếu không ngươi sẽ cảm thấy ta sử dụng quyền mưu đối với ngươi!

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên nói:

- Su phu sử dụng quyền mưu với đồ nhi hồi nào? Tại sao đồ nhi chẳng nhận ra chút nào cả?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Có đấy, nhưng vì ngươi không đũ lão luyện nên không cảm nhận được, tuy nhiên vi sư cần phải nói rõ, nếu không một ngày nào đó ngươi hiểu được thì nhất định sẽ bất mản đối với chuyện này...

Lão hơi ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Bệnh của sư phụ đã nhập vào căn cốt rồi nên không thể nào trị được nữa, vì vậy ta cần phải trân trọng nguyên khí còn dư lại để hy vọng kéo dài được mạng sống. Quả thật là ta không còn cơ hội nữa rồi, điều nầy ngươi nên thông cảm...

Phương Tuyết Nghi nói:

- Sư đồ như phụ tử, sư phụ nói chuyện với đồ nhi không cần phải khách khí như thế.

Đông Nhĩ lão nhân chậm rải nói tiếp:

- Trước khi ngươi quỳ bái thần tượng của sư tổ thì chúng ta chỉ là một đôi vong niên chi giao, ngươi gọi ta là sư phụ cũng chẳng qua là hư danh thôi, bằng hữu chi giao quí ở chỗ thành thực.

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Được thôi! Đồ nhi thông cảm điều nầy, nhưng sư phụ đã dụng quyền mưu gì đối với đồ nhi?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Ta truyền kiếm chiêu cho ngươi và bảo ngươi đi cứu nguy cho Trung Châu Tam Hiệp...

- Đó là quyền mưu sao?

- Không sai, nếu trí lực của ngươi không đũ thì quyết không thể trong khoảng thời gian ngắn mà lảnh hội được kiếm chiếu kỳ tuyệt một đời và chuyện mạo hiểm đó không những chẳng cứu được Trung Châu Tam Hiệp mà còn tự nộp mạng cho Ma Đao Điền Nguyên, đúng không nào?

- Không sai!

- Nếu không dùng mưu thì cũng nên ngầm theo tiếp ứng cho ngươi, nhưng ta đã không làm như vậy mà đánh cuộc phó mặc chuyện sinh tử của ngươi cho thiên mệnh. Nếu tài trí của ngươi không đủ để lảnh hội tuyệt kỹ thì chỉ có một đường là tử vong, nhưng ngươi là một hài tử thuần khiết mà ta lại đẩy ngươi mạo hiểm vào đường sinh tử, do là một quyền mưu.

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Sư phụ tuyển tài cẩn thận nên đó cũng là chuyện chẳng còn biện pháp nào khác.

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói:

- Ngươi đã được chọn nhưng phải trải qua một trường kỳ hiểm. Ta thừa biết là ngươi không có căn cơ võ công nhưng vẫn viết thư để lại bảo ngươi dong bè đến nơi này, trải qua vô số nguy hiểm đó cũng có rất nhiều cơ hội tử vong. Vẫn biết thủy đạo là đường không dễ đi nhưng ta không tiếp ứng cho ngươi, nếu ý chí ngươi không kiên định, trong lòng luôn sợ chết thì không thể đến được nơi này, đó là quyền mưu thứ hai.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Thực ra đồ nhi cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn.

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Ngươi hiểu được như thế thì tốt rồi… Lão thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Hiện tại ngươi đã đến được nơi này, tài trí và ý chi đều chứng minh là vi sư không chọn lầm ngươi. Phần còn lại là định lực của ngươi. Ôi, hài tử, nếu làm người tốt thì võ công, tài trí làm cho con người tốt thêm. Nếu làm người xấu thì võ công, tài trí càng làm cho con người xấu thêm và càng đáng sợ nữa.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hài nhi đã hiểu, chẳng hay sư phụ muốn hài nhi vượt qua cửa định lực nào?

Đông Nhĩ lão nhân nghiêm túc nói:

- Nhân chi sơ, tánh bổn thiện, chỉ vì không chịu được thiên hình vạn trạng mê hoặc của nhân gian mà con người bước vào mà đạo, một bước sảy chân ngoảnh đầu lại đã trăm năm, dù muốn quay về con đường mới từ trong ma đạo thì sợ rằng đã không còn cơ hội.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đồ nhi tự tin là có định lực nầy và không đến nói để mình nhập vào ma đạo…

Bỗng nhiên chàng thở dài một hồi rồi nói:

- Nói ra sợ rằng sư phụ không tin đồ nhi.

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Cửa định lực là chuyện rất quan trọng, ngày sau vi sư sẽ tự có cách khán nghiệm ngươi.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đồ nhi sẳn sàng tuân mệnh.

Đông Nhĩ lão nhân trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bây giờ ngươi có thể suy nghĩ kỹ là có đồng ý với những điều kiện của lão phu hay không?

Phương Tuyết Nghi trả lời ngay:

- Đồ nhi đồng ý!

Đông Nhĩ lão nhân gật đầu, nói:

- Được! Vi sư sẽ đi thỉnh di tượng của sư tổ, ngươi cần phải lập trọng thệ trước di tượng sư tổ rồi ta mới có thể chính thức thâu nhận ngươi làm đồ đệ và truyền thụ võ công.

Phương Tuyết Nghi hỏi:

- Di tượng sư tổ ở đâu?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Ngươi chờ một lát, vi sư đi thỉnh di tượng sư tổ ngươi rồi quay lại ngay.

Nói đoạn lão chống gậy trúc ra khỏi ngôi nhà cỏ.

Chừng một khắc sau thì Đông Nhĩ lão nhân quay lại, trong tay lão cầm một vuông lụa trắng. Lão cung cung kính kính mở vuông lụa ra rồi treo lên vách nhà.

Phương Tuyết Nghi ngắm nhìn thì thấy trên vuông lụa vẽ một lão nhân mặc đạo bào, râu dài phơ phất, tướng mạo rất tiên phong đạo cốt.

Đông Nhĩ lão nhân nhìn di tượng, bái ba bái rồi quay lại nói Tuyết Nghi:

- Hài tử, ngươi hay lập trọng thệ rồi bái lạy di tượng sư tổ đi.

Phương Tuyết Nghi đáp một tiếng rồi cung kính nói:

- Anh linh sư tổ tái thượng, đồ nhi Phương Tuyết Nghi may được sư phụ thâu nhận làm đồ đệ, cả đời này nguyện thủ nghĩa hành hiệp, nếu bất tuân giáo huấn của sư phụ thì sẽ bị thiên tru địa diệt.

Đông Nhĩ lão nhân cười ha hả rồi nói:

- Được! Phương Tuyết Nghi, hãy bái lạy di tượng đi!

Phương Tuyết Nghi quỳ lạy di tượng ba lạy rồi quay lại nói:

- Sư phụ, đệ tử bái sư lại nhé?

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói:

- Được! Ngươi đã có lòng hiếu thuận như vậy, nếu vi sư từ chối thì sẽ khiến cho ngươi bất an.

Nói đoạn lão bước đến chiếc ghế mây ngồi xuống ngay ngắn.

Phương Tuyết Nghi cung kính quỳ xuống hành đại lễ một lúc rồi đứng lên.

Đông Nhĩ lão nhân gật đầu, nói:

- Từ nay trở đi ngươi mới chính thức là đồ đệ của vi sư.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Sư phụ, đồ nhi có mấy chuyện không hiểu, bây giờ có thể hỏi được không?

- Được, ngươi cứ hỏi!

- Sư phụ không phải là họ Đông?

- Ta họ Trần.....

- Kiếm Thần Trần đại hiệp là sư phụ?

- Không sai, ngươi nghe ai nói?

- Đồ nhi nghe Trịnh bá bá nói.

Đông Nhĩ lão nhân trầm ngâm một lát rồi nói:

- Trịnh Đại Cương đích thực là một nhân vật đầy chính khí và giàu lòng hiệp nghĩa, Tam thúc phụ của ngươi cũng vậy, chỉ có vị Nhị bá của ngươi là có vẻ không bình thường thôi.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc, hỏi:

- Làm sao sư phụ biết?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Ta chỉ quan sát mà cảm nhận được.

Phương Tuyết Nghi khẻ thở dài một hồi rồi nói:

- Trong lòng đệ tử có một chuyện không thể nào hiểu được nên muốn hỏi sư phụ.

- Chuyện gì?

- Sau khi đệ tử xem xong thư của sư phụ và chuẩn bị lên đường đến đây thì bá phụ kiên quyết đòi tiễn đưa đệ tử một đoạn. Giữa đường bá phụ bất ngờ xuất thủ điểm huyệt và muốn lấy mạng đồ đệ, may là Trịnh đại bá đến kịp thời giải cứu cho đồ đệ. Sau đó đồ đệ cắt tóc để hoàn trả ân đức dưỡng dục...

- Tại sao Phương Thiên Thành muốn giết ngươi?

- Đó là điều mà đệ tử nghĩ hoài cũng không hiểu. Bình nhật tuy lão ta hơi phân biệt đối xử với đệ tử và Lạc huynh nhưng vẫn rất thương yêu che chở, không ngờ lão lại trở mặt muốn lấy mạng đồ nhi.

Đông Nhĩ lão nhân chậm rải nói:

- Trước khi lâm bệnh, vi sư thường hành tẩu giang hồ, phàm những kẻ hành tung tác ác, chỉ cần thấy vi sư lập tức tránh xa ba bước...

Phương Tuyết Nghi liền nói:

- Vì vậy võ lâm đồng đạo mới tặng cho sư phụ danh hiệu Kiếm Thần. Thần đã đến thì tự nhiên những kẻ bất chánh phải tránh xa.

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Bổn danh của vi sư là Trần Hy Chính, danh hiệu Kiếm Thần được phong tặng từ hai mươi năm trước - Sau khi vi sư chế phục giang hồ Ngũ Ma. Ôi! Hai chữ Kiếm Thần quả nhiên là khó đảm đương, sau khi võ lâm đồng đạo tặng cho vi sư danh hiệu Kiếm Thần thì vi sư cũng mắc phải một tuyệt chứng bất trị....

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- Võ công của sư phụ đã đạt đến cảnh giới huyền thông, khi đó niên kỹ đang độ tráng niên thì có chứng bệnh gì mà bất trị.

Trần Hy Chính nói:

- Thế gian không có ai là không chết, vi sư cũng không quan tâm tuyệt chứng bất trị đó, điều quan trọng là vi sư cần tìm một người có thể kế thừa y bát của sư tổ ngươi để lại. Bây giờ xem như vi sư đã tìm được, chuyện quan trọng nhất là làm sao để ngươi học được toàn bộ võ công của sư tổ ngươi lưu lại...

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- Để tử tự biết sức lảnh hội kém nên sợ rằng sư phụ sẽ thất vọng thôi.

Trần Hy Chính mĩm cười, nói:

- Không phải vậy, luận về tài trí thì ngươi hơn vi sư nhiều nhưng e rằng không thể bằng sư tổ của ngươi, nên biết sư tổ của ngươi là nhân tài khó gặp trong hàng ngàn năm qua, vi sư được sư tổ khổ giáo mười năm nhưng chỉ học được năm, sáu phần mười võ công của sư tổ thôi.

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Thì ra là như vậy.

Trần Hy Chính nói tiếp:

- Nhưng thiên hạ không có Trạng nguyên sư phụ, có thể ngươi sẽ đạt được thành tựu cao hơn vi sư.

Tuyết Nghi nói:

- Độ tử làm sao có khả năng đó?

Trần Hy Chính nói:

- Sư tổ ngươi lưu lại diệu pháp vô thượng, để xem sư đồ chúng ta có thể vận dụng được không?

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Con bệnh của vi sư, lúc này nói ra ngươi cũng không thể hiểu, để thong thả rồi vi sư sẽ nói cho ngươi biết!

Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Mong rằng cát nhân có thêm thần tướng trợ giúp, sư phụ sẽ vượt qua được trọng bệnh.

Trần Hy Chính nói:

- Ngươi không cần phí tâm về chuyện của vi sư, bản thân ngươi phải tìm cách làm cho đầu óc thảnh thơi, cũng đừng nghĩ đến chuyện của bá phụ ngươi nữa. Nên biết kiếm đao của sư tổ ngươi để lại là tinh hoa trong võ học, người bình thường tuyệt đối không thể học được, dù là kẻ tài trí thì cũng cần phải chuyên tâm nhất trí mới có cơ thành tựu. Nếu ngươi phân tâm vì chuyện khác thì rất khó hy vọng thành công, đặc biệt là trong giai đoạn tạo căn cơ, bá phụ của ngươi có vẻ khác thường, lúc vừa gặp, ta đã cảm nhận được như vậy, kỳ quái là bá mẫu của ngươi - Một vị phu nhân hiền từ nhân hậu, chẳng biết những năm qua bọn họ đã chung sống như thế nào?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đồ nhi nghi ngờ bá phụ có liên quan đến cái chết của gia phụ.

Trần Hy Chính nói:

- Vi sư chỉ có thể nói bá phụ ngươi là một nhân vật khả nghi, trước khi tìm ra chứng cớ rõ ràng thì không nên vu oan cho người.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đệ tử biết, trước khi tìm ra tội chứng đích thực thì không thể nào buộc tội hung thủ.

Trần Hy Chính mĩm cười, nói:

- Như thế mới gọi là nhân vật anh hùng hiệp nghĩa...

Lão thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Sư tổ ngươi thường có một tâm niệm, thà bỏ xót người xấu chứ không nên giết lầm một người tốt, vì vậy cả đời vi sư luôn tuân theo đi huấn của sư tổ, không dám giết người bừa bải, có khi biết rõ đối phương là hạng cùng hung cực ác nhưng không tìm ra tội chứng đích thực thì cũng không thể lấy mạng đối phương.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Sư phụ tuân thủ di huấn của sư tổ cũng là chuyện chẳng còn cách nào khác!

- Nhưng mấy năm qua vi sư suy đi nghĩ lại thì cảm thấy di huấn của sư tổ ngươi có vài vấn đề!

- Vấn đề gì?

- Vi sư suy nghĩ rất nhiều năm, đến hôm nay mới nghĩ thông được một đạo lý.

- Đạo lý gì?

- Sư tổ người tài hoa tuyệt thế, không chuyện gì là không biết, không việc gì là không làm được, nhưng với vi sư thì lại khác, mấy chục năm qua mỗi khi gặp phải chuyện khó khăn thì vi sư không thể giải quyết, vì thế ta nghĩ cần phải tu chỉnh lại di huấn của sư tổ ngươi.

- Tại sao?

Trần Hy Chính trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bởi vì bây giờ chúng ta không phải là nhân vật tài trí như sư tổ ngươi!

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Sư phụ nói cũng phải!

Trần Hy Chính nói tiếp:

- Tính tình của sư tổ ngươi là luôn độc lai độc vãng, vi sư noi theo tính cách này nên cũng độc hành kỳ sự, vì thế nên không thể nào cùng những kẻ sĩ chính nghĩa vệ đạo trong võ lâm kết hợp thành một khối thống nhất. Đây chính là kẻ hở cho bọn tà ma ngoại đạo hoành hành mà không thể nào trừ diệt hết được. Vi sư còn hành tẩu trên giang hồ thì bọn ma đầu còn khiếp sợ mấy phần nhưng sau khi vi sư lâm trọng bịnh thì trong võ lâm khó tìm ra lực lượng trấn áp được bọn chúng.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đúng vậy, bọn ma đầu không từ bất kỳ thủ đoạn nào để đối phó với chính đại nhân sĩ trong võ lâm, hoặc là trừ điệt hoặc là thu dụng, quần ma cũng nỗi lên tạo thành đại kiếp nạn. Chúng ta đã không có được tài hoa như sư tổ e tiêu trừ đại họa thì chỉ còn cách là liên kết võ lâm chính nghĩa lại thì mới có hy vọng trừ diệt bọn yêu tà!

Trần Hy Chính nghe mấy lời này thì hơi biến sắc, lão trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

- Hài tử, chỉ nghe ngươi nói mấy lời mà ta đã yên tâm không ít, đây cũng nhờ anh linh sư tổ ngươi ở trên trời phù hộ nên mới xui khiến vi sư gặp ngươi trong lúc đã thất vọng....

Lão cuốn vuông lụa vẻ di tượng lại rồi nói tiếp:

- Ta sẽ lập tức truyền thụ phương pháp đả toạ căn bản cho ngươi, ngươi phải toàn tâm toàn ý luyện tập, mọi chuyện trên núi này không cần ngươi quan tâm....

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vậy sao được, đệ tử phải phục vụ sư phụ chứ....

Trần Hy Chính lắc đầu, nói:

- Hài tử, thời gian của chúng ta có hạn, ngươi gánh trọng trách trên người nên không cần thực hiện chức trách một đệ tử, từ ngày mai trở đi, cơm nước của ngươi sẽ do vi sư lo liệu.....

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chuyện này làm sao đệ tử dám nhận!

Trần Hy Chính nói:

- Ngươi cần biết, không phải vi sư hầu hạ ngươi mà là sớm mong ngươi gánh vác trọng trách...

Lão thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Được như sư tổ của ngươi đã tính được chuyện mấy mươi năm sau nên để lại cho vi sư mấy chục loại dược vật, mấy mươi năm qua hành tẩu chân trời góc bể, ta cũng thu thập không ít dược

vật. Những loại dược vật này đều rất có ích với thân thể con người. Có nghĩa là, kể từ ngày mai trở đi ngươi phải dùng dược vật thay cơm, như thế ngày sau mới có thể luyện võ công thượng thừa được.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đã như vậy thì đệ tử cung kính bất như tuân mệnh thôi.

Trần Hy Chính từ từ đứng lên rồi ra khỏi ngôi nhà cỏ, chừng nữa canh giờ thì lão quay lại và nói:

- Hài tử, bây giờ chúng ta bắt đầu tập luyện võ công.

Nói đoạn lão truyền cho Phương Tuyết Nghi khẩu quyết của thuật thổ nạp chân khí.

Phương Tuyết Nghi hít thở mấy hơi rồi bắt đầu thử vận khí điều tức. Trong nhất thời chàng không thể nào làm cho đầu óc thảnh thơi được, mà phương pháp thổ nạp nầy lại cần tâm thành trí tỉnh. Vì thế chàng thử thực hiện mấy chục lần mà vẫn bất thành.

Cũng may Phương Tuyết Nghi nhẫn nại hơn ngươi, chàng vẫn tiếp tục thử đến canh tư thì đã tìm được đúng đường. Chàng chiếu theo thuật thổ nạp vận hành một canh giờ thì hoàn toàn thông thuộc và lỉnh hội.

Loại nội công thượng thừa nay một khi học được thì lập tức chân khí sẽ vận hành qua kỳ kinh bát mạch, tinh thần chuyển biến rất lớn, mọi mệt nhọc đều tự nhiên tan biến và con người như tiến vào cảnh giới vô ngã.

Cứ thế, Phương Tuyết Nghi tỉnh toạ vận khí cho đến lúc tỉnh lại thì thấy Trần Hy Chính đang đứng trước mặt nhìn mình mĩm cười.

Phương Tuyết Nghi cả kinh, chàng vội bật dậy và nói:

- Sư phụ, đệ tử.....

Trần hy Chính cắt lời, nói:

- Hài tử, ngồi xuống đi, không cần khẩn trương ta đã chuẩn bị thức ăn cho ngươi rồi.

Phương Tuyết Nghi nhìn thì thấy bên mình có một bát thức ăn bốc khói nghi ngút, bên trong là một hổn hợp màu trắng sen sét nữa giống canh nữa giống cháo nhưng chàng chẳng biết là nấu từ vật gì.

Trần Hy Chính chỉ bát thức ăn và nói tiếp:

- Hài tử, ngươi ăn trước đi rồi hãy nói.

Phương Tuyết Nghi không thể từ chối nên đành bưng bát thức ăn đưa lên miệng uống một hồi, mùi thanh hương ngào ngạt khiến chàng cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Trần Hy Chính nhận lại bát thức ăn rồi mĩm cười, nói:

- Được rồi, bây giờ ngươi ra ngoài tản bộ một lát, sau đó quay vào tiếp tục theo khẩu quyết mà vận khí điều tức, mọi chuyện ở đây sẽ có vi sư lo liệu.

Phương Tuyết Nghi với nói:

- Chuyện này đệ tử làm sao dám.....

Trần Hy Chính nghiêm sắc diện nói:

- Ngươi phải nghe lời vi sư, không được nói nhiều, ra ngoài đi!

Phương Tuyết Nghi không dám nói nữa nên đành cất bước ra khỏi ngôi nhà cỏ.

Đây là một đỉnh núi nhưng xung quanh ngôi nhà cỏ là một vùng khá bằng phẳng, kỳ hoa dị thảo mọc đầy, hương hoa thoảng bay ngào ngạt.

Phương Tuyết Nghi vươn vai hít thở mấy hồi rồi đi một vòng quanh ngôi nhà, sau đó chàng trở vào tập luyện tiếp.

Đến trưa thì Trần Hy Chính lại bưng vào một bát thuốc, lần nầy chất liệu hình như khác nên thuốc có màu lam nhạt.

Phương Tuyết Nghi nhận lấy bát thuốc ngắm nhìn rồi bất giác chau mày.

Trần Hy Chính mĩm cười, nói:

- Hài tử, lương được khó uống, nhưng đây là tiên phương diệu pháp do sư tổ ngươi để lại, vi sư muốn dùng phương pháp này để giúp cho nội lực của ngươi mau chóng tiến bộ.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Một bát thuốc đắng có gì là ghê gớm!

Nói đoạn chàng nâng bát thuốc lên uống cạn một hồi.

Hồi 11 - Rèn Công Luyện Kiếm

Thời gian vun vút trôi qua, chớp mắt đã nữa năm. Trong suốt nữa năm đó Phương Tuyết Nghi luôn tỉnh toạ vận khí điều tức, học phương pháp thổ nạp, mỗi ngày ngoài việc tản bộ một lần xung quanh nhà thì chàng không hề đi đâu xa.

Mỗi ngày Trần Hy Chính cũng đều đặn, sắc cho chàng ba bửa thuốc, không hề gián đoạn bửa nào.

Hôm đó bỗng nhiên thời tiết thay đổi, tuyết rơi trắng xoá ngọn núi, ngôi nhà cỏ cũng được phủ bởi một lớp tuyết khá dày.

Sau khi ăn trưa xong thì Phương Tuyết Nghi bước ra ngoài ngắm tuyết. Chàng đảo mắt nhìn tứ phía thì thấy tuyết trắng như lông bạch hạc không ngừng rơi, cả một vùng hoang sơn đều trắng xoá một màu.

Phương Tuyết Nghi ngước nhìn trời và chợt nhớ đến bá mẫu nên bất giác thở dài một hồi rồi thầm nghĩ:

- Nếu bá mẫu biết bá phụ có tâm giết ta thì bà ta sẽ nghĩ như thế nào?

Thì ra suốt mấy tháng qua chàng chuyên tâm tập luyện thuật thổ nạp nên trong lòng dường như đã quên tất cả những phiền nảo.

Bỗng nhiên chàng nghe một giọng hiền từ cất lên ở phía sau:

- Hài tử, ngươi thẩn thờ gì vậy?

Phương Tuyết Nghi quay lại thì thấy sư phụ chống gậy trúc đứng ngay cửa, thân mặc trường bào, đầu đội mũ miện. Chàng vội hành lễ và nói:

- Sư phụ!

Trần Hy Chính đạp tuyết bước ra và nói:

- Hài tử, ngươi có biết là ngươi ở đây bao lâu rồi không?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Ước tính khoảng trên nữa năm rồi.

Trần Hy Chính gật đầu, nói:

- Tính luôn ngày hôm nay thì ngươi đã ở đây được sáu tháng lẻ bảy ngày.....

Lão ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Hài tử, nữa năm qua ngươi có cảm giác gì không?

- Đệ tử không có cảm giác gì.

- Ngươi cảm thấy bản thân có gì khác trước không?

- Đệ tử không cảm nhận được, nhưng đệ tử lo lắng một chuyện.

- Ngươi lo lắng chuyện gì?

- Đệ tử lo lắng ngộ căn thấp kém, không có thể học thành võ công ảo diệu nên sẽ phụ lòng kỳ vọng của sư phụ.

- Đó là lo lắng của vi sư, chỉ cần ngươi toàn tâm học tập là được, thực ra trong nữa năm qua ngươi tiến bộ rất nhiều, cố nhiên là nhờ diệu pháp thần kỳ của sư tổ ngươi để lại, nhưng nghị lực hơn người của ngươi cũng là một nguyên nhân.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Đệ tử có thành tựu gì, tại sao đệ tử chẳng cảm nhận được một tí gì vậy?

Trần Hy Chính nói:

- Ngọn sơn phong của chúng ta có núi cao bao bọc tứ phía, rất khó có được hàn khí như thế nay, những hôm nay hàn phong lạnh buốt xương....

Phương Tuyết Nghi chợt ngộ ra nên vội nói:

- Đúng rồi! Y phục của đệ tử mong manh nhưng không cảm thấy lạnh, như vậy là lực kháng hàn của đệ tử rất mạnh.

Trần Hy Chính gật đầu, nói:

- Hài tử, nữa năm qua thuật thổ nạp đã giúp ngươi luyện được căn cơ của võ công thượng thừa, với thể lực của ngươi hiện tại, đừng nói là không cảm thấy lạnh trước hàn phong buốt xương này, dù ngâm mình trong núi băng sương tuyết ngươi cũng không cảm thấy lạnh chút nào!

Phương Tuyết Nghi ngẫn người một lát rồi nói:

- Sư phụ, phải chăng đệ tử đã có khả năng khiến hàn khí bất nhập thể?

Trần Hy Chính nói:

- Không sai, đích thực là ngươi đã đạt đến cảnh giới hàn khí bất nhập thể.

Lão ngước nhìn sắc trời, thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Hài tử, từ mai trở đi ta sẽ truyền thụ kiếm pháp cho ngươi.

Phương Tuyết Nghi thấy sư phụ co mình trong tuyết lạnh thì bất giác chạnh lòng, chàng vội nói:

- Thân thể của sư phụ không được khõe lắm, chuyện đệ tử luyện kiếm có thể chờ vài ngày nữa cũng được.

Trần Hy Chính chợt nhún vai, hai đạo thần quang nhìn thẳng Phương Tuyết Nghi rồi nói từng chữ một:

- Hài tử, ngươi bắt đầu lười nhác rồi phải không?

Phương Tuyết Nghi vội nói:

- Đệ tử không dám, đệ tử chỉ sợ thân thể của sư phụ không chịu nỗi hàn khí thôi.

Trần Hy Chính nói:

- Tuy sư phụ mang bệnh bất trị nhưng tin rằng trong vòng hai ba năm không đến nỗi nhắm mắt xuôi tay, hài tử ngươi không cần lo lắng.

Phương Tuyết Nghi cung kính nói:

- Đệ tử tuân mệnh, ngày mai sẽ bắt đầu luyện kiếm.

Trần Hy Chính nói:

- Hài tử, những năm qua vi sư cố gắng chịu đựng nỗi khổ của ma bệnh dày vò là để hoàn thành di mệnh của sư tổ ngươi, quét sạch ma chướng trên giang hồ. Khó khăn lắm vi sư mới phát hiện được ngươi - Một mỹ ngọc chưa mài dủa, nếu vi sư không tận dụng những năm tháng còn lại để thành toàn cho ngươi thì không những có lỗi với anh linh sư tổ ngươi ở trên trời mà bản thân vi sư cũng sẽ ngậm hờn nơi chín suối, có chết cũng khó lòng nhắm mắt.

Nói đến đây thì dường như lão không chịu nỗi hàn khí phong ba nên khẻ ho lên mấy tiếng.

Phương Tuyết Nghi rất lo lắng nên vội nói:

- Sư phụ, ngoài này hàn khí lạnh buốt, chúng ta vào nhà nói chuyện nhé!

Trần Hy Chính mĩm cười, nói:

- Hài tử, tuy vi sư khó chịu nỗi hàn phong buốt xương nhưng có thể đứng ngoài này một canh giờ mà chẳng có vấn đề gì.

Lão thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Trời xanh không có mắt nên mới khiến lão phu lâm trọng bệnh, nếu không gặp được phu phụ đại bá ngươi thì quả thật lão phu chẳng còn mặt mũi nào để gặp lại anh linh sư tổ ngươi.

Phương Tuyết Nghi nghe nói đến đại bá thì nghi vấn trong lòng chợt trỗi dậy, chàng không nhịn được nên buột miệng hỏi:

- Sư phụ, đến bây giờ đệ tử vẫn cảm thấy kỳ quái, tại sao bá phụ lai có ý muốn giết đệ tử?

Trần Hy Chính không ngờ Tuyết Nghi đột nhiên hỏi chuyện này nên nhất thời lão cũng ngẫn người, lão nói:

- Chuyện này.....hài tử, sau khi ngươi luyện thành võ công và hạ sơn thì sẽ nhanh chóng điều tra rõ thôi!

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Sư phụ nói không sai, chuyện này xem ra phải chờ ngày hạ sơn tìm Trung Châu Tam Hiệp

mới hỏi thôi.

Nghĩ đoạn chàng liền nói:

- Sư phụ giáo huấn rất đúng.

Trần Hy Chính nói:

- Hài tử, vi sư phải vào trong chuẩn bị một tí, ngươi cứ ở đây vận khí điều tức. Ngày sau có thành tựu trong kiếm thuật hay không là dựa vào thành tựu trong nữa năm qua của ngươi đấy!

Lời vừa dứt thì lão chậm rải quay bước trở vào ngôi nhà cỏ.

Phương Tuyết Nghi y lời sư phụ nghênh phong vận khí điều tức, một lát sau chàng đã nhập vào cảnh giới vong ngã.

Qua ngày hôm sau, quả nhiên Trần Hy Chính bắt đầu chỉ điểm kiếm thuật, chưởng pháp cho chàng.

Mỗi ngày ngoài ba bửa cơm và vài canh giờ ngủ nghỉ thì không một khắc nào chàng không chuyên tâm luyện kiếm thuật, chưởng pháp.

Tuế nguyệt luân chuyển, trên núi đã thấy rụng đầy lá vàng.

Hôm đó Phương Tuyết Nghi đang tự luyện chiêu cuối cùng trong kiếm thuật là Vạn Lưu Qui Tông thì Trần Hy Chính đứng nhìn lá vàng và buông tiếng thở phào một hồi. Thần sắc của vị Kiếm Thần này cũng có vẻ bớt trầm trọng, rõ ràng tâm nguyện nhiều năm qua của lão đã sắp có người để giao phó. Lão nhìn bóng hình Phương Tuyết Nghi bay nhãy, trên khuôn mặt nhợt nhạt hiện lên nụ cười an ủi. Nhưng nhìn kỹ thì nụ cười này vô cùng thê lương và cũng thống khổ vạn phần, bất giác hai khoé mắt lão xuất hiện hai giọt lệ. Đáng tiếc là Phương Tuyết Nghi đang dồn hết tinh thần luyện tập nên không phát hiện được thần thái của sư phụ, nếu không thì nhất định chàng sẽ ngừng tay chạy lại vấn an rồi.

Sau khi luyện kỹ và thực hiện xong năm phép biến hóa của chiêu Vạn Lưu Quy Tông thì Phương Tuyết Nghi thu kiếm lại và kêu lên:

- Sư phụ.....

Chàng quét mục quang nhìn ra thì bất giác sững người, thì ra không biết từ lúc nào, Trần Hy Chính đã nằm dài trên mặt tảng đá.

Phương Tuyết Nghi vội chạy lại, chàng luôn miệng gọi "sư phụ" và song thủ không ngừng lay tỉnh.

Hồi lâu sau Trần Hy Chính mới từ từ mở mắt ra và khẻ thở dài một hồi.

Phương Tuyết Nghi vội nói:

- Sư phụ, người làm sao thế? Đệ tử ôm sư phụ vào nhà nhé?

Trần Hy Chính khẻ lắc đầu và nói với giọng vô lực:

- Hài tử, ngươi đã thuộc hết chiêu Vạn Lưu Quy Tông chưa?

Phương Tuyết Nghi liền nói:

- Đệ tử đã thuộc rồi, sư phụ, đệ tử cõng người vào nhà nhé?

Trần Hy Chính nói:

- Hài tử, ngươi hãy luyện lại một lần nữa cho ta xem thử.

Phương Tuyết Nghi thừa biết thể lực sư phụ đã không thể chịu đựng nỗi sơn phong nhưng mênh lệnh của sư phụ thì không thể không tuân. Chàng đành đở sư phụ ngồi dậy rồi nói:

- Đệ tử tuân mệnh!

Nói đoạn chàng xuất kiếm diễn luyện năm phép biến hóa của chiêu Vạn Lưu Quy Tông một lần nữa.

Trần Hy Chính vừa xem vừa gật đầu, nói:

- Rất tốt, rất tốt.....

Sau khi nói hai tiếng rất tốt thì lão vội lấy trong người ra một bình ngọc nhỏ và đổ ra một viên dược hoàn, sau đó cho vào miệng uống.

Hành động này rất nhanh, Phương Tuyết Nghi chưa kịp thấy thì dược hoàn đã vào miệng rồi. Điều kỳ lạ là sau khi uống dược hoàn, tinh thần của lão chợt hưng phấn hẳn lên, mục quang cũng lấp lánh có thần.

Phương Tuyết Nghi thu kiếm thế lại và chạy đến trước mặt sư phụ thì vô cùng ngạc nhiên, chàng hỏi:

- Sư phụ đã khõe lại rồi chăng?

Trần Hy Chính cười ha hả rồi nói:

- Vi sư chỉ bị khí huyết công tâm, sau khi nằm nghỉ một lát thì đã khõe lại rồi.

Phương Tuyết Nghi thấy tinh thần của sư phụ mình mạnh trở lại thì vui mừng vô cùng, chàng mĩm cười, nói:

- Sư phụ có cần xem đệ tử luyện lại một lần nữa không?

Trần Hy Chính mĩm cười, nói:

- Không cần, quả nhiên ngươi đã luyện thành tựu năm thế biến hóa của chiêu kiếm pháp này. Khi động thủ, ngươi chỉ cần vận dụng một chút cơ trí để ứng biến là được rồi. Hài tử, chưởng pháp ngươi cũng nhớ cả rồi chứ?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đệ tử cảm thấy hình như chưởng pháp dễ nhớ hơn kiếm pháp, sư phụ có cần đệ tử diễn luyện lại một lần không?

Trần Hy Chính lắc đầu, nói:

- Không cần luyện nữa, vi sư tin rằng ngươi đã nhớ kỹ. Hài tử, nên nhớ sở dĩ vi sư chế phục được ma đạo là vì kiếm pháp của vi sư đạt đến cảnh giới vô địch. Cũng chính vì vậy mà vi sư có được danh hiệu Kiếm Thần, thử nghĩ nếu bộ kiếm pháp này bình thường dễ học thì làm sao sư phụ có được danh vọng Kiếm Thần?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Sư phụ nói chí phải, vì suốt ngày theo sư phụ nên hiện tại chỉ có sư phụ là người thân của đệ tử, do đó vô tình đệ tử đã quên danh hiệu Kiếm Thần của sư phụ.

Trần Hy Chính cả cười, nói:

- Hài tử, vi sư không nghĩ đến chuyện này, không sai, một người đã rất thân với mình thì cũng dễ quên uy vọng và danh tính của người đó…

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Hài tử, từ khi ta bắt đầu truyền kiếm và chưởng cho ngươi đến nay đã bao lâu rồi, ngươi có nhớ không?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hình như đã ba lần hoa khai lá rụng, sư phụ, phải chăng là đã ba năm?

Trần Hy Chính gật đầu, nói:

- Với thành tựu hiện tại của ngươi, nếu bước vào giang hồ thì đã có thể liệt vào hạng cao thủ đệ nhất rồi.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Sư phụ, quả thật là đệ tử tự không cảm thấy tiến triển gì cả, sư phụ nói vậy khiến đệ tử không hiểu dược.

Trần Hy Chính mĩm cười, nói:

- Hài tử, ngươi vận mười thành công lực rồi xuất kiếm đánh cây cổ tùng phía trước kia thử.

Phương Tuyết Nghi thấy cây tùng này cách chỗ mình hơn một trượng nhưng chàng vẫn đứng yên tại vị, ngầm vận chân khí rồi mạnh xuất một kiếm.

Chỉ nghe kiếm phong veo véo mấy tiếng, kiếm ảnh vừa phát đã lập tức thu lai, cây tùng vẫn đứng sừng sững không chút động đậy.

Phương Tuyết Nghi buồn bả tra kiếm vào bao và khẻ nói:

- Sư phụ, sợ rằng đệ tử đã phụ công khổ giáo của sư phụ rồi.

Trần Hy Chính mĩm cười, nói:

- Hài tử, ngươi làm sao vậy?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hơn ba năm khổ luyện mà chẳng đánh ngã nỗi một cây tùng ngoài xa hơn trượng, há chẳng phải khí chất của đệ tử quá kém cỏi, uổng phí tâm huyết của sư phụ sao?

Trần Hy Chính nói:

- Hài tử, ngươi bước lại xem kỹ gốc tùng thử.

Phương Tuyết Nghi ngẫn người, chàng nói:

- Sư phụ muốn đệ tử...

Trần Hy Chính nói:

- Ta muốn ngươi đẩy nhẹ gốc tùng thử xem!

Phương Tuyết Nghi hơi do dự nhưng cuối cùng chàng cũng y lời bước lại đẩy gốc tùng một cái.

Chỉ nghe rắc một tiếng, nhất thời lá tung rơi ào ào, gốc tùng án theo lực đẩy mà ngã ầm xuống.

Phương Tuyết Nghi kinh hải nhãy lui lại và kêu lên:

- Sư phụ, gốc tùng này đã bị chặt từ trước rồi phải không?

Trần Hy Chính mĩm cười, nói:

- Hài tử, gốc tùng nầy là do ngươi vừa vận kiếm chặt đứt đấy, chỉ vì kiếm quá sắc và cực kỳ nhanh nên thân cây đã bị chặt mà không đổ ngay. Hài tử ngươi hãy tin lời vi sư, ta không lừa ngươi đâu.

Phương Tuyết Nghi cực kỳ kinh ngạc, song mục tròn xoe như gặp quỷ, chàng bổ nhào đến trước mặt sư phụ và kêu lên:

- Sư phụ....

Vì quá xúc động nên nhất thời chàng không thể nói thành tiếng. Thì ra chàng không ngờ trong thời gian ngắn ba năm sáu tháng mà võ công của mình tinh tiến đến cảnh giới thần kỳ như vậy. Ân giáo luyện của sư phụ chợt trỗi lên trong lòng, chàng cảm thấy ân này chẳng khác gì đại đức tái tạo, dù tan thân nát cốt cũng khó lòng báo đáp được.

Trần Hy Chính khẻ ôm chàng vào lòng và mĩm cười, nói:

- Hai tử, đừng quá xúc động, tuy võ công của ngươi đã có thể liệt vào hàng đệ nhất cao thủ nhưng muốn trùng hưng uy phong Kiếm Thần thì e rằng vẫn chưa đũ.

Lão ngữa mặt thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Chỉ đáng tiếc là vi sư đã tận năng lực, còn một vài chỗ huyền diệu trong kiếm pháp của sư tổ ngươi, vi sư cũng chưa thể lảnh ngộ nên không thể thành toàn cho ngươi được.

Phương Tuyết Nghi vừa nghe xong thì bất giác chấn động toàn thân, chàng vội quỳ xuống khấu đầu, nói:

- Sư phụ, ân giáo luyện của sư phụ, cả đời này đệ tử cũng khó báo đáp rồi......

Trần Hy Chính nghiêm túc nói:

- Hài tử, vi sư luôn mang canh cánh bên lòng di chí của sư tổ ngươi, hôm nay trọng trách đại nhiệm đã trút lên vai ngươi nhưng với võ công hiện tại của ngươi e rằng vẫn chưa đủ để đảm đương. Vi phụ nghỉ tới nghỉ lui và cảm thấy chỉ có cách cho ngươi hạ sơn đi gặp một người và đương kim thế gian chỉ có người này mới có thể giúp ngươi lảnh hội toàn bộ tinh kỳ ảo diệu trong Kiếm Thần của sư tổ ngươi.....

Phương Tuyết Nghi liền nói:

- Sư phụ, đệ tử không muốn hạ sơn.

Trần Hy Chính ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đệ tử muốn ở lại đây hầu hạ sư phụ!

Trần Hy Chính phá lên cười ha hả một tràng rồi nói:

- Thế gian nay vỉnh viển không có cuộc hợp nào mà không tan, hài tử ngươi đừng có ngốc, vì di chí của sư tổ mà vi sư đã phí tâm huyết một đời, trước mặt đại công đã gần đến ngày tạo thành, không lẻ vì chẳng nở để vi sư ở đây một mình mà ngươi bõ mặc di chí của sư tổ.

Phương Tuyết Nghi lặng lẻ cúi đầu mà không dám nói gi.

Trần Hy Chính thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Hài tử, ngươi vào nhà thu thập y vật, vi sư lập tức thảo một phong thư cho ngươi mang đến gặp người đó. Bà ta đọc xong thư tin của ta thì tất sẽ có chỉ điểm cho ngươi và không chừng sẽ giúp ngươi trở thành cao thủ tuyệt thế vô địch.......

Tuy không muốn hạ sơn chút nào nhưng Phương Tuyết Nghi cũng không dám khai khẩu nói nữa câu, chàng đành lặng lẻ theo sư phụ vào nhà.

Khi hoàng hôn buông xuống, Phương Tuyết Nghi vừa thu xếp vật dụng, xong thì Trần Hy Chính tay cầm một phong thư, chậm rải bước lại và nói:

- Hài tử, y vật đã chuẩn bị xong chưa?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hài tử đi chuyến này không lâu nên đã sớm chuẩn bị xong.

Trần Hy Chính mĩm cười, nói:

- Hài tử, người mà ngươi phải đi gặp là một vị sư muội đồng môn của vi sư, cũng có thể xem là sư thúc của ngươi. Sau phong thư này vi sư đã vẽ đường đến chỗ bà ta, trời đã không còn sớm nữa, ngươi nên lập tức hạ sơn đi thôi!

Phương Tuyết Nghi cung kính nhận phong thư, chàng liếc nhìn thì thấy bên ngoài có hàng ngan:

"Kính gởi phật giá Trần Kim Đỉnh Thần ni - Trần Hy Chính chấp bút."

Phương Tuyết Nghi liền thầm nghĩ:

- Thì ra vị sư thúc nầy là người xuất gia......

Nghĩ đoạn chàng cung kính nói:

- Đệ tử tuân mệnh!

Chàng cất phong thư vào người, mang túi hành lý lên vai rồi bái Trần Hy Chính một bái và nói:

- Sư phụ, sau khi gặp sư thúc xong, đệ tử có thể lập tức quay về khấu kiến sư phụ không?

Trần Hy Chính nói:

- Hài tử, sau khi xem thư tin của vi sư thì có thể sư thúc của ngươi sẽ lập tức truyền võ công cho ngươi, việc có thể quay về ngay hay không còn phải xem ngộ tính của ngươi.....

Lời chưa dứt thì mục quang của lão long lanh ngấn lệ, nhưng lão vội quay người đi nên Tuyết Nghi không kịp phát hiện.

Lão hắng giọng rồi nói tiếp:

- Nên khởi hành sớm một chút, vi sư mong rằng khi ngươi trở về thì võ công đã có đại thành tựu.

Phương Tuyết Nghi lưu luyến không nỡ rời bước, bái một bái nữa và nói:

- Sư phụ, đệ tử đi đây.....

Chàng không kềm chế được nên bất giác hai giọt nước mắt lăn ra sau khi sải bước đi về phía hậu sơn.

Trần Hy Chính chống gậy trúc đứng nhìn theo, song mục cũng tràn ngấn lệ.

Hồi lâu sau lão chậm rải quay vào nhà và lẩm bẩm tự nói:

- Xin anh linh của ân sư tại thiên minh giám, cuối cùng thì đệ tử Trần Hy Chính cũng không phụ di chí của người....

Sau khi bái biệt sư phụ thì Phương Tuyết Nghi theo hướng hậu sơn mà bôn hành xuống núi. Sở dĩ chàng có thể bôn hành là không phải do thế núi bằng phẳng để đi, mà vì trình độ khinh công của chàng đã đạt đến cảnh giới thượng thừa nên có thể tung người từ mỏm đá này qua mỏm đá khác mà đi.

Chừng nữa canh giờ sau thì chàng đã xuống đến chân núi, lúc nầy màn đêm đã buông xuống.

Phương Tuyết Nghi dừng bước quay đầu nhìn lên đỉnh núi, tuy không thấy gì nhưng chàng vẫn hình dung ra cảnh sư phụ cô độc một mình. Tuy có con linh hầu và anh vũ bầu bạn nhưng đó

không phải là kế sách trường cửu, chàng tự nhủ sau khi gặp sư thúc thì sẽ lập tức quay về bầu bạn với sư phụ. Đặc biệt là phải hỏi rõ bệnh tình rồi nghĩ cách tìm dược vật trị bênh cho sư phụ....

Lòng hiếu thuận của chàng vốn thuộc chuyện thường tình của con người, nhưng chàng quên mất một điều rằng, với khả năng của Trần Hy Chính - Người giúp chàng thoát thai hoán cốt và trong vòng ba năm sáu tháng biến chàng từ một hài tử có võ công sơ đẳng trở thành một cao thủ liệt vào hàng đệ nhất võ lâm, vậy tại sao lão không tìm dược vật hoặc phương pháp chửa trị bệnh chứng thường niên của mình? Từ điều nầy có thể thấy bệnh của Trần Hy Chính căn bản không thể nào trị được, bằng vào phần hiếu thuận của Phương Tuyết Nghi cũng chẳng giúp gì được.

Phương Tuyết Nghi đứng nhìn lên đỉnh núi một hồi lâu rồi chợt buông tiếng thở dài, đang lúc định cất bước đi tiếp thì bỗng nhiên chàng nghe tiếng sột soạt phát ra từ phía trước.

Theo phản ứng bản năng, chàng tung người ra sau rồi vung hữu thủ chụp vào chuôi kiếm bên hông. Nào ngờ tay chàng chỉ chụp vào khoảng không, lúc nầy chàng mới sức nhớ là mình quên mang theo kiếm. Tuy nhiên chàng vận mục lực nhìn ra thì thấy phía trước có một con thỏ rừng chạy ngang qua nên cũng bình tâm trở lại. Nhưng chuyện quên mang theo kiếm đã khiến chàng bất giác phì cười. Chàng nghĩ thầm:

- Mình phụng mệnh sư phụ đi tìm sư thúc là Kim Đỉnh thần ni tiếp tục luyện kiếm mà mà lại quên mang theo kiếm của sư phụ trao cho, thật là chuyện buồn cười.

Nghĩ đoạn chàng lập tức thi triển khinh công lên núi trở lại, lần nầy cước bộ nhanh hơn lúc hạ sơn chưa đầy nữa canh giờ chàng đã đến trước ngôi nhà cỏ. Chàng lên tiếng gọi mấy lần nhưng không nghe sư phụ hồi đáp nên đẩy cửa bước vào.

Mục quang vừa nhìn vào trong thì bất giác hồn xiêu phách tán, nhiệt huyết như xông thẳng lên đầu, chàng đứng như pho tượng một hồi lâu mà không nói được lời nào.

Trong bóng đêm chập choạng, chàng thấy sư phụ - Người có ân thâm hơn phụ mẫu - Người đã ngày đêm sớm tối gần gủi với chàng suốt ba năm qua đã nằm ngữa trên chiếc bồ đoàn giữa nhà, cây gậy trúc suốt ngày không rời tay đã nằm ngoài xa ba thước.

Sau một hồi ngơ ngẫn thì chàng buột miệng kêu lên:

- Sư phụ...

Rồi tung người lướt tới. Chàng ôm lấy người Trần Hy Chính, nước mắt tự nhiên tuôn ra như suối.

Qua một hồi bi thương thống thiết, tâm tình của chàng dần dần bình phục, một ý niệm chợt loé lên trong đầu:

- Sư phụ võ công cái thế, tuy có bệnh chứng bất trị nhưng không thể trong một thời gian ngắn chưa đầy một canh giờ mà bệnh phát thân vong. Có thể sư phụ hôn mê nhất thời chứ không phải khứ thế thật sự.

Ý niệm vừa động thì chàng đưa tay lên sờ vào ngực sư phụ nhưng tâm mạch đã bất động, thân

người cũng lạnh như băng, rõ ràng sư phụ chàng đã quy tiên thật sự rồi.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy nhiệt huyết dâng tràn, chàng không thể khống chế được bi thương nữa nên gào thét lên, song mục đỏ rực như muốn bật máu. Chang ôm lấy thi thể Trần Hy Chính rồi quỳ xuống đất khóc nức nỡ.

Thế mới biết rằng không phải đại trượng phu không nhỏ lệ, chỉ có điều chưa gặp cảnh bi thương mà thôi!

Chẳng biết bao nhiêu thời gian trôi qua, dường như Phương Tuyết Nghi cũng đã khóc hết nước mắt, nhưng khóc được như vậy nên niềm bi thương trong lòng cũng tạm thời được phát tiết, tinh thần của chàng dần dần bình tỉnh trở lại.

Bỗng nhiên chàng cảm thấy quái bệnh của sư phụ thật là cao thâm khôn lường, vì vậy chàng nghi ngờ là sư phụ bị ai ám toán nên dẫn đền quái bệnh bất trị. Nhưng sư phụ đã không nói thì tương lai chỉ còn cách là chàng phải tự điều tra thôi. Còn như phải điều tra như thế nào thì chàng đành tự nhủ đó là chuyện của sau này.

Phương Tuyết Nghi ôm thi thể Trần Hy Chính đi loanh quanh trong ngôi nhà cỏ, cũng không biết đi được mấy, bỗng nhiên chàng phát hiện là đã vào đến phòng ngủ của sư phụ. Chàng đảo mắt nhìn quanh thì thấy di tượng của sư tổ được treo ngay ngắn trên đầu giường của sư phụ.

Đột nhiên chàng cảm thấy trong lòng chấn động nên thầm nghĩ:

- Tại sao ta lại hoang mang không vượt qua được biến cố như vậy? Tuyệt học của sư tổ, tâm nguyện của sư phụ và đại kiếp từ nay về sau của võ lâm đều kỳ vọng vào bản thân ta, nếu ta không vượt qua được bước ngoặt này thì bao nhiêu tâm huyết sư phụ đã giáo luyện ta há chẳng phải là hoàn toàn uổng phí sao?

Nghĩ đoạn chàng cung kính đặt di thể của sư phụ xuống thạch sàng và chợt phát hiện trên đầu giường hình như có một trang giấy.

Phương Tuyết Nghi vội đánh lửa thắp đèn lên thì thấy quả nhiên là một trang giấy.

Chàng mở ra xem thì thấy trên giấy viết:

"Bệnh của ta đã nhập vào căn cốt nên có thể tắt thở bất cứ lúc nào, sau khi ta khứ thế thì có thể mai táng ta trong hầm băng dưới thạch sàng. Hàn khí tích tụ sẽ giữ cho thân thể ta không bị phá hủy. Bên trái ngăn bàn có một phong thư ta viết cho sư thúc Kim Đỉnh thần ni của ngươi, ngươi có thể chiếu theo đồ hình phía sau thư mà đi cầu kiến. Một khi kiếm đạo của ngươi chưa đạt đến trình độ thượng thừa thì ngàn vạn lần không thể hạ sơn, hãy nhớ lấy điều nầy! Kỳ dư những chuyện khác sẽ có sư thúc ngươi an bày, ngươi không cần phải phí tâm. Nhưng không một giờ phút nào được quên di chí của sư tổ ngươi, đồng thời phải biết tự bảo trọng. Làm được như thế thì vi sư có thể nhắm mắt được rồi."

Phương Tuyết Nghi xem xong di thư thì bất giác nỗi bi thương cuộn dâng trong lòng và hai dòng lệ tự nhiên tuôn ra. Chàng không ngờ sư phụ đã biết mình không còn tại thế bao lâu nên đã viết những điều chưa từng nói vào di thư này.

Nhìn trang giấy đã ố vàng thì chàng thầm đoán di thư đã viết ít nhất là từ nữa năm trước.

Chàng cẩn thân cất di thư vào người rồi thầm nghĩ:

- Hôm nay sư phụ vừa truyền xong cho ta chiêu kiếm cuối cùng và bảo ta hạ sơn ngay, như vậy là ngươi biết đại hạn đã tận, không muốn ta vì bi thống trước cái chết của người mà ảnh hưởng đến việc luyện võ công. Đã thế thì làm sao ta có thể phụ dụng tâm này của ân sư?

Nghĩ đoạn chàng lại ôm di thể sư phu lên rồi vận lực lật thạch sàng qua một bên thì quả nhiên bên dưới là một hầm băng vuông vức bằng thạch sàng bên trên.

Phương Tuyết Nghi cẩn thận đặt di thể sư phụ xuống, chàng cung kính quỳ lạy ba lạy và nói:

- Sư phụ, vỉnh viển đệ tử sẽ không quên một lời của người, mong rằng anh linh của người sớm tìm được nơi an nghỉ tại thiên.....

Sau khi hành lễ xong thì chàng đậy thạch sàng trở lại như cũ rồi bước đến trước di tượng sư tổ bái ba bái, sau đó chàng cung kính cuốn di tượng lại và cẩn thận cất vào trong người. Chàng đi một vòng xung quanh nhà, đóng chặt tất cả các cửa sổ lại rồi mới ra ngoài nhặt trường kiếm và theo hướng hậu sơn xuống núi.

Trưa hôm sau thì chàng đã ra khỏi hoang sơn tuyệt lảnh, chàng hỏi thăm hành nhân thì mới biết đây là Mậu Công huyện thuộc tỉnh Tứ Xuyên.

Lúc này chàng mới rõ nơi mình trú ngụ với sư phụ suốt ba năm sáu tháng qua là mạch chính của Cùng Lai sơn - vùng ranh giới giữa Tứ Xuyên và Tây Tạng.

Tối hôm đó Phương Tuyết Nghi đến huyện thành Mậu Công, chàng vào một khách điếm ăn uống nghỉ ngơi và hỏi đường đi Nga My sơn.

Sáng hôm sau chàng theo biên giới Xuyên - Tạng mà nhắm hướng Nga My sơn trực chỉ.

Ba ngày vất vả vượt bốn trăm dặm hành trình, cuối cùng chàng cũng đến được địa giới Nga My.

Chiều hôm đó, chảng theo đồ hình mà tìm lên tuyệt đỉnh Nga My - nơi có Tam Gian Mao Am.

Hồi 12 - Kim Đỉnh Thần Ni

Nguyên am tự này có ba gian được làm từ tre, lợp cỏ tranh, lưng dựa vào Kim Phong đỉnh, phía trước là vực thẳm vạn trượng, quanh năm bạch vân bao phủ. Trông hình thế vạn phần nguy hiểm nhưng vì xung quanh am là một khoảng nham thạch bằng phẳng nên có không ít tùng bách sinh trưởng.

Quả thật cảnh sắc nơi này vừa hùng vĩ vừa thanh nhã u tịch, nhưng Phương Tuyết Nghi không có lòng để thưởng thức tiên cảnh trần gian nên chàng cất bước xuyên qua đám tùng bách rồi tiến thẳng vào Tam Gian Mao Am.

Khi đến trước cửa am thì chàng mới phát hiện trên cửa có treo một biển gỗ đề ba chữ đại tự "Ngọa Vân Am". Thì ra tên gọi thực sự của am nầy là Ngoạ Vân Am chứ không phải là Tam Gian Mao Am như sư phụ chàng chỉ dẫn.

Phương Tuyết Nghi do dự một lát rồi bước tới khẻ gỏ cửa.

Đợi một hồi lâu chừng cạn tuần trà thì cửa am xịch mở, một vị tiểu ni cô toàn thân mặc bạch y bước ra.

Phương Tuyết Nghi vừa thấy thì ngớ người, chàng không ngờ vị sư thúc ẩn thân tại am tự nầy lại là một tiểu ni cô trẻ tuổi như thế.

Vì quá ngạc nhiên nên chàng quên nói cho đối phương biết lý do đến đây của mình.

Bạch y nữ ni này chừng 15-16 tuổi, tuy đã xuống tóc quy y nhưng trong vẫn thanh tú tuyệt túc, có lẻ vì ít gặp phàm nhân nên lúc nầy hai má tiểu ni cô đỏ hồng, phảng phất nét e thẹn.

Đợi một lúc không nghe Phương Tuyết Nghi nói gì thì tiểu ni cô từ từ lui bước rồi đóng cửa am lại.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới sực tỉnh, chàng vội kêu lên:

- Tiểu sư phụ.....

Tiểu ni cô nghe gọi thì lại mở cửa ra nhưng vẫn không nói gì.

Phương Tuyết Nghi đánh bạo cung thủ, nói:

- Tiểu sư phụ....xin hỏi Kim Đỉnh thần ni....tiền bối có thanh tu trong am không?

Tiểu ni cô nghe hỏi thì lộ vẻ ngạc nhiên, nguyên cô ta theo sư phụ tu hành ở Ngọa Vân Am đã hơn mười năm, ngoài một lão nhân mỗi tháng đến kỳ lại mang củ, gạo và thực phẩm chay tịnh lên là biết pháp hiệu của sư phụ, không ngờ thiếu niên trước mắt này cũng biết pháp hiệu của sư phụ thì làm sao vị tiểu ni cô không cảm thấy kỳ quái? Tuy trong lòng vô cùng ngạc nhiên nhưng tiểu ni cô không thể không trả lời, cô ta nói:

- Thí chủ quen biết gia sư à?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ, thì ra đây là đồ đệ của sư thúc, xem ra nên gọi cô ta là sư muội mới phải....

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói:

- Thì ra là sư muội.....tiểu sư phụ.

Phương Tuyết Nghi đã không biết pháp hiệu của tiểu ni cô, chàng lại không hiểu gọi trực tiếp một tiếng sư muội có bị cô ta trách hay không nên hai chữ sư muội vừa phát ra thì chàng vội khách khí thêm ba chữ tiểu sư phụ.

Tiểu ni cô suýt chút nữa thì bật cười thành tiếng, cũng may là cô ta kịp nhớ đến thanh quy nên cô nhịn cười, nói:

- Thí chủ cũng là đệ tử của sư phụ à?

Phương Tuyết Nghi bất giác sững người, rõ ràng từ câu hỏi của tiểu ni cô này thì chẳng hiểu là căn bản cô ta không biết gì về vị Kiếm Thần sư bá cả. Chàng vội lắc đầu, nói:

- Không phải, Thần Ni là sư thúc của tại hạ.....sư phụ của tại hạ được thế nhân tôn xưng là Kiếm Thần Trần đại hiệp!

Tiểu ni cô chưa từng nghe qua chuyện Kiếm Thần nên đành hỏi lại:

- Thí chủ muốn gặp gia sư chăng?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tại hạ phụng mệnh sư phụ đến đây khấu kiến Thần Ni sư thúc và dâng lên một phong thư.

Tiểu ni cô suy nghĩ một lát rồi nói:

- Thí chủ chờ một lát được không? Ta....bần ni đi bẩm báo sư phụ, nếu sư phụ đồng ý tiếp kiến thì bần ni sẽ trở ra dẫn đường.

Nói đoạn tiểu ni cô chậm rải quay bước vào trong.

Phương Tuyết Nghi trông thấy bước đi của cô ta uyển chuyển, dù y phục rộng thùng thình nhưng vẫn không che đậy được nét yểu điệu thục nữ. Thế nhưng chàng lại không dám nhìn lâu, bởi lẻ chàng sợ ý niệm trần tục của mình làm hoen ố chốn Phật môn nên bất giác lui ra sau hai bước.

Một lát sau thì tiểu ni cô nhẹ nhàng bước ra và nói:

- Sư huynh, sư phụ cho mời sư huynh vào.

Phương Tuyết Nghi với cung thủ nói:

- Phiền sư muội dẫn đường cho.

Thực ra am cỏ này chỉ có ba gian chính, căn bản không cần phải dẫn đường và cũng chẳng mấy bước thì Phương Tuyết Nghi đã thấy sư thúc Kim Đỉnh thần ni. Trước mắt chàng là một lam y lão ni, niên kỹ chừng ngoài tứ tuần, tu mi thiên mục, dung diện không hề lộ xúc động. Chàng

vội bước tới quỳ xuống và nói:

- Đệ tử Phương Tuyết Nghi khấu kiến sư thúc.....

Thần ni đưa tay ra hiệu và nói:

- Đứng lên rồi hãy nói.

Phương Tuyết Nghi cung kính đáp một tiếng rồi nói:

- Đệ tử tuân mệnh.....

Chàng lấy phong thư của sư phụ dâng lên và nói tiếp:

- Sư phụ có phong thư này bảo đệ tử dâng lên sư thúc....

Thần Ni nhận thư rồi bỗng nhiên thở dài một tiếng và nói:

- Không gặp sư huynh tính ra đã mười lăm lăm năm rồi, không ngờ hôm nay lại nhờ ngươi đưa thư đến đây.....

Ba ngừng lại nhìn Phương Tuyết Nghi rồi hỏi:

- Sư phụ ngươi khõe không?

Phương Tuyết Nghi dâng thư xong thì lui hai bước cung kính đứng nép một bên, nhưng khi nghe Thần Ni hỏi đến sư phụ thì bất giác bi thương trong lòng trỗi lên, chàng ấp úng nói:

- Sư phụ...sư phụ....người...người đã khứ thế rồi....

Hai dòng nước mắt lại bất giác tuôn ra.

Kim Đỉnh thần ni chợt biến sắc, bà trầm giọng hỏi lại.

- Ngươi vừa nói gì?

Phương Tuyết Nghi vội sụp quỳ xuống và nói:

- Đệ tử bất hiếu chưa phụng dưỡng được sư phụ thì người đã qui tiên ở Cùng Lai sơn rồi.

Kim Đỉnh thần ni tỏ vẻ không tin nên hỏi:

- Sư phụ ngươi võ công cao cường tuyệt thế, được võ lâm thiên hạ tôn xưng là Kiếm Thần, tại sao lão chết đột ngột như vậy? Hay là có kẻ nào ám hại? Nói mau!

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Sư phụ bị bệnh mà chết!

Kim Đỉnh thần ni trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bị bệnh mà chết à? Chuyện này càng khó tin, ngươi đứng lên đi....

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đệ tử tuân mệnh!

Rồi lui bước ra sau đứng một cách nghiêm túc, quên cả việc lau nước mắt.

Lúc nầy Thần Ni mới từ từ mở phong thư ra, nhưng sau khi xem xong thư thì thần thái của bà thẩn thờ một hồi lâu mà không động đậy gì.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy có vẻ bất ổn nhưng chàng không dám lên tiếng hỏi.

Bạch y tiểu ni cô vẫn đứng nơi cửa phòng, tiểu ni thấy sư phụ đọc xong thư rồi phát ngẩn thì trong lòng kinh hải không ít, vội chạy lại nắm tay sư phụ lay động và luôn miệng kêu lên:

- Sư phụ.... Sư...người làm sao thế?

Tiểu ni cô lay động một hồi thì Thần Ni mới trấn định lại tinh thần, bà nhìn qua Phương Tuyết Nghi với vẽ mặt bi khổ và hỏi:

- Phong thư này do sư phụ ngươi giao tận tay cho ngươi hay sau khi lão chết rồi ngươi tự tìm thấy?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Là sư phụ tận giao cho đệ tử và bảo đệ tử chiếu theo đồ hình sau thư mà đến khấu kiến sư thúc.

Thần Ni chau mày, nói:

- Sư huynh tận tay giao thư cho ngươi thì rõ ràng lúc ngươi ra đi sư huynh vẫn chưa khứ thế.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đúng vậy, lúc đệ tử ra đi thì sư phụ vẫn chưa qui tiên.

Thần Ni đột nhiên quát hỏi:

- Lúc ngươi ra đi sư phụ ngươi vẫn chưa qui tiên, vậy làm sao ngươi biết sư phụ ngươi vì bệnh mà chết?

Phương Tuyết Nghi thấy Thần Ni có ý nghi ngờ mình nên bất giác kinh hải, chàng vội nói:

- Đệ tử vốn hạ sơn vào lúc hoàng hôn nhưng giữa đường chợt nhớ quên mang binh khí nên quay trở lại lấy, không ngờ mới đẩy cửa bước vào thì thấy sư phụ, đã tắt thở gần một canh giờ rồi...

Thần Ni trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Ngươi chậm rải nói lại cho ta nghe một lượt.

Phương Tuyết Nghi bèn thuật lại chuyện mình theo sư phụ luyện công thế nào rồi chuyện sư phụ truyền xong chiêu kiếm cuối cùng thì bảo mình hạ sơn tìm gặp sư thúc.

Kế đó chàng thuật chuyện giữa đường gặp thỏ rừng mới sực nhớ là quên mang theo kiếm nên mới quay lại thì thấy sư phụ đã khứ thế.....

Kim Đỉnh thần ni bế mục lắng nghe, chờ Phương Tuyết Nghi nói xong thì bà mĩm cười, nói:

- Ta trách lầm ngươi rồi....

Bà chỉ tay vào phong thư và hỏi:

- Hài tử, ngươi có biết trong thư này sư phụ ngươi viết gì không?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Đệ tử không biết.

Thần Ni thở dài một hồi rồi nói:

- Hài tử, ngươi đến mà xem.

Phương Tuyết Nghi hồi hộp thầm nghĩ:

- Không lẻ trong thư sư phụ trách mắng ta?

Tuy nghĩ thế nhưng chàng vẫn bước lại xem, mục quang vừa tiếp xúc với trang giấy trang bất giác kinh tâm động phách.

Thì ra cái gọi là phong thư trong tay Thần Ni chỉ là một trang giấy trắng không có một chữ.

Phương Tuyết Nghi không dám tin nên đưa tay dụi mắt rồi nhìn kỹ lần nữa nhưng sự thực vẫn là một trang giấy trắng không chữ. Bất giác chàng ấp úng nói:

- Sư thúc.... Tại sao sư phụ lại bảo đệ tử đưa đến một trang giấy trắng thế nầy? Trên đường hành trình đệ tử luôn giữ thư tin cẩn thận nên không thể bị hoán đổi rồi. Sự thực, rốt cuộc chuyện này...

Thần Ni trầm giọng nói:

- Thư tin không hề bị hoán đổi, hài tử, chỉ vì sư phụ ngươi không viết chữ gì trên giấy mà thôi.

Phương Tuyết Nghi ngẫn người, nói:

- Sự thực, đệ tử không hiểu gì cả.

Lúc nầy tiểu ni cô cũng cảm thấy kỳ quái nên buột miệng nói:

- Sư phụ, có thật đây là phong thư của sư bá không? Tại sao xưa nay đồ nhi không nghe sư phụ nói đến vị sư bá này?

Thần Ni lạnh lùng nói:

- Sư bá của ngươi là nhân vật có danh vọng rất lớn trong võ lâm, ta và ngươi đã không muốn vướng vào chuyện võ lâm thì hà tất phải cho ngươi biết những chuyện này.

Tiểu ni cô liền nói:

- Sư phụ đã không muốn đồ nhi vướng vào chuyện võ lâm thì bảo đồ nhi luyện võ công có ích gì?

Thần Ni chợt biến sắc, nhưng bà lập tức mĩm cười, nói:

- Đệ tử phật môn khó tránh khỏi có lúc tựa cửa xin ăn hoặc sơn cư dã túc, nếu không có võ công phòng thân thì há chẳng phải là ngay cả bản thân mình cũng không bảo vệ được sao? Tuyết Nhi, ngươi chớ hiểu lầm dụng ý của việc vi sư bảo ngươi luyện võ công.

Tiểu ni cô được gọi là Tuyết Nhi liền bỉu môi, nói:

- Sư phụ à, quả thật là người không nên bảo đệ tử luyện võ công.

Thần Ni ngạc nhiên, nói:

- Tuyết Nhi, ngươi nói vậy là có ý gì?

Tuyết Nhi nói:

- Sư phụ thử nghĩ xem, nếu người không truyền võ công cho đệ tử thì làm sao yên tâm để đệ tử hạ sơn tích tu ngoại công? Như vậy là đệ tử có thể ở luôn bên cạnh sư phụ rồi.

Dường như Thần Ni không ngờ Tuyết Nhi có dụng tâm như vậy nên bất giác mĩm cười, nói:

- Ngốc ạ, vi sư cũng không thể bầu bạn với ngươi cả đời....

Ngừng một lát bà quay sang cười hỏi Phương Tuyết Nghi:

- Hài tử, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?

Phương Tuyết Nghi đáp:

- Năm nay đệ tử mười chín tuổi rồi.

Kim Đỉnh thần ni gật đầu, nói:

- Cả đời sư phụ ngươi chẳng làm được một chuyện tốt nhưng trước khi chết lại thu được một đồ đệ có tư chất như ngươi thì xem như công quả cũng không nhỏ.

Phương Tuyết Nghi vừa nghe lời này thì rùng mình, thầm nghĩ:

- Tại sao vị sư thúc này lại nói cả đời hành sự của sư phụ ta không có chuyện gì tốt? Sư phụ được mỹ hiệu Kiếm Thần và được nhân vật võ lâm trên giang hồ tôn kính, người hành sự quang minh chính đại, tạo phúc cho võ lâm đồng đạo, vậy mà kết quả là vị sư thúc này lại nói chẳng làm được một việc tốt. Quả thực là không sao hiểu nỗi!

Dường như Thần Ni đã đoán được tâm tư của chàng nên lạnh lùng nói tiếp:

- Hài tử, trong lòng ngươi không phục việc ta chỉ trích sư phụ ngươi, phải không?

Phương Tuyết Nghi vội nói:

- Đệ tử không dám.

Thần Ni chợt thở dài một hồi rồi nói:

- Kỳ thực ta cũng biết sư phụ ngươi có được danh hiệu Kiếm Thần tứ hai mươi năm trước và rất

được võ lâm đồng đạo tôn kính....

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới dám mĩm cười, chàng nói:

- Sư thúc nói không sai, bọn tà ma ngoại đạo trên giang hồ chỉ cần thấy sư phụ là vội vàng tránh xa ba bước.

Thần Ni cười nhạt, nói:

- Như thế thì có ích gì, chẳng phải là bản thân lão chết trước bọn tà ma ngoại đạo đó sao? Hư danh trần thế chẳng đáng để khoe khoang!

Nhất thời Phương Tuyết Nghi ngẫn cả người, chàng thầm nghĩ:

- Chuyện này chẳng kỳ quái lắm sao? Nhân sinh bách tuế ai tránh được cái chết, lẻ nào phải bảo sư phụ vĩnh viển sống ở thế gian mới đáng để khoe khoang sao? Huống hồ một người lấy thân huyết nhục kháng lại bệnh tật từ suốt mười mấy năm để tìm sinh cơ cho võ lâm, chuyện này có gì là không phải? Sư thúc khắc bạc với sư phụ như vậy há chẳng phải là thiển kiến thái quá sao?

Tuy trong lòng nghĩ thế nhưng chàng không dám nói ra mà cung kính nói:

- Sư thúc trách cũng phải.

Trong song mục của Thần Ni ẩn hiện vài tia oán hận, bà khẻ thở ra rồi nói:

- Nếu lão ta biết nghĩ về mình một chút thì không đến nỗi tạo nên cục diện bi thảm như ngày nay.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Quên mình vì người chính là tấm lòng của bậc đại hiệp trượng nghĩa, sư thúc trách sư phụ như vậy há chẳng phải là sự thiển cận của phụ nhân sao?

Nghĩ đến đây thì sự bất mản đối với sư thúc đột nhiên bị quét sạch. Chàng ngẫng đầu nhìn Kim Đỉnh thần ni thì bất giác giật mình, thì ra trên dung diện nghiêm trang của bà ta không biết từ lúc nào đã có hai dòng lệ chảy dài.

Phương Tuyết Nghi lại nghĩ thầm:

- Thì ra sư thúc ngoài miệng tỏ ra bất mản với sư phụ nhưng trong lòng bà ta cũng vô cùng bi ai trước cái chết của sư phụ!

Chợt nghe Tuyết Nhi kêu lên:

- Sư phụ, sao người lại khóc?

Kim đỉnh thần ni chấp tay, nói:

- Không ngờ hai mươi năm thanh tu khổ luyện mà vẫn không vượt qua vòng thất tình lục dục, Phật tổ có biết xin tha thứ cho sự ngu muội của đệ tử!

Nói đoạn bà lẩm bẩm niệm phật hiệu, tiểu ni Tuyết Nhi cũng chấp tay quỳ trước mặt Thần Ni, nhưng dung diện có ý mĩm cười.

Hồi lâu sau Kim Đỉnh thần ni mới từ từ mở mắt nhìn Phương Tuyết Nghi rồi nói:

- Quả nhiên nhãn lực của sư huynh rất phi phàm, hài tử, có lẻ ngươi đói bụng rồi phải không?

Không chờ Tuyết Nghi trả lời, bà quay sang nói với Tuyết Nhi:

- Mau vào trai đường chuẩn bị cơm chay, nhất định là Phương sư huynh của ngươi đã đói rồi.

Tuyết Nhi bật cười một tiếng rồi quay người bước đi.

Kim Đỉnh thần ni nhìn theo bóng Tuyết Nhi rồi lắc đầu, nói:

- Nghiệp chướng, sợ rằng vi sư sẽ bị ngươi làm hỏng mười năm công quả thôi...

Bà nhìn sang Phương Tuyết Nghi và nói tiếp:

- Hài tử, khi sư phụ ngươi bảo ngươi hạ sơn thì còn dặn dò gì nữa không?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Sư phụ bảo đệ tử đến gặp sư thúc là muốn nhờ sư thúc chỉ điểm cho đệ tử về chiêu thức huyền ảo trong kiếm pháp của sư tổ.

Thần Ni tỏ vẻ thất vọng bà khẻ hỏi:

- Còn nói gì khác không?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không còn gì khác.

Thần Ni nghe xong thì thần sắc bất định, bà trầm tư rất lâu mà không nói gì.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Không lẻ ta nói có điều gì sai? Nếu không tại sao sư thúc lại buồn bả thế kia?

Bỗng nhiên mục quang của chàng tiếp xúc với phong thư mà sư thúc vừa đặt xuống bàn, linh cơ của chàng chợt động nên vội nói:

- Sư phụ còn bảo rằng sau khi xem xong thư thì sư thúc sẽ hiểu mọi chuyện của sư phụ.

Nói xong thì chàng mới sực nhớ phong thư của sư phụ chỉ là một trang giấy trắng, mình nói như vậy há chẳng phải là vẻ rắn thêm chân, càng tô càng đen. Chàng nghĩ thế nào sư thúc sẽ tức giận và trách mắng cho một trận, nào ngờ chỉ nghe Kim Đỉnh thần ni thở dài rồi tự nói lẩm bẩm:

- Sư huynh à! Chuyện này không phải là lỗi của muội....

Lúc nầy Tuyết Nhi đã trở lại, nàng và Tuyết Nghi đều nghe rất rõ. Cả hai chưa kịp có phản ứng gì thì đã nghe Thần Ni nói tiếp:

- Hài tử, có chuyện gì ăn cơm xong rồi hãy nói.

Đích thực là Phương Tuyết Nghi đã rất đói, vì vậy mà lượng cơm chay chàng ăn bằng Kim Đỉnh

thần ni và Tuyết Nhi ăn trong ba ngày. Trong bửa ăn Thần Ni luôn nhìn chàng bằng ánh mắt hiền từ và mĩm cười, còn Tuyết Nhi dường như rất kinh ngạc nên tròn xoe song mục nhìn chàng ăn như hùm như hổ.

Phương Tuyết Nghi bị nhìn nên hơi ngượng, chàng chỉ ăn tám bát rồi bỏ đủa, nói:

- Đệ tử đã no rồi.

Thần Ni mĩm cười, nói:

- Hài tử, sau này ngươi cứ ăn uống tự nhiên, không cần khách sáo....

Sau khi trở lại thiền phòng thì Thần Ni chợt hỏi:

- Hài tử, sư phụ ngươi có giử một bức di tượng của sư tổ, chẳng hay ngươi có thấy không?

Phương Tuyết Nghi liền nói:

- Đệ tử đã mang di tượng sư tổ đến đây, sư thúc chờ đệ tử lấy ra...

Chàng bước ra phật đường mở túi vải lấy di tượng sư tổ rồi mang vào trao cho Thần Ni.

Kim Đỉnh thần ni nhận lấy treo lên tường rồi cung kính khấu bái di tượng ba bái, sau đó bà quay lại nói với Tuyết Nghi:

- Hài tử, sư tổ ngươi là bậc kỳ tài ngàn năm có một đấy, tấm lòng quảng đại, võ công cao cường và được Đạt Ma sư tổ của Thiếu Lâm khen tặng là Đệ Nhất Kỳ Nhân, sư phụ ngươi có nói cho ngươi biết không?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Sư phụ cũng nói như vậy.

Thần Ni gật đầu, nói:

- Sư phụ ngươi nhập môn trước ta một năm nhưng vì phụng mệnh ân sư hành tẩu giang hồ nên chỉ được gần gủi ân sư chừng mười năm thôi. Tuy ta nhập môn trể hơn nhưng luôn được gần gủi ân sư, cho đến ngày người qui tiên...

Bà thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Mười bốn năm ân cần dạy bảo của ân sư thật là sâu rộng hơn đại hải, đáng tiếc bọn ta chưa kịp báo đáp thì ân sư đả xuôi tay mà đi, hôm nay nghĩ lại quả thật là tội nghiệt trầm trọng, không lúc nào an tâm được.

Phương Tuyết Nghi nghe sư thúc nói mà cảm thấy như nói về mình, chàng tự nhủ nếu như mình không nỗ lực phấn đấu thì khó lòng báo đáp được vài phần ân đức của sư phụ.

Kim Đỉnh thần ni nhìn qua di tượng sư phụ rồi nói tiếp:

- Sư phụ ngươi tuy cũng là nhân vật tài trí khó tìm nhưng muốn kế thừa y bát của sư tổ ngươi thì vẫn còn kém bốn, năm thành.

Tuyết Nghi nhớ lại sư phụ cũng từng nói như vậy nên liền đáp lời:

- Sư phụ nói với đệ tử là ngươi chỉ học được năm, sáu phần mười võ công của sư tổ thôi.

Thần Ni nói:

- Cuối cùng dù lão đạt được nhã hiệu Kiếm Thần nhưng vẫn không quên năng lực thật sự của mình, hài tử, không phải ta có ý nói lỗi lầm của sư phụ ngươi trước mặt ngươi, nhưng quả thật cách làm cổ hũ của lão khiến ta cảm thấy cuối cùng thì lão đã tự chuốc họa vào thân.

Luận đến thị phi của trưởng bối thì tự nhiên Phương Tuyết Nghi không tiện xen vào rồi.

Thần Ni chau mày suy nghĩ hồi lâu rồi nói tiếp:

- Lão cậy tài nên hành sự việc gì cũng học theo cách sư tổ ngươi là độc lai độc vảng, gặp việc gì cũng nhất quyết dùng năng lực của một mình mình để giải quyết. Dầu biết rằng dù có tiểu thành cũng khó ngăn đại họa, tuy còn lão ta một ngày là quần ma trên giang hồ bị áp chế một ngày, nhưng tháng rộng ngày dài, lão rơi vào tình thế địch tối ta sáng, một khi lực bất tòng tâm thì cục diện giang hồ càng náo loạn không thể thu thập được.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Sư thúc nói chí phải, khi đệ tử bái sư thì sư phụ cũng từng nói với đệ tử như vậy.

Thần Ni cười nhạt, nói:

- Cuối cùng rồi lão cũng tự biết mình.

Bà ngưng lại thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Sư huynh đã biết có ngày hôm nay mà tại sao vẫn đáp vào vết xe đổ ngày xưa?

Nói đến đây thì bỗng nhiên nước mắt tuôn rơi.

Phương Tuyết Nghi cúi đầu không dám nhìn lên tình cảnh thương tâm của Kim Đỉnh thần ni.

Hồi lâu sau bà mới hắng giọng rồi nói:

- Hài tử, di thể của sư phụ ngươi đâu?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hình như sư phụ đã sớm biết bệnh tình của mình nên đã chuẩn bị trước một hầm băng trong ngôi nhà cỏ ở Cùng Lai sơn, đệ tử tuân theo di mệnh của sư phụ mà an táng pháp thể của người vào hầm băng, có lẻ trong vòng mười năm cũng không bị phá hủy.

Thần Ni gật đầu, nói:

- Rất tốt, hài tử, ngươi làm rất tốt.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Đây chỉ là di mệnh của sư phụ, tại sao sư thúc lại tán thưởng ta?

Chàng đang phân vân không hiểu thì nghe Thần Ni nói tiếp:

- Hài tử, sư phụ ngươi có lưu lại di vật gì không?

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Trong ngôi nhà cỏ không có vật phẩm gì quý trọng, thanh kiếm sư phụ thường dùng thì đệ tử đã mang theo bên người.

Thần Ni trầm ngâm một lát rồi nói:

- Ngươi thử nghĩ kỹ xem, phải chăng có vật gì mà ngươi không để ý?

Phương Tuyết Nghi dụng tâm suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Sư phụ có nuôi một con linh vượn và một con anh vũ, nhưng ngoài lúc lên núi đệ tử có trông thấy một lần, sau đó suốt ba năm sáu tháng còn lại không hề gặp chúng lần nào nữa. Không biết có thể tính đây là di vật không?

Thần Ni mĩm cười, nói:

- Tất nhiên là phải tính rồi, nhưng...ta sợ rằng ngươi quên điều gì mà nhất thời không nhớ ra.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đã cảm thấy sư thúc có vẻ rất quan tâm đến di vật của sư phụ, chàng biết tất phải có nguyên nhân nhưng sư thúc không nói ra thì chàng cũng không tiện hỏi. Chàng cung kính nói:

- Lần đầu tiên đệ tử ngờ đại biến nên có thể không nhớ rõ vài điều, nếu sự thực rảnh rổi thì đệ tử xin dẫn đường để sư thúc đến nơi ẩn cư của sư phụ xem qua một lượt.

Thần Ni mĩm cười, nói:

- Không cần vội như thế, sớm muộn gì ta cũng phải đi một chuyến, vã lại...

Dường như sực nhớ đến đại sự gì, bà chuyển mục quang nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp:

- Hài tử, ngươi nói sư phụ ngươi bị bệnh mà chết phải không?

Tuyết Nghi nói:

- Đúng vậy, sư phụ vì bệnh mà chết.

Thần Ni hỏi tiếp:

- Bệnh rất lâu phải không?

- Sư phụ từng nói là bệnh đã trên hai mươi năm.

- Kỳ quái! Chuyện này làm sao có thể được?

- Sự thực, ba năm qua đích thực là ngày nào đệ tử cũng thấy sư phụ dùng dược vật...

- Hài tử, sư phụ ngươi tinh thông y đạo, cứu người vô số, tại sao lão ta lại không tự trị bệnh cho

mình?

Phương Tuyết Nghi sững người rồi hỏi lại:

- Đúng đó, tại sao lại như vậy?

Thần Ni chậm rải hỏi tiếp:

- Sư phụ ngươi có nói cho ngươi biết là lão bị bệnh gì không?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Không!

- Vậy lão nói thế nào?

- Một lần nhắc đến chuyện này thì sư phụ chỉ nói là bị một chứng bệnh bất trị, ngoài ra không hề nói thêm gì nữa.

- Hài tử, khi bệnh tình của sư phụ ngươi phát tác thì có chứng trạng thế nào? Ngươi có thấy không?

- Đệ tử đã từng thấy.

Chàng nhớ lại một lát rồi nói tiếp:

- Nếu sư phụ không bị bệnh tình đột phát ngã ra giữa đường và được bá mẫu của đệ tử phát hiện rồi ép bá phụ chửa trị cứu tỉnh sư phụ thì sợ rằng đệ tử không thể có được ngày hôm nay.

Thần Ni nói:

- Nói vậy có nghĩa là khi bệnh tình của sư phụ ngươi phát tác thì tình hình rất nghiêm trọng, phải không?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đích thực là rất nguy hiểm.

Thần Ni chợt cúi đầu trầm ngâm không nói, thần sắc lạnh như băng, dường như bà đang nghĩ đến chuyện gì quan trọng.

Phương Tuyết Nghi tỉnh lặng đứng hầu một bên, không những chàng không dám nói mà thậm chí còn không dám thở mạnh sợ làm gián đoạn mạch suy nghĩ của Thần Ni.

Chừng cạn một tuần trà trôi qua, Kim Đỉnh thần ni chợt thở dài một hồi rồi nói:

- Hài tử, ta đã nghĩ ra một chút manh mối về nguyên nhân cái chết của sư phụ ngươi, chỉ có điều...

Bà ngừng lại rồi tự lẩm bẩm:

- Sư huynh à! Nguyên nhân cái chết của sư huynh có nhiều khả nghi như vậy thì bảo muội làm sao xác định được?

Phương Tuyết Nghi cũng vui trong lòng, chàng thầm nghĩ:

- Lẻ nào sư phụ không phải vì bệnh trí mệnh mà chết?

Tuy trong lòng chàng cũng có nhiều nghi ngờ chợt trỗi lên nhưng chàng không dám tùy tiện nói ra.

Kim Đỉnh thần ni lẩm nhẩm một lúc rồi nhìn Phương Tuyết Nghi, nói tiếp:

- Hài tử, theo bần ni phán đoán thì nguyên nhân cái chết của sư phụ ngươi có không dưới năm loại có khả năng, trước khi bần ni khám nghiệm di thể thì quả thực rất khó xác định.

Phương Tuyết Nghi liền nói:

- Sư thúc có định đi Cùng Lai sơn một chuyến không?

Kim Đỉnh thần ni nói:

- Muốn điều tra nguyên do cái chết của sư phụ ngươi thì tất nhiên bần ni phải đi một chuyến rồi.

Phương Tuyết Nghi vui mừng, hỏi:

- Khi nào thì sư thúc lên đường?

Thần Ni lắc đầu, nói:

- Không vội, chờ ngươi luyện xong kiếm đạo của sư tổ ngươi để lại rồi ta hãy đi cũng không muộn...

Phương Tuyết Nghi hơi thất vọng, chàng nói:

- Sư thúc, nếu quả thật sư phụ bị ám hại, làm thân đồ đệ mà không biết thì có khác gì loài cầm thú?

Thần Ni trầm ngâm một lát rồi nói:

- Niệm lòng hiếu thuận của ngươi, bần ni sẽ thành toàn cho ngươi.

Phương Tuyết Nghi xá dài nói:

- Đa tạ ân điển của sư thúc.

Thần Ni lắc đầu, nói:

- Hài tử, ngươi bất tất phải cám ơn ta, sư phụ ngươi là sư huynh của bần ni, nếu lão bị sát hại thật thì tự nhiên bần ni cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, nhưng...bỗng nhiên thần sắc bà ta lộ vẻ khó hiểu, bà lắc đầu, nói tiếp:

- Bần ni đã lập trọng thệ trước Phật tổ là đời này kiếp này không động thủ luận võ nữa, hận của sư huynh sợ rằng bần ni tâm thừa lực thiếu, khó lòng xuất diện tham gia rồi.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới hiểu rõ tại sao khi nhắc đến võ công thì sư thúc tỏ ra khó chịu, thì ra vị trưởng bối gởi thân không môn này đã từng lập trọng thệ trước Phật tổ là không động đến võ công. Tuy nhiên trong lòng chàng không cho là như vậy, chàng cảm thấy Phật tổ cũng

từng ngộ ma chướng, dĩ sát chế sát, sự thực hà tất phải bõ gốc lấy ngọn một cách xa thực tế như vậy?

Trong lòng nghĩ vậy nhưng chàng không dám nói ra.

Kim Đỉnh thần ni nhìn chàng một lúc và dường như hiểu được tâm ý của chàng nên mĩm cười, nói:

- Hài tử, ngươi không đồng tình với lời thề không động đến võ công của bần ni chăng?

Phương Tuyết Nghi vội nói:

- Đệ tử đâu dám!

Thần Ni lắc đầu, thở dài rồi nói:

- Hài tử, trong thiên hạ có rất nhiều chuyện mà ở vào tuổi ngươi không thể nào hiểu được, hai mươi năm sau, có thể ngươi sẽ hiểu dụng tâm của bần ni. Bà hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Nhưng ngươi cũng không nên vội vàng, bần ni đã quyết định thì tất sẽ đi Cùng Lai sơn trong một ngày gần đây thôi...

Phương Tuyết Nghi buột miệng hỏi:

- Sư thúc nói thật chứ?

Thần Ni mĩm cười, nói:

- Xưa nay bần ni đã nói là làm, hài tử ngươi nên tin tưởng mới phải.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đệ tử làm sao dám không tin lời sư thúc, chỉ có điều đệ tử cảm thấy quá vui mừng...

Thần Ni nói:

- Sư ân có thể sánh phụ ân nên cũng chẳng trách ngươi nhất thời quá vui mừng. Mấy ngày qua bôn ba lặn lội nhất định là ngươi đã mệt, hài tử ngươi nên nghỉ ngơi đi, bắt đầu sáng mai là phải khổ luyện rồi đấy.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Từ khi đệ tử theo sư phụ đến Cùng Lai tuyệt đỉnh luyện võ công đến nay, dù ngày đi ngàn dặm nhưng vẫn không thấy mệt, sư thúc không cần lo lắng cho đệ tử.

Thần Ni mĩm cười, nói:

- Hài tử, tốt nhất là ngươi nên nghỉ ngơi một đêm, tuy võ công sư phụ ngươi truyền thụ cho ngươi không phải là võ học bình thường nhưng vẫn chưa phải là Kiếm thuật tâm huyết nhất của sư tổ ngươi. Vì vậy, tuy ngươi từng khổ luyện võ công ở Cùng Lai sơn nhưng từ mai trở đi võ công mà ngươi luyện không một chiêu một thức nào không là tinh hoa của võ học, dù là kẻ tài trí cực cao cũng rất khó đạt được thuần tuý trong một thời gian ngắn. Nếu tinh thần ngươi không đũ thì không những uổng phí tâm huyết mà kết quả càng tệ hại hơn là lực bất tòng tâm mang

đến thương tổn kỳ kinh bát mạch.

Phương Tuyết Nghi nghe xong thì bất giác rùng mình, chàng vội nói:

- Sư thúc đã quan tâm như vậy thì đệ tử đâu dám không tuân mệnh!

Nói đoạn chàng chuyển bước ra khỏi thiền phòng của Thần Ni. Chợt nghe Kim Đỉnh thần ni nói:

- Hài tử, ngươi chờ một tí đã.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên quay lại hỏi:

- Sư thúc còn điều gì chỉ bảo chăng?

Thần Ni nói:

- Ngọa Vân Am của bần ni chỉ có ba gian chính thất, ngươi đến đây luyện võ không phải là ngày một ngày hai, trai đường lại không phải nơi để ở, do vậy nếu ngươi không chê am của bần ni đơn sơ thì có thể nghỉ tại một góc Phật đường. Nếu thiếu vật dụng gì thì cứ bảo Tuyết Đào sư muội của ngươi lấy cho.

Phương Tuyết Nghi thấy sư thúc quá quan tâm đến việc ăn ở của mình thi trong lòng cảm thấy bất an, chàng nói:

- Đệ tử có thể nghỉ ngơi chổ nào cũng được, xin sư thúc chớ quá lo lắng.

Nói đoạn chàng xá dài rồi lui bước ra khỏi thiền phòng.

Hồi 13 - Long Hành Kiếm Pháp

Vừa bước ra Phật đường thì chàng phát hiện trong góc đã kê sẵn một chiếc giường tre nhỏ đủ một người nằm và Tuyết Đào sư muội đang thu dọn hành lý của chàng.

Phương Tuyết Nghi thấy nàng sắp xếp lại y vật cho mình thì bất giác động lòng, chàng ngẩn người một lúc rồi mới chậm rải bước lại, nói:

- Phiền sư muội quá.

Tuyết Đào vốn không ngờ Tuyết Nghi trở ra nhanh như vậy nên vừa nghe hỏi thì bất giác giật mình, dung diện thanh tú chợt ửng đỏ, nàng dừng tay khẻ nói:

- Sư huynh là khách nhân mà. Sư phụ đâu, nhập định rồi chăng?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Sư thúc bảo tại hạ hành khí vận công trước để sáng mai luyện kiếm.

Tuyết Đào mĩm cười, nói:

- Sư huynh cứ tự nhiên nghỉ ngơi, bần ni phải đi làm cơm chay đây.

Lời vừa dứt thì nàng lập tức quay người đi vào thiền phòng bên trái.

Phương Tuyết Nghi thu thập vật dụng rồi lên giường ngồi điều công vận khí, chốc lát chàng đã tiến nhập vào cảnh giới vong ngã. Khi chàng sực tỉnh lại thì trời đã sáng tỏ rồi, Tuyết Đào đang đứng trước mặt mĩm cười. Nàng thấy chàng tỉnh lại thì vội nói:

- Phương sư huynh, sư phụ nói sáng này chàng bắt đầu luyện kiếm đạo thượng thừa nên sư phụ đã tận tay nấu cho sư huynh một bát Tuyết Liên thang. Đây là lòng thương mến của sư phụ, sư huynh mau xuống trai đường ăn đi kẻo phụ lòng sư phụ.

Phương Tuyết Nghi không ngờ sư thúc quan tâm đến mình như thế, chàng không tiện từ chối nên đành theo Tuyết Đào xuống trai đường dùng điểm tâm với bát Tuyết Liên thang.

Sau đó Kim Đỉnh thần ni đưa chàng ra khoảng đất trống trước am và bảo chàng diễn luyện công phu kiếm chưởng đã học được cho bà xem qua một lượt. Bà chăm chú theo dõi và hơi mĩm cười nhưng không nói một lời, chờ Phương Tuyết Nghi diễn luyện xong và đến quỳ bái thỉnh giáo thì bà mới lắc đầu, nói:

- Hài tử, nếu ngươi chỉ muốn dương danh lập thân trong võ lâm thì với võ công hiện tại của ngươi đã có thể liệt vào hàng cao thủ đệ nhất rồi.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đệ tử tuy có lương sư nhưng tài trí thấp kém nên khó đạt đại thành tựu, cầu mong sư thúc chỉ giáo thêm cho.

Thần Ni mỉm cười, nói:

- Hài tử, đây không phải là vấn đề tài trí của ngươi mà quả thật sư phụ ngươi dạy ngươi đến trình độ nầy là đã hết khả năng của lão rồi. Nếu ta phán đoán không sai thì nhất định sư phụ ngươi đã dùng tiên phương diệu pháp của sư tổ để giúp ngươi tăng trưởng nội công.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Sư thúc đoán không sai.

Thần Ni nói tiếp:

- Hài tử, sư phụ ngươi từng nói với ngươi về tên gọi của bộ kiếm pháp này chưa?

Tuyết Nghi nói:

- Đệ tử chưa được nghe.

Thần Ni trầm giọng nói:

- Hài tử, ngươi biết tại sao sư phụ ngươi truyền kiếm cho ngươi mà không cho ngươi biết kiếm danh không?

Tuyết Nghi ấp úng:

- Chuyện này...quả thật là đệ tử không biết.

Thần Ni nói:

- Hài tử, sư tổ ngươi khi sáng chế ra bộ kiếm pháp này vốn gồm có mười hai chiêu và định danh là Long Hành Thập Nhị Kiếm, vì một khi thi triển bộ kiếm pháp này thì trông cứ như rồng bay phượng múa, do đó mới lấy hai chữ Long Hành.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Thì ra là như vậy.

Thần Ni nói tiếp:

- Nhưng sau mấy mươi năm hành đạo giang hồ thì cuối cùng sư tổ ngươi phát hiện gọi là tập đại thành kiếm đạo nhưng vẫn còn không ít chỗ có thể cải tiến. Vì thế người bõ năm năm tâm huyết để đúc kết mười hai chiêu kiếm pháp thành tám chiêu và gọi là Long Hành Bát Kiếm, uy lực hơn trước rất nhiều.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Sư tổ là kỳ nhân một đời, xưa nay khó có người bì kịp.

Thần Ni gật đầu, nói:

- Hài tử, sư tổ ngươi quả nhiên là nhân kiệt một đời, Trần sư huynh sau khi hạ sơn thì nghiên cứu từ Long Hành Bát Kiếm mà thêm một chiêu Vạn Lưu Quy Tông nữa nên chiêu thức càng có uy lực.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Sự thực, theo đệ tử biết thì riêng một chiêu này mà đệ tử phải mất bảy tháng mới luyện đến trình độ kiếm tùng tâm xuất.

Thần Ni nói:

- Nhưng sau khi sư phụ ngươi hạ sơn rồi thì sư tổ ngươi còn sáng chế ra một chiêu cuối cùng nữa.

Tuyết Nghi kinh ngạc, nói:

- Vậy sao? Nhưng chẳng biết chiêu cuối cùng của sư tổ có khó hơn chiêu Vạn Lưu Quy Tông không?

Thần Ni mỉm cười, nói:

- Ngươi yên tâm, chiêu cuối cùng này cũng không khó lắm đâu. Hài tử, ta có thể cho ngươi biết là trong vòng nữa năm ngươi sẽ học tinh thông tất cả kiếm đạo của sư tổ ngươi, nhưng...

Bỗng nhiên bà ngừng lại rồi trầm ngâm không nói nữa.

Phương Tuyết Nghi liền hỏi:

- Sư thúc, nhưng thế nào?

Thần Ni liếc nhìn chàng rồi nói:

- Nếu ngươi thật sự muốn hoàn thành di chí của sư tổ ngươi thì e rằng phải trông vào vận may sau nầy của ngươi nữa!

Phương Tuyết Nghi nghiêm túc nói:

- Sư thúc yên tâm, dù tan xương nát thịt thì đệ tử cũng không để cho anh linh của sư tổ và sư phụ ở trên cao thất vọng đâu!

Thần Ni mỉm cười, nói:

- Nói ra không phải ta tán dương ngươi, nhưng kỳ thực sau khi ngươi học xong chiêu kiếm pháp cuối cùng của sư tổ ngươi thì ngươi đã cao cường hơn sư phụ ngươi không ít.

Phương Tuyết Nghi cung kính nói:

- Nếu đệ tử có được ngày đó là nhờ ân đức của sư thúc vậy.

- Không cần đa lễ, nói thẳng ra thì ta chỉ thấy sư tổ ngươi truyền thụ mà thôi, nhưng ta không thể không nói rõ với ngươi, Long Hành Cửu Kiếm chưa phải là tuyệt học duy nhất trong võ lâm, võ công lợi hại hơn Long Hành Cửu Kiếm không phải là không có.

- Vậy có nghĩa là trong võ lâm còn có người hơn sư tổ chăng?

- Hài tử, sư tổ ngươi đã là kỳ tài ngàn năm có một thì đương nhiên trong võ lâm không thể có người hơn sư tổ ngươi rồi.

- Vậy tại sao sư thúc nói võ công của sư tổ không phải là tuyệt học duy nhất?

- Võ lâm tuy không có người mạnh hơn sư tổ ngươi, nhưng thực tại là có người mạnh hơn sư phụ ngươi và ngươi.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy không hiểu nên vội hỏi:

- Sự thực, đây là đạo lý gì vậy?

Thần Ni nói:

- Nếu sư thúc ta không nói thì có lẻ vỉnh viễn, ngươi không đoán ra được đạo lý bên trong.

Ba thở dài một hỏi rồi nói tiếp:

- Hài tử, thiên sinh vạn vật có tương sinh tương khắc, về thành tựu võ công cũng không thoát ra khỏi qui luật tương sinh tương khắc đó.

Phương Tuyết Nghi liền mĩm cười, nói:

- Đệ tử hiểu rồi.

- Ngươi hiểu điều gì?

- Phải chăng trong võ lâm có một loại võ công là khắc tinh của Long Hành Cửu Kiếm?

- Không sai, ngươi rất thông minh, quả nhiên là ngươi đã đoán ra bảy, tám phần mười.

- Sao lại bảy, tám phần mười? Đã là khắc tinh thì đúng hoàn toàn mới phải chu! Xin hỏi sư thúc, nhân vật nào mà có khả năng sáng tạo ra võ công khắc chế kiếm pháp của sư tổ vậy?

- Hài tử, chuyện này nói ra dài lắm.

Phương Tuyết Nghi vừa kinh ngạc vừa hiếu kỳ nên hỏi xen vào:

- Sự thực, đệ tử đã luyện võ công có khắc tinh mà không biết một tí gì, tương lai chẳng phải là thiệt thòi lắm sao?

Thần Ni nói:

- Hài tử, đích thực là chuyện này rất dài, nhưng hiện tại không cho ngươi biết thì e rằng ngươi cũng không thể chuyên tâm luyện kiếm.

Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Sư thúc nói thật là đúng tâm ý của đệ tử.

Thần Ni nói:

- Hài tử, ta không thể nói tường tận những chi tiết, chỉ có thể tóm lược mà nói thôi...

Bà ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Sư phụ ngươi từng nói cho ngươi biết danh hiệu của sư tổ chưa?

Tuyết Nghi nói:

- Đệ tử chưa được nghe.

Bỗng nhiên Thần Ni trầm sắc diện và nói:

- Chuyện này sư phụ ngươi không đúng rồi, tại sao lão lại hoang đường như vậy, ngay cả danh hiệu của sư tổ mà cũng không cho ngươi biết?

Tuyết Nghi vội nói:

- Chuyện này...có lẻ sư phụ đã sớm có an bày là muốn sư thúc nói cho đệ tử biết.

Thần Ni lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Hài tử, ngươi biện hộ thay cho lão đây chăng?

Tuyết Nghi vội sụp quỳ xuống và nói:

- Đệ tử chỉ mong sư thúc đừng trách sư phụ nữa thôi.

Thần Ni nhìn thần sắc hoang mang của chàng thì mĩm cười nói:

- Được rồi, ngươi đứng lên di, ta sẽ không trách nữa.

Phương Tuyết Nghi bái tạ và nói:

- Đa tạ sư phụ....

Đoạn chàng đứng lên rồi nép qua một bên, không dám ngước nhìn Kim Đỉnh thần ni.

Thần Ni không nhìn được cười, bà nói:

- Hài tử, ngươi sợ sư thúc lắm à?

Quả thực trong lòng Tuyết Nghi hơi sợ bà ta nhưng không tiện nói thẳng nên chàng nói:

- Sự thực là trưởng bối, đệ tử chỉ có tâm cung kính ngưỡng mộ, làm sao có thể nói đến hai chữ sợ hải.

Thần Ni mĩm cười, nói:

- Sư tổ ngươi được võ lâm tôn xưng là Kiếm Thánh, danh hiệu của người là Long Siêu Quần, ngươi cần phải nhớ kỹ mới được.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đệ tử xin ghi nhớ.

Thần Ni nói tiếp:

- Bảy mươi năm trước khi sư tổ ngươi vừa bước vào giang hồ thì tuổi còn rất trẻ, vì võ công của sư tổ ngươi không những siêu phàm nhập thánh, chuyên quản những chuyện bất bình mà còn không hề đả thương một người tốt nên không đầy một năm thì danh tiếng đã vang tứ hải. Khi

đó trong võ lâm Trung nguyên bỗng nhiên xuất hiện hai nhân vật có võ công cao cường, bọn họ lòng dạ thâm hiểm thủ đoạn thâm độc nhưng lại đội lốt hiệp nghĩa. Có lẻ vì muốn làm uy trong võ lâm Trung nguyên nên bọn họ hành sự không từ bất kỳ thủ đoạn nào, trong một tháng bọn họ liên tiếp khiêu chiến với mười bảy đương trại lục lâm khắp hai miền Giang Nam, Giang Bắc và trong vòng nữa năm đã gây đại kiếp cho sáu chưởng môn của sáu đại phái…

Phương Tuyết Nghi nghe đến lạnh người, chàng buột miệng nói:

- Sự thực, hai nhân vật đó có lại lịch thế nào mà dám bắt cóc chưởng môn của lục đại môn phái?

Thần Ni mĩm cười, nói:

- Bọn họ đến từ Đông Hải, võ công của hai nhân vật này đích thực là bất phàm. Sau khi sáu chưởng môn bị bắt cóc thì đệ tử môn hạ phát đại nộ, hai vị trưởng lão của Thiếu Lâm Tự xuất diện liên hợp với thập đại cao thủ của lục đại môn phái ước đấu với hai nhân vật quái hiệp bịt mặt kia tại một thâm cốc thuộc Thiên Đài Sơn. Đồng thời bọn họ cũng chất vấn hai nhân vật kia về dụng tâm bắt cóc các chưởng môn?

Phương Tuyết Nghi liền hỏi:

- Thế cuộc chiến ở Thiên Đại Sơn, thập đại cao thủ của lục đại môn phái thắng hay bại?

Thần Ni mĩm cười, nói:

- Tất nhiên là thập đại cao thủ đại bại, nếu không thì chẳng cần phiền đến sư tổ ngươi đẫy lui hai nhân vật kia.

Phương Tuyết Nghi reo lên:

- Thì ra là sư tổ đuổi bọn họ đi!

Thần Ni nói tiếp:

- Qua cuộc chiến ở Thiên Đài Sơn thì thập đại cao thủ của lục đại môn phái không còn ai sống sót trở về, sau đó thì toàn bộ võ lâm Trung nguyên rơi vào tay hai nhân vật này.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Sự thực, tại sao sư phụ không tống khứ hai quái nhân kia đi trước khi thập đại cao thủ bõ mạng?

Thần Ni mĩm cười, nói:

- Ngươi hỏi rất hay, đũ thấy ngươi phân tích sự việc có tầng thứ hơn sư phụ ngươi nhiều. Bà ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Thực ra, khi hai quái nhân kia vào Trung nguyên đại náo thì sư tổ ngươi đã đến Tây Tạng phó ước tỹ thí thần công với một vị Chưởng giáo của Mật Tông giáo.

Phương Tuyết Nghi à một tiếng rồi nói:

- Thì ra khi đó sư tổ không có ở Trung nguyên. Chuyện này cũng chẳng trách được.

Thần Ni nói tiếp:

- Đợi đến khi sư tổ ngươi từ Tây Tạng trở về Trung nguyên...

Tuyết Nghi cắt lời, nói:

- Sư thúc, đệ tử nghe nói võ học của Mật Tông Giáo rất quái dị và có không ít nhân vật mạnh hơn võ lâm Trung thổ, chẳng hay kết quả tỹ thí thần công của sư tổ và vị Lạt Ma Mật Tông Chưởng giáo thế nào?

Thần Ni mĩm cười, nói:

- Hài tử, thực ra không cần hỏi ngươi cũng đã biết rồi.

- Sư tổ thắng phải không?

- Nếu sư tổ ngươi bại thì e rằng không thể nào trở về Trung nguyên được nữa.

- Sau khi trở về là sư tổ lập tức tìm hai quái nhân kia và tống khứ bọn họ về Đông Hải, phải không?

- Không, sư tổ ngươi hành sự rất cẩn thận, nếu không tận mắt mục kiến đối phương tác ác thì người quyết không hại một người tốt một cách tùy tiện.

- Đệ tử cũng nghe sư phụ nói như vậy.

Thần Ni mĩm cười, nói:

- Sư tổ ngươi ngầm điều tra thì phát hiện tân Chưởng môn nhân của lục đại môn phái không tuân thủ tinh thần hiệp nghĩa hành đạo, bọn họ luôn gây ra chuyện thị phi khiến võ lâm đồng đạo ai nấy đều rơi vào hiểm cảnh. Sư tổ ngươi phát đại nộ nên trước tiên khống chế sáu vị tân Chưởng môn, thế là hai quái nhân bịt mặt tự động tìm đến sư tổ ngươi.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tài trí của sư tổ quả nhiên là phi phàm, kế dĩ dật đải lão và cách tiêu trừ vây cánh của đối phương đích thực là đáng khâm phục.

Thần Ni mĩm cười, nói:

- Sư tổ ngươi tài trí hơn người và cách làm vậy cũng chỉ có sư tổ ngươi mới có đũ trầm tỉnh để thực hiện thôi.

Ngừng một lát ba nói tiếp:

- Sau khi sư tổ ngươi khống chế sáu vị tân Chưởng môn của lục đại môn phái được ba ngày thì quả nhiên hai quái nhân bịt mặt kia tìm đến tận cửa.

Phương Tuyết Nghi liền hỏi:

- Khi đó sư tổ chờ bọn họ ở đâu?

Thần Ni chậm rải nói:

- Tại Tung Sơn - Thiếu Thất phong của Thiếu Lâm Tự, nghe sư tổ ngươi nói lại thì trưa ngày thứ ba, sư tổ ngươi đang cùng Thiếu Lâm phương trượng và mấy vị trưởng lão may mắn thoát nạn của lục đại môn phái thương lượng chuyện làm thế nào để trùng kiến các đại môn phái thì hai quái nhân bịt mặt đột nhiên giáng lâm.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Sư thúc, khi đó sư tổ đã sáng chế ra Long Hành Thập Nhị Kiếm chưa?

Thần Ni nói:

- Khi sư tổ ngươi hạ sơn thì chiêu thức của Long Hành Thập Nhị Kiếm đã được sáng chế và thi triển thành thục, nhưng uy lực vẫn chưa đủ kinh thế hải tục, tuy nhiên, đối phó với hai quái nhân bịt mặt kia thì đã thừa sức, lần đó tại Thiếu Lâm Tự, sư tổ ngươi xuất kiếm tổng cộng bảy lần là đã đánh bại hai quái nhân bịt mặt.

- Sư tổ không muốn lấy mạng bọn họ phải không?

- Đúng vậy, sư tổ ngươi chỉ không cho phép bọn họ tái nhập Trung nguyên.

- Lòng nhân từ của sư tổ quả thật là khiến người ta khâm phục.

- Hài tử, ngày đó sư tổ ngươi đã thân hành đưa bọn họ về đến Đông Hải, sau nầy người nói lại với sư phụ ngươi và ta, hai quái nhân kia là một đôi phu phụ. Võ công của bọn họ đích thực rất cao minh, chuyến đi đó sư tổ ngươi ở lại đó với phu phụ bọn họ ngoài đảo rất lâu, về sau theo sở kiến của ta thì hình như đôi phu phụ kia và sư tổ ngươi đã kết giao đại nghĩa.

- Có thể khiến một người hành ác tẩy tâm thành một thiện nhân thì quả thật là bậc kỳ tài có lòng nhân từ quảng đại mới làm được. Nếu là đệ tử thì e rằng khi đó đôi phu phụ kia đã chết dưới kiếm của đệ tử rồi.

Kim Đỉnh thần ni trầm ngâm một lát rồi nói.

- Trước đây ta cũng nghĩ giống như ngươi, nhưng con người càng cao tuổi thì tâm tính càng ổn định, do vậy mà không thể tùy tiện xuất thủ giết người gây ra sát kiếp vô biên.

Phương Tuyết Nghi sững người, chàng vội hỏi:

- Khi đó sư tổ cũng còn rất trẻ phải không?

Thần Ni nói:

- Khoảng hai bảy, hai tám, nhưng sư tổ ngươi là người phi thuờng nên không thể lấy lẻ thường mà đo được.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Sư thúc nói trong võ lâm có người khắc chế được Long Hành Cửu Kiếm, vậy có lẻ là đôi phu phụ kia, phải không?

Thần Ni mĩm cười, nói:

- Không phải, sau nầy sư tổ ngươi mới nói cho sư phụ ngươi và ta biết, người có thể khắc chế

được Long Hành Cửu Kiếm là nhi tử và nữ nhi của đôi phu phụ kia.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên, nói:

- Chuyện này làm sao có thể?

Thần Ni nói:

- Sư tổ ngươi đã nói như thế thì đương nhiên là không thể sai.

Phương Tuyết Nghi vẫn không tin, chàng nói:

- Sư thúc, đôi phu phụ kia vốn đã không phải là địch thủ của sư tổ thì hậu duệ của bọn họ làm sao có thể mạnh hơn bản thân họ được?

Thần Ni nói:

- Đương thời sư thúc cũng nghĩ thế, nhưng ngày nay nghĩ lại thì không có gì là lạ.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Quả thật đệ tử không hiểu đây là đạo lý gì?

Thần Ni lại mĩm cười, nói:

- Có thể võ công của hậu duệ đôi phu phụ đó không phải do phụ mẫu bọn họ truyền thụ, hài tử, lẻ nào ngươi vẫn chưa hiểu?

Lúc này Tuyết Nghi mới ngộ ra, chàng nói:

- Đúng rồi, sư thúc nói vậy thì đệ tử đã hiểu!

Chàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Sư thúc, sư tổ có biết danh xưng của loại võ công do không?

Thần Ni nói:

- Sư tổ ngươi từng nói bộ võ công đó kêu bằng Thiên Hạc Trảm, vì thân pháp và chiêu thức của nó dường như chổ nào cũng nhanh hơn Long Hành Thần Kiếm một chút nên mới có khả năng khắc chế kiếm pháp của sư tổ ngươi. Hài tử, sau khi ngươi luyện thành công kiếm đạo của sư tổ ngươi và hạ sơn mà gặp phải kiếm pháp thi triển nhanh hơn Long Hành Cửu Kiếm; trong tay áo ẩn tàng một sợi dây trắng có thể cuốn lấy binh khí của đối phương thì võ công của người đó nhất định là Thiên Hạc Trảm rồi. Ngàn vạn lần ngươi không được khinh suất, bằng không tất sẽ ngộ bất hạnh!

Phương Tuyết Nghi tuy tỏ vẻ lắng nghe, song trong lòng có vẻ không phục. Tuy nhiên, lúc nầy chẳng không dám nói ra những điều suy nghĩ trong lòng nên mĩm cười, nói:

- Đệ tử xin ghi nhớ.

Nhưng có vẻ Thần Ni đã nhìn thấu tâm ý của chàng, bà nghiêm túc nói:

- Hài tử, trong lòng ngươi vẫn bất phục phải không?

Phương Tuyết Nghi vội nói:

- Đệ tử đâu dám nghĩ thế…

Thần Ni nói:

- Thực ra ngươi trẻ tuổi cương ngạo một chút cũng chẳng sao, nhưng chuyện nầy là di huấn của sư tổ ngươi, ngươi không thể không ghi tâm khắc cốt. Nếu không, một khi đã phạm sai lầm thì có hối hận cũng đã muộn!

Kim Đỉnh thần ni đem di huấn của sư tổ ra nói thì Phương Tuyết Nghi không thể không tin là võ công Thiên Hạc Trảm cao minh hơn Long Hành Cửu Kiếm, chàng vội nói:

- Sư thúc, đệ tử xin ghi tâm khắc cốt điều nầy!

Thần Ni gật đầu, nói:

- Sư thúc cũng tin là ngươi đã ghi nhớ.

Ngừng một lát bà nói tiếp:

- Hài tử, ngươi diễn luyện lại Long Hành Bát Kiếm mà sư phụ ngươi truyền thụ cho ta xem lại một lần nữa thử.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đệ tử tuân mệnh!

Rồi lập tức xuất kiếm diễn luyện rất tỉ mĩ toàn bộ tám chiêu Long Hành Bát Kiếm.

Kim Đỉnh thần ni lặng lẻ quan sát, khi Phương Tuyết Nghi thu kiếm thì bà thở dài một hỏi rồi nói:

- Hài tử, tuy sư phụ ngươi có danh hiệu Kiếm Thần nhưng khi lão truyền thụ kiếm pháp cho ngươi thì rõ ràng là đã có cảm giác lực bất tòng tâm.

Phương Tuyết Nghi ôm kiếm, nói:

- Sư thúc, sợ rằng đây là vì đệ tử quá yếu kém!

Thần Ni lắc đầu, nói:

- Không phải, nhìn thế xuất kiếm của ngươi, mỗi chiêu kiếm pháp chỉ phát huy được tám thành uy lực nhưng lúc biến chiêu thì chưa đạt được trình độ ý đến kiếm đến. Đây có lẻ là do khi truyền thụ cho ngươi bản thân sư phụ ngươi đã lực bất tòng tâm nên mới khó khống chế kiếm chiêu thổ nạp như ý.

Bà đứng lên lấy thanh kiếm trong tay Tuyết Nghi rồi nói tiếp:

- Hài tử, từ lúc gởi thân chốn Phật môn đến nay sư thúc rất ít khi vũ đảo lộng kiếm, Tuyết Đào sư muội của ngươi tuy có học ít võ công nhưng chỉ là công phu quyền chưởng phòng thân… Ôi! Vì di chí của sư tổ mà sư thúc ta không thể không động đến binh đao.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đệ tử sẽ mãi mãi ghi nhớ đại ân của sư thúc.

Thần Ni mĩm cười, nói:

- Hài tử, sư thúc đâu cần ngươi ghi ơn mới chỉ điểm cho ngươi luyện kiếm? Bỗng nhiên bà trầm giọng nói tiếp:

- Hài tử, để ý nhé...

Lời vừa phát thì bạch y của bà ta cũng phơ phất, trường kiếm trong tay chợt phát hào quang, kiếm quang lan dần ra và bao trùm thân hình của Kim Đỉnh thần ni.

Nhất thời không nhận ra được đâu là kiếm quang, đâu là thực kiếm và đâu là người múa kiếm. Tất cả hoà quyện vào nhau, tạo thành một khối lấp lánh xoay chuyển liên tu bất tận.

Phương Tuyết Nghi thấy cùng một loại kiếm pháp nhưng qua tay sư thúc diễn luyện thì mỗi chiêu mỗi thức đều có uy lực và biến hoá tinh kỳ hơn mình nhiều. Rõ ràng là Kim Đỉnh thần ni nói không sai, do sư phụ chàng mang trọng bệnh nên khi truyền thụ kiếm pháp cho chàng thì đã lực bất tòng tâm, do đó không thể phát huy hết tinh hoa ảo diệu của kiếm pháp do sư tổ để lại.

Phương Tuyết Nghi vừa suy nghĩ vừa quan sát tỉ mỉ, kiếm thế của sư thúc chàng quả nhiên uốn lượn như long hành, nhất thời chàng lảnh hội không ít biến hoá tinh diệu.

Phương Tuyết Nghi quan sát chưa mản nhãn thì Kim Đỉnh thần ni đã thu kiếm thế và mĩm cười, nói:

- Hài tử, ngươi nhìn rõ rồi chứ?

Phương Tuyết Nghi cung kính nói:

- Tuy đệ tử quan sát rất kỹ nhưng không thể nào nhớ hết biến hoá tinh diệu trong Kiếm pháp...

Thần Ni mĩm cười, nói:

- Nếu ngươi mục kiến một lần mà nhớ được hết thì tài trí của ngươi há chẳng phải là vượt sư tổ ngươi rồi sao?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Sư tổ là võ lâm chi thánh, đệ tử làm sao dám ngông cuồng mà so sánh, sư thúc nặng lời rồi.

Thần Ni nói:

- Hiện tại đừng nói là ngươi không thể sánh với sư tổ ngươi, hài tử, nói một câu không khách khí là ngay cả sư phụ ngươi, ngươi cũng chưa thể bằng được.

Tuyết Nghi nói:

- Đệ tử biết, sư phụ là Kiếm Thần một đời, đệ tử làm sao có thể so sánh với người?

Thần Ni nhìn vẻ hoảng sợ của chàng thì bất giác bật cười rồi nói tiếp:

- Thực ra ngươi không cần khiêm tốn thái quá, tương lai nếu ngươi vượt qua sư phụ ngươi thì cũng không có gì là lạ.

Tuyết Nghi nói:

- Nhưng mong sư thúc chỉ giáo thêm cho.

Thần Ni mĩm cười, nói:

- Hài tử, đương nhiên là sư thúc sẽ tận tâm chỉ điểm cho ngươi rồi, nhưng thành tựu thế nào là tuỳ vào sự nỗ lực của ngươi đấy.

Tuyết Nghi vội nói:

- Đệ tử xin ghi nhớ.

Thần Ni gật đầu, nói:

- Hài tử, chúng ta bắt đầu thôi!

Nói đoạn bà trao kiếm cho Tuyết Nghi và tiếp lời:

- Ngươi hãy diễn luyện tám chiêu kiếm pháp do sư phụ ngươi truyền, nếu ta phát hiện chổ nào không ổn thì sẽ lập tức chỉ điểm ngay!

Phương Tuyết Nghi cung kính nhận kiếm rồi chậm rải diễn luyện chiêu kiếm thứ nhất.

Đây chính là chiêu khởi đầu của Long Hành Bát Kiếm, tên gọi là Bài Vân Thổ Vụ. Kiếm quang lấp lánh bao trùm khoảng hơn trượng vuông, hàn phong bức người, trong vòng mười bước đối phương khó có thể đứng vững, quả nhiên đây là tuyệt học quảng đại. Chiêu này có tổng cộng ba thức biến hoá, Phương Tuyết Nghi cẩn thận thi triển từng thức một.

Kim Đỉnh thần ni quan sát một lúc rồi gật đầu, nói:

- Rất tốt, trong chiêu này ngươi đã lảnh hội dược tám, chín phần mười, nhưng thức biến hoá thứ ba chưa được hoàn chỉnh, nếu giữa lúc hoành kiếm mà có thể phi thân lên tám thước thì uy lực của thức này sẽ tăng gấp đôi so với uy lực ngươi vừa thi triển.

Phương Tuyết Nghi thu kiếm, nói:

- Sư thúc, thân kiếm đang quét ngang thì sợ rằng người cầm kiếm khó lòng tung người lên được tám thước.

Thần Ni mĩm cười, nói:

- Vì người khác không thể làm được nên đó chính là chỗ hơn người của sư tổ ngươi, hài tử, ngươi đưa kiếm cho ta.

Phương Tuyết Nghi bước lại cung kính dâng kiếm, Thần Ni nhận kiếm, mĩm cười nói:

- Chú ý xem cho kỹ nhé!

Lời vừa dứt thì kiếm thế bên hữu thủ chợt trầm xuống, Thần Ni thi triển chiêu Bài Vân Thổ Vụ một lượt, kiếm quang hàn khí bắn ra tứ phía, nhưng uy lực vẫn không khác gì so với Phương Tuyết Nghi thi triển trước đó. Tuy nhiên, khi thức thứ ba bắt đầu biến hoá thì quả nhiên Thần Ni vừa hoành ngang kiếm vừa tung người nhãy lên chừng bảy thước. Kiếm thế lúc nầy đột nhiên trở nên uy mãnh hơn lúc Phương Tuyết Nghi thi triển nhiều.

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói:

- Uy lực quả nhiên lợi hại hơn đệ tử nhiều.

Lời chưa dứt thì Thần Ni đã thu kiếm, mĩm cười nói:

- Hài tử, ngươi đã thấy rõ bí quyết của chiêu này chưa?

Tuyết Nghi nói:

- Đệ tử đã thấy rõ, nhưng chưa biết đệ tử có thể học được thức này không?

Thần Ni trao kiếm cho chàng và nói:

- Hãy thử xem!

Phương Tuyết Nghi nhận kiếm rồi tập trung thần trí triển khai thân pháp và chiếu theo bí quyết sư thúc vừa nói mà diễn luyện một lượt. Đừng thấy Kim Đỉnh thần ni hoành kiếm tung người mà tưởng dễ.

Phương Tuyết Nghi thi triển đến phép biến hoá thứ ba thì cảm thấy chân khí rất khó đề tụ, tuy chàng cũng hoành kiếm tung người nhưng thân hình chỉ rời mặt đất không đầy một thước. Chàng thử liên tiếp ba lần nhưng đều như vậy, bất giác chàng cảm thấy quá khó nên thu kiếm, nói:

- Sư thúc, đệ tử quá kém cỏi rồi!

Thần Ni lắc đầu mĩm cười, nói:

- Hài tử, ngươi làm sao thế? Nản chí rồi chăng?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đệ tử không đũ tài năng, chi sợ rằng phụ lòng khổ giáo của sư thúc thôi.

Chợt nghe Kim Đỉnh thần ni trầm giọng nói:

- Phương Tuyết Nghi, hùng chí của sư môn đang nằm trên hai vai ngươi, nếu ngươi không vượt qua khó khăn cỏn con này mà nản lòng thất chí thì sư phụ ngươi ở dưới cửu tuyền há có thể nhắm mắt được sao?

Phương Tuyết Nghi vừa nghe thì toát mồ hôi lạnh, chàng sụp quỳ xuống và nói:

- Đệ tử không dám.

Thần Ni lạnh lùng nói:

- Đứng lên và diễn luyện lại đi!

Phương Tuyết Nghi cung kính bái một bái rồi đứng lên, chàng ôm kiếm trước ngực và mặc niệm "Sư phụ, cầu xin anh linh của người phù trợ cho đệ tử luyện thành công kiếm pháp của sư tổ cũng như hoàn thành di chí của người...".

Niệm đến đây thì hữu thủ chợt vung lên, ba thức biến hoá của chiêu Bài Vân Thổ Vụ lần lượt thi triển ra. Nhưng đến thức biến hoá thứ ba thì chàng vẫn cảm thấy khí cơ không thuận, bất luận thế nào cũng không thể vận được chân khí để tung người lên cao.

Phương Tuyết Nghi buông tiếng thở dài, hai dòng lệ bất giác tuôn ra như suối. Nhất thời thương tâm bộc phát khiến chàng bật khóc thành tiếng.

Thần Ni thản nhiên mĩm cười và nói:

- Hài tử, ngươi khóc cái gì chứ? Căn bản là ngươi chưa thấy rõ bí quyết biến hoá của thức này...

Lời chưa dứt thì bà lướt tới chụp bao kiếm trong tay Tuyết Nghi rồi nói tiếp:

- Hài tử, xem lại lần nữa này.

Nói đoạn bà vừa thi triển ba thức biến hoá vừa giảng giải tường tận phương pháp vận khí như thế nào, phương pháp vận kiếm như thế nào khi tung người lên.

Phương Tuyết Nghi lau nước mắt và quan sát tỉ mỉ thân pháp của Thần Ni, cuối cùng chàng ngộ ra nên buột miệng nói:

- Thì ra là như vậy!

Thì ra vừa rồi sở dĩ chàng không thể tung người lên được là do vận khí, vận kiếm không đúng phương pháp, do đó kiếm thế xuất ra thì đã không còn lực để vận khí tung người. Lúc này chàng đã hiểu đạo lý bên trong nên vui mừng phá lên cười rồi nói:

- Sư thúc, đệ tử hiểu rồi!

Thần Ni mĩm cười, nói:

- Ngươi thử lại xem!

Phương Tuyết Nghi nhận kiếm rồi y theo những gì Thần Ni vừa thi triển mà diễn luyện một lượt, lần nầy chàng vừa vận khí thì kiếm đã vung lên không trung, cả người lẫn kiếm bốc lên chừng bốn thước mà không hề phí lực.

Thần Ni mĩm cười, nói:

- Hài tử, cứ như thế mà luyện, chỉ cần ngươi tung người lên một trượng thì xem như chiêu kiếm pháp này đã luyện đến cảnh giới tối thượng rồi.

Phương Tuyết Nghi liền nói:

- Đệ tử tuân mệnh...

Nói đoạn chàng vung kiếm tiếp tục diễn luyện, Thần Ni lặng lẻ theo dỏi cho đến khi Tuyết Đào

sư muội ra gọi vào ăn cơm thì chàng mới dừng tay lau mồ hôi...

Thời gian vun vút trôi qua, chớp mắt đã hơn một tháng. Trong suốt một tháng đó, bằng vào học thức và ngộ tính của mình, Phương Tuyết Nghi cũng chỉ miễn cưỡng nhớ hoàn toàn các thức biến hoá của hai chiêu đầu trong Long Hành Bát Kiếm. Tuy nhiên chàng vẫn chưa đạt đến trình độ tùy tâm vận dụng, tức có nghĩa là kiếm tùy tâm xuất.

Sáng nay Phương Tuyết Nghi giật mình dậy sớm, chàng mở của am bước ra ngoài thì chợt phát hiện thời khí bắt đầu biến chuyển, màu tuyết trắng trên núi đã không còn, khí trời ấm áp hẳn lên. Chàng vươn vai hít thở mấy hồi thì chợt phát cảm hứng nên quay vào am lấy kiếm ra diễn luyện từng chiêu từng thức đã được sư thúc chỉ điểm. Khi chàng thu kiếm tra vào bao thì chợt thấy Kim Đỉnh thần ni không biết từ lúc nào đã ra ngoài am xem chàng luyện tập, thần sắc của bà tươi cười và luôn gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Phương Tuyết Nghi vội bước lại và nói:

- Sư thúc...

Thần Ni mỉm cười hiền từ, nói:

- Hài tử, hai chiêu đầu của Long Hành Bát Kiếm ngươi đã luyện thành thục rồi.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đều nhờ công chỉ điểm của sư thúc đấy thôi.

Thần Ni nói:

- Hài tử, với ngộ tính của ngươi thì ta tin rằng nhất định ngày sau ngươi sẽ phát dương quảng đại toàn bộ võ học của sư tổ ngươi...

Bà ngừng lại nhìn trời rồi nói tiếp:

- Trời đã sang xuân, từ nay trở đi thời tiết sẽ chuyển biến tốt, hôm nay ta sẽ chỉ điểm các thức biến hoá của chiêu kiếm thứ ba, ngươi tập trung theo dỏi nhé.

Phương Tuyết Nghi cung kính dâng trường kiếm, Kim Đỉnh thần ni nhận kiếm rồi chậm rải diễn luyện bảy thức biến hoá trong chiêu kiếm thứ ba là Phi Long Tại Thiên.

Phương Tuyết Nghi xem xong thì ngạc nhiên hỏi:

- Sư thúc, tại sao chiêu này nhiều hơn sư phụ truyền cho đệ tử ba thức biến hoá?

Thân Ni thu kiếm mĩm cười, nói:

- Sau khi Trần sư huynh hạ sơn thì sư tổ ngươi mới thêm ba thức biến hoá của chiêu này.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Sư thúc, biến hoá của thức thứ năm giống như...giống như...

Thần Ni liền hỏi:

- Giống như cái gì?

Thần sắc của Phương Tuyết Nghi thoáng lộ vẻ mê hoặc, chàng lắc đầu, nói:

- Sư thúc, có lẻ đệ tử nhớ lầm thôi.

Thần Ni nói:

- Hài tử, nếu ngươi có điều gì muốn nói thì không cần giấu sư thúc, nói ra xem!

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Sư thúc, phép biến hoá thứ năm của chiêu kiếm pháp này đệ tử thấy giống như phép biến hoá thứ năm trong chiêu chưởng pháp Thiên Mã Hành Vân mà sư phụ đã truyền cho.

Thần Ni ngạc nhiên hỏi:

- Thật sao?

Tuyết Nghi nói:

- Dệ tử đâu dám nói dối sư thúc?

Thần Ni chau mày nói:

- Ngươi thi triển chiêu chưởng pháp đó cho ta xem thử!

Phương Tuyết Nghi nói tuân mệnh rồi tung người lên cao khoảng hai trượng, song chưởng vạch trong không trung một vòng rồi liên tiếp đánh ra năm chưởng. Khi chàng hạ thân xuống đất, thu chương thế lại và định bước tới nói với sư thúc thì bất giác ngẫn cả người. Chỉ thấy Thần Ni đứng nghiêm túc như pho tượng, song mục long lanh ngấn lệ. Chàng kinh ngạc kêu lên:

- Sư thúc, người làm sao thế?

Thần Ni chớp mắt cho hai giọt lệ rơi xuống rồi thở dài, nói:

- Hài tử, xưa nay ta đánh giá thấp Trần sư huynh rồi...không ngờ chiêu thức sư tổ ngươi nghĩ ra thì sư phụ ngươi cũng có thể nghĩ ra, đáng tiếc, thật là đáng tiếc!

Tuyết Nghi lại càng ngạc nhiên, chàng liền hỏi:

- Sư thúc, điều gì đáng tiếc?

Thần Ni thấp giọng nói:

- Đáng tiếc là sư phụ ngươi bị người ta ám toán mắc chứng bệnh bất trị, suốt mấy chục năm phải tập trung tinh thần đối phó với ma bênh giữ gìn sinh cơ, nếu không thì thành tựu của sư phụ ngươi có lẻ không kém sư tổ ngươi..

Phương Tuyết Nghi cũng cảm thấy như vậy nên tiếp lời:

- Đúng thế, nếu sư phụ không bị bệnh chứng bất trị thì nhất định người sẽ nghĩ thông toàn bộ võ học của sư tổ.

Thần Ni trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hài tử, thức biến hoá thứ năm của chiêu kiếm pháp thứ ba quả nhiên là giống với chưởng pháp, chỉ có điều khi vận khí xuất chiêu là hơi khác nhau thôi, bây giờ ngươi lấy kiếm thay chưởng thử xem có thể tùy tâm xuất thủ không?

Nói đoạn bà trả lại kiếm cho Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi nhận kiếm rồi y theo thân pháp của sư thúc diễn luyện một lượt, kết quả không sai lệch là mấy.

Thần Ni liên tục gật đầu và nói:

- Hài tử, sư thúc ta vốn lo lắng ngươi phải mất một tháng mới luyện thành thục chiêu này, chẳng ngờ chưa đầy một ngày ngươi đã luyện đạt những phép biến hoá, quả thực sư thúc ta rất vui mừng cho ngươi.

Trong lòng Phương Tuyết Nghi cũng vô cùng vui sướng, nhưng ngoài miệng thì nói:

- Đệ tử cảm thấy vận dụng kiếm vẫn chưa dược tự nhiên như xuất chưởng sư thúc, phải chăng đệ tử còn có điểm nào chưa đúng?

Thần Ni lắc đầu, nói:

- Không phải vậy, chỉ vì ngươi luyện chưa thành thục mà thôi...

Ngừng một lát bà nói tiếp:

- Hài tử, bỗng nhiên sư thúc nhớ đến một chuyện quan trọng cần phải hạ sơn một chuyến, có thể mười ngày sau ta mới quay về được. Ngươi và Tuyết Đào ở lại trong am không sao chứ?

Thần Ni hỏi như vậy thì chẳng khác gì xem chàng như một hài tử bình thường.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy bất phục nên ngẩng người, lớn tiếng nói:

- Sư thúc, đệ tử lớn thế nầy thì còn sợ gì nữa? Sư thúc cứ yên tâm hạ sơn!

Thần Ni thấy chàng cố tạo ra dũng khí người lớn thì bất giác bật cười và nói:

- Nào, hài tử, sư thúc chỉ chỉ điểm cho ngươi mấy chiêu kiếm còn lại, trong mấy ngày ta hạ sơn, ngươi hãy chuyên tâm tập luyện cho thành thục...chú ý theo dỏi nhé!

Nói đoạn bà ung dung thi triển chiêu thứ tư "Nộ Long Xuất Tụ"

Phương Tuyết Nghi không dám lơ đểnh, chàng tập trung toàn bộ tinh thần theo dỏi toàn bộ cử động của Thần Ni.

Năm chiêu kiếm pháp này có tổng cộng mười bốn thức biến hoá, tuy chàng vận dụng toàn bộ tâm trí để ghi nhớ nhưng vẫn không thế nào nhớ hết.

Sau khi Thần Ni hạ sơn được hai ngày thì chàng chỉ còn nhớ tổng cộng mười thức, bốn thức biến hoá của chiêu thứ bảy và chiêu thứ tám thì không sao nhớ nỗi. Chẳng biết làm cách nào khác, chàng đành tận dụng thời gian sư thúc hạ sơn mà luyện mười chiêu thức kia, chàng rất

muốn luyện thành thục mười kiếm thức này trước khi sư thúc hồi sơn.

Hồi 14 - Nam Thiên Nhị Thánh

Đêm thứ tám sau khi Kim Đỉnh thần ni hạ sơn, Phương Tuyết Nghi đang ngồi trước Phật đường xem một cuốn sách nhỏ, đây là cuốn sách do sư tổ của chàng ghi chép những điều tai nghe mắt thấy trong mấy mươi năm hành tẩu giang hồ. Trong đó có những tạp chứng nan y mà sư tổ chàng từng gặp phải, đặc biệt là các thủ đoạn dụng độc của nhân vật võ lâm cũng như các phương pháp giải độc. Tất cả đều ghi lại tường tận khiến Phương Tuyết Nghi đọc đến ngơ ngẩn xuất thần.

Vào khoảng canh ba, tiếng chuông đêm của Phục Hổ thiền tự trên núi Nga My đã thôi ngân thì Phương Tuyết Nghi cũng đã buồn ngủ, đang lúc chàng định gấp sách đi nằm thì đột nhiên tâm linh máy động, lòng phập phòng bất an.

Chàng cau mày thầm nghĩ:

- Chuyện này thật là kỳ hoặc, mấy mươi năm qua Ngọc Vân am bình an vô sự, tại sao sư thúc hạ sơn mới mấy ngày thì bỗng nhiên…

Ý nghĩ chưa dứt thì chàng đã nghe tiếng bước chân bên ngoài.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc không thôi, chàng vội nhãy xuống đất, rút trường kiếm rồi khẽ mở cửa sổ nhìn ra ngoài.

Mục quang vừa quét ra thì bất giác sững người.

Thì ra trước cửa am có một nam một nữ đang đứng như thương lượng điều gì? Mà nữ nhân mang kiếm lại chính là Tuyết Đào sư muội của chàng.

Cảnh này khiến Phương Tuyết Nghi kinh ngạc không ít, theo chàng nghĩ thì lẽ ra vị tiểu ni cô này không nên quen biết người lạ mới phải, không ngờ sư phụ hạ sơn chẳng bao lâu mà đã có nam nhân đến tìm cô ta giữa đêm khuya thanh vắng thế nầy. Không lẻ tiểu ni cô này cũng là nhân vật khả nghi?

Nghĩ đến đây thì Phương Tuyết Nghi cảm thấy bất ổn nên nắm chặt chuôi kiếm rồi bước thẳng đến chỗ hai người.

Tuyết Đào nữ ni nghe tiếng bước chân thì quay lại, khi thấy là Phương Tuyết Nghi thì nàng liền nói:

- Phương sư huynh, mau tham kiến Thân đại hiệp đi!

Lúc nầy lam y đại hán thân hình cao lớn, đầy râu quai nón, khí thế hùng mạnh đã cung thủ lên tiếng trước:

- Có lẻ tiểu huynh đệ là Phương công tử, truyền nhân của Kiếm Thần Trần đại hiệp, tại hạ Thân Hành Thời đương đêm thăm viếng làm kinh động công tử, thật là đắc tội.

Phương Tuyết Nghi quá bất ngờ nên sững người một lát rồi hỏi Tuyết Đào:

- Sư muội, vị Thân đại hiệp này có thường đến đây không?

Tuyết Đào phá lên cười rồi nói:

- Phương sư huynh, nhất thời bần ni chưa nói rõ, nhất định là trong lòng sư huynh rất ngạc nhiên.

Nang ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Thân đại hiệp ở bên Phục Hổ tự, mấy năm qua tuy bần ni chưa rời Ngoạ Vân am một bước, nhưng mọi chuyện cần thiết trong am đều do Thân đại hiệp nhiệt tâm giúp đở.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì nghĩ mình quá đa nghi, đích thực là đã đem dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

Chàng vội tra kiếm vào bao, và nói:

- Vãn bối không biết Thân đại hiệp là chỗ cựu giao của sư thúc và xưa nay thường chiếu cố cho tệ am, nếu có chỗ nào thất lễ, xin rộng lòng lượng thứ!

Nói đoạn chàng cung thủ xá một xá dài.

Thân Hành Thời không những có tướng mạo uy phong mà còn là một nhân sĩ đầy hào khí, lão vừa nghe xong thì phá lên cười ha hả một tràng rồi nói:

- Tiểu huynh đệ nói vậy khiến Thân mỗ vô cùng hổ thẹn, Trần đại hiệp có ân tái tạo cứu mạng tại hạ nên tại hạ phụng mệnh Trần đại hiệp ra sức khuyển mã là lẻ đương nhiên thôi. Một chút vất vả của tại hạ so với đại ân cứu mạng của Trần đại hiệp thì quả như một trời một vực.

Bỗng nhiên là thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Thân mỗ không ngờ Trần đại hiệp đã là cố nhân, hôm nay mới được tiểu sư phụ cho biết, trong lòng Thân mỗ vô cùng bi thống, có lẻ ân tái tạo đã không thể nào báo đáp được rồi. Nghĩ lại, khiến người ta phải hận trời xanh không có mắt.

Lời vừa dứt thì lão buông một tiếng thở dài nghe đến thê lương não nuột.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Thì ra họ Thân này nhận phó thác của sư phụ ta mà chiếu cố cho sư thúc, qua cách nói thì có lẻ là người nầy là một đại hiệp trong võ lâm, vì muốn báo ân cứu mạng của sư phụ ta nên mới gởi thân vào phật môn. Mấy mươi năm như một ngày, bõ ngoài tai chuyện danh lợi, nếu không phải là kẻ đại dũng thì há có thể làm được chuyện này! Những nhân vật thế nầy mới đáng để ta kính phục.

Nghĩ đoạn chàng liền nói:

- Thân đại hiệp đã có tâm ý như vậy thì dù tiên sư ở dưới cửu tuyền cũng vô cùng cảm kích.

Thân Hành Thời lắc đầu và thở dài một hồi vạn phần cảm khái, rồi mới nói:

- Tiểu huynh đệ, Thân mỗ dù tan xương nát thịt cũng khó báo đáp được đại ân tái tạo của Trần

đại hiệp, tiểu huynh đệ đã là truyền nhân y bát của Trần đại hiệp thì trong mắt của Thân mỗ, tiểu huynh đệ đã là hoá thân của Trần đại hiệp rồi. Ngày sau tiểu huynh đệ hành hiệp giang hồ trừ ma hưng đạo, nếu khi nào cần dùng Thân mỗ thì xin tiểu huynh đệ cho gọi một tiếng. Thân mỗ dù chết vạn lần cũng không chối từ.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì rất cảm động, chàng vội nói:

- Thân đại hiệp tình sâu nghĩa nặng như vậy khiến vản bối vô cùng khâm phục, vản bối xin ghi nhớ những lời đại hiệp vừa nói.

Thân Hành Thời không ngờ Phương Tuyết Nghi còn nhỏ tuổi mà tính tình phóng khoáng bộc trực như thế, lão cất một tràng cười rồi nói:

- Tiểu huynh đệ, chúng ta nhứt định như vậy nhé!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Thịnh tình của Thân đại hiệp, vản bối không dám bất tuân, chỉ có điều bản thân cảm thấy hổ thẹn.

Lời chưa dứt thì thần sắc chàng chợt biến, chàng vung tay chộp đốc kiếm rồi trừng mắt nhìn Thân Hành Thời, hỏi:

- Thân đại hiệp, có ai cũng đến với ngài không?

Thân Hành Thời ngạc nhiên, nói:

- Xưa nay Thân mỗ độc lai độc vảng, tại sao tiểu huynh đệ lại hỏi như vậy?

Phương Tuyết Nghi cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Có người đến!

Tuyết Đào thất sắc, nàng vội hỏi:

- Phương sư huynh có người đến thật không?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Người đến đã ở dưới bờ đá, lát nữa sư muội sẽ tự có phát hiện.

Thân Hành Thời cảm thấy bất an, lão chau mày hỏi Tuyết nghi:

- Tiểu huynh đệ, ngươi không lầm đấy chứ?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Lẻ nào Thân đại hiệp không tin vản bối?

Thân Hành Thời nói:

- Không phải Thân mỗ không tin mà vì nữa đêm ở chốn thâm sơn thế nầy, có thể nào tiểu huynh đệ nghe tiếng dã thú mà tưởng là người.

Phương Tuyết Nghi lắc đầu nói:

- Không thể như vậy, tai mắt của vản bối tuy không linh hoạt lắm nhưng tin rằng có thể phân biệt được tiếng động của người và thú.

Rõ ràng là Phương Tuyết Nghi đã động nghi tâm đối với Thân Hành Thời nên trong ngôn từ không khỏi có ý ngầm mỉa mai.

Thân Hành Thời là một nhân vật lão luyện giang hồ, há có lý nào lại không nhận ra là đối phương có ý mỉa mai và nghi ngờ mình. Nhưng lão đã thọ ân cứu mạng của Trần Hy Chính nên không thể vì chút hiểu lầm nhất thời này mà động nộ khí. Vì vậy lão thản nhiên mĩm cười, nói:

- Tiểu huynh đệ nói cũng phải, Thân mỗ muốn chờ xem kẻ đến kia rốt cuộc là nhân vật nào?

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói:

- Tại hạ mong rằng Thân đại hiệp không nói sai, nếu không thì sợ rằng khi sư thúc vản bối trở về, Thân đại hiệp sẽ vô ngôn đối chứng.

Chàng vừa dứt lời thì đã thấy hai nhân vật võ lâm xuất hiện trong đám tùng bách trước Ngoạ Vân am.

Thân Hành Thời bất giác rùng mình, lão quét mục quang nhìn ra thì thấy hai nhân vật kia một cao một thấp, tướng mạo rất lạ, xưa nay lão chưa từng gặp bao giờ. Nộ khí chợt dâng lên, lão cất giọng quát hỏi:

- Là kẻ nào? Đang đêm dám thâm nhập thánh địa phật môn Ngoạ Vân Am, mau báo danh tánh rồi lảnh tội!

Phương Tuyết Nghi cũng lạnh lùng quát hỏi:

- Các ngươi làm gì ở đây? Nga My - Kim Phong đỉnh đâu phải là nơi muốn đến là đến?

Hai bóng người tiến đến gần, lão nhân mặc đạo bào, thân hình cao to phá lên cười một tràng quái gở rồi nói:

- Lâm Chỉ Tiên có trong am không? Mau gọi bà ta ra khấu kiến Nam Thiên Nhị Thánh!

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Lâm Chỉ Tiên là ai, lẻ nào là tục danh của sư thúc?

Chàng đang suy nghĩ thì đã nghe Thân Hành Thời cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Năm xưa Thân mỗ từng nghe nói trong núi Điểm Thương xuất hiện hai quái vật tự xưng là Nam Thiên Nhị Thánh, một kẻ kêu bằng Trác Đạo - Hoắc Cao Phụng, một kẻ là Hồ Lô Tẩu - Tiêu Vô Ngấn, xem ra có lẻ là nhị vị đây rồi. Nhưng chẳng hay hai vị đắc đạo thăng thiên khi nào mà thành nhị thánh vậy?

Đạo nhân cao to nghe Thân Hành Thời nói thì bất giác biến sắc, lão định khai khẩu mắng lại thì đã nghe lão nhân thấp lùn, đầu trọc như hồ lô phá lên cười một tràng và nói:

- Khá lắm, các hạ biết được danh hiệu Nhị Thánh của bọn lão phu thì đũ thấy các hạ cũng là

nhân vật có tên tuổi trong võ lâm rồi.

Thân Hành Thời cười ha hả một tràng rồi nói:

- Không sai, tại hạ chính là Thân Hành Thời.

Lão nhân trọc đầu chớp chớp song mục rồi cười nhạt, nói:

- Thân Hành Thời à? Hình như lão phu từng nghe nói đến danh từ này, chỉ có điều...chỉ có điều nhất thời không nhớ được.

Trác Đạo - Hoắc Cao Phụng cười nhạt một tiếng rồi tiếp lời:

- Năm xưa trong võ lâm Nam Bắc có nhân vật độc hành hiệp nghĩa, nhận xưng là Kim Đao Nhị Lang, có lẻ đó là các hạ?

Thân Hành Thời mĩm cười, nói:

- Không sai, Thân mỗ chính là Kim Đao Nhị Lang năm xưa.

Hồ Lô Tẩu - Tiêu Vô Ngấn đưa tay xoa xoa đầu trọc rồi nói:

- Đúng rồi! Kim Đao Nhị Lang - Thân Hành Thời, tại sao lão phu lại không nhớ ra chứ!

Vừa nói đến đây thì đột nhiên lão tung người tới trước và xuất thủ chụp vào mạch môn tay trái của Thân Hành Thời, đồng thời nói tiếp:

- Thân lão đệ, lão phu muốn thử công phu của ngươi xem có xứng với nhân xưng hiệp nghĩa hay không!

Thân Hành Thời cảm thấy có bóng người thấp thoáng trước mặt. Ý nghĩ chưa kịp xoay chuyển thì tả thủ đã bị chấn động, ngủ chỉ của Tiêu Vô Ngấn đã nắm chặt tay mình như cùm sắt rồi. Trong lòng lão kinh ngạc không ít, lão thầm nghĩ:

- Hai lão quái này quả nhiên không phải là hạng tầm thường...

Nghĩ đoạn lão quát lớn:

- Ngươi làm gì vậy? Còn không mau buông tay ra!

Vừa nói lão vận lực dồn vào tả thủ giật mạnh ra, đồng thời hữu thủ xuất một chưởng đánh thẳng vào giữa ngực Tiêu Vô Ngấn.

Khuôn mặt nung núc thịt của Tiêu Vô Ngấn thoáng lộ vẻ kinh dị, lão cười ha hả rồi nói:

- Không tệ, lão đệ ngươi quả nhiên danh bất hư truyền...

Lời vừa phát thì lão cũng buông tay ra, đồng thời tả thủ vung lên nhanh như chớp đở lấy hữu chưởng của đối phương.

Thân Hành Thời cảm thấy tả thủ đã được buông ra nhưng hữu chưởng vừa xuất thì tựa như va vào tường sắt khiến toàn thân chấn động, lão cả kinh nên vội thu chưởng và thối lui ba bước.

Cùng lúc đó Hoắc Cao Phụng tiến về phía Phương Tuyết Nghi và cười nhạt, hỏi:

- Tiểu tử, Lâm Chỉ Tiên có trong am không?

Phương Tuyết Nghi nắm chặt trường kiếm và lạnh lùng đáp:

- Ngoạ Vân Am chủ là Kim Đỉnh thần ni, người các hạ muốn tìm e rằng không có ở đây!

Hoắc Cao Phụng cười ha hả một tràng quái gỡ rồi nói:

- Lâm Chỉ Tiên chính là Kim Đỉnh thần ni đó, tiểu tử ngươi còn không mau gọi bà ta ra...

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Thì ra là như vậy, xem ra hai quái nhân này muốn tìm sư thúc ta nhưng không biết là vì lý do gì? Ta phải hỏi cho rõ rồi mới quyết định cách đối phó.

Nghĩ đến đây thì chàng lập tức cung thủ thi lễ và nói:

- Thần Ni không có trong am, chẳng hay nhị vị tìm người để làm gì?

Hoắc Cao Phụng vừa nghe thì biến sắc, lão quát hỏi:

- Tiểu tử, Lâm Chỉ Tiên không có trong am thật chứ?

Phương Tuyết Nghi bình thản nói:

- Thần Ni hạ sơn đã tám ngày rồi.

Tiêu Vô Ngấn cũng bước lại và nói:

- Hảo tiểu tử, ngươi định dùng những lời hoang đường để lừa bọn ta chăng? Lão phu đã hỏi thăm rõ ràng, từ lúc thất lý tình trường thì Lâm Chỉ Tiên luôn ẩn cư ở Ngoạ Vân Am, mấy mươi năm không rời am một bước. Làm sao có chuyện trùng hợp là khi bọn lão phu truy đến đây thì đúng vào lúc bà ta hạ sơn? Tiểu tử, chẳng phải những lời nói dối của ngươi không được cao minh rồi sao?

Phương Tuyết Nghi hơi kinh ngạc, chàng nghĩ thầm:

- Nghe qua khẩu khí thì quả nhiên là hai quái vật này đến đây tầm thù sư thúc ta, ta phải cẩn thận ứng phó mới được.

Nghĩ đoạn chàng cất giọng sang sảng nói:

- Thần Ni là sư thúc của tại hạ, đích thực là hiện tại không có trong am, nếu nhị vị có chuyện gì quan trọng thì có thể nói với tại hạ hoặc Tuyết Đào sư muội cũng được.

Tiêu Vô Ngấn quan sát Phương Tuyết Nghi một lúc và có lẻ lão cảm thấy chàng nói thật nên quay sang nói với Hoắc Cao Phụng:

- Hoắc huynh, tiểu tử này diện mạo thành thật, không thể là kẻ nói dối, sợ rằng Lâm Chỉ Tiên không có trong am thật rồi.

Hoắc Cao Phụng quét mục quang nhìn Phương Tuyết Nghi, lão phá lên cười một tràng quái dị rồi nói:

- Tiêu huynh, già không có nhà thì ta thu nhận trẻ trước, Tiêu huynh thấy thế nào?

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Họ Hoắc này thật là hỗn xược, xem ra tối nay khó tránh khỏi một trường động thủ rồi, ta phải cho hai quái vật nảy nếm chút lợi hại của Long Hành Bát Kiếm mới được.

Sau khi nghe Hoắc Cao Phụng nói, Tiêu Vô Ngấn trầm ngâm một lát rồi tiếp lời:

- Chuyện này... Hoắc huynh, cậy lớn hiếp nhỏ có thắng cũng không hay ho gì!

Phương Tuyết Nghi lại thầm nghĩ:

- Họ Tiêu này xem ra cũng chưa đến nỗi tệ lắm.

Chợt nghe tiếng Hoắc Cao Phụng lớn tiếng nói:

- Tiêu huynh lẻ nào ngươi quên cai hận đoạn chỉ?

Tiêu Vô Ngấn chợt sáng mắt lên, lão đưa tay trái lên nhìn rồi thở dài một hồi và nói:

- Tiêu Vô Ngấn làm sao có thể quên cái hận bị chặt ngón tay út, nhưng người đoạn chỉ năm xưa là Lâm Chỉ Tiên chớ không phải là tiểu tử trước mặt. Trút hận lên đầu hậu sinh vãn bối thì quả thực Tiêu mỗ không làm được.

Hoắc Cao Phụng nói:

- Tiêu huynh, Lâm Chỉ Tiên chặt của ngươi một ngón tay nên ta không phản đối việc ngươi cần tìm bản thân bà ta để rửa hận, nhưng mối thù hảm hại ái đồ của ta thì quả thật Hoắc mỗ không chỉ muốn rửa hận đối với bản thân bà ta, mà còn...

Lão quét mục quang nhìn qua Tuyết Đào và Phương Tuyết Nghi rồi cười nhạt, nói tiếp:

- Lão phu thử tài nghệ hai tiểu bối của bà ta trước để bà ta cũng biết mùi vị của cái hận mất đồ đệ như thế nào!

Tiêu Vô Ngấn ngạc nhiên, nói:

- Hoắc huynh, ngươi không nghĩ đến danh vọng của Nam Thiên Nhị Thánh sao? Theo lão phu thấy thì chi bằng chúng ta chờ Lâm Chỉ Tiên hồi sơn rồi sẽ trở lại.

Hoắc Cao Phụng cười nhạt, nói:

- Tiểu huynh, Hoắc mỗ đã nhẫn nhục chịu đựng mối hận sát đồ đệ này hơn mười năm rồi, hôm nay có cơ hội này thì bảo Hoắc mỗ làm sao bõ qua dược? Tiểu huynh không cần đa ngôn...

Lời chưa dứt thì lão đã xuất thủ trảo chụp vào đầu vai Phương Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi vốn đã có nhận định với tình thế trước mặt là nếu không nếm mùi lợi hại thì e rằng họ Hoắc kia sẽ không cam tâm, vì vậy trảo thủ của Hoắc Cao Phụng vừa xuất thì lập tức chàng cũng có phản ứng, đồng thời miệng quát lớn:

- Họ Hoắc kia, lão thật là vô sĩ...

Dường như cùng lúc đó Phương Tuyết Nghi thấy một bóng người lướt qua như tia chớp, kế đó là giọng của Kim Đao Nhị Lang - Thân Hành Thời vang lên:

- Thì ra Nam Thiên Nhị Thánh chỉ biết cậy lớn hiếp nhỏ, khiến Thân mỗ ta cảm thấy thật buồn cười.

Ầm! Một tiếng Hoắc Cao Phụng bị chấn động lui một bước, còn Thân Hành Thời bị kình lực của đối phương đẩy văng ra ngoài xa hơn trượng.

Rõ ràng về phương diện nội công thì Thân Hành Thời còn kém đối phương rất nhiều.

Hoắc Cao Phụng phá lên cười một tràng quái đản, rồi nói:

- Họ Thân kia, với câu nói vừa rồi của ngươi thì đêm nay lão phu quyết không bỏ qua cho ngươi.

Lời chưa dứt thì lão đã tung người bổ về phía Thân Hành Thời. Đồng thời hữu thủ quét ra một chưởng với kình thế như di sơn đảo hải.

Thân Hành Thời tự biết nội lực không bằng đối phương nên không dám nghinh tiếp chưởng lực của Hoắc Cao Phụng mà chuyển người tránh ra ngoài hai trượng.

Nhưng miệng vẫn cười nhạt nói:

- Cả đời Thân mỗ sống với đầu đao mũi kiếm đã hơn bốn mươi năm rồi, câu không bỏ qua cho Thân mỗ của tôn giá là có dụng ý gì?

Ầm! một tiếng át cả lời của Thân Hành Thời.

Phương Tuyết Nghi quét mục quang nhìn qua thì thấy tảng đá sau lưng chỗ Thân Hành Thời đứng trước đó đã vỡ tan tành ngàn mảnh, nhất thời bụi đá mù mịt cả một vùng. Chưởng lực của Hoắc Cao Phụng quả nhiên là kinh thế hải tục.

Phương Tuyết Nghi cau may thầm nghĩ:

- Rõ ràng là võ công của Nam Thiên Nhị Thánh này cao cường hơn Thân Hành Thời rất nhiều, nếu ta không xuất thủ thì sợ rằng Thân Hành Thời khó thoát khỏi độc thủ của đối phương.

Chàng nghĩ đến đây thì không còn do dự gì nữa, trường kiếm trầm xuống, người lướt đến trước Hoắc Cao Phụng và lạnh lùng nói:

- Các hạ đã muốn báo thù cho đồ đệ thì hiện tại Phương mỗ cũng có thể xem là đệ tử của sư thúc, nếu các hạ thắng được Phương mỗ thì đã rửa được thù hận rồi.

Hoắc Cao Phụng vốn không muốn động thủ với Thân Hành Thời, bây giờ nghe vậy thì hợp với tâm ý nên lão phá lên cười một tràng rồi nói với Tiêu Vô Ngấn:

- Tiêu huynh, đây là người ta tìm đến Hoắc mỗ đấy nhé.

Tiêu Vô Ngấn và lão ta hợp xưng là Nam Thiên Nhị Thánh, ngày thường luôn ở bên nhau nên tự nhiên là rất hiểu tính cách của Hoặc Cao Phụng. Do vậy, vừa nghe Hoắc Cao Phụng nói thế thì Tiêu Vô Ngấn đã biết lão ta động sát cơ nên lão nhìn Phương Tuyết Nghi bằng ánh mắt luyến tiếc và lắc đầu cười gượng, nói:

- Hoắc huynh, khi nào bõ qua được thì nên bõ qua, chổ nào tạm tha người được thì nên tạm tha, vị tiểu huynh đệ này cốt cách thanh kỳ, đó là bằng chứng của đại thọ, nếu Hoắc huynh hành sự thái quá thì sợ rằng sẽ tự làm tổn âm đức của mình đây...

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Nghe Tiêu Vô Ngấn nói thì rõ ràng lão ta không phải là nhân vật đại hung đại ác, lẻ nào Nam Thiên Nhị Thánh là một ác một thiện chăng?

Chợt nghe Hoắc Cao Phụng lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Tiểu huynh, cả đời hành sự của Hoắc mỗ hận nhất là kiểu nhân từ của phụ nhân, hai mươi năm khổ tâm chịu đựng lẻ nào Tiểu huynh quên rồi sao? Lúc nầy Hoắc mỗ đã như tên đặt trên cung, dù muốn thôi cũng không được...

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Phương Tuyết Nghi:

- Tiểu tử, nếu ngươi chết xuống hoàng tuyến mà không cam tâm thì hãy chờ ngày sư thúc ngươi xuống đó mà đòi mạng với bà ta nhé!

Phương Tuyết Nghi thản nhiên mĩm cười, nói:

- Hình như các hạ đã nắm chắc phần thắng?

Hoắc Cao Phụng cười nhạt, nói:

- Lão phu thấy ngươi nhỏ tuổi nên nhường ngươi ba chiêu tiên cơ đấy!

Phương Tuyết Nghi chợt biến sắc, hữu thủ hoành ngang bao kiếm trước ngực, trong lòng bỗng nhiên chợt nghĩ:

- Lão ta tay không động thủ, lẻ nào ta giết người trong tay không có tấc sắt?

Nghĩ đoạn chàng lập tức quăng bao kiếm cho Tuyết Đào nữ ni và nói:

- Tuyết sư muội, xin hãy giữ kiếm lượt trận giùm tiểu huynh...

Nói đoạn chàng đưa hữu chưởng lên giữa ngực rồi lạnh lùng nói với Hoắc Cao Phụng:

- Các hạ cao niên hơn tại hạ nhiều nên lẻ ra tại hạ nhường các hạ hai chiêu mới phải.

Phương Tuyết Nghi vừa dứt lời thì Hoắc Cao Phụng đã giận đến xanh mặt, lão quát lớn:

- Lão phu xem ngươi ngông cuồng được bao lâu...

Lời vừa phát thì hữu thủ cũng phát ra một đạo kình lực đánh thẳng về phía Phương Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi vốn đang mặc tưởng đến chưởng pháp do sư phụ truyền thụ là làm thế nào để ứng phó thích hợp với thế công của đối phương. Thì ra, tuy chàng học nghệ đã hơn ba năm nhưng chưa có kinh nghiệm đối địch, dù biết võ công của mình không kém đối phương, nhưng trong lòng không tránh khỏi có chút hồi hộp lo lắng. Khi thấy chưởng lực của Hoắc Cao Phụng đột nhiên quét tới thì chàng kinh ngạc không ít và cũng không kịp suy nghĩ gì nữa, hữu chưởng

bình thế đẩy ra tiếp chưởng lực của đối phương.

Bản thân chàng đâu biết rằng, Trần Hy Chính đã bõ thời gian ba năm sáu tháng dùng dược lực bên ngoài để củng cố căn cốt bên trong cho chàng, vì vậy về căn bản chàng đã sớm được thoát thai hoán cốt. Từ một nho sinh với thể chất thiên sinh yếu nhược, chàng đã biến thành một cao thủ đệ nhất với công phu nội gia vô thượng. Do đó chưởng vừa phát thì kình đạo tuôn ra cực kỳ uy mãnh, tuy uy lực chưa bằng thời kỳ sư phụ chàng hành tẩu giang hồ, nhưng vì Hoắc Cao Phụng chỉ xuất chưởng với bảy thành công lực nên song chưởng vừa va vào nhau thì chưởng lực của Hoắc Cao Phụng bị cuốn trở lại và vô tình công kích lại chính bản thân lão ta.

Có nằm mộng Hoắc Cao Phụng cũng không ngờ rằng võ công của nho sinh trước mặt lại cao cường như thế, nhất thời lão kinh tâm động phách như gặp quỷ giữa ban ngày. Cũng may là kinh nghiệm đối địch phong phú nên vừa phát hiện ra bất ổn thì lão lập tức tung người tránh ngang tám thước, nếu không thì vị Trác Đạo này đã thảm bại giữa đường trường rồi.

Tiêu Vô Ngấn thấy vậy thì buột miệng cười lớn rồi nói:

- Tiểu tử, ngươi quả nhiên là truyền nhân của danh nhân!

Phương Tuyết Nghi thấy thần thái của Hoắc Cao Phụng đầy vẻ khó chịu thì biết một chưởng của mình vừa rồi đã có hiệu lực và rõ ràng là công lực của đối phương không thâm hậu hơn mình. Nhất thời hào khí chợt phát, nên nghe Tiêu Vô Ngấn nói xong thì bất giác chàng phá lên cười một tràng rồi nói:

- Đa tạ Tiêu lão tiền bối tán thuởng, vản bói rất cảm kích...

Sau khi thu xuất công lực của mình thì tất nhiên là chàng không sợ gì nữa, do vậy tràng cười vừa dứt thì hữu chưởng lập tức tái xuất. Hoắc Cao Phụng cũng lập tức nghênh chiến, sau mười chiêu thì chưởng thế của lão chợt biến, chiêu chiêu thức thức đều là những đòn chí mạng, chưởng phong chỉ ảnh không rời đại huyệt trên người Phương Tuyết Nghi.

Lúc đầu Phương Tuyết Nghi còn có ý thử chiêu thức của đối phương nên chưởng thế không mấy lợi hại nhưng khi thấy chưởng lực của Hoắc Cao Phụng vô cùng độc ác, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng mình thì hung khí trong lòng chàng chợt dâng lên. Chàng thầm nghĩ:

- Lão tặc này quả nhiên là không có ý lảnh nhận sự hạ thủ lưu tình của ta, đã vậy thì ta hà tất phải tương nhượng?

Thì ra lúc nầy chàng chợt nghĩ đến cái gọi là đại nghiệp trừ ma đạo tức là phải lần lượt thực hiện từng bước, khi có cơ hội trừ một ác nhân thì cứ việc ra tay. Hoắc Cao Phụng này đã là một ác nhân thì còn ngại gì mà không hạ sát thủ?

Ý niệm vừa khởi lên thì chưởng thế cũng biến đổi, chàng không đánh lòng vòng để thử chiêu nữa mà xuất liền một mạch ba chưởng bức Hoắc Cao Phụng phải thối lui năm bước.

Càng đánh Hoắc Cao Phụng càng kinh hải, lão đã tận lực thi triển nhưng chẳng làm gì được thiếu niên trước mặt, thế là đột nhiên ác niệm chợt nảy sinh trong lòng. Trong lúc kích đấu thì bỗng nhiên nghe lão quát lớn:

- Tiểu tử, hãy tiếp lão phu một chiêu này...

Lời vừa phát thì chưởng thế như dao cũng lập tức chém xuống.

Dường như Hoắc Cao Phụng đã vận toàn lực vào chưởng này, không những chưởng thế vô cùng uy mãnh mà còn có ba thức biến hoá ẩn tàng bên trong khiến đối phương không biết đâu mà lường.

Do thiếu kinh nghiệm đối địch nên vừa thấy tình thế trước mặt thì Phương Tuyết Nghi kinh hải không thôi, chàng quên cả chuyện nội lực của mình không kém đối phương nên có thể nghênh tiếp chiêu này một cách dễ dàng, nhưng nhất thời đã có ý khiếp sợ nên chàng vội tung người lui ra sau năm thước. Nhưng Tuyết Nghi không phán đoán được mục đích xuất chiêu này của Hoắc Cao Phụng, vì vậy khi chàng thối lui là vô tình tạo ra cơ hội hạ độc thủ cho đối phương.

Khi nào Hoắc Cao Phụng bõ qua cơ hội ngàn vàng này, lão phá lên cười rồi nói:

- Tiểu tử, ngươi dám tiếp lão phu một chưởng nữa không?

Thân hình Phương Tuyết Nghi vốn đã lui được ba thước nhưng nghe Hoắc Cao Phụng hỏi vậy thì hào khí bốc lên, chàng cười nhạt, nói:

- Mười chưởng nữa cũng không thành vấn đề!

Lời vừa phát thì chân cũng trụ lại, hữu chưởng lập tức xuất ra.

Giữa lúc song chưởng sắp va vào nhau thì đột nhiên nghe Tiêu Vô Ngấn quát lớn:

- Hoắc huynh hạ thủ lưu tình, dùng độc chiêu ám toán không phải là hành vi của anh hùng...

Tuy thiếu kinh nghiệm đối địch nhưng dù sao Phương Tuyết Nghi cũng là truyền nhân y bát của Kiếm Thần nên tự nhiên là có chỗ hơn người. Lời của Tiêu Vô Ngấn vừa lọt vào tai thì chàng hiểu ngay dụng tâm của Hoắc Cao Phụng nên nghiến răng thầm nghĩ:

- Họ Hoắc này quả nhiên là vô cùng độc ác, lão đã muốn ẩn tàng độc châm trong chưởng để ám toán ta thì có bị giết cũng đáng tội!

Ý nghĩ của chàng xoay chuyển vốn là chuyện trong chớp mắt, tình thế hiện tại thì song chưởng chỉ còn cách nhau không đầy một tấc, bỗng nhiên Phương Tuyết Nghi trầm vai phải xuống biến chưởng thành chỉ điểm thẳng vào kỳ môn đại huyệt của đối phương.

Hoắc Cao Phụng không ngờ đối phương có thể biến chiêu cực nhanh như vậy, vì thế khi lão phát hiện ra nguy cơ tuy vội vàng tránh né nhưng cũng không kịp, lão cảm thấy kỳ môn huyệt bên trái bị chấn động, thân hình lập tức ngã lăn ra đất, chân lực toàn thân của lão cũng tiêu tan, nhưng hai mắt chim ưng vẫn trừng trừng nhìn Tiêu Vô Ngấn và cất tiếng mắng:

- Tiêu đoản tử (người lùn), Hoắc mỗ đã nhìn lầm ngươi rồi...

Lúc nầy nếu Phương Tuyết Nghi chợp cơ hội xuất một chiêu, nữa thức, thì Hoắc Cao Phụng tất sẽ vong mạng trước Ngoạ Vân Am. Thế nhưng chàng vẫn trì nghi do dự chưa xuất chưởng. Đây chính là lòng khoan dung bẩm sinh của chàng, dù cho đối phương đã có tâm giết mình, thế nhưng chàng không nghĩ đến việc, nếu không giết đối phương thì ngày sau tất sẽ bị đối phương báo thù.

Lúc nầy Thân Hành Thời vội vàng lướt tới và khẻ nói với Phương Tuyết Nghi:

- Tiểu huynh đệ, không thể tha cho người này, nếu để hắn có cơ hội thoát đi thì nhất định ngày sau sẽ có hậu họa.

Phương Tuyết Nghi vừa lắc đầu mỉm cười thì đã nghe Tiêu Vô Ngấn nói:

- Tiểu tử, võ công ngươi đã được chân truyền của Kiếm Thần, phong độ lại phi phàm, lão phu thật là mừng cho Trần đại hiệp có một đồ đệ như ngươi...

Nói đoạn lão bước tới lấy ra từ hữu thủ của Hoắc Cao Phụng một mũi cương châm trong suốt, dài khoảng nữa tấc rồi nhìn qua Phương Tuyết Nghi, mỉm cười nói:

- Ngươi từng nghe nói về mũi cương châm này chưa?

Đối với chuyện võ lâm, Phương Tuyết Nghi như người đi đêm, vì vậy khi Tiêu Vô Ngấn đưa mũi cương châm lên hỏi thì chàng đành lắc đầu.

Thân Hành Thời chau mày rồi trầm giọng nói:

- Tiêu lão gia, hình như Trần mỗ từng nghe nói về lai lịch của mũi cương châm này.

Tiêu Vô Ngấn mỉm cười, nói:

- Thân huynh đệ biết thế nào?

Thân Hành Thời nói:

- Trong Nam Thiên Nhị Thánh, Trác Đạo Hoắc Cao Phụng còn có trác hiệu là Nhất Chưởng Truy Hồn, nghe nói là trong chưởng tàng kiếm có thể tuỳ thời lấy mạng đối phương. Nhưng hôm nay mục kiến thì có lẻ phải đổi bốn chữ Chưởng Trung Tung Kiếm thành Chưởng Trung Tàng Châm mới phải.

Tiêu Vô Ngấn nói:

- Không sai, ngươi cũng khá có kiến thức, đích thực là vị Hoắc huynh này đã dùng mũi cương châm đả thương không ít hào kiệt võ lâm, tuy lão phu đã nhiều phen khuyên bảo nhưng vì tính tình mỗi người mỗi khác nên những lời khuyên đều như nước đổ lá môn. Tuy nhiên...

Lão thuận tay quăng mũi cương châm xuống vực thẳm ngàn trượng rồi nói tiếp:

- Kể từ hôm nay, tuyệt kỹ Chưởng Trung Tàng Châm của Hoắc Cao Phụng vỉnh viển sẽ là một truyền thuyết trong võ lâm thôi.

Nói đoạn lão phá lên cười ha hả một tràng dài.

Thân Hành Thời nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi cũng mỉm cười, nói:

- Tiểu huynh đệ, vị Tiêu lão gia nầy là một nhân vật có nhân tâm đấy!

Phương Tuyết Nghi cũng cảm thấy nhân vật mập lùn - Tiêu Vô Ngấn này không phải là đồ tà ác nên vội nói:

- Thân đại hiệp nói rất đúng, vản bối cảm thấy vị lão nhân nầy là nhân vật không có tâm địa tà

ác.

Chàng nói chưa hết lời thì Tiêu Vô Ngấn lại cười ha hả và cướp lời, nói:

- Tiểu tử, ngươi nói câu này nghe cũng lọt tai đấy, tên họ ngươi là gì?

Phương Tuyết Nghi chợt cảm thấy cá tính của Tiêu Vô Ngấn có phần hoạt kê nên bật cười thành tiếng và nói:

- Vản bối là Phương Tuyết Nghi!

Tiêu Vô Ngấn gật gật đầu trọc và nói:

- Phương Tuyết Nghi à? Lão phu nhớ rồi.

Vừa nói lão vừa cúi xuống đở Hoắc Cao Phụng dậy và dùng hữu thủ khẻ ấn vào tâm môn huyệt của Hoắc Cao Phụng rồi nói tiếp:

- Phương lão đệ, nếu lão khiếu giải huyệt cho hắn thì ngươi có trách không?

Phương Tuyết Nghi thấy lão đã ấn hữu thủ vào tâm môn huyệt của Hoắc Cao Phụng mà còn hỏi ý kiến mình thì bất giác lòng chàng tăng thêm mấy phần kính trọng đối với Tiêu Vô Ngấn. Do vậy, chàng mĩm cười, nói:

- Nếu vản bối có tâm giết lão ta thì vừa rồi đã không dừng tay lại! nếu Tiêu tiền bối muốn giải huyệt cho lão ta thì cứ tự nhiên.

Tiêu Vô Ngấn cười ha hả rồi nói:

- Lão đệ ngươi rất khẳng khái!

Lời vừa dứt thì chưởng lực phát ra, Hoắc Cao Phụng hự một tiếng rồi thở ra một búng máu tươi và quay lại chửi Tiêu Vô Ngấn:

- Họ Tiêu kia, ngươi hoàn toàn quên hai mươi năm giao tình rồi sao? Tại sao ngươi phải hạ độc thủ với ta như thế?

Tuy trông thấy việc Tiêu Vô Ngấn giải huyệt cho Hoắc Cao Phụng mà khiến đối phương thổ huyết là chuyện thuờng nhưng Phương Tuyết Nghi chưa nhìn ra được có gì không đúng, cho đến khi nghe Hoắc Cao Phụng khai khẩu chửi mắng thì chàng mới hiểu.

Đang lúc định hỏi tại sao thì đã nghe Tiêu Vô Ngấn phá lên cười và nói:

- Hoắc Cao Phụng, nếu họ Tiêu ta rơi vào hoàn cảnh hôm nay và chưởng vừa rồi là do Hoắc huynh xuất thủ thì e rằng hậu quả còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Song mục của Hoắc Cao Phụng lộ đầy vẻ oán độc, lão căm hận nói:

- Tiêu Vô Ngấn, ngươi còn ác độc hơn lão phu ngàn lần, không sai, nếu lão phu có cơ hội giải huyệt cho ngươi thì đích thực là sẽ nhân cơ hội tốt đó mà lấy mạng ngươi. Nhưng như thế thì cũng ít đau khổ hon là ngươi phế toàn thân công lực của ta!

Lời vừa dứt thì trong anh mắt oán độc đã lấp lánh ngấn lệ, tuy cả đời làm ác nhưng công lực

toàn thân mất đi, dù bụng dầy tuyệt chiêu mà vẫn không thể nào thi triển được, đích thực cảnh ngộ hiện tại của Hoắc Cao Phụng chẳng khác gì anh hùng mạc lộ!

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới rõ là Tiêu Vô Ngấn mượn cơ hội giải huyệt để phế toàn thân chân khí của Hoắc Cao Phụng, như vậy có nghĩa là từ nay về sau Hoắc Cao Phụng không thể nào thi thố võ công được nữa.

Chợt nghe Tiêu Vô Ngấn cười ha hả một tràng rồi xốc Hoắc Cao Phụng lên vai, đoạn lão nói với Phương Tuyết nghi:

- Phương lão đệ, nếu gặp Kiếm Thần Trần đại hiệp thì nói rằng Tiêu Bá Diên - chỗ bang giao năm xưa có lời hỏi thăm nhé!

Thân Hành Thời nghe vậy thì buột miệng nói:

- Thì ra Tiêu lão gia là trưởng lão Đoản Kiếm Khách Tiêu Bá Diên tiền bối của phái Điểm Thương đã thất tung năm xưa. Vản bối thật là thất kính rồi!

Nói đoạn lão bước tới trước Tiêu Vô Ngấn và cung kính hành lễ.

Tiêu Vô Ngấn lắc lắc chiếc đầu trọc mĩm cười nói:

- Không dám nhận, lão khiếu đã nghe hiệp danh của Thân lão đệ từ lâu rồi.

Thân Hành Thời nói:

- Năm xưa vản bối được nghe rất nhiều sự tích hào hiệp của Tiêu lão gia, Điểm Thương kiếm phái đã nói lão thất tung, không ngờ lão lại biến thân thành một trong Nam Thiên Nhị Thánh.

Tiêu Vô Ngấn cười ha hả rồi nói:

- Thân lão đệ, ngoài Kiếm Thần Trần đại hiệp thì đối với võ lâm bằng hữu mà nói, danh hiệu Tiêu Bá Diên đã sớm không còn ở nhân gian, mong lão đệ thông cảm chớ tiết lộ tin này ra ngoài.

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Suốt ba mươi năm qua lão khiếu không tiếc thân mà lẫn lộn trong nhị thánh ma đạo với một tâm niệm, hôm nay xem như Phương lão đệ đã giúp lão khiếu hoàn thành tâm nguyện rồi. Từ nay về sau có lẻ lão khiếu sẽ không bao giờ hạ sơn nữa.

Thân Hành Thời nghe vậy thì vở lẻ, hoá ra vị trưởng lão của phái Điểm Thương vì muốn khống chế Trác Đao Hoắc Cao Phụng, không cho lão này hành hung tác ác, nên mới mai danh ẩn tích kết huynh đệ với Hoắc Cao Phụng. Hành động nghĩa hiệp không tiếc thân này khiến Thân Hành Thời cảm động đến tròn xoe song mục, lão khẻ nói:

- Hành vi xả thân trượng nghĩa của lão tiền bối thật khiến cho thiên hạ vô cùng khâm phục...

Tiêu Vô Ngấn phá lên cười rồi tiếp lời:

- Thân lão đệ, tuy lão khiếu đưa thân vào miệng hổ nhưng thành tựu hôm nay là công của Phương lão đệ. Suốt ba mươi năm qua, Hoắc Cao Phụng luôn đề phòng lão khiếu như đề phòng

phạm nhân, nếu không thì lão khiếu không phải đợi nhiều năm như thế mới có cơ hội hạ thủ.

Ngừng một lát lão quay sang nói với Phương Tuyết Nghi:

- Phương lão đệ, đa tạ ngươi đã giúp lão khiếu thành công, khi gặp lệnh sư đừng quên nói là cố nhân có lời vấn an nhé!

Nói đoạn lão từ từ quay bước...

Từ những lời của Thân Hành Thời, Phương Tuyết Nghi biết được Tiêu Vô Ngấn là một vị bạch đạo đại hiệp và lão đã không tiếc hiệp danh để gởi thân vào ma đạo thực hiện một việc nghĩa. Hành động này khiến Phương Tuyết Nghi vô cùng khâm phục, chàng vội cung thủ hành lễ và nói:

- Vản bối đã nhớ... Nhưng tiên sư đã không thể nào tiếp nhận thịnh tình của tiền bối rồi.

Phương Tuyết Nghi vừa dứt lời thì Tiêu Vô Ngấn, đã đi được ba bước rồi, đột nhiên lão quay lại kêu lên:

- Ngươi...ngươi nói Kiếm Thần Trần đại hiệp thế nào?

Vì quá kinh ngạc nên Tiêu Vô Ngấn quên cả Hoắc Cao Phụng trên vai, do vậy thân hình của lão ma đầu này tự nhiên rơi xuống đất bịch một tiếng.

Phương Tuyết Nghi buồn bả nói:

- Tiên sư đã qui tiên hơn một tháng rồi.

Tiêu Vô Ngấn sững người như nhể tiếng sét bên tai, lão đứng chôn chân như trời trồng một hồi lâu. Hai dòng nước mắt tự nhiên tuôn ra, lăn xuống hai gò má tròn trỉnh, rơi thấm vào râu.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì càng bi thống trong lòng, nhất thời không kềm chế được nên bật khóc thành tiếng.

Sơn phong phần phật thổi qua, hàn nguyệt ẩn hiện trong mây, nhiều tiếng dã thú kêu đêm càng làm tăng thêm không khí thê lương.

Hồi lâu sau Tiêu Vô Ngấn mới thở dài một hồi và nói:

- Trời xanh ạ! Tại sao người tốt lại không thể trường thọ? Trong võ lâm có thể mất đi hàng ngàn nhân vật vô dụng như Tiêu mỗ nhưng không thể không có Kiếm Thần Trần đại hiệp, trời già đã có thể cho bọn vô dụng như Tiêu mỗ sống ở trần gian thì tại sao không thể dung một Trần đại hiệp? Trời ơi là trời... Lão thật là người không có mắt rồi...

Những lời kêu than thống thiết này khiến Thân Hành Thời cũng không cầm được nước mắt, lão kêu lên:

- Lão tiền bối hỏi rất hay, những điều trong lòng Thân mỗ muốn nói thì cuối cùng tiền bối đã nói thay...

Tiêu Vô Ngấn đưa tay lau nước mắt rồi nói:

- Thân lão đệ, nghe khẩu khí của ngươi thì hình như ngươi từng thọ ân đức của Trần đại hiệp?

Thân Hành Thời nói:

- Ân cứu mạng nặng như phụ mẫu tái tạo.

Bỗng nhiên Tiêu Vô Ngấn phá lên cười rồi nói:

- Đúng vậy, Trần đại hiệp đã chết thì vĩnh viễn lão đệ ngươi không có cơ hội báo đáp, vì vậy mà rất đau lòng phải không?

Thân Hành Thời nói:

- Kiếm Thần một đời nhân nghĩa mà phải qui tiên ở tuổi thanh niên, đối với võ lâm đồng đạo mà nói là đã mất đi một trụ cột nên có khóc một tiếng cũng là lẻ thường. Huống hồ Thân mỗ còn thọ ân cứu mạng, dù Trần đại hiệp chưa chết nhưng với khả năng của người thì làm sao Thân mỗ có cơ hội báo đáp đây? Điều nầy lão tiền bối càng hiểu rõ hơn vản bối mà!

Tiêu Vô Ngấn gật đầu, nói:

- Không sai, hai chữ báo ân này quả nhiên là ngươi không thể nói đến được...

Lão hơi ngừng lại rồi bỗng nhiên quay sang nói với Phương Tuyết Nghi:

- Phương lão đệ, Trần đại hiệp vì hành đạo mà thăng thiên chăng?

Phương Tuyết Nghi nói trong nước mắt:

- Tiên sư vì bệnh mà khứ thế.

Tiêu Vô Ngấn sững người một lát rồi nói:

- Trần đại hiệp cũng bị ma bệnh cướp đi sinh mạng chăng? Chuyện này...chuyện này làm sao bảo lão khiếu tin được?

Lời vừa dứt thì đột nhiên lão xuất thủ chụp lấy Hoắc Cao Phụng rồi phóng bước bõ đi ngay tức khắc.

Phương Tuyết Nghi tưởng rằng trước lúc đi Tiêu Vô Ngấn tất sẽ có những lời dặn dò, không ngờ lão nhân nay nói đi là đi nên chàng buột miệng kêu lên:

- Tiêu tiền bối muốn đi thật sao?

Lúc nầy Tiêu Vô Ngấn đã ở ngoài xa ba trượng, lão lớn tiếng nói:

- Phương lão đệ, võ công của Hoắc Cao Phụng đã bị phế, lão khiếu và hắn đã chung sống ba mươi năm nên không thể nhìn hắn không có nơi an nghĩ, lão khiếu đi chuyến này xem như là an bài cho một vị bằng hữu, ngày sau lão khiếu sẽ trở lại tìm lão đệ ngươi...còn cái hận đoạn chỉ (chặt ngón tay) của lão khiếu đối với Thần Ni, nói thẳng ra, đó chẳng qua là khổ nhục kế mà thôi!

Phương Tuyết Nghi cung thủ hành lễ và nói:

- Chẳng phải là lão tiền bối đã nói là sẽ không hạ sơn nữa đó sao?

Tiêu Vô Ngấn phá lên cười một tràng khẳng khái và nói:

- Nếu Trần đại hiệp còn tại thế thì tự nhiên không cần lão khiếu lưu luyến hồng trần, nhưng nay Trần đại hiệp đã quy tiên, lão đệ ngươi lại còn quá trẻ, nếu lão khiếu chỉ lo cho thân mình, ẩn cư chốn cao sơn thì há chẳng phải là trở thành ác nhân thật sự sao?

Lời vừa dứt thì người cũng biến mất sau bờ nham thạch.

Phương Tuyết Nghi dõi mắt nhìn theo rồi buột miệng thở dài, nói:

- Phong trần kỳ sĩ, hiệp đạo cao nhân, quả nhiên là có chỗ hơn người.

Chợt nghe Tuyết Đào lên tiếng:

- Đêm đã qua canh tư rồi, Thân đại hiệp có cần vào am ngơi nghĩ một lát để bần ni pha một bình trà nóng uống cho ấm lòng không?

Thân Hành Thời ngước nhìn trời rồi lắc đầu, nói:

- Không cần, tiểu sư phụ, Thân mỗ cũng đến lúc nên hồi tự (trở về chùa) rồi.

Lão ngừng một lát rồi quay sang nói với Phương Tuyết Nghi:

- Tiểu huynh đệ, chuyện đêm nay là do Thân mỗ không giữ hành tung cẩn mật mà gây ra, cũng may Tiêu lão gia là trưởng lão của phái Điểm Thương và võ công của lão đệ rất cao cường, nếu không thì Thân mỗ sợ rằng khó tranh được đại kiếp...

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Thân đại hiệp không cần tự trách, việc này đã thành quá khứ rồi, không nên để bụng làm gì!

Hình như Thân Hành Thời muốn nói điều gì nữa nhưng cuối cùng lão nén lại và cung thủ, nói:

- Ngày sau Thân mỗ sẽ đến thăm hỏi!

Nói đoạn lão phóng bước rời Ngoạ Vân Am.

Phương Tuyết Nghi cũng hành lễ tống tiễn rồi mới cùng Tuyết Đào trở vào am.

Hồi 15 - Tam Nghĩa Môn

Cho đến ngày thứ mười, khi Kim Đỉnh thần ni hồi sơn thì Ngoạ Vân Am không phát sinh sự cớ gì khác.

Sau khi nghe Phương Tuyết Nghi thuật lại chuyện Nam Thiên Nhị Thánh đương đêm đột nhập thì Kim Đỉnh thần ni thản nhiên mĩm cười, nói:

- Ta đã biết rồi.

Ngừng một lát bà hỏi:

- Hài tử, kiếm pháp của ngươi luyện đến đâu rồi?

Phương Tuyết Nghi ấp úng, nói:

- Đệ tử...ngu xuẫn nên mới chỉ luyện được mười thức trong mười bốn thức biến hóa của sư thúc truyền thụ...

Thần Ni gật đầu, nói:

- Bốn thức còn lại, có lẻ do đương thời ngươi chưa kịp nhớ, phải không?

Tuyết Nghi nói:

- Quả thật là đệ tử không nhớ kịp.

Thần Ni mĩm cười, nói:

- Hài tử, ngươi không cần tự trách, trong vòng mười ngày mà ngươi luyện được mười thức biến hoá thì đã là chuyện phi thường rồi. Sư thúc vốn muốn lưu ngươi lại đây nữa năm để giúp ngươi nhưng với tình thế trước mắt thì không thể không có thay đổi. Hài tử, trong vòng mười ngày tới, sư thúc sẽ truyền thụ toàn bộ võ công của sư tổ cho ngươi, nữa tháng sau ngươi phải hạ sơn rồi.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc thầm nghĩ:

- Ta làm sao có thể nhớ nhiều như thế?

Tuy nghĩ vậy nhưng ngoài miệng chàng vẫn nói:

- Sư thúc muốn đệ tử hạ sơn trước thời hạn à?

- Không sai!

- Đệ tử rất ngu đần, xem ra trong thời gian mười ngày thì không thể nào học hết toàn bộ võ công của sư tổ.

- Hài tử, sư thúc cũng biết trong mười ngày ngươi không thể nào học được nhiều như thế, nhưng sư thúc chỉ cần truyền cho ngươi khẩu quyết và các phép biến hoá, sau khi hạ sơn ngươi có thể tự luyện mà!

Phương Tuyết Nghĩ thầm biết sư thúc đã quyết định như thế là có nguyên nhân quan trọng nên chàng cung kính nói:

- Đệ tử tuân mệnh!

Thần Ni thở phào một hồi rồi nói:

- Hài tử, ta biết là trong lòng ngươi có nhiều điều muốn nói nhưng thời gian không còn nhiều, sư thúc không muốn lảng phí thời gian nữa tháng vàng ngọc. Tất cả mọi chuyện, sau khi ngươi hạ sơn thì tự nhiên sẽ hiểu tại sao sư thúc phải truyền thụ toàn bộ võ công của sư tổ cho ngươi trước thời hạn. Hài tử, ngày sau nếu ngươi bằng được sư phụ ngươi, kế thừa di chí của sư tổ làm rạng danh Kiếm Thần là dựa vào sự nỗ lực hôm nay của ngươi đấy.

Phương Tuyết Nghi lại cung kính nói:

- Đệ tử xin ghi nhớ.

Thần Ni mĩm cười. Nói tiếp:

- Hài tử, đối với người thường mà nói thì trong mười phần võ công đã có ba phần là kinh nghiệm, nhưng vì võ công sư tổ ngươi truyền lại quá tinh thâm uyên bác, biết rõ tiên cơ trước khi đối phương hành động, vì vậy ngươi chỉ cần có một phần kinh nghiệm động thủ là đũ rồi. Có thể nói một phần võ công cuối cùng là kinh nghiệm đối địch mà thôi!

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Đệ tử đã rõ!

Thần Ni mĩm cười nói tiếp:

- Ngươi hiểu được thì tốt, hài tử, chúng ta nên đi luyện bốn thức kiếm chiêu kia thôi!

Thời gian mười ngày trôi qua rất nhanh, cả ngày lẫn đêm dường như Phương Tuyết Nghi không ngừng mặc niệm chiêu kiếm pháp cuối cùng do sư tổ sáng chế thêm, nhưng chàng chỉ có thể nhớ đại khái bảy thức biến hoá của chiêu này mà thôi. Nhưng nếu biết năm xưa Kiếm Thánh Long Siêu Quần sáng chế ra những chiêu thức này phải mất năm năm, thì việc Phương Tuyết Nghi nhớ đại khái bảy thức biến hoá của chiêu này trong thời gian mười ngày là quá phi thường rồi.

Sáng ngày thứ mười một thì Kim Đỉnh thần ni bảo Phương Tuyết Nghi diễn luyện từng chiêu một toàn bộ võ công chàng đã học, đến hoàng hôn ngày thứ mười bốn thì chàng đã diễn luyện hoàn tất toàn bộ võ công đã đắc truyền trong hơn ba năm. Đến lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới hiểu tại sao sư thúc phải bảo chàng hạ sơn sau mười lăm ngày, thì ra bà muốn dành thời gian bốn ngày để khảo nghiệm lại toàn bộ võ công mà chàng đã học.

Tối hôm đó Thần Ni đưa Phương Tuyết Nghi vào thiền phòng, bà lâm râm khấn cầu trước di tượng sư tổ một lượt rồi nói:

- Hài tử, ngươi học nghệ ở chốn thâm sơn đã được ba năm chín tháng rồi, lần nầy hạ sơn thì trong võ lâm tất sẽ có biến động. Ngàn vạn lần ngươi chớ quên rằng Ngũ đại ma chủ kia trông có vẻ như là căn nguyên của mọi sự xao động, nhưng e rằng còn có ác nhân ẩn thân sau bức

bình phong. Chuyện sư phụ ngươi bị bệnh chứng bất trị vây cuốn triền miên thì ngươi đã tận mắt mục kiến, hài tử, ngươi phải cẩn thận mới được!

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Sư thúc, đệ tử có một chuyện nhưng chẳng biết có nên hỏi hay không?

Thần Ni nói:

- Ngày mai ngươi phải hạ sơn rồi, trong lòng còn có nghi vấn gì thì cứ mau nói ra!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Sư thúc vốn muốn lưu đệ tử nửa năm, bây giờ chưa được ba tháng thì đột nhiên muốn đệ tử hạ sơn trước thời hạn, phải chăng vì có sự cớ trọng đại gì phát sinh nên sư thúc mới tính cho đệ tử đi giải quyết?

Kim Đỉnh thần ni lắc đầu, nói:

- Sai rồi! Hài tử, nếu sư thúc muốn ngươi đi thực hiện chuyện gì thì há có lý nào không nói cho ngươi biết ngay lúc nầy?

Phương Tuyết Nghi ngẫn người và nói:

- Đúng vậy, đệ tử nghĩ sai rồi.

Thần Ni mĩm cười, nói tiếp:

- Hài tử, sư thúc cũng không dấu gì ngươi. Sau khi ngươi hạ sơn mấy ngày thì sư thúc cũng phải rời nơi này thôi.

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Sư thúc cũng phải hạ sơn sao?

Thần Ni gật đầu, nói:

- Không sai!

Tuyết Nghi lại hỏi:

- Khi nào sư thúc trở lại Kim Đỉnh?

Thần Ni lắc đầu, nói:

- Cũng không biết, có thể...có thể...

Đột nhiên mục quang của bà trầm xuống và không nói gì nữa.

Phương Tuyết Nghi vội nói:

- Sư thúc, nếu đệ tử muốn vấn an sư thúc thì sao?

Thần Ni thở dài một hồi rồi nói:

- Hài tử, sư thúc luôn nhớ lòng hiếu thuận của ngươi, thực ra nếu chuyến đi này thuận lợi thì trong nữa năm sư thúc có thể trùng quy Nga My, bằng không thì sợ rằng chúng ta sẽ khó có cơ hội tái kiến...

Ba ngưng lại nhìn lên di tượng sư tổ rồi nói tiếp:

- Nhưng một năm sau, nếu được thì ngươi nên trở về đây một chuyến để thu giữ di tượng của sư tổ ngươi.

Phương Tuyết Nghi chợt cảm thấy trong lời của sư thúc chứa đầy những chuyện chẳng lành, bất giác chàng rùng mình và buột miệng nói:

- Sư thúc, không lẻ chuyến đi này của sư thúc rất hung hiểm?

Thần Ni nói:

- Không nhất định như vậy, trước khi ta gặp ngươi thì không thể biết trước lả hung - Cát, thiện - ác. Hài tử, đây là chuyện riêng của sư thúc, ngươi cũng không cần hỏi nhiêu.

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- Sư thúc, chuyện này có thể để đệ tử đi thay được không?

Thần Ni lắc đầu, nói:

- Không thể được!

Câu trả lời như chém đinh cắt sắt khiến Phương Tuyết Nghi bất giác ngẫn người hồi lâu.

Thân Ni nói tiếp:

- Hài tử, chớ lo lắng cho sư thúc, luận về võ công có thể sư thúc không mạnh hơn ngươi, nhưng luận về cơ trí, kinh nghiệm và sự cẩn thận trong lúc hành sử thì rất ít người vượt qua sư thúc. Hài tử, ngươi cứ yên tâm, trước khi điều tra rõ nguyên nhân cái chết của sư phụ ngươi thì sư thúc không dễ dàng lìa bõ trần thế đâu.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy nhiệt huyết trong người cứ dâng tràn lên, chàng hỏi:

- Khi nào thì đệ tử có thể thỉnh an sư thúc?

Thần Ni trầm ngâm một lát rồi nói:

- Ngươi không cần tìm ta, bắt đầu từ hôm nay đến hết một năm sau, sư thúc sẽ tự tìm ngươi... Hài tử, ngươi nên đi thu thập hành trang rồi nói lời tam biệt với Tuyết nhi đi thôi!

Phương Tuyết Nghi cung kính đáp:

- Đệ tử tuân mệnh!

Nói đoạn chàng lặng lẻ rời khỏi thiền phòng.

Sáng hôm sau, Phương Tuyết Nghi thay một bộ trường y màu xám mà Tuyết Đào sư muội mới khâu cho chàng, vai mang túi hành trang, tay cầm bảo kiếm do Kiếm Thần truyền lại rồi từng

bước lưu luyến rời Kim Đỉnh. Trong lòng chàng có nhiều dự cảm bất an, chàng cảm thấy một khi rời Ngoạ Vân Am thì sẽ không còn cơ hội gặp lại sư thúc và Tuyết Đào sư muội, nhưng đáng tiếc là chàng không nói được lời nào trong lúc chia biệt.

Khi ngang qua Phục Hổ Thiền Tự, chàng có ý tạt vào thăm Thân Hành Thời nhưng bỗng nhiên nhớ đến Phương bá mẫu và Phương Lạc nên hận là không mọc cánh để bay đến Gia Định thành hỏi thăm Trình Tử Vọng về tung tích của bọn họ. Vì vậy chàng chỉ ngắm nhìn Phục Hổ Thiền Tự một lát rồi cố nén tâm nguyện nhập tự mà phóng bước xuống huyện thành Nga My. Chàng ghé vào một tửu điếm đánh chén tẩy trần rồi dùng mấy ngân lượng kim ngân do sư phụ để lại mua một con tuấn mã và thuận theo đường quan đạo mà xuôi về Gia Định.

Sau hai ngày hành trình thì cuối cùng chàng cũng đến được huyện thành Gia Định. Nhưng sau gần bốn năm không trở lại, cảnh vật và con người nơi này hoàn toàn thay đổi, trước đây bến nước trên sông Mân Giang luôn tấp nập thương nhân qua lại, thế mà bây giờ trở nên đìu hiu vắng lặng.

Cảnh phồn hoa đô hội cũng không còn nữa, thỉnh thoảng mới bắt gặp một vài người đi đường với vẻ lo âu sợ sệt.

Phương Tuyết Nghi biết là có điều gì bất ổn nhưng trước khi gặp Trình Tử Vọng thì chàng không muốn võ đoán nên vội vàng giục ngựa phóng thẳng về hướng Trình gia trang.

Bờ tường tre vẫn đứng nghinh phong như xưa, nhưng bên trong Trình gia trang không còn một phòng óc nguyên vẹn, Trình gia trang với hàng trăm nhân khẩu trú ngụ trước đây, giờ chỉ còn là một hiện trường đổ nát thê lương, vắng lạnh. Sân viên mọc đầy cỏ dại, rêu phong bám đầy những mảng tường loang lổ, rõ ràng chuyện Trình gia trang huỷ hoại đã xảy ra khá lâu rồi.

Phương Tuyết Nghi dắt ngựa đi quanh trang viện một vòng, nhưng tứ phương bát hướng đều không có một bóng người. Thỉnh thoảng chàng phát hiện trong những đống đổ nát, những khúc xương bị cháy khô, rõ ràng nếu Trình gia trang không bị hoả hoạn thì tất cũng gặp phải chuyện giang hồ báo thù. Bất giác Phương Tuyết Nghi cảm thấy thiên địa mênh mang nhưng không biết phải đi về đâu. Trong óc suy nghĩ của chàng thì chỉ có Trinh Tử Vọng mới biết được Trung Châu Tam Hiệp đi về đâu, nhưng hiện tại gia cảnh của Trình Tử Vọng là một bải hoang tàn đổ nát và rất có thể là bị cừu gia tàn hại. Trời đất mênh mang thế nầy mà bảo chàng đi tìm bá mẫu và Phương Lạc thì chẳng khác gì chuyện mò kim đáy bể.

Màn đêm dần buông, cảnh vật vốn đã hoang liêu lại càng thêm hoang liêu.

Phương Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi lên ngựa quay trở lại huyện thành Gia Định. Thì ra bỗng nhiên chàng nhớ đến khách điếm từng trú ngụ năm xưa, may ra có thể đến đó hỏi thăm tin tức về Trình Tử Vọng.

Dự định của chàng vốn không sai nhưng khi tìm ra khách điếm thì mới phát hiện nơi này đã sớm trở thành ba gian hàng tạp hóa rồi. Nhất thời, ngay cả một chút manh mối chàng cũng không tìm ra.

Phương Tuyết Nghi ngước nhìn trời thì đêm đã qua canh một, chàng thầm nghĩ:

- Tốt xấu thế nào cũng phải tìm một nơi ngủ trọ rồi hãy tính!

Tâm ý đã quyết, chàng liền giục ngựa dọc đường quan đạo, cuối cùng thì cũng tìm ra một khách điếm.

Một lão nhân phúc hậu ngoài ngũ tuần tưởng Phương Tuyết Nghi là công tử thế gia vọng tộc nên tiếp đón rất niềm nở ân cần. Nhưng sau khi nghe Phương Tuyết Nghi ngẫu nhiên hỏi về Trình Tử Vọng thì lão nhân chủ khách điếm chợt biến sắc và trầm ngâm không nói gì.

Phương Tuyết Nghi lập tức cảm thấy có điều bất ổn và ngầm phán đoán nhất định lão chủ nhân này biết rất rõ về chuyện Trình Tử Vọng, nếu không thì tại sao lão phải biến sắc rồi bế khẩu?

Nghĩ vậy nên chàng liền mĩm cười, nói:

- Lão trượng à, Trình gia trang và gia môn của tại hạ vốn là chỗ tương giao. Tại hạ phụng mệnh gia mẫu đến vấn an Trình phu nhân, không ngờ khi tại hạ đến nơi thì Trình gia trang chỉ còn là một đống hoang tàn đỗ nát. Lão trượng là người ở đây, vậy có thể cho tại hạ biết Trình gia trang đã xảy ra chuyện gì không? Để lúc trở về tại hạ cũng biết đường hồi báo với gia mẫu...

Lão chủ nhân ngắm nhìn Phương Tuyết Nghi hồi lâu rồi mới thở dài một hồi và hỏi:

- Công tử cũng là người trong võ lâm à?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tại hạ cũng học vài miếng võ phòng thân, nhưng sở học chủ yếu là thi thư, xưa nay chưa từng hành tẩu giang hồ.

Lão chủ nhân có vẻ không tin nên mĩm cười, nói:

- Nhìn bảo kiếm bên người công tử và cách cởi ngựa thuần thục thì không giống hạng thư sinh trói gà không chặt!

Phương Tuyết Nghi gượng cười, nói:

- Lão trượng nói không sai, nhưng tại hạ chỉ học vài miếng quyền cước phòng thân thôi, so với các hảo hán hành tẩu giang hồ thì còn thì kém rất xa.

Lão chủ nhân thấy chàng mi thanh mục tú, khí chất thư sinh nên cũng tin bảy, tám phần, lão gật đầu rồi nói:

- Công tử quả nhiên không giống nhân vật trên giang hồ, lão khiếu tin rồi...

Ngừng một lát, lão nói tiếp:

- Nhưng công tử đã không phải là nhân vật trong giang hồ thì hà tất phải quan tâm đến chuyện của nhân vật giang hồ? Trình trang chủ ở Gia Định này có thể gọi là một nhân vật hiệp nghĩa nhưng rốt cuộc cũng không tránh được thảm hoạ. Nếu công tử muốn yên thân thì lão khiếu có lời khuyên, tốt nhất là không nên hỏi đến chuyện này.

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Tại hạ phụng mệnh gia mẫu đến đây, nếu vì việc này mà ngày sau gặp chuyện phiền phức thì tại hạ cũng không bõ qua!

Dường như lão chủ nhân rất khâm phục lòng hiếu thuận của Phương Tuyết Nghi nên mĩm cười, nói:

- Lòng hiếu thuận của công tử khiến lão khiếu rất cảm phục...

Lão nhìn quanh tứ phía rồi kề tai Phương Tuyết Nghi, nói khẻ:

- Cả nhà Trình trang chủ đều bị hạ độc thủ.

Phương Tuyết Nghi chau mày, hỏi:

- Trình gia trang còn ai sống sót không?

Lão chủ nhân lắc đầu, nói:

- Theo lão khiếu biết thì e rằng cả nhà Trình trang chủ không còn một ai sống sót.

Phương Tuyệt Nghi hỏi tiếp:

- Lão trượng, chuyện này xảy ra bao lâu rồi?

Lão chủ nhân suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tính ra đã hơn một năm rồi!

Tuyệt Nghi truy vấn:

- Lão trượng có biết cừu gia của Trình trang chủ là ai không?

Lão chủ nhân chợt biến sắc và lắc đầu, nói:

- Công tử, tốt nhất là không nên truy vấn chuyện này, chuyện ân oán giang hồ không phải để người đọc sách hỏi tới. Công tử hãy nghe lời khuyên của lão khiếu là nên sớm rời khỏi địa diện Gia Định thôi!

Phương Tuyết Nghi thản nhiên mĩm cười, nói:

- Không phải tại hạ không biết hảo ý của lão trượng, chỉ có điều nếu tại hạ không hỏi rõ kẻ nào tàn hại Trình gia trang thì sợ rằng lúc hồi gia sẽ bị gia mẫu quở trách là vô năng hành sự...

Lão chủ nhân trầm ngâm một lát rồi nói:

- Công tử, lão khiếu có câu này nhưng chẳng biết có nên hỏi hay không?

- Xin lão trượng cứ hỏi tự nhiên

- Công tử nhất định muốn biết cừu gia của Trình trang chủ là có ý muốn báo thù cho Trình trang chủ phải không?

- Chuyện này không nhất định!

- Công tử nói không sai, người trẻ tuổi thường thinh khi và dễ bị kích động nhưng công tử lại có khả năng hàm dưỡng như vậy khiến lão khiếu yên tâm rất nhiều.

Ngừng một lát, lão nói tiếp:

- Công tử, thực ra lão khiếu cũng không biết tường tận lắm, do vậy lão khiếu có nói ra cũng không giúp gì nhiều cho công tử.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chỉ cần lão trượng cho tại hạ biết cừu gia của Trình trang chủ là ai thì tại hạ đã cảm kích lắm rồi.

Lão chủ nhân gật đầu và quét mục quang nhìn mấy vị khách ngồi đàm đạo nơi đại sãnh rồi mời kề tai Phương Tuyết Nghi nói nhỏ:

- Công tử, nghe nói cừu gia của Trình trang chủ là Kiếm Môn Ngũ Quỷ!

Phương Tuyết Nghi nhướng đôi mày kiếm lên và buột miệng nói:

- Thì ra là bọn chúng.

Lão chủ nhân kinh ngạc hỏi lại:

- Thế nào? Công tử đã sớm biết cừu gia của Trình trang chủ là Kiếm Môn Ngũ Quỷ rồi à?

Phương Tuyết Nghi cảm thấy mình đã lỡ lời nên vội nói:

- Tại hạ chỉ phán đoán như vậy mà thôi!

Lão chủ nhân lại kề tai Phương Tuyết Nghi nói tiếp:

- Công tử, kể từ khi Trình gia trang bị tàn hại thì toàn bộ địa diện Gia Định đã trở thành thiên hạ của đồ tử đồ tôn của Kiếm Môn Ngũ Quỷ rồi.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Lão trượng, làm phiền lão quá...

Nói đoạn chàng cung thủ hành lễ rồi đứng lên định về phòng của mình.

Bỗng nhiên lão chủ nhân kéo tay áo chàng và có ý nói lớn tiếng:

- Công tử, nếu công tử chê cơm nước của tiểu điếm không ngon thì lão khiếu sẽ sai người ra ngoài mua cho công tử vài món sơn hào hải vị.

Nói đoạn lão mĩm cười cầu tài và có ý cho Phương Tuyết Nghi trả lời.

Phương Tuyết Nghi đoán vị lão nhân này nói vậy là có thâm ý nên cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Tại hạ không nhẫn nại chờ lâu đâu đấy, lão bảo thuộc hạ nhanh chân nhanh tay một chút.

Lời vừa dứt thì chàng lập tức cất bước đi về phòng.

Ngay lúc đó có một đại hán đầu hoẳng mắt chuột, hình mạo dung tục bước ngang qua người chàng và cất tiếng chào hỏi lão chủ nhân.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Gã này có lẻ là thuộc hạ của Thành Huyền Thông và Đổng Phương đây, tạm thời ta nên nhẫn nại một tí...

Nghĩ đến đây thì chàng cũng đã bước vào phòng của mình rồi. Chàng cởi trường y ra và định vận khí điều tức một lát, nhưng mục quang vừa quét ra thì khí hận trào lên.

Thì ra túi hành lý của chàng đã bị mở toang, mấy bộ y phục và ít kim ngân bị vung vải ngoài đất.

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Ta chưa tìm bọn ngươi thì bọn ngươi đã tìm đến ta, ta không tin Kiếm Môn Ngũ Quỷ chỉ còn lại lưỡng quỷ mà khí thế lại lớn như vậy.

Nghĩ đoạn chàng mặc lại trường y rồi nhoai người ra ngoài cửa sổ lớn tiếng gọi chủ khách điếm.

Một lát sau lão chủ nhân vội vàng chạy lên, nhưng vừa bước vào phòng thì lão thuận tay cài luôn chốt cửa.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì thầm nghĩ:

- Lão này cũng có chuyện tìm ta?

Nghĩ đoạn chàng chỉ túi hành lý và nói:

- Lão trượng, y vật của tại hạ bị lục tung cả rồi.

Lão chủ nhân hoảng hốt, nói:

- Công tử, chuyện này không phải do điếm tiểu nhị làm đâu!

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói:

- Lẻ ra lão trượng phải biết rõ hơn tại hạ chứ!

Lão chủ nhân chợt buông tiếng thở dài rồi lắc đầu, nói:

- Công tử, lão khiếu có một câu muốn nói nhưng sợ rằng công tử không nghe theo...

Phương Tuyết Nghi liền hỏi:

- Lão muốn nói câu gì?

Lao chủ nhân nói:

- Lão khiếu thiết nghĩ công tử nên sớm rời khỏi Gia Định thôi.

Phương Tuyết Nghi bật cười rồi nói:

- Lão trượng muốn tại hạ đi ngay bây giờ?

Lão chủ nhân nói:

- Không sai, càng sớm càng tốt!

Phương Tuyết Nghi ngẫn người, chàng nói:

- Lão trượng, bây giờ đang là canh ba nữa đêm, tại hạ đã không quen dã hạnh, huống hồ cổng thành lại khóa chặt, dù tại hạ muốn rời thành cũng không được rồi.

Lão chủ nhân khẻ nói:

- Công tử, tuy lão khiếu không phải là người trong võ lâm nhưng đã sống trên địa diện Gia Định này ba mươi năm rồi và tai nghe mắt thấy không ít nhưng hảo hán. Dưới mắt lão khiếu, tuy công tử không giống nhân vật võ lâm nhưng lão khiếu biết nếu công tử gởi tầm ngựa ở đây và độc hành xuất thành thì có lẻ không khó gì...

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tại hạ nếu phải đi cũng không thể đi trong đêm nay.

Lão chủ nhân thở dài, nói:

- Công tử, lão khiếu chỉ nghĩ tốt cho công tử thôi.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tại hạ tâm lảnh thịnh tình của lão trượng.

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

- Lão trượng còn điều gì muốn nói nữa không?

Lão chủ nhân khẻ gật đầu rồi vừa cúi người thu thập y vật cho Phương Tuyết Nghi vừa nói:

- Công tử, quả thật lão khiếu có chuyện tìm công tử...

Lão áp tai vào cửa nghe ngóng một lúc rồi nói tiếp:

- Công tử, có người của bọn chúng ở trong tệ điếm đấy!

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói:

- Tại hạ đã sớm biết rồi.

Lão chủ nhân kinh ngạc nhìn chầm chầm Phương Tuyết Nghi và nói:

- Công tử đã...đã sớm biết thuộc hạ của Kiếm Môn Ngũ Quỷ ở trong tệ điếm?

Phương Tuyết Nghi chỉ túi hành lý và nói:

- Nếu không phải thuộc hạ của bọn chúng thì ai dám lục soát y vật của tại hạ?

Chàng hơi ngừng lại rồi lạnh lùng nói tiếp:

- Nhưng tại hạ có vài điều không rõ, làm sao bọn chúng biết tại hạ...

Lão chủ nhân vội nói:

- Công tử, lão khiếu biết vì sao bọn chúng theo dỏi công tử rồi.

- Vì nguyên nhân gì?

- Trước khi đến đây, công tử có ghé qua Trình gia trang phải không?

- Không sai!

Bỗng nhiên chàng hiểu ra nên mĩm cười, nói tiếp:

- Đúng rồi, nhất định là Thành Huyền Thông và Tống Sĩ Nghĩa phái thuộc hạ giám sát xung quanh Trình gia trang, đúng không?

Lão chủ nhân nói:

- Công tử, phán đoán không sai, vừa rồi lão khiếu nghe hai vị khách nhân đàm đạo là bọn chúng phát hiện công tử ở Trình gia trang nên mới truy theo đến đây và định...định...

Phương Tuyết Nghi liền hỏi:

- Định thế nào, tại sao lão trượng không nói ra?

Lão chủ nhân định nhìn xung quanh xem thử có ai nghe lén hay không, nhưng Phương Tuyết Nghi nắm tay lão giữ lại và nói:

- Trong vòng năm trượng không có người, có điều gì lão cứ nói ra!

Lão chủ nhân lại thêm một phen kinh ngạc, lão hỏi lại:

- Trong vòng năm trượng không có người à? Làm sao công tử biết được?

Phương Tuyết Nghi gượng cười, nói:

- Không dấu gì lão, từ nhỏ tại hạ đã luyện qua Thiên nhĩ thống nên có thể nghe tiếng động của hoa bay lá rụng trong vòng mười trượng.

Lão chủ nhân lộ vẻ bất an, lão nhìn ngoài cửa sổ và nói:

- Công tử, bọn chúng thương lượng đêm nay chờ công tử đấy!

Song mục của Phương Tuyết Nghi chợt xạ ra hai đạo hàn quang, chàng cười nhạt, nói:

- Rất tốt, đa tạ lão trượng đã báo tin...

Chàng cung thủ xá dài một xá.

Lão chủ nhân chau mày, nói:

- Công tử đơn thân độc mã nên phải cẩn thận mới được.

Phương Tuyết Nghi không tiện giải thích nhiều nên cung thủ, nói:

- Tại hạ vô cùng cảm kích thịnh tình của lão trượng, nhưng xin lão trượng yên tâm, nếu tại hạ không có khả năng tự vệ thì quyết không thể liều mạng mạo hiểm vào trường sinh tử này.

Lão chủ nhân còn muốn khuyên mấy câu nữa nhưng thấy thái độ kiên quyết của Phương Tuyết Nghi thì đành nuốt lời vào bụng rồi thở dài mà đẩy cửa đi ra.

Phương Tuyết Nghi tống tiễn lão ra đến cửa và nói:

- Lão trượng ngủ ngon nhé!

Chờ bóng lão chủ nhân dần khuất, Phương Tuyết Nghi mới quay vào phòng, chàng khóa chặt cửa lại, thu xếp y vật chỉnh tề rồi tắt đèn lên giường nằm chờ thuộc hạ của Thành Huyền Thông đến.

Vào khoảng giữa canh tư thì quả nhiên có tiếng động bên ngoài cửa.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt rồi thầm nghĩ:

- Ta sợ là bọn ngươi không đến…

Vừa nghĩ đến đây thì cửa phòng đã bị cạy thủng ra bằng một thủ thuật rất khéo léo, không hề gây chấn động mạnh.

Một lát sau có một chiếc đầu từ từ thò vào phòng. Dù trong phòng tối mò, nhưng với mục lực hơn người của mình, Phương Tuyết Nghi dễ dàng nhận ra chiếc đầu vừa thò vào chính là đại hán đầu hoẳng mắt chuột mà chàng đã gặp hồi đầu canh.

Sau khi quan sát một lúc thì đại hán bỗng nhiên thụt đầu lại, có lẻ gã thương lượng điều gì đó với đồng bọn bên ngoài nên một hồi lâu vẫn không thấy thò đầu vào lại.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy kỳ lạ nên thầm nghĩ:

- Tại sao bọn chúng đã mở cửa mà không chịu vào?

Bỗng nhiên có một ánh hoả quang loé lên bên ngoài cửa rồi vụt tắt ngay.

Phương Tuyết Nghi rùng mình nghĩ tiếp:

- Không lẻ bọn chúng muốn dùng độc hương để đối phó với ta?

Vừa nghĩ đến đây thì bất giác nộ khí bộc phát, chàng định tung người ra ngoài khống chế đối phương thì bỗng nhiên có mùi hương kỳ dị xông vào mũi.

Phương Tuyết Nghi kịp phong bế đường hô hấp, nếu không thì hậu quả thật khó mà tưởng tượng.

Thực ra, do thiếu kinh nghiệm giang hồ, nếu không thì vừa thấy ánh hoả quang bên ngoài là Phương Tuyết Nghi lập tức bế khí ngay và dùng thuật quy tức hoán khí, như vậy sẽ đở phải mạo hiểm hơn.

Cùng lúc với Phương Tuyết Nghi bế khí là hai bóng người đẩy cửa bước vào.

Phương Tuyết Nghi vẫn ngồi yên bất động trên giường, song mục lạnh lùng theo dỏi từng cử động của hai gã đại hán.

Phải nói tầng gan của hai gã nay không phải là nhỏ, sau khi bước vào phòng thì một gã lập tức

đánh lửa thắp ngọn nến trên bàn. Ngọn nến vừa bật cháy thì hai gã cũng lập tức quay người nhìn về phía giường nằm và dường như cùng lúc, hai gã ngẫn người như gặp phải quỷ.

Đại hán đầu hoẳng mắt chuột vội vung đơn đao và quát hỏi:

- Ngươi...ngươi không hôn mê sao?

Phương Tuyết Nghi nhìn thấy lỗ mũi của hai gã có hai dược hoàn màu đen thì biết ngay đó là vật trừ độc nên thầm nghĩ:

- Sao ta không khống chế một gã lấy dược hoàn trừ độc rồi hãy khai khẫu?

Chú ý đã định, chàng lạnh lùng hừ một tiếng rồi đột nhiên tung người ra khỏi giường bỗ thẳng về phía hai đại hán.

Chỉ thấy bóng người vừa hoa lên, đại hán đầu hoẳng mắt chuột chưa kịp có phản ứng thì đã ngã lăn ra đất.

Phương Tuyết Nghi xuất thủ móc lấy dược hoàn trong mũi đối phương rồi nhét vào mũi của mình.

Gã đại hán còn lại tựa như thấy bóng quỷ vũ lộng, trong tay gã có chiếc chuỷ thủ nhưng thủy chung gã vẫn đứng yên bất động. Phương Tuyết Nghi vung tay kéo đại hán đầu hoẳng mắt chuột dậy rồi cười nhạt, nói:

- Các ngươi là thuộc hạ của Thành Huyền Thông phải không?

Tướng mạo của đại hán cầm chuỷ thủ có vẻ khôi ngô hơn đại hán đầu hoẳng mắt chuột, nhưng lúc nầy cả hai gã đều nhếch nhác chẳng khác gì nhau.

Dường như hai gã không nghe lời Phương Tuyết Nghi hỏi nên một hồi lâu mà chẳng có gã nào trả lời.

Phương Tuyết Nghi quét mục quang nhìn sang đại hán cầm chuỷ thủ và quát hỏi:

- Ngươi câm rồi chăng?

Gã này bị hai đạo thần quang của Phương Tuyết Nghi làm cho không rét mà run, gã không tự chủ nên thối lui ra sau hai bước rồi vừa lắc đầu vừa nói:

- Tiểu...tiểu nhân có thể...nói...

Phương Tuyết Nghi nói:

- Thế thì tốt, ngươi lắng nghe từng câu một rồi trả lời cho thành thực nhé!

Chàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Ngươi tên là gì?

Đại hán nói:

- Tên của tiểu nhân kêu bằng Triệu Tam Quyền!

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói:

- Triệu Tam Quyền à? Danh hiệu này hay đấy!

Triệu Tam Quyền thấy Phương Tuyết Nghi mĩm cười thì yên tâm rất nhiều, gã đưa hữu quyền lên và nói:

- Tiểu nhân được trời cho thần lực, rất ít người vượt qua ba quyền của tiểu nhân nên đồng bọn mới gọi tiểu nhân là Triệu Tam Quyền!

Phương Tuyết Nghi cười thầm và nghĩ:

- Nghe gã này nói chuyện thì trong có vẻ là một người cương trực thô lỗ, tạm thời ta không cần làm khó dễ gã.

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói:

- Ngươi là môn hạ của Kiếm Môn Ngũ Quỷ?

Triệu Tam Quyền nói:

- Công tử, chủ nhân của tiểu nhân đã cải xưng là Kiếm Môn Song Hiệp rồi, công tử không biết sao?

Phương Tuyết Nghi khẻ nhún vai và nói:

- Không sai, Kiếm Môn Ngũ Quỷ chỉ còn hai nên tất nhiên là không thể dùng danh hiệu hỗn thế như trước...

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

- Bất luận là Nhị quỷ hay Song hiệp, chủ nhân của ngươi là Thành Huyền Thông và Đổng Phương phải không?

Triêu Tam Quyền nói:

- Đúng vậy, chủ nhân của tiểu nhân là Thành - Đổng song hiệp.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói:

- Hai ngươi đang đêm xông mê hương rồi đột nhập vào phòng ta nhưng có biết ta là ai không?

Triệu Tam Quyền ấp úng nói:

- Chuyện này...chuyện này tiểu nhân chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi, xin công tử mở lòng khoan dung.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Các ngươi muốn ta tha mạng mà bảo là khoan dung!

Nghĩ đoạn chàng thán nhiên hỏi:

- Các ngươi phụng mệnh ai?

Triệu Tam Quyền nói:

- Tất nhiên là phụng mệnh của chủ nhân rồi.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi truy vấn:

- Thành Huyền Thông hiện ở đâu?

Triệu Tam Quyền nói:

- Tiểu nhân không biết!

Phương Tuyết Nghi nhận thấy thái độ của đối phương không có vẻ nói dối nên mĩm cười, nói:

- Ngươi phụng mệnh chủ nhân đến ám toán tại hạ mà tại sao không biết chủ nhân đang ở đâu?

Triệu Tam Quyền nói:

- Công tử, tiểu nhân nói thực mà...

Phương Tuyết Nghi nói:

- Nói vậy có nghĩa các ngươi không trực tiếp nhận lệnh?

- Công tử nói đúng rồi, đương nhiên là bọn tiểu nhân không đũ tư cách trực tiếp nhận lệnh!

- Vậy ngươi phụng mệnh ai đến đây?

- Tiểu nhân...phụng mệnh Tống Đường chủ...

- Tống Đường chủ nào? Phải chăng là Tống Sĩ Nghĩa?

- Không phải!

- Không phải là Kim Thương - Tống Sĩ Nghĩa?

- Công tử, vị Tống Đường chủ nầy là công tử của Tống Bảo chủ.

Phương Tuyết Nghi à một tiếng và nói:

- Là Tống Quy phải không?

Triệu Tam Quyền nói:

- Chính là Tống đại công tử!

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng hỏi:

- Tống Quy hiện ở đâu?

Triệu Tam Quyền nói:

- Hiện Tống Đường chủ đang ở trong thành Gia Định.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi chợt hỏi:

- Triệu Tam Quyền, ngươi có muốn sống không?

Triệu Tam Quyền không tự chủ nên vò đầu bứt tai và nói:

- Công tử, loài giun dế còn tham sinh nữa là đương nhiên là tiểu nhân sợ chết rồi.

- Ngươi đã sợ chết thì ta cho ngươi một đường cầu sinh, ngươi muốn nghe lệnh không?

- Muốn, mọi chuyện tiểu nhân xin tuân mệnh!

- Triệu Tam Quyền, ngươi không hối hận chứ?

- Tiêu nhân quyết không hối hận!

- Vậy thì tốt, ngươi đi gọi Tống Quy đến gặp ta.

Triệu Tam Quyền ngẫn người, hắn vội nói:

- Công tử.. Muốn tiểu nhân tìm Tống Đường chủ đến đây chăng?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Thế nào, ngươi không muốn đi chăng?

Triêu Tam Quyền ấp úng:

- Tiêu nhân muốn...nhưng...

Lời chưa dứt thì hắn vội quay người chạy ra ngoài phòng.

Phương Tuyết Nghi xuất thủ ngăn lại và cười nhạt, nói:

- Khoan đã!

Triệu Tam Quyền kinh ngạc kêu lên:

- Công tử...

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói:

- Nếu ngươi một đi không trở lại thì ta biết đâu mà tìm ngươi?

Triệu Tam Quyền vội nói:

- Tiểu nhân làm sao dám, xin công tử yên tâm...

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói:

- Ta vốn rất yên tâm đối với ngươi, nếu không thì đã chẳng bảo ngươi đi gọi Tống Quy...

Nói đến đây thì đột nhiên chàng xuất thủ cực nhanh vỗ vào vai Triệu Tam Quyền ba chưởng và nói tiếp:

- Đi mau về mau, tại hạ chỉ có thể ở đây chờ ngươi một canh giờ thôi!

Tuy ba chưởng không nặng nhưng Triệu Tam Quyền cảm thấy nơi bị trúng chưởng dau buốt nên

buột miệng hỏi:

- Công tử phong bế huyệt đạo của tiểu nhân phải không?

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói:

- Không sai, trong vòng một canh giờ nếu ngươi không nhanh chóng trở lại thì kinh mạch toàn thân sẽ giản nở và chết nếu ngươi không muốn sớm đi gặp tổ tiên thì tốt nhất là cùng đến với Tống Quy!

Nhất thời thần sắc của Triệu Tam Quyền trở nên tái nhợt, gã thộn người nhìn Phương Tuyết Nghi và ấp úng nói:

- Tiểu nhân...tiểu nhân...đi chuyến này...

Tuy miệng nói đi nhưng người hắn vẫn đứng yên bất động.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao ngươi còn chưa đi?

Triệu Tam Quyền vội nói:

- Công tử, tiểu nhân thật đáng chết...

Phương Tuyết Nghi càng ngạc nhiên, chàng quát hỏi:

- Ngươi làm sao thế?

Triệu Tam Quyền sụp quỳ và khấu đầu, nói:

- Công tử, tiểu nhân không thể nào gặp được Tống Đường chủ...

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì đã hiểu phần nào, nhưng chàng vẫn hỏi:

- Vậy là ngươi không muốn sống rồi.

Triệu Tam Quyền rập đầu liên hồi và nói:

- Công tử, tiểu nhân thân phận thấp hèn nên không gặp được Tống Đường chủ...kính mong công tử khai ân...

Phương Tuyết Nghi thấy gã có vẻ thành thật nên bật cười thành tiếng rồi nói:

- Tại sao vừa rồi ngươi đồng ý đi mời Tống Quy? Nghe cách nói tiền hậu bất nhất là đủ biết ngươi không phải là người tốt rồi.

Triệu Tam Quyền tiếp tục rập đầu và nói:

- Tiểu nhân nhất thời hồ đồ, cầu mong công tử mở lượng từ bi tha cho tiểu nhân...

Phương Tuyết Nghi nói:

- Dễ dàng quá nhỉ? Ngươi tưởng tại hạ là người dễ mắc lừa lắm chăng?

Chàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Nhưng tại hạ có một biện pháp, chỉ cần ngươi đồng ý thì tại hạ sẽ giải huyệt đạo cho ngươi ngay!

Triệu Tam Quyền vội nói:

- Biện pháp gì? Xin công tử nói mau cho!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Ngươi đã không thể gặp được Tống Quy nhưng ngươi biết hắn đang ở đâu, phải không?

- Đúng vậy, quả thực là tiểu nhân biết chuyện này.

- Rất tốt, ngươi hãy dẫn ta đi, sau khi gặp Tống Quy thì ta sẽ lập tức giải huyệt cho ngươi.

- Chuyện này...nếu tiểu nhân dẫn công tử đi gặp Tống Đường chủ thì e rằng sớm muốn gì tiểu nhân cũng chết thôi!

- Nếu ngươi không dám dẫn ta đi thì ta sẽ lấy tên đồng bọn của ngươi và bảo gã dẫn ta đi. Triệu Tam Quyền, ta cũng không muốn làm khó ngươi, tùy ngươi lựa chọn đấy!

Triệu Tam Quyền nghe vậy thì hồn xiêu phách tán, hắn vội khấu đầu ba lần và nói:

- Công tử tha mạng...tiểu nhân sẽ dẫn đường.

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói:

- Hay vác đồng bọn ngươi cùng đi!

Triệu Tam Quyền vội xốc gã đại hán mắt hoẳng mặt chuột lên vai và hỏi:

- Chúng ta đi thế nầy sao?

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói:

- Không sai, ngươi đi trước dẫn đường!

Triệu Tam Quyền răm rắp tuân mệnh, vác đồng bọn ra khỏi phòng. Phương Tuyết Nghi đóng cửa phòng lại rồi nắm chặt bảo kiếm theo sau Triệu Tam Quyền mà rời khách điếm.

Sau một hồi vòng vèo qua mấy ngã đường thì bỗng nhiên Triệu Tam Quyền dừng bước không đi nữa.

Phương Tuyết Nghi quét mục quang nhìn ra xung quanh thì thấy nơi dừng chân là một hoa viên vô cùng yên tỉnh. Chàng chau mày hỏi:

- Đây có phải là ngỏ tắt không?

Triệu Tam Quyền nói:

- Bọn tiểu nhân ra vào đều đi bằng ngỏ tắt này.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Lên trước gọi cửa!

Triệu Tam Quyền do dự một hồi rồi nói:

- Gọi của vào nữa đêm canh ba thế nầy e rằng Tống Đường chủ không muốn tiếp công tử.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói:

- Tống Quy không tiếp ta cũng không quan hệ gì đến ngươi, nếu ngươi muốn sống thì mau gọi cửa đi!

Triệu Tam Quyền bõ đồng bọn nằm xuống đất rồi bước lên trước gõ của ba tiếng.

Không lâu sau thì cánh cổng xịch mở, Phương Tuyết Nghi thấy một đại hán mặc kinh trang, tướng mạo khá tuấn tú, tay cầm đèn lồng bước ra hỏi:

- Là người nào?

Triệu Tam Quyền với tiến tới nói:

- Nhị gia là tiểu nhân Triệu Tam...

Nhân vật được gọi là Nhị gia tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi lại:

- Đang đêm mà ngươi đến đây làm gì?

Triệu Tam Quyền chỉ qua đại hán nằm dưới đất và nói:

- Tiểu nhân và Phụng Thất, phụng mệnh phó Đường chủ hành sự...

Có lẻ nhân vật được gọi là Nhị gia đã nhìn thấy Phụng Thất nằm dưới đất nên đột nhiên quét mục quang nhìn Triệu Tam Quyền và quát hỏi:

- Chuyện gì thế nầy? Phụng Thất chết rồi chăng?

Triệu Tam Quyền lắc đầu, nói:

- Không...chỉ có điều hắn bị điểm huyệt rồi, Nhị gia, phiền người thông báo với phó đường chủ một tiếng, nói rằng tiểu nhân xin cầu kiến.

Đại hán được gọi là Nhị gia trầm ngâm một lúc rồi mới nói:

- Ngươi chờ một lát, để ta xem phó đường chủ đã nghỉ ngơi hay chưa...

Lời chưa dứt thì gã đã đóng cửa quay bước.

Phương Tuyết Nghi chậm rải bước đến cạnh Triệu Tam Quyền và nói:

- Rất tốt, chẳng hay vị phó đường chủ là ai vậy?

Triệu Tam Quyền nói:

- Phó đường chủ họ Trang, đơn danh một chữ Tiếp, công tử nên cẩn thận một chút, nghe nói...

Nghe nói.

Phương Tuyết Nghi liền hỏi:

- Nghe nói thế nào? Nơi này không có ai, tại sao ngươi không dám nói?

Triệu Tam Quyền nói:

- Nghe nói võ công của Trang phó đường chủ còn trên cả Tống Đường chủ bảo bọn tiểu nhân đi ám toán nữa...

Đại hán gọi là Nhị gia kinh ngạc không ít, gã chớp chớp song mục rồi quát hỏi Triệu Tam Quyền:

-Triệu Tam, sao ngươi lại dẫn địch nhân đến đây?

Triệu Tam Quyền chưa kịp trả lời thì Phương Tuyết Nghi đã phá lên cười ha hả rồi nói:

-Nhị gia, tại hạ với Tống Đường chủ và Trang phó Đường chủ là chỗ quen biết cũ. Các hạ dùng hai chữ địch nhân, e rằng hơi thái quá đấy!

Đại hán gọi là Nhị gia quan sát Phương Tuyết nghi hồi lâu rồi mới nói:

- Công tử có thật là chỗ cố cựu với phó Đường chủ không?

Phương Tuyết Nghi hỏi lại:

-Nhị gia không tin sao?

Đại hán gọi là Nhị gia vội nói:

-Tiểu nhân tên là Từ Đại Hoá, công tử cứ gọi tên tiểu nhân là được rồi.

Phương Tuyết Nghi nói:

-Mau đưa Phương mỗ vào gặp Trang phó Đường chủ!

Từ Đại Hoá cung kính nói:

-Tiểu nhân tuân mệnh!

Nói đoạn hắn giơ đèn lồng lên cao rồi dẫn Phương Tuyết Nghi vào hoa viên.

Triệu Tam Quyền cũng vác Phùng Thất theo sau, thì ra hắn biết mình bị điểm huyệt chưa được giải nên không dám rời Phương Tuyết Nghi nữa bước.

Từ Đại Hoá dẫn vòng vèo qua mấy khóm hoa thì đến một gian phòng rộng lớn, bên trong đèn đuốc sáng rực, không ít bóng người.

Lay động linh cơ, chàng vội dừng bước chờ Triệu Tam Quyền vượt qua rồi mới nói:

-Ngươi vào bẩm báo trước đi!

Triệu Tam Quyền kinh ngạc hỏi lại:

-Tiểu nhân?

Lúc nầy Từ Đại Hoá đã vào trong phòng và dường như đang nói gì với một vị văn sĩ trung niên.

Phương Tuyết Nghi vội quay sang nói với Triệu Tam Quyền:

-Triệu Tam Quyền, ngươi không vào nói rõ thì làm sao Trang phó Đường chủ biết kết quả các ngươi làm hỏng việc? Vã lại nếu tại hạ không giải huyệt cho ngươi trước mặt mọi người thì sợ rằng Trang phó Đường chủ không tin là ngươi bị khống chế huyệt đạo.

Triệu Tam Quyền nghe có lý nên lập tức vác Phùng Thất sải bước đi vào gian phòng.

Phương Tuyết Nghi theo sau gã nhưng chàng dừng bước chắp tay sau lưng đứng nơi bậc tam cấp.

Lúc nầy văn sĩ trung niên thấy Triệu Tam Quyền vác Phùng Thất vào thì chợt biến sắc, hắn nhìn qua Từ Đại Hoá và hỏi:

- Chuyện gì thế nầy?

Rõ ràng Từ Đại Hoá không ngờ vị công tử tự xưng là chỗ cố cựu với Trang phó Đường chủ lại đứng mải bên ngoài không chịu vào nên gã ấp úng nói:

- Thuộc hạ... Thuộc hạ cũng không biết là chuyện gì!

Triệu Tam Quyền thả Phùng Thất xuống rồi khấu đầu quỳ, nói:

- Thuộc hạ Triệu Tam Quyền khấu kiến phó Đường chủ.

Thì ra vị văn sĩ trung niên có thần thái lạnh lùng này chính là phó Đường chủ Trang Tiếp.

Triệu Tam Quyền vừa dứt lời thì Trang Tiếp cười nhạt, nói:

- Triệu Tam, Phùng Thất làm sao thế?

Thân hình Triệu Tam Quyền bỗng nhiên run bần bật, gã ấp úng nói:

- Hắn... Phùng lão Thất bị vị công tử kia điểm vào tử huyệt.

Trang Tiếp chau mày, hỏi:

- Còn ngươi, tại sao lại khoẽ mạnh thế?

Triệu Tam Quyền nói:

- Tiểu nhân cũng bị khống chế ba đại huyệt, vị công tử kia nói trong một canh giờ nếu không được giải thì kinh mạch toàn thân của thuộc hạ sẽ giản nở mà chết.

Trang Tiếp cười nhạt, nói:

- Có chuyện như thế sao?

Lời vừa dứt thì đột nhiên hắn bật người lướt tới trước, hữu thủ chụp lấy cổ tay phải Triệu Tam Quyền rồi nhắm mắt không nói gì, thần thái cực kỳ nghiêm túc.

Triệu Tam Quyền cảm thấy có một luồng kình lực từ tâm chưởng của Trang phó Đường chủ chạy vào thân thể mình, nhưng vì gã bị khống chế ba huyệt đạo nên luồng chân lực kia chỉ có thể chạy vào cánh tay phải khiến gã đau đớn tuôn nước mắt.

Có lẻ Trang Tiếp đã cảm thấy Triệu Tam Quyền nói không sai nên buông tay ra và nói:

- Không sai, quả nhiên là ngươi đã bị phong bế ba huyệt đạo...

Hắn quay người nhìn ra ngoài và cao giọng nói tiếp:

- Không ngờ các hạ là một vị cao nhân, Trang mỗ thật là thất kính.

Thì ra không phải hắn không phát hiện ra Phương Tuyết Nghi, chỉ có điều hắn chờ rõ mọi chuyện rồi mới chào hỏi đối phương thôi.

Phương tuyết Nghi hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Không dám, nếu tại hạ không làm vậy thì sợ rằng khó gặp được kim diện phó Đường chủ!

Lời vừa dứt thì chàng cũng đã vào trong gian phòng.

Qua việc thử giải huyệt cho Triệu Tam Quyền vừa rồi thì Trang Tiếp đã phát hiện thủ pháp điểm huyệt của đối phương vô cùng quái dị, bản thân hắn không thể nào giải nỗi nên trong lòng nữa phần khiếp sợ Phương Tuyết Nghi, nữa phần kính phục chàng. Khi Phương Tuyết Nghi vừa bước vào thì hắn vội cung thủ hành lễ và mời ngồi ghế trên.

Sau khi an toạ thì Phương Tuyết Nghi đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi mĩm cười, nói:

- Trang phó Đường chủ, binh sinh tại hạ và phó Đường chủ chưa từng gặp nhau phải không?

Trang Tiếp mĩm cười, nói:

- Không sai, quả nhiên công tử và Trang mỗ chưa từng gặp, chẳng hay thượng tánh đại danh của công tử là gì?

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói:

- Tại hạ họ Phương song danh là Tuyết Nghi!

Trang Tiếp lại mĩm cười, nói:

- Thì ra là Phương công tử.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không dám hôm nay Phương mỗ đến bái phỏng là có hai chuyện muốn thỉnh giáo phó Đường chủ!

Trang Tiếp vội nói:

- Trang mỗ đâu dám nhận hai chữ thỉnh giáo, công tử có chuyện gì xin cứ nói!

Phương Tuyết Nghi trầm giọng nói:

- Phó Đường chủ đã không quen biết tại hạ thì tại sao lại phái người theo dỏi rồi ám toán tại hạ?

Trang Tiếp phá lên cười ha hả rồi nói:

- Công tử nặng lời rồi. Trang mỗ tuyệt không có ý ám toán công tử.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói:

- Phó Đường chủ, tại hạ đã bắt thuộc hạ do tôn giá phái đến mà tôn giá còn không muốn thừa nhận hay sao?

Trang Tiếp thản nhiên mặt không biến sắc, hắn nói:

- Công tử, nếu Trang mỗ nói ra đạo lý bên trong thì tin rằng Phương công tử sẽ không hiểu lầm nữa.

Hắn quay sang nói với Triệu Tam Quyền:

- Triệu Tam, khi bản toà bảo ngươi truy theo Phương công tử, ta có từng bảo ngươi ám toán Phương công tử không?

Triệu Tam Quyền vô cùng khiếp sợ, gã vội nói:

- Không có!

Bỗng nhiên Trang Tiếp phát nộ, quát lớn:

- Bản toà đã không ra lệnh cho các ngươi ám toán Phương công tử, vậy tại sao các ngươi to gan tự ý làm chuyên ngông cuồng?

Triệu Tam Quyền vội rập đầu, nói:

- Chuyện này...là do Phùng Thất chủ trương...

Trang Tiếp quay sang Phương Tuyết Nghi rồi mỉm cười, nói:

- Phương công tử, xin giải huyệt cho Phùng Thất để hắn trả lời mấy câu.

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Dù các ngươi có đóng kịch thì cũng bị ta nhìn rõ chân tướng thôi.

Nghĩ đoạn chàng mỉm cười, nói:

- Tại hạ tuân mệnh!

Lời vừa dứt thì chàng khẽ vỗ vào mệnh môn của Phùng Thất một chưởng, gã nẩy hừ một tiếng rồi lồm cồm bò dậy. Nhưng khi gã thấy Trang Tiếp đang nhìn mình bằng ánh mắt giận dữ thì vội vàng sụp quỳ và khấu đầu, nói:

- Thuộc hạ Phùng Thất khấu kiến phó Đường chủ!

Trang Tiếp cười nhạt, nói:

- Phùng Thất, ngươi thật là to gan nhỉ!

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đã trở về chỗ ngồi, chàng thầm nghĩ:

- Để ta xem các ngươi dinh giở trò quỷ gì đây?

Phùng Thất bị Trang Tiếp mắng thì hơi ngở ngàng nhưng khi gã nhìn thấy Phương tuyết Nghi thì toàn thân run bần bật và khấu đầu, nói:

- Thuộc hạ không dám...thuộc hạ...võ công chẳng ra gì, mong phó Đường chủ khai ân.

Trang Tiếp cười nhạt, nói:

- Không sai, quả nhiên là võ công của ngươi chẳng ra gì, nếu không thì ngươi đã chẳng dùng thủ đoạn tam lưu hạ đẳng đối phó với Phương công tử.

Phùng Thất vẫn chưa thật sự hiểu dụng ý của Trang Tiếp, gã vội nói:

- Thuộc hạ phụng mệnh theo dỏi Phương công tử, trong lúc vô tình phát hiện hắn quả nhiên là...

Đột nhiên Trang Tiếp quát lớn:

- Câm miệng!

Phùng Thất lập tức bế khẩu không nói thêm gì nữa. Sắc diện của Trang Tiếp tái xanh, hắn nhìn qua mấy đại hán đứng gần đó và hạ lệnh:

- Lôi hắn đi, chiếu theo tội phạm luật hành sự mà luận xử!

Lập tức có hai đại hán to khoẻ đến kéo Phùng Thất ra khỏi phòng. Trang Tiếp quay sang Phương Tuyết Nghi rồi khách khí nói:

- Phương công tử, Phùng Thất không nghe hiệu lệnh tự ra chủ trương, tại hạ đã chiếu theo quy định mà luận xử, nếu có chỗ nào đắc tội mong Phương công tử bõ qua cho.

Phương Tuyết Nghi thừa biết Trang Tiếp làm như vậy là có dụng tâm nhưng chàng cũng không muốn nói thẳng ra mà cười ha hả một tràng rồi nói:

- Trang phó Đường chủ thật là khéo nói, thực ra thì quý thuộc hạ cũng chưa đụng đến Phương mỗ, phó Đường chủ xử hắn nặng như vậy khiến Phương mỗ áy náy quá.

Trang Tiếp mĩm cười, nói:

- Lòng khoan dung đại lượng của Phương công tử thật khiến tại hạ vô cùng kính phục!

Hắn hơi ngưng lại rồi quay sang nói với Triệu Tam Quyền:

- Nghĩ công ngươi đưa Phương công tử đến đây nên bản toà không xử tội ngươi, còn không mau cút đi!

Triệu Tam Quyền như người được của, hắn vội nói:

- Thuộc hạ tuân mệnh... Đa tạ ân điển phó Đường chủ...

Rồi như vừa bò vừa lăn mà lui ra.

Trang Tiếp chậm rải dịch mục quang qua phương Tuyết Nghi và hỏi:

- Tiên hương của Phương công tử ở đâu?

Phương tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Hắn muốn hỏi lai lịch của ta đây.

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói:

- Thế đại của Phương mỗ cư trú tại Lạc Dương.

Thần sắc của Trang Tiếp lộ vẻ ngạc nhiên, hắn vội cung thủ nói:

- Phương gia ở Lạc Dương rất có danh vọng trong võ lâm, chẳng hay Phương công tử có biết Phương nhị hiệp trong Trung Châu Tam Hiệp không?

Phương Tuyết Nghi cười thầm và nghĩ:

- Quả nhiên là rất nhanh, không đầy ba câu đã chuyễn sang chính đề, nếu ta không dám hiển lộ thân phận thi sợ rằng bọn chúng sẽ khinh thị...

Nghĩ đến đây thì chàng liền nói:

- Chính là đại bá phụ của tại hạ!

Hình như Trang Tiếp bị câu trả lời làm cho chấn động toàn thân nhưng hắn rất tinh ranh nên vội đứng lên hành lễ và nói:

- Thì ra là điệt công tử của Phương nhị hiệp, Trang mỗ thất kính rồi.

Phương Tuyết Nghi cũng khẻ cúi người, nói:

- Không dám, Phương mỗ đang đêm mò đến quấy rầy, nếu có gì không phải mong phó Đường chủ lượng thứ cho.

Trang Tiếp mĩm cười, nói:

- Công tử quá khách khí rồi, chẳng hay công tử đến Gia Định là có chuyện gì vậy?

Phương Tuyết nghĩ thầm nghĩ:

- Gã này thừa biết mà còn hỏi, miệng lưỡi quả nhiên là giảo hoạt, xem ra hắn không phải là nhân vật dễ đối phó rồi. Không biết cha con Kim Thương - Tống Sĩ Nghĩa tìm đâu ra thuộc hạ giàu tâm cơ như thế? Lẻ nào trên địa diện Gia Định còn có thế lực bang hội nào mới nỗi lên chăng?

Nghĩ đến đây thì bỗng nhiên chàng ngó ra, cái gọi là Gia Định phân đường này rõ ràng là một phần cơ cấu trong tổ chức bang hội, chàng quyết tâm phải nghĩ cách khai thác manh mối từ đối phương mới được. Tuy chàng nghĩ rất nhiều chuyện nhưng ý nghĩ xoay chuyển rất nhanh, trong mắt Trang Tiếp thì chàng chỉ hơi trầm ngâm một chút rồi nói ngay:

- Tại hạ đến Gia Định lần nầy chẳng qua là thuận đường tạt ngang.

Theo lẻ thường thì Trang Tiếp không thể nào tin cách trả lời như vậy, nhưng hiện tại hắn làm ra vẻ rất tin tưởng nên nói:

- Công tử định ở lại Gia Định bao lâu? Trang mỗ bất tài nhưng cũng kỳ vọng được làm nghĩa vụ chủ nhân ở đây để đưa công tử đi du ngoạn vài danh lam thắng cảnh...

Phương Tuyết Nghi thừa biết đối phương không thật lòng nhưng chàng không quen dùng tâm cơ nên vội khoát tay, nói:

- Không dám phiền Trang huynh, ngày mai là tại hạ phải lên đường rồi.

Trang Tiếp lộ vẻ thất vọng, hắn thở ra và nói:

- Công tử là đệ tử danh môn, Trang mỗ tự biết là với không tới, chỉ có điều...chỉ có điều...

Phương Tuyết Nghi liền hỏi:

- Chỉ có điều thế nào?

Trang Tiếp với thái độ thành thật, cung thủ nói:

- Chỉ có điều đây là thành ý của Trang mỗ, mong Phương công tử hiểu cho thì tốt.

Rốt cuộc là Phương Tuyết Nghi không đũ kinh nghiệm giang hồ nên thấy vẻ thành khẩn của Trang Tiếp thì trong lòng rất cảm động, sự nghi kỵ cũng giảm đi rất nhiều, chàng mĩm cười, nói:

- Tại hạ sẽ mải ghi nhớ thịnh tình hậu đải của Trang huynh!

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

- Tại hạ vốn định lưu lại Gia Định vài ngày...

Trang Tiếp buột miệng hỏi:

- Công tử đồng ý rồi chăng?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Thành ý của Trang huynh, tại hạ xin tâm lảnh, ngày sau rảnh rỗi tại hạ sẽ trở lại bái phỏng Trang huynh và cùng đi du ngoạn năm ngày.

Trang Tiếp làm ra vẻ thất vọng. Hắn liên tục lắc đầu, nói:

- Công tử... Ôi! Công tử nói vốn muốn ở lại đây vài ngày mà tại sao lại thay đổi chú ý? Không lẻ vì chuyên mấy tên thuộc hạ hỗn xược của Trang mỗ làm kinh động công tử?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Không phải thế.

Trang Tiếp hơi ngớ người, hắn nói:

- Công tử...Phương huynh, tại hạ đành cung kính bất như tuân mệnh vậy!

Tuyết Nghi nói:

- Trang huynh, tại hạ có một câu nhưng chẳng biết có nên hỏi hay không?

- Có điều gì Phương huynh cứ nói.

- Trang huynh là phó Đường chủ ở phân đường Gia Định này, chẳng hay phân đường của Trang huynh thuộc môn phái, bang hội nào vậy?

- Tam Nghĩa Môn.

- Tam Nghĩa Môn? Sao tại hạ chưa từng nghe nói nhỉ?

- Tam Nghĩa Môn thành lập chưa đầy một năm và cũng chưa chính thức tuyên bố trên giang hồ, vì vậy Phương huynh không biết cũng chẳng có gì lạ.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, địa diện Gia Định này vừa có một bang hội mới thành lập.

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Trang huynh, quý môn đã xưng là Tam Nghĩa thì tất nhiên là do ba vị đại hiệp nhân nghĩa sáng lập ra phải không?

Trang Tiếp gật đầu, nói:

- Phương huynh nói không sai, Tam Nghĩa Môn đúng là do Xuyên Tây tam nghĩa sáng lập ra.

Phương Tuyết Nghi lại nghĩ:

- Ở đâu ra Xuyên Tây tam nghĩa nhỉ? Ta phải hỏi cho rõ mới được!

Chàng liền cung thủ nói:

- Trang huynh, chẳng hay ba vị nghĩa hiệp sang láp ra quý môn xưng hô thế nào? Cả ba vị cùng đảm nhiệm chức chưởng môn à?

Trang Tiếp đảo mắt nhìn xung quanh rồi nói:

- Nếu người khác hỏi chuyện này thì tại hạ nhất định không nói nhưng Phương huynh là đệ tử của Trung Châu Tam Hiệp nên tại hạ rất tin tưởng...

Hắn hơi ngưng lại rồi nói tiếp:

- Xuyên Tây Tam Nghĩa chính là Thanh Huyền Thông và Đổng Phương trong Kiếm Môn Ngũ Quỷ năm xưa hợp với Kim Thương - Tống Sĩ Nghĩa của Tống Gia Bảo!

Hồi 16 - Đại Mạc Quỷ Thủ

Phương Tuyết Nghi đã nghĩ đến rất nhiều nhân vật, thậm chí cả Ma Đao Điền Nguyên nhưng chàng không ngờ Tam nghĩa trong Tam Nghĩa Môn lại là lão đại và lão ngũ trong Kiếm Môn Ngũ Quỷ còn sót lại dưới kiếm của Trung Châu Tam Hiệp năm xưa. Còn việc Tống Sĩ Nghĩa hợp xưng Tam nghĩa với bọn chúng thì không có gì lạ. Nhất thời chàng ngẫn người hồi lâu rồi mới nói:

- Là bọn họ sao?

Trang Tiếp nói:

- Phương huynh quen biết ba vị chưởng môn của bản môn à?

Phương Tuyết Nghi lại ngạc nhiên, chàng hỏi:

- Bọn họ đều gọi là chưởng môn nhân à?

Trang Tiếp nói:

- Đây là điểm khác nhau giữa bản môn và các môn phái khác nên chẳng trách Phương huynh lấy làm ngạc nhiên, kỳ thực đây cũng là tác phong tiến bộ của Tam Nghĩa Môn.

Phương Tuyết Nghi chợt nhớ lại cách đối xử của Trang Tiếp với Phùng Thất nên nghĩ:

- Đây cũng gọi là tiến bộ sao?

Bất giác chàng buột miệng nói:

- Trang huynh, có lẻ quý môn rất lấy làm tự hào về tác phong tiến bộ này phải không?

Trang Tiếp mĩm cười, nói:

- Điều đó là tự nhiên.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói:

- Ví như cách đối xử của Trang huynh với Phùng Thất vừa rồi cũng gọi là tiến bộ của quý môn?

Trang Tiếp biến sắc, hắn vội nói:

- Phương huynh, đích thực là tại hạ có làm trái qui định của bản môn, ngàn vạn lần xin Phương huynh chớ nói ra...

Thần sắc của hắn vừa hoang mang vừa bí hiểm khiến Phương Tuyết Nghi cảm thấy không tầm thường, chàng định hỏi nguyên do thì đã nghe Trang Tiếp nói tiếp:

- Phương huynh, Phùng Thất vốn là một tên lưu manh ở Gia Định, chỉ vì hắn có quan hệ thân thuộc với Tống Đường chủ nên tại hạ dù ghét cay ghét đắng cũng không có cơ hội hạ thủ. Hôm nay đúng dịp Tống Đường chủ không có ở Gia Định, hắn lại tự đứng ra chủ trương, không nghe

theo mệnh lệnh, quả nhiên là một cơ hội cho nên tại hạ muốn trừ khử hắn.

Hắn nói hợp tình hợp lý nên Phương Tuyết Nghi đành gượng cười, nói:

- Tổng đàn của Tam Nghĩa Môn ở đâu?

Trang Tiếp nói:

- Tại Long Tuyền Dịch - Phía Nam Thành Đô.

Phương Tuyết Nghi ghi nhớ địa danh Long Tuyền Dịch rồi mĩm cười, nói:

- Trang huynh, tại hạ còn có một chuyện muốn thỉnh giáo Trang huynh!

Trang Tiếp với nói:

- Phương huynh bất tất phải khách khí.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tại hạ qua Gia Định lần nầy vốn muốn thăm viếng một vị hảo hữu của bá phụ, không ngờ chưa đấy bốn năm mà người và cảnh ở Gia Định đều đổi khác nên tại hạ không thể tìm ra vị đó, chẳng hay Trang huynh có thể chỉ giúp tại hạ đường đi nước bước không?

Trang Tiếp mĩm cười, nói:

- Phương huynh thật là khéo nói, tại hạ tuy mới đến Gia Định hai năm nhưng những nhân vật có chút tên tuổi ở Gia Định thì tại hạ đều biết ít nhiều. Chẳng hay người mà Phương huynh muốn tìm là ai vậy?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Là Trình Tử Vọng - Trang chủ Trình gia trang ở cửa thành Đông.

Trang Tiếp chợt ngó người, hắn hỏi lại:

- Trình Tử Vọng?

- Không sai, Trang huynh có biết tung tích của Trình trang chủ không?

- Phương huynh, nếu huynh muốn tìm là Trình trang chủ thì sợ rằng tại hạ không thể giúp được gì rồi!

- Tại sao?

- Hơn trăm nhân mạng ở Trình gia trang đã bị tận diệt trong một đêm cách đây ba năm rồi!

Tuy đã biết kết quả này nhưng Tuyết Nghi vẫn làm ra vẻ kinh ngạc, chàng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Trang huynh, Trình trang chủ cũng đáng gọi là một vị võ lâm đồng đạo chính trực ở Gia Định này, không ngờ cả nhà bị thảm hại như vậy, Trang huynh có biết hung thủ là ai không?

Trang Tiếp lắc đầu, nói:

- Chuyện này... sau khi tại hạ đến Gia Định thì cũng dò hỏi nhiều nơi nhưng không có được kết quả...

Phương Tuyết Nghi liền hỏi:

- Trang huynh không điều tra được manh mối gì sao?

Trang Tiếp trầm ngâm một lát rồi nói:

- Phương huynh, chuyện này...

Hắn nhìn Phương Tuyết Nghi một hồi lâu rồi mói nói tiếp:

- Phương huynh có từng nghe nói trong võ lâm có một vị gọi Điền Nhất Đao không?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Đâu chỉ là nghe không thôi? Sợ rằng Điền Nhất Đao khi gặp ta thì phải tôn xưng ta là Phương Nhất Kiếm cũng không chừng?

Tuy nghĩ vậy nhưng tất nhiên là chàng không thể nói cho Trang Tiếp biết chuyện này nên lắc đầu, nói:

- Tại hạ không rõ lắm, hình như Điền Nhất Đao được thiên hạ gọi là Ma Đao Điền Nguyên thì phải?

Trang Tiếp nói:

- Chính là nguơi nầy!

- Người này thế nào? Thảm án Trình gia trang không phải là kiệt tác của người này chứ?

- Chẳng may là lời của Phương huynh đã nói đúng rồi, lớn bé nhà Trình trang chủ là do Ma Đao Điền Nguyên tàn hại.

- Chuyện này làm sao có thể được?

- Theo những điều tại hạ dò hỏi hơn một năm qua thì có đến chín phần mười là Trình trang chủ chết trong tay Điền Nhất Đao.

- Trang huynh có tìm ra chứng cớ gì không?

- Ma Đao Điền Nguyên là một nhân vật rất tinh quái, lão ta đã có ý không để lại dấu tích thì người khác rất khó phát hiện!

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Đã không có vết tích thì tại sao Trang huynh dám khẳng định hơn trăm mạng nguơi ở Trình gia trang là do Ma Đao Điền Nguyên hại?

Trang Tiếp nói:

- Chuyện này... tại hạ nghe những bằng hữu ở Gia Định từng xem qua vết thương từ xương cốt

của gia nhân trong Trình gia trang nói lại, từ vết thương mà xem thì tất cả đều bị một đao trí mạng!

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng hỏi:

- Chỉ có điểm này thôi sao?

Trang Tiếp mĩm cười, nói:

- Phương huynh, mọi người đều nói như vậy, nhưng trước khi tìm được Ma Đao Điền Nguyên thì tại hạ cũng không dám tin hoàn toàn.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm suy nghĩ:

- Từ cách nói của Trang Tiếp thì có lẻ bọn Thành Huyền Thông không cho thuộc hạ tham dự vào thảm án này, sau đó bọn chúng đổ mọi tội lỗi cho Ma Đao Điền Nguyên...

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Đa tạ Trang huynh chỉ giáo, tại hạ làm phiền quá lâu nên không yên tâm, xin cáo biệt vậy!

Bỗng nhiên Trang Tiếp giang tay giữ Phương Tuyết Nghi lại và mĩm cười, nói:

- Phương huynh, trời đã qua canh tư, lúc nầy trở về khách điếm nhất định sẽ làm kinh động người khác, vậy chi bằng ở lại đây để tại hạ cho mang lên chút thịt rượu, chúng ta vừa thưởng thức vừa đàm đạo.

Thấy hắn nói với vẻ thành tâm nên Phương Tuyết Nghi cũng không tiện từ chối, chàng gượng cười nói:

- Làm phiền Trang huynh quá, thế nầy thì làm sao tại hạ yên tâm.

Trang Tiếp phá lên cười và nói:

- Phương huynh nghĩ thế là quá khách sáo rồi!

Hắn quay ra ngoài nói với hai đại hán đứng hầu:

- Bảo bọn chúng chuẩn bị một mâm rượu!

Sau khi hai đại hán đi rồi thì Trang Tiếp mới nói nhỏ với Phương Tuyết Nghi:

- Phương huynh, nhân lúc bọn thuộc hạ không có ở đây, tại hạ cần nói với huynh điều nầy.

Phương Tuyết Nghi thấy vẻ trịnh trọng của hắn thi hơi kinh động, chàng vội hỏi:

- Trang huynh, chuyện gì mà quan trọng vậy?

Trang Tiếp nói:

- Mầm loạn trong võ lâm đã xuất hiện, Xuyên Trung không phải là đất lành, tốt nhất là Phương huynh nên sớm rời vùng này!

Tuy hắn nói rất khẻ nhưng Phương Tuyết Nghi nghe giật cả người, bỗng nhiên chàng cảm thấy

Trang Tiếp không phải là nhân vật đơn giản, thậm chí lai lịch của hắn cũng rất khả nghi.

Thế nhưng chàng không đoán ra nguyên nhân vì sao mà Trang Tiếp, một nhân vật vừa tinh minh vừa bất phàm lại hạ người làm phó cho Tống Quy. Tuy nhiên chàng rất cảm kích sự quan tâm của Trang Tiếp nên nói:

- Trang huynh quan tâm như vậy khiến tại hạ vô cùng cảm kích...

Trang Tiếp chợt phá lên cười lớn rồi nói:

- Tại gia thiên nhật hảo, xuất ngoại thời thời nan (ở nhà ngàn ngày mọi chuyện đều tốt nhưng ra ngoài bất cứ lúc nào cũng khó khăn). Phương huynh chừng này niên kỹ mà đã sớm viễn hành rồi, chúng ta đã quen biết nhau thì lẻ đương nhiên là tại hạ phải có chút quan tâm... huống hồ vì tại hạ quản giáo thuộc hạ bất nghiêm gây phiền phức cho Phương huynh, chính tâm ý này chẳng qua là mua tội mà thôi...

Lời chưa dứt thì hai đại hán đã dọn lên một bàn rượu thịt, đi cùng với hai đại hán là một lão nhân có vẻ như là đầu bếp.

Trang Tiếp tỏ ra rất tôn kính vị lão nhân này, hắn vừa thấy lão nhân mang đồ ăn lên thì vội đứng dậy, nói:

- Phiền Tống sư phụ qua, đêm khuya thế nầy bảo bọn chúng làm vài món là được rồi, Tống sư phụ hà tất phải đích thân...

Lão nhân họ Tống nhìn Phương Tuyết Nghi hồi lâu rồi nói:

- Phó Đường chủ tiếp giải khách thì tự nhiên lão khiếu phải tận tay làm bếp rồi.

Nói đến đây thì hai đại hán đã bày biện xong bàn rượu, lão nhân họ Tống cáo biệt thối lui, nhưng lúc quay người lão làm như vô ý va vào người Phương Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi hơi ngạc nhiên nhưng bỗng nhiên chàng phát hiện trong tay phải đã có một vật gì tròn tròn. Chàng lướt nhìn qua Trang Tiếp thì thấy hắn đang dặn dò mấy đại hán điều gì đó và căn bản là không thấy cảnh lão nhân họ Tống chạm vào người mình, do vậy chàng mới thở phào yên tâm.

Trang Tiếp quay lại mới nhập tiệc nên Phương Tuyết Nghi đành nén lòng hiếu kỳ mà ngồi vào bàn rượu. Tuy chỉ có hai người đối ẩm nhưng bàn rượu tràn ngập thức ăn, trước thịnh tình của Trang Tiếp thì Phương Tuyết Nghi đã giải trừ mọi điều phòng bị.

Hai người vừa đối tửu vừa đàm đạo trong rất thân tình như cố cựu. Tuy nhiên Phương Tuyết Nghi vẫn không quên bõ mảnh giấy cuốn tròn vào túi áo và chàng rất muốn tìm cơ hội xem thư trong đó viết gì nhưng thủy chung vẫn chưa có cơ hội.

Mải đến khi trời sáng tỏ thì bỗng nhiên có một đại hán chạy vào thầm thì với Trang Tiếp mấy câu, nhất thời thần sắc Trang Tiếp chợt biến, hắn vội cung thủ nói:

- Phương huynh, tại hạ có chút chuyện phải làm, huynh cứ ngồi chờ giây lát, tại hạ sẽ trỡ lại ngay.

Nói đoạn hắn cung thủ hành lễ với Phương Tuyết Nghi rồi cất bước theo sau đại hán.

Tuy cảm thấy sự việc hỏi bất ngờ nhưng linh quang trong lòng Phương Tuyết Nghi chợt động. Chàng quan sát chung quanh không thấy bóng người nào thì lập tức mở cuộn giấy nhỏ ra xem. Chỉ thấy cuộn giấy nhàu nát, bên trong viết một hàng chữ:

"Mau rời khỏi Gia Định trước sáng này!"

Bên góc dưới có vẻ hai cánh tay người ốm như que củi, rõ ràng đây là ký hiệu của một nhân vật võ lâm nào đó.

Phương Tuyết Nghi vốn không biết nhiều về những nhân vật giang hồ nên chàng hoàn toàn không biết ký hiệu hai cánh tay nầy là của nhân vật nào. Còn bản thân Tống lão nhân, chàng cũng chưa từng quen biết bao giờ, rốt cuộc lời cảnh cáo phải rời Gia Định trước sáng này là vì nguyên do gì?

Chàng trầm ngâm suy nghĩ rất lâu nhưng cũng không nghĩ ra chút manh mối gì, hiện tại trời đã sáng, Trang Tiếp vẫn chưa trở lại nên bỗng nhiên chàng thầm nghĩ:

- Không lẻ có người cố ý giữ chân Trang Tiếp để ta nhân cơ hội này mà bõ đi?

Nghĩ đến đây thì bất giác chàng cảm thấy tính cách của Trang Tiếp thật là thâm trầm khó hiểu, đồng thời chàng cũng nghĩ đến sự khổ tâm cảnh cáo của người kia. Bất giác nộ khí dâng lên, chàng nghiến răng vỗ mạnh xuống bàn rồi lạnh lùng nói:

- Ta phải xem bọn ngươi có thể đối phó với ta như thế nào?

Dư âm chưa dứt thì đã nghe Trang Tiếp cười lớn và nói:

- Phương huynh, chờ tại hạ lâu quá phải không?

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc, chàng ngẫng đầu nhìn lên thì thấy Trang Tiếp không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt mình rồi. Chàng vội nói:

- Không dám, chuyện của Trang huynh đã làm xong rồi à?

Trang Tiếp mĩm cười, nói:

- Đã làm xong, thật không ngờ trong thành Gia Định lại có hạng cao thủ như vậy, ba vị hộ pháp của bản đường liên thủ mà không cầm cự được mười chiêu. Nếu tại hạ không đến kịp lúc thì sợ rằng ba vị hộ pháp đã bị hạ độc thủ rồi.

Hắn ngưng lại, mục quang liếc nhìn lên bàn và hỏi:

- Phương huynh, đây là gì vậy?

Vừa nói hắn vừa đưa tay nhặt mảnh giấy nằm ở trên bàn.

Thì ra trong lúc tự nói và vỗ bàn, Phương Tuyết Nghi đã để rơi mảnh giấy ra ngoài. Cùng lúc Trang Tiếp bỗng nhiên xuất hiện khiến chàng kinh ngạc nên nhất thời sơ ý quên cả việc thu hồi mảnh giấy lại. Bây giờ bị Trang Tiếp phát hiện thì chàng cảm thấy vô cùng khẩn trương và có lỗi với người cảnh cáo.

Sau một lúc ngớ người, chàng buột miệng nói:

- Chuyện này... Sau khi Trang huynh đi thì tại hạ dạo bước ra ngoài bậc thềm và phát hiện mảnh giấy này nên thuận tay nhặt lên.

Với cách giải thích này thì bất kỳ ai cũng không thể tin được, nhưng kỳ quái là sau khi nghe giải thích thì Trang Tiếp trả lại mảnh giấy cho Phương Tuyết Nghi và gật đầu mĩm cười, nói:

- Vật đó Phương huynh nhặt được thì Phương huynh nên cất giữ.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên, thầm nghĩ:

- Chuyện này là thế nào? Sao hắn không truy cứu?

Nghĩ thế nhưng ngoài miệng vội nói:

- Rồi nhận lấy mảnh giấy cất vào túi đồ.

Trang Tiếp lấy bầu rượu rót ra hai chung rồi mĩm cười, nói:

- Phương huynh, còn nữa canh giờ là đến lúc huynh nên rời khỏi đây rồi, tại hạ kính huynh thêm một chung, được chứ?

Nói đoạn hắn ngữa cổ uống cạn chung rượu. Tuy có nhiều nghi ngờ nảy sinh nhưng Trang Tiếp đã không hỏi thêm thì Phương Tuyết Nghi cũng giả vờ vui mừng nhận chung rượu và ngữa cổ uống cạn.

Trang Tiếp cười ha hả một tràng rồi nói:

- Phương huynh, trên mảnh giấy có ký hiệu Quỷ Thủ, huynh có nhận biết không?

Phương Tuyết Nghi vốn tưởng Trang Tiếp không quan tâm đến mảnh giấy nhưng bây giờ nghe hắn hỏi thì chàng mới hiểu rồi người này hành sự trầm tỉnh thâm ẩn như hạng cao nhân, rõ ràng là rất quan tâm đến sự việc nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra ung dung nói cười tự nhiên. Nghĩ đoạn chàng vội lắc đầu, nói:

- Tại hạ rất ít hành tẩu giang hồ nên không rành những ký hiệu của một số nhân vật.

Trang Tiếp nói:

- Thực ra tại hạ đã biết là Phương huynh không thể nhận ra...

Hắn hơi ngưng lại rồi nói tiếp:

- Trong Đại Mạc ở ngoài biên tái có một vị danh thâu (trộm) cao thủ, không những thâu kỹ cao minh đến độ xuất quỷ nhập thần mà võ công cũng vào hạng hy hữu trong võ lâm, vì vậy mới được thiên hạ tặng cho nhã hiệu là Đại Mạc Quỷ Thủ. Phàm những ai bị lão "chiếu cố" thì sau đó lão sẽ lưu lại một quỷ thủ bằng vàng ròng, vì thế quỷ thủ trở thành ký hiệu của vị lão nhân này. Xem ra, mảnh giấy Phương huynh nhặt được hết tám phần mười là do lão nhân đó để lại.

Phương Tuyết Nghi hoàn toàn xa lạ với cái tên Đại Mạc Quỷ Thủ, sau khi nghe Trang Tiếp nói rõ thì chàng cảm thấy vừa mừng vừa vui nên mĩm cười, nói:

- Đa tạ Trang huynh chỉ giáo!

Trang Tiếp thấy chàng nghe danh Đại Mạc Quỷ Thủ mà không chút kinh động thì bất giác chau mày thầm nghĩ:

- Lẻ nào hắn không biết vị cao nhân võ lâm này thật?

Hắn trầm ngâm một lát rồi bật cười, nói:

- Phương huynh, thì ra huynh chưa nghe nói về vị Quỷ Thủ tiền bối này thật à?

Phương Tuyết Nghi bình thản hỏi lại:

- Trang huynh không tin tại hạ sao?

Trang Tiếp khẻ nói:

- Không phải tại hạ không tin, chỉ có điều tính cách của Quỷ Thủ tiền bối xưa nầy là độc hành kỳ sự, nếu Phương huynh và lão ta thật sự không biết nhau thì sự xuất hiện của mảnh giấy này chẳng phải là kỳ quái lắm hay sao?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Tại hạ cũng cảm thấy trong chuyện này có nhiều chỗ khó hiểu, có lẻ trong tương lai nếu gặp được Quỷ Thủ tiền bối thì tại hạ phải hỏi rõ đạo lý bên trong mới được.

Trang Tiếp nhìn ra ngoài trời và nói:

- Phương huynh, trời đã không còn sớm nữa, tại hạ tiễn Phương huynh ra ngoài thành nhé?

Theo nguyên ý thì Phương Tuyết Nghi thật sự muốn ở lại thành Gia Định chờ xem bọn Tống Sĩ Nghĩa có thể giở trò gì đối phó với mình nhưng sau khi nghe Trang Tiếp nói rõ danh tự người đã để lại mảnh giấy thì chàng cảm thấy bên trong tất phải có nguyên do. Vì vậy chàng y chiếu theo chỉ thị của Quỷ Thủ rời Gia Định trước sáng này, dù sao thì ngày sau trên đường hành tẩu giang hồ chàng còn có cơ hội để điều tra về Tam Nghĩa Môn.

Tâm ý đã quyết nên chàng mĩm cười, nói:

- Không dám nhận thịnh tình của Trang huynh, tại hạ xin cáo biệt từ đây.

Nói đoạn chàng đứng lên cung thủ xá dài rồi bước ra khỏi phòng. Trang Tiếp cũng cất bước theo sau, hắn nói:

- Phương huynh, chúng ta tuy là bình thuỷ tương phùng mới luận giao lần đầu nhưng tại hạ vô cùng ngưỡng mộ Phương huynh, mong Phương huynh thành toàn cho tâm ý này của tại hạ.

Nói đến đây thì hai người đã ra khỏi hoa viên.

Phương Tuyết Nghi thấy khó khước từ thịnh tình nên đành để Trang Tiếp cùng đi. Khi ngang qua Duyệt Lai khách điếm thì chàng tạt vào lấy hành lý và ngựa rồi thong thả theo của Đông thành Gia Định mà xuất thành.

Sau khi ra khỏi thành chừng ba dặm thì Trang Tiếp thở dài một hơi đầy cảm khái và nói:

- Phương huynh, tiễn đưa ngàn dặm rồi cũng đến lúc phải chia biệt, tại hạ xin dừng bước tại đây

vậy.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Xin Trang huynh hồi bước, tại hạ xin ghi nhớ thịnh tình...

Nói đoạn chàng cung thủ bái biệt.

Bỗng nhiên Trang Tiếp xuất thủ chụp vào tay Tuyết Nghi, động tác tựa như không cho đối phương hành bái nhưng chợp cơ hội đó hắn bắn vào tay Tuyết Nghi một vật, miệng vội nói:

- Không dám... không dám! Phương huynh đi đường bảo trọng!

Lời vừa dứt thì hắn cũng buông tay Tuyết Nghi ra rồi lập tức quay bước trở vào thành Gia Định.

Phương Tuyết Nghi sững người hồi lâu, khi bóng dáng Trang Tiếp dần khuất thì chàng mới giục ngựa phóng đi tiếp theo đường quan đạo dẫn về Thành Đô.

Chàng thúc ngựa đi rất nhanh nên không đầy nữa canh giờ sau thì đã rời Gia Định hơn ba mươi dặm, chàng thấy không xa ở phía trước có mấy tiểu điếm bên đường nên tạt vào một trà quán gọi mấy bình trà uống, nhân tiện để cho ngựa nghỉ ngơi chốc lát. Chàng ngồi uống một hơi ba bình trà mới cảm thấy đã khát, lúc nầy mới sực nhớ đến vật mà Trang Tiếp dúi vào tay nên vội móc ra xem.

Thì ra, đây là một cuộn giấy to bằng ngón tay cái, khi cuộn giấy vừa mở ra thì có một viên hoàn đan màu hoàng kim rơi xuống lòng bàn tay chàng.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên không ít, nhưng chàng vội nhìn vào mảnh giấy thì trong đó viết:

"Phương huynh đã trúng kịch độc trong rượu, trong một canh giờ độc tính sẽ phát tác. Vì vậy phải mau chóng uống dược hoàn này vào thì không cần lo nghĩ gì nữa.

Trang Tiếp."

Phương Tuyết Nghi chau mày thầm nghĩ:

- Tại sao vị Trang huynh này hành sự lại điên đảo thế kia? Đã biết trong rượu có độc thì tại sao lại mời ta uống? Đã mời ta uống rượu độc thì tại sao lén lén lút lút trao thuốc giải cho ta? Nói một đường làm một nẻo là nghĩa lý gì?

Nhất thời càng nghĩ chàng càng cảm thấy khó giải thích, vã lại từ lúc uống rượu đến giờ đã ba khắc rồi, nếu mình thật sự trúng độc thì tại sao không có hiện tượng phát tác? Giữa lúc ý nghĩ xoay chuyển thì vô tình chàng vận một luồng chân khí đẩy qua kỳ kinh bát mạch ngầm kiểm tra một vòng nhưng cảm thấy thiên cơ nội thể bình thường, không một chút hiện tượng gì là không đúng. Bất giác chàng chau mày và quyết ý thu giữ dược hoàn này chờ sau khi kiểm nghiệm rồi hãy tính.

Đang lúc chàng gói dược hoàn lại thì bỗng nhiên bêb tai có lời thìu thần:

- Thiên hạ lại có ngốc tiểu tử phát ngẩn khi cầm trong tay chí phẩm giải độc Thái Thanh Kim đan của Võ Đang, quả thật là lần đầu tiên Tống Lão tà ta gặp phải chuyện này.

Nhất thời Phương Tuyết Nghi kinh hải không thôi, chàng biết trong võ lâm có thuật gọi là truyền âm nhập mật, rõ ràng người nói phải là một vị cao nhân võ lâm mới thực hiện được thuật này. Mà hàm ý trong lời nói là nhắm vào mình, bất giác Phương Tuyết Nghi quên cả việc gói viên dược hoàn, chàng dương mục nhìn tứ phía với vẻ hoang mang.

Trong ngôi trà quán này tổng cộng chỉ có bốn vị khách ngoài chàng, ba vị thì đang nhìn hành nhân qua đường mà tán gẫu còn một vị kia niên kỹ ngoài thất tuần, thân mặc hồng y, râu dài tóc bạc, tướng mạo như tiên phong đạo cốt. Khi Phương Tuyết Nghi nhìn qua thì thấy lão đang vuốt râu nhìn mình và mĩm cười.

Chàng thầm nghĩ:

- Không lẻ người vừa nói là lão nhân này?

Ý nghĩ vừa chuyễn thì bất giác chàng cũng nhoẻn miệng cười đáp.

Thế nhưng Phương Tuyết Nghi vừa nở nụ cười thì lão nhân vội quay vào trong quán và gọi lớn:

- Chủ quán, cho thêm nước sôi!

Phương Tuyết Nghi cảm thấy thái độ của lão nhân này có vẻ khác thường nên định bước tới hỏi lão vài câu, nhưng bỗng nhiên chàng lại nghe những lời thầm thì bên tai:

- Nếu ngươi muốn sống để nói chuyện với Tống Lão Tà ta thì tốt nhất là hãy nuốt viên Thái Thanh Kim đan kia vô bụng đi, đừng tưởng đưa vào luồng chân khí của ngươi mà cho rằng tạm thời có thể áp chế không cho độc tính phát tác. Nếu ngươi trì nghi một lát nữa thì dù có mười viên kim đan dùng không kịp đấy.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì vô cùng ngạc nhiên, nguyên trong lúc nghe chàng đã ngầm vận khí mấy vòng kiểm tra xem mình có hiện tượng trúng độc hay không. Lời truyền âm nhập mật vừa dứt thì chàng cũng tự xác định là mình không hề trúng độc, do vậy chàng hoàn toàn không hiểu gì cả nên nhướng song mục nhìn lão nhân đến phát ngẫn.

Bỗng nhiên lão nhân thở dài một hỏi rồi đứng lên.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Lẻ nào lão ta muốn bõ đi thật?

Chàng định lấy tiền trả tiền thì thấy lão nhân đi thẳng qua bàn mình nên vội cung thủ nghiêng người, nói:

- Lão trượng...

Lão nhân khoát tay nói:

- Miễn lễ, ngồi xuống đi!

Phương Tuyết Nghi sững người, chàng thầm nghĩ:

- Lão nhân này thật là gàn dỡ.

Nghĩ thế nhưng ngoài miệng vẫn lễ phép:

- Mời lão trượng ngồi trước!

Lão nhân lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Phí lời!

Đoạn lão ngồi xuống chiếc ghế gỗ đối diện với Phương Tuyết Nghi.

Tuyết Nghi mĩm cười nói:

- Bỗng nhiên lão trượng dịch bước qua đây chắc là có điều gì muốn chỉ giáo?

Lão nhân trầm giọng nói:

- Ngươi trúng độc rồi.

Tuyết Nghi ngẫn người giây lát rồi nói:

- Thật sao? Thì ra những lời truyền âm nhập mật vừa rồi là do lão tiền bối phát ra?

Bỗng nhiên lão nhân lớn tiếng nói:

- Cái gì là lão tiền bối với tiểu tiền bối? Tống Lão tà ta ghét nhất là sự nịnh hót bợ đỡ.

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp:

- Ngươi bị trúng kịch độc mà không biết tí gì sao?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Không biết gì. Vừa rồi vản bối vận chân khí kiểm tra kỳ kinh bát mạch nhưng căn bản không phát hiện có hiện tượng trúng độc.

Lão nhân nghe vậy thì có hơi ngạc nhiên, lão nói:

- Ngươi không nói dối Tống Lão Tà ta đấy chứ?

Tuyết Nghi nói:

- Vản bối rất khoẽ, việc gì phải nói dối với lão trượng.

Lão nhân bán tín bán nghi và buột miệng nói:

- Chuyện này kỳ quái rồi. Rõ ràng là Trang Tiếp bõ vật tuyệt độc vào rượu mà tại sao ngươi lại không trúng độc nhỉ?

Tuyết Nghi nghe nói Trang Tiếp hạ độc trong rượu thì bật cười nói:

- Lão trượng, sợ rằng việc này có chỗ nhầm lẫn, thiết nghĩ Trang Tiếp...

Bỗng nhiên chàng dừng lại vì thấy ba đại hán đang hàm hồ tiến đến bàn của mình, một gã nhìn Tuyết Nghi từ chân tới đầu rồi quát hỏi:

- Ngươi họ Phương phải không?

Tuyết Nghi chau mày nói:

- Không sai, tại hạ họ Phương.

Ba đại hán nghe vậy thì lộ vẻ hoan hỉ, đồng thời ba thanh đơn đao lập tức được rút ra. Gã đứng đầu nói:

- Họ Phương kia, bọn ta chờ ngươi đã lâu rồi.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy kỳ quái nên vội nói:

- Phương mỗ không quen biết ba vị, tại sao ba vị lại chờ Phương mỗ?

Đại hán đứng trước cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Lão đệ, ngươi đừng giả vờ giả vịt nữa!

Càng nghe Tuyết Nghi càng không hiểu gì cả, chàng bình thản mĩm cười, nói:

- Ba vị có thể nói rõ sự tình không? Quả thật là tại hạ như người đang ở trong sương mù dày năm trượng...

Đại hán đứng trước phát đơn đao lên và nói:

- Họ Phương kia, lúc nầy độc tính đã thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của ngươi rồi, bọn ta phụng mệnh Tống Đường chủ đến đây thu thập thi thể ngươi đấy.

Tuyết Nghi kinh hải không ít, bất giác chàng nhìn qua lão nhân thì thấy lão nhắm chặt song mục, thái độ như giả câm giả điếc. Chàng thầm nghĩ:

- Lão tưởng ta không đối phó được bọn chúng sao? Ta phải cho lão thấy thủ đoạn của họ Phương này mới được.

Nghĩ đoạn chàng phá lên cười một tràng sang sảng rồi nói:

- Thì ra các ngươi phụng mệnh Tống Quy mà đến đây.

Đại hán đứng trước cười nhạt, nói:

- Không sai! Họ Phương kia, ngươi nạp mạng đi!

Lời vừa dứt thì một đạo hàn quang cũng loé lên.

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Thuộc hạ của Tống Quy sao toàn là hạng lỗ mảng thế nầy? Xem ra suốt dãy Xuyên Tây thật là nơi để bọn chúng lấy nhân mạng làm trò đùa rồi.

Nghĩ đoạn, sát cơ chợt phát, chàng phát hữu thủ chụp vào cổ tay cầm đao của đại hán đứng trước.

Đại hán này vốn cho rằng chỉ cần một đao là có thể giải quyết ngay kẻ đã trúng kịch độc, nào ngờ thế đao vừa xuất thì gã cảm thấy cổ tay bị chấn động, cánh tay nhẹ tênh, đơn đao đã thoát khỏi tay rơi xuống bàn.

Đại hán kinh hải thối lui ba bước rồi quát hỏi:

- Thì ra ngươi không bị trúng độc?

Hai gã còn lại thủ chặt đơn đao và đưa mắt nhìn nhau, bỗng nhiên cả hai cùng vung đao rồi bổ nhào vào người Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt rồi chỉ tay phía đại hán vừa mất đao, chàng nói:

- Dù Phương mỗ trúng độc thì dựa vào ba các ngươi cũng không làm gì được Phương mỗ đâu.

Lời chưa dứt thì hữu thủ trầm xuống rồi quét ngang một chưởng từ trái sang phải.

Hai gã đại hán này đang thế bổ nhào tới nhưng đột nhiên cảm thấy đầu óc quay cuồng như bị vật ngăn cản đánh vào. Bọn chúng hú một tiếng rồi ngã ngửa ra sau, đơn đao tự nhiên thoát khỏi tay. Khoé miệng xuất hiện huyết tươi, song mục trồi lên.

Rõ ràng là Phương Tuyết Nghi xuất thủ trong lúc tức giận nên hai gã đại hán đã bị chưởng lực đánh chết ngay tại đương trường.

Lão nhân vốn đang bế mục tỉnh toạ, lúc nầy chợt mở mắt ra, cười lớn rồi nói:

- Chưởng lực quả nhiên uy mãnh, tiểu huynh đệ, đánh chết người không phải là chuyện chơi, ngươi định thế nào đây?

Phương Tuyết Nghi không ngờ một chưởng của mình lại đánh chết hai tráng hán nên bất giác ngẫn cả người, chàng nghĩ:

- Quả thật là ta không muốn giết bọn chúng. Nhưng tại sao một chưởng nhẹ nhàng như vậy mà bọn chúng không chịu nỗi?

Đối với Phương Tuyết Nghi mà nói thì cách nghĩ như vậy của chàng là hợp tình hợp lý, bởi lẻ từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ, đây là lần đầu chàng xuất chưởng đánh chết hai người một lúc. Chuyện này không những khiến chàng khó hiểu về công lực của bản thân mình mà còn lảnh ngộ được một kinh nghiệm giang hồ. Đó là, trong lúc đối địch, nếu ta không đả thương đối phương thì đối phương tất sẽ đả thương ta.

Nghĩ đoạn chàng nhìn thi thể hai gã đại hán nằm ngang dưới đất rồi khẻ nói:

- Theo ý kiến của lão trượng thì nên thế nào?

Lão nhân mĩm cười, nói:

- Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc mới trừ được hậu hoạ.

Phương Tuyết Nghi quét mục quang nhìn qua đại hán mất đao, chàng hơi trầm ngâm một lát rồi lắc đầu, nói:

- Không cần, bọn chúng chỉ là hạng phụng mệnh hành sự, có giết cũng không giải quyết được gì.

Chàng cất bước tiến về phía đại hán còn lại và nói tiếp:

- Phương mỗ nhất thời lỡ tay giết chết hai đồng bọn của ngươi, trong lòng cảm thấy bất an vô cùng, nơi này có một ít kim ngân, ngươi cầm lấy lo hậu sự cho bọn chúng.

Nói đoạn chàng lấy kim ngân đưa ra.

Đại hán run run tiếp nhận kim ngân rồi quỳ xuống, khấu đầu nói:

- Đa tạ Phương công tử!

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Không cần đa tạ Phương mỗ, ta đã không có ý giết ngươi thì cũng không thể trách việc ngươi quay về Gia Định hồi báo với Tống Quy.

Chàng quay sang nói với lão nhân:

- Vản bối xin cảm tạ ân tình chỉ điểm của lão trượng, ngày sau nếu có duyên tất sẽ báo đáp.

Nói đoạn chàng tính tiền trả rồi phóng bước ra khỏi trà quán.

Lão nhân vốn muốn Phương Tuyết Nghi giải thích với mình về chuyện Trang Tiếp nhưng không ngờ chàng nói đi là đi ngay. Bất giác lão chau mày hừ một tiếng rồi nói:

- Hảo tiểu tử, ngươi đã không thích lão phu ta thì lão phu ta không thể đi theo ngươi.

Nói đoạn lão lách người qua cửa sau của trà quán mà chuồn đi.

Hồi 17 - Ma Đao Tuyệt Mạng

Lại nói đến Phương Tuyết Nghi sau khi ra khỏi trà quán thì chàng lập tức lên ngựa theo đường quan đạo đi Thành Đô mà phóng. Ngày đi tối ngủ trọ, suốt cuộc hành trình không xảy ra cớ sự gì. Trưa ngày thứ tư thì chàng đến một ngã ba đường.

Phương Tuyết Nghi dừng ngựa nhìn tứ phía thì cảm thấy cảnh vật khá quen thuộc, thì ra nơi này chính là chỗ năm xưa chàng và Ngôn Phụng Khanh truy tìm tung tích của Trung Châu Tam Hiệp. Kết quả là theo dấu chân ngựa mà tìm ra đạo quán của Ma Đao Điền Nguyên. Chàng nhìn con đường bên tả dẫn vào vùng hoang sơn thì bất giác trong lòng nảy sinh ý niệm tìm lại Ma Đao Điền Nguyên.

Thì ra chàng cảm thấy việc thắng Điền Nguyên năm xưa chẳng qua là dùng khí thế lừa người, buộc Điền Nguyên phải nhận thua. Lần nầy chàng có thể dựa vào công phu chân thật khổ luyện trong hơn ba năm để đơn đả độc đấu với Ma Đao Điền Nguyên, đồng thời chàng cũng muốn thử xem với trình độ võ công hiện tại của mình thì xếp vào hạng nào trong võ lâm.

Tâm ý đã định nên chàng lập tức rẻ dây cương cho ngựa đi vào con đường bên tả. Cảnh vật bên đường không thay đổi nhiều, thậm chí tấm biển cảnh cáo do Trung Châu Tam Hiệp cắm bên vệ đường, tuy có bị gió mưa làm cho hư hỏng nhưng vẫn còn cắm nguyên vị.

Khi đến địa đầu vùng sơn dã thì Phương Tuyết Nghi xuống ngựa, chàng dắt ngựa men theo sơn đạo mà đi. Không đầy một khắc sau thì đã đến bải cỏ hoang mọc giữa đám loạn thạch nơi thuộc hạ Ma Đao Điền Nguyên ngăn chận chàng và Ngôn Phụng Khanh trước đây. Bất giác Tuyết Nghi dừng bước rồi đảo mắt nhìn ra xung quanh.

Nhưng cảnh vật mênh mang, không khí âm trầm, đừng nói là không nghe tiếng người, tiếng chim, ngay cả tiếng côn trùng cũng không nghe thấy.

Tuyết Nghi chau mày nghĩ thầm:

- Không lẻ Ma Đao Điền Nguyên đã bõ nơi này?

Nghĩ đoạn chàng cất bước đi tiếp. Chàng vẫn còn nhận ra được lối đi lờ mờ, nên chừng khắc sau thì đã thấy ngôi nhà cỏ xuất hiện giữa lau lách rậm rạp.

Chàng buộc ngựa vào một gốc cây rồi định bước tới gõ cửa, nhưng đột nhiên nghe một giọng khe khẻ vang lên bên trái:

- Ngươi là ai mà dám tự tiện xông vào trọng địa của bản giáo?

Tuyết Nghi hơi rùng mình, chàng quay lại nhìn thì thấy một đại hán cao to, mặc hắc y đứng cách chỗ chàng không xa.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tại hạ đến thăm một vị bạn cũ là Ma Đao Điền Nguyên đại nhân.

Đại hán chau mày quan sát Phương Tuyết Nghi một lúc rồi hỏi:

- Ngươi là gì của Điền Nguyên?

Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Nghe khẩu khí của người này thì hình như Ma Đao Điền Nguyên vẫn còn ở đây, chỉ không biết hắn tự xưng bản giáo là muốn nói đến tổ chức nào, tại sao ta không làm ra vẻ cao thâm khó hiểu may ra có thể điều tra được chút manh mối bất ngờ nào chăng?

Nghĩ đoạn chàng liền nói:

- Khi gặp Diền Nguyên thì tự nhiên lão ta sẽ biết tại hạ là ai.

Đại hán lạnh lùng nhìn Phương Tuyết Nghi rồi nói:

- Điền Nguyên đã là một vị hộ pháp của bản giáo, nếu các hạ không chịu báo danh tánh thì việc cầu kiến hộ pháp của bản giáo chỉ là giấc mộng mà thôi.

Tuyết Nghi cả kinh thầm nghĩ:

- Quả nhiên trên địa diện Xuyên Tây nầy lại có thêm vài nhân vật võ lâm mới nỗi lên.

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Nếu tại hạ kiên quyết không báo danh tánh thì lẻ nào không gặp được hộ pháp của quý giáo thật sao?

Đại hán cười nhạt nói:

- Không sai!

Tuyết Nghi làm ra vẻ ngạc nhiên, chàng hạ giọng nói:

- Chuyện này kỳ quái rồi, vùng Xuyên Tây này có giáo phái từ bao giờ vậy? Thiết nghĩ Điền Nguyên và tại hạ là chỗ vong niên chi giao nên mỗi lần tương kiến không cần phải thông báo danh tánh.

Bỗng nhiên đại hán quát lớn:

- Ngươi nói nhăng nói cuội gì đó? Nên biết qui định của Tứ Linh Giáo của ta là cực kỳ nghiêm khắc, dù là bản thân của giáo chủ cũng phải tuân hành.

Phương Tuyết Nghi cười thầm và nghĩ:

- Thì ra Tứ Linh Giáo. Nhưng không biết giáo chủ là nhân vật nào? Ta phải nghĩ cách khai thác gã nầy mới được.

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười nói:

- Quy định của quý giáo nghiêm khắc như vậy thì phiền các hạ thông báo với Điền hộ pháp là tại hạ Phương Tuyết Nghi xin cầu kiến.

Chàng nghĩ danh tánh của mình chưa truyền trên giang hồ nếu có nói ra cũng chẳng có gì bất

ổn.

Đại hán nghe xong thì cười hì hì nói:

- Ngươi muốn ta thông báo giúp ngươi à?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không dám, phiền tôn giá một chút vậy.

Đại hán tròn xoe song mục nhìn Tuyết Nghi rồi ngửa mặt cười một tràng dài và nói:

- Khẩu khí của ngươi lớn quá nhỉ.

Gã hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Tiểu tử, ngươi biết bản toà là ai không?

Tuyết Nghi nói:

- Tại hạ xin thỉnh giáo!

Đại hán nói:

- Bản toà là đầu lĩnh của Tứ Linh trong Tứ Linh Giáo, ngoài giáo chủ ra thì tất cả phải tôn kính bản toà. Bây giờ ngươi bảo bản toà đi thông báo giúp ngươi, há chẳng phài chuyện nực cười sao?

Lời vừa dứt thì gã phá lên cười ha hả một tràng dài.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc thầm nghĩ:

- Thì ra địa vị của gã còn cao hơn Ma Đao Điền Nguyên, chẳng trách trong khẩu khí của gã không một chút tôn kính Ma Đao Điền Nguyên.

Tuy trong lòng rất muốn biết thân phận của đại hán nhưng ngoài miệng chàng vẫn nói:

- Thì ra tôn giá là đầu lĩnh của Tứ Linh, tại hạ thất kính rồi.

Chàng mĩm cười rồi nói tiếp:

- Xin thỉnh giáo, tôn giá xưng hô thế nào?

Đại hán trầm giọng nói:

- Bản toà họ Cao, đại danh là Vô Địch, bằng hữu võ lâm tôn phong bản toà là Thần Lực Thiên Vương. Tiểu tử ngươi nghe rõ rồi chứ?

Tuyết Nghi cười thầm và nghĩ:

- Không lẻ nhân vật này có điều gì bất bình thường chăng?

Nghĩ đoạn chàng cung thủ nói:

- Tại hạ ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay được gặp quả là tam sinh hữu hạnh.

Cao Vô Địch tỏ ra rất khoái chí, gã cười sang sảng một tràng rồi nói:

- Không dám...không dám, lão đệ ngươi muốn gặp Điền Nguyên có đại sự gì không?

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đã tin Cao Vô Địch nầy là ngươi bất bình thường nên lập tức mĩm cười nói:

- Tại hạ và lão ta là chỗ quen biết cũ, hôm nay đến là để thăm viếng, chẳng hay Cao Thiên Vương có thể gọi giúp tại hạ một tiếng không?

Cao Vô Địch quan sát Tuyết Nghi một lúc rồi hỏi:

- Lão đệ, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?

- Tại hạ mười chín tuổi.

- Mười chín tuổi?

- Không sai.

- Lão đệ, ngươi định lừa bản toà đấy à?

- Tại hạ nói thực tình, tại sao Cao Thiên Vương không tin?

Cao Vô Địch cười nhạt, nói:

- Trong giới lục lâm thì Ma Đao Điền Nguyên là thủ toà vùng Xuyên Trấn, lão ta làm sao có hạng bằng hữu trẻ tuổi như ngươi? Lão đệ, như thế chẳng phải ngươi định lừa bản toà là gì?

Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Thì ra là gã không tin ta quen biết Điền Nguyên.

Nghĩ đến đây thì chàng buột miệng nói:

- Nếu Cao Thiên Vương không tin thì cứ gọi Điền Nguyên ra gặp tại hạ là biết ngay thật hư.

Cao Vô Địch suy nghĩ một lát rồi nói:

- Không sai, bản toà chẳng nên vì chuyện này mà phiền lòng. Lão đệ ngươi nói đúng đấy, cứ gọi lão ta ra gặp ngươi là rõ ngay.

Nói đoạn gã vỗ tay ba tiếng thì lập tức có một thiếu niên chạy ra, Cao Vô Địch nói với thiếu niên:

- Đi gọi Điền hộ pháp ra đây gặp ta!

Thiếu niên này trong cũng khá thanh tú, hắn liếc nhìn Phương Tuyết Nghi rồi lập tức quay người chạy vào ngôi nhà cỏ.

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Sợ rằng chung quanh ngôi nhà cỏ này còn có không ít điều bí mật, tại sao trên đường đi ta

không phát hiện được gì?

Vừa nghĩ đến đây thì chàng đã nghe Cao Vô Địch lớn tiếng nói:

- Phương lão đệ, ngươi cũng là người trong võ lâm phải không?

Câu hỏi bất ngờ này của Cao Vô Địch khiến Phương Tuyết Nghi không khỏi ngạc nhiên, chàng không phán đoán được dụng ý của đối phương nên trả lời hàm hồ.

- Tại hạ chỉ học mấy miếng võ phòng thân kiện thể, không thể coi là nhân vật võ lâm gì.

Cao Vô Địch có vẻ không tin nhưng cũng chẳng tìm được lời nào để hỏi tiếp, gã phá lên cười ha hả một tràng rồi nói:

- Có thể tương giao với Ma Đao Điền Nguyên thì bản toà thấy lão đệ ngươi tất nhiên không phải là nhân vật tầm thường rồi.

Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Nói thế là nghĩa lý gì, lẻ nào không tương giao với Ma Đao Điền Nguyên được là nhân vật tầm thường? Xem ra Tứ Linh Giáo có thể là một tổ chức đầy dã tâm.

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói:

- Tại hạ trẻ người non dạ, ngày sau mong được Cao Thiên Vương đề bạt mới phải.

Cao Vô Địch liền hỏi:

- Ngươi là môn hạ của ai, nếu bản toà tiến dẫn ngươi vào Tứ Linh Giáo thì trưởng bối của ngươi có phản đối không?

Tuyết Nghi liền nghĩ:

- Nếu ta nói ra danh tánh ân sư thì sợ rằng bọn chúng sẽ kinh thần khiếp quỷ nhưng nếu tạo ra một tên giả thì lòng ta lại bất an.

Nghĩ đoạn chàng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Võ công của tại hạ được một vị Đông Nhĩ lão nhân truyền cho.

Cao Vô Địch tỏ vẻ ngơ ngác hỏi lại:

- Đông Nhĩ lão nhân là ai? Phải chăng ngươi này có địa vị rất cao trong võ lâm?

Phương Tuyết Nghi trong bụng cười thầm nhừng ngoài miệng vẫn nghiêm túc nói:

- Đông Nhĩ lão nhân có danh vọng trong võ lâm hay không thì tại hạ không rõ, năm xưa khi lão truyền võ công cho tại hạ thì lão chỉ là một bộc nhân trong nhà tại hạ.

Cao Vô Địch bị Tuyết Nghi làm cho á khẩu, gã thộn người một lúc rồi nói:

- Nói vậy có nghĩa lão đệ ngươi chỉ học mấy miếng võ phòng thân kiện thể?

Tuyết Nghi nói:

- Tại hạ không có đại chí nhưng cũng cầu cho được cường thân tráng cốt, chuyện này quả rất lâu rồi.

Cao Vô Địch gật đầu, mĩm cười nói:

- Không sai, cách nghĩ của ngươi cũng là lẻ thường tình, bản toà cũng tin ngươi nhưng...

Gã hơi ngưng lại, song mục nhìn chầm chầm Tuyết Nghi roi nhếch mép cười và nói:

- Nhưng nếu lão đệ ngươi muốn vượt qua người khác, bôn tẩu giang hồ thì bản toà cũng có thể giúp ngươi một tay.

Tuyệt Nghĩ thầm nghĩ:

- Ngốc tử ngươi muốn tự trói buộc mình rồi, lát nữa khi gặp Ma Đao Điền Nguyên thì e rằng ngươi sẽ hồn xiêu phách tán.

Nghĩ thế nhưng miệng vẫn nói:

- Thịnh tình của tôn giá, tại hạ xin tâm lảnh.

Cao Vô Địch mĩm cười, nói:

- Lão đệ, thì ra ngươi không muốn bản toà giúp đở?

Tuyết Nghi vội nói:

- Tại hạ trên còn có lão mẫu ở nhà, dưới không có huynh đệ tỹ muội, nếu dấn thân vào chốn giang hồ thì sẽ trở thành kẻ bất hiếu, vì vậy... Vì vậy...

Lời chưa dứt thì đã thấy một lão nhân tóc bạc, thần thái quái dị từ trong ngôi nhà cỏ bước ra.

Phương Tuyết Nghi nhận ra ngay bạch đầu lão nhân này chính là Ma Đao Điền Nguyên.

Lão liếc nhìn Tuyết Nghi rồi bước về phía Cao Vô Địch, thần thái cung kính hành lễ và nói:

- Thủ toà cho gọi thuộc hạ, chẳng hay có điều chi sai bảo?

Cao Vô Địch mĩm cười, nói:

- Điền hộ pháp, có một vị bằng hữu cũ của lão muốn gặp đấy.

Điền Nguyên nghe vậy thì sững người, lão hỏi lại:

- Bằng hữu của thuộc hạ? Ở đâu?

Cao Vô Địch chỉ qua Tuyết Nghi và nói:

- Không phải người kia sao?

Điền Nguyên dịch mục quang nhìn qua Tuyết Nghi một lúc rồi nói:

- Thủ toà nói vị tiểu huynh đệ nầy là bằng hữu của thuộc hạ?

Cao Vô Địch phá lên cười rồi nói:

- Điền hộ pháp, chuyện này không phải bản toà nói mà là vị tiểu huynh kia tìm đến của xin cầu kiến lão đấy.

Ma Đao Diền Nguyên thoáng hiện vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt vốn đã quái dị, lão nói:

- Kỳ quái... Thật là quái lạ!

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Điền đại nhân, lão trở thành quý nhân nên quên chuyện cũ rồi, tại hạ là Phương Tuyết Nghi, chỉ hơn ba năm không gặp mà lão quên rồi sao?

Ma Đao Diền Nguyên vội hỏi lại:

- Tiểu huynh đệ... Ngươi đến đây tìm lão phu thật sao?

Tuyết Nghi phá lên cười rồi nói:

- Điền đại nhân không cón nhờ trường ước hội với Trung Châu Tam Hiệp năm xưa à?

Bỗng nhiên Điền Nguyên thất sắc, lão trầm giọng hỏi:

- Ngươi là Phương Tuyết Nghi thật à?

Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Không sai, tại hạ chính là Phương Tuyết Nghi của hơn ba năm trước.

Ma Đao Điền Nguyên lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Kiếp này làm sao lão phu có thể quên được ngươi? Chỉ có điều hơn ba năm qua ngươi thay đổi quá nhiều nên nhất thời lão phu không kịp nhận ra thôi. Tiểu tử, một kiếm của ngươi ba năm trước tuy có thể cứu được Trung Châu Tam Hiệp nhưng tiểu tử ngươi có biết đó là tiếng chuông cáo chung cho bản thân ngươi không?

Tuyết Nghi nói:

- Thật thế sao? Hình như tại hạ không tin lắm.

Dn cười nhạt nói:

- Tiểu tử, ngươi sẽ biết ngay là lão phu nói không sai.

Tuyết Nghi mĩm cười tiếp lời:

- Điền đại nhân có muốn thử kiếm pháp của tại hạ nữa không?

Điền Nguyên chau mày nói:

- Tiểu tử, năm xưa lão phu nhất thời khinh địch nên trúng quỷ kế của ngươi, nhưng trong mấy năm qua thì lão phu nghĩ ra rồi.

Tuyết Nghi liền hỏi:

- Lão nghĩ ra được gì? Có nghĩ ra lai lịch nhát kiếm của tại hạ không?

Ma Đao Điền Nguyên cười nhạt nói:

- Tuy lão phu không nghĩ ra lai lịch chiêu kiếm đó nhưng lão phu đã nghĩ ra chiêu pháp phá giải.

Lời chưa dứt thì Cao Vô Địch không kiềm chế được nên hỏi xen ngang:

- Điền hộ pháp, lão và tiểu huynh đệ này có ân oán gì chăng?

Điền Nguyên gật đầu với thần thái nghiêm túc, lão cung thủ nói:

- Năm xưa thuộc hạ từng bại dưới tay tiểu tử này.

Cao Vô Địch rung động toàn thân, gã buột miệng nói:

- Ma Đao Diền Nguyên mà bại dưới tay tiểu tử này sao?

Điền Nguyên gật đầu nói:

- Nhất thời thuộc hạ mắc lừa.

Cao Vô Địch quét mục quang nhìn qua Tuyết Nghi rồi phá lên cười một tràng và nói:

- Bản toà không tin, Điền hộ pháp, lão bại thủ như thế nào?

Điền Nguyên lướt nhìn Tuyết Nghi rồi mới thuật lại chuyện năm xưa một lượt.

Cao Vô Địch trầm ngâm một hồi rồi nhìn Tuyết Nghi nói:

- Lão đệ, Điền Nguyên nói vậy có thật không?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Mỗi câu mỗi lời đều là sự thật, nhưng có một điểm lão ta chưa nói đúng.

Cao Vô Địch mĩm cười hỏi:

- Điểm nào chưa đúng?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tại hạ không hề dùng quỷ kế để thắng lão ta.

Cao Vô Địch cười nhạt nói:

- Bản toà biết, với võ công của Ma Đao Điền Nguyên thì đừng nói là ngươi, kẻ có công lực không mạnh hơn bản toà, sợ rằng dù xử dụng quỷ kế thì cũng không thể nào đả thương được lão ta.

Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Họ Cao này quả nhiên rất thông tình đạt lý.

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười nói:

- Không sai, tôn giá nói rất đúng sự thật.

Cao Vô Địch nhìn qua Điền Nguyên và nói:

- Điền hộ pháp, hôm nay vị lão đệ này tìm đến cửa, Điền hộ pháp có dự định gì không? Lão có muốn báo mối thù nhất kiếm năm xưa không?

Song mục của Diền Nguyên đột hiện hung quang, lão tiếp lời:

- Năm xưa thuộc hạ đã có lời thề, dù tiểu tử này không tìm đến nơi thì có một ngày thuộc hạ sẽ đi tìm hắn.

Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Không cần rồi, hôm nay tại hạ đã tự đưa mình đến cửa đây.

Điền Nguyên căm hận nói:

- Tiểu tử nếu hôm nay ngươi không chết thì lão phu sẽ tự vận dưới đao.

Phương Tuyết Nghi phá lên cười rồi nói:

- Nghiêm trọng quá rồi, tại hạ không có ý giết lão, vì vậy lão hà tất phải tự vận.

Cao Vô Địch tiếp lời:

- Lão đệ, hôm nay ngươi tìm đến là có ý muốn thử sức với Điền hộ pháp phải không?

Tuyết Nghi nói:

- Tại hạ không thể quyết định được, nếu Điền Nguyên không phục thì tại hạ nguyện sẽ bồi tiếp lão ta mà đi vài chiêu.

Cao Vô Địch nói:

- Lão đệ quả nhiên rất phóng khoáng.

Gã hơi ngưng lại rồi quay sang nói với Ma Đao Điền Nguyên:

- Điền hộ pháp, lão nói bị bại năm xưa là do khinh dịch, hôm nay có bản toà làm chứng, sao lão không thử kiếm pháp với Phương lão đệ để xem rốt cuộc là vì khinh địch hay bại thất?

Điền Nguyên cười nhạt nói:

- Thuộc hạ xin tuân mệnh!

Lời vừa dứt thì lão quay ngươi phong bước vào ngôi nhà cỏ.

Tuyết Nghi thầm tự hỏi:

- Lão ta đánh bài chuồn chăng?

Cao Vô Địch lên tiếng:

- Phương lão đệ, Điền hộ pháp vào lấy đao đấy, ngươi phải cẩn thận mới được.

Thì ra gã thật sự lo lắng cho Phương Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi rút bảo kiếm cầm tay rồi mĩm cười nói:

- Nghe nói trong võ lâm có rất ít người tránh thoát được đao pháp của Ma Đao Điền Nguyên, mấy năm qua lão ta lại không ngừng luyện tập nên xem ra hôm nay Ma Đao xuất thủ tất sẽ kinh thiên động địa.

Vừa nói đến đây thì Diền Nguyên đã cắp đao trở ra, lão bước những bước trầm hùng về phía Tuyết Nghi và quát lớn:

- Tiểu tử, ngươi đã biết mấy năm qua lão phu không ngừng khổ luyện thì lẻ ra không tự đến đây nộp mạng mới phải.

Cổ đao chợt cung lên, lão nói tiếp:

- Năm xưa lão phu xuất đao trước nhưng lại thọ thương dưới kiếm của ngươi, hôm nay phải thay đổi, lão phu nhường tiên cơ cho ngươi đấy.

Cao Vô Địch mĩm cười nói:

- Không sai, lão cao niên hơn nên tất nhiên là nhường người trẻ tuổi động thủ trước mới đúng.

Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Rõ ràng Điền Nguyên này vẫn chưa nghĩ ra, rốt cuộc nhát kiếm của ta năm xưa làm thế nào mà đả thương được lão nên mới có ý nhường tiên cơ cho ta.

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười nói:

- Thịnh tình của các hạ, tại hạ xin tâm lảnh.

Lời vừa dứt thì trường kiếm từ từ vung lên rồi nhẹ nhàng đâm về phía Ma Đao Điền Nguyên.

Đây chỉ là hư chiêu, đã không phải là kiếm pháp của Kiếm Thần mà cũng không có ý đả thương đối phương. Nói thẳng ra là chàng chỉ làm cho có vẻ xuất thủ mà thôi.

Điền Nguyên lão luyện đã thành tinh và lại là nhân vật đa nghi, lão thấy Tuyết Nghi hư xuất một chiêu thì cười nhạt rồi lắc người lui hai bước và nói:

- Tiểu tử, ngươi không cần giả quỷ lộng thần, lão phu không mắc lừa ngươi nữa đâu.

Thì ra lão cho rằng Phương Tuyết Nghi xuất hư chiêu là để dụ lão xuất đao, như thế là đâm vào vết xe đỗ năm xưa.

Sau khi thối lui, Điền Nguyên mới phát hiện chiêu kiếm của Tuyết Nghi không giống năm xưa, tức là trường kiếm không dừng lại giữa chừng. Nhưng lão đâu ngờ rằng Tuyết Nghi là đệ nhị Kiếm Thần xuất thế, so với năm xưa thì quả thật là một trời một vực. Chàng hư xuất một kiếm rồi lập tức thu kiếm và nói:

- Tại sao các hạ không tiến mà lui?

Điền Nguyên cười nhạt nói:

- Tiểu tử, lão phu có mắc lừa thì cả đời này chỉ có một lần thôi, nếu ngươi muốn lão phu xuất đao trước thì e rằng ngươi...e rằng...

Cao Vô Địch liền hỏi:

- E rằng thế nào?

Điền Nguyên nói:

- Năm xưa thuộc hạ thất bại bởi thủ đoạn của hắn, vì vậy thuộc hạ không thể không cẩn thận một chút.

Cao Vô Địch lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Điền hộ pháp, với niên kỹ và danh vọng của lão thì không nên cẩn thận quá mới phải.

Thần thái trên mặt Diền Nguyên thật là khó coi, lão chau mày, nói:

- Thủ toà, năm xưa tại hạ từng bị nhát kiếm của hắn đâm vào bụng, với cảnh hiện tại thì rõ ràng tiểu tử kia muốn tái diễn thủ đoạn cũ, thuộc hạ không muốn mắc lừa hắn lần thứ hai.

Bỗng nhiên nghe Phương Tuyết Nghi phá lên cười một tràng dài, chàng nói:

- Điền Nguyên, theo ý lão là tại hạ phải chờ lão xuất đao mới thi triển được quỷ kế để thắng lão phải không?

Điền Nguyên nộ khí, nói:

- Không sai, dụng tâm của ngươi vốn là như vậy.

Phương Tuyết Nghi lắc đầu tiếp lời:

- Xem ra nếu tại hạ không công kích trước thì lão không tin rồi.

Điền Nguyên nói:

- Không sai.

Tuyết Nghi cười nhạt nói:

- Được! Tại hạ sẽ công trước một kiếm để cho lão biết thêm về kiếm pháp của Phương mỗ.

Lời vừa dứt thì trường kiếm chợt trầm xuống và lập tức một đạo hàn quang quét ra.

Điền Nguyên ngưng thần theo dõi từng cử chỉ của đối phương đến khi mũi kiếm đã chỉa vào giữa ngực thì lão mới cảm thấy không đúng nên vội vàng vung đao ngăn cản.

Thì ra Diền Nguyên chỉ biết kiếm thế của Tuyết Nghi sẽ dùng nữa đường như trước đây, không ngờ lão hơi do dự một giây lát thì trường kiếm của Tuyết Nghi đã đâm tới trước.

Đợi đến lúc lão xuất đao chống đở thì đã quá muộn rồi, nhưng bỗng nhiên nghe Phương Tuyết Nghi cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Điền Nguyên, chiêu kiếm này của tại hạ chỉ muốn chứng minh cho lão biết là Phương mỗ không có quỷ kế cầu thắng như lao tưởng đâu.

Điền Nguyên vừa thoát hiểm nên toát mồ hôi lạnh, lão nhìn Tuyết Nghi trừng trừng và quát hỏi:

- Đây là kiếm pháp gì?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói:

- Không thể cho lão biết được. Điền Nguyên, nếu lão chưa tâm phục khẩu phục thì chúng ta thử một lần nữa nhé?

Điền Nguyên nhìn qua cánh tay trái và thấy không bị đả thương thì bất giác thầm nghĩ:

- Rốt cuộc là tiểu tử này không đũ công lực và không đũ kinh nghiệm, một kiếm vừa rồi, nếu là ta xuất thủ thì chi ít cánh tay trái cũng bị rách một đường.

Nghĩ đoạn lão nói:

- Tiểu tử, lão phu không đấu khí với ngưòi, phục hay bất phục căn bản không thành vấn đề.

Phương Tuyết Nghi không rõ hàm ý của Ma Đao Điền Nguyên nên mĩm cười nói:

- Vậy là lão không định đấu tiếp à?

Điền Nguyên cười nhạt nói:

- Lão phu chưa báo được thù nhất kiếm năm xưa thì há có lý nào lại dừng tay?

Tuyết Nghi sững người, chàng buột miệng nói:

- Có nghĩa là lão muốn liều mạng một trận?

Điền Nguyên nói:

- Tiểu tử, nếu lão phu không thể nhất đao đả thương ngươi thì làm sao xuất được khẫu khí.

Lời chưa dứt thì đột nhiên lão quát lên một tiếng rồi vung đao chém tới. Lão khắc sâu cái nhục nhát kiếm năm xưa nên thế đao chém tới với dụng tâm là dù cho Tuyết Nghi xuất kiếm, sau đó dựa vào công lực thâm hậu mấy mươi năm của mình mà đánh rơi bảo kiếm của đối phương. Cách nghĩ của lão theo lẻ thường tình mà luận thì không có gì sai trái, chỉ đáng tiếc là công lực của Tuyết Nghi đã vượt trên tuổi tác và ngoài tiên liệu của Ma Đao Điền Nguyên.

Chàng được Kiếm Thần Trần Hy Chính dùng dược vật trợ giúp để trong thời gian ngắn ba năm có được một căn cơ thâm hậu tiếp thu võ công thượng thừa nên vô tình nội lực của chàng cũng đã vượt hơn Ma Đao Điền Nguyên. Vì thế, đao của Điền Nguyên vừa chém tới thì Phương Tuyết Nghi không dựa vào kiếm chiêu thần kỳ như năm xưa là tránh thế đao rồi đâm thẳng vào đối phương mà chàng trầm hữu thủ xuống rồi đâm thẳng vào cổ đao của Điền Nguyên.

Choang một tiếng, cổ đao của Điền Nguyên bị bảo kiếm của Tuyết Nghi phong chặt, không thể

biến thế được.

Ngay lúc đó hai người lướt xéo qua, Điền Nguyên rùng mình và buột miệng nói:

- Nội lực quả nhiên phi phàm.

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Các hạ quá khen rồi.

Lời vừa dứt thì kiếm thế chợt biến, chàng rung ngược tay công ra một kiếm, theo đó là một đạo hàn quang lấp lánh đâm thẳng vào giữa lưng Ma Đao Điền Nguyên.

Điền Nguyên nộ khí xung thiên, lão vội quay người xuất đao chém ngang vào tay phải của Tuyết Nghi. Nếu Tuyết Nghi không thu hồi trường kiếm thì dù chàng đâm chết Điền Nguyên nhưng hữu thủ của chàng cũng khó lòng bảo toàn được. Và tất nhiên là chàng không dám tiếp đấu pháp bất kể sống chết như vậy.

Chàng cười nhạt và dịch ngang hơn thước rồi quát:

- Lão ma đầu, lão định giở trò vô lại chăng?

Đao thế của Diền Nguyên chém hụt vào không khí nhưng lão cười hì hì nói:

- Không sai, lão phu chỉ cần hạ được ngươi, dù có chết dưới kiếm của ngươi cũng mãn nguyện rồi.

Phương Tuyết Nghi nộ khí quát:

- Thật là vô sĩ!

Điền Nguyên nói:

- Lão phu đã sống chết hơn người mấy mươi năm, mọi điều trên nhân gian cũng hưởng thụ đũ rồi, lấy mạng già của lão phu để đổi sinh mạng đương xuân của ngươi thì có gì là không được?

Lời vừa dứt thì đạo quang loé lên như chớp, đao thế cuồn cuộn chém tới vô cùng uy mãnh.

Tuyết Nghi tức giận thầm nghĩ:

- Hạng người âm hiểm này thì chẳng cần phải giãng đạo nghĩa gì rồi.

Tâm ý đã định, kiếm thế bên hữu thủ chợt khơi lên, theo đó là một đạo kiếm quang cuồn cuộn phong bế thế đao của đối phương.

Sau một loạt tiếng binh khí giao nhau thì bóng người lấp loáng phân ra.

Phương Tuyết Nghi thối lui năm bước, trường kiếm đã tra vào võ. Thần thái của chàng rất nghiêm túc, mục quang dồn vào thân hình Ma Đao Điền Nguyên. Lão ma đầu này vẫn vung đao trước ngực, song mục châu lại, thần sắc nhợt nhạt, từ ngực trái huyết tươi đang tuôn chảy ra.

Hồi lâu sau mới nghe Ma Đao Điền Nguyên thở dài một hồi rồi nói:

- Ngươi thi triển là kiếm pháp...của... Kiếm Thần...

Lời chưa dứt thì "thịch" một tiếng, cả người lẫn đao ngã ngửa ra đất.

Cao Vô Địch kinh hải chạy lại và kêu lên:

- Điền hộ pháp, lão...lão bị trọng thương chăng?

Song mục của Điền Nguyên đã nhắm nghiền, thì ra một kiếm vừa rồi của Tuyết Nghi đã đâm trúng ngay tâm tạng của lão.

Ma Đao một đời đã chết như thế đấy.

Cao Vô Địch hoang mang thất sắc và vội vàng cúi người xem xét, nhưng Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Không cần xem nữa, lão ta đã chết rồi.

Cao Vô Địch phát đại nộ, gã quay sang quát hỏi Phương Tuyết Nghi:

- Những lời ngươi nói với bản toà vừa rồi là hoàn toàn giả dối phải không?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói:

- Tuỳ người mà nói vài ba phần đạo lý, lẻ nào tôn giá không biết điều đó?

Cao Vô Địch liếc nhìn Ma Đao Điền Nguyên đã tắt thở rồi lạnh lùng nói:

- Lão đệ hình như ngươi đến đây là muốn giết Điền Nguyên phải không?

- Điều đó không nhất định.

- Còn chuyện gì khác sao?

- Còn thì còn, nhưng Diền Nguyên đã chết thì nói gì cũng vô ích thôi.

- Nếu lão đệ ngươi còn có chuyện tìm lão ta thì tại sao vừa xuất nhát kiếm đã lấy mạng lão ta?

- Tại hạ cũng không ngờ Ma Đao Điền Nguyên, một đại ma đầu trong võ lâm mà lại kém cỏi đến thế.

Phương Tuyết Nghi hơi ngừng lại rồi hỏi:

- Tôn giá là thủ toà trong Tứ Linh Giáo vậy chẳng hay thủ toà có phải là giáo chủ không?

Cao Vô Địch lắc đầu nói:

- Không phải.

Phương Tuyết Nghi hỏi:

- Chẳng hay quý giáo chủ là vị cao nhân nào trong võ lâm vậy?

Cao Vô Địch nói:

- Chuyện này...lượng thứ cho tại hạ không thể nói.

Phương Tuyết Nghi trầm tỉnh nhìn Cao Vô Địch một lúc rồi mĩm cười nói:

- Tôn giá đã không muốn nói thì xem như tại hạ đã hỏi thừa một câu rồi.

Chàng ngưng lại rồi cung thủ nói:

- Cáo biệt.

Cao Vô Địch ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi phải đi à?

Tuyết Nghi nói:

-Điền Nguyên đã chết, Phương mỗ cũng không còn chuyện gì để lưu lại nơi đây.

Chàng chưa dứt lời thì đã nghe Cao Vô Địch lạnh lùng quát:

- Ngươi không thể đi!

- Tại sao?

- Ma Đao Diền Nguyên là một vị hộ pháp của bản giáo, ngươi cần phải biết điều đó.

- À điều nầy tôn giá đã nói rõi.

- Lão đệ đã nghe bản toà nói thì nên hiểu là hiện tại ngươi không thể rời khỏi nơi này.

Phương Tuyết Nghi nghĩ thầm:

- Không lẻ gã muốn báo thù cho Ma Đao Điền Nguyên?

Nghĩ đoạn chàng liền nói:

- Tại hạ thích đến thì đến thích đi thì đi, sợ rằng tôn giá không có quyền hỏi đến.

Cao Vô Địch ngữa mặt cười một tràng rồi nói:

- Thật là một tiểu tử ngông cuồng, nếu Cao mỗ không có quyền hỏi đến thì há chẳng phải là một chuyên nực cười lắm ư?

Phương Tuyết Nghi đã nghe ra hàm ý trong trong lời nói của Cao Vô Địch, có nghĩa là chàng đã đến Tứ Linh Giáo rồi thì muốn đi không phải là chuyện dễ.

Chàng mĩm cười nói:

- Theo tôn giá thì việc đi ở của tại hạ là nằm trong quyền của tôn giá chăng?

Cao Vô Địch nói:

- Xem như các hạ nói đúng rồi, đây là trọng địa Xuyên Tây của Tứ Linh Giáo đâu phải là nơi mà ai cũng có thể tùy tiện ra vào.

Tuyết Nghi cười nhạt nói:

- Phải chăng tôn giá muốn động võ?

Cao Vô Địch nói:

- Ngươi đã giết hộ pháp của bổn giáo, nếu trong Tứ Linh Giáo không có ai hỏi đến thì ngày sau chuyện này đồn ra ngoài thì chẳng phải là thiên hạ sẽ chê cười bản giáo sao? Ít ra thì bản toà cũng phải lưu ngươi lại đây chờ giáo chủ trở về mà xử lý.

Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Nói cũng có lý, Phương mỗ giết hộ pháp của quý giáo thì quý giáo phải cầm giữ Phương mỗ, chuyện này vốn chẳng có gì lạ, chỉ có điều....

Bỗng nhiên chàng trầm ngâm không nói nên lời mà nhìn thẳng vào Cao Vô Địch và bật cười.

Cao Vô Địch trừng mắt hỏi:

- Chỉ có điều thế nào?

Tuyết Nghi nói:

- Chi có điều tôn giá chưa nghĩ đến một chuyện.

- Chuyện gì?

- Tâm ý của tại hạ....

- Tâm ý của ngươi thì có quan hệ gì đến chuyện này?

- Đương nhiên là có quan hệ.

- Nói ra mau, rốt cuộc là có quan hệ gì?

- Tâm ý của Phương mỗ là, sau hành động hôm nay đi hay ở là do Phương mỗ quyết định.

Nghe đến đây thì Cao Vô Địch đã hiểu ý của Phương Tuyết Nghi là không muốn ở lại. Nhất thời thần sắc của gã biến đổi, gã quát lớn:

- Tiểu tử, ngươi không muốn ở lại phải không?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên đáp:

- Phải thì sao nào?

- Tiểu tử, ngươi tự cho rằng võ công của ngươi rất cao chăng?

- Không dám!

- Ngươi giết một Ma Đao Điền Nguyên thì có gì gọi là cao minh, Cao mỗ không cần dùng đến binh khí, chỉ cần chỉ tay là có thể lấy mạng ngươi trong tíc tắc.

- Vậy thì tôn giá cũng tự đánh giá võ công cao của mình rồi.

- Không dám!

Phương Tuyết Nghi cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Nếu hôm nay tôn giá muốn giữ Phương mỗ lại thì sợ rằng khó thực hiện được.

Cao Vô Địch nói:

- Nếu tiểu tử ngươi muốn đi thì sợ rằng còn khó hơn.

Phương Tuyết Nghi không nhịn được cười, chàng nói:

- Chúng ta lại nói lòng vòng rồi.

Cao Vô Địch nói:

- Điều đó chưa chắc.

- Thế tôn giá có điều kiện gì muốn nói chăng?

- Không sai, điều kiện rất đơn giản.

- Điều kiện gì, mau nói ra xem.

- Ngươi ở lại đây mười ngày chờ tệ giáo chủ trở về.

- Mười ngày? Thế thì lâu quá.

Cao Vô Địch trầm ngâm một lát rồi nói:

- Vậy thì năm ngày, thế nào?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Năm ngày? Trong vòng năm ngày đó, quý giáo chủ có thể trở về được không?

Cao Vô Địch trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chuyện này... Tại hạ không dám chắc, nếu vận khí ngươi tốt thì không chừng hôm nay giáo chủ sẽ trở về, nếu không thì có thể mười ngày nữa tháng cũng không thể trở về.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Nghe khẩu khí của tôn giá thì căn bản không biết ngày nào quý giáo chủ trở về, đúng không?

Cao Vô Địch nói:

- Bản toà không được hỏi đến hành động của giáo chủ, nhưng bản toà tin rằng trong ba đến năm ngày thì nhất định giáo chủ sẽ trở về.

- Tại sao?

- Vì trong ba đến năm ngày nữa sẽ có cường địch đến bản giáo, nếu giáo chủ không đích thân trở về lo liệu thì bản toà không thể ứng phó nỗi.

- Thì ra là như vậy. Không ngờ cũng có nhân vật mà Thần Lực Thiên Vương đối phó không nỗi, xem ra cường địch này nhất định là rất đáng sợ.

- Người trong Ngũ Đại Ma Chủ thì tự nhiên là đáng sợ rồi.

Phương Tuyết Nghi nghe bốn chữ Ngũ Đại Ma Chủ thì bất giác rùng mình. Chàng nhớ lại di mệnh của ân sư, Ngũ Đại Ma Chủ này chẳng phải là võ lâm cường nhân mà sư phụ chàng lo lắng nhất sao? Không ngờ ta lại có thể gặp chúng ở nơi này, đây là cơ hội tốt, ngàn vạn lần cũng không thể bõ qua.

Tâm ý đã định, chàng liền mĩm cười nói:

- Được, tại hạ có thể ở lại ba ngày.

Cao Vô Địch mừng rỡ, nói:

- Ngươi... Lão đệ ngươi đồng ý ở lại rồi à?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Phương mỗ đã nói ra thì tất nhiên không thể thay đổi, nhưng có một chuyện tại hạ phải nói rõ trước.

Cao Vô Địch nói:

- Chuyện gì? Lão đệ nói ra xem?

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói:

- Nếu trong ba ngày mà quý giáo chủ không về được thì tại hạ không thể ở lại lâu hơn.

Cao Vô Địch nói:

- Điều đó là tự nhiên...

Gã hơi ngưng lại rồi nói tiếp:

- Nếu lão đệ ở ngoài trời thì quả thật đó không phải là đạo tiếp khách của bản giáo. Nếu giáo chủ về mà biết được thì thế nào bản toà cũng bị quở trách.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Nếu quý giáo chủ có trách vấn thì tại hạ sẽ đứng ra lãnh nhận cho tôn giá. Nhưng...

Cao Vô Địch vội hỏi:

- Nhưng thế nào?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vừa rồi tôn giá có nói, một khi quý giáo chủ trở về thì hết tám chín phần mười là sẽ bắt tại hạ trị tội, chẳng hay vì sao tôn giá lại muốn giữ tại hạ lại như tân khách, không lẻ Ma Đao Điền Nguyên là kẻ đáng phải chết?

Câu hỏi này khiến Cao Vô Địch á khẩu nhất thời gã không biết đường nào trả lời cho xuôi. Thì ra Thần Lực Thiên Vương Cao Vô Địch này sở dĩ muốn lưu giữ Phương Tuyết Nghi là có dụng

tâm. Gã mục kiến cảnh Tuyết Nghi xuất nhất kiếm giết Ma Đao Điền Nguyên thì biết kiếm pháp của chàng cao cường đến độ khôn lường. Nếu giữ Phương Tuyết Nghi ở lại thì một khi cường địch của Tứ Linh Giáo là một trong Ngũ Đại Ma Chủ đến thì tất sẽ có người trợ lực cho gã. Thế nhưng câu hỏi bất ngờ của Phương Tuyết Nghi đã khiến cho gã á khẩu.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì mỉm cười nói:

- Tại sao tôn giá không trả lời, lẻ nào tại hạ hỏi không đúng?

Hồi 18 - Quyền Nghi Chi Kế

Cao Vô Địch chẳng biết thế nào nên thở dài một hồi rồi nói:

- Tuy lão đệ nói chưa đúng hoàn toàn nhưng Cao mỗ quyết không có ý báo thù cho Điền hộ pháp.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Điểm này tại hạ đã sớm nhìn thấy nhưng tại hạ không hiểu là tôn giá giải thích với quý giáo chủ như thế nào về cái chết của Ma Đao Điền Nguyên?

Cao Vô Địch mỉm cười nói:

- Lão đệ không cần lo chuyện này, bản toà sẽ tự có biện pháp.

Tuyết Nghi nhìn thần thái của đối phương một lúc, linh cơ trong lòng chớp động, chàng phá lên cười rồi nói:

- Tại hạ hiểu rồi.

Cao Vô Địch sững người, gã hỏi:

- Lão đệ hiểu cái gì?

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói:

- Phải chăng là giáo chủ của các vị không thể trở về trong thời gian sắp tới?

Cao Vô Địch nói:

- Tại hạ đã nói với lão đệ về chuyện này rồi, hành tung của giáo chủ phiêu du bất định, tại hạ đâu dám đoan chắc điều đó.

Phương Tuyết Nghi thản nhiên buông một câu:

- Vậy thì đúng rồi.

Cao Vô Địch biến sắc, gã ấp úng:

- Chuyện này bản toà...bản toà...

Thì ra gã đã vận dụng hết sức suy nghĩ nhưng cũng không thể nghĩ ra vì sao Phương Tuyết Nghi lại đoán được dụng ý của gã? Vì thế nhất thời gã không nói ra được điều gì.

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói:

- Tôn giá không cần phải che đậy, Phương mỗ tuy trẻ tuổi nhưng xưa nay không dễ bị mắc lừa.

Cao Vô Địch nghe vậy thì tự cảm thấy xấu hổ cho thuật lừa người của mình quá thấp nên trong lòng vô cùng khẩn trương.

Gã vội kêu lên:

- Lão đệ không muốn ở lại nữa sao?

Tuyết Nghi nghiêm túc nói:

- Không sai, tại hạ vốn muốn vạch trần dụng tâm của tôn giá rồi lập tức rời khỏi nơi này.

Cao Vô Địch thở dài một hơi đầy thất vọng rồi nói:

- Bản toà không dám cường lưu lão đệ.

Ý trong câu này rõ ràng lão đã nhận sai.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt nói:

- Chỉ có điều tại hạ đã nói từ trước, tại hạ hành sự theo thói quen ngôn xuất tất hành.

Lời chưa dứt thì đã nghe Cao Vô Địch kêu lên:

- Vậy là lão đệ ở lại?

Tuyết Nghi nói:

- Dụng tâm cố giữ tại hạ của tôn giá quả thật là đáng ghét nhưng luận cảnh trước mặt của tôn giá thì thật là đáng thương vì vậy tại hạ y như lời ước mà ở lại ba ngày.

Cao Vô Địch vui mừng nói:

- Đa tạ lão đệ.

Phương Tuyết Nghi thấy gã có vẻ thành thật thì nghĩ:

- Người này cũng chưa xấu đến độ không thể thu thập, nếu ta thi ân cho gã mà giải mối nguy trước mặt thì không chừng võ lâm chánh đạo sẽ có thêm một trợ thủ hữu ích.

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười nói:

- Cao huynh không cần khách khí, tại hạ quyết tâm lưu lại là muốn giúp huynh đối phó với cường địch.

Khẩu khí thay đổi khiến cho Cao Vô Địch vô cùng vui mừng gã vội nói:

- Nếu Phương lão đệ đồng ý ở lại thì cả đời Cao Vô Địch này sẽ luôn cảm kích.

Tuyết Nghi lắc đầu nói:

- Cao huynh nặng lời rồi, Cao huynh có biết vị nào trong Ngũ Đại Ma Chủ sẽ đến đây không?

Cao Vô Địch ấp úng nói:

- Chuyện này... Ngay cả tại hạ cũng không biết.

Tuyết Nghi hơi ngạc nhiên, chàng buột miệng hỏi:

- Cao huynh cũng không biết là vị nào à?

Cao Vô Địch nói:

- Phương huynh đệ có tin hay không, thực ra bản giáo chủ cũng là một trong Ngũ Ma.

Mục quang của Phương Tuyết Nghi chớt sáng lên, chàng thầm nghĩ:

- Quả nhiên không sai. Tứ Linh Giáo cũng là do người trong Ngũ Ma sáng lập, kỳ quái là giữa bọn chúng lẻ nào có chỗ khúc mắc với nhau? Nếu vậy thì đây quả thật là một tin tức rất thú vị rồi!

Nghĩ đoạn chàng cố làm ra vẻ kinh hải bất an và hỏi:

- Quý giáo chủ cũng là một trong Ngũ Ma sao?

Cao Vô Địch không trả lời ngay mà hỏi lại:

- Lão đệ, ngươi đã từng gặp Ngũ Đại Ma Chủ chưa?

Tuyết Nghi nói:

- Chưa từng được gặp.

Cao Vô Địch nói:

- Với niên kỷ của lão đệ thì tất nhiên là khó có thể gặp được Ngũ Đại Ma Chủ.

Gã hơi ngừng lại rồi thở dài một hơi đầy cảm khái và nói tiếp:

- Từ khi nhân vật được tôn xưng là Kiếm Thần Trần Hy Chính đại hiệp dùng võ công trấn phục Ngũ Đại Ma Chủ đến nay thì quả thật là huynh đệ bọn tại hạ khổ hết chỗ nói.

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Bọn Ngũ Ma bỗng nhiên đại khởi lập bang hội thế nầy... Lẻ nào bọn chúng đã biết ân sư qui tiên? Tại sao ta không khai thác tin tức từ gã nầy thử xem!

Nghĩ đoạn chẳng làm ra vẻ thông cảm và nói:

- Nghe tôn giá nói vậy thì có lẻ Trần đại hiệp là cừu gia của các vị rồi.

Cao Vô Địch thở dài một hồi rồi nói:

- Không nói dấu gì lão đệ, Kiếm Thần Trần Hy Chính là tử địch của bọn tại hạ, Ngũ Đại Ma Chủ phải thoái ẩn giang hồ mấy mươi năm là vì bại thủ dưới tay của Kiếm Thần.

Phương Tuyết Nghi liền hỏi:

- Như vậy việc Ngũ Đại Ma Chủ tái xuất giang hồ là do đã luyện được võ công tuyệt thế đủ đánh bại Kiếm Thần Trần đại hiệp chăng?

Cao Vô Địch lắc đầu, nói:

- Chuyện này tại hạ không rõ, một khi bản giáo chủ đã công khai thành lập Tứ Linh Giáo thì tất nhiên là đã không còn sợ Kiếm Thần nữa rồi.

Thì ra vẫn hắn vẫn chưa biết tin Kiếm Thần Trần Hy Chính đã chết.

Phương Tuyết Nghi biết vị thủ toà này không thông minh như mình tưởng tượng nên nhất thời không hỏi thêm nữa. Chàng mĩm cười và cung thủ nói:

- Cao huynh, xin phái người tìm nơi an táng cho Ma Đao Điền Nguyên, tại hạ cáo lui đây.

Cao Vô Địch nói:

- Tại hạ xin tuân mệnh.

Lới vừa phát thì gã mới nhớ đến cái cáo lui của Phương Tuyết Nghi nên vội tiếp:

- Phương lão đệ, ngươi phải đi sao?

Tuyết Nghi mĩm cười nói:

- Tại hạ không đi xa đây đâu, chỉ muốn ra sau núi ngơi nghỉ một lát, sau ba canh giờ sẽ trở lại làm phiền Cao huynh.

Vừa nói chàng vừa cung thủ cáo biệt, rồi quay người mà đi.

Cao Vô Địch nhìn theo bóng Tuyết Nghi đến dần khuất vào rừng rồi mới gọi thuộc hạ đến lo mai táng cho Ma Đao Điền Nguyên.

Thanh cổ đao giúp Điền Nguyên thành danh cũng được chôn theo lão ma đầu.

Lại nói đến Phương Tuyết Nghi, chàng tức tốc luồn trong rừng cỏ, đi chừng mười trượng thì thấy bên phải có một dãy núi thấp. Chàng ngạc nhiên nhìn lên thì quả nhiên thấy một vị lão nhân đang ngồi trên phiến đá xanh, song mục nhìn về phía chàng miệng nỡ nụ cười quái dị.

Chàng cảm thấy toàn thân chấn động và thầm nghĩ:

- Không ngờ là lão ta!

Thì ra lão nhân này chính là nhân vật tự xưng là Tống Lão Tà mà Phương Tuyết Nghi từng gặp nơi quán trà dọc đường quan đạo.

Khi chàng đến ngôi nhà cỏ của Ma Đao Điền Nguyên thì đã cảm thấy hình như có người truy theo tông tích của mình, lúc đó chàng nghĩ đó là thuộc hạ của bọn Tống Sĩ Nghĩa nên không quan tâm. Không ngờ kẻ truy theo lại là vị lão nhân này, do vậy nhất thời chàng ngẫn người ra đứng như pho tượng.

Tống Lão Tà nhìn Tuyết Nghi phát ngẫn thì phá lên cười một tràng quái dị rồi nói:

- Lão đệ thật là "Nhân sinh hà xứ bất tương phùng" (cuộc đời không nơi nào là không thể gặp nhau), trong một ngày mà chúng ta gặp nhau ba lần, xem ra duyên phận cũng không nhỏ!

Lão vừa dứt lời thì lại ngữa mặt cười ha hả một tràng dài.

Phương Tuyết Nghi chau mày thầm nghĩ:

- Rõ ràng ta và lão mới gặp hai lần, tại sao lão nói trong một ngày đã gặp ba lần? Không lẻ Tống Lão Tà này vì niên hạc quá cao nên trí nhớ có vấn đề chăng?

Nghĩ đoạn chàng cung thủ hành lễ và nói:

- Lão trượng nói đùa rồi.

Tống Lão Tà quét mục quang nhìn ra tứ phía rồi bỗng nhiên hạ giọng nói:

- Lão đệ, ngươi thật là to gan, đã sai một lần há có thể sai tiếp được sao?

- Sao lão trượng nói vậy? Vản bối đã làm sai chuyện gì đâu?

Tống Lão Tà cười nhạt nói:

- Ngươi nói là không làm gì sai ư, giết Ma Đao Điền Nguyên há chẳng phải là một chuyện cực kỳ sai mà người hữu trí quyết không thể làm.

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Thì ra là vì chuyện này. Có lẻ Tống Lão Tà không biết mối hiềm khích giữa ta và Ma Đao Điền Nguyên nên mới trách ta như vậy.

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười nói:

- Điền Nguyên và vản bối có hiềm khích, nếu vản bối không giết lão ta thì lão ta sẽ giết vản bối thôi.

Tống Lão Tà chớp chớp song mục rồi nói với vẻ tức giận:

- Nói bậy, ngươi qua mắt được lão phu chăng? Đừng nói là với chút tuổi tác của ngươi thì không thể kết đại thù sát thân với Ma Đao Điền Nguyên mà dù Điền Nguyên có gan to bằng trời cũng không thể kết thù oán với ngươi!

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao lão trượng cho rằng Điền Nguyên không dám kết oán với vản bối?

Tống Lão Tà cười nhạt, nói:

- Nếu lão phu chẳng nói ra thì nhất định ngươi không thể nào hiểu được đạo lý bên trong.

Tuyết Nghi hỏi:

- Vản bối đang muốn thỉnh giáo đây.

Tống Lão Tà nói:

- Kỳ thực, lão phu nói cũng rất bình thường thôi. Vì thân là nhân vật tà ác trong ma đạo nên ai nấy đều tham sanh uý tử, thử nghĩ một kẻ đã sợ chết thì làm sao có gan kết oán với kẻ có võ công cao cường hơn mình quá nhiều?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói:

- Quả nhiên lão trượng có cách kiến giải rất hay.

Tống Lão Tà lắc đầu nói:

- Lão đệ, muốn phân biệt chánh tà thì chỉ cần nhìn vào sự chọn lựa giữa sinh tử, lợi nghĩa của người đó là biết ngay. Nhưng thấy được đạo nghĩa là thừa biết là không thể làm nhưng vẫn dấn bước thì hạng người nầy là hiệp nghĩa. Ngược lại, kẻ chỉ biết tư lợi, xem danh tiết như trò đùa là hạng tà ma.

Phương Tuyết Nghi giật mình thầm nghĩ:

- Vị lão nhân nầy là nhân vật thế nào mà phán đoán được thiện ác nhân tâm chính xác như vậy? Xem ra người nầy là cao nhân có thể kết giao được đây.

Nghĩ đoạn chang cung kính nói:

- Vản bối xin thọ giáo.

Lúc nầy Tống Lão Tà mới chuyễn nộ thanh hỉ, lão mĩm cười nói:

- Không cần khách khí, ngươi đã thừa nhận những lời lão phu vừa nói thì việc ngươi giết Ma Đao Điền Nguyên chẳng phải là quá sai rồi sao?

Phương Tuyết Nghi vốn nghĩ Tống Lão Tà chỉ nói rõ đạo lý một vấn đề vả không nhắc lại chuyện chàng giết Ma Đao Điền Nguyên là đúng hay sai. Có thể sau đó lão sẽ hỏi đến lai lịch xuất thân của chàng.

Thế nhưng chàng đâu ngờ bỗng nhiên lão quay trở lại chuyện Ma Đao Điền Nguyên. Điều nầy khiến chàng cảm thấy nếu không nói ra chuyện cũ thì rất khó nhận sự thông cảm của lão.

Do vậy, chàng trầm ngâm một lát rồi gượng cười nói:

- Phải chăng lão trượng vẫn không tin vản bối và Ma Đao Điền Nguyên đã sớm có ân oán từ trước?

Tống Lão Tà cười nhạt nói:

- Lão đệ vừa rồi chẳng phải lão phu dã nói rõ đạo lý phân biệt chánh tà cho ngươi nghe đó sao? Điền Nguyên là ma đao, vì dính một chữ ma nên không thể xem là nhân vật chánh đạo, một ma đầu sợ chết thì khi nào lại tự đem sinh mạng của mình ra tranh chút danh khí? Lão đệ rõ ràng là ngươi đang lừa dối lão phu.

Phương Tuyết Nghi bất giác mĩm cười nói:

- Lão trượng, vản bối không hề lừa dối lão!

Tống Lão Tà nói:

- Lão phu không tin.

Phương Tuyết Nghi gượng cười nói:

- Lão trượng, ân oán giữa vản bối và Điền Nguyên là kết tại thân phận của nhân vật đời trước.

Không chờ Tuyết Nghi nói hết, Tống Lão Tà phá lên cười ha hả một tràng rồi nói:

- Được! Lão phu hiểu rồi! Nhưng lão đệ ngươi nên biết hiện nay Điền Nguyên đã có núi để dựa, ngươi giết hắn thì chẳng sao nhưng sẽ khiến cho chỗ dựa của hắn xuất hiện, khi đó lão đệ ngươi đối phó như thế nào? Nói tới nói lui thì chung quy việc ngươi giết Điền Nguyên là sai lầm thứ nhất.

Phương Tuyết Nghi nghe lão nói là đã hiểu mà vẫn khẳng định việc mình giết Điền Nguyên là một sai lầm thì hơi ngạc nhiên, chàng thầm nghĩ:

- Lão cứ một mực chỉ trích mình thì dù phí lời giải thích thêm cũng vô ích, vậy ta cứ hỏi lão cái gọi là sai lầm thứ hai là chuyện gì, may ra tìm được chỗ sơ hở của lão.

Nghĩ đến đây thì chàng mĩm cười nói:

- Lão trượng quan tâm đến vản bối, khiến vản bối cảm kích vô cùng nhưng không biết sai lầm thứ hai của vản bối là chuyện gì?

Tống Lão Tà trừng mắt nói:

- Đồng ý với Cao Vô Địch ở lại đây ba ngày.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chuyện này có gì là sai, lão trượng hiểu lầm rồi, sở dĩ vản bối đồng ý ở lại đây là... Là...

Bỗng nhiên chàng nghĩ mình và lão ta không phải là chỗ thâm giao thì làm sao có thể tùy tiện nói ra chuyện riêng của mình. Do vậy, lời vừa tới cổ họng thì vội nén trở lại.

Tống Lão Tà hừ một tiếng rồi nói:

- Là cái gì? Phải chăng lão đệ ngươi cậy vào võ công của mình mà muốn đơn thân độc mã đấu với Ngũ Đại Ma Chủ để dương danh thiên hạ?

Phương Tuyết Nghi vội nói:

- Không dám, vản bối không thể mạo hiểm như vậy. Việc vản bối đồng ý với Cao Vô Địch chẳng qua là muốn kết giao bằng hữu với gã thôi!

Tống Lão Tà bật cười rồi nói:

- Ngươi muốn kết giao với hạng bằng hữu đó à? Lão đệ, lão cũng là thuộc hạ của Ngũ Đại Ma Chủ đây!

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Vản bối sẽ không quên điều nầy.

Tống Lão Tà tiếp lời:

- Ngươi đã biết rõ thì không nên kết giao với gã mới phải.

Bỗng nhiên Phương Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói:

- Lão trượng, có thể vản bối không nên kết giao với gã nhưng vản bối phát hiện người này chưa mất hết lương tri, không phải là hạng hết thuốc chữa.

Tống Lão Tà ngạc nhiên nói:

- Thế nào! Ngươi...

Bỗng nhiên lão phá lên cười ha hả rồi nói tiếp:

- Không ngờ lão đệ ngươi là một người hữu tâm.

Tuyết Nghi cung thủ, nói:

- Vản bối trẻ người non dạ, sợ rằng khó làm cho gã cảm ngộ được, xin lão trượng chớ cười.

Tống Lão tà nói:

- Không thể, một vạn lần lão phu không thể cười ngươi. Lão phu đã hiểu ít nhiều về tấm lòng nhân nghĩa của ngươi, nếu lão đệ ngươi không chê thì lão phu nguyện giúp ngươi hoàn thành công đức này.

Phương Tuyệt Nghĩ thầm nghĩ:

- Lão đã nói vậy, nếu ta cự tuyệt thì sẽ khiến cho lão mất vui, dù sao thì sư phụ cũng từng nói, phù trợ võ lâm chinh nghĩa là cần phải kết hợp nhiều đồng đạo, vậy thì tại sao không đồng ý với lão?

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói:

- Đa tạ ý tương trợ thành toàn của lão trượng, nhưng không biết lão trượng xưng hô thế nào?

Tống Lão Tà bật cười rồi nói:

- Chẳng phải Trang Tiếp đã nói với ngươi về danh hiệu của lão phu rồi sao? Ngươi vẫn không đoán ra à?

Phương Tuyết Nghi tỏ vẻ ngạc nhiên, chàng buột miệng nói:

- Thì ra lão trượng là Đại Mạc Quỷ - Thần Thủ Tống lão tiền bối!

Tính tình của chàng trung hậu nên cảm thấy chữ "Quỷ" trong "Đại Mạc Quỷ Thủ" nói ra có vẻ bất nhã nên lập tức đỗi chủ "Quỷ" thành chữ "Thần"

Đại Mạc Quỷ Thủ Tống Phù cười ha hả một tràng rồi nói:

- Không sao, xưa nay danh hiệu của lão tà ta không có gì phải kiêng kỵ, lão đệ ngươi đừng băn khoăn nữa.

Phương Tuyệt Nghi nghe lão nói vậy thì biết lão là hạng võ lâm kỳ nhân nên không câu nệ tiêu tiết, chàng vội cúi người hành lễ và nói:

- Lão tiền bối khoáng đảng hơn người, vản bối xin tòng mệnh vậy.

Tống Phù gật đầu, nói:

- Lão đệ, ngươi đồng ý với Cao Vô Địch ở lại ba ngày, phải chăng ngươi đã nắm chắc là tất sẽ thắng Ngũ Đại Ma Chủ?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chuyện này... Vản bối không dám to gan như vậy.

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Ngươi đã biết là không dễ đối phó với Ngũ Đại Ma Chủ, vậy tại sao lại tùy tiện đồng ý ở lại như thế?

Tuyết Nghi nói:

- Lão tiền bối có chỗ chưa biết đấy thôi, thực ra vản bối đang muốn gặp Ngũ Đại Ma Chủ, có cơ hội này thì làm sao bõ qua?

Tống Phù ngẫn người giây lát rồi nói:

- Ngươi muốn gặp Ngũ Đại Ma Chủ? Tại sao?

Tuyết Nghi trầm ngâm hồi lâu rồi ấp úng nói:

- Chuyện này...

Tống Phù nghe chàng nói muốn gặp Ngũ Đại Ma Chủ thì trong lòng đã sinh nghi, bây giờ thấy chàng ấp a ấp úng thì càng cảm thấy bất ổn nên lão buột miệng hỏi:

- Lão đệ, ngươi và Ngũ Đại Ma Chủ có thù oán gì chăng?

Tuyết Nghi nói:

- Cũng không gọi là thù oán gì, nhưng...

Tống Phù truy vấn:

- Nhưng thế nào?

Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Thế không thể đứng chung.

Tống Phù hoàn toàn ngạc nhiên, lão hỏi tiếp:

- Ngươi...mới chừng nầy tuổi làm sao có thù sâu oán nặng với Ngũ Đại Ma Chủ như vậy?

Tuyết Nghi nói:

- Bản thân vản bối và bọn họ vô thù vô oán, nhưng vản bối không thể dung cho bọn họ làm hại võ lâm.

Tống Phù tròn xoe song mục, lão phá lên cười ha hả một tràng rồi đưa ngón tay cái lên và nói:

- Tốt! Lão đệ ngươi có được hùng tâm tráng chí như thế thật khiến lão phu kính phục cả đời!

Lão hơi ngưng lại rồi tiếp:

- Võ công của mỗi nhân vật trong Ngũ Đại Ma Chủ đều có sở trường, theo lão khiếu biết thì đương kim võ lâm, ngoài Kiếm Thần Trần đại hiệp ra không còn ai có thể thắng bọn chúng. Hùng tâm của lão đệ ngươi cố nhiên là đáng kính nhưng nếu chỉ dựa vào một bầu nhiệt huyết thì chỉ là cái dũng nhất thời của kẻ thất phu, bậc trí giả không thể làm vậy.

Tuyết Nghi vẫn không chịu nói rõ, chàng chỉ mĩm cười rồi nói:

- Vản bối xin ghi nhớ những lời vàng ngọc của lão tiền bối.

Tống Phù chau mày hỏi:

- Nghe khẩu khí của lão đệ ngươi thì không lẻ ngươi muốn ở lại đây ba ngày thật?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đại trượng phu không có gì mà không thể đứng, lời đã xuất thì không thể không làm, vản bối đã đồng ý với Cao Vô Địch nên tự nhiên là không hối hận.

Tống Phu nhìn Tuyết Nghi hồi lâu rồi lắc đầu thở ra, nói:

- Lão đệ ngươi đã quyết tâm mạo hiểm thì lão phu ta còn biết nói gì nữa? Nhưng làm như vậy thì lão phu cũng phải ở lại đây ba ngày thôi, được chứ?

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì rất cảm kích nhưng ngoài miệng lại nói:

- Làm sao được? Lão tiền bối không cần lo lắng cho vản bối, bọn họ không hại được vản bối đâu.

Nếu Phương Tuyết Nghi chịu nói rõ lai lịch sư môn thì có lẻ Tống Phù cũng không thể không tin, nhưng chàng chưa nói ra sư phụ là ai nên Tống Lão ta một mực lắc đầu và nói:

- Lão đệ, sự tình quyết định như thế này nhé, nếu không có ai trong Ngũ Đại ma đầu đến thì thôi, ngược lại lão khiếu thà chết chứ không thể để bọn chúng đả thương ngươi.

Từng lời từng câu nói ra như chém đinh chặt sắt khiến Phương Tuyết Nghi không thể nào cự tuyệt, chàng đành cung thủ bái dài và nói:

- Lão tiền bối thương yêu che chở như vậy thật khiến vản bối vạn phần cảm động.

Tuy nhiên trong lòng chàng lại nghĩ:

- Lão quan tâm đến ta như vậy rốt cuộc là vì điều gì? Hơn nữa, hình như lão tự biết võ công của mình không bằng Ngũ Đại Ma Chủ?

Trong lúc suy nghĩ thì chàng có ý định tương vấn nhưng bỗng nhiên chàng cảm thấy dù lão và Ngũ Đại Ma Chủ có ân oán thì cũng chẳng có gì lạ, nếu mình truy cứu thì há chẳng phải làm mất đi phong độ người quân tử sao?

Nghĩ thế nên chàng mĩm cười, nói:

- Lão tiền bối, vản bối có một chuyện cần phải nói với lão tiền bối.

Tống Phu mĩm cười, hỏi:

- Chuyện gì?

- Nội trong ba ngày nếu có người trong Ngũ Ma đến thì có khi vản bối phải động thủ với bọn chúng.

- Điều nầy lão khiếu đã nghĩ tới.

- Vì vậy vản bối và tiền bối phải có một thoả hiệp.

- Thoả hiệp thế nào?

- Nếu vản bối và người trong Ngũ Ma động thủ mà vản bối chưa lộ bại tướng thì lão tiến bối không được xuất thủ tương trợ.

Tống Phù sững người, lão kêu lên:

- Chuyện này...

Phương Tuyết Nghi nghiêm túc nói tiếp:

- Lão tiền bối không thể không đồng ý, nếu không tất sẽ có hại đến danh vọng sư môn của vản bối, không chừng còn bức vản bối rơi vào cảnh tự tuyệt.

Tống Phù trầm ngâm một lát rồi nói:

- Lão đệ, lệnh sư là ai?

Thì ra lúc nầy lão mới nhớ là chưa hỏi qua sư môn của Phương Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Lão tiền bối chưa trả lời vản bối mà!

Tống Phù thầm nghĩ:

- Nếu ta không đồng ý với hắn thì sợ rằng hài tử này đã nói là làm, để hắn tự tận thì quả thật là tội của ta quá lớn.

Nghĩ đoạn lão nói:

- Được! Lão phu đồng ý với lão đệ ngươi.

Phương Tuyết Nghi cung thủ, nói:

- Đa tạ lão tiền bối.

Nói xong chàng chậm rải ngồi xuống rồi không nói gì nữa.

Tống Phù chờ một hồi mà không thấy chàng khai khẩu thì cảm thấy kỳ quái liền hỏi:

- Lão đệ, sao ngươi không nói nữa?

Tuyết Nghi thừa biết là lão muốn hỏi gì nhưng ngoài miệng chàng vẫn nói:

- Lão tiến bối có điều gì chỉ giáo chăng?

Tống Phù phá lên cười rồi nói:

- Khá lắm, lão đệ ngươi cũng biết giả vờ đấy. Này lệnh sư là ai, sao ngươi không chịu nói ra?

Phương Tuyết Nghi không tìm ra lý do gì để từ chối nên đành gượng cười nói:

- Tống lão, không phải vản bối không muốn nói, trừ phi người trong Ngũ Ma không đến, nếu không thì lão tiền bối tất sẽ nhận ra lai lịch võ công của vản bối.

Tống Phù chau mày nói:

- Nói vậy có nghĩa lệnh sư là một nhân vật rất có danh vọng?

Tuyết Nghi mĩm cười hỏi lại:

- Tống lão, lão có đợi không?

Tống Phù nói:

- Đứng dậy, trời đã không còn sớm, nếu ngươi chẳng nhắc thì lão phu cũng quên cả chuyện đói khát.

Lao chậm rải đứng lên rồi nói tiếp:

- Chúng ta hạ sơn tìm nơi nào đó ăn một bụng rồi trở lại chờ bọn Ngũ Ma nhé!

Tuyết Nghi nói:

- Xin y lệnh!

Hai người lập tức theo lối cũ hạ sơn, vì là vùng hoang sơn dã lạnh nên có thể thi triển khinh công mà không kiêng kỵ gì, nhờ vậy, chưa cạn tuần trà thì hai người đã đến một tiểu trấn.

Phương Tuyết Nghi theo Tống Phù vào một tửu quán, hai ngươi gọi mấy món ăn và hai bình rượu rồi đánh một bửa no say.

Chừng nữa canh giờ sau thì cả hai đã quay trở lại dãy núi thấp gần ngôi nhà cỏ.

Đêm đó không có chuyện gì xảy ra.

Sáng hôm sau thì Cao Vô Địch tìm đến chỗ hai người trú ngụ, gã nhìn thấy Đại Mạc Quỷ Thủ Tống Phù thì kinh ngạc không ít.

Gã vội hỏi Phương Tuyết Nghi:

- Phương huynh đệ, vị lão nhân nầy là ai vậy? Phải chăng là sư phụ của tiểu huynh đệ?

Nói đoạn hắn cung thủ hành lễ với Tống Phù.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Cao huynh đến sớm quá! Vị lão tiền bối này không phải là sư phụ của tại hạ, lão là một nhân vật rất có danh vọng trong võ lâm, nói ra nhất định là Cao huynh đã biết.

Cao Vô Địch chuyển mục quang nhìn qua Tống Phù rồi trầm giọng nói:

- Tại hạ chưa từng nghe nói về người nào có tướng mạo giống vị lão nhân nay!

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Các hạ là thuộc hạ của vị Ma Chủ nào? Đại hiệu xưng hô thế nào?

Cao Vô Địch nói:

- Tại hạ là Cao Vô Địch, là thủ toà của Tứ Linh Giáo, còn như là thuộc hạ của vị Ma Chủ nào thì tại hạ không dám nói, mong lão trượng thông cảm.

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Trong giang hồ rất ít nghe nói về Tứ Linh Giáo, có lẻ đây là một tổ chức mới khai bang lập phái?

Cao Vô Địch nói:

- Không sai, bản giáo mới khai lập chừng một năm nay.

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Quả nhiên là bang hội mới khai lập.

Cao Vô Địch cung thủ nói:

- Lão trượng có thể cho biết đại danh không?

Tống Phù nói:

- Tại sao lại không thể? Lão phu là Tống Phù.

Cao Vô Địch cả kinh thất sắc, gã ngẫn người hồi lâu rồi mới cung thủ, nói:

- Thì ra là Đại Mạc Quỷ Thủ Tống lão tiền bối, thất kính, thật là thất kính!

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Không cần khách khí!

Lão hơi ngưng lại rồi tiếp:

- Ma Đao Điền Nguyên là thuộc hạ của ngươi?

Cao Vô Địch nói:

- Có thể gọi là như vậy.

Bỗng nhiên Tống Phù trầm giọng nói:

- Có một chuyện mà lão phu đành phải thỉnh giáo các hạ.

Cao Vô Địch nghe khẩu khí thì cảm thấy có điều chẳng lành nên vội nói:

- Có chuyện gì Tống lão cứ hỏi.

Tống Phù cười nhạt, nói:

- Ma Đao Điền Nguyên đã là thuộc hạ của ngươi thì tất nhiên ngươi phải biết những chuyện hắn làm phải không?

Cao Vô Địch ngập ngừng:

- Chuyện này... Còn phải xem là chuyện gì nữa.

Tống Phù nói:

- Hơn trăm sinh mạng của Trình gia trang ở thành Gia Định là do Ma Đao Điền Nguyên hạ thủ phải không?

Phương Tuyết Nghi vốn đứng một bên lắng nghe, lúc nầy nghe Tống Phù nói đến chuyện Trình gia trang bị hại thì chàng buột miệng nói:

- Tống lão cũng biết Trình trang chủ à?

Tống Phù thở dài một hồi rồi nói:

- Không những biết mà còn là thân gia với nhau. Lão phu chẳng ngờ ba năm không gặp mà đôi bên phải vỉnh viển xa cách, thật là di hận cả một đời!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Xem ra như vậy là chúng ta cò cùng cừu gia rồi.

Tống Phù ngạc nhiên hỏi lại:

- Cái gì? Hoá ra việc ngươi giết Điền Nguyên là không phải vì thân gia của lão phu?

Tuyết Nghi nói:

- Không hoàn toàn như vậy vản bối có ba vị thúc bá là cừu nhân của Ma Đao Điền Nguyên, do vậy vản bối giết lão ta trước là báo thù cho Trình gia trang, sau cũng là vì...

Tống Phù liền hỏi:

- Lão đệ, ba vị thúc bá của ngươi là ai?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Là Trung Châu Tam Hiệp!

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Ngươi là điệt tử của Phương Thiên Thành chăng?

Tuyết Nghi hỏi lại:

- Lão tiền bối cũng biết bá phụ của vản bối à?

Tống Phù nói:

- Trung Châu Tam Hiệp là chỗ quen biết với lão phu, chỉ có điều mấy năm qua không gặp nhau thôi.

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp:

- Lão đệ, võ công của ngươi đã do Trung Châu Tam Hiệp truyền thụ chăng.

Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Ba vị thúc bá không hề truyền thụ võ công cho vản bối.

Tống Phù ngạc nhiên nói:

- Vậy lệnh sư là một nhân vật khác?

Tuyết Nghi nói:

- Đúng vậy!

Tống Phù trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đúng rồi, võ công của Trung Châu Tam Hiệp không tầm thường nhưng sợ rằng vẫn không phải là địch thủ của Ma Đao Điền Nguyên, ngươi đã có thể xuất nhất kiếm giết Điền Nguyên thì đũ thấy võ công của ngươi cao cường hơn Điền Nguyên nhiều. Tất nhiên là Trung Châu Tam Hiệp không thể giáo luyện ra cao thủ như vậy rồi.

Cao Vô Địch xen vào:

- Đừng nói là Trung Châu Tam Hiệp, với kiếm pháp của Phương huynh đệ mà luận thì sợ rằng ngay cả Đạt Ma Tam Kiếm của Thiếu Lâm cũng không thể nhanh bằng.

Tống Phù gật dầu, nói:

- Không sai, lão phu thấy kiếm thế hắn xuất ra quả nhiên rất thần kỳ. Đương kim võ lâm ngoài Kiếm Thần Trần đại hiệp ra thì còn ai có được kiếm pháp cao siêu như vậy.

Bỗng nhiên lão nhướng mày cười lớn rồi nói tiếp:

- Đúng rồi, lão phu đã hiểu ra.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Tống lão hiểu ra điều gì?

Tống Phù nói:

- Ngươi là truyền nhân của Kiếm Thần, phải không?

Lời này vừa xuất thì thần sắc của Cao Vô Địch chợt biến, gã buột miệng nói:

- Phương huynh đệ, ngươi là đệ tử của Kiếm Thần Trần Hy Chính thật sao?

Phương Tuyết Nghi thấy cục diện trước mặt, nếu mình muốn gặp Ngũ Đại Ma Chủ để thử võ công bọn chúng thì tuyệt nhiên không thể thừa nhận là truyền nhân của Kiếm Thần, nếu không thì nhất định Cao Vô Địch sẽ không thể dung mình ở lại đây.

Nhưng chàng lại cảm thấy, đã là đệ tử của Kiếm Thần Trần Hy Chính mà không dám thừa nhận sư tôn trước mặt người khác thì bất hiếu quá.

Hai ý tưởng trái ngược nhau nên nhất thời chàng không biết trả lời thế nào cho phải.

Cao Vô Địch chăm chú nhìn Tuyết Nghi một lúc rồi nói:

- Phương huynh đệ, sao ngươi không chịu nói? Rốt cuộc lão đệ ngươi có phải là truyền nhân của Kiếm Thần không?

Đang lúc khẩn trương thì một ý niệm chợt nảy sinh trong đầu, Phương Tuyết Nghi liền nói:

- Ân sư của tại hạ là một vị tự xưng là Đông Nhĩ lão nhân. Còn người có phải là Kiếm Thần đại hiệp hay không thì tại hạ chưa từng hỏi!

Cách trả lời này quả nhiên là ổn thoả cả hai phương diện, vừa không khiến Cao Vô Địch lo lắng mà ra lệnh đuổi khách, lại vừa không phạm tội bất hiếu không dám thừa nhận sư môn. Bởi lẽ bốn chữ "Đông Nhĩ lão nhân" vốn dĩ do sư phụ tự xưng với chàng.

Phương Tuyết Nghi vừa dứt lời thì nghe Cao Vô Địch thở phào mốt hơi rồi nói:

- Thế thì tốt rồi.

Tống Phù chau mày suy nghĩ rồi lẩm nhẩm tự nói:

- Bốn chữ Đông Nhĩ lão nhân này quả thật là hoàn toàn xa lạ đối với lão phu!

Phương Tuyết Nghi cười thầm và nghĩ:

- Nếu không xa lạ thì làm sao ta nói ra?

Tuy nghĩ vậy nhưng ngoài miệng thì nói:

- Gia sư ẩn cư mấy mươi năm nên tự nhiên là trong võ lâm không có ai nhận biết được người.

Tống Phù liếc nhìn Tuyết Nghi và hỏi:

- Lão đệ, hiện Trung Châu Tam Hiệp đang ở đâu?

Tuyết Nghi nói:

- Vãn bối học nghệ mấy năm qua ở chốn thâm sơn và chỉ mới hạ sơn chưa đầy một tháng nên

vẫn chưa thể về Trung Nguyên bái kiến mấy vị thúc bá.

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Thì ra ngươi cũng chưa gặp bọn họ.

Lão hơi ngừng giây lát rồi nói tiếp:

- Lão phu từ Đại Mạc đông lai chuyến này là vốn định cùng bọn lão đệ Trịnh Đại Cương thương lượng một đại sư, chẳng ngờ đi khắp dãy Trung Châu cũng không gặp ba người bọn họ. Hỏi thăm thì nghe nói bọn họ đã đến Xuyên Tây phó ước với Ma Đao Điền Nguyên, nhưng lão phu tìm đến Xuyên Tây này thì không những chẳng tìm được Trung Châu Tam Hiệp mà còn gặp phải cảnh nhi nữ thân gia Trình Tử Vọng bị tàn hại cả nhà, ôi...

Lão thở dài một hơi rồi ngưng lại.

Hồi 19 - Tứ Linh Giáo

Lúc này thái độ của Cao Vô Địch đã bình phục trở lại, gã nhìn Tuyết Nghi rồi nhìn Đại Mạc Quỷ Thủ và cung thủ nói:

- Tống lão, tại hạ có biết vài manh mối về huyết án ở Trình gia trang.

Tống Phù nghe vậy nhưng vẫn bình thản như đã tiên liệu được điều nầy, lão nói:

- Ngươi không tiện nói ra phải không?

Cao Vô Địch khẳng khái nói:

- Nếu không tiện nói ra thì tại hạ đã thoái thác là không biết chuyện này.

Tống Phù nói:

- Vậy thì lão phu chờ nghe đây!

Cao Vô Địch nói:

- Cả nhà của Trình Tử Vọng là do dư đảng của Kiếm Môn Ngũ Quỷ và Ma Đao Điền Nguyên tàn hại.

Tống Phù trầm giọng nói:

- Quả nhiên là bọn chúng.

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói:

- Vì chuyện của Trung Châu Tam Hiệp mà Bạch Y Điếu Khách Thành Huyền Thông mới kết oán với Trình trang chủ, không ngờ bọn chúng lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như thế để đối phó với Trình trang chủ, việc này vản bối quyết không thể ngồi nhìn được.

Tống Phù không biết chuyện năm xưa Trung Châu Tam Hiệp ở nhờ Trình gia trang và kết oán với Kiếm Môn Ngũ Quỷ nên lão ngạc nhiên hỏi:

- Lão đệ, việc này có quan hệ gì với ba vị thúc bá của ngươi?

Phương Tuyết Nghi lần lượt thuật chuyện năm xưa một lượt, có điều chàng không đề cập đến chuyện Đông Nhĩ lão nhân chính là ân sư của chàng - Kiếm Thần Trần Hy Chính.

Tống Phù nghe xong thì tỏ vẻ bất ngờ, lão nói:

- Thì ra bên trong còn có nhiều khúc mắc như vậy.

Lão ngưng lại thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Điền Nguyên đã chết dưới kiếm của lão đệ, Kiếm Môn Ngũ Quỷ chết ba còn hai, hiện nay bọn chúng kết hợp với Tống Sĩ Nghĩa thành lập Tam Nghĩa Môn, thiết nghĩ bọn chúng phải có chỗ

dựa mới tồn tại được như vậy.

Cao Vô Địch lại xen vào:

- Chuyện này... Cao mỗ cũng biết đôi chút.

Phương Tuyết Nghi liền hỏi:

- Cao huynh có muốn nói ra không?

Cao Vô Địch nói:

- Phương huynh đệ, trong Ngũ Đại Ma Chủ có một vị nữ nhân dung diện như hoa xuân, lòng dạ như độc xà, ngươi có biết không?

Tuy được sư phụ nói về danh hiệu của Ngũ Đại Ma Chủ nhưng Phương Tuyết Nghi không rõ lắm, do vậy chàng buột miệng hỏi lại:

- Thiên Ma Nữ chăng?

Thì ra Kiếm Thần Trần Hy Chính lo lắng nhất là Thiên Ma Nữ trong Ngũ Đại Ma Chủ, vì vậy khi nói cho Tuyết Nghi biết thì lão nhấn mạnh đến nhân vật này và bảo chàng phải đặc biệt lưu ý đến thủ đoạn của nữ nhân quỷ kế đa đoan này. Do vậy, Cao Vô Địch vừa dứt lời thì Tuyết Nghi nghĩ đến Thiên Ma Nữ.

Nhưng Cao Vô Địch lắc đầu nói:

- Không phải.

Phương Tuyết Nghi đang suy nghĩ thì đã nghe Tống Phù khẻ nói:

- Là Ngọc Lan yêu nữ Liễu My Nương chăng?

Cao Vô Địch nói:

- Không sai chính là Liễu My Nương.

Phương Tuyết Nghi chau mày hỏi:

- Cao huynh, phải chăng Tam Nghĩa Môn được Liễu My Nương ngầm đỡ lưng phía sau?

Cao Vô Địch nói:

- Tại hạ không dám khẳng định nhưng theo tại hạ biết thì Thành Huyền Thông đã bái làm môn hạ của Liễu My Nương.

Tuyết Nghi gật đầu nói:

- Như vậy Tam Nghĩa Môn là do một tay của Liễu My Nương điều khiển rồi.

Cao Vô Địch nói:

- Có lẻ không sai.

Bỗng nhiên Tống Phù cao giọng nói:

- Lão phu gởi thân vào Tam Nghĩa Môn gần nữa năm nhưng vẫn không điều tra được cừu nhân của Trình thân gia, Thành Huyền Thông này quả nhiên là cực kỳ tinh minh.

Lão ngữa mặt thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Anh linh của thân gia ở trên cao xin phù trợ cho Tống mỗ báo thù cho các ngươi.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Không biết lão ta và Trình trang chủ có quan hệ thân gia như thế nào nhưng xem thần thái của lão thì quả nhiên là rất thương tâm.

Nghĩ đoạn chàng buột miệng nói:

- Tống lão, chúng ta đi tìm Thành Huyền Thông trước nhé.

Tống Phù ngạc nhiên hỏi lại:

- Thế còn ước hẹn ba ngày ở đây thì sao?

Tuyết Nghi nói:

- Từ đây đi Gia Định có thể khứ hồi trong ngày nên có lẻ không làm lỡ chuyện của Cao huynh đâu.

Tống Phù trầm ngâm một lát rồi nói:

- Việc phải phân tiên hậu, khẩn hay không khẩn. Lão đệ, Thành Huyền Thông cũng không bị bệnh cấp tính mà chết, vì vậy chúng ta ở lại đây vài ngày rồi đi cũng không sao.

Cao Vô Địch nghe Phương Tuyết Nghi đề cập đến chuyến đi tìm Thành Huyền Thông trước thì thần sắc biểu lộ đầy vẻ bất an, nhưng sau khi nghe Tống Phù nói thì gã vui mừng reo lên:

- Đúng vậy! Sao Phương huynh đệ không chờ sau ba ngày rồi hãy đi? Tại hạ tuy bất tài nhưng cũng nguyện hộ tống một chuyến.

Tống Phù lạnh lùng nói:

- Điều đó không cần thiết.

Cao Vô Địch đành gượng cười nói:

- Phương huynh đệ đã có khả năng thắng địch thì tại hạ không đi cũng phải.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói:

- Tại hạ xin tâm lảnh thịnh tình của Cao huynh vậy.

Chàng hơi ngưng lại rồi nói tiếp:

- Cao huynh, tại hạ có một thỉnh cầu không phải, chẳng hay Cao huynh có thể đồng ý cho không?

Cao Vô Địch cười sang sảng một tràng rồi nói:

- Phương huynh đệ có chuyện gì cứ tự nhiên nói ra, chỉ cần trong khả năng thì tại hạ sẽ tận lực.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Nếu may mắn mà tại hạ có thể giúp cho Cao huynh lui được cường địch thì Cao huynh có thể giải đáp cho tại hạ một chuyện không?

Tuy ngoài miệng nói rất hào nhoáng nhưng trong lòng Cao Vô Địch không ngừng phập phòng bất an vì gã cũng nghĩ tới một điều, với năng lực của Phương Tuyết Nghi, nếu có chuyện thỉnh cầu thì tất nhiên phải là chuyện cực kỳ khó thực hiện.

Nhưng khi nghe Phương Tuyết Nghi nói là chỉ giải đáp một chuyện thì bất giác hắn bật cười và nói:

- Rất dễ dàng! Phương huynh đệ mau nói ra xem?

Tuyết Nghi mỉm cười nói:

- Thật ra đối với Cao huynh mà nói thì chuyện này chẳng qua chỉ cần động khẩu mà thôi.

Chàng hơi ngưng lại rồi nói tiếp:

- Tại hạ chỉ mong Cao huynh cho biết mọi chuyện của Tứ Linh Giáo.

Cao Vô Địch ngẫn người, gã buột miệng hỏi lại:

- Là chuyện này ư?

Tuyết Nghi nói:

- Không sai, là chuyện này.

Cao Vô Địch phá lên cười ha hả một tràng rồi nói:

- Phương huynh đệ, chẳng phải Cao mỗ chiếm quá nhiều tiện nghi sao?

Tuyết Nghi nói:

- Không phải vậy, nên biết mọi chuyện trong Tứ Linh Giáo không phải là những chuyện mà bất kỳ đệ tử nào trong quý giáo cũng biết.

Cao Vô Địch nói:

- Không sai, dù là đệ tử trong bản giáo cũng phải phân thành nhiều đẳng cấp, thực lòng mà nói trừ hạng có thân phận như tại hạ ra thì những kẻ khác muốn biết mọi chuyện trong Tứ Linh Giáo e rằng còn khó hơn lên trời.

Tuyết Nghi mỉm cười nói:

- Cao huynh, nếu tại hạ không biết chỉ có Cao huynh mới hiểu mọi chuyện trong Tứ Linh Giáo thì tại hạ đã không nói lời thỉnh cầu.

Cao Vô Địch cười lon rồi nói:

- Phương huynh đệ, đừng nói là chuyện này rất đơn giản, dù là chuyện khó hơn nữa thì tại hạ cũng đồng ý trước mới phải.

Tống Phù cười nhạt rồi nói xen vào:

- Phí lời!

Cao Vô Địch hơi biến sắc, gã định khai khẩu nói tiếp thì đã nghe Tuyết Nghi khẻ kêu lên:

- Tống lão, có người đến rồi.

Lúc nầy Tống Phù cũng cảm nhận là có người đang di đến, tiếng bước chân rất nhỏ, dường như ở ngoài xa mười trượng nên khiến lão không dễ dàng phát giác được. Như vậy đũ thấy võ công của người này tuyệt không thấp hơn lão.

Bỗng nhiên lão có ý cười ha hả một tràng dài rồi nói:

- Lão đệ, võ công của người này không tầm thường đâu!

Tống Phù vừa dứt lời thì Cao Vô Địch mới cảm nhận được là có người đang đến. Gã cả kinh buột miệng nói:

- Phương lão đệ có khi nào là...

Lời chưa dứt thì đã nghe có người lớn tiếng hỏi:

- Cao huynh có trong rừng không?

Cao Vô Địch thở phào một hồi, gã nói:

- Thì ra là người của bản giáo.

Nói đoạn gã quay lại và cao giọng nói:

- Bản toà ở đây!

Chớp mắt đã có một lão nhân mặc lam y, thân cao không tới ba thước, đầu nhẵn bóng, xuyên qua rừng cây mà đến. Thân pháp của người này cực kỳ nhanh khiến Phương Tuyết Nghi kinh hải không ít.

Lúc nầy Cao Vô Địch cười lớn rồi nói:

- Ngãi huynh đã trở về thì tại hạ yên tâm rồi.

Lão nhân lùn không ngừng nhìn Tống Phù và Phương Tuyết Nghi. Cao Vô Địch vừa dứt lời thì lão đã nói ngay:

- Cao huynh, hai vị nầy là ai vậy?

Cao Vô Địch cười hì hì nói:

- Ngãi huynh, tại hạ dang muốn giới thiệu đây.

Gã chỉ Tống Phù rồi nói tiếp:

-Vị này nỗi danh ở mạc Bắc, nhưng lại nỗi tiếng là hiệp khách ở Trung Nguyên - Đại Mạc Quỷ Thủ Tống lão.

Nhất thời lão nhân lùn không dấu được vẻ kinh ngạc, lão vội cung thủ nói:

- Thì ra Tống thần thâu, tiểu lão nhi thất kính rồi.

Tống Phù vuốt chòm râu dê và mĩm cười nói:

- Đại danh của tôn giá xưng hô thế nào?

Lão nhân lùn đáp:

- Tiểu lão là Ngãi Đông Hải.

Đại Mạc Quỷ Thủ Tống Phù hơi biến sắc, nhưng lão lập tức phá lên cười ha hả rồi nói:

- Đạp Ba Đoãn Tẩu chăng? Thảo nào khinh công tuyệt vời như vậy!

Ngãi Dông Hải mĩm cười nói:

- Quá khen, khinh công của Tống huynh có thể xưng là thiên hạ đệ nhứt, chút tay chân của tiểu lão nhi thì làm sao đáng để cho Tống huynh quan tâm.

Tống Phù chau mày nói:

-Không dám, Ngãi huynh đề cao lão phu rồi.

Thì ra hai lão nhân này đều là nhân vật có khinh công thượng thặng trong võ lâm nên đã sớm nghe danh nhau, bây giờ tương kiến thì nhất thời khó tránh khỏi có ý khiêm nhường.

Cao Vô Địch tuy cũng rất khâm phục danh khí của Đại Mạc Quỷ Thủ nhưng nếu so sánh với Phương Tuyết Nghi thì gã có phần kính phục chàng hơn. Vì thế khi lão thấy hai lão nhân vừa dứt lời thì lập tức nói với Ngãi Đông Hải:

- Ngải huynh, vi nầy là Phương Tuyết Nghi - Phương huynh đệ, Ngãi huynh mau tham kiến đi.

Nghe khẩu khí của Cao Vô Địch thì Ngãi Đông Hải bất giác ngẫn người, lão nói:

- Phương Tuyết Nghi? Dường như lão phu chưa từng nghe danh hiệu của vị lão đệ này!

Cao Vô Địch nghe lão nói vậy thì trong lòng có vẻ không vui, gã trầm sắc diện nói:

- Ngãi huynh, người có chí không cần cao niên, tại hạ nhỏ hơn Ngãi huynh không ít tuổi nhưng thân phận của tại hạ trong Tứ Linh Giáo hình như không thấp hơn Ngãi huynh.

Ngãi Đông Hải vội nói:

- Cao huynh nói gì vậy, tại hạ tuyệt không có ý so sánh như vậy.

Lão ngừng lại rồi day qua Phương Tuyết Nghi cung thủ nói:

- Phương huynh đệ!

Phương Tuyết Nghi cười thầm trong bụng, chàng nói:

- Tại hạ Phương Tuyết Nghi tham kiến Ngãi lão.

Lúc nầy thần thái của Cao Vô Địch mới thư giản, gã cười hì hì rồi nói:

- Vị Phương huynh đệ này tuy niên kỷ không cao nhưng võ công cực kỳ cao cường, có thể nói là cả đời tại hạ chưa từng thấy bao giờ. Sợ rằng ngay cả giáo chủ cũng không....

Cao Vô Địch phát hiện mình lỡ lời nên vội vàng bế khẩu ngay.

Ngãi Đông Hải đột nhiên biến sắc, lão buột miệng nói:

- Cao huynh, vị Phương huynh đệ nầy là môn hạ của vị cao nhân nào vậy?

Cao Vô Địch nói:

- Chuyện này... Phương huynh đệ chưa nói ra nhưng tại hạ đã tận mắt mục kiến võ công của Phương huynh đệ.

Ngãi Đông Hải tiếp lời:

- Mục kiến ở nơi nào?

Rõ ràng Ngãi Đông Hải có vẻ không tin.

Cao Vô Địch cười nhạt nói:

- Ngay tại nơi này!

Ngãi Đông Hải chuyển mục quang từ Cao Vô Địch sang Phương Tuyết Nghi rồi ngược lại, lão nói:

- Cao huynh, nói vậy là Cao huynh đích thân xuất thủ tỷ thí với Phương huynh đệ này chăng?

Cao Vô Địch mĩm cười nói:

- Không phải vậy.

Ngãi Đông Hải ngạc nhiên nói:

- Cao huynh không động thủ thì làm sao biết công lực của Phương lão đệ là vô địch?

Cao Vô Địch chậm rải nói:

- Ngãi huynh, là Điền hộ pháp xuất thủ đấy.

Ngãi Đông Hải hỏi lại:

- Là Điền Nguyên? Lão ta đi đâu rồi?

Cao Vô Địch cười nhạt nói:

- Lão ta đi làm khách ở U Linh điện rồi, Ngãi huynh thấy đao pháp của Ma Đao Điền Nguyên như thế nào?

Ngãi Đông Hải nghe nói Ma Đao Điền Nguyên đã vong mạng thì không khỏi kinh hải, lại nghe Cao Vô Địch hỏi nhận xét của mình về đao pháp của Ma Đao Điền Nguyên thì lão chẳng kịp suy nghĩ mà trả lời ngay:

- Có thể liệt vào hạng cao thủ đệ nhất.

Cao Vô Địch tiếp lời:

- Nếu Ngãi huynh và Điền Nguyên động thủ thì Ngãi huynh có nắm chắc là sẽ lấy mạng lão ta không?

Ngãi Đông Hải thầm nghĩ:

- Điền Nguyên đã chết trong tay họ Phương rồi thì dù ta có khoác lác vài câu thì cũng chẳng sợ bọn họ vạch trần.

Nghĩ đoạn lão mĩm cười nói:

- Trong vòng năm chiêu tại hạ tất sẽ thủ thắng.

Trong tưởng tượng của lão, với niên kỷ của Tuyết Nghi thì dù có thể thắng Ma Đao Điền Nguyên thật sự thì cũng phải trải qua một trận khổ chiến, thậm chí có thể phải đấu đến lúc song phương sức cùng lực tận mới thắng được.

Bây giờ mình nói trong vòng năm chiêu tất sẽ thủ thắng thì nhất định có thể tranh chấp uy phong với Phương Tuyết Nghi.

Nhưng lão có ngờ đâu rằng kiếm pháp của Phương Tuyết Nghi cao minh đến độ lão có nằm mộng cũng không tưởng tượng ra nỗi.

Cao Vô Địch phá lên cười một tràng dài rồi nói:

- Ngãi huynh lão cần tới năm chiêu mới lấy mạng Điền Nguyên nhưng Phương huynh đệ thì chỉ dùng một chiêu chưa biến hoá hoàn toàn mà đã tiễn Điền hộ pháp của bổn giáo vào quỷ môn quan rồi.

Ngãi Đông Hải như người từ trên trời rớt xuống, lão ngẫn người hồi lâu rồi mới nói:

- Có chuyện như thế sao?

Cao Vô Địch nói:

- Tại hạ tận mắt mục kiến thì không thể sai được.

Lúc nầy Ngãi Đông Hải mới thay đổi thái độ, lão nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi cung thủ nói:

- Phương lão đệ, tiểu lão nhi xin hành lễ tham kiến lần nữa.

Phương Tuyết Nghi vội nói:

- Không dám nhận, Cao huynh đề cao tại hạ như vậy là có phần thái quá rồi.

Cao Vô Địch mĩm cười, nói:

- Không hề thái quá, võ công của Phương huynh đệ cao cường thế nào tại hạ đã nhìn rất rõ, Ngãi huynh cũng không nên nghĩ rằng tại hạ thổi phồng người khác.

Lúc nầy Ngãi Đông Hải có phần tin thật, lão nói:

- Cao huynh, theo tại hạ phán đoán thì Điền hộ pháp có lý do để tự chuốc lấy tử lộ.

Cao Vô Địch cả cười rồi nói:

- Đương nhiên, nếu không thì tại hạ làm sao để cho Phương huynh đệ ở lại trọng địa của bản giáo.

Ngãi Đông Hải gật đầu nói:

- Cao huynh nói không sai, nhưng không biết tại sao Phương huynh đệ và Tống lão ca lại ở ngoài này nói chuyện?

Cao Vô Địch liền nói:

- Tại hạ đã nhiệt tâm thỉnh mời vào trong nhà nhưng đây là bản ý của Phương huynh đệ và Tống lão, nghĩ lại thì thật là quả thất lễ.

Ngãi Đông Hải nói:

- Cao huynh đã cảm thấy thất lễ thì tại hạ cũng cảm thấy bất an.

Cao Vô Địch mĩm cười nói:

- Ngãi huynh, vừa rồi trông huynh có vẻ khẩn trương, chẳng hay có tin tức gì của đối phương không?

Ngãi Đông Hải nói:

- Chuyện này...

Lão trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

- Tại hạ nghe nói tối hôm qua vị yêu nữ đó đã xuất hiện ở Gia Định.

Cao Vô Địch nói:

- Chuyện này... Tại hạ đã tiếp nhận được mật lệnh, trong mười ngày tới, giáo chủ không thể trở về được.

Ngãi Đông Hải kinh ngạc kêu lên:

- Cao huynh, chúng ta...

Cao Vô Địch không cho Ngãi Đông Hải nói hết câu, gã cười ha hả một tràng rồi nói:

- Ngãi huynh không cần lo lắng, việc này tại hạ đã có an bài.

Gã dịch mục quang sang Phương Tuyết Nghi và mĩm cười nói tiếp:

- Phương huynh đệ sẽ ở lại đây giúp chúng ta giải trừ đại nạn.

Ngãi Đông Hải cũng nghĩ là Phương Tuyết Nghi và Tống lão sẽ ở lại, nhưng lão không ngờ rằng bọn họ ở lại là để giúp Tứ Linh Giáo đối phó cường địch. Vì thế, sau khi nghe Cao Vô Địch nói xong thì lão ngẫn người như không tin vào tai mình.

Cao Vô Địch không nhịn được cười, gã hỏi:

- Ngãi huynh làm sao thế?

Ngãi Đông Hải nói:

- Chuyện này hình như... Hình như hơi mạo hiểm đấy!

Thì ra, tuy lão tin là võ công của Phương Tuyết Nghi không

tầm thường nhưng vẫn không dám tin là võ công của chàng đũ để đối phó với người trong Ngũ Đại Ma Chủ.

Bỗng nhiên Tống Phù phá lên cười rồi nói:

- Ngãi huynh không tin tưởng Phương lão đệ chăng?

Ngãi Đông Hải nói:

- Tại hạ cảm thấy Phương lão đệ trẻ tuổi như vậy thì làm sao có thể tương luân với người trong Ngũ Ma? Bản giáo và bọn họ có thù có oán nên chuyện bị đối phương làm hại cũng không có gì đáng nói, nhưng Phương lão đệ...

Tống Phù nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói:

- Lão đệ, hình như người ta không tin tưởng chúng ta rồi.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười tiếp lời:

- Tống lão, vản bối đã hứa với Cao huynh thì tốt xấu thế nào cũng phải ở lại ba ngày!

Tống Phù nói:

- Lão đệ, chẳng phải là người ta hạ lệnh đuổi khách đó sao?

Tuyết Nghi cười lớn rồi nói:

- Không thể! Cao huynh nói xem có phải không?

Cao Vô Địch nói:

- Đương nhiên là không phải rồi, tại hạ may mắn được Phương huynh đệ đồng ý ở lại thì làm sao có thể đuổi Phương huynh đệ đi?

Gã quay sang nói với Ngãi Đông Hải:

- Ngải huynh, tại hạ đã mục kiến võ công của Phương huynh đệ, Ngãi huynh không cần lo lắng nữa.

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- Nếu Cao huynh và Ngãi tiền bối có chuyện gì thì cứ việc trở vào nhà trước.

Cao Vô Địch vội nói:

- Làm thế sao được? Nhị vị là khách quý của bổn giáo…

Lời chưa dứt thì đột nhiên nghe ngoài bìa rừng có tiếng người quát lớn:

- Là kẻ nào?

Tiếng quát này khá bất ngờ nên khiến cho Cao Vô Địch thất sắc, gã vội nói:

- Ngãi huynh, người nào quát tháo bên ngoài vậy?

Lúc nầy đột nhiên bên ngoài rừng có tiếng rú thảm thiết vang lên.

Ngãi Đông Hải không kịp nói một lời, lão vội xoay người phóng ra bìa rừng nhanh như chớp.

Cao Vô Địch cũng lặng lẻ phóng theo sau mà không kịp nói gì với Tống Phù và Tuyết Nghi.

Tống Phù khe nói:

- Lão đệ, có lẻ là cường địch tới rồi.

Tuyết Nghi buột miệng hỏi lại:

- Là Ngũ Đại Ma Chủ?

Tống Phù nói:

- Nếu lão phu đoán không sai thì kẻ đến đây chính là yêu nữ Liễu My Nương.

Tuyết Nghi liền hỏi:

- Tống lão, chúng ta ra xem thử chứ?

Tống Phù khẻ gật đầu, hai người lập tức sải bước phóng ra ngoài rừng. Chỉ thấy Cao Vô Địch và Ngãi Đông Hải đang đứng đối diện

với một nữ nhân có vóc người thon thả, toàn thân mặc hắc bào nhưng không biết nữ nhân nầy là ai nên khẻ hỏi:

- Tống lão, nữ nhân nầy là một trong Ngũ Ma?

Tống Phù nói:

- Có lẻ là vậy.

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Tống lão, làm thế nào lão biết?

Tống Phù cất lời, nói:

- Lão đệ, theo tướng mạo nữ nhân này thì có lẻ ả là nữ ma họ Liễu nhưng trên người ả không mang ngọc địch nên lão phu không thể khẳng định ả là Liễu My Nương hay không.

Tuyết Nghi nói:

- Tống lão, chúng ta bước ra hỏi thử xem!

Nói đoạn chàng bước tiến thẳng về phía hắc y nữ nhân.

Tống Phù lo lắng cho chàng trẻ tuổi bốc đồng, không biết đường lợi hại nên vội phóng bước vượt lên phía trước, đồng thời lão nói khẻ:

- Lão đệ, ngươi chớ khinh xuất đấy.

Tuyết Nghi nói:

- Vản bối nhớ rồi.

Lão vừa dứt lời thì hai người đã đến bên cạnh Cao Vô Địch.

Hồi 20 - Sơ Đấu Nữ Ma

Lúc nầy Cao Vô Địch đang cung cung kính kính nói với Hắc y nữ nhân:

- Lão tiền bối và giáo chủ của vản bối là chỗ đạo nghĩa tương giao, hôm nay tiền bối giá lâm qua bất ngờ, vản bối lại đang có khách nên không kịp hạ sơn cung nghênh, nếu có chổ nào thất lễ, kính mong lão tiền bối chớ trách.

Hắc y phu nhân không quá tứ tuần nhưng Cao Vô Địch vẫn khiêm tốn xưng là vản bối, điều đó đã nói phu nhân này tất phải là một vị trong Ngũ Đại ma chủ.

Ngải Đông Hải cung thủ, tiếp lời:

- Liễu cô nương. Lão khiếu cũng vừa từ thành Gia Định trở về, vì nghe nói là cô nương sẽ đến đây, nhưng không ngờ cô nương lại đến nhanh như vậy.

Thì ra Hắc y phu nhân này chính là Liễu My Nương.

Liễu My Nương chớp chớp đôi mắt hạnh và nhoẻn miệng cười rồi nói:

- Ngải đại hiệp thật là khéo nói, hiện tại Đồng Tử Kỳ có trong ngôi nhà cỏ không?

Tống Phù nghe vậy thì cả kinh, lão thầm nghĩ:

- Thì ra giáo chủ Tứ Linh Giáo chính là Đại Chủy Hồn Đồng Tử Kỳ.

Phương Tuyết Nghi cũng thầm nghĩ:

- Tứ Linh Giáo là do Đồng Tử Kỳ thành lập nhưng không biết Tam Nghĩa Môn là do ai chủ trì?

Hai người đang suy nghĩ thì chợt nghe Liễu My Nương cười khanh khách một tràng rồi nói:

- Nếu Đồng Tử Kỳ không có nhà thì bằng vào nhị vị là có lẻ không giữ được phân đường Xuyên Tây của Tứ Linh Giáo rồi.

Cao Vô Địch vội nói:

- Liễu tiền bối, tệ giáo chủ không có nhà, dù tiền bối phá huỷ phân đường của tại hạ thì không biết việc đó có ích lợi gì đối với tiền bối?

Liễu My Nương mĩm cười, nói:

- Trông ngươi thân dài vai rộng thì có lẻ là Cao Vô Địch trong Cao - Đoản - Bụng - Sấu tứ đại cao thủ của Đồng Tử Kỳ?

Cao Vô Địch nói:

- Không dám.

Liễu My Nương tiếp lời:

- Nghe nói ngươi có ngoại hiệu Thần Lực Thiên Vương thì nhất định là trời sinh thần lực hơn người rồi.

- Cao mỗ được trời cho thân thể cường tráng, còn mấy cân lực thì có đáng gọi là gì, trước mặt Liễu tiền bối thì càng không đáng nhắc tới.

Liễu My Nương nói:

- Ta thử xem ngươi khoẽ thế nào nhé? Nếu ngươi quả thật là thiên sinh thần lực thì tự nhiên phải mạnh hơn hạng phu nhân ta nhiều rồi.

Cao Vô Địch biến sắc, gã vội nói:

- Cao mỗ đâu dám so sánh với tiền bối? Giáo chủ biết được và trách tội thì Cao mỗ không thể nào chịu nỗi.

Liễu My Nương mĩm cười, nói:

- Không sao, dù thế nào thì Đồng Tử Kỳ cũng không thể trách ngươi, ngươi không cần phải lo lắng.

Cao Vô Địch không hiểu ra ý của Liễu My Nương nên vội hỏi lại:

- Phải chăng Liễu tiền bối sẽ xin tệ giáo chủ tha thứ thay cho Cao mỗ.

Liễu My Nương không nhịn được nên ôm bụng cười.

Ngải Đông Hải chau mày, nói:

- Cao huynh, Liễu cô nương muốn nói là...

Song mục của Liễu My Nương chợt sáng lên, bà ta nín cười và quát lớn:

- Họ Ngải kia, lão cho rằng lão thông minh hơn hắn chăng? Hôm nay bổn cô nương thu thập lão trước cũng được.

Lời vừa dứt thì Ngải Đông Hải đã thấy bóng người lay động trước mặt, lão chưa kịp có phản ứng thì "bốp" một tiếng, năm đầu ngón tay của Liễu My Nương đã in rành rành trên gò má xương xẩu của lão.

Liễu My Nương tát tai Ngải Đông Hải xong thì Cao Vô Địch mới hiểu ra thâm ý của bà ta, bất giác hai mắt của gã trợn tròn, gã quát lớn:

- Liễu My Nương, vừa rồi ngươi muốn nói là Cao mỗ sẽ không thể sống đến khi giáo chủ trở về phải không?

Liễu My Nương cười nhạt, nói:

- Ngu như bò, bây giờ ngươi mới hiểu sao?

Tuy thừa biết là không phải đối thủ của Liễu My Nương, nhưng Cao Vô Địch không thể nào chịu nỗi những lời châm biếm và nhục nhả đó, gã quát lớn:

- Liễu My Nương, ngươi quá xem thường Cao mỗ rồi đấy!

Liễu My Nương thản nhiên nói:

- Thế nào, ngươi không phục chăng?

Cao Vô Địch nộ khí xung thiên nên quên cả đường lợi hại, gã quát tiếp:

- Không sai, Cao mỗ đang muốn thỉnh giáo mấy chiêu võ công cao minh của ngươi đấy.

Nói đoạn gã lập tức vung chưởng đánh thẳng vào vai trái Liễu My Nương.

Nguyên chưởng của gã là nhắm vào bụng dưới của Liễu My Nương nhưng gã chợt nhớ ra đối phương là hạng nữ lưu nên chưởng thế vừa phát thì lập tức thay đổi phương vị công kích. Liễu My Nương thấy Cao Vô Địch xuất chưởng thì mắt hạnh đột hiện sát cơ, ngọc thủ vung lên định hạ tuyệt chiêu, đưa Cao Vô Địch vào tử địa. Nhưng khi phát hiện thế chưởng của đối phương đi được nữa đường thay đổi phương vị thì bà ta biến chỉ thủ thành chưởng và chém ngang vào người Cao Vô Địch như đơn đao.

Tống Phù thấy vậy thì khẻ nói:

- Phương lão đệ, Cao Vô Địch khó thoát được tử kiếp rồi!

Phương Tuyết Nghi cũng nhận ra điều đó, chàng nói:

- Không sai! Nhưng Cao huynh cũng không mất đi phong độ của một vị quân tử.

Chợt nghe Liễu My Nương quát lớn:

- Cao Vô Địch, ngươi muốn cùng ta giao tiếp vài chiêu là quá sai lầm rồi, nghĩ tình ngươi không cam tâm làm hạng lỗ mảng với hành động khinh bạc nên chỉ cần ngươi chuyễn sang làm thuộc hạ cho Liễu My Nương ta thì ta sẽ miễn chết cho ngươi, ngươi muốn hay không?

Song phương đang kịch đấu nhưng Liễu My Nương vẫn ung dung nói chuyện đũ thấy võ công của bà ta cao hơn Cao Vô Địch như thế nào rồi. Thế nhưng Cao Vô Địch vẫn nộ khí xung thiên, gã xuất liên tiếp bảy tám chưởng, xem như là câu trả lời.

Ngọc diện của Liễu My Nương hơi biến sắc, bà ta lạnh lùng nói:

- Ngươi không muốn nhận sự đề bạt chăng? Chọc cho nộ khí của ta phát lên thì ngươi không muốn sống nữa rồi!

Cao Vô Địch quát lớn:

- Cao mỗ chỉ biết sinh tử chứ không biết đầu hàng!

Lời vừa dứt thì chưởng của gã cũng vừa lúc đánh trúng vào tâm chưởng của Liễu My Nương.

Theo ngoại hiệu Thần Lực Thiên Vương của gã mà nói thì chưởng vừa rồi chi ít cũng có vài trăm cân lực đạo, Liễu My Nương thân hình ẻo lả thì làm sao có thể chịu nỗi?

Thế nhưng quái lạ là khi chưởng của Cao Vô Địch tương tiếp với chưởng của Liễu My Nương thì dường như chẳng có tí lực đạo nào, trong cứ như một thường nhân xuất chưởng vậy.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi cảm thấy, nếu để gã đấu tiếp thì không cần Liễu My Nương phản kích mà sự hao tổn nguyên khí cũng khiến Cao Vô Địch lao lực rồi chết.

Ý nghĩ vừa hiện ra trong đầu thì chàng tung người đến trước và quát lớn:

- Cao huynh mau lui bước để tại hạ thử vài chiêu võ công của ma nữ này.

Vừa nói chàng vừa xuất một chưởng vỗ về phía Liễu My Nương.

Liễu My Nương cười khanh khách một tràng rồi nói:

- Cả hai ngươi cùng lên, nhưng sợ rằng cũng không chịu nói vài hiệp.

Vừa nói bà ta vừa chờ đợi nghênh tiếp chưởng của Tuyết Nghi. Thế nhưng, chưởng thế của Tuyết Nghi bỗng nhiên biến thành chỉ và điểm vào Khúc Trì huyệt của Liễu My Nương.

Cùng lúc chàng lớn tiếng nói:

- Cao huynh, chúng ta đã có thỏa thuận trước, huynh không cần xen vào chuyện này.

Liễu My Nương thấy Phương Tuyết Nghi biến chiêu cực nhanh thì bất giác biến sắc, bà ta kêu thất thanh một tiếng và tung người lộn ngược ra sau chừng năm trượng.

Song cước vừa chạm đất thì bà ta trợn xoe mắt hạnh nhìn Tuyết Nghi và lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là ai? Thuộc hạ của Đồng Tử Kỳ làm sao có cao thủ như vậy?

Phương Tuyết Nghi không trả lời ngay mà chàng liếc nhìn qua Cao Vô Địch và nói:

- Vừa rồi chưởng của Cao huynh, và chưởng của nữ ma này tương tiếp thì kình đạo bị Ma nữ hóa giải hoàn toàn, không biết Cao huynh đã thử vận khí chưa? Không chừng trong tâm chưởng của đối phương có tàng trử vật kỳ độc gì cũng nên?

Cao Vô Địch thộn người ra, gã nói:

- Chuyện này... Tại hạ không cảm thấy có gì dị dạng!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Thế thì tốt! Cao huynh mau lui sang một bên, cứ giao Liễu My Nương cho tại hạ là được.

Cao Vô Địch rất cảm kích, gã cung thủ nói:

- Phiền Phương huynh đệ vậy!

Lời chưa dứt thì gã đã phóng bước lui ra ngoài xa hơn trượng.

Liễu My Nương trông thấy thái độ ung dung của Phương Tuyết Nghi thì trong lòng cảm thấy kỳ quái nên thầm nghĩ:

- Tiểu tử này sao lại bình tỉnh thế? Nghe khẩu khí của hắn thì hình như không phải người trong Tứ Linh Giáo.

Bà ta đang suy nghĩ thì đã nghe Phương Tuyết Nghi nói:

- Tại hạ đã sớm nghe danh Ngũ Đại ma chủ từ lâu, hôm nay hạnh ngộ quả nhiên là bất phàm.

Liễu My Nương vừa chớp chớp mắt hạnh vừa cười khanh khách một tràng rồi nói:

- Tiểu lão đệ, tại sao ngươi không trả lời câu hỏi của ta vừa rồi?

Tuyết Nghi nói:

- Ma chủ hỏi tính danh của tại hạ chăng?

Liễu My Nương nói:

- Ngươi không muốn nói chăng?

Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Tại hạ họ Phương, song danh là Tuyết Nghi, là thảo dân vùng Trung Châu.

- Sư phụ ngươi là ai? Nhất định là nhân vật rất có danh khí trên giang hồ phải không?

- Gia sư là ẩn sĩ chốn thâm sơn nên cũng chẳng cần nói đến!

- Nhìn qua võ công của ngươi thì hình như là được danh sư chỉ điểm, ta không tin ẩn sĩ trong chốn hoang sơn lại có thể giáo luyện ra hảo đồ đệ như ngươi.

- Tại hạ đã nói thật, Ma chủ không tin thì cũng chẳng còn cách nào khác.

- Khá lắm, ngươi mới chừng đó tuổi mà đã học được thói cố chấp... Ngươi tưởng rằng ta không dám đả thương ngươi chăng?

- Tại hạ không có ý đó.

- Ngươi biết vậy thì tốt.

Bà ta nhìn qua Cao Vô Địch và nói tiếp:

- Đồng Tử Kỳ không ở nhà và chỉ để lại hai kẻ Cao - Đoản các ngươi, bản thân hắn không dám xuất đầu lộ diện nên tìm tên tiểu tử miệng còn hôi sửa ra thay phải không?

Mấy lời châm chọc này quả thật khiến Cao Vô Địch và Ngải Đông Hải xấu hổ không còn đất dung thân, cả hai đỏ bừng mặt mũi mà không nói được lời nào.

Phương Tuyết Nghi thản nhiên mĩm cười, nói:

- Ma chủ không cần châm chọc bọn họ, nói ra chuyện này là do tại hạ tự tìm đến thôi.

Liễu My Nương ngạc nhiên, nói:

- Tiểu huynh đệ, ngươi to gan như thế sao?

Tuyết Nghi nói:

- Để tăng thêm kiến thức thì có gì là không phải?

Liễu My Nương nói:

- Tiểu huynh đệ, niên kỷ ngươi còn nhỏ, thời gian còn dài, nếu có chí cầu tiến thì tất sẽ trở thành nhân vật có danh vọng. Nhưng đem thân mạo hiểm vào cảnh như hiện tại thì sợ rằng khó tìm được kết quả tốt đẹp.

Nghe những lời bà ta nói thì chẳng có vẻ gì là một nhân vật hung ác cả. Nhưng Phương Tuyết Nghi thừa hiểu, sở dĩ Liễu My Nương nhân nhượng là tất phải có nguyên nhân.

Chàng lập tức nói ngay:

- Tại hạ có ngày thành danh hay không thì có lẻ cũng chẳng dám phiền Ma chủ quan tâm, nhưng nếu có ngày đó thì tất phải dương danh thiên hạ!

Liễu My Nương sững người hồi lâu rồi mới cười nhạt, nói:

- Ngươi... Khá lắm! Thì ra hùng tâm của tiểu huynh đệ ngươi cao đến vạn trượng và muốn dương danh trên cả Ngũ Đại ma chủ chăng?

Tuyết Nghi nói:

- Điều nầy Ma chủ là ngươi biết rõ mà.

Dư âm chưa tuyệt thì đã nghe Liễu My Nương phá lên cười khanh khách rồi nói:

- Từ khi bản toạ xuất đạo đến nay, đây là lần đầu tiên gặp phải một cường nhân như tiểu huynh đệ ngươi.

Dụng ý của Tuyết Nghi là muốn khích nộ đối phương để thử xem võ công của Ngũ Ma rốt cuộc cao minh đến trình độ nào, vì vậy Liễu My Nương vừa dứt lời thì chàng liền cười nhạt rồi nói:

- Tại hạ và Cao huynh đệ đã có thỏa ước trước, nội trong ba ngày nay, dù là nhân vật nào đến thì cũng không thể phá hoại phân đường Xuyên Tây của Tứ Linh Giáo, đại trượng phu lời hứa ngàn vàng nên tự nhiên là tại hạ không thể lời đã nói ra mà không làm.

Liễu My Nương nói:

- Quả nhiên là tiểu huynh đệ ngươi đã xuất đầu lộ diện thay cho Tứ Linh Giáo rồi.

Tuyết Nghi bình thản nói:

- Đã ước định như vậy thì tại hạ cũng đành miễn cưởng thôi.

Liễu My Nương cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Được lắm! Để ta xem khả năng ngươi tới đâu.

Lời vừa dứt thì ngọc thủ lập tức vung lên rồi nhẹ nhàng phiêu hốt vỗ ra một chưởng.

Phương Tuyết Nghi ngoài miệng nói rất cứng nhưng trong lòng vô cùng cẩn thận, Ngũ Đại ma chủ với tiếng tăm lừng lẫy giang hồ thì đương nhiên không phải là nhân vật dễ đối phó. Năm xưa ân sư của chàng phải bỏ tâm huyết một đời mới trấn phục được bọn họ, nay chàng đối diện với một trong Ngũ Ma thì đương nhiên không dám khinh suất rồi.

Vừa thấy ngọc thủ của Liễu My Nương vừa phát lên thì trường kiếm của chàng cũng lập tức hoành ngang trước ngực, chàng nói:

- Tại hạ cũng đang muốn lảnh giáo đây.

Lời vừa phát thì hàn quang cũng loé lên, bảo kiếm bình thế mà xuất ra. Đây là chiêu kiếm pháp do Kim Đỉnh Thần Ni truyền thụ, vì vậy Liễu My Nương tuy thấy rất quen nhưng sau khi bị bức lui ra sau mà bà ta vẫn không nhận ra được lai lịch của kiếm pháp.

Vừa xuất nhát kiếm đã bức lui Liễu My Nương thì bất giác hùng tâm của Phương Tuyết Nghi đột phát, chàng hú một tiếng dài rồi lập tức vung kiếm tấn công ngay.

Song mục của Liễu My Nương thoáng hiện vẻ kinh dị, bà ta cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Hảo kiếm pháp!

Lời vừa dứt thì ngũ trảo cong lại như móc câu, bà ta dùng chiêu thuật "Không thủ đoạt bách đao" mà chụp vào tay cầm kiếm của Tuyết Nghi.

Nên biết Liễu My Nương là một trong Ngũ Đại ma chủ nên võ công có thể tùy tâm vận dụng. Hiện tại, tuy chỉ là một đôi ngọc thủ nhưng một khi thi triển thì cường mạnh hơn binh đao. Trong tâm niệm của bà ta, Phương Tuyết Nghi chỉ là hàng tiểu bối mới xuất sư, dù được danh sư chỉ điểm học được mấy chiêu kiếm pháp kỳ diệu thì cũng chỉ có thể đối phó với những nhân vật thuờng thường bậc trung trong võ lâm mà thôi. Còn gặp phải hàng cao thủ tuyệt đỉnh như bà ta thì không đầy ba chiêu tất sẽ bị trói tay trói chân mà chịu tội.

Nào ngờ sự thật hoàn toàn ngoài tiên liệu của Liễu My Nương, thế "Không thủ đoạt bách đao" của bà ta chưa kịp triển khai thì bảo kiếm trong tay Tuyết Nghi đã nhẹ nhàng luồn qua ngũ trảo của đối phương và đâm thẳng vào Trữu Tiết huyệt.

Liễu My Nương ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Người trẻ tuổi mà sao luyện được loại kiếm thuật kinh người như vậy?

Ý nghĩ chưa dứt thì bà đã tung người qua trái rồi thối lui ba bước với thân pháp cực kỳ nhanh. Ngọc thủ vừa chạm vào dây dai thì lập tức trong tay đã có thêm một chiếc ngọc địch rồi.

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Lẻ ra tôn giá nên xuất ngọc địch từ sớm một phải.

Lời phát kiếm xuất, bảo kiếm lấp lánh thần quang cùng thân hình chàng lướt công tới trước.

Ngọc diện của Liễu My Nương đột hiện sát cơ, bà nắm chặt ngọc địch trong tay và lạnh lùng nói:

- Tiểu bối vô tri, dù lão nương ta có lòng tiếc tài cũng không thể dung túng cho ngươi sống thêm một ngày nào nữa.

Lời vừa dứt thì một đạo thanh quang loé lên, theo đó là một loạt tiếng địch nhập vào tai, kiếm thế của Tuyết Nghi đang công tới thì gặp ngay đại lực cản trở khiến hữu thủ tựa hồ như không dứt ra được. Chảng cả kinh và vội triệt kiếm thối lui ba bước, cùng lúc tả thủ vung lên và đẩy ra

một chưởng toàn lực.

Vì thiếu kinh nghiệm đối địch và gặp phải hàng cao thủ như Liễu My Nương nên dù có mười thành công lực nhưng Tuyết Nghi chỉ có thể sử xuất năm thành, do đó vô hình trung chàng phải chịu thiệt.

Cũng may cho chàng là tuy lâm nguy nhưng bất loạn, tả chưởng kịp thời xuất ra đũ ngăn cản thế xông tới của Liễu My Nương. Trong tíc tắc đó chàng đã vận khí lên kiếm và xuất một chiêu Bài Vân Thổ Vụ trong Long Hành Bát Kiếm.

Thức kiếm biến hoá thành muôn ngàn hoa kiếm bao trùm phía trước người chàng cở một trượng vuông.

Cao Vô Địch và Ngải Đông Hải đứng ngoài quan chiến nhưng cảm thấy kiếm khí lạnh buốt, khí thế uy mãnh như thôi sơn đảo hải mà cuốn tới. Cả hai vô cùng kinh ngạc nên vội phi thân lui thêm ra sau bảy tám thước nữa.

Tống Phù không kiềm chế được nên buột miệng kêu lên:

- Long Hành Bát Kiếm.

Thì ra lão chỉ biết bộ kiếm pháp nầy là của Kiếm Thần Trần Hy Chính nhưng lão không biết Tuyết Nghi đang thi triển là Long Hành Cửu Kiếm.

Lúc nầy Liễu My Nương cũng đã nhận ra kiếm pháp của Tuyết Nghi, lòng vô cùng kinh hải nhưng ngoài miệng thì quát lớn:

- Tiểu huynh đệ, ngừng tay!

Phương Tuyết Nghi cũng biết một khi chiêu kiếm pháp này xuất thủ thì đối phương tất sẽ nhận ra lai lịch, vì thế mà chàng cũng chưa có ý đả thương Liễu My Nương, vừa nghe tiếng quát thì chàng lập tức thu kiếm và thản nhiên mĩm cười, nói:

- Ma chủ còn điều gì chỉ giáo chăng?

Liễu My Nương ngưng thần nhìn lên mặt Tuyết Nghi và cất giọng nhu nhả nói:

- Tiểu huynh đệ, kiếm pháp của ngươi là do Trần Hy Chính truyền thụ phải không?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chuyện này...

Thì ra chưa quyết định là có nên cho Ngũ Đại ma chủ biết chuyện sư phụ của mình đã chết hay không, vì thế, khi Liễu My Nương gọi tên sư phụ ra hỏi thì khiến chàng nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Liễu My Nương thấy chàng trầm ngâm thì hỏi tiếp:

- Tiểu huynh đệ, Kiếm Thần Trần đại hiệp là sư phụ của ngươi phải không?

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Nếu ta nói phải thì sợ rằng bà ta sẽ truy vấn thêm nhiều chuyện, đến khi đó ta không thể nào không nói ra chuyện ân sư đã quy tiên. Ngũ Đại ma chủ biết tin ân sư đã không còn tại thế thì quả thật trong thiên hạ chẳng còn ai để bọn họ uý kỵ và chẳng bao lâu sau sẽ gặp phải trường sát kiếp vô biên.

Thì ra chàng đang nghĩ đến một điều, với khả năng hiện tại của mình thì chàng có thể tranh cao thấp với từng nhân vật trong Ngũ Ma. Nhưng nếu bọn họ hợp lực đối phó với chàng thì khó mà lường được cơ thắng bại.

Nghĩ vậy nên chàng lập tức quyết định, tốt nhất là vẫn cứ giả tạo, tạm thời không nói ra sư môn.

Chàng lắc đầu, mĩm cười, nói:

- Gia sư tự xưng là Đông Nhĩ lão nhân, còn có phải là Kiếm Thần hay không thì tại hạ chưa từng hỏi.

Liễu My Nương cảm thấy hụt hẫng, bà ta ngớ người một lúc rồi nói:

- Đông Nhĩ lão nhân? Ta chưa từng nghe bao giờ!

Ngừng một lát ba hỏi tiếp:

- Tiểu huynh đệ, kiếm pháp ngươi vừa thi triển có phải là chiêu thứ nhất "Bài Vân Thể Vụ" trong Long Hành Bát Kiếm không?

Tuyết Nghi biết không thừa nhận cũng không được nên gật đầu, đáp:

- Không sai, chỉ có điều bộ kiếm pháp này không kêu bằng Long Hành Bát Kiếm.

Liễu My Nương truy vấn:

- Vậy thì kêu bằng gi? Lẻ nào trong thiên hạ còn có chiêu kiếm giống nhau như thế sao?

Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Kêu bằng Long Hành Cửu Kiếm.

Liễu My Nương ngạc nhiên nói:

- Bát Kiếm hay Cửu Kiếm thì cũng đều là kiếm pháp mà thôi.

Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Chuyện này thì tại hạ không biết rồi.

Liễu My Nương tỏ vẻ không hiểu, bà nói:

- Tiểu huynh đệ bộ kiếm pháp nầy là do Đông Nhĩ lão nhân truyền cho ngươi phải không?

Tuyết Nghi lại vừa cười vừa nói:

- Không hoàn toàn như vậy.

Cách trả lời của chàng càng lúc càng khiến cho Liễu My Nương nghi thần nghi quỷ, đồng thời

cũng càng khiến cho bà ta như ở trọng đám sương mù dày năm trượng.

Phương Tuyết Nghi vừa dứt lời thì Liễu My Nương bật cười rồi nói ngay:

- Tiểu huynh đệ, rõ ràng chiêu kiếm nầy là chiêu thứ nhất trong Long Hành Bát Kiếm của Kiếm Thần Trần đại hiệp, vậy mà ngươi nói dối là Long Hành Cửu Kiếm! Ngươi còn nói... còn nói không phải do người truyền thụ, chuyện này thật không thể nào tin được.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tại hạ đã nói thật từng câu từng lời, nếu tôn giá không tin thì đành chịu thôi.

Liễu My Nương trầm ngâm một lát rồi bỗng nhiên phá lên cười khanh khách, đoạn bà hỏi tiếp:

- Tiểu huynh đệ, ngoài Đông Nhĩ lão nhân ra còn ai dạy bộ kiếm pháp này cho ngươi?

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Nếu ta không nói ra danh hiệu sư thúc thì sợ rằng ngày cả ta cũng phạm vào sự dối trá lòng vòng.

Nghĩ vậy nên chàng liền nói:

- Kim Đỉnh Thần Ni.

Liễu My Nương trầm ngâm một lát rồi hỏi lại:

- Kim Đỉnh Thần Ni? Đây là nhân vật nào?

Thì ra Ma nữ này chưa từng nghe danh Kim Đỉnh Thần Ni.

Tuyết Nghi nói:

- Kim Đỉnh Thần Ni là một cao nhân xuất thế, xưa nay không xen vào chuyện võ lâm, Ma chủ chưa được nghe danh cũng là điều dễ hiểu.

Liễu My Nương mĩm cười, nói:

- Tiểu huynh đệ, ta có một câu này nhưng chẳng biết là ngươi muốn nghe hay không.

Tuyết Nghi cười thầm và nghĩ:

- Chuyện này mới lạ đây! Ngươi đã muốn nói, dù ta không muốn nghe thì sợ rằng ngươi cũng không thể không nói ra!

Nghĩ vậy nhưng ngoài miệng chàng nói:

- Tôn giá có chuyện gì cứ nói?

Liễu My Nương chậm rải nói:

- Kiếm Thần Trần đại hiệp có đại ân với ta, nếu tiểu huynh đệ ngươi là đệ tử của lão thì tình thế trước mặt sẽ lập tức khác ngay.

Tuyết Nghi lại thầm nghĩ:

- Quả nhiên là một Ma chủ lợi hại, ngươi muốn lừa ta chăng? Rõ ràng là các ngươi vừa sợ vừa hận sư phụ ta mà dám nói là người có ân với ngươi.

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói:

- Đông Nhĩ lão nhân có phải là Kiếm Thần gì đó hay không thì tại hạ không biết, Ma chủ hà tất phải lo lắng.

Rõ ràng Phương Tuyết Nghi còn có ý muốn động thủ với bà ta. Thế nhưng, sau khi nghe xong thì Liễu My Nương trầm ngâm một lúc rồi mới nói:

- Ngoài Kiếm Thần Trần đại hiệp ra thì quả thật ta không nghĩ ra được trong võ lâm còn có nhân vật nào biết Long Hành Bát Kiếm.

Bỗng nhiên đôi hàng mày liễu của bà ta nhướng lên, song mục xạ thần quang, Liễu My Nương nói tiếp:

- Đúng rồi, dường như ta đã bị lão qua mặt.

Tuyết Nghi cả kinh, chang nghi:

- Lẻ nào bà ta đã nhìn thấy nguyên do bên trong?

Nghĩ vậy nhưng ngoài miệng thì hỏi:

- Trần đại hiệp lừa Ma chủ chăng?

Liễu My Nương lạnh lùng nói:

- Tiểu huynh đệ, không những ta bị qua mặt mà ngày cả ngươi cũng bị lão ta lừa rồi!

Tuyết Nghi cười thầm nhưng ngoài mặt giả vờ ngạc nhiên chàng nói:

- Xưa nay tại hạ có gặp Trần đại hiệp bao giờ đâu?

Liễu My Nương phá lên cười một tràng đắc ý rồi nói:

- Kỳ thực tiểu huynh đệ ngươi đã sớm gặp được Kiếm Thần! Tiểu huynh đệ, sao ngươi không suy nghĩ kỹ xem, hai chữ Đông Nhĩ nhập lại chẳng phải là một chữ Trần đó sao?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Quả nhiên là ma nữ này đã đoán ra rồi.

Tuy nhiên chàng vẫn làm ra vẻ ngạc nhiên nói:

- Tại hạ gặp Kiếm Thần khi nào? Tại sao tại hạ không biết gì cả vậy?

Liễu My Nương nói:

- Tiểu huynh đệ, Đông Nhĩ lão nhân chính là Kiếm Thần đó, lão ta họ Trần tên là Hy Chính.

Phương Tuyết Nghi giả vờ kinh ngạc, chàng nói:

- Thật thế sao?

Liễu My Nương tiếp tục nói:

- Tiểu huynh đệ, bây giờ ngươi đã là truyền nhân của Kiếm Thần rồi thì thân phận trong võ lâm không phải là thấp.

Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Chuyện này... tại hạ cảm thấy chẳng có điều gì khác cả!

Liễu My Nương cười nhạt, nói:

- Sư phụ ngươi hiện đang ở đâu?

Tuyết Nghi biết sớm muộn gì bà ta cũng hỏi đến vấn đề này nên trong lòng đã có sẵn chú ý, chàng mĩm cười, nói:

- Hành tung của gia sư phiêu du vô định, nay chân trời mai góc bể, tại hạ không thể biết ngươi đang ở đâu!

Liễu My Nương tỏ ra ngạc nhiên, bà hỏi lại:

- Ngươi không biết thật sao?

Tuyết Nghi nói:

- Khi gia sư truyền võ công cho tại hạ là hạ mình đứng trong hạng bộc nhân và đã ra đi hơn một năm trước, suốt thời gian qua tại hạ hành tẩu giang hồ cũng vì muốn tìm người.

Liễu My Nương thấy chàng không có vẻ nói dối nên hạ giọng nói:

- Ngươi và Kiếm Thần chia tay nhau ở nơi nào?

Tuyết Nghi nói:

- Tại thành Gia Định!

Liễu My Nương chợt biến sắc, rõ ràng bà ta kinh hải không ít.

Nên biết Ngũ Đại ma chủ dù to gan đến mấy thì đối với Kiếm Thần Trần đại hiệp vẫn tỏ ra khiếp sợ như tiểu quỷ gặp phán quan. Tuy mấy năm qua không thấy Kiếm Thần Trần Hy Chính xuất hiện và Ngũ Ma đều đoán lão đã bị độc phát mà chết. Nhưng lúc nầy Liễu My Nương bỗng nghe Tuyết Nghi nói là chia tay với Kiếm Thần ở Gia Định - Nơi có vây cánh của bà ta chiếm cứ thì dù trấn định cách mấy, bà ta cũng không tránh khỏi kinh tâm động phách.

Bà nhìn Phương Tuyết Nghi một hồi lâu rồi mới nói:

- Tiểu huynh đệ, ngươi nói thế là không lừa ta đấy chứ?

Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Tại hạ không cần thiết phải nói dối!

Dường như Liễu My Nương đã tin chàng, bà trầm ngâm một lát rồi nói:

- Lệnh sư có nói với ngươi là ngày sau lão ta sẽ đến nơi nào không?

Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Chuyện này... Gia sư chưa từng đề cập đến!

Liễu My Nương truy vấn:

- Lệnh sư cũng không ước định địa điểm để ngươi và lão gặp nhau à?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Xem ra phải cho bà ta tự tìm chút đau khổ mới được.

Nghĩ vậy nên chàng liền nói:

- Có hẹn địa điểm.

Liễu My Nương vội hỏi:

- Ở nói nào?

- Nga My Kim Đỉnh!

- Ngươi đến đó chưa?

- Đến rồi!

- Có gặp lệnh sư không?

- Không...

- Nói vậy có nghĩa là Kiếm Thần không có ở trên Nga My sơn?

- Chuyện này tại hạ không biết, nhưng...

Liễu My Nương ngạc nhiên hỏi ngay:

- Nhưng thế nào?

Tuyết Nghi chậm rải nói:

- Nhưng tại hạ gặp được Kim Đỉnh Thần Ni!

Liễu My Nương thở phào một hồi rồi nói:

- Vị Kim Đỉnh Thần Ni đó là người truyền Long Hành Cửu Kiếm cho ngươi phải không?

- Không sai!

- Tiểu huynh đệ, xem ra Kim Đỉnh Thần Ni và Kiếm Thần đại hiệp có quan hệ khá sâu sắc rồi.

- Tại hạ không hỏi qua chuyện đó!

- Điều nầy không thể sai rồi! Long Hành Cửu Kiếm pháp của Kiếm Thần Trần đại hiệp giống hệt nhau. Nếu không có nguồn gốc thắm thiết thì làm sao giống nhau như vậy?

Liễu My Nương ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Tiểu huynh đệ, ta vốn dĩ không có ý làm khó dễ ngươi nhưng hiện tại vì ngươi là truyền nhân của Kiếm Thần nên ta không thể không giữ ngươi lại.

Phương Tuyết Nghi hỏi:

- Tại sao? Ma chủ và Kiếm Thần có thù oán chăng?

Liễu My Nương cười nhạt, nói:

- Có thù oán à? Tiểu huynh đệ, ngươi quên rồi sao? Ta từng nói là Kiếm Thần có ân với ta mà!

Tuyết Nghi tiếp nói:

- Kiếm Thần đã có ân với Ma chủ thì tại sao Ma chủ phải giữ tại hạ lại?

Liễu My Nương nói:

- Lý do tại sao thì chờ khi Kiếm Thần Trần Hy Chính đến tìm ngươi thì tự nhiên ngươi sẽ rõ.

Bà ta hơi ngừng lại rồi bỗng nhiên quay sang nói với Cao Vô Địch:

- Cao Vô Địch, ngươi hành sự giỏi quá nhỉ!

Cao Vô Địch ngẫn người ra và nói:

- Đâu có!

Liễu My Nương nói:

- Vậy thì ngươi hãy nghe nói đây! Vị Phương huynh đệ nầy là truyền nhân của Kiếm Thần ngươi có biết không?

Cao Vô Địch nói:

- Trước đây tại hạ không biết.

Liễu My Nương cười nhạt, nói:

- Khá khen cho một gã bất trị, Cao Vô Địch, khi Đồng Tử Kỳ trở về thì sợ rằng ghế thủ toà trong Tứ Linh Giáo của ngươi sẽ chuyển cho người khác thôi.

Cao Vô Địch sững sờ, gã hỏi:

- Tại sao?

Liễu My Nương nói:

- Dẫn hổ vào nhà còn không đũ tội diệt thân sao? Nhưng nếu ngươi chịu nghe lệnh ta mà hành

sự thì có thể ta sẽ giải thoát cho ngươi.

Hồi 21 - Đả Bại Nhất Ma

Lúc nầy Cao Vô Địch mới hiểu rõ Liễu My Nương muốn nói đến chuyện gì. Gã thầm nghĩ:

- Quả nhiên ta thất sách trong chuyện này rồi, lẻ ra không nên xem đệ tử cừu nhân là bằng hữu mới phải. Nếu giáo chủ biết chuyện thì e rằng khó thoát khỏi thảm hoạ cực hình.

Nhất thời Cao Vô Địch không có chủ ý nên nhìn Liễu My Nương bằng ánh mắt thẩn thờ và nói:

- Theo ý kiến của Ma chủ thì Cao mỗ nên làm thế nào?

Liễu My Nương mĩm cười, nói:

- Rất đơn giản, đoái công chuộc tội mà thôi.

- Đoái công chuộc tội như thế nào?

- Chúng ta hoá địch thành bạn, đứng về một phía là được.

- Ma chủ muốn Cao mỗ xem vị Phương huynh đệ nầy là địch nhân chăng?

- Không sai, chỉ trách là lẻ ra hắn không nên là đệ tử của Kiếm Thần!

Cao Vô Địch trầm ngâm một lát rồi nói với giọng cương quyết:

- Cao mỗ không phải là hạng người bán rẻ bằng hữu!

Liễu My Nương cười nhạt, nói:

- Khá lắm! Ngươi rất có nghĩa khí!

Cao Vô Địch nói:

- Phương huynh đệ thấy nguy hiểm mà tương trợ, ân tình đồng ý ở lại ba ngày đối với Cao mỗ quả là cao quý vô cùng, dù Cao mỗ bị giết chết cũng không một chút ân hận!

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì cảm kích vô cùng, chàng thầm nghĩ:

- Vị Cao huynh này quả nhiên là một trang nam nhi đầy nghĩa khí, tốt xấu thế nào ta cũng phải cứu gã mới được.

Chàng thừa biết là mình đã dấn thân vào hiểm cảnh nhưng vẫn muốn cứu cho Cao Vô Địch ra khỏi ma đạo, đây chính là cơ sở thành công của một đại hào kiệt có lòng dại nhân đại nghĩa quên mình vì người.

Lúc nầy Tống Phù không ngừng lo lắng, một khi Ngải Đông Hải, Cao Vô Địch thật sự hoá địch thành bạn với Liễu My Nương và hợp lực đối phó Phương Tuyết Nghi thì dù chàng là truyền nhân của Kiếm Thần cũng khó lòng đối phó nỗi.

Đang lúc chẳng biết là thế nào thì vô tình lão tiến lên trước ba bước.

Liễu My Nương chú mục nhìn Cao Vô Địch rồi cười nhạt nói:

- Cao Vô Địch, ngươi nên tự biết thân phận của mình!

Cao Vô Địch mĩm cười, nói:

- Tất nhiên là Cao mỗ tự biết.

Liễu My Nương lạnh lùng hú một tiếng rồi nói:

- Thủ toà của Tứ Linh Giáo mà phạm vào hành vi phản giáo đó thì Đồng Tử Kỳ sẽ có thủ đoạn ác độc thế nào để đối đải, ngươi thừa biết chứ?

Cao Vô Địch lộ vẻ kinh hải trên mặt, gã nói:

- Chuyện này... Cao mỗ không có tâm phản giáo, Ma chủ không cần dùng ngụy ngôn để uy hiếp.

Ngải Đông Hải xen vào:

- Cao huynh, lẻ nào ngươi không rõ dụng tâm thật sự của Ma chủ?

Cao Vô Địch nói:

- Ý của Ngải huynh là muốn tại hạ liên thủ với Ma chủ đối phó Phương huynh đệ?

Ngải Đông Hải nói:

- Cao huynh hiểu được thì tốt rồi!

Lão thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Với tình thế trước mặt thì tại hạ không cần phải nói rõ, Kiếm Thần đã có truyền nhân, bọn thuộc hạ của Ngủ Đại ma chủ chúng ta nên liên thủ đối địch mới phải!

Không phải Cao Vô Địch không biết lời của Ngải Đông Hải có lý nhưng trong lòng gã lại không muốn đối địch với Phương Tuyết Nghi. Vì thế gã ấp úng nói:

- Ngải huynh, tại hạ... Tại hạ...

Ngải Đông Hải cắt lời, nói:

- Cao huynh, Trần Hy Chính là đại địch của bọn ta, tại sao Cao huynh không phân biệt được bạn - thù như vậy?

Liễu My Nương tiếp lời:

- Không sai, Cao Vô Địch ngươi đã không có ý phản giáo thì nên nghiêm túc phân biệt bạn - thù mới phải.

Cao Vô Địch nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi lớn tiếng nói:

- Ngải huynh không cần nói nữa, tại hạ đã có quyết định rồi, dù Cao mỗ đắc tội phản giáo cũng không thể xuất thủ đối phó với Phương huynh đệ!

Gã nhìn qua thần thái vô cùng kinh ngạc của Ngải Đông Hải rồi mĩm cười, nói tiếp:

- Ngải huynh chớ lấy làm kỳ quái, tại hạ cảm ân đức lâm nguy trượng nghĩa của Phương huynh đệ nên không tiện xuất thủ đối phó, nhưng tại hạ cũng sẽ không trợ giúp cho Phương huynh đệ.

Thì ra gã chẳng biết làm thế nào nên đành đưa thân ra ngoài cuộc.

Ngải Đông Hải liền nói:

- Cao huynh làm như vậy e rằng trở thành kẻ bất trí thôi! Nếu giáo chủ...

Liễu My Nương cắt lời bằng một tràng cười rồi nói:

- Được rồi, họ Cao ngươi đã trọng nghĩa khí như vậy thì bản toà cũng không miễn cưởng nữa.

Bà nhìn qua Ngải Đông Hải và nói tiếp:

- Ngải Đông Hải, còn lão thì sao, có lẻ là không tự thủ bàng quan chứ?

Ngải Đông Hải vội nói:

- Đương nhiên xin Ma chủ chỉ bảo.

Liễu My Nương gật đầu, nói:

- Rất tốt, chúng ta sẽ thu thập họ Phương này trước, sau đó là đi tìm Trần Hy Chính.

Đột nhiên nghe tiếng Tống Phù cười ha hả một tràng rồi nói:

- Liễu My Nương ngươi muốn thu thập Phương lão đệ thì sợ rằng phải phí đôi chút sức lực trước đấy!

Liễu My Nương quét mục quang nhìn qua Tống Phù và hỏi:

- Lão là ai? Sao dám to gan nói với bản toà như vậy?

Tống Phù thản nhiên nói:

- Lão phu là Tống Phù!

Liễu My Nương hơi ngạc nhiên hỏi lại:

- Đại Mạc Quỷ Thủ chăng?

- Không sai! Đó chính là danh hiệu của lão phu.

- Ra thế! Nhưng bốn chữ Đại Mạc Quỷ Thủ mà có thể hù doạ được bản toà sao?

- Tất nhiên là lão phu tự biết mình, nhưng lão phu tin rằng với tình thế trước mặt mà có thêm lão phu thì nhất định ngươi khó lòng đạt được nhu tâm nguyện.

- Lão nghĩ như vậy sao? Bằng vào danh hiệu Đại Mạc Quỷ Thủ mà muốn đối kháng với bọn ta chăng?

- Không dám, tuy lão phu không phải là địch thủ của Liễu cô nương nhưng tự tin là thừa sức khống chế được Ngải Đông Hải.

Tuy Liễu My Nương đã quá tam tuần nhưng vì bà ta chưa một lần chính thức thành thân nên những nhân vật cao niên như Tống Phù, Ngải Đông Hải vẫn có thể xưng hô là cô nương.

Liễu My Nương nghe vậy thì nghĩ thầm:

- Lão quỷ này quả nhiên là rất đáng ghét, một mình ta đối phó với Phương Tuyết Nghi thì làm sao nắm được phần thắng?

Thì ra ma nữ này đã sớm bị Kiếm Thần làm cho kinh hồn bạt vía, bà ta đã mất không ít năm tâm huyết nhưng thủy chung vẫn không nghĩ ra biện pháp khống chế bộ kiếm pháp Long Hình Bát Kiếm của Trần Hy Chính, vì vậy bảo bà ta một mình đối phó với Phương Tuyết Nghi thì quả thật bà ta chẳng có chút tự tin.

Tống Phù thấy đối phương trầm ngâm thì liền cười ha hả rồi nói tiếp:

- Liễu cô nương, lão phu nói không sai chứ? Cô nương nên hiểu rõ cục diện trước mặt mới phải.

Đương nhiên là Liễu My Nương hiểu rất rõ nhưng bà ta cảm thấy nếu không nhân cơ hội này mà thu thập truyền nhân của Kiếm Thần thì càng về sau lại càng khó hành động.

Nghĩ vậy nên bà cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Tống Phù, lão tự thị quá đấy!

Tống Phù mỉm cười, nói:

- Nếu so sánh với Liễu cô nương thì có thể lão phu không bằng nhưng so sánh với Ngải lão đệ thì có thể tranh cao thấp được!

Ngải Đông Hải lạnh lùng nói:

- Tống huynh xem thường Ngải mỗ như vậy thật khiến người ta không thể nào phục khí được.

Thì ra Ngải Đông Hải cũng là một nhân vật già mưu thâm toán, lão biết nếu mình động thủ với Phương Tuyết Nghi thì khó thoát cái hoạ nhất kiếm diệt thân như Ma Đao Điền Nguyên nên lão chọn đối thủ cho mình là Tống Phù.

Tống Phù nghe nói thì phá lên cười một tràng rồi nói:

- Ngải lão đệ, ngươi đã không phục thì tại sao chúng ta không phân cao thấp một phen?

Lời vừa dứt thì lão vung hữu thủ xuất một chưởng đánh về phía Ngải Đông Hải.

Ngải Đông Hải không ngờ đối phương nói đánh là đánh mà xuất thủ lại cực kỳ nhanh như thế, lão vội vàng đẩy ra một quyền nghênh tiếp.

"Ầm! Ầm!" mấy tiếng vang lên, song phương đã chiết giải mấy quyền mấy chưởng, nhất thời kình khí dạt ra tứ phía.

Phương Tuyết Nghi thấy công lực của Tống Phù không dưới Ngải Đông Hải thì rất yên tâm,

chàng quay sang nói với Liễu My Nương:

- Ma chủ, chúng ta cũng phân cao thấp một phen chứ?

Liễu My Nương cười nhạt, nói:

- Bản toà đang muốn thu thập ngươi rồi sau đó tìm lão quỷ sư phụ ngươi tính sỗ đấy!

Lời vừa phát ra thì ngọc thủ lay động, theo đó là ngọc địch lấp loáng với thanh âm vi vu bất tận, thế địch nhằm công vào năm đại huyệt trước ngực Phương Tuyết Nghi.

Tuyết Nghi từng nghe sư phụ nói về võ công của Ngũ Đại ma chủ nên tất nhiên là đã nghe được ba mươi sáu đường "Dẫn Phong Địch Pháp" của Liễu My Nương này. Ngoài khả năng điểm huyệt thì ngọc địch khi được huy động sẽ tạo ra dị âm làm rối loạn tâm thần đối phương. Bây giờ chàng được tận mắt mục kiến thì quả nhiên không sai, nếu chàng không vận chân khí bảo vệ tâm linh thì những thanh âm quái dị kia sẽ khiến cho thần trí không chịu nỗi. Chàng ôm kiếm ngưng thần chờ cho ngọc địch điểm đến cách Hoa cái huyệt trước ngực chừng ba tấc thì mới vung kiếm đâm ra. Chàng thi triển chiêu thứ tư "Nộ Long Xuất Trụ" trong Long Hành Cửu Kiếm nên kiếm thế uy mãnh như tản bia phá thạch, chỉ thấy kiếm quang lay động như chớp, kiếm khí dày đặc như mây.

Liễu My Nương chợt cảm thấy cổ tay bị chấn động, suýt chút nữa thì ngọc địch thoát khỏi tay bay đi. Bà ta kinh tâm động phách tung người ra sau năm thước và quát lên:

- Phương Tuyết Nghi, nội công của ngươi cũng không tệ!

Lời vừa dứt thì ngọc địch tiếp tục vũ lộng liên tiếp phát ra năm chiêu.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Trong Ngũ Đại ma chủ thì nữ ma này có công lực kém nhất nhưng lực đạo xuất thủ của bà ta xem ra không yếu hơn ta, như vậy đũ thấy tứ ma còn lại sẽ khó đối phó vô cùng.

Giữa lúc suy nghĩ thì kiếm thế của chàng cũng biến thành chiêu "Vạn Lưu Quy Tông" với tam thức biến hoá như chớp giật công ra.

Đột nhiên Liễu My Nương chuyễn ngọc địch qua tả thủ, hữu thủ với năm ngón tay cong lại như móc câu chụp thẳng vào cổ tay phải cầm kiếm của Tuyết Nghi.

Rõ ràng bà ta khá quen thuộc với chiêu "Vạn Lưu Quy Tông" nên mới dám bạo gan tấn công vào cổ tay cầm kiếm của Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi kinh hải không ít, chàng cảm thấy lực đạo trên thủ chỉ của Liễu My Nương cuồn cuộn xông tới khiến kiếm thế của chàng không ngớt dao động.

Ngay lúc đó, bỗng nhiên chàng vung tả thủ xuất ra một chưởng rồi mượn lực phản chấn tung người lui ra sau ba thước. Trường kiếm tiếp tục vũ lộng, chàng thi triển chiêu "Quần Long Triều Thiên" do sư thúc truyền thụ.

Đây là chiêu kiếm pháp thứ chín trong Long Hành Cửu Kiếm do sư tổ của Tuyết Nghi sáng tạo ra sau khi sư phụ chàng đã hạ sơn, vì vậy ngay cả Kiếm Thần Trần đại hiệp cũng chưa từng được biết chiêu này.

Lại nói đến Liễu My Nương, khi bà thấy Tuyết Nghi xuất chiêu "Vạn Lưu Quy Tông" thì lòng vui mừng khôn tả. Thì ra, năm xưa bà từng bị Trần Hy Chính dùng chiêu này cho nếm mùi đau khổ nên gần hai mươi năm qua bà không ngừng phân tích nghiên cứu chiêu kiếm pháp này để tìm cách phá giải. Phải nói là tài trí của bà ta không tầm thường nên cuối cùng đã tìm ra được biện pháp phá giải, bất luận chiêu kiếm pháp này hư thực tương sinh biến hoá như thế nào, chỉ cần tấn công vào cổ tay cầm kiếm là được. Và y như thật, Phương Tuyết Nghi quả nhiên phải thối lui để tránh né.

Thử nghi bà ta vui mừng biết ngần nào khi phá giải được kiếm pháp thần kỳ của Kiếm Thần? Nhưng bà ta đâu ngờ rằng chiêu "Quần Long Triều Thiên" của Phương Tuyết Nghi càng cao minh hơn chiêu "Vạn Lưu Quy Tông" nhiều lần.

Niềm vui của bà ta chưa tan thì nhất thời không tránh khỏi thất thần, đợi đến lúc phát hiện kiếm quang của Tuyết Nghi như sóng trào cuộn tới thì trong lòng Liễu My Nương không rét mà run, thần sắc lộ đầy vẻ kinh khiếp thật là khó coi.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc thì chẳng còn thời gian để suy nghĩ, Liễu My Nương vận chân lực lên ngọc địch rồi xuất một chiêu "Thiên Ngoại Lai Hồng".

Ngọc địch xoay chuyển nhanh như chớp kèm theo những dị âm chói tai phòng thủ trước ngực. Đồng thời Liễu My Nương cũng chợt phát sát cơ, bà ngầm vận chân lực vào hữu thủ chờ kiếm thế của Tuyết Nghi thu lại là sẽ bắn ra Mê Thần Dược Phấn tuyệt độc được tàng trữ trong móng tay, như vậy tất sẽ khiến đối phương trúng mê dược mà ngã ra đất ngay.

Dự tính của bà ta quả nhiên rất tinh thâm nhưng bà ta quên nghĩ đến một chuyện là Phương Tuyết Nghi đã không để cho bà ta có cơ hội. Chiêu "Quần Long Triều Thiên" nầy là chiêu kiếm pháp do sư tổ Phương Tuyết Nghi - Kiếm Thánh Long Siêu Quần ngộ ra trước lúc quy tiên, tuy hiện tại Phương Tuyết nghi không đủ chân lực nên khó phát huy hết những chỗ ảo diệu nhưng cũng không phải để cho Liễu My Nương có thể chiết giải được.

Ngọc địch của Liễu My Nương vừa công ra thì chợt cảm thấy ngũ chỉ bị chấn động, "choang!" một tiếng, ngọc địch và trường kiếm va chạm vào nhau.

Chợt nghe Phương Tuyết Nghi quát lớn:

- Buông tay!

Liền theo đó là mấy đạo bích quang xoay chuyển và thẳng lên, Liễu My Nương không nắm giữ được nữa nên ngọc địch rời khỏi tay bay ra ngoài xa hơn trượng rồi rơi vào bải cỏ.

Ngay lúc đó, hàn quang từ trường xuất ra và huớng thẳng vào yết hầu của Liễu My Nương, chỉ cần tiến tiếp trong gang tấc thì yết hầu của Liễu My Nương tất sẽ bị đâm thủng.

Liễu My Nương kinh hồn khiếp vía, mồ hôi vã ra như mưa và dường như quên cả, việc thi triển độc phấn tàng trữ trong móng tay.

Chợt nghe Tống Phù vỗ tay cười lớn và nói:

- Hảo kiếm pháp! Quả nhiên không hổ là truyền nhân của Kiếm Thần.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Tống lão quá khen, chiêu kiếm pháp này không phải do ân sư truyền thụ...

Chàng hơi ngừng lại rồi đột nhiên quát lớn với Liễu My Nương:

- Ngũ Đại ma chủ chẳng qua cũng chỉ có thế mà thôi, thật khiến cho tại hạ thất cười!

Lời vừa dứt thì trường kiếm chợt thu lại và người cũng lập tức lui ra sau năm bước.

Tống Phù ngạc nhiên hỏi:

- Lão đệ, ngươi tha ma nữ này sao?

Tuyết Nghi nói:

- Đã không phải là địch thủ dưới ba chiêu kiếm của tại hạ thì có giết cũng chẳng đáng gì!

Lời này vốn cũng chẳng có gì sai trái nhưng địch thủ trước mặt là hạng bất phàm và trong mắt Tống Phù thì Ngũ Đại ma chủ càng là những nhân vật ghê gớm. Vì thế nên cách nhìn tự nhiên cũng khác Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi vừa dứt lời thì Tống Phù gượng cười, nói:

- Lòng độ lượng của lão đệ ngươi cố nhiên là đáng quý nhưng lão đệ ngươi cũng nên biết đạo lý "Cầm hổ dị, phóng hổ nan" (bắt hổ dễ, tha hổ khó) chứ!

Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Tống lão, vản bối vốn không thể nói đến chỗ được mất, lợi hại của việc "cầm hổ", "phóng hổ", vì vậy lão cũng không cần lo lắng chuyện này.

Tống Phù biết là không thể lay chuyển được chàng nên đành gượng cười, nói:

- Lão đệ, xem ra lão phu thừa lời rồi.

Đột nhiên nghe Liễu My Nương cười khanh khách rồi nói:

- Đúng vậy! Nếu Tống Lão Tà ngươi không phục thì hãy cùng bản cô nương quyết thắng bại một phen, thế nào?

Tống Phù nghe vậy thì nộ khí xung thiên, lão quát lớn:

- Liễu My Nương, ngươi thật là càng lúc càng mục hạ vô nhân rồi. Tuy thanh thế Tống mỗ không bằng Ngũ Ma các ngươi nhưng không phải là hạng người mà ai cũng có thể uy hiếp! Ngươi đã có hứng trong đường bại thủ mà tiếp tục tái chiến thì Tống mỗ cũng đành bồi tiếp thôi...

Vừa nói lão vừa xoắn tay áo lên như thể là muốn động thủ thật.

Thế nhưng Liễu My Nương bị mấy câu nói cứng của lão làm cho biến sắc, đôi mắt hạnh liên tục xoay chuyển nhìn trên người Phương Tuyết Nghi rồi bỗng nhiên ôm bụng cười sặc sụa.

Tống Phù chau mày quát hỏi:

- Ngươi cười cái gì?

Liễu My Nương nói:

- Tống Lão Tà, chủ ý của lão chẳng có gì là không đúng, chỉ đáng tiếc là lão tìm nhầm người rồi!

Tống Phù sững người hỏi lại:

- Liễu My Nương, ngươi nói thế là có ý gi?

Liễu My Nương cười khanh khách rồi nói:

- Tống Lão tà, lão đừng hòng được như ý. Nếu ta động thủ với lão thì há chẳng phải là trúng kế của lão sao?

Tống Phù vô cùng ngạc nhiên, rõ ràng là lão chưa hiểu ra ý Liễu My Nương muốn nói gì nên đành nhìn đối phương đến phát ngẫn mà không nói gì.

Phương Tuyết Nghi không nhịn được cười, chàng nói:

- Tống lão, hà tất phải lấy làm kỳ quái, chẳng qua là Liễu My Nương không muốn động thủ với lão mà thôi.

Tống Phù tỏ vẻ không tin nhưng lại không thể không tin, lão mĩm cười, nói:

- Tại sao? Lão phu...

Phương Tuyết Nghi không chờ lão nói hết câu, chàng nói:

- Chuyện này rất đơn giản, nếu tại hạ bõ đi thì bà ta sẽ đồng ý quyết đấu với lão một trận ngay.

Dù Tống Phù có hồ đồ cở nào cũng hiểu ra ý Phương Tuyết Nghi muốn nói, thì ra Liễu My Nương chỉ sợ Tuyết Nghi chọc tay vào chuyện này.

Tuyết Nghi vừa dứt lời thì Tống Phù ngữa mặt cả cười rồi nói:

- Lão đệ, nói vậy là lão phu phải dựa bóng ngươi rồi.

Tuyết Nghi vội nói:

- Tống lão, vản bối làm sao dám nghĩ thế!

Chàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Nhưng Tống lão cũng không nên vì chuyện này mà tức giận, một khi tin tức Ngũ Đại ma chủ không tiếp lời khiêu chiến của lão được truyền ra ngoài giang hồ thì cũng đũ làm cho lão vinh dự rồi.

Tống Phù phá lên cười một tràng rồi nói:

- Không sai, lão đệ ngươi nói rất đúng, quả nhiên lão phu đũ thấy vinh dự rồi.

Lão quét mục quang nhìn qua Liễu My Nương và nói tiếp:

- Liễu My Nương, lão phu thành toàn cho ngươi đây, xin mời tự nhiên!

Liễu My Nương ngạc nhiên nói:

- Cái gì? Lão định đuổi khách đấy à?

Tống Phù cười nhạt, nói:

- Đúng thì sao nào?

Liễu My Nương lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Tống lão tà, sợ rằng còn quá sớm để lão ra lệnh đấy!

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Cô nương nói không sai, lão phu không có ý ra lệnh cho cô nương nhưng hiện tại Phương lão đệ đã là truyền nhân của Kiếm Thần, dù Ngũ Ma muốn gây sóng gió trong võ lâm mà Kiếm Thần không hỏi đến thi Phương lão đệ cũng không thể không lo. Lão phu muốn ngươi đi sớm là để thông báo với mấy vị ma chủ còn lại, tốt nhất là lập tức im hơi lặng tiếng, chớ tự chước đau khổ vào thân.

Liễu My Nương nghe nói mà thần sắc liên tục biến chuyển bất định, hồi lâu sau bà ta vẫn không nói gì.

Phương Tuyết Nghi thản nhiên mĩm cười, nói:

- Tống lão nói rất đúng sự thật, tại hạ lần nầy phụng mệnh ân sư hạ sơn nên sợ rằng không thể không đắc tội với mấy vị Ma chủ.

Ngải Đông Hải hanh giọng rồi nói xen vào:

- Phương lão đệ, nói vậy là Tứ Linh Giáo cũng trở thành địch nhân của lão đệ rồi.

Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Điều đó không nhất định!

Ngải Đông Hải ngạc nhiên nói:

- Tứ Linh Giáo cũng là người trong Ngũ Đại ma chủ, lão đệ nói vậy chẳng phải là tự mâu thuẩn sao?

Tuyết Nghi nói:

- Phân biệt địch - bạn chỉ là ý niệm, nếu Chưởng giáo của quý giáo có thể tạo phúc cho võ lâm thì tự nhiên không thể là địch nhân của tại hạ rồi.

Ngải Đông Hải mĩm cười, nói:

- Thì ra là như vậy!

Cao Vô Địch tiếp lời:

- Phương huynh đệ, những người khác trong Tứ Linh Giáo thì có thể tại hạ không quản được, nhưng đối với thuộc hạ của tại hạ thì kể từ hôm nay nhất định sẽ lấy võ lâm chính đạo làm tiền đồ, hành sự phải quang minh chính đại

Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Cao huynh thẳng thắng và mau mắn như vậy khiến tại hạ rất cảm kích!

Chàng hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Liễu My Nương:

- Có thể nể mặt tại hạ mà không nhắc đến hiềm khích giữa tôn giá và Tứ Linh Giáo không?

Liễu My Nương cười khanh khách rồi nói:

- Tiểu huynh đệ, xem như hôm nay ta không đến vây.

Thần sắc bà ta bỗng nhiên lạnh như băng, bà quay sang nói với Cao Vô Địch:

- Họ Cao kia, ngày sau ngươi hãy khá cẩn thận với ta nhé!

Nói đoạn bà thở dài một hơi rồi tung người lướt đi như tia chớp, thoáng chốc đã mất hút tung tích.

Tống Phù dõi mắt nhìn theo rồi thở dài, nói:

- Nữ ma đầu này quả nhiên lợi hại, hôm nay để cho ả đi thì thực là một hành động đại bất trí!

Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Tống lão, Ngũ Ma ẩn cư mấy mươi năm, hôm nay công nhiên lộ diện thì tất phải có đại âm mưu. Nếu hôm nay giữ Liễu My Nương lại thì cũng chẳng có ích gì, nhưng có thể vì để bà ta đi mà tập trung Ngũ Đại ma chủ lại một nơi thì ngày sau cũng dễ cho vản bối hành động. Như vậy chẳng phải là đở phí nhiều năm đi tìm sao?

Tống Phù nói:

- Lão đệ, đích thực là tâm chí của ngươi không nhỏ!

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Làm đệ tử đương nhiên là phải phụng hành cẩn thận di mệnh của sư phụ.

Tống Phù kinh ngạc, lão buột miệng nói:

- Lão đệ, ngươi... Ngươi nói là lệnh sư Trần dai hiêp đã quy tiên.

Thì ra trong lúc vô tình Phương Tuyết Nghi đã nói ra năm chữ "Di mệnh của sư phụ", như vậy là tin tức về cái chết của Kiếm Thần đã chính thức tuyên bố với võ lâm. Tuy Tuyết Nghi cảm thấy vô cùng hối hận nhưng lúc này đã không thể nào rút lại lời, chàng đành buồn bả nói tiếp:

- Tiên sư đã khuất núi từ tháng trước rồi.

Thần sắc của Tống Phù trông thật thê thảm, lão buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Trời xanh thật không có mắt, tại sao người tốt lại khó hưỡng trường thọ như vậy?

Ngải Đông Hải thì mừng vui trong lòng, lão lớn tiếng nói:

- Phương huynh đệ, tại sao trong võ lâm không ai biết tin Kiếm Thần Trần đại hiệp đã khuất núi? Lão đệ ngươi không định dùng kế nghi binh đấy chứ?

Tuyết Nghi lạnh lùng hỏi lại:

- Lão không tin chăng?

Ngải Đông Hải ấp úng nói:

- Chuyện này... lão khiếu biết với võ công của Trần đại hiệp mà ở tuổi lục tuần thì chẳng khác gì trung niên, bỗng nhiên lão đệ ngươi nói lệnh sư đã khuất núi thì quả thật là khó tin được!

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Rốt cuộc vì sao mà lão không tin sư phụ ta đã chết? Hừ, lão ta đã không tin thì tại sao ta không tương kế tựu kế khiến cho bọn chúng nghĩ thần nghĩ quỷ không thôi?

Tâm ý đã định nên chàng cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Không sai, đích thực võ công của tiên sư đã đạt đến cảnh giới siêu phàm nhập thánh, nếu theo lẻ thường mà nói thì người phải sống qua bách niên mà cũng không có vấn đề... Chỉ có điều...

Chàng có ý dừng lại để đối phương không biết đâu mà lần.

Quả nhiên Ngải Đông Hải không nghĩ với tuổi tác của Phương Tuyết Nghi mà có thể sử dụng kế nghi binh đối với lão nên lão vội vàng hỏi:

- Chỉ có điều thế nào?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chỉ có điều... có lẻ tiên sư ghét bị cuốn vào hồng trần thế sự nên sớm cầu giải thoát mà thôi.

Ngải Đông Hải nói:

- Không sai, với tính tình siêu phàm thoát tục như Trần đại hiệp thì chuyện ghét hồng trần thế sự là không có gì lạ.

Lão trầm ngâm một lát rồi bỗng nhiên phá lên cười một tràng, đoạn nói:

- Đúng rồi, lão khiếu đã hiểu rồi!

Phương Tuyết Nghi bất giác sững người, chàng hỏi lại:

- Tôn giá hiểu cái gì?

Ngải Đông Hải nghiêm sắc diện hỏi:

- Phương lão đệ, khi lệnh sư khuất núi ngươi có hầu hạ bên cạnh không?

Phương Tuyết Nghi cố làm ra vẻ trầm tư và ấp úng nói:

- Chuyện này... tại hạ chỉ thấy tiên sư để lại di mệnh!

Ngải Đông Hải truy vấn:

- Lão đệ ngươi có ẩn tàng pháp thể của lệnh sư không?

Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Trong di mệnh tiên sư nói là đã an bày ổn thoả cho mình nên không cần tại hạ bận tâm.

Ngải Đông Hải phá lên cười rồi nói:

- Vậy thì đúng rồi.

Tống Phù nghe đến đây thì hỏi xen vào:

- Phương lão đệ, lệnh sư chỉ để lại cho ngươi một tờ di mệnh thôi sao?

Tuyết Nghi nói:

- Đúng vậy, làm đệ tử mà không được gặp mặt sư phụ lần cuối trước khi người khuất núi thật khiến vản bối vô cùng ray rứt trong lòng!

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Lão đệ, có một chuyện này nhưng lão phu chẳng biết có nên hỏi hay không?

Tuyết Nghi nói:

- Tống lão cứ hỏi tự nhiên!

Tống Phù nói:

- Lão phu hoài nghi lệnh sư Trần đại hiệp vẫn còn tại nhân gian?

Tuyết Nghi cố ý chau mày suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Đối với chuyện của trưởng bối, nếu vản bối không tận mắt mục kiến thì không võ đoán, tiên sư đã để lại di mệnh thì tự nhiên đệ tử phải mặc áo tang rồi.

Ngải Đông Hải tiếp lời:

- Tống lão huynh nói rất hợp lý và cũng hợp với suy luận của tại hạ!

Phương Tuyết Nghi làm ra vẻ bi thương mà thực ra thì trong lòng chàng cũng đang rất bi thương, chàng nói:

- Ngải lão muốn nói là tiên sư vẫn chưa tạ thế chăng?

Ngải Đông Hải nói:

- Với võ công của lệnh sư mà luận chuyện cầu trường sinh thì thật dễ như trở bàn tay. Tin tức Trần đại hiệp bỗng nhiên khuất núi không thể không khiến cho thiên hạ nghi ngờ.

Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Chỉ sợ lão không trúng kế thôi.

Nghi vậy nhưng ngoài miệng chàng nói:

- Tại hạ cảm thấy lời Ngải lão cũng có lý, nhưng tiên sư đã có di mệnh để lại thì dù tại hạ hoài nghi cũng không thể nói khác đi được.

Chàng hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Tống Phù:

- Xin Tống lão đừng đem chuyện nghi ngờ trong lòng nói ra ngoài nhé.

- Tại sao?

Tuyết Nghi giả vờ buông tiếng thở dài rồi nói:

- Nếu tiên sư chưa khuất núi thì chuyện này có ý nghĩ rất trọng đại, do vậy một khi nhị vị nói chuyện này ra ngoài giang hồ thì e rằng sẽ làm hỏng chuyện lớn của tiên sư.

Ngải Đông Hải nói:

- Lão đệ ngươi yên tâm, lão khiếu không thể nói càn đâu.

Tống Phù tiếp lời:

- Xưa nay Tống Lão Tà này giữ kín miệng như bưng, Phương lão đệ càng không nên lo lắng mới phải.

Phương Tuyết Nghi cung thủ, nói:

- Đa tạ nhị vị!

Lúc này bỗng nhiên nghe Cao Vô Địch phá lên cười một tràng rồi nói:

- Phương huynh đệ, nhờ tấm lòng hiệp nghĩa của ngươi mà Cao mỗ thoát được đại nguy, bây giờ Liễu My Nương đã đi, Phương huynh đệ có thể dõi bước vào tệ xá cho Cao mỗ làm tròn bổn phận chủ nhân không?

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Đối với Cao Vô Địch thì không sao nhưng đối với Ngải Đông Hải thì sợ rằng còn có nhiều chuyện không tiện nói ra, tốt nhất là nên rời khỏi nói này thôi!

Tâm ý đã định, chàng liền mỉm cười, nói:

- Thịnh tình của Cao huynh, tại hạ đành xin tâm lãnh vậy.

Chàng hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Tống Phù:

- Vản bối muốn tìm đại bá và đại nương nên không thể ở lâu tại Xuyên Tây, ân tình quan tâm của lão tiến bối, vản bối đành chờ ngày sau báo đáp vậy.

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Lão đệ ngươi nói gì thế, lão phu có làm gì đâu mà gọi là ân tình với ân nghĩa?

Lão ngừng lại giây lát rồi nói tiếp:

- Nhưng lão đệ ngươi còn trẻ tuổi, ngày sau hành tẩu giang hồ khó tránh được bon gian tà với nhiều quỷ kế, dù sao thì lão phu cũng sinh trước ngươi ít nhiều năm nên cũng có nhiều hơn vài kinh nghiệm, nếu lão đệ không ngại lão phu làm liên luỵ thì để lão phu cùng đi với người đến Xuyên Tây nhé?

Phương Tuyết Nghi rất cảm kích trong lòng nhưng ngoài miệng luôn đa tạ, chàng nói:

- Chuyện này vản bối làm sao dám nhận, tiền bối không nên vì chuyện của vản bối mà phải bôn ba.

Tống Phù cười ha hả một tràng rồi nói:

- Lão đệ ơi! Xem ra lão phu phải nói thật mới được rồi!

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Không lẻ lão tiền bối còn có ý đồ gì khác?

Tống Phù nói:

- Không sai! Võ công của lão phu có hạn nhưng hôm nầy lại đắc tội với Liễu My Nương, không chừng bà ta vẫn còn ở quanh đây chờ lão phu, do vậy lão phu muốn đi theo lão đệ ngươi chẳng qua là muốn nhờ uy để tránh hoạ mà thôi!

Hồi 22 - Ước Hội Thần Bí

Phương Tuyết Nghi không nhịn được nên bật cười thành tiếng, chàng không ngờ Tống lão lại hoạt kê như vậy nên cố nín cười mà nói:

- Tống lão quả xem trọng vản bối rồi, nhưng dù sao thì vản bối cũng rất cảm kích ân tình tri ngộ hôm nay!

Tống Phù liền hỏi:

- Vậy là lão đệ ngươi đã đồng ý?

Tuyết Nghi nói:

- Tống lão đã hạ cố giao tình, nếu vản bối không đồng ý thì chẳng phải sẽ bị thiên hạ chê cười sao?

Chàng quay sang Ngải Đông Hải và Cao Vô Địch rồi cung thủ nói tiếp:

- Ngày sau gặp lại, xin cáo biệt tại đây!

Lời vừa dứt thì chàng cất bước theo lối mòn đường sơn đạo mà đi. Tống Phù lẳng lặng theo sau, ngay cả việc chào Ngải - Cao lão cũng không chào một tiếng.

Ngải Đông Hải tâm kế thâm sâu nên giả vờ cười lớn rồi nói:

- Nhị vị đi đường bình an, lượng thứ tại hạ không tiễn!

Nhưng Cao Vô Địch thì vội vàng phóng bước truy theo đến cạnh Tuyết Nghi thì nói:

- Phương huynh đệ, cho Cao mỗ tống tiễn một đoạn nhé! Ôi! Hôm nay chia biệt rồi không biết ngày nào gặp lại. Tại hạ thật muốn cũng lão đệ ngươi rời khỏi nơi này!

Tuyết Nghi nói:

- Cao huynh, thanh sơn bất cải, lục thuỷ trường lưu, chỉ cần tại hạ còn hành tẩu giang hồ thì tương lai chúng ta còn nhiều cơ hội để tái ngộ! Tại hạ mong Cao huynh ngày sau giữ được tấm lòng như hôm nay để khi tương ngộ thêm phần vinh dự.

Cao Vô Địch nói:

- Cao mỗ tuy là người lỗ mảng nhưng cũng biết phân biệt được thị phi, Phương huynh đệ hãy yên tâm, Cao mỗ sẽ ghi lòng tạc dạ những lời vàng ngọc hôm nay!

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Trong võ lâm có không ít những nhân vật như Cao Vô Địch. Ngày sau nếu ta lưu tâm một chút thì có thể bảo lưu được một số nhân sĩ hào kiệt cho võ lâm chánh đạo.

Vừa nghĩ đến đây thì bỗng nhiên chàng dừng bước và nói:

- Cao huynh, xin hồi bước được rồi!

Thì ra là do cước trình của ba người rất nhanh nên chỉ trong thời gian mấy câu nói mà đã đến chỗ Phương Tuyết Nghi buộc ngựa rồi.

Cao Vô Địch có phần bôn ba nhưng gã cố làm ra vẻ hào tráng, bằng một tràng cười lớn rồi nói:

- Tiễn đưa ngàn dặm rồi cũng đến lúc chia biệt, Phương huynh đệ bảo trọng nhé!

Nói đoạn gã cung thủ xá dài rồi lập tức quay người phóng bước. Thì ra song mục của gã đã lung linh ngấn lệ, nếu không bõ chạy thì nhất định sẽ rơi, thử nghĩ một thiết hán như gã thì làm sao để cho người khác thấy mình nhỏ lệ?

Phương Tuyết Nghi nhìn theo bóng hình to lớn của Cao Vô Địch rồi thở dài, nói:

- Thật là một hảo tráng sĩ!

Tống Phù mĩm cười, tiếp lời:

- Không sai! Người này quả nhiên là một trang hảo hán chưa mất hết lương tri. Ân tình trượng nghĩa của lão đệ ngươi giải nguy cho gã tuy chỉ là một nước cờ nhàn, nhưng về sau tất sẽ có ngày đơm hoa kết quả.

Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Tống Phù lão, vản bối không có ý lợi dụng Cao Vô Địch, thi ân cầu báo đáp cũng không phải là bản ý của vản bối...

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Lão đệ ngươi hiểu lầm rồi, lão phu đâu nói là ngươi thi ân với gã, nhưng thi ân với gã, một khi lão đệ ngươi và Đồng Tử Kỳ chính thức xung đột thì lão phu tin rằng Cao Vô Địch sẽ là một trợ thủ có ích rất lớn với lão đệ ngươi!

Lão hơi ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Huống hồ những kẻ sĩ trong võ lâm chánh đạo phần lớn là ẩn thân giữ mình nên vô tình làm suy yếu võ lâm chánh nghĩa, nếu lão đệ ngươi có thể mời thêm nhiêu tráng sĩ trong hắc đạo làm tâm phúc của mình thì về lâu dài chẳng phải là tăng thêm một phần lực lượng cho trận tuyến chánh đạo sao?

Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Không sai! Vản bối cũng lo người ít thì khó đạt được thành tựu lớn!

Tống Phù tiếp lời:

- Lão đệ, không phải lão phu ca tụng ngươi nhưng trừ phi lão đệ ngươi không có tâm chí này, nếu không, với tấm lòng và tài trí của lão đệ ngươi thì việc thành sự dễ như trở bàn tay.

Tuyết Nghi vội nói:

- Lão tiền bối quá khen rồi.

Chàng trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

- Tống lão, vản bói muốn đi Trung Nguyên tìm Trịnh đại bá nhưng không biết nên đi thế nào mới phải?

Thì ra đây là lần đầu tiên xuất sư nên chàng không quen các ngã đường.

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Lão đệ muốn tìm Trịnh Đại Cương trong Trung Châu Tam Hiệp chăng?

- Không sai!

- Lão đệ, chúng ta đi về hướng Đông nên qua Vạn Huyện rồi thì sẽ thuê thuyền xuôi theo sông mà đi, ngươi thấy thế nào?

- Mọi chuyện xin nghe theo lão tiền bối.

Thế là hai người theo đường mòn ra khỏi vùng sơn dã rồi nhắm Vạn Huyện trực chỉ.

Phương Tuyết Nghi và Tống Phù không có việc gì gấp nên trưa ngày thứ sáu mới đến địa đầu Vạn Huyện.

Tống Phù có vẻ khá quen thuộc vùng này nên chẳng bao lâu hai người đã thuê được một chiếc thuyền rồi xuôi theo sông Trường Giang mà đi.

Vào khoảng canh hai đêm hôm đó thì thuyền ngang qua thành Bạch Đế. Xa xa phía trước đã thấy dãy Vu Sơn xuất hiện thấp thoáng trong màn sương.

Sau khi vất vả vượt qua một khúc sông hẹp thì lão nhân chèo thuyền cho thuyền cặp vào mạn núi Vu Sơn nghỉ ngơi.

Tống Phù và Phương Tuyết Nghi đều ngồi trong khoang thuyền vận khí điều tức, tịnh dưỡng tinh thần chờ ngày mai tiếp tục hành trình.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, bỗng nhiên Phương Tuyết Nghi giật mình tỉnh lại.

Trong thuyền tối đen như mực, chàng vận mục lực nhìn ra thì thấy Tống Phù vẫn đang bế mục tỉnh toạ, tứ bề hoang vu vắng lặng, ngoài tiếng sóng lăn tăn vỗ mạn thuyền thì không còn một tiếng động gì khác. Thế nhưng trong lòng Tuyết Nghi lại cảm thấy bất an, vừa rồi khi vừa tỉnh lại thì chàng cảm thấy thân thuyến hơi chao động, bây giờ lại không nghe thấy tiếng người, há chẳng phải rất kỳ quái sao?

Tuyết Nghi trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi khẻ bước ra ngoài trước mũi thuyền nhưng không thấy có hiện tượng gì lạ, lão nhân chèo thuyền vẫn nằm ngủ bên cạnh mái chèo ở dưới thuyền. Chàng không tin là mình nghe nhầm nên lập tức tung người lên đỉnh khoang với ý định là quét mục quang quan sát tứ phía. Song cước vừa chạm vào mũi khoang thì đột nhiên tâm thần kinh động, thì ra trên mũi khoang có một cây ngân trâm cắm một vuông lụa đang tung bay phơ phất trong gió đêm.

Phương Tuyết Nghi do dự một lát rồi nhổ cây ngân trâm lên thì nghe mùi hương khí thanh nhã

xông vào mũi, chàng kinh hải nên vội vàng phong bế hô hấp và ngầm vận khí kiểm tra nhưng không có dị trạng gì. Chàng chú mục nhìn vào vuông lụa thì thấy chỉ khoảng bốn tấc vuông, trên vuông lụa có mấy chữ nhỏ:

"Cô nương nhà ta muốn ngươi đến Triều Vân Phong, ngươi dám đến không?"

Trên đã không viết gửi cho ai, dưới lại không ký tên nhưng rõ ràng vuông lụa nầy là nhằm vào chàng hoặc Tống Phù mà thôi.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đã xác định mùi hương khí chỉ là loại hương phấn khí vị mà nữ nhân thường dùng chứ không phải độc vật gì. Do vậy, chàng lập tức nhảy xuống sàn thuyền rồi trở vào khoang thấp đuốc lên xem kỹ chiếc ngân trâm.

Mục quang vừa quét ra thì bất giác tâm thần chấn động, toàn thân không rét mà run. Thì ra trên cây ngân trâm dài ba tấc này có khắc một con tiên hạc đang vỗ cánh bay cao trông rất sống động. Phương Tuyết Nghi nhớ lại sư thúc từng dặn dò chàng, Long Hành Kiếm Pháp nếu có đối thủ khắc chế thì đó chính là Thiên Hạc Trảm, vì vậy thoạt nhìn thấy biểu tượng hình hạc thì bất giác chàng bị chấn động tâm can.

Chàng đang cầm ngân trâm phát ngẫn cả người thì chợt nghe Tống Phù mĩm cười, nói:

- Lão đệ, ngân trâm nầy là vật của ai vậy? Tại sao lão đệ ngươi cầm trong tay mà ngơ ngẩn thế?

Phương Tuyết Nghi quay lại nói:

- Tống lão, qua đây mà xem thư này...

Nói đoạn chàng đưa chiếc ngân trâm cho Tống Phù.

Tống Phù nhận lấy ngân trâm xem kỹ một lượt rồi mĩm cười hỏi:

- Lão đệ ngươi phát hiện vật này ở đâu vậy?

Tuyết Nghi không trả lời vấn đề mà hỏi lại:

- Tống lão từng thấy cây ngân trâm này bao giờ chưa?

Tống lão lắc đầu, nói:

- Chưa bao giờ.

Nguyên Tuyết Nghi nghĩ rằng Tống Phù có kinh nghiệm giang hồ phong phú nên tự nhiên là kiến văn quảng bác, do vậy tất phải biết lai lịch của ngân trâm có khắc hình hạc trên đầu. Nhưng khi nghe lão trả lời là không biết thì chàng tỏ ra thất vọng. Sau một hồi trầm ngâm, chàng mới nói:

- Tống lão, vản bối phát hiện cây ngân trâm này trên mũi khoang thuyền, ngoài ra còn có một vuông lụa này.

Chàng đưa vuông lụa ra và nói tiếp:

- Lão có cao kiến gì về chuyện này không?

Tống Phù đọc hàng chữ trên vuông lụa rồi bất giác chau mày nói:

- Lão đệ, vị cô nương này muốn ngươi đến phải không?

Thì ra vị Đại Mạc Quỷ Thủ này cũng mờ mịt như đang ở trong năm tầng mây.

Phương Tuyết Nghi thở dài, nói:

- Vản bối cũng không biết, vản bối vốn cho rằng có thể chuyện này là của lão nhưng xem lại thì có lẻ vản bối đoán sai rồi.

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Lão đệ, cả đời lão phu ghét nhất là chuyện qua lại với nữ nhân, đối tượng để lại vuông lụa này nhất định là muốn tìm lão đệ ngươi rồi.

Tuyết Nghi ngạc nhiên nói:

- Vản bối lần đầu tiên rời sư môn chỉ là hạng chân ướt chân ráo bước vào võ lâm thì làm gì có thù oán với ai.

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Lão đệ, có khi nào là Liễu My Nương? Chẳng phải bà ta cũng là nữ nhân đó sao?

Tuyết Nghi trầm ngâm rồi nói:

- Chuyện này... không giống rồi!

Tống Phù hỏi:

- Tại sao?

Phương Tuyết Nghi đã hoài nghi ngân trâm có hình tiên hạc là biểu hiện của đôi kỳ nhân ngoài Đông Hải mà sư thúc chàng từng nói, vì thế chàng mới không cho rằng chuyện này có quan hệ đến Liễu My Nương. Khi nghe Tống Phù truy vấn thì chàng đành trả lời rằng:

- Nếu Liễu My Nương muốn tìm vản bối thì e rằng bà ta không cần phải hành động như thế này.

Chàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Tống lão có từng nghe nói về biểu hiện tiên hạc trên cây ngân trâm này chưa. Trong võ lâm có nhân vật nào sử dụng loại ngân trâm này để truyền tin không?

Tống Phù vỗ đầu suy nghĩ rất lâu rồi thở dài, nói:

- Quả thực là lão phu không nghĩ ra có nhân vật nào trong võ lâm dùng loại ký hiệu này.

Phương Tuyết Nghi chau mày, rõ ràng trong lòng chàng rất kích động, chàng buột miệng nói:

- Tống lão, chúng ta có nên đi Triều Vân Phong một chuyến không?

Tống Phù xem lại vuông lụa rồi bật cười, nói:

- Đúng rồi, nếu chúng ta muốn làm rõ chuyện này thì chỉ có cách là đi một chuyến thôi.

Tuyết Nghi lại hỏi:

- Chẳng hay Triều Vân Phong cách đây bao xa?

Tống Phù nói:

- Không xa lắm, chỉ có điều nhà thuyền...

Lão chợt nghĩ hai ngươi bõ đi thế nầy không biết có về kịp trước canh năm hay không, nếu nhà thuyền tỉnh lại mà không thấy khách nhân thì tất sẽ lên bờ làm kính động quan phủ, như vậy sẽ thêm phiền phức.

Lao trầm ngâm một lát rồi nói:

- Thế nầy nhé, lão phu nói với nhà thuyền là chúng ta đi thăm một vị bằng hữu, trước khi chúng ta quay lại thì nhà thuyền không được bõ đi.

Tuyết Nghi nói:

- Cũng đành như vậy thôi.

Tống Phù bèn ra sau đuôi thuyền gọi lão lái thuyền dậy dặn dò mọi chuyện rồi mới cùng Phương Tuyết Nghi lên bờ, cả hai nhắm đỉnh Vu Sơn mà tiến bước.

Đối với hai mươi ngọn của dãy Vu Sơn này, Tống Phù tỏ ra khá rành rẻ, trên đường đi lão không ngừng chỉ cho chàng biết đâu là Vọng Hà Phong đâu là Phi Phụng Phong đâu là Thuý Bình Phong, đâu là Tây Hạc Phong v.v...

Hai người theo bờ Bắc Đại giang mà đi về hướng Đông, sau khi vượt qua nhiều đỉnh núi nguy nga sừng sững thì bỗng nhiên trước mặt hiện ra một toà đại sơn phong.

Tống Phù chỉ lên ngon núi cao và nói:

- Lão đệ, trước mặt chính là Triều Vân Phong và cũng chính là Thần Nữ Phong mà bá tính xưng truyền trong nhân gian.

Phương Tuyết Nghi ngẫng đầu lên thì thấy đỉnh núi này xuyên qua mây nên thầm nghĩ:

- Ngọn núi này quả nhiên rất hiểm trở, không biết trên đỉnh núi có chỗ cho con người đứng hay không?

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Tống lão, chúng ta tìm cách lên chứ?

Tống Phù nói:

- Đúng vậy, để lão phu dẫn đường.

Nói đoạn lão tung người phong bước lướt đi như trên bình địa, rõ ràng khinh công của vị thần thâu này quả nhiên danh bất hư truyền.

Phương Tuyết Nghi vận chân khí và theo sát phía sau, không bao lâu sau thì hai người đã lên đến đỉnh.

Không như Phương Tuyết Nghi lo lắng, Triều Vân Phong là một đỉnh núi khá rộng lớn và bằng phẳng. Tứ bề cây, đá chen nhau, hình thế trong rất ngoạn mục và cũng khá cổ sơ.

Hai người vừa dừng bước trên đỉnh núi thì bỗng nhiên thấy trước mặt hoa lên, một thiếu nữ có thân hình khá yểu điệu, không biết từ nơi nào đã xuất hiện.

Phương Tuyết Nghi và Tống Phù còn đang bàng hoàng thì thiếu nữ đã cười khanh khách một tràng rồi nói:

- Công tử là họ Phương phải không?

Phương Tuyết Nghi giật thót người, thầm nghĩ:

- Sao cô ta lại biết mình họ Phương?

Nghĩ thế nhưng chàng vẫn nói:

- Không sai, tại hạ đúng là họ Phương, cô nương có phải là người để lại thư hẹn bọn tại hạ đến đây không?

Thiếu nữ mĩm cười và nhìn qua Tống Phù rồi nói:

- Lão ta là ai?

Tuyết Nghi nói:

- Là một vị trưởng bối của tại hạ.

Thiếu nữ hỏi ngạc nhiên, nàng hỏi:

-Tại... tại sao công tử lại cùng đến với lão ta?

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Trong thư nàng không nói rõ là chỉ hẹn một người thì tại sao người khác không thể đến chứ?

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói:

- Trong thư cô nương không chỉ định người nào đến nên việc tại hạ và Tống lão đến chẳng có gì sai!

Thiếu nữ lại cười khanh khách một tràng rồi nói:

- Công tử thật là buồn cười...

Tuyết Nghi nói:

- Cô nương và tại hạ xưa nay không hề quen biết, chẳng hay làm thế nào cô nương biết tại hạ họ Phương?

Chàng hơi ngừng lại rồi hỏi:

- Xin được thỉnh giáo phương danh hữu tánh của cô nương?

Thiếu nữ thản nhiên nói:

- Ta là Bình Nhi.

Tuyết Nghi buột miệng nói:

- Thì ra là Bình Nhi cô nương!

Tuy ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng chàng thầm nghĩ:

- Nghe danh tự của cô ta thì có vẻ như là một nha đầu, lẻ nào người để lại thư không phải là cô ta?

Chợt nghe Tống Phù hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Bình Nhi cô nương, nghe khẩu khí của cô nương thì hình như người lưu thư hẹn bọn tại hạ đến đây là chủ nhân của cô nương, phải không?

Bình Nhi cười khanh khách rồi nói:

- Không sai, lão trượng đoán đúng rồi, người hẹn các vị đến đây chính là tiểu thư của tiểu nữ!

Phương Tuyết Nghi thở dài một hơi rồi thầm nghĩ:

- Quả nhiên không phải là cô ta!

Bình Nhi chớp chớp song mục và nói:

- Phương công tử có biết tiểu thư của tiểu nữ là ai không?

Tuyết Nghĩ thầm nghi:

- Chuyện này mới kỳ quái đây, ngươi đã không nói tiểu thư ngươi là ai thì làm sao ta biết?

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói:

- Phương mỗ rất ít hành tẩu giang hồ nên xin lượng thứ là chưa từng nghe nói về chủ nhân của cô nương!

Bình Nhi tiếp lời:

- Công tử rất thực thà! Tiểu nữ cũng đoán là công tử không biết!

Nàng hơi ngừng lại rồi hỏi:

- Phương công tử là nhân vật rất có danh khí trên giang hồ phải không?

Tuyết Nghi gượng cười, nói:

- Chuyện này... tại hạ mới hạ sơn lần đầu thì đâu dám nói là có danh khí.

Bình Nhi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chuyện này mới kỳ quái đấy!

Tuyết Nghi liền hỏi:

- Chuyện gì kỳ quái?

Bình Nhi nói:

- Công tử mới hạ sơn lần đầu thì có lẻ chỉ là hạng vô danh tiểu tốt rồi.

Tuyết Nghi nghĩ bụng:

- Đây chẳng phải là công nhiên mắng người sao?

Tuy nghĩ vậy nhưng chàng vẫn nói:

- Không sai! Tại hạ chỉ là hạng vô danh tiểu tốt trong võ lâm.

Bình Nhi nói:

- Tại sao tiểu thư của tiểu nữ lại hẹn công tử đến nhỉ? Chuyện này chẳng kỳ quái làm sao?

Rốt cuộc là kỳ quái hay không kỳ quái, ngay cả Tuyết Nghi cũng không làm rõ được. Chàng gượng cười, nói:

- Tại hạ cũng đang có mấy điều không hiểu, cô nương có biết tại sao không?

Bình Nhi lắc đầu, nói:

- Tiểu nữ làm sao biết chuyện do tiểu thư của tiểu nữ làm?

Tống Phù lên tiếng:

- Cô nương, hiện quý tiểu thư đang ở đâu? Cô ta đã lưu thư tương ước và bọn lão phu đã đến, chẳng hay cô nương có thể tiến dẫn bọn lão phu gặp quý tiểu thư không?

Bình Nhi mĩm cười, nói:

- Có gì là không thể? Tiểu nữ đi bẩm báo cho tiểu thư ngay đây.

Lời vừa dứt thì nàng quay người định phóng bước.

Phương Tuyết Nghi như chợt nhớ đến điều gì, chàng buột miệng quát lớn:

- Đứng lại!

Bình Nhi ngạc nhiên quay lại hỏi:

- Phương công tử, có chuyện gì vậy?

Tuyết Nghi nói:

- Tiểu thư của cô nương là đệ tử của vị cao nhân thuộc môn phái nào, chẳng hay có thể cho tại hạ biết trước không?

Bình Nhi mĩm cười, nói:

- Công tử hỏi điều nầy làm gì? Sợ lát nữa hội diện thì tiểu thư của tiểu nữ không nói cho công tử biết chăng?

Tuyết Nghi gượng cười và nói:

- Cô nương, tại hạ phó ước mà đến, nếu không biết quý tính của quý tiểu thư thì chẳng phải là thất lễ lắm sao?

Bình Nhi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Công tử nói cũng có lý!

Tống Phù sợ cô ta không nói nên vội hỏi:

- Quý tiểu thư xưng hô thế nào?

Bình Nhi nói:

- Tiểu thư của tiểu nữ họ An.

Lời vừa dứt thì nàng lập tức quay người lướt đi, loáng cái đã mất hút tung tích.

Tống Phù ngẫn người và buột miệng nói:

- Thân pháp nhanh thật!

Phương Tuyết Nghi thấy Bình cô nương bõ đi đột ngột thì bất giác kinh động trong lòng, chàng thầm nghĩ:

- Trông thân pháp cực nhanh của cô ta thì đã thuộc vào hạng cao thủ đệ nhất rồi, chủ nhân của cô ta tất nhiên phải cao minh hơn nhiều.

Nhất thời chàng nghĩ không ra chuyện đêm nầy là phúc hay là hoạ? Tuy Bình Nhi không nói một câu ác ý nhưng sự việc xảy ra quá đột ngột nên khó cảm thấy bình an được.

Nghĩ đến đây thì bất giác chàng thở dài rồi nói:

- Tống lão, tình thế trước mặt thất khiến cho vản bối không sao yên tâm được!

Thần sắc của Tống Phù cũng tỏ ra trầm trọng, lão tiếp lời:

- Không sai, là phúc hay là hoạ, là hỉ hay là ưu, quả thật là khó mà đoán được trước khi gặp An cô nương. Nhưng theo lão phu thấy thì lão đệ ngươi không nên lo lắng thái quá, nếu đối phương có ác ý thì chẳng cần phải phí nhiều công sức mà hẹn chúng ta đến đây.

Ý lão muốn nói, nếu đối phương có ý hại hai người thì có thể nhân cơ hội để thư lại mà hạ độc thủ rồi.

Phương Tuyết Nghi cũng nghĩ đến điểm này, chàng nói:

- Tống lão nói không sai, vản bối chỉ sợ sự việc không như tiên liệu mà thôi.

Tống Phù thấy vẻ bất an của chàng thì nghĩ:

- Tốt xấu thế nào ta cũng phải trấn an tiểu tử nay mới được.

Nghĩ đoạn lão phá lên cười ha hả một tràng rồi nói:

- Đã đến thì tất an, đại trượng phu đối nhân xử thế chỉ cần cho tâm an, hà tất phải suốt ngày phập phòng lo sợ?

Tuy tràng cười có vẻ miễn cưởng nhưng câu nói này lại khá có tác dụng.

Phương Tuyết Nghi nghe xong thì liền nói:

- Đúng vậy, chúng ta không làm chuyện gì hổ thẹn với lương tâm thì việc gì phải sợ người khác?

Tống Phù cười lớn rồi nói:

- Đúng thế! Đũng thế! Lão đệ ngươi quả nhiên là người sáng suốt.

Hai người nhìn nhau cả cười, tràng cười chưa dứt thì Bình Nhi lại xuất hiện.

Thì ra trên tuyệt đỉnh này có một bí đạo thông đến một thạch động mà không ai biết được. Nhờ vậy mà Bình Nhi đi đi lại lại mới nhanh như thế.

Tống Phù thấy Bình Nhi xuất hiện thì vội mĩm cười, hỏi:

- Bình cô nương, quý tiểu thư nói thế nào?

Bình Nhi mĩm cười, nói:

- Tiểu thư đã có thư hẹn thì đương nhiên là đồng ý tiếp kiến các vị rồi!

Tống Phù nói:

- Vậy thì phiền cô nương dẫn đường cho.

Bình Nhi nói:

- Đương nhiên!

Nói đoạn nàng quay người đi về phía tảng đá to lớn phía trước. Phương Tuyết Nghi và Tống Phù lập tức cất bước theo sau, khi đến trước tảng đá thì mới phát hiện nơi này có một thạch môn (cửa đá) vừa đũ cho một người đi qua.

Tống Phù quét mục quang nhìn qua tình thế rồi nói:

- Không ngờ Triều Vân Phong lại có nơi bí mật thế nầy.

Bình Nhi nói:

- Có gì là lạ đâu? Chuyện lão chưa biết thì còn nhiều lắm! Chúng ta mau vào thôi!

Nói đoạn nàng mở thạch môn rồi chui vào trước.

Phương Tuyết Nghi và Tống Phù hơi do dự một lát nhưng cuối cùng hai người cũng lần lượt chui

vào.

Bí đạo này dài khoảng hai mươi bậc cấp, sau khi đến bậc cuối cùng thì trước mặt chợt sáng ra, nơi dừng chân tựa như một cung điện.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc không ít, chàng đảo mắt nhìn quanh thì thấy đại sãnh này có bốn mặt đều là vách đá, rộng chừng năm trượng vuông, bên trong bài trí rất hoa lệ, tuy không có tranh tự hoạ treo trên tường nhưng dọc theo chân tường được bài trí bằng các loại cổ ngoạn trông rất quý phái. Chính điện của đại sãnh có một chiếc ghế bành bọc da hổ, phía sau ghế là một phiến ngọc thạch cao hơn trượng, rộng khoảng bốn thước, sắc ngọc màu xanh ẩn chứa màu tím bên trong. Từ xa nhìn vào giống như mây khói lưu chuyển, màu sắc lấp lánh không thôi. Trước ghế bành khoảng năm thước có một kim đỉnh đang bốc lên những làn khói mỏng mờ ảo.

Tống Phù vừa vào đại sãnh là lập tức chạy đến chỗ mấy bình cổ ngoạn, lão sờ tới sờ lui và luôn miệng tán thưởng.

Bỗng nhiên nghe Bình Nhi cao giọng nói:

- Các vị làm sao thế? Đến đây để ngắm đại sãnh hay là để bái kiến tiểu thư của tiểu nữ?

Tuyết Nghi và Tống Phù nghe vậy thì đều bất giác nghĩ thầm:

- Chẳng phải thế sao? Chúng ta thật hồ đồ quá.

Nghĩ đến đây thì Phương Tuyết Nghi buột miệng nói:

- Tất nhiên là đến bái kiến tiểu thư của cô nương rồi. Bình cô nương, mau bẩm báo cho một tiếng, nói rằng Phương Tuyết Nghi và Đại Mạc Quỷ Thủ Tống lão tiền bối đến bái kiến.

Bình Nhi cười khanh khách một tràng rồi nói:

- Nhị vị hãy đến đây, tiểu thư đã chờ nhị vị từ lâu rồi.

Tuy cảm thấy kỳ quái nhưng Phương Tuyết Nghi không để lộ ra ngoài sắc diện, chàng mĩm cười, nói:

- Xin cô nương dẫn đường cho.

Hai người đi theo sau Bình Nhi vòng phiến ngọc thạch thì đến một của ngầm nữa, bí đạo này rộng có đến năm thước, cao hơn trượng nên có thể ung dung đi lại.

Sau khi đi chừng mười bảy mười tám trượng thì trước mặt lại xuất hiện một thạch môn.

Bình Nhi quay lại vẫy tay ra hiệu rồi bước thẳng vào trong thạch môn.

Phương - Tống hai người không dám chậm trể nên lập tức theo vào.

Thì ra bên trong thạch môn nay lại là một gian đại sãnh. Nhưng gian đại sãnh này chỉ bằng một phần ba gian bên ngoài và trang trí cũng đơn giản hơn nhiều, ngoài một cặp thư án bày song song với nhau thì còn có mấy chiếc bồ đoàn.

Phương Tuyết Nghi ngẫng lên nhìn thì thấy sau một thạch án có một thiếu nữ mi thanh mục tú,

tóc dài xoã vai, toản thân mặc thanh bào.

Sau khi nghe Bình Nhi thầm thì mấy câu thì thanh y thiếu nữ chóp chóp song mục rồi khẻ gật đầu.

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Vị cô nương này có lẻ là An tiểu thư - người hẹn bọn ta đến rồi. Nghĩ đoạn chàng định thông báo danh tánh thì chợt nghe Tống Phù dùng thuật truyền âm nhập mật, nói:

- Lão đệ, thiếu nữ này có sát khí ẩn tàng trong mắt, xem ra không phải là nhân vật chánh phái, chúng ta phải cẩn thận mới được.

Thực ra không cần Tống Phù nhắc nhở thì Tuyết Nghi cũng đã nhìn thấy trong mục quang của thiếu nữ không được ngay thẳng rồi, do vậy trong lòng cũng hơi kinh động.

Chàng vội thi triển thuật truyền âm nhập mật, nói:

- Tống lão, vản bối cũng đã thấy hình như cô ta không có hảo ý, nếu tình thế bất đắc dĩ, chúng ta có cần động thủ với cô ta không?

Tống Phù nói:

- Tốt nhất là không nên động thủ!

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên, chàng định lên tiếng hỏi thì đã nghe thanh y thiếu nữ lạnh lùng nói:

- Các hạ là Phương Tuyết Nghi?

Tuyết Nghi buột miệng đáp:

- Không sai, chẳng hay cô nương cho hẹn bọn tại hạ đến đây có điều chi chỉ giáo?

Thanh y thiếu nữ nói:

- Ta họ An, đơn danh một chữ Thanh.

Tuyết Nghi tiếp lời:

- Thì ra là An cô nương, thất kính! Thất kính!

Chàng hơi ngưng lại rồi nói tiếp:

- Chẳng hay sao An cô nương biết được danh tính của tại hạ?

An Thanh phá lên cười khanh khách rồi nói:

- Việc này các hạ không cần quan tâm.

Nàng dịch mục quang nhìn qua Tống Phù rồi nói tiếp:

- Vị này có lẻ là đại danh đỉnh đỉnh Tống Thần thâu rồi.

Tống Phù khẻ hắng giọng rồi nói:

- Đúng vậy, đúng vậy! Xưa nay lão phu và cô nương không quen biết, chẳng hay cô nương làm thế nào biết được lại lịch của lão phu?

An Thanh nói:

- Đại danh Đại Mạc Quỷ Thủ thì trong võ lâm ai lại không biết, bản cô nương nhận ra cũng đâu có gì là lạ!

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- An cô nương, tại hạ và có nương cũng chưa từng gặp thì phải?

An Thanh thản nhiên nói:

- Không sai, chúng ta chưa hề gặp nhau.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đã vậy thì không biết vì ý đồ gì mà cô nương để lại thư hẹn bọn tại hạ đến đây?

An Thanh nói:

- Chuyện này...

Bỗng nhiên nàng phá lên cười khanh khách rồi nói tiếp:

- Xưa nay ta hành sự chỉ quan tâm đến việc mình cao hứng hay không cao hứng thôi, do vậy ta cảm thấy ngươi rất thích đùa nên lưu thư hẹn ngươi đến đây, lẻ nào có điều gì không đúng chăng?

Phương Tuyết Nghi ngẫn cả người, chàng thầm nghĩ:

- Thế là nghĩa lý gì? Không lẻ bọn ta chỉ là trò đùa của ngươi?

Nghĩ đoạn chàng lạnh lùng nói:

- Cô nương có biết tại hạ và Tống lão đây đang có chuyện quan trọng không? Cô nương làm thế này, dù không gọi là đùa thì chi ít cũng ngăn cản hành trình của bọn tại hạ rồi.

An Thanh hỏi lại:

- Ngươi không cảm thấy cao hứng à?

Tuyết Nghi nói:

- Cô nương đùa như vậy hình như là thái quá rồi.

An Thanh mĩm cười, nói:

- Ngươi có chuyện khẩn cấp thật chăng?

Tuyết Nghi nói:

- Đúng vậy, nếu không có việc gì gấp thì bọn tại hạ chẳng cần vượt thác đi trong đêm thế nầy.

An Thanh lại cười khanh khách rồi nói:

- Phương công tử, trông ngươi cũng khá thực thà đấy.

Tuyết Nghi nói:

- Không dám!

Bỗng nhiên An Thanh trầm sắc diện và nói:

- Các vị đang đêm hành thuyền vượt thác nhưng có thật là vội vàng vượt hành trình không?

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Lẻ nào là không thật?

Nghĩ vậy nhưng ngoài miệng chàng nói:

- Cô nương làm sao biết được chuyện của bọn tại hạ?

An Thanh cười nhạt, nói:

- Không ngờ ngươi mới chừng ấy niên kỷ mà đã học được sự giảo hoạt như vậy rồi.

Tuyết Nghi không kiềm lòng được nên nói:

- Tốt nhất là cô nương chớ kích nộ tại hạ!

An Thanh thản nhiên nói:

- Chẳng phải là ngươi muốn thưởng thức cảnh đêm ở Vu Sơn này sao. Sao lại nói dối là có chuyện gấp?

Nàng hơi ngừng lại rồi lạnh lùng nói tiếp:

- Ngươi còn trách người khác kích nộ ngươi à? Ai bảo ngươi nói dối trước?

Phương Tuyết Nghi ngẫn người hồi lâu mà không nói được gì. Thì ra, chàng không hiểu tại sao thiếu nữ này lại biết chuyến đi thuyền trong đêm của bọn chàng là muốn thưởng thức phong cảnh núi Vu Sơn.

Hồi 23 - Đông Hải Thiếu Nữ

Tống Phù cũng chau mày suy nghĩ một lát rồi nói:

- An cô nương, phải chăng cô nương đã luôn bám theo sau bọn tại hạ?

An Thanh hỏi lại:

- Tôn giá nghĩ là có khả năng đó sao?

Tống Phù nói:

- Rất khó nói, ít ra thì lão phu cũng không tin cô nương theo sau lão phu mà không bị phát hiện.

An Thanh cười khanh khách rồi nói:

- Đã vậy thì tại sao lão còn hỏi?

Tống Phù nói:

- Nhưng tại sao cô nương biết bọn lão phu đi thuyền ban đêm là muốn thưởng thức phong cảnh? Trừ phi...

Lão hỏi ngừng lại rồi bỗng nhiên kêu lên:

- Đúng rồi, lão phu hiểu ra rồi!

An Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Lão hiểu ra cái gì?

Tống Phù nói:

- Người chèo thuyền đã bán tin cho cô nương phải không?

An Thanh tròn xoe mắt hạnh, nàng nói:

- Lão nói hàm hồ rồi đấy!

Tống Phù ngạc nhiên hỏi lại:

- Không phải thế sao?

An Thanh nói:

- Bản cô nương việc gì phải đi mua thông tin của các vị? Vã lại bản cô nương cũng tuyệt nhiên không biết các vị ngồi trên chiếc thuyền đó!

Phương Tuyết Nghi lên tiếng:

- Trong nhị vị cô nương, tất phải có người đi chung thuyền với bọn tại hạ, đúng không?

Bình Nhi nghe vậy thì không nhịn được nên phá lên cười.

An Thanh là chủ nhân của cô ta nhưng nàng không ngăn cản hành động thất lễ của cô ta mà chỉ nhìn Phương Tuyết Nghi rồi mĩm cười, nói:

- Không sai, lần nầy thì ngươi đoán đúng rồi!

Tống Phù liền hỏi:

- Cô nương mời bọn tại hạ đến đây với dụng ý gì, có thể cho biết trước không?

An Thanh nhìn qua Tống Phù và nói:

- Nếu nói là không có chuyện gì thì nhất định nhị vị sẽ không tin.

Tống Phù nói:

- Không sai!

An Thanh mĩm cười nói tiếp:

- Nếu bản cô nương không muốn nói thì sao?

Tống Phù trả lời ngay:

- Nếu vậy thì lão phu và Phương lão đệ không tiện ở lại lâu rồi.

An Thanh hỏi:

- Các vị muốn đi à?

Tống Phù lạnh lùng đáp:

- Không sai.

An Thanh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đi thế nào được... chẳng phải bản cô nương mời các vị đến đây sao? Chưa gặp tiểu thư thì làm sao...

Bỗng nhiên nàng giật mình và bế khẩu im tiếng.

Thử nghĩ Tống Phù là hạng nhân vật nào, tuy cô ta rất cảnh giác nhưng cuối cùng thì cũng để lộ ra sơ hở và bị Tống Phù phát hiện ngay.

Lão cười ha hả rồi nói:

- An cô nương, xem ra cô nương không phải là chủ nhân nơi này rồi!

An Thanh chợt biến sắc, nàng nói:

- Ai bảo bản cô nương không phải. Lão thật là người quá hàm hồ.

Tống Phù cười nhạt, nói:

- Không sai! Quả nhiên lão phu có chút hàm hồ nhưng sợ rằng cô nương có hàm hồ hơn lão phu nhiều!

An Thanh tức khí nói:

- Lão mắng ta chăng?

Tống Phù nói:

- Không dám, nhưng...

An Thanh liền hỏi:

- Nhưng thế nào?

Tống Phù chậm rải nói:

- Cô nương thừa hiểu là mình đã nói gì, bọn lão phu đã đến đây mà không được gặp tiểu thư của các cô nương thì không thể bõ đi được.

Không ngờ An Thanh cũng rất thiếu kinh nghiệm xử sự, cô ta vội kêu lên:

- Thế nghĩa là sao? Dù các vị muốn đi cũng không đơn giản như vậy!

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Rốt cuộc thì cô nương cũng đã nói thật!

Lão quay sang nói với Tuyết Nghi:

- Lão đệ, suýt chút nữa thì chúng ta bị cô ta lừa rồi.

Phương Tuyết Nghi rất khâm phục sự lão luyện của Tống Phù, chàng mĩm cười, nói:

- Nếu tuệ nhãn của Tống lão không hơn người thì quả thật vản bối không thể nhận ra.

Tống Phù nói:

- Lão đệ, chúng ta có cần gặp chủ nhân nơi này rồi hãy đi không?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Theo ý kiến lão tiền bối thì nên thế nào?

Chàng vốn muốn nói:

- Đã đến rồi mà không gặp chủ nhân thì đi sao tiện?

Nhưng bỗng nhiên chàng thay đổi ý niệm nên không tự chủ trương mà phải trưng cầu ý kiến.

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Theo ý kiến của lão khiếu là tất nhiên phải gặp được chủ nhân nơi này rồi mới đi.

Mất trang 155-160

Trung Nguyên.

Tống Phù lập tức truy vấn:

- Nhị vị từ đâu đến?

Tuy lão hỏi rất nhanh nhưng phản ứng của An Thanh cũng rất nhạy bén nàng nói:

- Điều nầy thì ta không được nói rồi.

Tống Phù nói:

- Cô nương cũng khá điêu ngoa đấy.

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Nhị vị có biết Thiên Ma Nữ là một nhân vật cực kỳ bại hoại không?

Bình Nhi phá lên cười rồi nói:

- Ai mà tin? Ta thấy tướng mạo của lão mới giống như người xấu đấy!

An Thanh lạnh lùng tiếp lời:

- Lão hàm hồ, nếu không nghĩ tình lão là khách nhân do tiểu thư ta mời đến thì việc lão đắc tội với bằng hữu của bọn ta cũng đũ để bọn ta cho lão nếm chút đau khổ rồi.

Tống Phù gượng cười, nói:

- Nhị vị cô nương không am tường về nhân tình thế thái nên khó phân biệt được người tốt kẻ xấu. Trên giang hồ có nhiều người tướng mạo hiền từ đáng thương nhưng trong lòng vô cùng độc ác, Thiên Ma Nữ dung mạo xinh đẹp như hoa nhưng lòng như độc xà, nếu nhị vị cô nương giao du với ả thì sợ rằng ngày sau sẽ chịu nhiều thiệt thòi đấy.

An Thanh chớp chớp song mục và nói:

- Không cần lão quan tâm, nhiều chuyện!

Tống Phù chợt biến sắc, trong có vẻ như muốn phát tác nhưng lão lắc đầu rồi nói tiếp:

- Trung Ngôn Nghịch Nhỉ, lương dược khó uống, quả thực là lão phu nhiều chuyện rồi.

Bình Nhi xen vào:

- Lão biết thế thì tốt.

Phương Tuyết Nghi vốn muốn hỏi hai thiếu nữ này về tung tích của Thiên Ma Nữ nhưng sau khi nghe đoạn đối thoại giữa bọn họ và Tống Phù thì chàng thay đổi chú ý nên hỏi:

- An cô nương, quý chủ nhân hiện đang ở đâu?

An Thanh hỏi lại:

- Ngươi muốn gặp tiểu thư của bọn ta à?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Quý chủ nhân để lại thư hẹn, và bọn tại hạ đã đến đúng hẹn, vậy tại sao quý chủ nhân còn chưa muốn xuất hiện?

- Ai bảo là tiểu thư của ta không muốn xuất hiện, chỉ có điều là chưa đến giờ mà thôi!

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Lẻ nào quý chủ nhân còn định giờ trong việc tiếp khách?

An Thanh nói:

- Không sai, chủ nhân của ta tiếp khách có giờ giấc nhất định.

Tuyết Nghi hỏi tiếp:

- Vậy thì nào quý chủ nhân mới chịu xuất hiện?

An Thanh quét mục quang nhìn ra xung quanh rồi hỏi:

- Bây giờ là giờ nào?

Bình Nhi nói:

- Đã qua giờ sửu rồi.

An Thanh tiếp lời:

- Vậy thì sẽ mau thôi, còn một khắc nữa thì tiểu thư sẽ tỉnh dậy và sẽ tiếp kiến nhị vị.

Tuyết Nghi thở phào một hỏi rồi nói:

- Được! Phương mỗ chờ thêm một khắc nữa vậy!

Bình Nhi nói:

- Thanh tỉ tỉ, muội vào xem thử tiểu thư dậy chưa nhé!

An Thanh gật đầu, nói:

- Cũng được, nếu tiểu thư đã dậy thì nói là nhị vị khách nhân đã theo hẹn mà đến rồi.

Bình Nhi mĩm cười, nói:

- Muội biết rồi.

Lời chưa dứt thì nàng đã quay ngươi bõ chạy, thoáng chốc bóng hình dẫ khuất sau phiến ngọc thạch.

Qua một lúc không lâu thì Bình Nhi lại xuất hiện từ phía sau phiến ngọc thạch, nàng nói:

- Thanh tỉ tỉ tiểu thư đến đấy!

An Thanh vội vàng đứng lên rồi dịch bước qua đứng một bên phiến ngọc thạch, thần thái tỏ ra vô cùng cung kính.

Phương Tuyết Nghi và Tống Phù cũng hồi hộp nhìn về phía sau phiến ngọc thạch chờ đợi. Theo sau Bình Nhi, quả nhiên còn có một bạch y thiếu nữ mi thanh mục tú, khí chất cao nhã, tóc dài xoã vai, tướng mạo rất gợi cảm. Niên kỷ của cô ta chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi nhưng cử chỉ rất trang trọng. Cô ta chậm rải bước ra sau thạch án ngồi xuống.

An Thanh dịch bước tới trước và khẻ nói:

- Cô nương...

Bạch y thiếu nữ không biểu lộ sắc thái gì trên ngọc diện, nàng khẻ gật đầu và nói:

- Ta biết rồi.

Tuy cô ta nói rất nhỏ nhưng nghe cứ như tiếng hoàng anh xuất cốc.

An Thanh nghe vậy thì lặng lẻ lui sang một bên và không nói thêm gì nữa.

Phương Tuyết Nghi đứng thẳng người lên rồi cung thủ, nói:

- Tại hạ Phương Tuyết Nghi, xin diện kiến cô nương.

Bạch y thiếu nữ hỏi ngẫng đầu lên và mĩm cười, nói:

- Không dám, phiền Phương công tử chờ lâu quá.

Nàng vốn đã rất đẹp, khi cười lại càng đẹp như hoa xuân, khiến Phương Tuyết Nghi nhìn thẩn thờ, chàng thầm nghĩ:

- Cô ta cười thật là rung động lòng người.

Lúc nầy Tống Phù cũng lớn tiếng nói:

- Cô nương, lão phu Tống Phù cũng đã có mặt.

Bạch y thiếu nữ hỏi cúi người đáp lễ và nói:

- Không dám, Tống lão là cao nhân tiền bối, tiểu nữ sao dám nhận lễ của lão.

Tống Phù cười ha hả rồi tiếp lời:

- Cô nương là đệ tử của vị cao nhân nào? Lão phu kiến văn nông cạn, mong cô nương đừng cười!

Bạch y thiếu nữ quét mục quang nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi mới chậm rải nói:

- Tiểu nữ là An Tiểu Bình, là người thuộc Thiên Tâm Đảo ở Đông Hải nên rất ít vào Trung Nguyên. Tống lão không biết cũng chẳng có gì lạ.

Tống Phù nói:

- Thì ra là An cô nương.

Phương Tuyết Nghi nghe hai chữ Đông Hải thì nhất thời kinh động, chàng buột miệng hỏi lại:

- An cô nương là người ngoài Đông Hải thật sao?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Không sai, tiện thiếp từ nhỏ lớn lên ở Đông Hải - Thiên Tâm Đảo.

Trong lúc kinh động thì suýt chút nữa Phương Tuyết Nghi nói ra bốn chữ "Đông Hải Song Tiên", nhưng mấy ngày qua chàng đã có nhiều tiến bộ về phương diện tâm cơ nên trong lòng tuy hoài nghi thiếu nữ nầy là truyền nhân của võ công Thiên Hạc Trảm tức là hậu nhân của Đông Hải Song Tiên nhưng chàng vẫn cố nén lại được.

Chàng nói:

- Cô nương ra lệnh cho thuộc hạ để lại thư hẹn bọn tại hạ đến vì chuyện gì vậy?

Sắc diện của An Tiểu Bình thoáng hiện sắc hồng, nàng nói:

- Phương công tử...

Phương Tuyết Nghi phá lên cười rồi nói:

- Cô nương bất tất phải khách khí!

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Phương công tử là truyền nhân của Kiếm Thần Trần đại hiệp phải không?

Phương Tuyết Nghi vô cùng kinh ngạc nhưng chàng cố giử vẻ bình thản, đáp:

- Không sai, Kiếm Thần chính là gia sư!

An Tiểu Bình nói:

- Vậy thì không sai rồi.

Tuyết Nghi hỏi:

- Chẳng hay cô nương tìm tại hạ có chuyện gì không?

An Tiểu Bình nói:

- Đã để lại thư tương ước thì tất nhiên là có chuyện.

Nàng hơi ngưng lại rồi nói tiếp:

- Không biết hiện tại Kiếm Thần Trần đại hiệp đang ẩn cư ở nơi nào, công tử có thể nói cho biết chăng?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Thì ra cô ta muốn tìm ân sư của ta!

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Gia sư đã quy tiên rồi.

Bạch y thiếu nữ An Tiểu Bình vô cùng kinh ngạc, nàng kêu lên:

- Trần đại hiệp đã chết rồi sao?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Lúc tiên sư lâm chung, tại hạ có bên cạnh và tận tay lo liệu mọi việc tang lễ nên tự nhiên không thể là sai được.

An Tiểu Bình trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Trần đại hiệp có mấy vị đệ tử?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Tại sao cô ta lại hỏi chuyện này nhỉ?

Nghĩ thế nhưng chàng vẫn đáp:

- Chỉ có mỗi một Phương mỗ.

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi:

- Chỉ có một vị là Phương công tử thôi sao?

Tuyết Nghi nói:

- Theo tiên sư nói cho biết thì đích thực là chỉ có một mình tại hạ.

An Tiểu Bình tròn xoe mắt hạnh, nàng nhìn Phương Tuyết Nghi hồi lâu rồi mới mĩm cười, nói:

- Nói như vậy là Phương công tử đã kế thừa toàn bộ y bát của Kiếm Thần Trần đại hiệp rồi.

Tuyết Nghi khiêm nhường, nói:

- Phương mỗ tuổi nhỏ, tài kém nên thành tựu chỉ bằng một phần trăm của tiên sư thôi.

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Công tử quá khiêm tốn rồi!

Nàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Ma Đao Điền Nguyên cũng là nhân vật khá có danh vọng trong võ lâm, vậy mà phải thọ mệnh bởi nhất kiếm của công tử. Điều nầy cho thấy võ công của công tử đã được Trần đại hiệp chân truyền.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Cô nương quá khen rồi.

An Tiểu Bình mĩm cười nói tiếp:

- Còn chuyện Liễu My Nương nữa. Võ công của bà ta cao cường hơn Ma Đao Điền Nguyên nhiều.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không sai!

An Tiểu Bình hỏi:

- Phương công tử cũng thắng bà ta phải không?

Tuyết Nghi nói:

- Chỉ may mắn thôi, nếu Liễu My Nương xuất toàn lực quyết đấu thì tại hạ không phải là địch thủ của bà ta.

An Tiểu Bình trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tiện thiếp... còn một chuyện muốn thỉnh giáo công tử.

Phương Tuyết Nghi nghĩ thầm:

- Cô nương này thật là kỳ quái, có chuyện gì thì cứ nói mau ra, úp úp mở mở như thế làm gì chứ?

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Không dám nhận hai chữ thỉnh giáo của cô nương, nhưng có việc gì xin cô nương hãy mau nói ra cho!

An Tiểu Bình nói:

- Công tử, trước khi lệnh sư quy tiên, người có nói gì với công tử về một vị cố giao ở Đông Hải không?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Sợ rằng ở Đông Hải không có cố giao mà chỉ có khắc tinh của võ công Long Hành Bát Kiếm mà thôi!

Nghĩ đoạn chàng lắc đầu, nói:

- Không nghe tiên sư nói gì!

An Tiểu Bình ngạc nhiên, nàng nói:

- Kiếm Thần Trần đại hiệp không nhắc đến chuyện này thật sao?

Tuyết Nghi nói:

- Đích thực là không có!

An Tiểu Bình thở dài một hỏi rồi nói:

- Đúng rồi, có thể Trần đại hiệp đã sớm quên.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Nếu tiên sư không quên thì người đã nói với tại hạ về chuyện này từ lâu rồi:

Chàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Cô nương có biết Thiên Ma Nữ trong Ngũ Đại Ma chứ không?

An Tiểu Bình chau mày hỏi lại:

- Thiên Ma Nữ à? Tiện thiếp có gặp một lần nhưng không phải là chỗ thâm giao.

Tuyết Nghi nghe vậy thì rất yên tâm, chàng nói:

- Cô nương co biết Thiên Ma Nữ hiện đang ở đâu không?

An Tiểu Bình nói:

- Tiểu thư gặp bà ta ở Nhạn Đảng Sơn, đến hôm nay tính ra đã hơn một tháng rồi.

Tuyết Nghi hỏi tiếp:

- Bà ta ở Nhạn Đảng Sơn chăng?

An Tiểu Bình nói:

- Chuyện này tiện thiếp không biết rồi. Nhưng Thiên Ma Nữ có nói bà ta sẽ đi Tung Sơn của phái Thiếu Lâm một chuyến, nếu công tử muốn gặp bà ta thì tại sao không đi Thiếu Lâm một chuyến?

Tống Phù nghe vậy thì kinh động trong lòng, lão nghĩ:

- Lẻ nào Thiên Ma Nữ muốn làm điều bất lợi cho các vị hòa thượng ở Thiếu Lâm tự?

Phương Tuyết Nghi cũng ngạc nhiên, chàng nói:

- Thiên Ma Nữ muốn đi Thiếu Lâm lại quan trọng đối với võ lâm thế sao?

- Đúng vậy, rất quan trọng.

Tống Phù hỏi xen vào:

- An cô nương rất ít hành tẩu giang hồ phải không?

An Tiểu Bình đáp:

- Không sai.

Tống Phù gật đầu, nói:

- Vậy thì cũng chẳng trách được.

Lão buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Bon ma đạo và hắc đạo không thể tàn hại hết bằng hữu bạch đạo trong võ lâm là nhờ công lao rất lớn của phái Thiếu Lâm.

An Tiểu Bình hỏi:

- Võ công của bọn họ rất cao cường phải không?

Tống Phù nói:

- Thiếu Lâm tự có bảy mươi hai loại tuyệt kỹ, võ công lợi hại khó có thể hình dung được.

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Phương công tử, võ học của phải Thiếu Lâm so với Kiếm Thần Trần đại hiệp như thế nào?

Phương Tuyết Nghi sững người giây lát rồi nói:

- Chuyện này... chuyện này tại hạ cũng không rõ, vã lại xưa nay tiên sư và phái Thiếu Lâm chưa từng động thủ nên không biết bên nào mạnh hơn.

An Tiểu Bình quay sang nói với Tống Phù:

- Tống lão kiến văn quảng bác nên có lẻ biết được chuyện này?

Tống Phù trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Chuyện này cũng rất khó nói, Trần đại hiệp là nhân vật có kỳ tài dị năng trong suốt mấy mươi năm qua, trong số tăng lữ của Thiếu Lâm tự hiện nay không có nhân vật nào đạt được thành tựu như vậy.

An Tiểu Bình nói:

- Ý Tống lão muốn nói là Trần đại hiệp cao minh hơn bọn họ phải không?

Tống Phù nói:

- Lấy võ công một người mà luận thì Trần đại hiệp liệt vào thiên hạ đệ nhất rồi.

An Tiểu Bình phá lên cười một tràng rồi nói:

- Tiểu nữ không tin.

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

- Ý của Tống lão vừa rồi là muốn nói phái Thiếu Lâm không có ai thắng được Trần đại hiệp nhưng lại không thừa nhận võ công của Trần đại hiệp cao minh hơn phái Thiếu Lâm, đúng không?

Tống Phù nói:

- Thất thập nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm rất cao minh, trong đó có hai mươi mấy tuyệt kỹ mà xưa nay không ai luyện thành, nếu không thì loại ngủ quỷ xà thần đã sớm bị quét sạch trên giang hồ.

An Tiểu Bình suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tống lão, nếu có người luyện thành mấy tuyệt kỹ đó thì có thể thắng được Trần đại hiệp không?

Tống Phù nói:

- Đáng tiếc là từ đời chưởng môn thứ mười bảy trở đi thì không ai trong Thiếu Lâm tự có được thành tựu này.

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Tống lão, theo cách nói của lão thì tuyệt học của Thiếu Lâm đã thất truyền, vậy thì việc Thiên Ma Nữ có làm điều gì bất lợi với bọn họ hay không thì cũng đâu quan hệ lớn lao gì đến đại cuộc võ lâm!

Rõ ràng nàng muốn phản bác lại sự cưởng điệu về vai trò của Thiếu Lâm tự đối với võ lâm mà Tống Phù vừa nói.

Nhưng Tống Phù thản nhiên lắc đầu, nói:

- Cô nương, tuy Thiếu Lâm tự không có nhân vật kiệt xuất nhưng tăng chúng của phải Thiếu Lâm rất đông, ai nấy đều có võ công cao cường. Chỉ cần một ngày không phái Thiếu Lâm thì võ lâm chánh đạo cũng sẽ không thể tồn tại.

An Tiểu Bình nói:

- Thì ra là như vậy! Thanh uy của phái Thiếu Lâm trong võ lâm quả thật là không nhỏ!

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Đúng vậy, tăng lữ của phải Thiếu Lâm đã tích không ít công đức trong việc giữ cho võ lâm đồng đạo hướng thiện.

An Tiểu Bình nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói:

- Phương công tử, nếu Thiên Ma Nữ muốn làm chuyện bất lợi đối với phái Thiếu Lâm thì công tử có đi giải cứu không?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chuyện này... tại hạ rất muốn đi nhưng đáng tiếc là hiện tại không thể phân thân được.

An Tiểu Bình nói tiếp:

- Vậy là công tử không thật lòng muốn đi giải nguy cho phái Thiếu Lâm?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Cô nương hiểu lầm rồi, tự nhiên là tại hạ có thành tâm nhưng nhất thời tại hạ còn có chuyện

quan trọng khác, hơn nữa võ công của Thiên Ma Nữ rất cao cường, dù tại hạ đi được thì cũng không biết có thể ngăn cản được hay không?

Hồi 24 - Hậu Nhân Đông Hải Song Tiên

Lúc nầy trong thạch động Phương Tuyết Nghi hơi ngưng lại một lát rồi nói tiếp:

- Nhưng bất kể thành bại thế nào thì tại hạ cũng phải đi Thiếu Lâm tự một chuyến!

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Vậy thì rất tốt!

Tống Phù tiếp lời:

- Phương lão đệ, lão phu thấy chuyện này và chuyện đi của chúng ta không có gì trở ngại cả.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Xin nghe cao kiến của Tống lão.

Tống Phù nói:

- Chúng ta đang đi Trung Châu mà vùng này cũng thuộc cảnh giới Hà Nam, nếu vòng qua Tung Sơn một chuyến thì cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tuy không gọi là thuận đường nhưng đi vòng cũng không bao xa.

- Tuyết Nghi nói:

- Vậy thì quyết định như thế nhé!

Chàng hơi ngưng lại rồi quay sang nói với An Tiểu Bình:

- Tại hạ vô cùng cảm kích về việc cô nương cho biết hành tung của Thiên Ma Nữ ngày sau hội tương kiến, tại hạ sẽ báo đáp.

Nói đoạn chàng cung thủ cáo biệt rồi quay người cất bước.

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Công tử muốn đi rồi sao?

Phương Tuyết Nghi dừng bước, nói:

- Tại hạ nôn nóng muốn đi Tung Sơn nên tự nhiên là không thể ở lại lâu nơi này.

An Tiểu Bình nói:

- Tiện thiếp còn mấy câu muốn nói, chẳng hay công tử có thể nán lại thêm vài khắc không?

Phương Tuyết Nghi chẳng biết làm thế nào nên gượng cười, nói:

- Tại hạ cung kính nghe lời chỉ giáo.

An Tiểu Bình nói:

- Công tử tự tin là có thể thắng được Thiên Ma Nữ chăng?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Tại hạ đã quyết tâm đi thì bất luận thành bại được mất như thế nào cũng được.

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Quả nhiên công tử rất có hào khí!

Bỗng nhiên nàng thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Tiện thiếp có một cách mà có thể giúp công tử khỏi phải đi Thiếu Lâm tự.

- Cô nương có cách gì?

- Công tử có muốn tiếp thụ không? Nếu công tử không muốn tiếp thụ thì tiện thiếp có nói cũng bằng không.

- Tại hạ vô cùng cảm kích thịnh tình của cô nương.

- Vậy là công tử đồng ý nghe.

- Xin cô nương cứ nói.

An Tiểu Bình hơi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hình như Thiên Ma Nữ rất muốn lấy lòng tiện thiếp, vì vậy nếu tiện thiếp xuất diện ngăn cản thì tất nhiên có thể bảo Thiên Ma Nữ lập tức rời khỏi Thiếu Lâm tự!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Cô nương nói thật đấy chứ?

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Nếu không thật thì tiện thiếp không thể nói ra rồi.

Tuyết Nghi quay sang hỏi Tống Phù:

- Tống lão thấy kế sách của An cô nương được không?

Tống Phù mỉm cười, nói:

- Có thể được! Đương nhiên là có thể được!

An Tiểu Bình nói:

- Tống lão đồng ý với biện pháp của vản bối không?

Tống Phù nói:

- Đồng ý! Đồng ý! Nhưng không biết Thiên Ma Nữ có chịu nghe cô nương khuyên can hay không?

An Tiểu Bình nói:

- Chuyện này không cần Tống lão bận tâm, vản bối tin rằng bà ta không thể không mua chút thể diện cho vản bối!

Phương Tuyết Nghi cung thủ, nói:

- Nếu vậy thì việc này xin phiền cô nương lo giúp.

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Công tử chớ khách khí, tiện thiếp đã vào Trung Nguyên thì dù muốn dù không cũng là một phần tử trong võ lâm rồi.

Tuyết Nghi nói:

- Điều đó là đương nhiên!

An Tiểu Bình nói:

- Đã là một tiểu tốt trong võ lâm thì tiện thiếp phí chút tâm lực vì võ lâm bằng hữu cũng là lẻ đương nhiên thôi.

Tống Phù lên tiếng:

- Cô nương đã có ý này thì lão phu rất yên tâm, nhưng chẳng hay khi nào cô nương đi Thiếu Lâm tự?

An Tiểu Bình không trả lời ngay mà hỏi lại:

- Khi nào thì Tống lão và Phương công tử lên đường?

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Chuyện này hơi kỳ lạ đây, khi nào bọn ta lên đường thì có liên quan gì đến cô ta?

- Tại hạ và Tống lão sẽ lên đường ngay bây giờ.

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Nếu tiện thiếp cùng đi với công tử thì sao? Chẳng hay có tiện không?

Phương Tuyết Nghi cảm thấy bất ngờ, chàng thầm nghĩ:

- Tại sao cô ta lại có ý niệm này?

Thì ra chàng cảm thấy có thiếu nữ trẻ tuổi cùng đồng hành thì sẽ thêm nhiều chuyện phiền phức nên nhất thời không biết trả lời thế nào.

Tống Phù liếc nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói:

- Cô nương muốn đi chung thuyền với lão phu chăng?

An Tiểu Bình nói:

- Đúng vậy! Chẳng hay lão có đồng ý không?

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Có gì là không được?

Lão quay sang hỏi Tuyết Nghi:

- Lão đệ, ý ngươi thế nào?

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Lão đã đồng ý rồi thì ta còn có thể nói được gì?

Nghĩ vậy nhưng chàng vẫn nói:

- Mọi việc xin Tống lão chủ trương là được.

Thần sắc của An Tiểu Bình thoáng hiện vẻ vui mừng, nàng quay sang nói với An Thanh:

-Các ngươi mau thu xếp rồi trở về Đông Hải!

An Thanh và Bình Nhi nghe vậy thì vô cùng ngạc nhiên, cả hai cùng nói:

- Bọn thuộc hạ phải trở về thật sao?

An Tiểu Bình nói:

- Không sai, ta phải cùng Phương công tử và Tống lão nhân đi Hà Nam nên đương nhiên là các ngươi phải hồi gia.

An Thanh hỏi:

- Tiểu thư không cần bọn thuộc hạ theo hầu sao?

Bình Nhi tiếp lời:

- Biệt phủ ở Vu Sơn này có cần canh giữ không?

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Không cần, ta đi Hà Nam chuyến này có thể là phải dịch dung cải trang, các ngươi cũng đi theo chẳng phải là bất tiện lắm sao? Còn như biệt phủ ở Vu Sơn này thì sau khi các ngươi trở về là tự nhiên sẽ có người được phái tới để lo liệu!

An Thanh có vẻ không bằng lòng, nàng nói:

- Tiểu thư làm sao hành tẩu giang hồ một mình được!

Bình Nhi cũng nói:

- Tiểu thư, nếu bọn thuộc hạ trở về thì sợ rằng lão phu nhân không thể bõ qua cho bọn thuộc hạ.

An Tiểu Bình tức giận nói lớn:

- Nhiều chuyện! Ta không biết sao mà phải cần ngươi giảng giải? Hừ! Nếu mẫu thân ta có hỏi đến thì cứ nói là ta bảo các ngươi trở về, như thế là được rồi!

An Thanh và Bình Nhi còn muốn nói nữa nhưng trông vẻ tức giận của An Tiểu Bình thì cả hai đều cố nuốt lời vào bụng.

Lúc này Tống Phù mới mỉm cười, nói:

- Vậy là cô nương quyết định một mình đi với bọn lão phu?

An Tiểu Bình hỏi lại:

- Lẻ nào Tống lão cho rằng không được?

Tống Phù nói:

- Không phải vậy, chỉ có điều...

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Có lẻ Tống lão cho rằng vản bối là nữ nhi nên đi cùng với các vị sẽ bất tiện trên đường phải không?

Tống Phù mỉm cười, nói:

- Không sai, cô nương thật là thông minh.

An Tiểu Bình nói:

- Nếu tiểu nữ cải trang thành nam tử thì sao?

Tống Phù nói:

- Nếu vậy thì không có vấn đề gì.

Bỗng nhiên lão phá lên cười một tràng rồi quay sang hỏi Tuyết Nghi:

- Ý lão đệ ngươi thế nào?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vản bối còn nói gì được nữa, lão đã nói không có vấn đề thì đương nhiên là không có vấn đề rồi.

An Tiểu Bình quét mục quang nhìn qua hai tì nữ và nói:

- Các ngươi còn chờ gì nữa?

An Thanh và Bình Nhi chẳng biết làm thế nào nên đành lui bước với ánh mắt đầy lưu luyến.

Một lát sau cả hai đã chuẩn bị xong hai túi hành trang và bước ra bái biệt trước mặt An Tiểu Bình.

An Tiểu Bình khẻ nói:

- Các ngươi đi đi!

Thanh âm có vẻ nghẹn lại nơi cổ họng, thì ra nàng cũng không nỡ rời hai tì nữ.

An Thanh và Bình Nhi chậm rải đứng lên, mắt long lanh ngấn lệ. Dường như cả hai muốn nói rất nhiều điều nhưng nhất thời một chữ cũng không nói ra được. Cuối cùng thì hai nàng cùng đành gạt lệ mà đi.

An Tiểu Bình thở dài,nói:

- Bọn chúng đã theo tiểu nữ từ nhỏ, xưa nay không hề rời xa nữa bước nên có sự lưu luyến như vậy cũng là thường tình. Tiểu nữ cũng...

Bỗng nhiên An Thanh lại quay trở vào.

An Tiểu Bình nhìn hỏi:

- Sao ngươi lại quay trở lại!

- Tiểu tì muốn nói với Tống lão một câu.

An Tiểu Bình còn đang ngơ ngẫn thì đã nghe Tống Phù nói:

- Cô nương có chuyện gì xin cứ nói.

An Thanh nói:

- Bon tiểu nữ đã theo hầu tiểu thư nhiều năm, đây là lần chia biệt đầu tiên nên không thể nào yên tâm được, Tống lão là bậc tiền bối trong võ lâm và là nhân vật đã cao niên nên xin lão khá chiếu cố cho tiểu thư của tiểu nữ!

Nói đoạn nàng sụp quỳ bái tạ.

Tống Phù rất cảm động, lão đở An Thanh dậy và nói:

- Cô nương không cần lo lắng, lão phu hứa sẽ chiếu cố cho tiểu thư của cô nương.

Lúc nầy An Thanh mới yên tâm, nàng mỉm cười bái biệt An Tiểu Bình và nói:

- Xin tiểu thư bảo trọng, bọn thuộc hạ về Đông Hải đây.

An Tiểu Bình khẻ nói:

- Khi gặp lão phu nhân thì nói rằng khi ta làm xong chuyện ở Trung Nguyên là sẽ trở về ngay.

An Thanh đáp một tiếng rồi lập tức quay người đi ra.

Tống Phù không nhịn được nên thở dài một hơi rồi nói:

- Thực ra An cô nương đưa bọn họ cùng đi cũng chẳng có gì bất ổn.

An Tiểu Bình nói:

- Tống lão, không phải tiểu nữ không muốn đưa bọn họ cùng đi, chỉ có điều sợ bọn họ vô cớ sinh sự gây ra nhiều phiền phức mà thôi.

Nàng hơi ngưng lại và sợ Tống Phu không hiểu ý mình nên nói tiếp:

- Hai nha đầu này đã quen được nuông chiều ở Đông Hải rồi. Ngoài tiểu nữ và gia mẫu và mấy vị trưởng bối thì dường như bọn họ chẳng còn kiêng nễ ai, vì vậy tiểu nữ sợ đưa bọn họ cùng đi thì sẽ gây ra không ít sự cớ cho võ lâm bằng hữu.

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Thì ra là như vậy, cô nương nói cũng phải.

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- Tống lão, chúng ta cũng nên khởi hành thôi.

Tống Phù nói:

- Chuyện này...

Lão nhìn qua An Tiểu Bình rồi nói tiếp:

- Cô nương có cần cải trang không?

An Tiểu Bình liền nói:

- Đúng rồi! Lão không nhắc thì suýt chút nữa vản bối quên mất. Xin nhị vị chờ một lát nhé!

Nói đoạn nàng dời gót ngọc đi ra sau phiến ngọc thạch.

Phương Tuyết Nghi thấy bóng Tiểu Binh đã khuất thì liền khẻ nói:

- Tống lão, làm thế này có ổn không?

Tống Phù nói:

- Hình như cô ta là một nữ tử của một vị võ lâm thế gia ở Đông Hải, lão phu cho rằng để cô ta đi cũng chẳng có gì bất ổn.

Vì lão không biết chuyện võ công Thiên Hạc Trảm nên tất nhiên là không biết trong lòng Phương Tuyết Nghi đang lo lắng điều gì.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tống lão, vản bối cảm thấy sự xuất hiện của bọn họ quá ly kỳ, vì thế chuyện mời cô ta cùng đi Thiếu Lâm tự sợ rằng được không bằng mất.

Tống Phù nói:

- Làm sao có thể.

Tuyết Nghi nói:

- Nếu muốn làm cho Thiên Ma Nữ kinh động mà thối lui thì một mình vản bối cũng quá đũ rồi, vì vậy An cô nương có đi hay không cũng chẳng có quan hệ gì.

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Nếu có cô ta cùng đi thì chúng ta không cần động thủ với Thiên Ma Nữ, chuyện không đánh mà lui địch được như vậy mà lão đệ ngươi chẳng thích sao? Huống hồ...

Phương Tuyết Nghi hỏi:

- Huống hồ thế nào?

Tống Phù nói:

- Chẳng phải cô ta rất có tình ý với lão đệ ngươi đó sao.

Nhất thời sắc diện của Tuyết Nghi đỏ bừng như gấc, chàng vội khoát tay nói:

- Lão tiền bối chớ có đùa những chuyện như vậy.

Chợt nghe An Tiểu Bình nói:

- Tống lão và Phương công tử nói đùa chuyện gì vậy, có thể cho tại hạ nghe được không?

Hai người quét mục quang nhìn qua thì bất giác kinh hải, thì ra lúc nầy An Tiểu Bình đã cải trang thành một công tử như thật.

Phương Tuyết Nghi sợ Tống Phù lập lại lời nói đùa vừa rồi cho nàng nghe nên vội mĩm cười, nói:

- Không có gì...

Tống Phù quả nhiên là nhân vật rất lão luyện, lão phá lên cười ha hả một tràng rồi nói:

- Lão phu chỉ nói Phương lão đệ cứ muốn quan tâm đến chuyện Ngũ Đại Ma chủ mà bõ quên chuyện của mình. Nhưng không ngờ chuyện đến chân thì lại đi nhờ người khác giúp đở...

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Lão muốn nói đến chuyện vản bối đi Thiếu Lâm tự khuyên ngăn Thiên Ma Nữ phải không?

Tống Phù nói:

- Chẳng phải thế sao? Nhưng...

An Tiểu Bình liền hỏi:

- Nhưng thế nào?

Tống Phù nói:

- Người trong võ lâm lo chuyện võ lâm vốn không có gì lạ, vì thế lão phu mới nói đùa với Phương lão đệ là ngày sau nếu được nhiều người tương trợ như vậy thì tất sẽ trở thành bá chủ một phương trong võ lâm.

An Tiểu Bình nói:

- Hay lắm! Nếu Phương huynh có tâm nguyện này thì tiện thiếp nhất định sẽ toàn tâm toàn lực tương trợ.

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Nghe thấy chưa, lão đệ?

Lão không chờ Tuyết Nghi trả lời mà lập tức quay người bước ra khỏi thạch sảnh và nói tiếp:

- Nếu chúng ta muốn trở lại thuyền trước khi mặt trời mọc thì không nên ở lại đây lâu hơn nữa.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười và cung thủ nói với An Tiểu Bình:

- Cô nương, xin mời!

An Tiểu Bình không nói thêm điều gì, nàng lập tức cất bước theo sau Tống Phù.

Ba người ra khỏi thạch động nhìn sắc trời quả nhiên đã gần đến canh năm rồi. Vì thế, cả ba lập tức thi triển khinh công tuyệt đỉnh mà rời dãy Vu Sơn để xuống thuyền. Dường như Tống Phù dự đoán, mặt trời chưa mọc thì bọn họ lên thuyền và nhổ neo.

Phương Tuyết Nghi ngồi ở mũi thuyền ngắm phong cảnh, chàng thấy dòng sông nhu ôm lấy thế núi, thuyền đi bên núi nhưng lại xuôi về Đông, phong cảnh trước mặt vô cùng nguy nga và hùng vĩ. Vì mãi mê thưởng thức phong cảnh nên bất giác chàng cảm thấy thuyền đi nhanh như vó ngựa tung cước trên đại địa, chớp mắt đã qua van trượng. Nhất thời chàng nhớ đến thi phẩm Hạ Giang Lang của thi tiên Lý Bạch nên buột miệng ngâm nga:

"Triệu từ Bạch Đế thái vân gian

Thiên lý Giang Lăng nhất nhật hoàn

Lưỡng ngoạn viên thanh đề bất trụ

Khinh chu dĩ quá vạn trùng san"

Tam dịch:

"Sớm rời Bạch Đế rạng tầng mây

Nghìn dặm Giang Lang tới một ngày

Tiếng vượn đôi bờ kêu chẳng dứt

Núi non thuyền nhẹ vượt như bay."

Lời ngâm vừa dứt thì bỗng nhiên chàng nghe có tiếng cười khúc khích sau lưng.

Phương Tuyết Nghi vội quay lại thì thấy An Tiểu Bình, nàng mĩm cười nói:

- Tuyệt, hai câu "Lưỡng Ngoạn viên thanh đề bất trụ, khinh chu dĩ quá vạn trùng san" thật quá tuyệt! Không ngờ Phương công tử lại có lòng hoài cổ như thế!

Phương Tuyết Nghi bị kỳ phong dị cảnh hấp dẫn nên không biết An Tiểu Bình đến sau lưng mình lúc nào, chàng đành gượng cười nói:

- Cô nương quá khen rồi! Nhưng cô nương ra ngoài từ lúc nào vậy?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Rất lâu rồi... Này, công tử xưng hô với tại hạ thế nào đây?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đương nhiên là kêu bằng An cô nương rồi!

An Tiểu Bình chỉ tay vào chiếc mũ văn sĩ trên đầu của mình và nói:

- Các hạ không sợ mạo phạm đến vản sinh à? Công tử xem này, bây giờ tiện thiếp đã cải trang dịch dung rồi, công tử nên gọi tiện thiếp là An huynh đệ mới phải chứ!

Phương Tuyết Nghi ấp úng nói:

- Thế... Làm sao được?

An Tiểu Bình nói:

- Chỉ để che mắt thiên hạ thì có gì là không được.

Phương Tuyết Nghi ngập ngừng giây lát rồi nói:

- An huynh đệ!

An Tiểu Bình cười khúc khích rồi nói:

- Phương công tử!

Tuyết Nghi chợt cảm thấy hai chữ công tử nghe rất chói tai nên vội nói:

- An huynh đệ, có một chuyện tại hạ cũng phải nói rõ.

Tiêu Bình nói:

- Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy?

Tuyết Nghi nói:

- An huynh đệ đừng goi tại hạ là Phương công tử nữa nhé.

Tiêu Bình ngạc nhiên hỏi:

- Vậy thì gọi bằng gì?

Tuyết Nghi nói:

- Cô nương...

Chàng bỗng thấy An Tiểu Bình biến sắc nên mới biết là mình nói không phải nên vội nói lại:

- An huynh đệ năm nay được bao nhiêu tuổi rồi?

An Tiểu Bình cúi đầu khẽ nói:

- Tiện thiếp mười bảy tuổi.

Thì ra, khi nói đến tuổi tác thì nữ nhi vốn thường e thẹn.

Phương Tuyết Nghi không lưu ý điểm này nên chàng thản nhiên mĩm cười, nói:

- Tại hạ đã hai mươi rồi! An huynh đệ có thể gọi tại hạ bằng một tiếng Phương huynh không?

An Tiểu binh mĩm cười, nói:

- Tất nhiên là được rồi, từ nay về sau tiểu đệ sẽ gọi như vậy.

Phương Tuyết Nghi cũng mĩm cười rồi nói:

- Hiền đệ nhớ là tốt rồi.

Từ trước đến giờ, những người chàng gặp đều lớn tuổi hơn chàng, bây giờ bỗng nhiên trở thành huynh đệ với An Tiểu Bình nên chàng cảm thấy rất mới lạ. Điều nầy cũng vô tình khơi dậy lòng nhân từ bẩm sinh của chàng nên chàng cảm thấy từ nay trở đi chàng sẽ chiếu cố vị hiền đệ này để làm tròn trách nhiệm một vị huynh trưởng.

An Tiểu Bình nhìn ra phong cảnh hùng vĩ hai bên và nói:

- Trước đây Phương huynh chưa từng xuôi Trường Giang, phải không?

Tuyết Nghi nói:

- Đúng vậy, tại hạ chưa từng qua đây bao giờ.

Chàng hơi ngưng lại rồi buột miệng hỏi:

- An huynh đệ ở tận ngoài Đông Hải thì làm sao biết được trên Triệu Vân Phong có một toà thạch phủ? Tại hạ nghĩ rất nhiều nhưng không thể lý giải được, lẻ nào đó là nơi do tôn trưởng của hiền đệ xây dùng khi du ngoạn ở Trung Nguyên?

An Tiểu Bình nói:

- Không phải, động phủ này đã có từ lâu rồi.

- Đã có từ xa xưa chăng?

- Tiểu đệ không biết tường tận, nhưng...

- Nhưng thế nào?

- Người phát hiện ra động phủ nầy là gia gia của đệ.

- Lênh tổ à? Có phải là Đông Hải Song Tiên?

- Đúng vậy!

Phương Tuyết Nghi thở phào một hồi rồi nói:

- Hiền đệ, nghe nói võ công của lệnh tổ rất cao minh phải không?

An Tiểu Bình hỏi lại:

- Phương huynh cũng biết gia gia của tiểu đệ à?

Tuyết Nghi nói:

- Chỉ nghe đại danh Đông Hải Song Tiên thôi.

- Trần đại hiệp nói cho huynh biết phải không?

- Đúng vậy.

- Trần đại hiệp nhắc đến chuyện này như thế nào?

- Khi tiên sư nói về sư tổ thì ngươi có nói đến lệnh tổ - Đông Hải Song Tiên!

- Phương huynh có biết chuyện trước đây của lệnh tổ không?

- Biết, nhưng không nhiều!

An Tiểu Bình trầm ngâm một lát rồi nói:

- Lệnh sư đã có danh hiệu là Kiếm Thần thì võ công của lệnh sư tổ tất nhiên còn cao minh hơn lệnh sư nhiều.

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói:

- Điều đó cũng không nhất định, thiên hạ có nhiều Trạng nguyên đồ đệ nhưng lại rất ít Trạng nguyên sư phụ!

An Tiểu Bình nói:

- Không sai, Trần đại hiệp tài trí hơn người nên chuyện xuất sắc hơn sư phụ cũng không có gì lạ.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại:

- Hiền đệ nói gì vậy?

An Tiểu Bình nói:

- Đệ nói trình độ kiếm thuật của lệnh sư có khả năng cao minh hơn lệnh sư tổ không ít.

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Không đúng! Tiên sư chỉ đắc truyền sáu bảy phần mười võ công của sư tổ mà thôi!

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Thế còn Phương huynh thì sao?

Tuyết Nghi hỏi lại:

- Tại hạ à? Hiền đệ muốn chỉ phương diện nào?

- Đương nhiên là chỉ võ công.

- Tiểu huynh thì còn kém xa, chỉ lảnh ngộ hai ba phần mười do sư phụ truyền thụ mà thôi!

- Tiểu đệ không tin!

- Hiền đệ không tin, tại sao?

- Phương huynh xuất nhất kiếm đã lấy mạng Ma Đao Điền Nguyên, lại có thể khiến Liễu My Nương kinh hải thối lui thì đũ thấy huynh đã đắc truyền toàn bộ võ công của Trần đại hiệp rồi.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy chấn động trong lòng, chàng nói:

- Chuyện này... Làm sao hiền đệ biết là không phải võ công của bọn họ quá kém?

An Tiểu Bình nói:

- Có một chuyện nếu tiểu đệ không nói ra thì sợ rằng Phương huynh sẽ cường biện không thôi.

Tuyết Nghi liền hỏi:

- Chuyện gì? Hiền đệ mau nói ra xem?

Tiểu Bình nói:

- Hiện tại dù Kiếm Thần Trần đại hiệp tái sinh thì sợ rằng cũng không thể làm cho Liễu My Nương kinh hải mà thối lui.

Tuyết Nghi càng ngạc nhiên, chàng hỏi:

- Tại sao?

Tiểu Bình nói:

- Vì Liễu My Nương không còn chịu sự chế phục của lệnh sư Trần đại hiệp nữa, mấy năm gần đây bà ta đi khắp chân trời góc bể tìm tuyệt kỹ và đã tìm được phương pháp hóa giải kiếm pháp của lệnh sư. Bây giờ bà ta lại bị huynh thi triển một chiêu kiếm chưa từng thấy làm cho kinh hải mà thối lui, điều nầy đũ thấy kiếm pháp của huynh đã cao minh hơn Trần đại hiệp nhiều.

Phương Tuyết Nghi nghe đến đây thì không giấu được vẻ kinh ngạc, chàng nói:

- Liễu My Nương đã tìm được tuyệt kỹ gì?

Tiểu Bình nói:

- Bà ta đã tìm được rồi, nhưng...

- Nhưng thế nào?

- Phương huynh, lẻ ra đệ không nên nói với huynh chuyện này, nhưng vì không tự chủ... Nên đệ buột miệng nói ra thôi.

- Tại sao hiền đệ cứ úp úp mở mở thế? Có chuyện gì cứ nói rõ ra xem nào?

Tiểu Bình trầm ngâm hồi lâu rổi nói:

- Trần đại hiệp có nói với Phương huynh về chuyện giữa Đông Hải Song Tiên và sư tổ của huynh không?

Tuyệt Nghĩ thầm nghĩ:

- Quả nhiên là đúng như ta tiên liệu, nói tới nói lui thì mục đích cuối cùng của cô ta là cũng muốn nói đến sư tổ của ta...

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Tiên sư đã nói sơ lược về chuyện này.

Tiêu Bình chú mục nhìn hồi lâu rồi mới nói:

- Trần đại hiệp đã nói qua thì nhất định Phương huynh hiểu rất rõ phải không?

Tuyết Nghi hỏi lại:

- Hiểu rõ chuyện gì?

Tiêu Bình nói:

- Lẻ nào Trần đại hiệp không nhăc đến chuyện gia gia của tiểu đệ từng dương danh ở Trung Nguyên?

Tuyết Nghi nói:

- Tại hạ có nghe tiên sư nói qua.

Tiểu Bình nói tiếp:

- Phương huynh có biết chuyện lệnh tổ đánh bại gia gia của đệ không?

Tuyết Nghi chau mày, đáp:

- Tiểu huynh chưa từng nghe chuyện này!

Tiểu Bình ngẫn người, nàng nói:

- Chưa từng nghe? Tại sao? Lẻ nào Trần Hy Chính đã quên?

Bỗng nhiên nàng gọi thẳng tên huý của sư phụ Phương Tuyết Nghi khiến chàng vừa kinh ngạc vừa cảm thấy phẫn nộ.

An Tiểu Bình thấy sắc diện của chàng trầm xuống thì lòng phập phòng bất an, nàng khẻ nói:

- Nhất thời tiện thiếp không cầm lòng được, mong Phương huynh chớ trách?

Phương Tuyết Nghi ngắm vẻ đáng thương của nàng thì chợt cảm thấy trong lòng bất nhẫn, chàng lắc đầu nói:

- Tiểu huynh cũng biết đôi chút về ân oán giữa sư tổ và gia gia hiền đệ, nhưng theo tiểu huynh biết thì đích thực tiên sư tổ chưa từng đả thương Đông Hải Song Tiên, trong lòng hiền đệ vừa nói có chút phẫn nộ, xem ra trong chuyện này tất có sự hiểu lầm rồi.

An Tiểu Bình lắc đầu nhưng nàng lại gật đầu và nói:

- Phương huynh, những điều huynh nghe được chắc gì đã là sự thật.

Nhất thời Tuyết Nghi cảm thấy vị cô nương vô cùng xinh đẹp này thật khó hiểu, sợ rằng cô ta sẽ là nhân vật đối đầu của mình thôi.

Chàng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hiền đệ, nếu những lời đó không phải là truyền thuyết mà từ miệng tiên sư tổ nói ra thì sao? Hiền đệ, có còn không muốn tin nữa chăng?

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi lại:

- Kiếm Thánh tự nói ra à?

Thì ra nàng biết về Phương Tuyết Nghi nhiều hơn chàng tưởng tượng, do vậy hai chữ Kiếm Thánh vừa nói thì Tuyết Nghi liền nói:

- Hiền đệ biết khá nhiều chuyện đấy!

Tiêu Bình thở dài rồi nói:

- Biết quá nhiều chuyện cũng chưa hẳn là phúc.

Tuyết Nghi gật đầu nói:

- Hiền đệ nói cũng có lý, chúng ta biết ít lại một chuyện là thêm một phần phúc khí.

Tiểu Bình ngạc nhiên nói:

- Phương huynh đắc truyền võ công của Kiếm Thánh, Kiếm Thần, bây giờ là lúc sải cánh bay ngàn dậm, đại bàng chưa vượt hết hành trình thì tại sao bỗng nhiên lại tỏ ra bi quan như vậy? Không lẻ...

Phương Tuyết Nghi dõi mục quang nhìn Trung Sơn hai bên bờ sông và thản nhiên nói:

- Tại sao hiền đệ không nói tiếp?

An Tiểu Bình nói:

- Tiện thiếp chợt cảm thấy Phương huynh không giống như người ôm mối thương tâm trong lòng nên không nói tiếp.

- Ôm mối thương tâm trong lòng thì tiểu huynh lại có mấy mối ân thù cần phải giải quyết trong đời này thì mới có thể yên tâm được.

Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Phương huynh trẻ tuổi như vậy mà sao có nhiều ân oán trên người thế?

Tuyết Nghi nói:

- Ân oán đời trước rồi thêm ân oán đời này, tiểu huynh làm sao khoanh tay không hỏi đến? Hiền đệ thì sao? Có chuyện gì vùi chôn trong lòng mà khiến hiền đệ phiền nảo thế?

Tiểu Bình nói:

- Tiện thiếp không có ân oán giang hồ gì quấn lấy thân cả!

Bỗng nhiên nàng cúi đầu khẻ nói tiếp:

- Phương huynh, có một chuyện tiện thiếp không hiểu, chẳng hay Phương huynh có thể chỉ điểm giúp khỏi mê lộ không?

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Tiêu Bình chậm rải nói:

- Một người tập luyện võ công, phải chăng là vì thù hận mà báo phục tạo ra sự kiện đẩm máu?

Tuyết Nghi sững người giây lát rồi nói:

- Sao có thể như thế?

Chàng thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Như tại hạ luyện võ công từ lúc nhỏ chỉ xem như để cường thân tráng thể.

- Lúc đã trưởng thành thì sao?

- Hành đạo giáng ma, tạo phúc cho võ lâm đồng đạo.

- Tiện thiếp thọ giáo rồi.

- Vì sao hiền đệ lại hỏi đến chuyện này? Không lẻ hiền đệ cũng chưa từng thoát ra khỏi tư tưởng ân oán thù hận tất phải báo?

- Không phải vậy, nhất thời tiện thiếp chỉ hiếu kỳ mà thôi, Phương huynh không cần đa nghi!

Nàng nói tuy có vẻ dễ dàng nhưng thực ra trong lòng trỉu nặng như đeo chì.

Tuyết Nghi cũng không nghi ngờ nên tất nhiên là chàng không thể biết được lòng thiếu nữ bên cạnh mình đang nghĩ gì, chàng nói tiếp:

- Hiền đệ, năm xưa tuy sư tổ của tiểu huynh đánh bại lệnh tổ - Đông Hải Song Tiên ở cuộc chiến tại Thiên Đài nhưng thực tế là người chưa đả thương nhị vị lệnh tổ.

An Tiểu Bình hỏi lại:

- Phương huynh, chuyện này do lệnh tổ nói ra chăng?

Tuyết Nghi nói:

- Không sai! Theo tiên sư nói cho biết thì tiên sư tổ từng nói rất tường tận với tiên sư về chuyện này!

Tiêu Bình khẻ thở dài rồi nói:

- Trần đại hiệp thật là người rất có nhãn quang, xem ra tuyệt học của Kiếm Thánh tất sẽ nhanh chóng được dương danh trở lại trong võ lâm rồi.

Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Cô nương quá khen rồi!

Tiểu Bình chớp chớp song mục rồi nói:

- Phương huynh, theo những điều Phương huynh nói thì lời của trưởng bối nên tuân hành suốt đời mà không thay đổi, tiện thiếp chỉ sợ rằng có một chuyện tương phản với cách nhìn của Phương huynh đấy.

- Chuyện gì tương phản với tiểu huynh?

- Chuyện có quan hệ đến gia gia của tiện thiếp.

- Lệnh tổ nói thế nào?

- Gia gia không nói gì nhưng gia mẫu có nói.

- Lệnh đường nói thế nào?

An Tiểu Bình trầm ngâm hồi lâu rồi ngẫng đầu lên nói:

- Phương huynh, có lẻ tiện thiếp không nói ra thì tốt hơn.

Phương Tuyết Nghi hỏi:

- Tại sao?

An Tiểu Bình nói:

- Tiện thiếp...sợ Phương huynh tức giận.

Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Hiền đệ cứ nói, tiểu huynh không tức giận là được.

- Phương huynh không tức giận thật chứ?

- Hiền đệ, ngu huynh không phải là người hẹp lượng đâu, có chuyện gì cứ tự nhiên nói ra đi.

- Lẻ ra tiện thiếp không nên nói ra chuyện này nhưng Phương huynh đem lòng chí thành đối đải với tiện thiếp mà nếu tiện thiếp cố lừa dối Phương huynh thì quả thật không thể nào an tâm

được.

Nàng hơi ngưng lại rồi nói tiếp:

- Phương huynh có biết tiện thiếp đến Trung Nguyên lần nầy là không phải để du sơn ngoạn cảnh không?

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Không phải du sơn ngoạn cảnh thì lẻ nào còn mục đích khác?

An Tiểu Bình nói:

- Không sai! Tiện thiếp nói ra sợ Phương huynh không thể tin nhưng tiện thiếp lại vì Phương huynh mà đến Trung Nguyên đấy!

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc hỏi lại:

- Vì ngu huynh mà đến?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Phương huynh không hiểu thật hay là cố tình không hiểu?

Phương Tuyết Nghi đành giả vờ hồ đồ đến cùng, chàng lắc đầu và gượng cười, nói:

- Tiểu huynh thật không biết gì cả!

An Tiểu Bình nói:

- Kỳ thực tiện thiếp vào Trung Nguyên lần nầy là phụng mệnh gia mẫu đi tìm Kiếm Thần Trần đại hiệp!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Lệnh đường muốn hiền đệ tìm tiên sư vì chuyện gì?

Tiểu Bình nói:

- Vì chuyên khúc mắc giữa lệnh tổ và gia gia của tiện thiếp mà thôi.

Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ, tại sao tiểu huynh không nghe tiên sư nói qua chuyện này?

Tiểu Bình nói:

- Thực ra tiện thiếp cũng không biết tường tận, khi gia mẫu bảo tiện thiếp đi Trung Nguyên tìm Trần đại hiệp thì có dặn dò một câu.

Tuyết Nghi liền hỏi:

- Lệnh đường nói thế nào?

Tiêu Bình do dự một lát rồi nói:

- Đánh bại Trần đại hiệp để hủy tôn hiệu Kiếm Thần của Trần đại hiệp!

Phương Tuyết Nghi rùng mình, chàng lớn tiếng hỏi:

- Tại sao?

An Tiểu Bình thấy chàng bị kích động thì lòng phập phòng bất an, nàng khẻ nói:

- Gia mẫu chỉ dặn dò như thế, còn tại sao thì tiện thiếp cũng không biết!

Phương Tuyết Nghi luôn tôn kính sư phụ như thiện nhân, bây giờ An Tiểu Bình lại nói muốn đánh bại sư phụ chàng để huỷ thanh danh của người thì bảo chàng làm sao nhẫn nhục được? Nhất thời nhiệt huyết trong người chàng cuồn cuộn dâng lên, nộ khí không thể kiềm chế được nữa, chàng trừng mắt quát lớn:

- Cô nương, có một chuyện mà cô nương đã hiểu rất rõ rồi đấy!

An Tiểu Bình cũng thay đổi cách xưng hô, nàng nói:

- Công tử tức giận ta đấy à? Chuyện này cũng không phải ta sai...

Nàng hơi ngưng lại trấn định tâm thần rồi hạ giọng nói tiếp:

- Phương huynh muốn nói chuyện gì?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Gia sư đã quy tiên rồi.

An Tiểu Bình nghe vậy thì mĩm cười, nói:

- Chuyện này Phương huynh đã nói cho tiện thiếp biết rồi.

Tuyết Nghi lạnh lùng nói:

- Lệnh đường muốn cô nương vào Trung Nguyên là vì tiên sư, hiện tại tiên sư đã quy tiên thì cô nương định thế nào đây?

Tiêu Bình nói:

- Chuyện này...

Nàng trầm ngâm rất lâu mà không nói tiếp được.

Bỗng nhiên Phương Tuyết Nghi cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Nếu Phương mỗ không đoán sai thì việc cô nương phái người hẹn tại hạ là đã có ý đồ rồi?

Nhất thời An Tiểu Bình cảm thấy Phương Tuyết Nghi như biến thành một người hoàn toàn khác, nàng lắc đầu nói:

- Phương huynh, nếu tiện thiếp phủ nhận thì sợ rằng huynh cũng không tin rồi.

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói tiếp:

- Cô nương không cần phủ nhận, việc để thư lại trên thuyền là chuyện không thể tranh cải rồi, chỉ có điều Phương mỗ không ngờ tâm cơ của cô nương lại thâm như vậy.

An Tiểu Bình cũng ngầm tức khí trong lòng, nàng nói:

- Ta dụng tâm cơ khi nào? Ngươi chớ đổ oan người tốt.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói:

- Cô nương, những lời của cô nương sao có thể lừa được Phương mỗ? Thực ra cô nương không cần phí nhiều tâm lực như vậy mà chỉ cần nói với Phương mỗ một tiếng là được. Phương Tuyết Nghi này tuy võ công không bằng một phần của ân sư nhưng cũng đũ can đảm gánh lấy toàn bộ ân oán sư môn.

An Tiểu Bình sững sờ nhìn Phương Tuyết Nghi hồi lâu mà không nói gì, cuối cùng nàng quay người buồn bả đi vào trong khoang thuyền.

Phương Tuyết Nghi cũng ngơ ngẩn như không biết đang xảy ra chuyện gì.

Chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu, bất giác chàng thở dài một hồi rồi tự nói:

- Quả thật không thể nào hiểu nỗi lòng dạ nữ nhân!

Dư âm chưa dứt thì chợt nghe phía sau có người phá lên cười ha hả một tràng dài.

Phương Tuyết Nghi quay lại thì thấy Đại Mạc Quỷ Thủ Tống Phù không biết từ lúc nào đã đứng phía sau mình rồi.

Chàng vội cung thủ, nói:

- Tống lão đã dậy rối à?

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Đã dậy từ lâu rồi, chỉ vì không muốn làm cản trở nhị vị tâm tình với nhau nên lão phu đành giả vờ ngủ tiếp thôi!

Hai má của Tuyết Nghi bất giác nóng ran, chàng nói:

- Tống lão lại nói đùa rồi.

Tống Phù nghiêm sắc diện, nói:

- Lão đệ, ngươi cải nhau với cô ta chăng?

Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Đâu có!

Tống Phù nói:

- Không có à? Thế tại sao An cô nương nằm khóc nức nỡ trong thuyền vậy?

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại:

- Cô ta đang khóc à?

Tống Phù nói:

- Còn không phải nữa? Cô ta vừa chạy vào khoang là úp mặt xuống giường khóc nức nở thành tiếng. Lão phu lên tiếng hỏi nhưng cô ta không chịu nói một lời. Lão đệ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?

Tuyết Nghi gượng cười, nói:

- Lão tiền bối, vản bối cũng không hiểu là chuyện gì.

Tống Phù lắc đầu, nói:

- An cô nương tỏ ra rất thương tâm, một thiếu nữ có võ công tuyệt thế như cô ta, nếu không có chuyện đau lòng thật sự thì không thể để cho người khác biết mình khóc!

Tuyết Nghi vội nói:

- Tống lão, thật sự là vản bối không trêu chọc cô ta mà!

Tống Phù nói:

- Lão đệ, nếu ngươi không trêu chọc cô ta thì lẻ nào cô ta trêu chọc ngươi?

Phương Tuyết Nghi liền đáp:

- Không sai! Chính cô ta đã đem phiền phức đến cho vản bối!

Hồi 25 - Hiệp Cốt Nhu Tình

Tống Phù là nhân vật lão luyện giang hồ nhưng nghe Phương Tuyết Nghi trả lời như vậy thì bất giác cũng ngẫn người. Lão nhìn chàng hồi lâu rồi hỏi tiếp:

- Lão đệ, cô ta... An cô nương đắc tội với ngươi chuyện gì vậy?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Cô ta ngụy kế đa đoan, lòng dạ khó lường.

Tống Phu trầm giọng nói:

- Lão đệ, chẳng trách An cô nương thương tâm mà khóc như vậy, thì ra miệng lưỡi của lão đệ ngươi thật ác độc!

Phương Tuyết Nghi nghe lão mắng mình thì bất giác kinh ngạc không ít, chàng hỏi lại:

- Vản bối ác độc?

Tống Phù nói:

- Thế nào? Lão đệ ngươi không thừa nhận chăng? Mấy chữ ngụy kế đa đoan, lòng dạ khó lường đó mà gán cho bất kỳ người nào thì người đó cũng không thể chịu nỗi.

Lão ngưng lại thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Huống hồ, ngươi lại nói những lời này với người có lòng giúp ngươi, lẽ nào hôm nay lão đệ ngươi không được bình thường?

Tuyết Nghi liền nói:

- Làm gì có chuyện đó?

Nói vậy nhưng chàng nhớ lại câu Tống Phù vừa nói: "Người có lòng giúp ngươi", thì bất giác thầm nghĩ:

- Không sai, vì muốn giúp ta nên cô ta mới đi Thiếu Lâm tự, chuyện ta nghi ngờ cô ta là không đúng rồi.

Nhưng liền sau đó chàng lại nhớ đến chuyện mẫu thân của nàng bảo nàng đến Trung Nguyên tìm sư phụ của chàng trả thù, đôi bên đã là thù địch của nhau thì tại sao nàng lại muốn giúp đệ tử của kẻ thù? Trừ phi nàng muốn che đậy âm mưu gì đó nên mới thi ân trước.

Nghĩ đến đây thì bất giác Phương Tuyết Nghi cảm thấy trong lòng đầy mâu thuẩn, nhất thời chàng không hiểu dụng tâm thật sự của An Tiểu Bình như thế nào nên càng lúc càng cảm thấy mơ hồ.

Tống Phù quan sát thấy thần sắc của chàng liên tục thay đổi thì biết lúc nầy chàng đang hối hận

trong lòng về những lời thái quá vừa nói, vì vậy lão mỉm cười, nói:

- Lão đệ, ngươi nên vào trong an ủi cô ta đi!

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại:

- An ủi cô ta? An ủi điều gì chứ?

Tống Phù phá lên cười sang sảng một tràng rồi nói:

- An ủi điều gì à? Lão đệ ngươi đang giả vờ đấy chăng? Ngươi làm cho cô ta tức đến phát khóc, lẻ nào không vào khuyên cô ta vài câu?

Phương Tuyết Nghi chau mày nói:

- Tống lão, vản bối không cố tâm trêu chọc cô ta, hay là lão vào khuyên nhủ cô ta nhé!

Tống Phù lại cười ha hả rồi nói:

- Ta ư? Ngươi bảo lão phu khuyên nhủ cô ta thì có ích gì? Lão đệ, ngươi từng nghe đạo lý ai buộc chuông thì người đó phải mở chuông chưa?

Phương Tuyết Nghi ấp úng nói:

- Tống lão, vản bối... Ôi! Biết nói thế nào cho phải đây?

Tống Phù mỉm cười, nói:

- Rất dễ, chỉ cần ngươi nhận sai là được rồi!

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp:

- Lão đệ, Ngũ Đại Ma Chủ là những nhân vật không dễ động đến, nếu ngươi thật sự muốn tuân theo di ngôn của lệnh sư Kiếm Thần mà lần lượt chế phục bọn chúng thì bằng vào lực của một mình ngươi sợ rằng rất khó có hiệu quả!

Không phải Tuyết Nghi không biết điều đó, chàng còn biết võ công của vị thiếu nữ đến từ Đông Hải này rất có khả năng không thua kém gì mình, tương lai nếu được nàng trợ giúp trong sự nghiệp hành đạo giáng ma thì quả nhiên sẽ rất có lợi. Chỉ có điều, rõ ràng là nàng phụng mệnh mẫu thân đến tầm thù sư phụ chàng, đã là thù nhân của nhau thì làm sao nàng có thể giúp chàng? Phương Tuyết Nghi nghĩ tới nghĩ lui nhưng vẫn không hiểu, rốt cuộc Tống Phù muốn mình khuyên nàng điều gì.

Tống Phù thấy chàng im lặng thì biết chàng đang có chỗ khó xử nên mỉm cười khẻ nói:

- Lão đệ, có một chuyện sợ rằng lão đệ ngươi chưa nhìn ra thôi.

Tuyết Nghi liền hỏi:

- Chuyện gì?

Tống Phu nói:

- Dường như An cô nương rất có tình đối với ngươi.

Phương Tuyết Nghi ngơ ngác nhìn Tống Phù mà không nói một lời.

Tống Phù thản nhiên nói tiếp:

- Lão đệ ngươi làm sao thế? Không tin lão phu chăng?

Phương Tuyết Nghi chỉ lắc đầu nhưng thái độ của chàng đã không thừa nhận mà cũng không phản đối.

Tống Phù nói tiếp:

- Lão đệ, mau đi thôi! Hiện tại chúng ta không thể ức hiếp cô ta!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tống lão, có ai ức hiếp cô ta đâu!

Tống Phù nói:

- Không sai, ngươi cho rằng không có ai ức hiếp cô ta nhưng đối với cô ta mà nói thì đích thực là chịu quá nhiều thiệt thòi rồi.

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp:

- Lão đệ, ngươi nói cô ta phụng mệnh mẫu thân đến tìm sư phụ ngươi, phải không?

- Không sai!

- Vậy thì đúng rồi, ngươi không nghĩ kỹ xem, nếu cô ta thật sự có ý tầm thù với ngươi thì há cớ gì phải bôn ba đến Thiếu Lâm tự để giúp ngươi đẩy lui cường địch?

- Chuyện này... Làm sao vản bối biết được?

- Chuyện này ngươi không cần phải biết, nhưng chỉ cần phán đoán là rõ ngay thôi.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Vậy là vản bối phải đi tạ tội với cô ta à?

Tống Phù mĩm cười nói:

- Cái gì là tạ tội, lão đệ. Chỉ cần ngươi lựa lời an ủi cô ta và thừa nhận mình trách sai cô ta là đũ rồi.

Phương Tuyết Nghi chẳng biết làm thế nào khác nên đành thở dài nói:

- Tống lão, vản bối cảm thấy thật là...

Lời chưa dứt thì chàng đã bước vào khoang thuyền.

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Lão đệ, lão phu ở ngoài mui thuyền ngắm non xanh nước biếc, ngươi hãy khá mà an ủi an cô nương nhé!

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì trong lòng không vui nhưng đã bước vào trong khoang thuyền nên chàng không tiện lên tiếng. Chàng chui qua khoang cách và đến khoang trong, nơi có bức màn ngăn lại làm chỗ nằm cho An Tiểu Bình thì bất giác tim chàng đập rộn ràng, máu nóng cứ cuồn cuộn dâng lên. Chàng do dự một lúc rồi mới khẻ hắng giọng và nói:

- An hiền đệ.

Lời vừa dứt thì An Tiểu Bình vén màn bước ra nàng nhìn Tuyết Nghi hồi lâu rồi hỏi:

- Phương huynh...

Phương Tuyết Nghi thấy nàng có vẻ thất thần thì cũng hơi chạnh lòng, chàng nói:

- Hiền đệ không sao chứ?

An Tiểu Bình mĩm cười nói:

- Không sao, Phương huynh có chuyện gì không?

Tuyết Nghi nói:

- Tiểu huynh vào xem thử hiền đệ còn tức giận không?

An Tiểu Bình thở dài một hồi rồi nói:

- Tiện thiếp sao dám tức giận Phương huynh?

Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ, vừa rồi tiểu huynh hơi đa nghi, mong hiền đệ chớ trách nhé!

Tiểu Bình nói:

- Phương huynh đã nhận lời thì tiện thiếp còn trách gì nữa, chúng ta ra ngoài ngắm cảnh đi!

Nói đoạn nàng bước ra cửa trước, Phương Tuyết Nghi cũng theo sau ra khỏi khoang thuyền.

Tống Phù thấy hai người cùng ra thì phá lên cười rồi nói:

- An cô nương, chừng nữa ngay nữa là chúng ta qua khỏi Trường Giang Tam Hiệp rồi, nếu muốn thưởng thức thêm cảnh sắc Tam Hiệp thì nên ở ngoài mui thuyền nhiều một chút.

An Tiểu Bình bất giác đỏ mặt nhưng nàng mĩm cười rồi bước đến trước mũi thuyền.

Phương Tuyết Nghi không tự chủ nên cũng cất bước đi theo.

Tống Phù thấy hai người sánh vai đứng trước mũi thuyền thì lòng vô cùng hứng thú, lão lặng lẻ lui vào trong khoang.

Một lát sau nghe Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ, có một chuyện mà tiểu huynh nghĩ mãi không hiểu!

An Tiểu Bình mĩm cười nói:

- Chuyện gì vậy? Hình như trong lòng Phương huynh có không ít chuyện phiền muộn.

Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ, tại sao lệnh đường muốn tầm thù tiên sư?

Tiểu Bình ngạc nhiên nói:

- Phương huynh, sao cứ nghĩ đến chuyện này mãi vậy?

- Chuyện quan hệ đến tiên sư nên tự nhiên tiểu huynh không thể nào yên tâm được...

- Phương huynh, tiện thiếp đã nói rồi, đó là chuyện của trưởng bối, chúng ta hà tất để tâm làm gì!

- Hiền đệ, đối với tiểu huynh mà nói thì chuyện này không thể xem thường được!

- Tại sao?

- Chuyện này...

Phương Tuyết Nghi ngập ngừng hồi lâu rồi mới nói:

- Hiền đệ sao không sớm nói rõ với tiểu huynh?

An Tiểu Bình thầm nghĩ:

- Chẳng phải ta đã sớm nói rõ ràng rồi còn gì? Tại sao chàng cứ truy vấn không thôi như vậy?

Nghĩ đoạn nàng nói:

- Phương huynh, tiện thiếp đã nói rồi mà!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Lệnh đường chỉ muốn hiền đệ đánh bại tiên sư về phương diện võ công thôi phải không?

An Tiểu Bình nói:

- Không sai!

Tuyết Nghi nói:

- Đáng tiếc là gia sư đã quy tiên rồi.

Tiểu Bình mĩm cười nói:

- Vì vậy tiện thiếp nói chuyện này xem như đã qua, có lẻ gia mẫu cũng không tức khí nữa.

Tuyết Nghi hạ giọng nói:

- Chưa hẳn!

Tiểu Bình ngạc nhiên kêu lên:

- Phương huynh, chàng…

Tuyết Nghi nói:

- Kỳ thực hiền đệ hiểu rõ hơn tiểu huynh mới phải, sợ rằng dụng tâm của lệnh đường không phải chỉ như vậy.

An Tiểu Bình chợt biến sắc, nàng nói:

- Vậy huynh nói gia mẫu như thế nào?

Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ, theo lý mà nói, chúng ta đã tương xưng huynh đệ thì dù lệnh đường không phải là mẫu thân của tiểu huynh nhưng tiểu huynh cũng nên tôn kính mới phải.

Tiểu Bình mĩm cười nói:

- Phương huynh lại khách khí rồi.

Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói:

- Đáng tiếc là chuyện không như ý muốn, tiểu huynh cũng chẳng thể làm thế nào khác!

Dường như An Tiểu Bình không hiểu câu này của Phương Tuyết Nghi, nàng ngẫn người một lát rồi nói:

- Phương huynh muốn nói gia mẫu sẽ nhìn Phương huynh bằng ánh mắt thù hận chăng?

Tuyết Nghi nói:

- Rất có thể! Nếu lệnh đường nghe chuyện tiên sư quy tiên thì nhất định sẽ bảo hiền đệ tìm tiểu huynh.

An Tiểu Bình chợt chấn động tâm can, nàng nói:

- Tiện thiếp làm sao có thể?

Phương Tuyết Nghi nghiêm túc nói:

- Rất có thể lệnh đường sẽ làm như vậy! Nếu lệnh đường không làm như vậy thì bà ta không bảo hiền đệ vượt vạn lý vào Trung Nguyên.

An Tiểu Bình chợt cảm thấy Phương Tuyết Nghi cũng có đạo lý của chàng. Nàng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Phương huynh, nếu gia mẫu muốn làm như thế thật thì tiện thiếp nên làm thế nào đây?

Phương Tuyết Nghi không ngờ nàng hỏi như vậy nên bất giác thộn người hồi lâu sau chàng mới nói:

- Chuyện này là do hiền đệ tự có chủ trương thôi! Nhưng…

- Nhưng thế nào?

- Một người dù giỏi đối nhân xử thế cũng không thể quên trách nhiệm hiếu thiện, do vậy hiền đệ không thể không tuân lệnh của lệnh đường.

- Phương huynh nói thế nghĩa là sao? Lẻ nào huynh muốn trở mặt đối kháng với tiện thiếp?

- Không phải thế, tiểu huynh chỉ cho rằng hiền đệ không thể trái lệnh mẫu thân và một ngày nào đó hiền đệ sẽ phụng mệnh tìm truyền nhân của Kiếm Thần, đến khi đó có thể chúng ta phải...

Chàng muốn nói bốn chữ "trở mặt đối kháng" nhưng lại không thể nói ra.

An Tiểu Bình nói:

- Phương huynh, chuyện này thật khiến cho tiện thiếp khó xử rồi.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói:

- Hiền đệ cũng không cần khó xử, làm người chỉ cần hiểu một nữa chữ hiếu thì đã không hổ thẹn với lương tâm rồi.

An Tiểu Bình làm sao có được sự khoáng đạt như chàng? Nhất thời nàng không biết nói thế nào nên đành lặng lẻ cúi đầu.

Phương Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Hiền đệ, nếu tiểu huynh đoán không sai thì việc lệnh đường không tự thân vào Trung Nguyên tìm tiên sư là tất có nguyên nhân bên trong.

An Tiểu Bình đang tìm cách nói thế nào để tránh xung đột với Phương Tuyết Nghi, lúc nầy nghe chàng nói vậy thì linh cơ chợt sáng ra, nàng nói:

- Không sai! Quả nhiên là gia mẫu có lý do nên không đích thân vào Trung Nguyên được!

Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ có thể nói cho nghe nguyên nhân được không?

Tiểu Bình nói:

- Đương nhiên là có thể.

Nang mĩm cười và nói tiếp:

- Phương huynh võ công của gia mẫu đã bị phế rồi!

Tuyết Nghi vô cùng ngạc nhiên nói:

- Lệnh đường đã mất toàn bộ võ công rồi sao?

- Đúng vậy!

- Người nào hạ thủ?

- Chính là gia gia của tiện thiếp.

- Cái gì? chính là lệnh tổ à?

- Lẻ nào Phương huynh không tin?

- Quả thật tiểu huynh khó có thể tin được. Tại sao lệnh tổ lại phế võ công của lệnh đường?

An Tiểu Bình thở dài một hơi rồi nói:

- Gia gia nói tâm địa của gia mẫu qua lang độc.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ, ngu huynh có một câu không phải, muốn nói ra xin hiền đệ chớ trách nhé!

An Tiểu Bình nói:

- Phương huynh cứ nói, tiện thiếp không trách đâu.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Dù lời vừa rồi do lệnh tổ nói ra thì ngan vạn lần hiền đệ cũng không dược nói lại, nên biết làm vản bối thì quyết không thể nói lời bình phẩm về nhân cách của hàng trưởng bối.

An Tiểu Bình gật đầu nói:

- Tiện thiếp xin ghi nhớ.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

- Hiền đệ, giữa lệnh đường và lệnh tổ tất phải có sự hiểu lầm rồi, nếu không thì lệnh tổ cũng không thể phế võ công của lệnh đường.

An Tiểu Bình lắc đầu nói:

- Chuyện này thì tiện thiếp không biết rõ.

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lát rồi nói:

- Hiền đệ, võ công của hiền đệ là do lệnh đường hay lệnh tổ truyền thụ?

An Tiểu Bình nói:

- Do gia gia truyền thụ.

- Thế lệnh tổ có biết lệnh đường muốn tầm thù tiên sư không?

- Gia gia của tiện thiếp đã chết rồi thì dĩ nhiên là người không thể biết.

- Vậy thì tiểu huynh hiểu rồi.

- Phương huynh hiểu cái gì?

- Rất có thể vì lệnh đường muốn tầm thù tiên sư mà lệnh tổ mới phế võ công của bà ta.

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao Phương huynh biết được chuyện này?

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói:

- Hiền đệ, nếu tiểu huynh đoán không sai thì giữa lệnh đường và tiên sư tất phải có ân oán gì đó.

An Tiểu Bình lắc đầu nói:

- Chưa chắc... Nếu gia mẫu và Kiếm Thần Trần đại hiệp có ân oán gì thì tại sao bà ta chỉ muốn huỷ danh lệnh sư mà không muốn tiện thiếp vào Trung Nguyên lấy mạng lệnh sư?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ thử nghĩ một nhân vật dược võ lâm tôn xưng là Kiếm Thần, nếu bị một thiếu nữ trẻ tuổi đánh bại thì chẳng phải là cái nhục còn khó chịu hơn chết sao?

An Tiểu Bình sững người nhìn Phương Tuyết Nghi hồi lâu rồi nói:

- Phương huynh nói vậy có nghĩa là dụng tâm của gia mẫu còn độc hơn việc giết chết Kiếm Thần Trần đại hiệp chăng?

Tuyết Nghi nói:

- Có thể dụng ý của lệnh đường là như vậy, nhưng hiện giờ tiên sư đã khuất núi nên dụng tâm của lệnh đường cũng mất tác dụng rồi.

An Tiểu Bình trầm ngâm suy nghĩ rất lâu rồi mới nói:

- Phương huynh, tiện thiếp đã suy nghĩ toàn bộ những lời huynh vừa nói tới.

Tuyết Nghi mĩm cười nói:

- Tiểu huynh có nói sai điều gì không?

Tiểu Bình nói:

- Không, chỉ có điều... Ôi! Tại sao gia mẫu lại thâm độc như vậy chứ?

Tuyết Nghi vội nói:

- Hiền đệ, tiên sư đã khuất núi, dụng tâm của lệnh đường là ác hay thiện cũng không quan hệ gì nữa. Hiền đệ hà tất phải canh cánh bên lòng.

Tiểu Bình lắc đầu nói:

- Phương huynh, sợ rằng sự việc không đơn giản như vậy, gia mẫu,... Ôi!...

Bỗng nhiên nàng không nói nữa mà thở dài một hồi.

Tuyết Nghi nói:

- Phải chăng hiền đệ đang lo là lệnh đường sẽ giở thủ đoạn khác? chẳng hạn như ra lệnh cho

hiền đệ phải tìm truyền nhân của Kiếm Thần?

An Tiểu Bình nhìn Phương Tuyết Nghi với vẻ bất an, nàng nói:

- Phương huynh, huynh từng nói là Kiếm Thần Trần đại hiệp chỉ có một đồ đệ duy nhất là huynh mà thôi phải không?

Phương Tuyết Nghi gật đầu nói:

- Không sai, hiền đệ muốn tìm truyền nhân của Kiếm Thần tức là tìm tiểu huynh vậy.

An Tiểu Bình lắc đầu nói:

- Tiện thiếp không thể làm như vậy.

Nàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Phương huynh, nếu thật sự có một ngày như vậy thì chúng ta nên làm thế nào?

Phương Tuyết Nghi ngẫn người hồi lâu rồi nói:

- Chuyện này... Xem ra chỉ có cách là dựa vào võ công để phân cao thấp mà thôi.

Thần sắc trên mặt Tiểu Bình liên tục biến đổi.

Tuyết Nghi thấy vậy thì liền hỏi:

- Hiền đệ làm sao thế?

Tiểu Bình vịn tay vào mạn thuyền và lắc đầu nói:

- Tiện thiếp không sao, nhưng Phương huynh muốn tỹ kiếm với tiện thiếp thật hay sao?

Phương Tuyết Nghi chau mày thầm nghĩ:

- Đương nhiên là ta không muốn rồi, nhưng uy danh của sư môn buộc ta không thể không làm như vậy.

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Hiền đệ, chuyện này vẫn còn quá sớm để nói đến, trước khi hiền đệ trở về Đông Hải nói cho lệnh đường biết là tiên sư đã khuất núi thì chúng ta không thể nói với nhau bằng đao binh.

An Tiểu Bình nghe xong thì tinh thần phấn chấn, sắc diện rạng rỡ trở lại, nàng khẻ nói:

- Phương huynh thật là thông minh.

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại:

- Tiểu huynh thông minh điều gì? Hiền đệ!

Tiêu Bình phá lên cười khanh khách rồi nói:

- Phương huynh. Chúng ta vỉnh viển không thể tỉ kiếm với nhau.

- Tại sao?

- Chỉ cần tiện thiếp không trở về Đông Hải thì chẳng phải chúng ta không cần tỉ kiếm với nhau sao?

- Hiền đệ, làm như thế không ổn rồi, lệnh đường bảo hiền đệ vào Trung Nguyên thì tất nhiên rất kỳ vọng hiền đệ đánh bại tiên sư mà sớm trở về.

- Nhưng Kiếm Thần đã quy tiên, dù sao thì nguyện vọng của gia mẫu cũng đã đạt được, tiện thiếp hà tất phải vội vàng.

- Hiền đệ có nghĩ đến cảnh lệnh đường ngày đêm tựa cửa trông chờ hiền đệ trở về không?

- Phương huynh cho rằng gia mẫu ngày đêm tựa cửa trông chờ à?

- Đúng vậy, tình mẫu tử không phải tầm thường, chỉ sợ rằng lệnh đường đang tính từng ngày từng giờ.

An Tiểu Bình thở dài một hồi rồi nói:

- Lần nầy thì Phương huynh đoán sai hoàn toàn rồi.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên, nói:

- Sai hoàn toàn? Không lẻ lệnh đường không có lòng yêu thương hiền đệ?

An Tiểu Bình nói:

- Không phải vậy, nhưng gia mẫu rất quái dị.

Phương Tuyết Nghi trầm giọng nói:

- Hiền đệ quên lời cảnh cáo của tiểu huynh rồi chăng? Hậu bối không được bình phẩm về tính cách của trưởng bối.

Tiểu Bình thấy chàng quá cẩn thận thì đành khẻ nói:

- Phương huynh, tiện thiếp sẽ không nhắc đến chuyện gia mẫu nữa.

Nàng hơi ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Xong việc ở Thiếu Lâm tự thì tiện thiếp sẽ theo huynh đi chế phục từng vị ma đầu, sau đó tiện thiếp mới trở về Đông Hải. Huynh nói xem có được hay không?

Tuyết Nghi nghe vậy thì rất cảm động, thần sắc nghiêm nghị của chàng cũng thư giản trở lại, chàng mĩm cười, nói:

- Hiền đệ, tiểu huynh chỉ xin tâm lảnh thịnh tình này vậy.

Thì ra chàng từ chối ý tưởng giúp chàng thu phục Ngũ Đại Ma Chủ của An Tiểu Bình, điều nầy khiến Tiêu Bình ngạc nhiên không ít, nàng nói:

- Phương huynh không thích tiện thiếp cùng đi chăng?

Tuyết Nghi nói:

-Không phải vậy…

- Thế tại sao không muốn tiện thiếp giúp đở?

- Hiền đệ, khi tiểu huynh theo tiên sư luyện công thì đã có một tâm nguyện là cả đời này bằng vào sức lực của mình phải thu phục những đại ma đầu trong giang hồ.

- Thật thế sao?

- Đương nhiên là thật rồi, tiểu huynh từng nghĩ trước đây tiên sư đã có thể làm được thì tại sao mình không thể? Vì vậy, tiểu huynh đành tâm lảnh thịnh tình tương trợ của hiền đệ thôi.

An Tiểu Bình thở dài rồi nói:

- Quả thật như vậy thì tiện thiếp không thể nhúng tay vào rồi.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Hiền đệ, ngoài việc thu phục Ngũ Đại Ma Chủ, phù trì võ lâm chính đạo thì còn rất nhiều chuyện cần phải làm, sợ rằng đến khi đó tiểu huynh còn phải nhờ vào hiền đệ tương trợ nhiều hơn.

An Tiểu Bình vui mừng, nàng nói:

- Phương huynh nói thật chứ?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đương nhiên là thật! Còn một chuyện này, tiểu huynh luôn muốn nói nhưng chẳng biết có nên nói hay không?

An Tiểu Bình lặng lẻ nhìn chàng và khẻ hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Tiên sư từng nói rằng, võ công gia truyền của hiền đệ chính là khắc tinh của Long Hành Bát Kiếm, chẳng biết điều đó thực hư thế nào?

Bỗng nhiên chàng hỏi đến vấn đề này khiến Tiêu Bình cũng hoàn toàn bất ngờ, nàng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Phương huynh không tin phải không?

Tuyết Nghi nói:

- Tiểu huynh cảm thấy chuyện này có vẻ kỳ quái.

- Vậy là Phương huynh không tin rồi.

- Không phải tiểu huynh hoàn toàn không tin mà là cảm thấy có vẻ kỳ quái. Hiền đệ biết chuyên

lệnh tổ vào Trung Nguyên uy chấn võ lâm năm xưa chứ?

- Đương nhiên là biết.

- Vậy không cần nói hiền đệ cũng biết nguyên do lệnh tổ rời Trung Nguyên, phải không?

- Tất nhiên!

- Thế thì đúng rồi, nghe nói năm xưa lệnh tổ rời Trung Nguyên là vì... Là vì...

An Tiểu Bình thấy chàng ngại nói ra việc gia gia mình bại dưới Long Hành Bát Kiếm thì trong lòng rất vui mừng, nàng biết như vậy là trong lòng chàng rất tôn kính mình, nên nói:

- Phương huynh, gia gia của tiện thiếp vì bại dưới kiếm của sư tổ huynh nên thối xuất Trung Nguyên đấy.

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- Không sai, tiên sư cũng nói với tiểu huynh như vậy, do đó tiểu huynh mới cảm thấy trong chuyện này rất mâu thuẩn.

Tiêu Bình mĩm cười, nói:

- Mâu thuẩn điều gì, Phương huynh, chuyện này tiện thiếp nghe chính miệng gia gia nói ra mà!

Tuyết Nghi nói:

- Chính lệnh tổ thuật lại thì không thể sai rồi. Nhưng sau khi lệnh tổ trở về Đông Hải thì khai sáng trở lại môn võ công này nên mới có thể...

Tiêu Bình không chờ chàng nói hết câu, nàng phá lên cười khanh khách rồi nói:

- Phương huynh, chúng ta không nói chuyện này nữa nhé?

Tuyết Nghi trầm giọng nói:

- Tại sao? Hiền đệ, chuyện này không thể không làm rõ.

Tiêu Bình không ngờ chàng cố chấp như vậy, nàng nói:

- Nhưng thực ra Phương huynh cũng không cần bận tâm.

Tuyệt Nghĩ thầm nghĩ:

- Ta có điều gì phải bận tâm chứ?

Nghĩ thế nhưng ngoài miệng chàng nói:

- Hiền đệ, xưa nay tiểu huynh không thích bõ dỡ sự việc giữa chừng, nếu chúng ta không làm rõ chuyện này thì sợ rằng tiểu huynh ăn không ngon ngủ không yên!

An Tiểu Bình nói:

- Phương huynh thật là gàn bướng!

Tuyết Nghi bật cười rồi nói:

- Vậy sao? Hiền đệ, khi tiên sư nói với tiểu huynh chuyện này thì ngươi có ngầm nhắc là tiên sư tổ có ở lại Đông Hải một khoảng thời gian khá lâu.

Tiểu Bình liền hỏi:

- Vậy là huynh biết rồi à?

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại:

- Biết cái gì?

Tiêu Bình nói:

- Biết chuyên sư tổ của huynh truyền võ công cho gia gia của tiện thiếp?

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì toàn thân chấn động, chàng thầm nghĩ:

- Thì ra sư tổ đã truyền võ công cho gia gia của nàng!

Nghĩ đoạn thì linh cơ của chàng chợt liên tưởng đến chuyện mẫu thân của nàng bảo nàng đánh bại Kiếm Thần và chuyện sư tổ truyền thụ võ công chẳng biết có quan hệ gì không?

Bất giác chàng buột miệng nói:

- Tiểu huynh hiểu ra rồi.

An Tiểu Bình mĩm cười, hỏi:

- Phương huynh lại hiểu ra điều gì nữa đây?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ, lệnh đường có học qua võ công Thiên Hạc Trảm không?

Tiêu Bình lắc đầu, nói:

- Không!

Tuyết Nghi truy vấn:

- Tại sao không học?

- Vì... Vì không có ai truyền thụ cho bà ta!

- Lệnh tôn cũng không truyền thụ cho bà ta à?

- Không! Về võ công Thiên Hạc Trảm mà gia phụ cũng chưa luyện đến bảy tám thành hỏa hầu! Chỉ có mỗi gia gia là luyện được toàn bộ võ công này thôi.

- Đúng rồi! Lệnh tôn chỉ truyền lại cho hiền đệ nên khiến cho lệnh đường không vui, thế là bà ta trút hận thù lên sư phụ tiểu huynh.

An Tiểu Bình tròn xoe mắt hạnh, nàng nói:

- Làm sao huynh biết?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói:

- Chỉ phán đoán mà thôi!

Tiêu Bình tỏ vẻ không tin, nàng lắc đầu, nói:

- Tiện thiếp không tin là huynh phán đoán ra.

Tuyết Nghi mỉm cười, nói:

- Đương nhiên là đoán ra, tiên sư tổ ở lại Đông Hải lâu như vậy tất nhiên phải có chuyện quan trọng cần làm, vã lại võ công gia truyền của hiền đệ lại là khắc tinh của Long Hành Bát Kiếm nên trong chuyện này chỉ có một đạo lý mà thôi.

An Tiểu Bình hỏi:

- Đạo lý gì?

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói:

- Tiên sư tổ và lệnh tổ dùng tài trí của mình để sáng chế ra một môn võ công mới.

An Tiểu Bình thở phào một hồi rồi nói:

- Không sai, lần nầy thì Phương huynh đúng rồi.

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói tiếp:

- Không ngờ lệnh đường vì không luyện được Thiên Hạc Trảm mà ôm hận trong lòng.

Tiểu Bình nói tiếp:

- Phương huynh, gia mẫu đã bị gia gia phế võ công rồi, huynh hà tất trách bà ta nữa.

- Hiền đệ, tiểu huynh không có ý trách lệnh đường. Nhưng còn một chuyện tiểu huynh vẫn chưa hiểu!

- Chuyện gì?

- Lệnh tôn đang tuổi thanh niên thì tại sao tạ thế đột ngột như vậy?

- Gia phụ vì gia mẫu mà chết.

- Có chuyện như thế sao?

- Chuyện này xét đến cùng là vì sư tổ của huynh truyền thụ võ công cho gia gia của tiện thiếp, gia mẫu ngày ngày đòi gia gia truyền thụ, nhưng vì gia gia đã hứa với lệnh sư tổ - Long lão tiền bối là Thiên Hạc Trảm chỉ truyền cho nhi tử chớ không truyền cho thê thiếp, vì vậy mà gia gia không đồng ý truyền thụ cho gia mẫu.

Phương Tuyết Nghi càng ngạc nhiên hơn, chàng nói:

- Như vậy thì việc gì lệnh tôn phải chết?

An Tiểu Bình nói:

- Phương huynh, tính tình của gia mẫu thật kỳ quái, sau khi không được gia gia truyền thụ võ công Thiên Hạc Trảm thì càng quái gỡ hơn, nghe nói mấy lần bà ta ngầm hạ độc đối với sư tổ của Phương huynh.

Tuyết Nghi buột miệng nói:

- Chuyện này thì quá quắt rồi.

Tiểu Bình nói tiếp:

- Đúng vậy! Nếu không thì gia gia cũng không đến nỗi phải phế võ công của bà ta.

Nàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Sau khi gia mẫu bị phế võ công thì Long lão tiền bối trở lại Trung Nguyên và không lâu sau thì tiện thiếp ra đời.

Tuyết Nghi hỏi tiếp:

- Vậy rốt cuộc vì sao mà lệnh tôn qua đời?

Tiểu Bình nói:

- Tức mà chết!

Tuyết Nghi tỏ vẻ không tin, chàng nói:

- Lệnh tôn là nhân vật võ công cao cường thì có lý nào bị lệnh đường làm cho tức mà chết.

Tiểu Bình thở dài rồi nói:

- Phương huynh, chuyện này thì nói ra rất xấu hổ, vã lại còn quan hệ đến danh tiết của gia mẫu nên quả thực tiện thiếp khó có thể hé môi.

Tuyết Nghi gật đầu nói:

- Thì ra là như vậy! Nếu không tiện hé môi thì hiền đệ khỏi phải nói nữa.

Tiểu Bình nói:

- Phương huynh, về mệnh lệnh của gia mẫu, tiện thiếp không phụng hành là được rồi.

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Vậy thì... Chẳng phải hiền đệ trở thành kẻ bất hiếu sao?

Tiểu Bình lắc đầu nói:

- Loạn mệnh của trưởng bối, vản bối có thể bất tuân!

Tuyết Nghi khẻ gật đầu nói:

- Hiền đệ nói cũng có lý.

Chàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Vã lại lệnh tổ và lệnh tôn đều không cho bà ta làm như vậy, do đó hiền đệ không tuân mệnh mẫu thân thì cũng chẳng sai phạm gì lớn.

Tiểu Bình mĩm cười nói:

- Đúng vậy, tiện thiếp tuân hành theo di mệnh của gia phụ và gia gia mà thôi!

Phương Tuyết Nghi quét mục quang nhìn ra hai bờ sông rồi nói:

- Chúng ta mãi nói chuyện mà thuyền đã đi qua khỏi Trường Giang Tam Hiệp lúc nào không biết.

Lời chưa dứt thì chỉ nghe Tống Phù cười ha hả một tràng, lão bước ra khỏi khoang và nói:

- Các ngươi mải mê tâm sự mà có biết đây là nơi nào hay không?

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình nghe đến hai chữ "tâm sự" thì bất giác đỏ mặt, cả hai lặng lẻ cúi đầu mà không nói gì.

Tống Phù chỉ qua dãy núi bên phải và nói:

- Dinh núi cao kia đó là Kinh Môn Sơn đấy!

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Kinh Môn Sơn? Không lẻ đã qua Nghi Xương rồi ư?

Tống Phù lắc đầu nói:

- Đâu có mau thế, nhưng khoảng nữa canh giờ nữa thì cũng đến nơi thôi.

An Tiểu Bình nói:

- Tống lão, chúng ta nên lên bờ rồi.

Tống Phù nói:

- Đến Nghi Xương thì chúng ta sẽ lên bờ đi Dương Dương, qua Tuyên thành, vượt Tương Dương rồi trực chỉ đến địa giới Hà Nam.

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- Đi thuyền thì quả nhiên là rất nhanh, thảo nào ngày xưa Lý Bạch có câu: "Thiên lý giang lang nhất trần hoàn".

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Lão đệ, đoạn thuỷ trình này nhanh như tên bắn, một ngày đi ngàn dặm cũng chẳng có gì lạ, vã lại thuyền của chúng ta chính là loại mà Thanh Liên cư sĩ (chỉ Lý Bạch) gọi là khinh châu (thuyền

nhẹ).

Nói đến đây thì Nghi Xương thành đã xuất hiện trong tầm mắt.

Hồi 26 - Trường Giang Tam Long

Tống Phù nói với Phương Tuyết Nghi:

- Lão đệ, ngươi và An cô nương lo thu thập hành lý, lão phu đi thanh toán tiền thuê thuyền đây.

Phương Tuyết Nghi định lấy ít ngân lượng đưa cho lão, nhưng đợi đến lúc chàng lấy được ra thì Tống Phù đã xuyên qua khoang thuyền ra đằng dưới rồi.

Chàng và An Tiểu Bình đành vào khoang thuyền thu thập hành lý.

Một lát sau thì thuyền đã cặp vào bờ, Phương Tuyết Nghi nhìn lên thành Nghi Xương thì thấy hành nhân tấp nập qua lại, không khí rất ư là náo nhiệt.

Ba người vừa rời thuyền lên bờ thì có một toán khoảng mười tên tiểu nhị của các khách điếm trong thành Nghi Xương vây lại mời chào, thậm chí còn có kẻ lôi tay kéo áo, cảnh tượng hỗn loạn chẳng ra thể thống gì.

Phương Tuyết Nghi đang tìm cách đối phó thì chợt nghe Tống Phù quát lớn:

- Bọn ta đến bái phỏng Chu đại quan nhân ở Phi Long phủ, các ngươi lôi kéo như vậy mà không sợ Chu đại quan nhân trách tội à?

Bọn tiểu nhị nghe vậy thì biến sắc, tên nào tên nấy cung cung kính kính hành lễ rồi lẳng lặng thối lui.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Chu đại quan nhân là ai? Chúng ta phải đi gặp người này thật chăng?

Tống Phù mĩm cười nói:

- Chu đại quan nhân là nhân vật đứng đầu Trường Giang Tam Long cũng rất có danh khí trên chốn giang hồ.

Xưa nay Phương Tuyết Nghi chưa từng nghe nói đến Trường Giang Tam Long, bây giờ nghe Tống Phù nói vậy cũng khó phân biệt được chân giả và cũng chẳng biết Chu đại quan nhân có thật hay không.

An Tiểu Bình mĩm cười nói:

- Tống lão, Trường Giang Tam Long là những nhân vật rất giỏi về công phu dưới nước phải không?

Tống Phù nói:

- Không sai!

Tuyết Nghi tiếp lời:

- Tống lão, không lẻ chúng ta phải đi thăm Trường Giang Tam Long thật à?

An Tiểu Bình nói:

- Tống lão, nếu chúng ta phải đi thì lão nên nói cho bọn vản bối biết trước về ba nhân vật này chứ?

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Đương nhiên, Trường Giang Tam Long là ba nhân vật kết nghĩa huynh đệ, người đứng đầu là Chu Hạo, ngoại hiệu là Phi Long Vô Ảnh.

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Phi Long Vô Ảnh? Như vậy là khinh công và thân pháp của người này rất cao cường?

Tống Phù nói:

- Không sai, trong Tam Long, hắn là nhân vật có công lực cao nhất.

Phương Tuyết Nghi hỏi:

- Còn hai nhân vật kia thì sao? Bọn họ cũng gọi là cái gì Long chăng?

Tống Phù nói:

- Lão nhị là Thần Long Thái Tuế - Triệu Bất phàm, lão tam là Ngọc Long Kim Kiếm - Thôi Thiếu Hoa!

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tống lão, bọn họ là người tốt hay là người xấu trên giang hồ?

Tống Phù nói:

- Nếu luận về tính cách thì ba huynh đệ bọn họ cũng không đến nỗi gọi là người xấu, nhưng…

Phương Tuyết Nghi liền hỏi:

- Nhưng thế nào?

Tống Phù chậm rải nói:

- Xưa nay những đại môn phái trong võ lâm đều không muốn qua lại với ba huynh đệ bọn họ.

Tiểu Bình lên tiếng hỏi:

- Tại sao?

Tống Phù nói:

- Chuyện này… Các đệ tử của danh môn đại phái đều tự thị quá cao nên không thích những nhân vật anh hùng độc hành độc vảng như ba huynh đệ Trường Giang Tam Long.

Tuyết Nghi nói:

- Không sai, theo lão nói như vậy thì ba huynh đệ bọn họ cũng không phải là người xấu gì?

Tống Phù nói:

- Đúng vậy, trong võ lâm thì Trường Giang Tam Long cũng là những đại hảo hán, chúng ta đã đến Nghi Xương thì tại sao không nhân cơ hội này cho bọn họ diện kiến nhị vị thiếu niên anh hùng?

Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Tống lão nói gì lạ vậy? Bọn ta phải đi thăm bọn họ mới phải chứ!

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Thì cũng vậy thôi.

Nói đoạn lão phóng bước theo một đường quan đạo mà đi.

Tuyết nghi và Tiểu Bình nhìn nhau mĩm cười rồi cũng cất bước theo sau.

Tống Phù đưa hai người qua mấy con đường náo nhiệt rồi dừng bước trước một toà phủ đệ và nói:

- Đến nơi rồi.

Phương Tuyết Nghi nhìn lên thấy tòa phủ này rất khí phái, uy nghi, trước cổng treo một tấm biển đề năm chữ đại tự: Nghi Xương Đệ Nhất Gia.

Tống Phù bước lên gõ cửa, một lát sau cánh cổng lớn hé mở, một lão hán ngoài ngũ tuần chậm rải bước ra. Khi nhìn thấy Tống Phù, lão mĩm cười, nói:

- Lão nô tưỡng là ai, thì ra là Tống đại hiệp, mau mời vào, mời vào!

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Chu đại hiệp có trong phủ không? Xin thông báo một tiếng là Tống mỗ mời đến cho Chu đại hiệp hai vị bằng hữu.

Lão nhân nhìn qua Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình rồi nói:

- Là nhị vị công tử này chăng?

Tống Phù nói:

- Không sai!

Lão nhân nói tiếp:

- Xin Tống đại hiệp chờ một lát, lão nô vào bẩm báo với chủ nhân đây!

Nói đoạn lão quay ngươi đi vào trong.

Tống Phù quay sang nói với Phương Tuyết Nghi:

- Lão đệ, xem ra Trường Giang Tam Long có ở nhà rồi.

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Lão nhân kia chưa nói rõ thì làm sao biết ba huynh đệ bọn họ có ở nhà?

Chàng vừa nghĩ đến đây thì đột nhiên nghe một tràng cười ha hả từ trong vọng ra, tiếp theo là một giọng nói sang sảng:

- Tống huynh, hôm nay ngọn gió nào đưa huynh đến đây vậy? Tại hạ thật không ngờ...

Lời chưa dứt thì đã thấy một vị lão nhân râu tóc bạc phơ bước ra, vị lão nhân tướng mạo thanh nhã, niên kỹ ngoài ngũ tuần, thân mặc bạch bào trong rất oai vệ.

Tống phù cười ha hả rồi nói:

- Chu huynh đệ vẫn khoẽ chứ?

Thì ra vị lão nhân này chính là Phi Long Vô Ảnh Chu Hạo.

Chu Hạo cung thủ mĩm cười, nói:

- Nhờ phúc khí của Tống huynh nên tại hạ vẫn mạnh khoẽ như xưa.

Lão nhìn qua hai thiếu niên và nói tiếp:

- Vừa rồi lão nô Chu Phúc thông báo là Tống huynh mời đến cho tại hạ hai vị giai khách thiếu niên, không lẻ là nhị vị lão đệ này?

Tống Phù cười lớn rồi nói:

- Không sai!

Chu Hạo nhìn Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình hồi lâu rồi phá lên cười ha hả một tràng, lão nói:

- Tư chất trác tuyệt, cốt cách thiên sinh... Tống huynh, nhị vị lão đệ nay xưng hô thế nào? Tại sao không giới thiệu cho tại hạ?

Tống phù mĩm cười, nói:

- Chu huynh đệ, chúng ta vào trong rồi nói được không?

Chu Hạo bật cười rồi nói:

- Đúng vậy, tại hạ thật là hồ đồ rồi ai lại bảo khách nhân đứng ngoài ngỏ nói chuyện chứ? Nào, nào, xin mời chư vị vào trong.

Bọn Tống Phù, Chu Hạo vào đại sãnh, sau khi an toạ thì có mấy thanh y tiểu tì dâng trà hương.

Chu Hao chờ khách nhân uống vài ngụm trà roi mĩm cười, nói:

- Tống huynh, nhị vị lão đệ này anh hoa tiềm ẩn, rõ ràng là cao thủ trong hàng hậu bối, chẳng hay là đệ tử của vị cao nhân nào vậy?

Tống Phù mỉm cười rồi lần lượt giới thiệu sơ lược với Chu Hạo về lai lịch của Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình.

Chu Hạo nghe xong thì ngẩn người tuôn nước mắt, lão nói:

- Vị Phương lão đệ nầy là truyền nhân của Kiếm Thần sao?

Phương Tuyết nghi cung thủ khiêm tốn, nói:

- Mong được Chu lão chỉ giáo thêm cho!

Chu Hạo bỗng thở dài một hồi rồi nói:

- Không dám, không dám, lão phu nghe danh Kiếm Thần Trần đại hiệp từ lâu nhưng đáng tiếc là không có duyên kỳ ngộ khiến cả đời này luôn ân hận.

Lão hơi ngưng lại rồi hỏi:

- Gần đây lệnh sư có khoẻ không?

Phương Tuyết Nghi buồn bả đáp:

- Chu lão, gia sư đã khứ thế rồi.

- Cái gì? Kiếm Trần đại hiệp đã quy tiên rồi à?

Chu Hạo quát hỏi với vẻ ngạc nhiên cùng cực.

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói tiếp

- Đúng vậy, gia sư đã tạ thế gần hai tháng rồi.

Bất giác Chu Hạo thở dài một hồi rồi nói:

- Thiên đạo ở đâu chứ? Tại sao người tốt lại không thể trường thọ?

Lão ngưng lại rồi quay sang nói với Tống Phù:

- Tống huynh, Ngũ Đại Ma Chủ đã biết chuyện Trần đại hiệp quy tiên chưa?

Tống Phù gật đầu, nói:

- Đã biết.

Chu Hạo chợt biến sắc, lão buột miệng nói:

- Hỏng cả rồi!

Tống Phù hỏi:

- Hỏng chuyện gì?

Chu Hạo nói:

- Xưa nay Ngũ Đại Ma Chủ không dám công khai làm hại võ lâm là vì Kiếm Thần Trần đại hiệp

còn tại thế, bây giờ Trần đại hiệp đã quy tiên thì sợ rằng Ngũ Đại Ma Chủ sẽ gây sóng gió trên giang hồ.

Phương Tuyết Nghi xen vào:

- Chu lão, vản bối cho rằng bọn chúng không dám đâu!

Chu Hạo nói:

- Lão đệ, ngươi không biết tính cách của Ngũ Đại Ma Chủ đấy thôi, cả đời bọn chúng chỉ sợ mỗi một lệnh sư mà thôi. Bây giờ Kiếm Thần đã tạ thế thì bọn chúng chẳng còn gì để sợ, cục diện võ lâm tất sẽ xuất hiện một trường huyết vũ ngay thôi.

Tống phù cười ha hả rồi nói:

- Chu huynh đệ, ngươi cũng quá nhỏ gan rồi, Kiếm Thần Trần đại hiệp đã quy tiên nhưng còn truyền nhân tại thế, Ngũ Đại Ma Chủ to gan cách mấy cũng không dám dương nanh múa vuốt.

Chu Hạo vô cùng ngạc nhiên, lão kêu lên:

- Tống huynh...

Tống Phù tiếp lời:

- Thế nào? Không lẻ Chu huynh đệ không tin lời lão phu?

Chu Hạo gượng cười nói:

- Không phải là không tin, chỉ có điều...

Tống Phù cắt lời, nói:

- Chỉ có điều thế nào? Ngươi cho rằng Phương lão đệ còn quá trẻ nên không phải là đối thủ của Ngũ Ma phải không?

Chu Hạo gật đầu nói:

- Tống huynh liệu đoán như thần.

Tống Phù bật cười thành tiếng và nói:

- Chu huynh đệ, ngươi không cần lo lắng đến chuyện Ngũ Ma. Phương lão đệ đã là truyền nhân của Trần đại hiệp thì tự nhiên là không thể bõ qua Ngũ Ma rồi.

Lão chỉ tay qua An Tiểu Bình rồi nói tiếp:

- Chu huynh đệ có từng nghe nói đến tiền nhân của vị An lão đệ này chưa?

Chu Hạo chau mày nói:

- Chẳng hay là vị cao nhân nào vậy?

Tống Phù nói:

- Chu huynh đệ còn nhớ chuyện một đôi phu phụ kỳ nhân từ Đông Hải vào Trung Nguyên và đánh bại chín môn phái từ mấy mươi năm trước không?

Chu Hạo buột miệng nói:

- Còn nhớ.

Bỗng nhiên thần sắc của lão liên tục biến đổi, lão nói tiếp:

- Không lẻ vị lão đệ nầy là hậu nhân của đôi phu phụ kỳ nhân đó?

Tống Phù nói:

- Không sai, đôi kỳ nhân đó chính là tổ phụ và tổ mẫu của vị lão đệ này.

Chu Hạo trầm ngâm một lát rồi nói:

- Kỳ nhân kỳ sự, tại hạ thường hối hận là năm xưa không gặp được nhị vị kỳ nhân anh võ đó, không ngờ mấy mươi năm sau lại được gặp hậu nhân của bọn họ, thật là chuyện đại khoái trong đời Chu mỗ.

An Tiểu Bình nghiêng người nói:

- Chu lão quá khen rồi.

Tống Phù tiếp lời:

- Chu huynh đệ, nhị vị lão đệ Triệu - Thôi đâu rồi?

Chu Hạo thở dài nói:

- Tống huynh, vì có chuyện nên nhị vị hiền đệ Triệu - Thôi đã đi Trung Nhạc rồi.

Tống Phù kinh ngạc hỏi:

- Tung Sơn chăng?

Chu Hạo đáp:

- Không sai!

- Bọn họ đi Tung Sơn làm gì?

- Phương trượng Thiếu Lâm là Nhập Vân đại sư có gửi phật thiếp đến, mời bọn tại hạ đến tương trợ, vì có chút ân oán với trưởng lão của Thiếu Lâm nên tại hạ không thể đi, thế là nhị vị hiền đệ Triệu - Thôi đành phó ước vậy.

- Chu huynh đệ, Thiếu Lâm tự xảy ra chuyện gì vậy?

- Theo phật thiếp do Nhập Phàm đại sư chuyển đến thì có người trong Ngũ Đại ma chủ muốn bá chiếm Thiếu Lâm để làm tổng đàn hiệu lệnh cho võ lâm Trung Nguyên!

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì buột miệng kêu thất thanh:

- Bọn chúng thật là to gan! Xin hỏi Chu lão tiền bối, đó là vị ma chủ nào vậy?

Chu Hạo lắc đầu nói:

- Trong thiếp không ghi rõ.

Tống Phù trầm ngâm một lát rồi nói:

- Xem ra chuyện Thiếu Lâm tự thật vô cùng khẩn trương rồi.

Chu Hạo tiếp lời:

- Nếu không khẩn trương thì Nhập Vân đại sư cũng chẳng phải gửi thiếp mời các lộ anh hùng đến tương trợ.

An Tiểu Bình mĩm cười nói:

- Tống lão, vản bối không nói sai chứ? Hết tám phần là Thiên Ma Nữ rồi.

Tống Phù gật đầu nói:

- Không sai, nhất định là Thiên Ma Nữ muốn tác yêu tác quái.

Chu Hạo biến sắc, lão hỏi lại:

- Thiên Ma Nữ thật ư?

Tống Phù nói:

- Chính là ả ma đầu này.

Chu Hạo thở dài một hồi rồi nói:

- Tống huynh, trong Ngũ Dại Ma Chủ thì Thiên Ma Nữ là nhân vật giảo hoạt khó đối phó nhất, nếu người gieo hoạ cho Thiếu Lâm quả là ả thì e rằng tương lai võ lâm Trung Nguyên sẽ bị vùi vào ma đạo mất.

Phương Tuyết Nghi nghe như vậy cũng rất cảm động, chàng nghĩ:

- Tống lão nói không sai, huynh đệ Trường Giang Tam Long này cũng là chính nhân quân tử, có lòng ưu lo vì việc võ lâm đồng đạo Trung Nguyên rơi vào tay ma đạo thì đủ thấy bọn họ không phải là hạng người làm trái đạo nghĩa giang hồ.

Cháng nghĩ đến đây thì chợt nghe An Tiểu Bình nói:

- Chu đại hiệp, Thiên Ma Nữ tuy gian ngoan giảo quyệt nhưng nếu bà ta muốn tàn hại võ lâm thì e rằng chưa đủ lực lượng đâu.

Chu Hạo ngạc nhiên nói:

- An thiếu hiệp nói vậy có nghĩa là Thiên Ma Nữ chưa đủ lợi hại chăng?

An Tiểu Bình nói:

- Đúng vậy, bà ta vốn không đũ sự lợi hại!

Chu Hạo nhìn qua Tống Phù với ánh mắt cực kỳ ngạc nhiên, lão gượng cười và nói:

- Tống huynh, nghé con không sợ hổ, vị lão đệ này thật là đầy hào khí.

Tống Phù mĩm cười nói:

- An lão đệ nói không sai, có lẻ còn rất lâu Thiên Ma Nữ mới dám thực hiện ý đồ độc bá võ lâm.

Ý của Chu Hạo là muốn nói An Tiểu Bình xuất khẩu cuồng ngôn, nhưng vì mới sơ kiến nên lão không tiện chỉ thẳng, nào ngờ Tống Phù lại cũng nói giúp cho An Tiểu Bình nên Chu Hạo thấy khó hiểu.

Lão chau mày nói:

- Tống huynh, võ công của Thiên Ma Nữ thế nào Đại Mạc Quỷ Thủ huynh hiểu rất rõ mà, nếu ả rấp tâm gieo hoạ mà Trần đại hiệp đã tạ thế thì lấy ai ra ngăn cản đây? Tống huynh, An thiếu hiệp tuổi trẻ khí thịnh, không xem Thiên Ma Nữ ra gì thì cũng là điều đáng mừng cho hào khí của võ lâm chánh đạo. Nhưng Tống huynh mà cũng nghĩ như thế thì tại hạ thật không sao hiểu nỗi.

Tống Phù phá lên cười một tràng rồi nói:

Chu huynh đệ đã từng gặp Thiên Ma Nữ chưa?

- Từng gặp một lần.

- Có động thủ không?

- Không đầy mười chiêu đã thảm bại.!

- Vậy thì chẳng trách, quả nhiên là Chu huynh đệ đã bị Thiên Ma Nữ làm cho kinh thiên táng địa rồi.

- Đúng vậy, bại tướng không dám xuất dũng ngôn. Tống huynh có cười thì tại hạ cũng đành chịu thôi.

- Chu huynh đệ chớ nhụt khí, không phải Tống mỗ xuất cuồng ngôn và phải công nhận là võ công của Thiên Ma Nữ vô cùng cao minh, nhưng ít ra thì đương thời vẫn có nhị vị hiệp sĩ cao minh hơn ả nhiều.

Chu Hạo ngạc nhiên hỏi:

- Là nhị vị nào?

Tống Phù chậm rải nói:

- Xa tận chân trời.

Chu Hạo chớp chớp song mục và tiếp lời:

- Nhưng ở gần trước mắt phải không?

Tống Phù nói:

- Không sai!

Chu Hạo chỉ Phương Tuyết Nghi và nói:

- Là truyền nhân của Kiếm Thần - Phương lão đệ đây chăng?

Tống Phù gật đầu nói:

- Xem như là một vị.

Chu Hạo nhìn qua An Tiểu Bình và nói:

- Vị... An lão đệ này cũng gọi là một vị nữa phải không?

Tống Phù phá lên cười ha hả rồi nói:

- Thế nào? Chu huynh đệ ngươi không tin chăng?

Quả thật là trong lòng Chu Hạo không thể nào tin, nhưng lão chẳng biết phải nói thế nào cho phải nên đành gượng cười nói:

- Chuyện này... Quả thật là quá bất ngờ.

Tống Phù nói:

- Chu huynh đệ đừng lấy làm kỳ quái, ngươi đã biết thân thế của An lão đệ rồi thì có gì là bất ngờ nữa chứ? Đừng nói là Thiên Ma Nữ, dù Ngũ Ma liên thủ thì lão phu tin rằng bọn chúng cũng chẳng làm gì được.

Dường như Chu Hạo đã bị bức đến chỗ không thể không tin, lão thở dài một hơi rồi nói:

- Tống huynh nói vậy thì tại hạ cũng đành tin vậy thôi.

Lão hơi ngưng lại một lát rồi nói tiếp:

- Hậu sân đã bày tiệc rượu, xin chư vị cho Chu mỗ làm trách nhiệm chủ nhân được chứ?

Tống Phù lắc đầu nói:

- Chu huynh đệ, không cần phải khách sáo, nếu có kiệu mã đương trường thì mua giúp cho ba con, bọn lão phu vô cùng cảm kích.

Chu Hạo nói:

- Trong chuồng ngựa của tệ xá có mấy con long câu thượng thừa, chư vị dùng vài chén tẩy trần xong thì tại hạ sẽ cho người chuẩn bị.

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Vậy thì phiền Chu huynh đệ rồi.

Chu Hạo rất vui mừng, lão dẫn ba người vào hậu sãnh, quần hùng chén tạc chén thù đến khuya

mới thôi.

Phương Tuyết Nghi luôn lo chuyên Thiên Ma Nữ nên vừa xong tiệc rượu thì chàng liền nói với Tống Phù:

- Tống lão, việc khẩn trương, chúng ta nên khởi hành sớm một chút!

Tống Phù gật đầu nói:

- Không sai, từ đây đến Trung Nhạc nhanh nhất cũng mất mấy ngày, chúng ta đi sớm một canh giờ là tốt một canh giờ.

Lão quay sang nói tiếp với Chu Hạo:

- Chu huynh đệ có muốn xem náo nhiệt không?

Chu Hạo ngạc nhiên hỏi:

- Náo nhiệt gì?

Tống Phù mỉm cười nói:

- Đấu với Thiên Ma Nữ ở Thiếu Lâm tự.

Chu Hạo lắc đầu nói:

- Tại hạ không có cao hứng rồi.

Tống Phù quan sát Chu Hạo một lúc thì cảm thấy ngạc nhiên không ít, lão nói:

- Chu huynh đệ, tại sao ngươi thay đổi đột ngột như thế?

Chu Hạo nói:

- Tại hạ có thấy gì thay đổi đâu?

Tống Phù nói:

- Hình như Chu Hạo ngày xưa không thiếu ý chí như Chu Hạo bây giờ!

Chu Hạo nghe vậy thì buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tống huynh, tại hạ vốn không muốn nói ra chuyện này nhưng nếu không nói thì Tống huynh sẽ hiểu lầm nên tại hạ đành nói thẳng ra thôi, mong Tống huynh và nhị vị thiếu hiệp chớ chê cười.

Tống Phù thầm nghĩ:

- Nghe khẩu khí thì hình như là chuyện rất nghiêm trọng nhưng chẳng biết lão đệ này gặp phải chuyện phiền phức gì?

Nghĩ đoạn lão nói:

- Lẻ nào Chu huynh đệ gặp phải chuyện khổ nảo gì chăng?

Chu Hạo gật đầu rồi thở dài nói:

- Tại hạ đang gặp phải chuyện cực kỳ phiền phức... Con việc tại hạ nói không đi Thiếu Lâm tự là đó có chút ân oán với mấy vị trưởng lão ở đó, chẳng qua là nói dối các vị mà thôi!

Tống Phù hỏi:

- Chuyện phiền phức gì? Chu huynh đệ mau nói ra xem. Nếu bọn tại hạ có thể giúp được thì nhất định sẽ giúp Chu huynh đệ một tay.

Chu Hạo trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chuyện này nói ra dài lắm.

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Chu huynh đệ cứ nói trọng điểm câu chuyện là được!

Chu Hạo nói:

- Chuyện này bắt đầu từ Trung Châu Tam Hiệp...

Lão chưa dứt lời thì Phương Tuyết Nghi đã kêu lên:

- Chu lão cũng quen biết với Trung Châu Tam Hiệp à?

Chu Hạo nói:

- Đâu chỉ là quen biết mà còn là chỗ tương giao về đạo nghĩa!

Lão hơi ngừng lại rồi hỏi Tuyết Nghi:

- Phương lão đệ cũng từng có quen biết với Trung Châu Tam Hiệp à?

Phương Tuyết Nghi vội vàng hành lễ và nói:

- Trung Châu Tam Hiệp chính là trưởng bối của vản bối.

Chu Hạo ngẫn người rồi bỗng nhiên hiểu ra, lão nói:

- Thiếu hiệp họ Phương, không lẻ là nhi tử của Phương Thiên Thành - Phương Nhị hiệp?

Hồi 27 - Thẳng Tiến Trung Nguyên

Phương Tuyết Nghi nói:

- Là điệt tử chứ không phải nhi tử.

Chu Hạo mỉm cười nói:

- Thì ra là như vậy, gần đây Phương thế điệt có gặp Phương Nhị hiệp không?

Tuyết Nghi lắc đầu nói:

- Không.

Chàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Bá phụ của vản bối gây phiền phức gì cho Chu lão tiền bối chăng?

Chu Hạo nói:

- Không có phiền phức gì nhưng chuyện này... Quả thật là khó xử!

Tống Phù hỏi xen vào:

- Chuyện gì? Chu huynh đệ mau nói ra xem!

Chu Hạo nói:

- Chuyện này...

Lão nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp:

- Phương Nhị hiệp đã thất tung rồi!

Phương Tuyết Nghi bình tỉnh gật đầu nói:

- Vản bối cũng đoán được điều nầy!

Chu Hạo thấy chàng không có chút kinh ngạc hãy vẻ bi thương thì lấy làm kỳ quái, lão nói:

- Phương thế điệt cũng đã biết rồi à?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu nói:

- Vản bối chưa biết nhưng phán đoán là như vậy.

Chu Hạo chau mày hỏi:

- Thế điệt không cảm thấy bi thương à?

Phương Tuyết Nghi vốn muốn nói chuyện Phương Thiên Thành từng có ý muốn giết mình, nên việc thất tung hay không thì có gì mình phải bi thương? Nhưng chàng nghĩ đến bá mẫu nhiều

năm dưỡng dục thì trong lòng sẻ động lòng nên đành nuốt oán khí vào lòng.

Chàng mĩm cười nói:

- Bi thương thì cũng làm được gì chứ?

Chu Hạo nghe vậy thì ngẫn cả người, lão hoàn toàn không hiểu tại sao Phương Tuyết Nghi lại tuyệt tình bạc nghĩa như thế?

Lúc nầy Tống Phù cười lớn một tràng rồi nói:

- Chu huynh đệ, tốt nhất là ngươi bớt quản chuyện nhà của Phương lão đệ lại, hãy nói đến vấn đề của ngươi đi, rốt cuộc là tại sao vậy?

Chu Hạo chỉ Phương Tuyết Nghi và nói:

- Tống huynh, thiếu hiệp này có thật là điệt tử của Phương Thiên Thành không?

Tống Phù cả cười rồi nói:

- Thế nào? Thiên hạ còn có kẻ mạo nhận là vản bối của người khác nữa sao? Chu huynh đệ, ngươi hôm nay làm sao vậy?

Chu Hạo nói:

- Tống huynh, nếu vị thiếu hiệp nầy là điệt tử của Phương Thiên Thành thì tại sao khi nghe tin Phương Thiên Thành thất tung mà chẳng động lòng chút nào cả vậy?

Tống Phù nói:

- Đó là chuyện nhà của Phương gia bọn họ, Chu huynh đệ ngươi xen vào làm gì? Ngươi mau nói chuyện của mình đi?

Chu Hạo chẳng biết làm thế nào nên đành thở dài một hồi rồi nói:

- Chuyện này thật là kỳ quái...

Chợt nghe An Tiểu Bình cười nói:

- Chu lão, thiên hạ vốn có nhiều chuyện mà ngoại nhân không thể nào biết dược, trường hợp của Phương huynh chính là một đơn cử, nhất là lão đừng phí tâm lo lắng nữa!

Chu Hạo trầm ngâm một lát rồi nói:

- Lão đệ ngươi nói cũng phải, lão phu ta thật là nhiều chuyện rồi.

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Nữa tháng trước, bỗng nhiên lão phu nhận được một phong thư của Bạch Y Điếu Khách - Thành Huyền Thông trong Kiếm Môn Ngũ Quỷ, trong thư bảo lão phu đi Kiếm Môn phó hội vào ngày mười bảy tháng này.

Tống Phù mĩm cười nói:

- Chuyện này cũng đâu có gì là ghê gớm! Cùng lắm là đánh với hắn một trận mà thôi, đâu có đáng để Chu huynh đệ ngươi phải phiền muộn?

Chu Hạo lắc đầu nói:

- Tống huynh chỉ biết một mà không biết hai, trong thư Thành Huyền Thông còn nói khi phó hội phải mang theo một món lễ vật...

Tống Phù phá lên cười rồi nói:

- Lễ vật à? Các hạ mang theo một ít kim ngân hoặc mua một ít lụa là là được rồi!

Chu Hạo cười nói:

- Nếu đơn giản như vậy thì tại hạ cũng chẳng cần lo lắng làm gì.

Như vậy là Thành Huyền Thông chỉ định môn lễ vật mà ngươi phải mang theo à?

- Không sai!

- Lễ vật như thế nào?

- Thành Huyền Thông bảo tại hạ phải mang thủ cấp của Trung Châu Tam Hiệp đi phó hội.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì nhãy dựng lên, chàng nói:

- Có chuyện như thế sao?

Chu Hạo nói:

- Đúng vậy! Thử nghĩ Trung Châu Tam Hiệp là chỗ giao hảo trên phương diện đạo nghĩa với tại hạ thì bảo tại hạ làm sao có thể làm được chuyện như vậy chứ?

Tống Phù cười hì hì nói:

- Không đi là xong chuyện!

Chu Hạo kêu lên:

- Không đi sao được?

Tại sao không được?

- Tống huynh, thú thật là hiện nay tại hạ không thể nào động đến Thành lão đại trong Kiếm Môn Ngũ Quỷ.

- Võ công của Thành Huyền Thông cũng khá nhưng làm sao cao minh bằng Chu huynh đệ?

- Nếu chỉ có Thành Huyền Thông thì tất nhiên tại hạ không sợ rồi!

- Thế nào? Không lẻ Thành Huyền Thông còn có chỗ dựa?

Kỳ thực Tống Phù đã sớm biết tường tận về Thành Huyền Thông nhưng lão có ý là muốn tự cho Chu Hạo nói ra cho Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình cùng nghe.

Chu Hạo gật đầu nói:

- Không sai! Thành Huyền Thông có chỗ dựa rất vững.

Phương Tuyết Nghi liền hỏi:

- Chỗ dựa của họ Thành kia là nhân vật nào?

Chu Hạo thở dài nói:

- Là người trong Ngũ Ma.

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại:

- Cái gì? Lại là Ngũ Ma tác yêu tác quái à?

Chu Hạo nói tiếp:

- Thành Huyền Thông và Tống Sĩ Nghĩa thành lập ra cái gọi là Tam Nghĩa Môn.

Tuyết Nghi nói:

- Chuyện này tại hạ đã biết rồi.

Chu Hạo nói tiếp:

- Lão đệ ngươi có biết kẻ nào đứng bên trong chủ trì hoạt động của Tam Nghĩa Môn không?

Tuyết Nghi nói:

- Tại hạ đang muốn thỉnh giáo đây!

Chu Hạo chậm rải nói:

- Là Liễu My Nương và Kim Trường Canh!

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại:

- Kim Trường Canh là ai?

Chu Hạo nói:

- Là một thuộc hạ tâm phúc của Liễu My Nương!

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tại hạ đã gặp Liễu My Nương rồi!

- Cái gì? Lão đệ ngươi đã từng gặp ma nữ Liễu My Nương à?

- Đúng vậy!

- Lão đệ có động thủ với ả không?

- Có!

- Kết quả thế nào?

- Liễu My Nương bõ chạy.

Chu Hạo tròn xoe song mục, lão kêu lên:

- Bõ chạy? Lão phu ta thật không thể nào...

Tống Phù phá lên cười rồi nói tiếp:

- Có gì là kỳ quái đâu? Công lực của Phương lão đệ hiện tại sợ rằng còn cao minh hơn Kiếm Thần Trần đại hiệp trước đây!

Chu Hạo hỏi lại:

- Tống huynh nói thật không?

Tống Phù nói:

- Đương nhiên là thật!

Chu Hạo thở dài một hồi rồi nói:

- Vậy thì tốt rồi!

Tống Phù tiếp lời:

- Chu huynh đệ không lẻ ngươi đã bị Ngũ Ma làm cho mất hết can đảm?

Chu Hạo nói:

- Tống huynh, sinh mạng của tại hạ thì có đáng gì? Nhưng nếu trong võ lâm không ai ngăn được Ngũ Ma tác yêu tác quái thì chẳng phải trường huyết vũ sẽ diễn ra tức khắc sao? Vì hàng vạn sinh linh của võ lâm đồng đạo thử hỏi tại hạ làm sao yên tâm được chứ?

Tống Phù cười lớn rồi nói:

- Rất tốt, các hạ quả nhiên là ngã phật tâm trường, từ bi vi bản!

Chu Hạo hỏi lại:

- Tống huynh thì sao? Lẻ nào huynh không để tâm đến chuyện này?

Tống Phù nói:

- Chu huynh đệ, lão phu chỉ nói đùa với ngươi mà thôi!

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Còn năm ngày nữa là đến Hồng Môn đại yến của Thành Huyền Thông, Chu huynh đệ định thế nào?

- Tại hạ chắc không đi.

- Không đi cũng được, nhưng nếu bọn chúng tìm đến cửa thì sao? Ngươi thoát được chăng?

Chu Hạo khẻ thở dài:

- Cả nhà Chu mỗ, già trẻ lớn bé đều ở Nghi Xương này, bọn chúng không đến thì thôi, nếu đến thì Chu mỗ sẽ hợp lực quyết chiến một trận!

- Chủ ý không tồi, nếu chỉ có ba người bọn Thành Huyền Thông thì ngươi có thể quyết chiến, nhưng nếu một trong hai vị Liễu My Nương hoặc Kim Trường Canh đến thì Chu huynh đệ ngươi có địch nổi không?

- Tống huynh, cùng lắm là chết mà thôi, tại hạ đã nói rồi, dù tại hạ chết cũng chẳng có gì đáng tiếc!

- Lão đệ, người sai rồi! Cái dũng của kẻ thất phu vốn là chuyện vô bổ xưa nay.

- Tại hạ hiểu, nhưng...

- Nhưng thế nào nữa?

Chu Hạo trầm ngâm nót lát rồi nói:

-Tại hạ không thể vì sợ chết mà làm giảm uy danh Trường Giang Tam Long!

Tống Phù lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Mạng đã không còn thì nói gì đến danh? Các hạ thật là...

Chu Hạo lắc đầu, nói:

- Tống huynh sai rồi!

- Lão phu sai chỗ nào?

- Tống huynh không nghe câu: "Báo chết để da, người chết để tiếng" à?

- Đúng vậy, ngươi chết để tiếng vốn là chuyện không sai, nhưng phải xem chết như thế nào mới được!

- Chuyện này...

- Chu huynh đệ, có cái chết nhẹ như lông hồng, có cái chết nặng như thái sơn, nếu ngươi toạ thủ Nghi Xương chờ bọn Liễu My Nương đến giết thì chi bằng tạm thời thối lui một bước để giữ lại tấm thân hữu dụng?

Chu Hạo trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nhưng làm theo cách của tại hạ thì cũng chẳng có gì bất ổn, người chết chỉ cần cho lòng không hổ thẹn mà thôi, nếu tại hạ tử chiến dưới đao của Ngũ Ma thì cũng cảm thấy an lòng!

Tống Phu nộ khí nói:

- Các hạ thật là quá cố chấp!

Chợt nghe Phương Tuyết Nghi phá lên cười rồi nói:

- Chu lão, Tống lão nói không sai, Chu lão không cần phải liều mạng với bọn chúng.

Chu Hạo nói:

- Lão đệ, ngươi còn trẻ nên không hiểu được đạo lý người thành danh trong võ lâm cầu sinh không dễ mà cầu tử cũng rất khó!

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói:

- Chu lão, quân tử mười năm báo thù cũng không muộn, nhẫn nhất thời mà tránh được cái lo trăm năm, đạo lý đơn giản như thế mà lão không hiểu sao? Chẳng qua vản bối muốn Chu lão tạm thời tránh đại địch, chờ khi nào có cơ hội thì hãy phân cao thấp với bọn chúng.

An Tiểu Bình cũng lên tiếng:

- Không sai, tại sao Chu lão không suy nghĩ kỹ những lời vàng ngọc của Phương huynh?

Chu Hạo nghe xong thì trầm ngâm suy nghĩ, nhất thời lão không nói thêm điều gì.

Tống Phu mỉm cười, nói:

- Chu huynh đệ, nếu ngươi cảm thấy việc tạm lánh hoạ làm mất danh vọng Trường Giang Tam Long thì lão phu đã có một kế sách lưỡng toàn.

Chu Hạo chau mày hỏi:

- Kế sách lưỡng toàn thế nào?

Tống Phu nói:

- Nói ra cũng rất đơn giản, chỉ cần Chu huynh đệ đi Tung Sơn một chuyến, thứ nhất vừa tránh được hoạ, thứ hai là vừa có thể ra sức vì võ lâm chánh nghĩa. Ngươi thử nghĩ kỹ xem, đây chăng phải là kế sách rất hay sao?

Chu Hạo thở dài một hồi rồi nói:

- Tống huynh, nếu tại hạ đi Thiếu Lâm tự thì lớn bé cả nhà tại hạ thì sao? Há khi nào Liễu My Nương chịu bõ qua?

Tống Phu mỉm cười, nói:

- Chuyện này thật quá đơn giản!

Chu Hạo gượng cười, nói:

- Xin thỉnh giáo Tống huynh về chỗ kỳ diệu bên trong!

Tống Phù nói:

- Tạm thời di cư đến một nơi khác!

Chu Hạo ngạc nhiên hỏi lại:

- Di cư đến một nơi khác?

- Không sai! Lẻ nào Chu huynh đệ ngươi không nỡ tiêu phí vài trăm ngân lượng?

- Tống huynh, tuy gia đạo của tại hạ không dư dật nhưng trên địa diện Nghi Xương này cũng là phú gia số một số hai, đừng nói là vài trăm ngân lượng, dù mười lần như thế tại hạ cũng có thể xuất ra! Chỉ có điều. Ôi! không phải tại hạ không có khả năng mà quả thực là không thể làm như vậy được!

- Chu huynh đệ, lão phu thấy ngươi cố tình tìm cái chết rồi.

- Dù tại hạ có chết thì ít ra cũng lấy được mạng của Thành Huyền Thông hoặc Đổng Phương.

- Khí tiết khá lắm, lão phu rất khâm phục!

Tống Phù phá lên cười rồi quay sang nói với Tuyết Nghi:

- Lão đệ, chúng ta nói nữa cũng vô ích thôi, tốt nhất là nên cáo biệt.

Nói đoạn lão đứng lên định cất bước ra ngoài.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Đi như thế này hay sao?

Tống Phù nói:

- Không đi thì ở lại làm gì nữa? Nói chuyện với một kẻ luôn muốn chết thì quả thật là tức không chịu nỗi!

Tuyết Nghi mĩm cười nói:

- Tống lão khoan đi đã, vản bối còn muốn nói mấy câu.

Tống Phù vốn đã đứng lên, bây giờ lại chậm rải ngồi xuống và nói:

- Lão đệ, chỉ sợ rằng ngươi phí lời thôi!

Tuyết Nghi nói:

- Không nhất định.

Chàng nhìn qua Chu Hạo và nói tiếp:

- Chu lão, Trung Châu Tam Hiệp là trưởng bối của vản bối, lão biết rồi chứ?

Chu Hạo nói:

- Lão đệ ngươi đã nói rồi.

Tuyết Nghi nói tiếp:

- Thành Huyền Thông muốn Chu lão lấy thủ cấp của Trung Châu Tam Hiệp đi phó hội, rõ ràng bọn chúng đã là cừu gia của trưởng bối của vản bối rồi, đúng không?

Chu Hạo gật đầu nói:

- Theo lý thì xem là như vậy.

Tuyết Nghi nói:

- Vậy thì được rồi, vì cừu gia của vản bối mà liên luỵ đến cho đại hiệp, do vậy vản bối há có lý nào không hỏi đến?

Chu Hạo sững người, lão nói:

- Lão đệ ngươi có dự định như thế nào?

Tuyết Nghi nói:

- Chuyện này... Vản bối đành phải bõ chuyến đi Tung Sơn, trước tiên phải tìm bọn Thành Huyền Thông và Kim Trường Canh rồi hãy tính!

Tống Phù kêu lên:

- Không thể được!

Tuyết Nghi hỏi:

- Tại sao?

Tống Phù cười hì hì nói:

- Nếu lão đệ ngươi quay lại Xuyên Tây thì có lẻ An lão đệ cũng sẽ đi theo ngươi thôi!

Tuyết Nghi nói:

- Chuyện này vản bối không chủ trương được, có thể An hiền đệ không đi.

Chàng nhìn qua An Tiểu Bình thì thấy nàng chóp chóp song mục và mĩm cười nói:

- Tại sao ta không thể đi chứ? Phương huynh đến đâu thì đệ sẽ theo đến đó, huynh đã không đi Tung Sơn thì đương nhiên đệ cũng không đi!

Phương Tuyết Nghi vừa khẻ nhún vai thì đã nghe Tống Phù nói:

- Phương lão đệ, có một chuyện ngươi đừng bao giờ quên nhé!

Tuyết Nghi hỏi:

- Chuyện gì!

Tống Phù chậm rải nói:

- Võ lâm chánh nghĩa nên trọng hơn thù hận riêng tư!

Tuyết Nghi nói:

- Chuyện này...

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Tống lão, thêm sinh mạng và tài sản cả nhà Chu đại hiệp thì đâu còn là hận cá nhân của Phương huynh!

Phương Tuyết Nghi noi:

- Không sai, hiền đệ quả nhiên là đạt được ý trong lòng ta!

Chàng vốn nói một câu vô tâm nhưng An Tiểu Bình nghe xong thì vui mừng khôn tả, nhất thời hai má ửng hồng khiến nàng phải cúi đầu.

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Hai lão đệ các ngươi thật là tâm đầu ý hợp, kẻ xướng người hoạ, phối hợp nhịp nhàng quá nhĩ!

Phương Tuyết Nghi liền hỏi:

- Sai chỗ nào?

Tống Phù nói:

- Một hai nhà cũng không thay thế toàn bộ võ lâm được!

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Vậy thì làm thế nào mới gọi là không sai?

Tống Phù nói:

- Đi Tung Sơn trước, sau đó là giải quyết tư thù.

Nãy giờ Chu Hạo mãi trầm ngâm suy nghĩ, cho Tống Phù dứt lời thì lão buột miệng kêu lên:

- Tại hạ hiểu ra rồi!

Tống Phù cố làm ra vẽ không hiểu, lão mĩm cười hỏi:

- Chu huynh đệ hiểu ra điều gì?

Chu Hạo nói:

- Cách nghĩ của tại hạ, chỉ lo bảo vệ danh vọng của riêng mình quả nhiên là quá cổ hũ rồi!

Tống Phù nói:

- Lẻ nào Chu huynh đệ không định tìm cái chết nữa?

Chu Hạo thở dài một hơi rồi nói:

- Tống huynh, tại hạ tuy ngu xuẩn nhưng cũng không phải là hạng người không thông tình đạt lý, ba vị vì tại hạ mà khổ tâm khuyên ngăn, nếu tại hạ không tỉnh ngộ thì thật chẳng khác nào loại cầm thú!

Tống Phù nói:

- Ý của Chu huynh đệ là không luyến tiếc cơ nghiệp ở Nghi Xương này nữa?

Chu Hạo nghiêm giọng nói:

- Đúng vậy, tại hạ sẽ giao phó cho người nhà an bày mọi chuyện, bản thân của tại hạ quyết định sẽ đi theo ba vị đi Thiếu Lâm tự một chuyến!

Lời vừa dứt thì lão lập tức trở bước ra hậu viện.

Tống Phù mỉm cười nói:

- Chu huynh đệ vẫn chưa mất hết cái sáng suốt của kẻ sĩ.

Thời gian cạn chừng tuần trà thì Chu Hạo quay trở ra và nói:

- Tống huynh, ngựa đã chuẩn bị xong, bất cứ lúc nào cũng có thể lên đường.

Tống Phù nói:

- Vậy thì chúng ta khởi hành thôi.

Chu Hạo rót đầy một chun rượu đưa lên uống cạn rồi nói:

- Nếu không được gặp ba vị thì sợ rằng cả nhà Chu mỗ đều trở thành quỷ dưới đao của Ngũ Ma thôi! Chu mỗ có ý cho thê thiếp ra khấu tạ nhưng sợ ba vị khước từ nên Chu mỗ muốn chun rượu gọi là có chút kính tạ ba vị.

Phương Tuyết Nghi vội cung thủ nói:

- Không dám, không dám, Chu lão nặng lời rồi.

Chu Hạo cười lớn một trang rồi nói:

- Lão đệ, đại ân không dám tạ bằng lời, ngày sau nếu lão đệ ngươi dùng được Chu mỗ vào việc gì thì Chu mỗ xin giao mạng già này cho lão đệ ngươi quyết định.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì trong lòng rất cảm động nhưng bên ngoài chàng luôn miệng nói mấy lời khiêm tốn.

Tống Phù quét mục quang nhìn ra ngoài rồi nói:

- Chu lão đệ không cần phải nói những lời khách khí nữa, ngày sau còn dài, chúng ta mau lên đường thôi.

Bốn người lập tức ra khỏi phủ đệ, ngoài cổng đã có sẵn bốn con tuấn mã chờ đợi.

Chu Hạo dặn dò người nhà mấy câu rồi lên ngựa theo Tống Phù, Phương Tuyết Nghi, và An Tiểu Bình nhắm cửa Bắc thành Nghi Xương mà đi.

Bốn người ngày đi đêm nghỉ, ngày thứ tư thì vượt qua Hán Thuỷ và khi màn đêm buông xuống thì đã vào địa phận tỉnh Hà Nam. Hành trình tuy rất thuận lợi nhưng sau khi vào địa phận Hà Nam thì mọi người phát hiện hành nhân qua lại trên đường quan đạo rất khác với cảnh ở Hồ Bắc.

Bốn ngày qua bọn họ gặp không ít nhân vật võ lâm, nhưng vừa qua Tương Dương thì chốc chốc

lại phát hiện trên đường quan đạo có những nhân vật võ lâm mặc kỳ trang dị phục. Dung diện những người này đều trầm tỉnh, bọn họ lặng lẻ đi chung đường với bọn Tống Phù, xem ra trong số bọn họ, phần lớn cũng đi Tung Sơn.

Phương Tuyết Nghi vừa đi vừa lạnh lùng quan sát, chàng phát hiện trong số những nhân vật võ lâm này có thể gọi là mỗi người một vẽ, Tăng, Bốc (thay bói) Y, Đạo, Tục, Lão, Thiếu, Phụ, Ni, đều có cả, trong rất ư là náo nhiệt.

Tống Phù tỏ ra rất trầm tỉnh còn Chu Hạo thì lộ vẻ khẩn trương bất an.

An Tiểu Bình van một mực hồn nhiên, dường như nàng rất thích thú đối với cảnh mỗi ngày một vẽ trên đường quan đạo. Chốc chốc nàng chỉ Đông chỉ Tây rồi nói cười vui vẻ với Phương Tuyết Nghi. Hai người bọn họ đi sau hai vị lão nhân nên Tống Phù và Chu Hạo đi phía trước cũng không rõ bọn họ nói những gì.

Ngày thứ tám thì bốn người đã đến cuối địa phận Nhữ Châu, từ đây đi Tung Sơn không đầy một ngày đường nữa, do vậy bọn họ vào thành Nhữ Châu tá túc chờ sáng mai đi Thiếu Lâm tự. Nhưng khó khăn lắm bọn họ mới tìm ra khách điếm trong thành Nhữ Châu để nghĩ chân.

Sau khi tắm, ăn uống xong thì An Tiểu Bình một mình về phòng nghĩ ngơi.

Tống Phù, Chu Hạo, Phương Tuyết Nghi ngồi ngoài gian đại sãnh uống trà đàm đạo. Khách điếm này toạ lạc trên một đường quan đạo khá yên tĩnh và tuy không rộng lắm nhưng vào giờ thân giờ dậu thì đã đầy khách nhân.

Sau canh hai thì đột nhiên Tống Phù dựng Phương Tuyết Nghi dậy và nói:

- Lão đệ, ngươi có biết dụng ý đêm nay lưu lại Nhữ Châu của lão phu không?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói:

- Vản bối đoán không ra nhưng vản bối biết Tống lão làm như vậy tất là phải có thâm ý.

Tống Phù nói:

- Thâm ý thì không hẳn đã có nhưng lão phu phát hiện ra một chuyện đáng chú ý, do vậy mới lưu lại Nhữ Châu để điều tra thử.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc, chàng hỏi:

- Có chuyện gì kỳ quái chăng?

- Cũng chưa hẳn là chuyện kỳ quái gì, chẳng qua là ám hiệu của nhân vật trên giang hồ để lại mà thôi.

- Ám hiệu của ai lưu lại?

- Của đệ tử Cái Bang.

- Cái Bang cũng bị lôi cuốn vào trường thị phi này chăng?

- Đệ tử Cái Bang có mặt khắp thiên hạ, nếu Ngũ Ma muốn gây sóng gió ở Trung Nguyên thì bọn họ nhất định không bõ qua!

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tống lão định điều tra như thế nào?

Tống Phù mĩm cười nói:

- Theo ám hiệu để lại thì rõ ràng là đêm này có nhân vật quan trọng của Cái Bang đến Nhữ Châu này và ước định gặp đệ tử Cái Bang vào khoảng canh ba tại Quan Vương miếu phía thành Bắc.

Tuyết Nghi mĩm cười nói:

- Tống lão cũng là người trong Cái Bang chăng?

Tống Phù lắc đầu nói:

- Không phải! Lão đệ, sao ngươi lại có ý nghĩ kỹ quái như vậy?

Tuyết Nghi nói:

- Ngoài đệ tử môn hạ ra thì người ngoài không thể biết các ám hiệu của các đại môn phái trong võ lâm, nếu Tống lão không phải là trong Cái Bang thì tại sao lại biết rõ ám hiệu của bọn họ như vậy?

Tống Phù mĩm cười nói:

- Lão đệ, ngươi quên tước hiệu Đại Mạc Quỷ Thủ của lão phu rồi chăng? Nếu lão phu quyết tâm muốn biết bí mật của một môn phái nào trong võ lâm thì có lẻ bọn họ không thể nào che dấu được lão phu!

Tuyết Nghi phá lên cười rồi nói:

- Thì ra là lão nghe lén!

Tống Phù nói:

- Cũng gần như vậy.

Lúc nầy bỗng nhiên Chu Hạo thức tĩnh, lão tròn xoe đôi mắt hỏi:

- Tại sao nhị vị lại thức dậy vào lúc nầy?

Tống Phù nói:

- Bọn ta ngủ không được nên tất nhiên phải thức dậy nói chuyện thôi.

Chu Hạo nói:

- Trông thần sắc của tống huynh thì e rằng có chuyện gì phát sinh rồi, chẳng hay Tống huynh có muốn nói cho biết không?

Tống Phù nói:

- Quả nhiên Chu huynh đệ lão luyện hơn người, lão phu và Phương lão đệ có chút việc phải ra ngoài một lát. Chu huynh đệ nên cẩn thận chiếu cố cho An cô nương...

Chu Hạo nghe vậy thì kinh ngạc hỏi lại:

- An cô nương?

Tống Phù biết mình đã lỡ lời nên mĩm cười nói:

- Không sai, An lão đệ chính là một thiếu nữ hoá trang.

Chu Hạo biến sắc, lão nói:

- Tống huynh muốn tại hạ ở lại đây chiếu cố cho An cô nương chăng?

Tống Phù nói:

- Không sai!

Chu Hạo tỏ vẻ bất an, lão nói:

- Tống huynh, năng lực của tại hạ thế nào Tống huynh đã rõ rồi, An cô nương lại là nữ nhi, nếu thật có người đến làm càn thì sợ rằng một mình tại hạ không cầm cự nỗi!

Tống Phù phá lên cười rồi nói:

- Các hạ yên tâm, không có kẻ nào to gan dám đến sinh sự đâu!

Chu Hạo chẳng biết làm thế nào nên gượng cười nói:

- Tại hạ đành cung kính bất như tuân mệnh vậy.

Tống Phù và Phương Tuyết Nghi lập tức cáo biệt Chu Hạo rồi theo cửa sổ mà ra khỏi phòng.

Tống Phù tỏ ra rất quen thuộc địa hình Như Châu nên chẳng bao lâu hai người đã ra khỏi thành phía Bắc.

Tống Phù dừng chân quan sát một hồi rồi bỗng nhiên chỉ rừng cây bên phía tả và nói:

- Quan Vương miếu nằm phía sau cánh rừng trúc kia, chúng ta đi qua đó và phải cẩn thận, đừng dể đệ tử Cái Bang phát hiện mà gây thêm phiền phức.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vản bối hiểu rồi.

Hai người quan sát địa thế thì phát hiện ra rằng, nếu có người canh phòng trong rừng trúc thì dù thân pháp của hai người có nhanh cách mấy cũng không thể qua được tai mắt của đối phương. Vì vậy Phương Tuyết Nghi mới đưa ra ý kiến là vòng qua rừng trúc mà đi, nhưng Tống Phù lại phản đối, lão nói:

- Nếu lão phu đoán không sai thì bóng tối trong rừng trúc tất phải nhiều hơn những nơi khác, nếu chúng ta thi triển thân pháp mà đi

trên ngọn trúc thì bọn họ rất khó phát hiện được.

Tuyết Nghi hỏi:

- Tại sao?

Tống Phù mĩm cười nói:

- Bọn họ sẽ không nghĩ là có người to gan dám đột nhập vào chính điện, nếu chúng ta đi nhanh mà bọn họ có phát hiện thì cũng dễ dàng qua mắt, bọn họ chỉ nghĩ là chim đêm gì đó bay qua thôi.

Tuyết Nghi nói:

- Cũng có lý, nhưng chúng ta làm thế nào để tiếp cận rừng trúc?

Tống Phù nói:

- Khinh công thân pháp của ngươi một hơi có thể đi bao xa?

Tuyết Nghi nói:

- Trong vòng năm trượng.

Tống Phù gật đầu nói:

- Đũ rồi, lão đệ ngươi theo sát phía sau lão phu, chúng ta tiến vào rừng trúc nhé.

Lão vận khí rồi lập tức tung người phóng đi về phía trước.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy thân hình Tống Phù như một làn khói mỏng bay đi, chớp mắt đã ở ngoài xa mươi trượng rồi.

Khoảng cách chỗ chàng đứng và bìa rừng trúc khoảng ba mươi trượng nhưng Tống Phù lướt đi một mạch thì đã biến mất vào trong rừng rồi. Chàng không dám chậm trể nên cũng thi triển khinh công tuyệt đỉnh phóng theo.

Hai người xuyên qua rừng trúc mà không nghe một chút động tĩnh gì.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy có vẻ gì kỳ quái nhưng Tống Phù lại xem đó là chuyên đương nhiên. Lão dẫn chàng men theo rừng trúc tiếp cận với nội miếu.

Từ bên trái chính điện có thể nhìn thấy bên trong Quan Vương miếu đèn đuốc sáng choang nhưng không có một bóng người.

Thì ra Tống Phù và Tuyết Nghi đến quá sớm, không những các nhân vật quan trọng trong Cái Bang chưa đến mà bọn đệ tử phụ trách mọi việc nơi này cũng chỉ vừa mới đến mà thôi.

Phương Tuyết Nghi cười thầm và nghĩ:

- Hoá ra bọn họ căn bản chưa có ai đến, bọn ta thật là lo lắng thừa rồi.

Vừa nghĩ chàng vừa vận mục lực quan sát thì thấy có khoảng mười tên ăn mày đang bận rộn bày tiệc rượu trong chính điện.

Chàng thầm nghĩ:

- Xưa nay bọn đệ tử Cái Bang không coi trọng việc ăn mặc, thế tại sao bọn này...

Vừa nghĩ đến đây thì bỗng nhiên chàng nghe có tiếng bước chân vội vàng ở phía trước.

Phương Tuyết Nghi dịch mục quang nhìn qua thì thấy có bốn vị lão nhân bước vào chính điện bằng thân pháp cực nhanh. Tuy trong đêm tối những nhãn thần của bốn lão này lấp lánh như ánh đuốc, hàn quang xạ ra đến lạnh người, rõ ràng đây là những cao thủ có nội công tuyệt đỉnh.

Phương Tuyết Nghi không biết bốn vị lão nhân nầy là những ai, chàng định dùng thuật truyền âm nhập mật hỏi Tống Phù thì đã nghe lão dùng thuật truyền âm nói:

- Lão đệ, bốn lão kia là tứ đại trưởng lão của Cái Bang đấy, hôm nay bỗng nhiên họ xuất hiện tại Quan Vương miếu ngoài thành Nhữ Châu này thì hết tám phần mười là Bang chủ Cái Bang đã đến rồi.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc không ít, chàng dùng thuật truyền âm hỏi:

- Bang chủ Cái Bang là ai?

Thì ra ngay cả Bang chủ Cái Bang là ai chàng cũng không biết.

Tống Phù truyền âm nói:

- Bang chủ Cái Bang họ Hoắc, tên là Minh Phong, trong võ lâm tôn xưng lão ta là Hoa Nam Thần Cái.

Tuyết Nghi hỏi tiếp:

- Còn bốn vị trưởng lão, Tống lão có biết không?

Tống Phù nói:

- Lão từng có duyên gặp qua mấy lần.

Lúc nầy bốn vị trưởng lão đã vào đại điện, thần thái tựa như đang toạ thiền nhập định.

Phương Tuyết Nghi hỏi:

- Tống lão, tại sao bọn họ không nói năng gì, ngay cả mấy đệ tử chấp sự cũng lạnh lùng như tiền vậy?

Tống Phù nói:

- Môn quy của Cái Bang được liệt vào loại nghiêm khắc nhất trong võ lâm, sự phân biệt thân phận chỉ cách nhau một sợi tơ. Thân phận của bốn vị trưởng lão này chỉ dưới mỗi một Bang chủ nên tự nhiên là bọn đệ tử không dám nói chuyện gì rồi.

Lão ngưng lại một lát rồi nói tiếp:

- Lão đệ, nên biết là đệ tử Cái Bang có ở khắp thiên hạ nên được xưng hiệu là võ lâm để nhất đại bang. Nếu môn quy bất nghiêm thì các môn phái khác trong võ lâm làm sao có thể dung cho

bọn họ. Vã lại những nhân vật đã đứng vào hàng ngũ khất thực thì tất phải có nguyên nhân, những hạng người như vậy nếu không có môn quy khống chế mà cứ để bọn họ làm càn thì thiên hạ sẽ đại loạn mất.

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Chuyện này không sai, một người chẳng ra gì đến nỗi phải đi ăn mày thì quả nhiên là rất dễ dàng làm những chuyện xấu.

Nghĩ đoạn chàng hỏi:

- Tống lão, như vậy xem ra vị Bang chủ Cái Bang tất phải là một nhân vật hùng tài đại lược?

Tống Phù nói:

- Không sai! Hoắc Minh Phong quả nhiên xứng đáng với bốn chữ hùng tài đại lược.

Phương Tuyết Nghi chỉ vào một hắc y lão nhân râu bạc dài quá ngực, thần thái rất thanh nhã và hỏi:

- Tống lão, vị trưởng lão đó có vẽ tiên phong đạo cốt quá nhĩ?

Tống Phù nói:

- Đó là Ô Y Thần Tẩu - Thôi Đại Công, nhân vật đứng đầu Cái Bang tứ lão và rất có danh vọng trong võ lâm.

Tuyết Nghi hỏi tiếp:

- Còn ba vị kia? Có kém xa Thôi Đại Công không?

Tống Phù mĩm cười nói:

- Đã đứng vào hàng tứ lão thì hơn kém nhau không là bao nhiêu.

Lão hơi ngưng lại một lát rồi nói tiếp:

- Vị lão nhân mặt tròn thấp người kêu bằng Đoản Phương Sóc Ông Côn Luân, nghe nói khí công của người nầy là đương kim vô địch trong võ lâm.

Phương Tuyết Nghi quan sát vị Ông Côn Luân một lát rồi nói:

- Khuôn mặt của vị lão nhân này trông có vẻ hoạt kê, có lẻ tính tình cũng rất hoạt kê.

Tống Phù nói tiếp:

- Ông Côn Luân có tước hiệu là Đoản Phương Sóc là vì tính tình hoạt kê của ông ta, trong tương lai nếu có cơ hội thì lão đệ ngươi nên giao hảo với người này, lão phu bảo đảm rằng lão đệ ngươi sẽ rất hài lòng.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vản bối rất muốn có cơ duyên này.

Tống Phù chỉ hai vị lão nhân ngồi bên phải và nói:

- Vị ngồi ngoài cùng là Cầm Long Thủ Lạc Kỳ, lão nhân có thần sắc thâm trầm ngồi cạnh Lạc Kỳ là Âm Dương Thủ Cát Uy, người này đa mưu túc trí nên các nhân vật võ lâm đều kính nhi viễn chi (kính nhưng chỉ đứng xa mà nhìn) đối với lão ta.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Phải chăng tâm thuật của lão ta không được ngay thẳng?

Tống Phù nói:

- Không phải vậy, nhưng chỉ vì lão ta quá thâm nên bất kỳ ai muốn kết giao với lão đều khó chiếm phần tiện nghi, vì thế mà không ai dám qua lại nhiều với lão.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Thực ra chỉ cần tâm thuật của người đó không xấu thì dù có cơ trá một chút cũng không đến nỗi nào.

Tống Phù tiếp lời:

- Lão đệ, ngươi nói không sai, nhưng bằng hữu trong võ lâm đều thích những hảo hán có nhiệt huyết, lòng dạ ngay thẳng, còn gặp phải người có tâm cơ thâm sâu thì bọn họ tránh xa, đó cũng là chuyện tự nhiên.

Lời chưa dứt thì đã nghe một đại hán bước vào chính điện nói với bốn vị trưởng lão:

- Bang chủ giá lâm.

Bốn vị trưởng lão đang tỉnh toạ đều đứng bật dậy, tất cả đều đứng một cách nghiêm túc, không chút động đậy.

Lúc nầy mấy đệ tử chấp sự và đại hán vừa báo tin Bang chủ đến đều lui bước ra ngoài của miếu đứng chờ với thần uy cực kỳ nghiêm nghị.

Phương Tuyết Nghi dõi mục quang nhìn vào thì thấy một trung niên văn sĩ mặc bạch y, thân hình cao ốm, thần thái cởi mỡ tự nhiên bước vào chính điện.

Sau khi bước vào thì văn sĩ trung niên nói với bốn vị trưởng lão:

- Phiền bốn vị sư thúc chờ đợi lâu!

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên vô cùng, chàng dùng thuật truyền âm nói:

- Cái gì? Vị Bang chủ nầy là hậu bối của bốn vị trưởng lão kia à?

Tống Phù nói:

- Không phải, người nầy là đại đệ tử của Hoắc Minh Phong tên gọi là Đoàn Ngao, trên giang hồ gọi hắn là Bách Nạp Kiếm.

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Thì ra người này không phải là Bang chủ.

Chàng vừa nghĩ đến đây thì đã thấy một lão nhân nữa xuất hiện ở nơi cửa miếu, người này thân cao ngoài bảy thước, thân mặc trường bào với hàng trăm mãnh vá, chân không giày dép, tóc tai rối bời như tổ quạ, thần sắc đầy vẻ phong trần, tay cầm một cây gậy trúc màu xanh.

Đoàn Ngao vội chạy ra nghinh tiếp và khẻ nói với lão nhân này mấy câu.

Trường bào lão nhân cười ha hả nói:

- Ta đã biết rồi.

Lúc nầy bốn vị trưởng lão cũng bước ra hành lễ và nói:

- Tham kiến Bang chủ.

Trường bào lão nhân khoát tay nói:

- Các vị vất vả quá.

Lão quét mục quang nhìn xung quanh rồi lớn tiếng nói:

- Lữ Đường chủ của phân đường Trung Châu có đến không?

Lời vừa dứt thì bên trái chánh điện có một đại hán trung niên chạy ra, quỳ bái nói:

- Thuộc hạ Lữ Khôn đã kính chờ Bang chủ từ lâu rồi ạ!

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Thì ra Cái Bang còn có phân đường ở Trung Châu, nếu bọn họ đều có phân đường ở mọi nơi thì sự to lớn của Cái Bang quả nhiên đáng được gọi là đệ nhất thiên hạ đại bang.

Chàng vừa nghĩ đến đây thì đột nhiên nghe Bang chủ Cái Bang Hoa Nam Thần Cái Hoắc Minh Phong cười ha hả một tràng rồi nói:

- Đứng lên rồi hãy nói.

Nói đoạn lão bước vào chánh điện rồi ngồi xuống một chiếc bồ đoàn, bốn vị trưởng lão chia nhau ngồi xuống hai bên.

Lữ khôn bái tạ rồi đứng lên nói:

- Thuộc hạ xin tuân mệnh.

Hồi 28 - Cái Bang Tranh Luận

Hoắc Minh Phong trầm ngâm một lát rồi nói:

- Lữ Đường chủ đã gặp Trịnh đại hiệp rồi chứ?

Lữ Khôn đáp:

- Nữa tháng trước thuộc hạ có gặp Trịnh đại hiệp một lần!

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói:

- Trịnh đại hiệp có bảo ngươi chuyển đến bản toà lời gì không?

Lữ Khôn cung kính đáp:

- Trịnh đại hiệp nói, nếu Bang chủ đi Thiếu Lâm thì tốt nhất là không nên xuất diện gặp Thiên Ma Nữ.

Song mục của Hoắc Minh Phong chợt xạ tinh quang, lão hét:

- Tại sao? Trịnh đại hiệp có nói lý do với ngươi không?

Lữ Khôn lắc đầu, nói:

- Không có! Đương thời thuộc hạ cũng từng thỉnh giáo Trịnh đại hiệp là tại sao Bang chủ không nên xuất diện gặp Thiên Ma Nữ, nhưng Trịnh đại hiệp chỉ gượng cười mà không trả lời.

Hoắc Minh Phong suy nghĩ hồi lâu rồi buột miệng tự nói:

- Không đúng rồi!

Lữ Khôn ngạc nhiên, nói:

- Thuộc hạ nói đúng sự thật ư, nếu Bang chủ không tin thì ngày sau, khi gặp Trịnh đại hiệp xin Bang chủ đối chứng lại!

Hoắc Minh Phong lắc đầu, nói:

- Lữ Đường chủ, bản toà không nói là ngươi nói không thật mà chỉ cảm thấy với tính cách của Trịnh Đại Cương thì không nên ẩn tàng những điều đáng nói!

Lúc này Phương Tuyết Nghi bất giác rùng mình, chàng thầm nghĩ:

- Thì ra bọn họ nói là Trịnh đại bá của ta.

Thoạt tiên khi nghe ba chữ Trịnh đại hiệp thì chàng đã hoài nghi rồi và khi nghe Hoắc Minh Phong nói đích danh Trịnh Đại Cương thì Phương Tuyết Nghi vô cùng xúc động trong lòng.

Tống Phù thấy rất rõ sự xúc động của chàng nên vội dùng thuật truyền âm nói:

- Lão đệ, bình tỉnh một chút, nếu ngươi muốn gặp Trịnh Đại Cương thì tốt nhất là chờ lát nữa gặp riêng Lữ Khôn mà hỏi. Lúc này, nếu làm kinh động Hoắc Minh Phong thì e rằng sẽ phát sinh thêm nhiều chuyện phiền phức đấy!

Phương Tuyết Nghi không nghĩ như vậy, chàng nói:

- Tại sao chúng ta không thể đi gặp Hoắc Bang chủ chứ? Chẳng phải lão ta cũng theo lời mà đến Thiếu Lâm đó sao?

Tống Phù nói:

- Lão đệ, hành vi của chúng ta là phạm vào đại cấm kỵ của bọn họ rồi, nếu lúc này mà hiện thân tương kiến thì e rằng Hoắc Minh Phong sẽ trở mặt xem lão phu là địch nhân mất!

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên, chàng hỏi:

- Vậy là chúng ta không thể ra sao?

Tống Phù nói:

- Không thể! Lão đệ, chúng ta nhẫn nại nghe một lát nữa nhé!

Tâm tình của Tuyết Nghi đang vô cùng xúc động thì làm sao chàng yên tâm nhẫn nại được, song mục của chàng nhìn thẳng về phía Lữ Khôn trong chánh điện nhưng trong đầu thì đều nghĩ đến Trịnh Đại Cương.

Tống Phù lại chú ý đến bốn vị trưởng lão, bọn họ vẫn ngồi tỉnh toạ dường như không nghe không thấy chuyện trước mặt.

Một lát sau Ô Y Thần Tẩu Thôi Đại Công mới hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Bang chủ có quyết định gì với lời nói của Trịnh Đại Cương?

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói:

- Tiểu đệ cảm thấy lời nói của Trịnh Đại Cương thâm thúy khó hiểu, Thôi sư huynh có cao kiến gì cứ việc nói ra.

Thôi Đại Công thở dài một hồi rồi nói:

- Bang chủ tài trí hơn người, tiểu huynh nào có chủ ý gì hay ho hơn đâu, nhưng...

Bỗng nhiên lão dừng lại rồi trầm ngâm tư lự.

Hoắc Minh Phong nói:

- Sư huynh có điều gì cứ nói ra xem?

Thôi Đại Công nói:

- Bang chủ dã biết tính cách của Trịnh Đại Cương là quang minh lỗi lạc, bây giờ bỗng nhiên chuyễn lời bảo Bang chủ chớ gặp Thiên Ma Nữ, tiểu huynh cảm thấy trong chuyện này tất phải có lý do!

Hoắc Minh Phong nói:

- Không sai, đó chính là chỗ mà tiểu đệ không hiểu.

Lão dịch mục quang nhìn qua Âm Dương Thủ Cát Uy và nói:

- Cát sư đệ tài trí hơn người, liệu việc như thần, có lẻ sư đệ đã đoán được dụng tâm của Trịnh Đại Cương?

Cát Uy tiếp lời với thái độ lạnh lùng:

- Tiểu đệ đoán hắn không ngoài hai dụng tâm!

Hoắc Minh Phong kinh ngạc hỏi ngay:

- Đó là hai dụng tâm nào?

Cát Uy chậm rải nói:

- Thứ nhất, võ công của thiên Ma Nữ đã cao vượt Bang chủ, một khi Bang chủ gặp ả thì khó tránh một trận giao chiến, Trịnh Đại Cương vì tình giao hảo nhiều năm nên không nhẫn tâm nhìn thấy Bang chủ bại dưới tay ma nữ, do vậy mới ngăn cản Bang chủ xuất diện!

Hoắc Minh Phong gật đầu, nói:

- Còn dụng tâm thứ hai?

Cát Uy nói tiêp:

- Ẩn thân một nơi để tuỳ cơ ứng biến, lợi dụng việc quần hùng tụ tập ở Thiếu Lâm mà ngầm xuất thủ trừ đi ma nữ kia!

Hoắc Minh Phong phá lên cười ha hả một tràng rồi nói:

- Cách lý giải của hiền đệ có lẻ không sai rồi!

Bỗng nhiên sắc diện lão trầm hẳn xuống và nói tiếp:

- Nhưng Trịnh Đại Cương lại nhìn sai người rồi!

Cát Uy tiếp lời:

- Bang chủ, Trịnh Đại Cương là một nam tử hán giàu nhiệt huyết, nếu hắn không thể bảo Lữ Đường chủ chuyễn lời cho Bang chủ như vậy...

Hoắc Minh Phong cười nhạt, nói:

- Cát sư đệ, theo ngươi thì bản toà nên làm thế nào đây? Nghe theo lời khuyên của Trịnh Đại Cương mà làm con rùa đen rút đầu chăng?

Cát Uy trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chuyện này...tiểu đệ không dám có chủ trương, chỉ có điều mong bang chủ vì đệ tử toàn bang mà bảo trọng!

Hoắc Minh Phong ngẫn người ra nhìn Cát Uy và nói:

- Sư đệ, ngươi cũng học theo Trịnh Đại Cương mà hảm vi huynh vào thế bất nghĩa chăng?

Cát Uy lạnh lùng đáp:

- Tiểu đệ không dám!

Hoắc Minh Phong hươi hươi cây gậy trúc trong tay và lớn tiếng nói:

- Cái Bằng chúng ta xưa nay lấy một chữ nghĩa làm căn bản để lập thân trong võ lâm, nếu bản toà không dám đường đường chính chính xuất diện đối phó với Thiên Ma Nữ thì ngày sau bản toà còn chỗ nào để đứng trong võ lâm? Đại trượng phu sống có gì là vui, chết có gì là sợ? Nhưng chết được như nguyện thì chết sớm một ngày còn hơn sống thừa một năm!

Thôi Đại Công lên tiếng?

- Những lời Bang chủ vừa nói khiến tiểu huynh vô cùng cảm động, nhưng Bang chủ là huyết mạch của bản bang nên không thể có cái dũng khí của tiểu huynh thì chuyện này phải thương lượng đến nơi đến chốn mới được!

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói:

- Sư huynh cũng nói giúp cho Cát sư đệ và Trịnh Đại Cương đấy à?

Thôi Đại Công lắc đầu thở dài rồi nói:

- Bang chủ hiểu lầm rồi! Thiết nghĩ Trịnh Đại Cương tất cũng có chỗ khổ tâm, hắn không nói ra nguyên nhân là vì nghĩ đến uy danh của Bang chủ và bản bang, nếu Bang chủ bình tâm suy nghĩ thì có thể hiểu được đạo lý bên trong!

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói:

- Không cần rồi! Nhân tài của bản bang rất nhiều, xưa nay luôn được võ lâm gọi là đệ nhất đại bang, dù tiểu đệ tử chiến dưới đao kiếm của Thiên Ma Nữ thì bản bang cũng chẳng lo không người kế thừa, việc sư huynh lo cho vấn đề an nguy của tiểu đệ có lẻ là thừa rồi!

Rõ ràng Hoắc Minh Phong đã hạ quyết tâm cùng Thiên Ma Nữ phân cao thấp một phen!

Thôi Đại Công thở dài một hồi rồi nói:

- Bang chủ hạ quyết tâm rồi chăng?

Hoac Minh Phong nói:

- Sư huynh không cần khuyên nữa, nếu tiểu đệ không thể trừ yêu nữ tại Thiếu Lâm tự thì khi nào tiểu đệ mới có thể vì võ lâm đồng đạo mà tận xuất tâm lực?

Thôi Đại Công gật đầu, nói:

- Bang chủ đã quyết định thì đương nhiên tiểu huynh không tiện khuyên can nữa rồi, nhưng tiểu huynh còn có một thỉnh cầu, mong Bang chủ xem xét cho!

Hoắc Minh Phong mĩm cười hỏi:

- Chuyện gì?

Thôi Đại Công nói:

- Cho phép tiểu huynh liên thủ cũng bang chủ để đối phó với Thiên Ma Nữ nhé?

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên kêu lên:

- Chuyện đó làm sao có thể?

Cát Uy cười nhạt một tiếng rồi tiếp lời:

- Tại sao lai không thể? Bang chủ đừng quên trận chiến không chỉ có quan hệ đến thanh danh của bang chủ mà còn quan hệ đến thanh danh của bản bang từ nay về sau! Huống hồ Trịnh Đại Cương đã khuyên Bang chủ đừng xuất diện thì đũ thấy Thiên Ma Nữ đã sớm nắm chắc phần thắng rồi!

Hoắc Minh Phong chậm rải nói:

- Cát sư đệ, ngươi đâu biết là Trịnh Đại Cương không bị Thiên Ma Nữ làm cho khiếp sợ mà có ý tạo ra nguỵ ngôn để làm giao động quan tâm của chúng ta chứ?

Cát Uy sững người, lão hỏi lại:

- Bang chủ nghi ngờ Trịnh Đại Cương chăng?

Hoắc Minh Phong nói:

- Bản toà và hắn đã giao tình mấy mươi năm, bao nhiều lần đao kiếm kề cổ mà hắn vẫn không chớp mắt, thế tại sao lần nầy hắn lại khiếp sợ mấy nữ nhân? Sư đệ thử nghĩ đạo lý bên trong xem!

Cát Uy nói:

- Tiểu đệ nghĩ chuyện này không đến nỗi như vậy! Tuy võ công của Trung Châu Tam Hiệp không cao nhưng lòng hiệp nghĩa của bọn họ được võ lâm đồng đạo thừa nhận!

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói:

- Cát sư đệ, ngươi rất tin tưởng Trịnh Đại Cương phải không?

Cát Uy nói:

- Một nam tử hán giàu nghĩa khí và trung nghĩa thì tự nhiên là được mọi người tin tưởng kính ái rồi!

Lão nhìn qua Cầm Long Thủ Lạc Kỳ ngồi bên cạnh rồi nói tiếp:

- Bang chủ, Trịnh Đại Cương quen biết chúng ta là do Lạc huynh tiến dẫn, nếu tính cách của Trịnh Đại Cương có chỗ khả nghi thì lẽ ra Lạc huynh là người hiểu rõ.

Lúc này Cầm Long Thủ Lạc Kỳ mới hắng giọng rồi nói:

- Cát sư đệ, đó là những chuyện đã qua rồi! Trịnh Đại Cương bây giờ như thế nào, tiểu huynh làm sao biết được?

Nguyên ý của Cát Uy là muốn Lạc Kỳ nói giúp Trịnh Đại Cương mấy câu để khuyên giải Bang chủ, nào ngờ Lạc Kỳ vừa khai khẩu đã nói một câu chối tuốt khiến Cát Uy nhất thời chẳng biết phải ứng phó như thế nào.

Hoắc Minh Phong phá lên cười một tràng rồi nói:

- Hiền đệ, ngươi nghe rồi chứ? Ngay cả Lạc sư đệ cũng không bị Thiên Ma Nữ làm cho kinh khiếp mà!

Cát Uy thở dài một hồi rồi nói:

- Lạc sư huynh vo tròn mà làm như vậy thật là làm khó cho đệ rồi!

Lạc Kỳ mĩm cười, nói:

- Cát sư đệ, không nên nói như vậy, tuy Trịnh Đại Cương là một hảo hán thật sự nhưng khi đối diện với sinh tử thì phải chiết khấu một chút đối với cái gọi là khí tiết!

Cát Uy cười nhạt, nói:

- Đây là cách nhìn của Lạc sư huynh à?

Lạc Kỳ không nghĩ ra thâm ý của Cát Uy nên thản nhiên gật đầu, nói:

- Ngu huynh cho rằng đó cũng là lẻ thường tình.

Cát Uy cướp lời, nói:

- Bang chủ đã nghe những lời của Lạc huynh rồi chứ?

Hoắc Minh Phong nói:

- Nghe rồi!

Bỗng nhiên Cát Uy cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Cái Bang chúng ta từ lúc sư tổ thiết lập bang quy đến nay lấy trung liệt, tiết nghĩa làm gốc, những lời của Lạc sư huynh vừa nói là phạm vào đại kỵ của bản bang. Bang chủ có thể làm ngơ được sao?

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên hỏi lại:

- Lạc Kỳ phạm vào đại kỵ gì, tại sao tiểu huynh không nghe nói.

Cát Uy lạnh lùng tiếp lời:

- Cách suy nghĩ của Bang chủ sư huynh và Lạc sư huynh không khác gì nhau nên tất nhiên là không nghe dụng ý của Lạc sư huynh rồi!

Hoắc Minh Phong trầm ngâm một lát rồi nói:

- Cát sư đệ, trước mặt tiểu huynh có chuyện gì ngươi cứ nói thẳng ra mới phải!

Cát Uy nói:

- Bang chủ bảo tiểu đệ nói thẳng thì đương nhiên tiểu đệ phải tuân mệnh rồi!

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Lạc sư huynh nói, một người khi đối đầu với sinh tử cần phải chiết khấu hai chữ khí tiết, hàm ý bên trong chẳng phải bất hoà với giới điều uy vũ bất năng khuất của bản môn sao? Vã lại, chuyện này cũng biểu lộ, một khi Lạc sư huynh bị người khác uy hiếp thì sẽ lập tức phản bang đầu hàng để bảo mệnh!

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì ngẩn người, lão nói:

- Lạc Kỳ làm sao có thể phản bang? Chuyện này... Tiểu huynh không dám tin...

Cát Uy cười nhạt rồi tiếp lời:

- Lời được nói ra từ miệng Lạc sư huynh, Bang chủ còn muốn bao che nữa, thật là bất công quá!

Lúc này bỗng nhiên Lạc Kỳ đứng lên và lớn tiếng nói:

- Cát sư đệ, ngươi rắp tâm khiêu khích để ly gián tinh thần giữa Bang chủ và Lạc mỗ chăng? Theo lão phu thấy thì ngươi đã đi trước một bước trong viêc làm một tên phản đồ của bản bang rồi đấy!

Hoắc Minh Phong đang vò đầu bức tai tìm cách xử lý chuyện trước mắt thì Cát Uy đã lạnh lùng nói tiếp:

- Lạc sư huynh, những lời đó là do sư huynh tự nói ra, tiểu đệ chỉ giải thích cho Bang chủ biết dụng tâm của sư huynh, sao có thể gọi là ly gián? Còn như Lạc sư huynh không nhận thức được đại thể, chỉ biết cổ động cho Bang chủ hành động theo cái dũng của kẻ thất phu, hành vi như vậy là có ý hảm Bang chủ vào chỗ bất nghĩa bất trí, rốt cuộc ai là kẻ phản bang, tiểu đệ tin rằng Bang chủ và Thôi sư huynh tất có sự minh giám...

Không những miệng lưỡi hơn người mà lý do Cát Uy đưa ra cũng quang minh chính đại, khiến cho người nghe không thể không cảm thấy hữu lý! Do vậy Lạc Kỳ chưa kịp khai khẩu thì Hoắc Minh Phong đã chỉ tay về phía Lạc Kỳ và nói:

- Lạc sư đệ, ngươi không cần nói nữa!

Lão nhìn qua Cát Uy và mĩm cười nói tiếp:

- Cát sư đệ, đến hôm nay tiểu huynh mới biết ngươi là nhân vật ngoài lạnh trong nóng, là một hảo huynh đệ bên ngoài nóng nảy nhưng tâm rất thiện! Những năm qua tiểu huynh biết ngươi không thấu suốt, thật là tội đáng chết...

Nói đến đây thì bỗng nhiên lão cung thủ xá Cát Uy một xá.

Bang chủ hành lễ xá dài như vậy thật là quá trọng đối với Cát Uy, Vì thế Cát Uy vội vàng quỳ xuống hành lễ và nói:

- Bang chủ sư huynh làm thế khiến, tiểu đệ lo sợ quá!

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói:

- Không phải mà kỳ thực đó là biểu hiện của tiểu huynh về việc hiểu được tâm tính của Cát sư đệ nên tự nhiên sinh lòng kính phục mà thôi.

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Lạc Kỳ:

- Lạc sư đệ, ngươi cho rằng Trịnh Đại Cương thật sự đầu hàng Thiên Ma Nữ chăng?

Lạc Kỳ lớn tiếng nói:

- Bang chủ, Lạc Kỳ không phải là Trịnh Đại Cương, Trịnh Đại Cương có thể tham sinh uý tử đầu hàng Thiên Ma Nữ nhưng Lạc Kỳ này đầu có thể rơi, xương có thể nát nhưng lòng trung với bản bang quyết không thể thay đổi.

Hoắc Minh Phong nói:

- Tiểu huynh hiểu ngươi rồi, ngươi không cần phải giải thích nữa! Ta chỉ muốn biết là Trịnh Đại Cương có đầu hàng Thiên Ma Nữ như ngươi phán đoán hay không mà thôi?

Lạc Kỳ cung thúc nói:

- Đa tạ Bang chủ minh xét... Còn chuyện Trịnh Đại Cương có đầu hàng Thiên Ma Nữ hay không thì tiểu đệ cho rằng... Cho rằng hắn...

Bỗng nhiên lão trầm ngâm rồi không nói nữa.

Lúc này từ chỗ ẩn thân Phương Tuyết Nghi vô cùng xúc động, nếu Tống Phù không hai ba lần kiềm giữ chàng thì có lẻ chàng đã xuất diện khi Lạc Kỳ nói câu đầu tiên rồi. Bây giờ chàng thấy Lạc Kỳ trầm ngâm thì nhịn không được nên dùng truyền âm nói với Tống Phù:

- Tống lão, nếu họ Lạc này nói một câu bất lợi cho Trịnh đại bá thì vản bối sẽ không thể nhẫn nại được nữa rồi!

Tống Phù truyền âm nói:

- Lão đệ, không nhịn được chuyện nhỏ tất xảy ra loạn lớn, ngươi hà tất phải kết thù oán với Cái Bang?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tống lão, vản bối chỉ tìm họ Lạc để lý luận, đồng thời cũng rửa sạch thanh danh cho Trịnh đại bá, sao có thể gọi là kết thù oán với Cái Bang? Huống hồ Hoắc Bang chủ và bọn ba lão Cát Uy đều cho rằng họ Lạc sai mà!

Tống Phù lắc đầu, nói:

- Lão đệ, ngươi nghĩ như thế là phạm vào đại sai lầm rồi đấy!

- Sai lầm điều gì?

- Các đại môn phái trong võ lâm, dù giữa sư huynh đệ có tranh chấp gì cũng không cho phép người ngoài nhúng tay vào, nếu lão đệ ngươi muốn hỏi tội Lạc Kỳ thì sợ rằng bọn họ sẽ liên thủ lại thành một bên mà đối phó với người thôi!

- Không lẻ thiên hạ đệ nhất bang cũng không tôn trọng chuyện thị phi minh bạch chăng? Vản bối không tin!

- Lão đệ, xem ra ngươi đã quyết tâm vì Trịnh Đại Cương mà xuất diện rồi chăng?

- Không sai! Nhưng...

- Nhưng thế nào?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu Lạc Kỳ không tiếp tục nói những điều có hại đến danh trung nghĩa của Trịnh đại bá thì vản bối không cần phải hiện thân!

Tống Phù gượng cười, nói:

- Được! Chúng ta nghe xem họ Lạc kia nói như thế nào!

Lúc này Hoắc Minh Phong chờ hồi lâu nhưng không thấy Lạc Kỳ nói gì thì bất giác hỏi:

- Lạc sư đệ, rốt cuộc ngươi cho rằng Trịnh Đại Cương là nhân vật như thế nào. Nói mau!

Ngữ khí rất nghiêm, rõ ràng là trong lòng vị Bang chủ Cái Bang đã không vui!

Lạc Kỳ quét mục quang nhìn qua các vị sư huynh đệ một lượt, lão trấn định tinh thần rồi nói:

- Theo tiểu đệ thấy, Trịnh Đại Cương vẫn là một vị hảo hán đầy tâm huyết nhưng hắn chưa đạt đến cảnh giới siêu nhiên vật ngoại, xem thường tử vong, do đó, một khi bị Thiên Ma Nữ chế phục thì tất nhiên khó tránh việc tham sinh uý tử!

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì sững người, lão nói:

- Ngươi vẫn không tin tưởng Trịnh Đại Cương?

Lạc Kỳ nói:

- Đích thực là tiểu đệ không dám tin tưởng...

Dư âm chưa dứt thì đột nhiên có một tiếng quát như sấm vang lên, theo đó là một bóng người như thiên thần từ trên không giáng hạ và đột nhiên xuất hiện trong đại điện! Song cước vừa chạm đất thì người này đã quát lớn:

- Họ Lạc kia, bản thân lão tham sinh uý tử thì lão không nói mà lại đi nói là không thể tin tưởng Trịnh đại hiệp, trong hàng ngủ trưởng lão Cái Bang mà có hạng vô sĩ như lão thì quả thật là làm người ta quá thất vọng!

Bang chủ Cái Bang và mấy vị trưởng lão kinh ngạc không ít, khi bọn họ phát hiện bóng người vừa giáng hạ một cách đột ngột kia là một thiếu niên chừng mười tám, mười chín tuổi thì lại càng kinh động hơn.

Thì ra, phương Tuyết Nghi nghe Lạc Kỳ nói đến câu vừa rồi thì chàng không nhịn được nữa nên tung người phóng thẳng vào đại điện.

Trước khi nhận diện người vừa đến thì Lạc kỳ rất kinh khiếp, nhưng khi thấy kẻ ngông này chỉ là một thiếu niên mặt còn bấm ra sữa thì bất giác lão phá lên cười một tràng dài. Và khi Phương Tuyết Nghi vừa dứt lời thì Lạc Kỳ lạnh lùng nói ngay:

- Kẻ nào to gan dám đột nhập vào cấm địa nơi trưởng lão bản bang tập hội mà nghe lén vậy? Mau báo danh tánh rồi ngoan ngoản nhận sự trừng phạt của bản bang!

Tuy Lạc Kỳ đấu khẩu không lại Cát Uy nhưng mấy câu này của lão thật là lợi hại, bấy nhiêu cũng đã đũ đưa Phương Tuyết Nghi trở thành địch nhân của toàn thể Cái Bang rồi!

Nhưng Phương Tuyết Nghi võ nghệ cao cường, can đảm hơn người, chàng đã bất chấp mà đến nên thái độ rất nên bình tỉnh trước lời đe doạ của Lạc Kỳ, chàng nói:

- Họ Lạc kia, tại hạ vì muốn rửa sạch thanh danh cho Trịnh đại hiệp mà đến đây, lão không cần đem toàn thể Cái Bang ra để uy hiếp.

Trong lúc hai người đối đáp thì Bang chủ Cái Bang đã đứng lên bước về phía Phương Tuyết Nghi. Lão ngắm chàng một hồi lâu rồi gõ gõ cây gậy trúc xuống đất, cười ha hả một tràng, đoạn nói:

- Tiểu huynh đệ, thân pháp của ngươi quả nhiên là phi phàm!

Phương Tuyết Nghi vội cung thủ hành lễ và nói:

- Bang chủ quá khen rồi! Một chút nghề mọn thì làm sao dám qua mắt.

Hoắc Minh Phong thấy chàng lễ phép và nói năng khiêm tốn thì liền mĩm cười nói:

- Tiểu huynh đệ, trong tướng mạo và cốt cách ngươi không phải tầm thường, thân thủ lại bất phàm, có lẻ là đệ tử của một vị cao nhân nào chăng? Chẳng hay tiểu huynh đệ có thể cho biết đại danh? Tôn sư là ai?

Thì ra, lúc Phương Tuyết Nghi xuất hiện thì Hoắc Minh Phong đã thoáng nhận ra khinh công của chàng rất khác lạ, nên lão bắt đầu để ý đến điểm này và muốn từ sư môn của đối phương mà điều tra dụng ý xuất hiện của chàng là địch hay là bạn.

Lúc này Phương Tuyết Nghi tiếp tục cung thủ nói với vẽ nghiêm túc:

- Tại hạ họ Phương, thảo danh là Tuyết Nghi, chỉ là kẻ hậu học trong võ lâm, xin Bang chủ chớ khách khí như vậy!

Tên họ chàng đã báo nhưng lại lịch của sư môn chàng vẫn chưa nói ra, điều nầy khiến Hoắc Minh Phong hơi ngạc nhiên, lão thầm nghĩ:

- Tiểu tử này cũng khá giảo hoạt!

Bang chủ Cái Bang đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe Thôi Đại Công cười lớn một tràng rồi nói:

- Còn vị bằng hữu nào ngoài đó, sao không hiện thân vào điện luôn thể?

Thì ra, Thôi Đại Công chẳng những có võ công cao cường mà tính tình cũng rất tinh tế, khi Phương Tuyết Nghi xuất hiện thì lão đã lập tức vận thần công ngầm quan sát xem thử còn đồng đãng của Phương Tuyết Nghi bên ngoài hay không, trong khi đó Tống Phù lại không để ý đến cử động này của Thôi Đại Công nên lão không dùng thuật quy tức công, tuy hơi thở của lão cũng rất nhẹ nhàng nhưng vẫn không qua mắt dược võ lâm cao thủ như Thôi Đại Công.

Tống Phù nghe Thôi Đại Công nói thì bất giác kinh tâm nhưng lúc nầy không thể không xuất diện, vì vậy lão đành cười lớn một tràng rồi tung người vào đại điện của Quan Vương miếu.

Khi nghe Thôi Đại Công lên tiếng thì Hoắc Minh Phong đã giật mình, nhưng khi thấy Tống Phù xuất hiện thì vị Bang chủ càng kinh ngạc hơn, lão buột miệng kêu lên:

- Thì ra là Tống huynh.

Tống Phù vội hành lễ và nói:

- Không dám! Hôm nay Tống mỗ mạo phạm rồi!

Thôi Đại Công cũng rời chỗ ngồi, lão bước đến trước Tống Phù mĩm cười nói:

- Lao thần thâu, bọn ta là bang hội cùng si, nếu lão thần thâu ngươi muốn trộm thì e rằng lão chọn nhầm chỗ rồi.

Tống Phù nói:

- Thôi trưởng lão nói đùa rồi.

Nói đoạn lão cung thủ hành lễ với Cát Uy, Ông Côn Luân và Lạc Kỳ.

Hoắc Minh Phong chỉ qua Phương Tuyết Nghi và nói:

- Tống huynh, vị lão đệ nay cùng đến với Tống huynh chăng?

Tống Phù nói:

- Không sai! Tống mỗ xin nhận lãnh tội quấy nhiễu các vị.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Chuyện này phải chịu tội sao? Sự việc đều do ta mà ra, nếu phải chịu tội thì ta phải nhận lãnh mới đúng chứ.

Nghĩ đoạn chàng lớn tiếng nói:

- Tống lão, chuyện này đây là do vản bối nhất thời không nhịn được mà gây ra, nếu Hoắc Bang chủ trị tội thì vản bối lãnh tội mới phải chứ?

Tống Phù cười ha hả nói:

- Lão đệ, ngươi đừng quên rằng lão phu là người phát hiện ra ám hiệu của Cái Bang và cũng là người đề xuất chủ ý đến nơi này. Do vậy, nếu phải lãnh tội thì có lẻ không có phần của lão đệ ngươi rồi.

Một lão một thiếu tranh nhau nhận tội mà căn bản Hoắc Minh Phong lại chưa nói ra một chữ buộc bọn họ phải chịu tội nên tình thế hiện tại quả là buồn cười.

- Tống huynh, tiểu huynh đệ nầy là môn hạ của vị cao nhân nào vậy?

Tống Phù liền nhìn Tuyết Nghi rồi nói:

- Chuyện này...

Hoắc Minh Phong tiếp lời:

- Tống huynh không cần nói đến hai chữ trách tội nữa! Nhưng lai lịch của Phương lão đệ này thì tại hạ cần phải làm cho rõ đấy.

Tống Phù mĩm cười nói:

- Phương lão đệ, Hoắc Bang chủ là người chính trực, lão đệ ngươi chớ quá khách khí như vậy.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm suy nghĩ rồi nói:

- Lão tiên bối nói cũng phải.

Chàng nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi cung thủ nói:

- Tiên sư là Trần Hy Chính, có lẻ Hoắc Bang chủ không còn nghi ngờ tại hạ nữa chứ!

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì cả kinh, lão kêu lên:

- Kiếm thần, Trần đại hiệp chăng?

Tống Phù cười lớn rồi tiếp lời:

- Hoắc huynh yên tâm rồi chứ.

Hoắc Minh Phong quét mục quang như điện nhìn khắp người Phương Tuyết Nghi rồi thở dài một hồi mà không nói gì.

Bốn vị trưởng lão của Cái Bang cũng đều ngạc nhiên nên dồn mục quang nhìn về phía Phương Tuyết Nghi, nhất thời không lão nào khai khẩu. Cả gian chánh điện của Quan Vương miếu bỗng nhiên im lặng một cách lạ thường.

Tống Phù quét mục quang nhìn một lượt từ Hoắc Minh Phong sang bốn vị trưởng lão Cái Bang rồi phá lên cười ha hả một tràng, đoạn nói:

- Hoắc huynh, các vị không tin chăng?

Hoắc Minh Phong đưa tay vò đầu và lớn tiếng nói sang sảng:

- Tống huynh, bọn tại hạ chỉ cảm thấy quá bất ngờ chứ có lý nào lão không tin.

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Phương Tuyết Nghi:

- Phương lão đệ, vừa rồi ngươi gọi Kiếm Thần Trần đại hiệp là tiên sư, lẻ nào Trần đại hiệp đã khuất núi rồi?

Phương Tuyết Nghi buồn bả nói:

- Đúng vậy! Tiên sư đã tạ thế từ hai tháng trước.

- Thật là thiên đạo bất công rồi! Người chánh nhân quân tử như Trần đại hiệp mà tại sao trời xanh lại không cho sống thêm nhiều năm nữa chứ?

Tình cảm bi thương xuất phát từ đáy lòng của một vị Bang chủ khiến cho Phương Tuyết Nghi vô cùng cảm động.

Thôi Đại Công cũng liên tục thở dài tựa hồ như không làm chủ được bản thân mình nữa.

Nhưng Âm Dương Thủ Cát Uy thì chau mày hỏi Tuyết Nghi:

- Phương lão đệ, tôn sư Trần đại hiệp đã tạ thế như thế nào?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Lão này không hỗ danh là Âm Dương Thủ, trong thời khắc này mà lão còn lưu tâm đến chuyện sư phụ ta chết như thế nào, điều nầy đũ thấy chỗ tinh tế trong tính cách và suy nghĩ của lão ta.

Nghĩ đoạn chàng nghiêm túc nói:

- Tiên sư thọ bệnh mà tạ thế ở Cùng Lai sơn!

Cát Uy chau mày trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chuyện này sao có thể...

Hoặc Minh Phong lớn tiếng kêu:

- Chuyện này thật bất công bằng rồi! Một bậc kỳ tài, một võ lâm quái kiệt như Trần đại hiệp mà tại sao trời xanh lại bắt mạng đến chung thân chứ? Lão đệ, ngươi không nói sai đấy chứ?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Lúc tiên sư tạ thế, tại hạ luôn túc trực bên cạnh thì tự nhiên là không thể sai rồi!

Hoắc Minh Phong cúi đầu tự nói lẩm bẩm:

- Trời xanh không có mắt, thật khiến cho người ta hận chết đi được!

Cát Uy lại nói tiếp sau một lúc trầm ngâm:

- Phương lão đệ, người có võ công như tiên sư thì làm sao có thể bị bệnh giày vò cho đến chết được? Chuyện này khiến Cát mỗ không thể nào hiểu và cũng không thể nào tin được!

Phương Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói:

- Cát lão, tiên sư đã thọ bênh từ hai mươi năm trước rồi.

Mục quang của Cát Uy chợt sáng lên, lão chụp hỏi ngay:

- Đã thọ bệnh từ hai mươi năm trước à?

Tuyết Nghi nói:

- Tiên sư đã nói với tại hạ như vậy!

Cát Uy vừa gật gù vừa nói:

- Như vậy xem ra lệnh sư không phải vì bệnh mà chết roi!

Thôi Đại Cong nghe vậy thì biến sắc, lão hỏi:

- Sư đệ, ngươi nói Trần đại hiệp không phải chết vì bệnh à?

Cát Uy chậm rải nói:

- Đại sư huynh, đừng nói là người có võ công cao cường đã đạt đến cảnh giới bách bệnh nan xâm như Trần đại hiệp, dù là đại sư huynh và tiểu đệ đây thì những năm qua có một ngày nào thọ bệnh đâu?

Thôi Đại Công gật đầu, nói:

- Không sai, bất cứ bệnh gì cũng không thể xâm hại chúng ta.

Lão hơi ngừng lại suy nghĩ rồi nói tiếp:

- Nói như vậy thì Trần đại hiệp chết là vì duyên cớ khác chăng?

Cát Uy nói:

- Nếu tiểu đệ phán đoán không sai thì điều dẫn đến cái chết của Trần đại hiệp hết tám phần mười là bị người ta ám toán.

Hoắc Minh Phong ngẫng đầu lên hỏi:

- Kẻ nào ám toán lão ta?

Cát Uy nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói:

- Chuyện này phải hỏi Phương lão đệ thì mới biết được!

Tuyết Nghi trả lời ngay:

- Vản bối không biết!

Hoắc Minh Phong trầm sắc diện, nói:

- Không biết à? Tại sao ngay cả nguyên nhân dẫn đến cái chết của sư phụ mà ngươi cũng không biết?

Lão trách mắng như vậy thật khiến cho Tuyết Nghi cảm thấy hỗ thẹn vô cùng. Theo lý mà nói, bản thân chàng là đệ tử thì phải biết nguyên nhân cái chết của sư phụ mình mới phải! Nhưng trước sau sư phụ chàng vẫn không nói thì bảo chàng làm thế nào bây giờ?

Chàng hơi do dự một lát rồi nói:

- Vản bối biết mình không đúng nhưng tiên sư không muốn tiết lộ thì vản bói cũng đành chịu.

Bỗng nhiên Thôi Đại Công lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Ngươi phải đi điều tra! Nếu không thì Kiếm Thần hà tất phải thu ngươi làm truyền nhân.

Phương Tuyết Nghi nghiêm túc nói:

- Thôi lão tiên bối, vản bối hành tẩu giang hồ chuyện này cũng chính là vì chuyện đó!

Thôi Đại Công nghe vậy thì thần sắc hoà hoản trở lại, lão gật đầu, nói:

- Có thế chứ! Nhưng chẳng hay ngươi đã có manh mối gì chưa?

Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Vẫn chưa tìm được chút manh mối gì.

Cát Uy hắng giọng rồi tiếp lời:

- Phương lão đệ, khi Kiếm Thần tạ thế có triệu chứng gì đặc biệt không?

Tuyết Nghi nói:

- Thể lực suy giảm, chốc chốc thường hôn mê và phải nhờ một loại đan dược mới sống thêm được mấy tháng.

Cát Uy gật đầu, nói:

- Vậy thì đúng rồi! Kiếm Thần đúng là bị người ta ám toán nên phải dựa vào tinh lực của nội công và dược lực mới duy trì được mạng sống hai mươi năm.

Hoắc Minh Phong quay sang nói với Tuyết Nghi:

- Phương lão đệ, xưa nay tính tình của lão phu nóng nảy, vừa rồi nếu có mạo phạm thì lão đệ ngươi chớ để tâm nhé!

Người này quả nhiên là khác với mọi người, ý niệm thị phi rất rõ ràng phân minh!

Hồi 29 - Kiếm Chấn Cái Bang

Phương Tuyết Nghi cung thân, nói:

- Vản bối đâu dám thế!

Hoắc Minh Phong mĩm cười rồi quay sang nói với Tống Phù:

- Tống huynh, hiện tại Tống huynh và Phương lão đệ muốn đồng hành đến phương nào vậy?

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Hoắc huynh thử đoán xem?

Hoắc Minh Phong nói:

- Muốn tại hạ phán đoán à? Chuyện này xem ra khó khăn đấy.

Bỗng nhiên lão chỉ qua Cát Uy, và nói tiếp:

- Có rồi, tại hạ nhờ Cát sư đệ đoán giúp đươc chứ?

Cát Uy nghe vậy thì không chờ Tống Phù tỏ thái độ đồng ý hay không mà lão nói ngay:

- Tống huynh, các vị đi chuyến này có lẻ chỉ đến một trong hai nơi mà thôi!

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Là hai nơi nào?

Cát Uy chậm rải nói:

- Một là Tung Sơn - Thiếu Lâm tự, hai là đến chỗ của Trung Châu Tam Hiệp Trịnh Đại Cương!

Tống Phù ngẫn người, lão nói:

- Sao Cát huynh cho rằng bọn tại hạ sẽ đi tìm Trịnh Đại Cương?

Cát Uy nhìn qua Tuyết Nghi rồi nói:

- Chẳng phải vị Phương lão đệ này hiện thân là vì Lạc sư huynh đã khẫu xuất những lời bất tín đối với Trịnh Đại Cương đó sao? Nếu Phương lão đệ và Trịnh Đại Cương vô can thì hắn hiện thân ra đây làm gì?

Tống Phù cả cười rồi nói:

- Cứ xem như Cát huynh nói có lý! Nhưng lão phu phải nói cho các vị biết, bọn lão phu đi chuyến này chủ yếu là vì Thiên Ma Nữ!

Cát Uy ngạc nhiên, lão nói:

- Tống huynh, mấy năm không gặp mà chẳng ngờ Tống huynh trở nên hào hứng như vậy, tại hạ thật vô cùng, khâm phục, khâm phục!

Hoắc Minh Phong cũng cười lớn rồi nói:

- Đúng vậy! Tống huynh đã có hào khí đi gặp Thiên Ma Nữ thì tại hạ càng không thể nghe lời khuyên của Trịnh Đại Cương mà làm con rùa đen rút cổ nữa!

Tống Phù nói:

- Nhưng người muốn gặp Thiên Ma Nữ không phải là Tống mỗ!

Cát Uy trầm giọng hoi:

- Không phải Tống huynh thì là ai.

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Là vị Phương huynh đệ này!

Bang chủ Cái Bang và bốn vị trưởng lão vừa nghe thì vô cùng ngạc nhiên, nhất thời năm lão đều ngẫn cả người.

Hoắc Minh Phong chau mày nói:

- Phương lão đệ muốn gặp Thiên Ma Nữ để làm gì?

Tống Phù cười thầm trong bụng và nghĩ:

- Lão ăn mày hỏi thật là thừa.

Tuy nhiên Tống Phù cũng thừa biết bọn họ đoán võ công của Phương Tuyết Nghi rất tầm thường nên vừa nghe nói người muốn gặp Thiên Ma Nữ là chàng thì bất giác sửng sốt.

Lão quét mục quang nhìn năm vị đứng đầu Cái Bang một lượt rồi nói:

- Một ngày Kiếm Thần Trần đại hiệp còn tại thế thì Ngũ Đại Ma Chủ không dám manh động, bây giờ Kiếm Thần đã trở thành người thiên cổ nên trách nhiệm ngăn chặn Ngũ Ma tác yêu tác quái tự nhiên là trút lên vai Phương lão đệ này rồi!

Thôi Đại Công nhìn Phương Tuyết Nghi đến độ muốn toác hai khoé mắt, lão trầm giọng hỏi:

- Phương lão đệ đã được mấy phần chân truyền của Trần đại hiệp?

Quả nhiên là không ngoài sở đoán của Tống Phù, mấy vị đứng đầu Cái Bang này đã không yên tâm về võ công của Phương Tuyết Nghi.

Tống Phù thản nhiên nói:

- Chừng khoảng mười thành!

Thôi Đại Công sửng sốt, lão nói:

- Tống huynh, thời khắc này há có phải là lúc nói đùa đâu?

Tống Phù bèn nghiêm túc nói:

- Tại hạ có nói đùa bao giờ? Không những Phương lão đệ đã đắc truyền toàn bộ võ công của Kiếm Thần Trần đại hiệp mà còn luyện tất cả võ công của Kiếm Thánh để lại!

Hoắc Minh Phong lớn tiếng hỏi:

- Tống huynh, những lời nầy là thật chứ?

Tống Phù nói:

- Không có nữa câu hư ngôn, nếu Hoắc huynh không tin thì cứ việc xuất thủ thử xem!

Hoắc Minh Phong không ngờ Tống Phù lại nói như vậy nên bất giác ngẫn người một lúc rồi nói:

- Chuyện này...

Rõ ràng bảo lão ta lấy thân phận Bang chủ Cái Bang mà động thủ với Tuyết Nghi, dù chàng là truyền nhân y bát của Kiếm Thần Trần đại hiệp thì đây cũng là chuyện không thích hợp, do vậy mà lão chẳng biết phải trả lời như thế nào.

Bỗng nghe Cát Uy cười ha hả một tràng rồi nói:

- Tống huynh, Bang chủ sao có thể động thủ với Phương lão đệ? Chuyện này là Tống huynh làm khó người khác rồi!

- Nếu vậy thì không cần phải thử nữa! Chẳng hay trong các vị đã có ai từng động thủ với Liễu My Nương?

Đoản Phương Sóc Ông Côn Luân từ đầu đến giờ vẫn ngồi yên lặng, lúc nầy bỗng nhiên phá lên cười ha hả một tràng rồi nói:

- Tống lão ca, tại hạ đã thử qua võ công của Liễu My Nương rồi!

Tống Phù liền hỏi

- Thắng bại thế nào?

Ông Côn Luân mĩm cười, nói;

- Quyết chiến trăm chiêu nhưng thua một thức!

Tống Phù hỏi tiếp:

- Ông huynh không phải là đối thủ của ả?

Ông Côn Luân cười hì hì, nói:

- Nếu liều mạng thì có thể dẫn đến cục diện lưỡng bại câu thương!

Lão này nói năng rất ư là dí dõm, khiến Tống Phù phải bật cười một tràng rồi mới nói:

- Tống mỗ tin là Ông huynh có được khả năng đó. Nhưng chuyện tại hạ sắp nói ra đây thì sợ rằng các vị không thể nào tin được, đó là tại hạ đã tận mắt mục kiến Phương lão đệ đánh bại

Liễu My Nương trong vòng ba chiêu!

Chợt nghe Hoắc Minh phong phá lên cười ha hả một tràng rồi nói:

- Điều nầy chứng minh anh hùng xuất thiếu niên, Phương lão đệ, lão khiếu rất vui mừng cho ngươi rồi.

Phương Tuyết Nghi vội nói:

- Không dám nhận sư tán thưởng của Bang chủ, chẳng qua là vản bối gặp may nhất thời mà thôi!

Tống Phù tiếp lời:

- Hoắc huynh, tại hạ tin là Hoắc huynh biết rõ võ công của Ma Đao Điền Nguyên chứ?

Hoắc Minh Phong gật đầu, nói:

- Đao pháp của Ma Đao Điền Nguyên cực nhanh và có tiếng là võ lâm đệ nhất khoái đao, tại hạ đã được mục kiến rồi!

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Nhưng đáng tiếc đệ nhất khoái đao chỉ là hư danh mà thôi! Phương lão đệ chuyễn xuất đến kiếm thứ hai thì hắn đã bõ mạng tại đương trường rồi!

Hoắc Minh Phong còn đang kinh ngạc thì nghe Cát Uy trầm giọng nói:

- Tống huynh, Ma Đao Điền Nguyên đã chết dưới kiếm của Phương lão đệ à?

Tống Phù nghiêm túc nói:

- Tống mỗ đã tận mắt mục kiến thì không thể sai rồi!

Cát Uy thở dài một hồi rồi nhìn qua Phương Tuyết Nghi, nói:

- Nói như vậy thì Phương lão đệ đã đắc truyền mười thành của Kiếm Thần Trần đại hiệp thật rồi à?

Tống Phù nói:

- Có khi nào Tống mỗ nói không thật đâu? Nếu các vị vẫn chưa tin thì cứ việc liên thủ mà xem?

Chẳng ngờ Tống Phù càng nói càng khó nghe, thử nghĩ bất kỳ người nào trong năm lão xuất thủ một chiêu cũng đã cảm thấy bất ổn rồi, vậy thì làm sao bọn họ có thể liên thủ để thử chiêu? Do vậy, nhất thời năm nhân vật đứng đầu Cái Bang đều biến sắc, sự khó chịu trong lòng quả thật không có ngôn ngữ nào diễn tả hết được.

Bỗng nhiên nghe Ông Côn Luân cười hì hì rồi nói:

- Tống huynh cứ khiêu khích huynh đệ bọn tại hạ như vậy là có dụng ý gì thế?

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Chưa đến Hoàng Hà thì chưa chịu thôi mong ước, nếu các vị không xuất thủ thử chiêu thì e rằng tại hạ có thiên ngôn vạn ngữ cũng khó lắm cho các vị tin được!

Đột nhiên nghe Lạc Kỳ lạnh lùng nói:

- Người khác có thể tin nhưng Lạc mỗ thì tin không nỗi.

Lão nhìn qua Tuyết Nghi rồi cười nhạt nói tiếp:

- Lạc mỗ bất tài nhưng cũng muốn thỉnh giáo công phu triển kiếm của Phương lão đệ!

Lời vừa dứt thì lão lập tức rút trong người ra một cây đả cẩu bỗng dài hơn thước, to bằng ngón tay cái, điều khác lạ là cây đả cẩu bỗng này không phải làm bằng trúc mà được đúc từ tinh đồng.

Phương Tuyết Nghi vốn không có ý động thủ nhưng lúc nầy thấy Lạc Kỳ xuất binh khí độc môn của Cái Bang thì bất giác chau mày, nói:

- Lạc trưởng lão, sở học của vản bối chỉ bằng một phần ngàn của gia sư thôi, chúng ta không cần phải tỷ thí làm gì!

Lạc Kỳ lạnh lùng nói:

- Lão đệ không cần khiêm tốn, hôm nay Lạc mỗ nhất định phải lỉnh giáo một phen mới được!

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Sao lão đệ ngươi không mau xuất kiếm ra? Lạc mỗ động thủ đây nầy!

Lời vừa dứt thì lão vung đả cẩu bỗng lên rồi điểm tới.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Lão bức ta thế này thì có lẻ đành phải cho bọn chúng biết chút lợi hại thôi!

Tâm ý đã định, chàng liền lách người tránh né thế công của Lạc Kỳ, đồng thời hữu thủ ấn vào chuôi kiếm và "choang" một tiếng, bảo kiếm đã xuất ra khỏi võ. Trường kiếm tại tay, khí thế của Phương Tuyết Nghi cũng khác trước rất nhiều. Chàng ngưng thần nhìn chầm chầm Lạc Kỳ và mĩm cười, nói:

- Lạc trưởng lão, xin thứ lỗi cho vản bối vô lễ nhé!

Lời dứt, kiếm vung, hàn quang đột hiện, kiếm thế bình thủ đâm thẳng về phía Lạc Kỳ.

Dụng tâm động thủ của Lạc Kỳ chẳng qua là bức Phương Tuyết Nghi xuất kiếm mà thôi, bây giờ đối phương đã xuất kiếm thì với thân phận của lão tất nhiên là không tiện chiếm tiên cơ.

Khi Phương Tuyết Nghi xuất kiếm đâm ra thì bất giác Lạc Kỳ thất cười và thầm nghĩ:

- Chiêu kiếm bình thường thế nầy mà cũng đả thương được Ma Đao Điền Nguyên sao? Rõ ràng là Tống Phù này nói năng lung tung rồi!

Nghĩ đến đây thì đả cẩu bỗng trong tay lão cũng thuận thủ quét về phía Tuyết Nghi. Và ý nghĩ khinh địch của lão ta, cuối cùng cũng đến sự hỗ nhục to lớn.

Nguyên chiêu kiếm pháp của Phương Tuyết Nghi trông rất bình thường không có gì lạ nhưng bên trong bao hàm nhiều biết hoá ngoài khả năng tưởng tượng của Lạc Kỳ. Khi đả cẩu bỗng của lão chưa kích trúng thân kiếm thì kiếm thế của Tuyết Nghi đột nhiên trầm xuống và xoay chuyển cực kỳ nhẹ nhàng, trong chớp mắt mũi kiếm đã chuyển hướng đâm vào Hoa Cái huyệt trước ngực Lạc Kỳ.

Lạc Kỳ cảm thấy chấn động, lão vội hít một hơi rồi tung người thối lui ra sau. Nhưng trước mặt lão bóng kiếm quang đã toả ra rồi bao trùm khắp toàn thân lão.

Lạc Kỳ là một trong tứ đại trưởng lão của Cái Bang, võ công đương nhiên là bất phàm, nếu lão không có ý khinh địch mà xuất toàn lực ứng chiến thì dù Phương Tuyết Nghi có cao minh đến cở nào cũng khó có thể đánh bại lão ta trong một chiêu. Nhưng đáng tiếc là lão khinh địch, xem thường kiếm pháp tuyệt thế của Phương Tuyết Nghi, vì vậy khi Tuyết Nghi biến chiêu thì đả cẩu bỗng của lão bị chấn động mà thoát khỏi tay bay đi. Cùng lúc đó lão cảm thấy bên ngực trái lạnh buốt và kiếm thế của Tuyết Nghi biến ảo muôn trùng, không biết đâu là hư thực. Chiêu kiếm này tuy đâm không sâu nhưng cũng đũ khiến y phục lão rách toạt và huyết tươi chảy ra.

Bang chủ và mấy vị trưởng lão còn lại của Cái Bang thoạt tiên thấy Lạc Kỳ khiêu chiến mà không lên tiếng ngăn cản là có ý muốn xem trình độ kiếm thuật của Phương Tuyết Nghi đến mức nào. Khi thấy chàng xuất chiêu tầm thường thì mấy lão này cũng nghĩ như Lạc Kỳ, tức là cho rằng kiếm pháp của Tuyết Nghi quá bình thường và nghĩ Tống Phù đã khoác lác không thực, nhưng chỉ trong chớp mắt thì bốn đôi mục quang của bọn lão đều tròn xoe mà nhìn không chớp.

Thôi Đại Công buột miệng kêu lên:

- Hảo kiếm pháp!

Phương Tuyết Nghi đắc thủ nhưng không công tiếp, chàng bồng kiếm trước ngực và cung thủ nói với Lạc Kỳ:

- Tại hạ nhất thời lỡ tay, xin Lạc trưởng lão tha tội!

Lạc Kỳ nhắm mắt không nói, máu trước ngực lão vẫn theo y phục chảy ròng ròng xuống đất.

Hoắc Minh Phong thì như người tỉnh mộng, lão buông tiếng thở dài rồi nói:

- Truyền nhân của Kiếm Thần quả nhiên là bất phàm, Phương lão đệ kế thừa y bát cũng không phụ thanh uy của lệnh sư. Từ nay trong võ lâm lại xuất hiện thiếu niên kỳ sĩ, lòng ưu thời mẫn thế của lão khiếu xem ra hơi muộn rồi!

Một khối lòng đầy thành ý khiến ai nấy đều vô cùng cảm động.

Phương Tuyết Nghi vội nói:

- Bang chủ quá khen rồi!

Song mục của Cát Uy chớt hiện thần quang, lão ngữa mặt cười một tràng rồi nói:

- Tống huynh nói không sai, Liễu My Nương có thể toàn mệnh mà lui là vì Phương lão đệ không có ý giết ả mà thôi, nếu không thì trong vòng mười chiêu, ma nữ đó tất phải rơi đầu.

Tống Phù gật đầu, nói:

- Không sai, nếu Phương lão đệ có ý trừ diệt thì tự nhiên là Liễu My Nương dù muốn chạy cũng không thoát, nhưng...

Lão thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Thiên Ma Nữ không phải là Liễu My Nương nên tình thế lần nầy không đơn giản...!

Cát Uy trầm giọng nói:

- Tống huynh, tại hạ không tin là Thiên Ma Nữ mạnh hơn Liễu My Nương bao nhiêu đâu!

Tống Phù nói:

- Chuyện này tại hạ cũng chỉ nghe đồn đải là Thiên Ma Nữ khó đánh nhất trong Ngũ Ma, còn có thật sự cao minh hơn Liễu My Nương hay không thì tại hạ chưa chứng nghiệm! Nhưng...

Cát Uy liền hỏi:

- Nhưng thế nào?

Tống Phù nói tiếp:

- Một khi Thiên Ma Nữ có được thinh danh như vậy thì tất phải có chỗ hơn người!

Cát Uy cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Tống huynh cũng bị Thiên Ma Nữ làm cho vỡ mặt rồi chăng?

Tống Phù gượng cười, nói:

- Hình như Cát huynh chưa gặp ả ma nữ này phải không?

Cát Uy lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Tất nhiên là chưa! Nếu không thì trên thế gian này có tại hạ thì không có Thiên Ma Nữ!

Thần thái của lão đã lạnh lùng, ngữ khí lại thâm trầm khiến cho người nghe có cảm giác không rét mà run.

Tống Phù chau mày nói:

- Cát huynh quả nhiên là người có hào khí!

Cát Uy chợt biến sắc, lão lớn tiếng nói:

- Lẻ nào Tống huynh không tin là tại hạ có quyết định như vậy?

Tống Phù cười ha hả một tràng rồi nói:

- Không dám, tại hạ tin quá đi chứ.

Cát Uy định nói tiếp nhưng Bang chủ Hoắc Minh Phong đã lên tiếng trước:

- Các vị không cần đấu khẩu nữa, chúng ta còn nhiều chuyện quan trọng chờ thương lượng đây!

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Cát Uy:

- Cát sư đệ, có một chuyện mà ngu huynh muốn nhờ vào tài trí của sư đệ.

Cát Uy nghe Bang chủ nói có chuyện muốn nhờ mình thì vội nghiêm túc nói:

- Bang chủ có gì sai bảo, tiểu đệ xin kính tuân thượng mệnh!

Hoắc Minh phong mĩm cười, nói:

- Cục diện trước mặt đã có cao thủ như Phương lão đệ thì có lẻ chúng ta không cần suy nghĩ về lời khuyên của Trịnh đại hiệp trong việc đi Thiếu Lâm tự rồi!

Cát Uy nghe vậy thì hơi chau mày, nói:

- Chuyện này...

Lão trầm ngâm không nói ra nhưng rõ ràng là có ý bất đồng. Lúc nầy Ông Côn Luân đang giúp Lạc Kỳ băng bó vết thương nhưng bỗng nhiên lão quay lại nói với Cát Uy:

- Cát sư đệ, tiểu huynh có một câu này nhưng chẳng biết sư đệ có muốn nghe hay không?

Cát Uy liền nói:

- Sư huynh cứ nói, tiểu đệ rửa tai lắng nghe đây!

Ông Côn Luân nói:

- Tại sao sư đệ không hỏi xem Phương lão đệ và Trịnh đại hiệp có quan hệ gì?

Cát Uy nghe vậy thì tỉnh ngộ, lão định tương vấn thì Phương Tuyết Nghi đã lên tiếng:

- Trịnh đại hiệp chính là đại bá của vản bối!

Hoắc Minh Phong hỏi lại:

- Trịnh Đại Cương là bá phụ của lão đệ ngươi à?

Tuyết Nghi nói:

- Không sai!

Hoắc Minh Phong ngẫn người giây lát rồi nói:

- Nói vậy lão đệ ngươi và Phương Nhị hiệp - Phương Thiên Thành là người một nhà rồi!

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Không sai!

Chàng nghe đến tên Phương Thiên Thành thì bất giác cảnh tượng hung hiểm bên ngoài thành Gia Định lại hiện ra trong đầu, do vậy nên chàng mới do dự một lúc rồi mới trả lời Hoắc Minh Phong.

Cát Uy mục kiến tình cảnh này nên trong lòng bất giác máy động, lão buột miệng hỏi:

- Phương lão đệ, Phương Nhị hiệp là người thế nào của ngươi?

Phương Tuyết Nghi miễn cưởng nói:

- Là đại bá!

Cát Uy nhận ra thần thái của chàng rất khác so với lúc gọi Trịnh Đại Cương là đại bá nên trong lòng lão càng sinh nghi, lão có ý muốn hỏi cho rõ nhưng không tiện khai khẩu.

Bởi lẻ chuyện này đã vượt ra ngoài luân lý thường tình, một khi hỏi đến e sẽ gây thêm phiền phức không đáng có, vã lại Phương Tuyết Nghi đã vì Trịnh Đại Cương mà hiện thân thì tất nhiên chàng không phải là hạng bất nghĩa, còn sự lạnh lùng của chàng đối với Phương Thiên Thành tất phải có lý do bên trong.

Chợt nghe Hoắc Minh Phong cười lớn rồi nói:

- Phương lão đệ là điệt tử của Phương Thiên Thành chăng?

Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Không sai!

Rõ ràng là chàng rất có ác cảm với Phương Thiên Thành nên khi trả lời chàng không muốn nói thêm một câu nũa chữ nào nữa. Và sự lạnh lùng này của chàng cũng khiến cho Hoắc Minh Phong phải ngạc nhiên. Tuy nhiên vị Bang chủ này cũng không tiện hỏi mà chỉ thầm nghĩ:

- Hài tử này làm sao thế nhỉ? Tại sao hắn lại tõ ra kém thân thiết đối với đại bá của mình, trong khi đó lại tỏ ra khá thân thiết với vị đại bá khác họ?

Hoắc Minh Phong nghĩ đến đây thì đã nghe Cát Uy hỏi:

- Phương lão đệ, Trịnh Đại Cương đã là đại bá của lão đệ ngươi thì có lẻ ngươi rất hiểu tính cách của hắn phải không?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tuy tại hạ chỉ gần gửi Trịnh đại bá lúc còn nhỏ nhưng tại hạ vẫn biết và rất kính phục sự chân thực nhiệt tình và lòng trung nghĩa lỗi lạc của đại bá!

Cát Uy mĩm cười, nói:

- Nói vậy là Phương lão đệ rất đồng ý với cách nhìn của Cát mỗ về Trịnh đại hiệp?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Cách nhìn của lão tiền bối quả nhiên không sai! Với tính cách của Trịnh đại bá thì dù đao kiếm kề bên cổ cũng không thể có chuyện tham sinh uý tử!

Cát Uy khoan khoái cung thủ nói với Hoắc Minh Phong:

- Bang chủ, những lời Phương lão đệ vừa nói đã chứng minh Trịnh Đại Cương không phải là

hạng tham sanh uý tử, bám danh cầu mạng, xin Bang chủ khi đến Thiếu Lâm tự cho mang theo sự phẫn nộ nhất thời.

Hoặc Minh Phong cả cười rồi nói:

- Cát sư đệ, ngu huynh xin tâm lảnh lòng tốt của ngươi...

Lão hơi ngừng lại rồi bỗng nhiên thở dài một hồi, đoạn nói tiếp:

- Xưa nay trong Cái Bang không có kẻ lui bước trước nguy nan, nhưng ba vị huynh đệ đã khuyên như thế thì ta làm sao không nghe? Nhưng quả thật là chuyện này rất khó xử đây!

Ông Côn Luân lên tiếng:

- Bang chủ, tiểu đệ có một câu này nhưng nói ra xin Bang chủ chớ trách nhé!

Hoắc Minh Phong nói:

- Có điều gì cứ nói thẳng ra, ngu huynh làm sao lại trách chứ?

Ông Côn Luân nói:

- Chuyện Thiếu Lâm tự, Bang chủ nên tuỳ cơ hành sự mới phải, sư huynh là chủ một bang nên không thể có cái dũng cảm của kẻ thất phu!

Hoắc Minh Phong trầm ngâm một lát rồi nói:

- Xem ra dù ngu huynh không đồng ý cũng không được rồi!

Thôi Đại Công chợt cung thủ, nói:

- Bang chủ có minh kiến này thật là phúc cho bản bang.

Lão nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp:

- Bang chủ có chỉ thị gì không?

Ngữ khí câu này khiến cho Hoắc Minh Phong nghe cũng giật mình, lão hỏi lại:

- Sư huynh có điều gì muốn nói chăng?

Thôi Đại Công nói:

- Không sai!

Lão chỉ qua Phương Tuyết Nghi và Tống Phù rồi nói tiếp:

- Hai vị này phạm vào đại kỵ của bản bang là nghe lén chuyện trưởng lão bản bang tập hội, chiếu theo luật thì phải trừng trị, chẳng hay Bang chủ định thế nào?

Lão đề xuất vấn đề nan giải này khiến Hoặc Minh Phong bất giác cảm thấy khó xử nên nhất thời không biết trả lời thế nào. Chiếu theo quy luật của Cái Bang thì rõ ràng Tống Phù và Phương Tuyết Nghi đã phạm vào đại kỵ, hình phạt thấp nhất là bọn họ phải tự thân đến tổng đàn mà tạ tội với tổ sư của Cái Bang. Nhưng lúc nầy Hoắc Minh Phong đã biết Phương Tuyết

Nghi là hậu nhân của Kiếm Thần Trần Hy Chính thì làm sao lão có thể nói ra điều đó được?

Còn Tống Phù, khi nghe Thôi Đại Công nói vậy thì bất giác mĩm cười, Phương Tuyết Nghi hơi ngạc nhiên và thầm nghĩ:

- Tại sao lão ăn mày lại nhắc đến chuyện này? Lẻ nào bọn họ muốn liên thủ đối phó với ta thật sao?

Thì ra Phương Tuyết Nghi hiểu lầm là Thôi Đại Công vì muốn bảo vệ Lạc Kỳ và vản hồi thanh danh cho Cái Bang nên mới đề xuất ra chuyện này.

Chàng còn đang suy nghĩ thì chợt nghe Cát Uy nói:

- Bang chủ, quy định nầy là do sư tổ lập ra nên chúng ta không thể bất tuân!

Rõ ràng lão này lại thêm dầu vào lửa.

Hoắc Minh Phong gượng cười, nói:

- Đại sư huynh và Cát sư đệ nói không sai, chỉ có điều...

Lạc Kỳ đứng từ xa, bỗng nhiên lên tiếng:

- Bang chủ, quyết định này không thể bải bõ từ đời Bang chủ đấy nhé!

Phương Tuyết Nghi không biết phạm đại kỵ như vậy sẽ bi trị tội thế nào nên chàng lớn tiếng nói:

- Hoắc Bang chủ, Lạc trưởng lão nói không sai, Bang chủ không thể làm mất uy danh của Cái Bang từ bao đời này, còn Phương mỗ cũng không muốn chạy tội mạo phạm, xin Bang chủ cứ nói ra xem Phương mỗ phải chịu tội như thế nào?

Hoắc Minh Phong hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Phương lão đệ, chuyện này lão khiếu hoá ta thật là khó xử rồi! Thử nghĩ Trần đại hiệp là đại ân nhân của bản bang thì lão khiếu hoá ta làm sao có thể nói đến hai chữ trị tội đối với lão đệ ngươi?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Tại hạ xin tâm lảnh thịnh tình của bang chủ! Nhưng nếu vì tại hạ mà loạn gia pháp của quý bang thì há chẳng phải đưa Bang chủ vào chỗ phản lại quy bang sao? Huống hồ mấy vị trưởng lão này chắc gì sẽ bõ qua cho bang chủ?

Tuyết Nghi đã bắt đầu tức khí và Hoắc Minh Phong cũng nhận biết được điều đó, nhưng sự việc có hai cái khó nên nhất thời lão chẳng biết phải lựa chọn thế nào. Lúc nầy Tống Phù bèn thản nhiên mĩm cười rồi nói:

- Phương lão đệ, ngươi tự nhận tội thật khiến lão phu chẳng vừa lòng tí nào.

Phương Tuyết Nghi gượng cười nói:

- Tống lão, chúng ta phạm vào bang quy của người ta, nếu không nhận tội thì lẻ nào còn có biện

pháp gì khác?

Tống Phù phá lên cười rồi nói:

-Đương nhiên là có!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tống lão thử nói ra xem?

Tống Phù nói:

- Lão phu có thể nói ra nhưng chỉ sợ là ngươi không chịu thực hiện thôi!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vản bối thực hiện hay không, Tống lão chẳng cần nói quá sớm như vậy, biết đâu vản bối sẽ đồng ý thử một lần cũng không chừng!

Tống lão liền nhìn qua Hoắc Minh Phương rồi nói:

- Thực ra chỉ cần lão đệ ngươi dùng võ công thắng được nhân vật từ hàng trưởng lão trở lên trong Cái Bang bọn họ thì chuyện trị tội có thể được miễn rồi! Lão đệ, ngươi xem thử có thể động thủ với bọn họ không?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lúc rồi hỏi Hoắc Minh Phong:

- Hoắc bang chủ, lời Tống lão vừa nói có thật không?

Hoắc Minh Phong gật đầu, nói:

- Không sai, khi sư tổ của bản bang lập ra bang quy cũng từng nghĩ đến điều nầy, nếu có nhân vật nào võ công trác tuyệt mà phạm vào cấm kỵ thì không thể vì chuyện nhỏ như vậy mà làm hao tổn thực lực toàn bang. Do đó mới có quyết định đặc biệt là, phàm kẻ nào thắng được trưởng lão của Cái Bang thì vị trưởng lão bị đánh bại sẽ chịu tội thay cho kẻ phạm cấm kỵ.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Nếu như lão ta nói là Cái Bang có quy định này thật thì Thôi Đại Công hà tất phải đề xuất chuyện này? Lạc Kỳ là bại tướng trong tay ta, nếu phải chịu tội thì Lạc Kỳ phải chịu tội thay ta mới đúng!

Chàng suy nghĩ như thế nhưng chàng đâu ngờ rằng Thôi Đại Công đề xuất ra chuyện này chính là muốn đối phó với Lạc Kỳ. Và dường như lúc nầy Hoắc Bang chủ mới hiểu ra dụng tâm của Thôi Đại Công nên lão nhìn qua Lạc Kỳ và nói:

- Bang chủ có điều chi chỉ giáo?

Hoắc Minh Phong nói:

- Vừa rồi ngươi đã thua Phương lão đệ phải không?

Lạc Kỳ sững người, lão ấp úng nói:

- Chuyện này...thua thì tiểu đệ thua rồi nhưng thua mà không phục.

Thôi Đại Công phá lên cười rồi tiếp lời:

- Sao lại bất phục? Lẻ nào ngươi muốn tái chiến một trận nữa?

Lạc Kỳ quét mục quang thâm trầm nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi nói:

- Nếu tiểu đệ biết trận chiến đó liên quan đến chuyện phạm cấm kỵ thì tiểu đệ đã không có ý khinh địch rồi!

Hoắc Minh Phong nói:

- Lạc sư đệ, con người quý ở chỗ tự biết mình, kiếm pháp của Trần đại hiệp há có phải là võ công mà ngươi và ta có thể phá giải được...

Lời chưa dứt thì lão buông tiếng thở dài rồi nhắm mắt lại.

Lạc Kỳ lạnh lùng tiếp lời:

- Bang chủ, tiểu đệ muốn vì thanh danh của bản bang mà tử chiến với Phương thiếu hiệp một trận!

Hoắc Minh Phong tròn xoe song mục, lão đang định nói thì đã nghe Phương Tuyết Nghi lên tiếng:

- Nếu Lạc trưởng lão bất phục thì cứ việc xuất thủ lần nữa vậy!

Lạc Kỳ lạnh lùng tiếp lời:

- Lão phu đang muốn quyết chiến một trận với người đây!

Phương Tuyết Nghi liếc nhìn qua Hoắc Minh Phong và nói:

- Bang chủ, xin thứ lỗi cho vản bối vô lễ nhé!

Nói đoạn chàng rút kiếm chỉ về phía Lạc Kỳ và nói tiếp:

- Lạc trưởng lão, mời!

Lạc Kỳ lập tức huy động đả cẩu bổng, lão quát lớn một tiếng rồi bổ nhào về phía Phương Tuyết Nghi. Lạc Kỳ có ý dồn đối phương vào tử địa nên thế công cực kỳ hung hiểm khiến quần hùng quan chiến đều kinh tâm động phách. Thế nhưng Phương Tuyết Nghi vẫn tỏ ra ung dung, chàng vận kiếm lên xuống một cách nhẹ nhàng để chống đở.

Hoắc Minh Phong thấy vậy thì thất kinh và ngầm kêu hoảng hốt, bởi lẻ lực đạo trên đả cẩu bổng của Lạc Kỳ có đến vài trăm cân, trường kiếm của Tuyết Nghi là loại binh khí nhẹ, nếu chống đở trực tiếp với đả cẩu bổng thì quả thực là một hành động bất trí. Tuy vậy, nhưng Hoắc Bang chủ lại không thể nói ra, thứ nhất là vì thân phận Bang chủ của lão, thứ hai Phương Tuyết Nghi vốn là người ngoài, nếu lão giúp người ngoài thì há chẳng bị các vị trưởng lão còn lại nghi ngờ sao?

Lúc nầy mấy vị trưởng lão cũng cực kỳ khẩn trương, chỉ có Tống Phù vì hiểu rõ sự cao thấp của Tuyết Nghi nên lão thản nhiên mĩm cười rồi nói với Hoắc Minh Phong:

- Hoắc Bang chủ, bỗng pháp của Lạc trưởng lão tuy uy mãnh nhưng lại không có sự khéo léo, sợ rằng Phương lão đệ sẽ chiếm hết tiên cơ trong chiêu này thôi!

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì động lòng, lão chưa kịp xoay chuyển ý nghĩ thì đã nghe Phương Tuyết Nghi lớn tiếng nói:

- Nhu có thể khắc cương, Lạc trưởng lão thua chiêu này thì có lẻ vẫn bất phục thôi!

Chàng vừa dứt lời thì quả nhiên đả cẩu bỗng của Lạc Kỳ lại thoát khỏi tay bay đi!

Nguyên trường kiếm của Phương Tuyết Nghi tuy nhẹ nhàng nhưng cực kỳ ảo diệu, chàng dùng xảo công tứ lạng bạt thiên cân, trường kiếm thuận thế kéo dài rồi đẩy đả cẩu bỗng của Lạc Kỳ bay ra ngoài năm thước.

Lạc Kỳ thất sắc, lão không nói một lời mà dịch bước đến nhặt đả cẩu bỗng rồi chậm rải tiến về phía Phương Tuyết Nghi.

Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Lạc trưởng lão, lần nầy lão phải cẩn thận đấy nhé, tại hạ đã nhường lão công trước ba chiêu. Bây giờ xin công lại lão một thức nhé!

Lời vừa dứt thì trường kiếm chợt trầm xuống rồi bất ngờ đâm thẳng tới trước.

Lạc Kỳ biết kiếm chiêu của đối phương biến hoá khôn lường, chiêu thức tinh diệu, tuyệt không phải là loại võ công dễ phá giải, duy chỉ có một cách để thủ thắng là dựa vào nội công thâm hậu mà đánh lui đối phương mà thôi. Do vậy, trường kiếm của Tuyết Nghi vừa phát ra thì lão lập tức vung đả cẩu bỗng quét mạnh tới trước. Trường kiếm và đả cẩu bỗng gần va chạm vào nhau thì đột nhiên Phương Tuyết Nghi xoay chuyển thân hình bằng nữa bước chân vô cùng nhanh, cùng lúc trường kiếm xuyên qua bóng ảnh trùng trùng mà đi. Tiếp theo đó là một tiếng kêu đau đớn của Lạc Kỳ, y phục trước ngực lão ta rách toạt, máu tươi lấm thấm chảy ra. Nếu Phương Tuyết Nghi không có lòng trung hậu thì Lạc Kỳ đã sớm bõ mạng tại đương trường bởi chiêu kiếm này rồi.

Hoắc Minh Phong vô cùng kinh hải, lão buột miệng kêu lên:

- Phương lão đệ, xin hạ thủ lưu tình...

Thì ra lão sợ Phương Tuyết Nghi tuổi trẻ khí thịnh, trong lúc phẫn nộ nhất thời mà lấy mạng Lạc Kỳ.

Phương Tuyết Nghi cười ha hả rồi nói:

- Bang chủ yên tâm, tại hạ tuy lỗ mãng nhưng không xem mạng người như cỏ rác đâu.

Chàng hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Tống Phù:

- Tống lão, vản bối đã đánh bại một vị trưởng lão của Cái Bang, chẳng hay tội phạm cấm kỵ có thể miễn trừ được chưa?

Chàng không hỏi Hoắc Minh Phong mà hỏi Tống Phù, đây cũng chính là chỗ nhân đạo trong tính cách của chàng.

Tống Phù cả cười và nói:

- Ý Hoắc huynh thế nào?

Hoắc Minh Phong thở dài rồi nói:

- Kỳ thực Phương lão đệ không cần xuất thủ lần thứ hai, tại hạ cũng buộc Lạc sư đệ chịu tội cho Phương lão đệ rồi!

Tống Phù tiếp lời:

- Hoắc Bang chủ quả nhiên là người sáng suốt.

Lúc nầy Thôi Đại Công cung thủ nói:

- Bang chủ, Lạc sư đệ đã chịu tội thay cho Phương thiếu hiệp, vậy sao Bang chủ không lập tức hạ lệnh cho hắn hồi bang lảnh tội?

Hoắc Minh Phong liếc nhìn Lạc Kỳ đang be bét máu và nói:

- Đại sư huynh, sợ rằng thương thế của Lạc sư đệ không nhẹ đâu!

Thôi Đại Công nói:

- Chút thương thế ngoài da thịt thì có đáng gọi là gì? Phương thiếu hiệp có lòng nhân từ nên chỉ điểm mà thôi, Bang chủ không cần bận tâm!

Hoắc Minh Phong trầm ngâm một lát rồi nói:

- Lạc sư đệ, thương thế của ngươi có nặng lắm không?

Lạc Kỳ vốn có ý giả vờ nhưng biết là không thể qua mắt Thôi Đại Công nếu đành lắc đầu, nói:

- Đại sư huynh đã nói rồi, chỉ là chút thương thế da thịt mà thôi.

Nói đoạn lão tự lấy trong người ra một viên dược hoàn rồi nhai nhỏ đấp vào miệng vết thương.

Hoắc Minh Phong khẻ gật đầu và quay sang nói với Thôi Đại Công:

- Đại sư huynh, chuyến đi Thiếu Lâm tự trước mặt tất phải cần dùng nhân lực, nếu Lạc sư đệ trở về há chẳng phải là thiếu đi một danh thủ sao?

Thì ra Hoắc Minh Phong muốn giữ Lạc Kỳ lại để đối phó với bọn ma đầu. Nhưng Thôi Đại Công trầm sắc diện, nói:

- Bang chủ, tiểu huynh có một câu này, nói ra mong Bang chủ chớ trách nhé!

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói:

- Đại sư huynh có điều gì cứ nói.

Thôi Đại Công nói:

- Trước lúc Phương thiếu hiệp xuất hiện thì quả thực chúng ta thế cô lực mõng và không thể

thiếu một hảo thủ như Lạc sư đệ, nhưng tình hình trước mặt đã khác rồi, hiện giờ đã có Phương thiếu hiệp thì dù toàn bộ bốn người chúng ta cùng đi cũng chẳng ngại việc gì!

Hoắc Minh Phong chau mày nói:

- Chuyện này...

Cát Uy bỗng lạnh lùng tiếp lời:

- Bang chủ, đại sư huynh nói không sai, Lạc sư huynh nên hồi bang lãnh tội thôi!

Hoắc Minh Phong chẳng biết làm thế nào nên đành thở dài một hơi rồi nói:

- Đã như vậy thì Lạc sư đệ nên hồi bang thôi!

Lúc nầy thần sắc của Lạc Kỳ trông rất quái dị, rõ ràng là lão không muốn nhưng không thể không tỏ thái độ cung kính chờ lệnh.

Hoắc Minh Phong nhìn qua lão ta bằng ánh mắt ái ngại và nói:

- Những gì đại sư huynh vừa nói, ngươi nghe cả rồi chứ?

Lạc Kỳ hơi do dự một lát rồi nói:

- Tiểu đệ đã nghe!

Hoắc Minh Phong nói:

- Ngươi nhanh chóng hồi bang rồi quỳ trước tượng thần sư tổ hối lỗi mười ngày!

Lạc Kỳ ngạc nhiên hỏi lại:

- Những mười ngày à?

Hoắc Minh Phong nghiêm túc nói:

- Không sai!

Lạc Kỳ nói:

- Bang chủ, chiếu theo giới luật của sư phụ thì chỉ cần ba ngày thôi mà!

Hoắc Minh Phong lạnh lùng nói:

- Chịu tội ba ngày là đối với ngoại nhân, nếu người trong bản bang chịu tội thay thì phải mười ngày!

Lạc Kỳ buồn bả nhìn Thôi Đại Công, Cát Uy và Ông Côn Luân một lượt, lão nhặt đả cẩu bỗng lên rồi cung thủ nói với Hoắc Minh Phong:

- Bang chủ hạ lệnh, thuộc hạ không dám bất tuân, chẳng hay khi nào tiểu đệ lên đường?

Hoặc Minh Phong nói:

- Lên đường ngay lập tức, không được chậm trễ!

Lạc Kỳ vâng một tiếng rồi lập tức quay người cất bước ra khỏi đại điện của Quan Vương miếu.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Trông thần thái không vui của lão ta thì rõ ràng là lão không muốn bõ đi, nhưng tại sao lão ta lại không muốn bõ đi chứ?

Nhất thời chàng cảm thấy có điều gì đó bất ổn những gì chỉ có điều là chàng nghĩ không ra nguyên nhân bên trong mà thôi.

Thôi Đại Công nhìn bóng Lạc Kỳ dần khuất rồi bỗng nhiên nói với một thiếu niên ngoài hành lang:

- Ngao nhi vào đây!

Thiếu niên uy mãnh tên là Đoản Ngao lập tức đáp một tiếng rồi chạy vào. Hắn cung kính hành lễ với Thôi Đại Công và nói:

- Đại bá có điều chi chỉ giáo?

Thôi Đại Công nói:

- Bám theo sau Lạc sư thúc của ngươi để xem thử hắn đi đâu?

Đoản Ngao nói:

- Đệ tử phải luôn theo sau Lạc sư thúc chăng?

Thôi Đại Công nói:

- Không sai!

Đoản Ngao đáp:

- Tuân mệnh!

Rồi định quay người bõ đi. Nhưng Hoắc Minh Phong liền gọi lại:

- Ngao nhi, khoan đã!

Lão quay sang nói với Thôi Đại Công:

- Đại sư huynh, chẳng hay sư huynh bảo Ngao nhi theo dỏi Lạc sư đệ là có dụng ý gì vậy?

Thôi Đại Công ấp úng:

- Chuyện này... Chuyện này...

Lão quét mục quang nhìn qua Tống Phù và Tuyết Nghi rồi nói tiếp:

- Bang chủ, ngu huynh sợ Lạc sư đệ nhất thời phẫn nộ mà loạn tâm trí, giữa đường hắn gặp phải thuộc hạ Thiên Ma Nữ thì tất sẽ xuất tận lực ứng phó, có Ngao nhi ngầm theo sau hộ tống thì chẳng phải là sẽ yên tâm hơn sao?

Dường như Hoắc Minh Phong biết Thôi Đại Công nói không thật nhưng lão không hỏi thêm mà gật đầu, nói:

- Đại sư huynh lo lắng cũng có lý!

Lão mĩm cười rồi quay sang nói với Đoản Ngao:

- Cẩn thận hộ tống Lạc sư thúc, năm ngày sau đến Thiếu Lâm tự phục mệnh nhé!

Đoản Ngao cung kính hành lễ rồi quay người bước đi.

Lúc nầy Tống Phù mới cười ha hả một tràng rồi nói:

- Thôi huynh quả nhiên là người suy nghĩ chu đáo, nhân vật đứng đầu trưởng lão Cái Bang đích thực là có chỗ hơn người!

Thôi Đại Công nghe vậy thì biến sắc lão nói:

- Tống huynh quá khen.

Cát Uy lạnh lùng hừ một tiếng rồi tiếp lời:

- Tống huynh, đây là chuyên riêng của bản bang, tốt nhất là Tống huynh đừng nhúng tay vào!

Nguyên Thôi Đại Công bảo Đoản Ngao theo sau Lạc Kỳ là có ý nghi ngờ Lạc Kỳ, cho rằng khả năng lão này sẽ phản bang mà đầu hàng ma nữ, bằng vào sự tinh minh của mình, Tống Phù đã phán đoán được điều đó nên vừa rồi dùng lời nói khéo với Thôi Đại Công. Nhưng Cát Uy cũng hiểu được thâm ý của Tống Phù nên nhắc nhở lão nầy chớ quan tâm đến chuyện người khác.

Tống Phù chớp chớp song mục rồi mĩm cười, nói:

- Đương nhiên! Đương nhiên! Tại hạ thật quá nhiều chuyện.

Bang chủ Hoắc Minh Phong là người cương trực, lão nghe ba người nói qua nói lại đầy hàm ý thì bất giác biến sắc và kêu lên:

- Đại sư huynh nói gì thế? Lẻ nào Lạc sư đệ…

Rõ ràng là lão không tin nhưng vừa nói đến đây thì bất giác dừng lại.

Thôi Đại Công thở dài một hồi rồi nói:

- Bang chủ, không phải tiểu huynh quá đa nghi, nhưng quả thực là hành động của Lạc sư đệ quá sức kỳ lạ!

Hoắc Minh Phong nói:

- Đại sư huynh, Lạc sư đệ thọ ân dưỡng dục dạy bảo hơn nữa đời của ân sư, lẻ nào hắn trở thành người vong ân bội nghĩa, phản lại bản bang?

Cát Uy tiếp lời;

- Bang chủ, trong ngôn từ của Lạc sư huynh ngầm có ý khiêu khích phân chia tình cảm giữa Bang chủ và mọi người, dù Lạc huynh không có ý phản bang thì cũng đã mang tâm bội nghĩa

rồi!

Hoắc Minh Phong nói:

- Như vậy cũng chẳng cần phái Ngao nhi đi giám sát hắn!

Thôi Đại Công lớn tiếng nói:

- Bang chủ, uy vong của bản bang trong võ lâm không kém bát đại môn phái khác, sở dĩ có được điều đó là vì bản bang có đệ tử nhiều nhất, phức tạp nhất nhưng không có đồ bất tiểu làm chuyện xấu xa bại hoại!

Hoắc Minh Phong nói:

- Sư huynh nói rất đúng!

Thôi Đại Công tiếp lời:

- Bang chủ có biết đạo lý bên trong chuyện này như thế nào không?

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói:

- Vì bang quy của bản bang nghiêm túc, giữa lớn và nhỏ tuy thân như thủ túc nhưng không loạn, vì vậy mà ai ai cũng đều trọng thi uy danh của bản bang!

Thôi Đại Công nói:

- Bang quy đã nghiêm thì một khi có khả năng tất phải lập tức truy tội cũng để điều tra cho ra nguyên nhân!

Hoắc Minh Phong chợt biến sắc, lão bước đến trước Thôi Đại Công cung thủ xá dài và nói:

- Đại sư huynh quả nhiên rất sáng suốt, xin nhận tiểu đệ một lễ!

Lão nhìn qua Cát Uy và nói tiếp:

- Cát sư đệ, đối với chuyện này quả nhiên ngu huynh rất khinh suất, ngày sau sư đệ hãy thường xuyên nhắc nhở ta nhé!

Cát Uy mĩm cười, nói:

- Bang chủ, đó là trách nhiệm của tiểu đệ mà.

Tống Phù thấy bọn họ khách khách khí khí với nhau thì bật cười rồi nói:

- Bang chủ đại lược hùng tài, mấy vị trưởng lão lại hành sự cẩn thận, ngày Cái Bang phát dương quảng đại có lẻ không còn xa, lão phu có thể chờ xem được rồi!

Cát Uy mĩm cười, tiếp lời:

- Bang chủ, chúng ta đã ra lệnh cho đệ tử chuẩn bị rượu thịt, chẳng hay có thể dọn lên không?

Hoắc Minh phong liền nói:

- Mau dọn lên, dọn lên, hôm nay huynh rất cao hứng muốn cùng Tống huynh và Phương lão đệ uống cho khoái khẩu một bửa.

Cát Uy bước ra dặn dò một tên đệ tử Cái Bang, một thoáng sau thì đã có một mâm rượu dọn lên.

Ẩm thực Cái Bang không phải sơn hào hải vị gì nhưng thủ pháp chế biến rất tinh vi nên thức ăn rất hấp dẫn. Nguyên liệu chẳng qua là một con gà và mấy con rắn nhưng trên bàn rượu có không dưới mười món.

Năm lão một thiếu vừa ăn uống vừa đàm đạo mãi đến canh năm mới thôi. Mọi người toạ thiền điều tức tại Quan Vương Miếu chờ trời sáng tỏ thì vào thành hội họp với An Tiểu Bình, Chu Hạo rồi nhắm Thiếu Lâm tự mà tiến bước.

Chiều hôm đó, quần hùng đã kéo đến Thiên Phúc, địa môn của Thiếu Lâm và thấy có bốn tăng lữ tiến ra vừa như nghênh tiếp vừa như cản đường. Bọn họ không nói một lời nhưng cũng không cho hành nhân đi qua.

An Tiểu Bình ngạc nhiên bèn hỏi Tống Phù:

- Tống lão, mấy hòa thượng này làm sao vậy?

Tống Phù nói:

- Bọn ta chưa nói rõ nên tự nhiên là bọn họ không yên tâm rồi!

Lời vừa dứt thì lão tiến bước lên trước định tương vấn nhưng đã nghe Cát Uy cướp lời, nói:

- Các vị đại sư có phải là đệ tử môn hạ của Thiếu Lâm không?

Bốn tăng nhân trung niên đưa mắt nhìn nhau rồi tăng nhân cao ốm đứng bên trái chấp tay niệm phật hiệu, nói:

- Không sai, bọn bần tăng là đệ tử của Thiếu Lâm, chẳng hay các vị thí chủ xưng hô thế nào?

Cát Uy nói:

- Lão phu là Âm Dương Thủ Cát Uy của Cái Bang, vị nầy là Hoắc bang chủ của ban bang!

Tăng nhân chau mày hỏi lại:

- Hoắc Bang chủ à?

Cát Uy biến sắc, lão nộ khí quát lớn;

- Hòa thượng, ngươi không tin chăng?

Tăng nhân chấp tay, nói:

- Đích thực là bần tăng không tin!

Cát Uy nộ khí hừ một tiếng rồi nói:

- Hòa thượng, ngươi nói năng với trưởng bối phải cẩn thận một chút đấy nhé!

Tăng nhân nay bỗng nhiên phá lên cười một tràng sang sảng rồi nói:

- Thí chủ tự xưng là trưởng bối, chẳng hay là dựa vào điều gì vậy?

Cát Uy càng điên tiết, lão lạnh lùng nói:

- Bằng vào sự giao tình giữa lão phu và Nhập Phàm đại sư!

Tăng nhân chợt biến sắc, hắn nói:

- Thí chủ, xin hỏi trong võ lâm có mấy vị Bang chủ Cái Bang vậy?

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì giật mình, lão buột miệng nói:

- Đương nhiên chỉ có mỗi lão phu là Bang chủ Cái Bang!

Hòa thượng lắc đầu, nói:

- Không giống rồi!

Thôi Đại Công không nhịn được, lão quát lớn:

- Hòa thượng to gan, ngươi dám vô lễ như thế à? Nhập Vân Chưởng môn của quý tự nói chuyện với Bang chủ ta cũng không dám to gan như thế!

Hòa thượng cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Nói rất hay, nhưng đáng tiếc là các vị đến muộn một bước rồi!

Phương Tuyết Nghi thấy tình thế như vậy thì kinh ngạc thầm nghĩ:

- Xưa nay thanh quy giới luật của Thiếu Lâm tự vang danh khắp thiên hạ, bây giờ chứng kiến thì thật là khác lạ.

Nghĩ đoạn chàng buột miệng hỏi:

- Sao ai đến muộn? Phải chăng Thiên Ma Nữ đã khống chế bọn họ?

Hòa thượng nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi cười nhạt, nói:

- Thiếu Lâm tự là nơi nào mà Thiên Ma Nữ có thể khống chế bọn ta chứ?

Cát Uy tiếp lời:

- Thế ngươi nói đến muộn là có ý gì?

Hòa thượng nói:

- Tối hôm qua Hoắc Bang chủ của Cái Bang đã đến tệ tự rồi!

Hòa thượng vừa dứt lời thì bọn Hoặc Minh Phong đều bất giác rùng mình, toàn thân ngơ ngẩn như pho tượng!

Hồi 30 - Thiếu Lâm Kinh Biến

Bang chủ Cái Bang - Hoắc Minh Phong kêu thất thanh:

- Sao lại có chuyện như thế?

Thôi Đại Công cũng tiếp lời:

- Đại hoà thượng, ngươi nói thật không?

Hòa thượng chấp tay, nói:

-Đệ tử phật môn đương nhiên là không dám nói dối lừa người!

Cát Uy dịch mục quang nhìn qua Hoắc Minh Phong và nói:

- Bang chủ, xem ra quả thực là có người làm khó bản bang rồi!

Hoắc Minh Phong nói:

- Khá lắm! Bản toà cũng muốn xem kẻ đó là nhân vật nào?

Lão quét đôi tinh quang nhìn qua bốn hòa thượng rồi nói tiếp:

- Đương kim thế gian chỉ có một Bang chủ Cái Bang là Hoắc mỗ, phiền các vị đại sư mau thông báo với Nhập Vân Chưởng môn, nói rằng có Hoắc mỗ theo hẹn mà đến!

Hòa thượng cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Chuyện này mới thật là kỳ quái.

Hòa thượng có thân hình lực sĩ đứng bên cạnh tiếp lời:

- Không sai, chuyện này quả thất rất kỳ quái, trông mấy vị này khí thế bất phàm, không giống hạng người bại hoại.

Hòa thượng ốm gật đầu, nói:

- Sư đệ, chúng ta phải thương lượng một chút.

Hòa thượng to lớn nói:

- Sư huynh, chúng ta có cần đi thông báo không? Có thể... Có hiểu lầm trong chuyện này rồi!

Hòa thượng ốm trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hiểu lầm thì chưa chắc nhưng tất nhiên là có thật có giả rồi!

Hòa thượng to lớn phá lên cười rồi nói:

- Ai là thật?

Hòa thượng ốm lắc đầu, nói:

- Ai mà biết được?

An Tiểu Bình không nhịn được nên lớn tiếng nói:

- Đương nhiên vị nầy là thật rồi! Lẻ nào các vị không có mắt?

Hòa thượng to lớn nói:

- Tiểu thí chủ là đồng bọn với bọn họ thì làm sao nói bần tăng tin được?

An Tiểu Bình nói:

- Vậy làm thế nào đại sư mới tin?

Hòa thượng ốm mĩm cười, nói:

- Rất đơn giản, các vị lui xuống núi chờ Chưởng môn của bỗn tự điều tra rõ mọi chuyện rồi hãy trở lên.

Hoắc Minh Phong nộ khí quát lớn:

- Nói bậy! Làm sao có kẻ giả mạo lão phu được? Chỉ sợ rằng các ngươi rắp tâm làm khó người khác đấy thôi!

Hòa thượng to lớn nói:

- Thí chủ xem tăng nhân của Thiếu Lâm tự như hạng bại hoại trên giang hồ chăng?

An Tiểu Bình lạnh lùng tiếp lời:

- Ta thấy cũng chẳng khác là bao!

Hòa thượng ốm nghiêm túc nói:

- Tiểu thí chủ to gan khinh thị tăng lữ của Thiếu Lâm tự mà không sợ thanh quy giới luật của bỗn tự trừng trị chăng?

An Tiểu Bình thản nhiên nói:

- Thanh quy giới luật của các vị thì có can hệ gì đến ta?

Hòa thượng ốm nói:

- Buộc thí chủ vào bỗn tự lãnh tội, sao lại nói vô can?

An Tiểu Bình nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói:

- Phương huynh, chuyện này thật không?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Vị đại sư này nói không sai, Thiếu Lâm tự lãnh đạo võ lâm nên đích thực là không cho phép người ngoài vu tội cho mình!

An Tiểu Bình nói:

- Phương huynh, nếu tại hạ không nhận tội thì sao?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tăng lữ Thiếu Lâm sẽ truy bắt hiền đệ!

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Bọn họ muốn truy bắt à? Dựa vào bốn hòa thượng chẳng ra gì này chăng?

Phương Tuyết Nghi biết là nàng thuận miệng nói ra một cách vô tâm nhưng như thế là đắc tội với tăng lữ Thiếu Lâm tự rồi. Do vậy, chàng đành gượng cười, nói:

- Hiền đệ, chúng ta là khách từ xa tới, tốt nhất là chớ làm cho chủ nhân tức giận mới phải!

An Tiểu Bình trầm ngâm một lát rồi bỗng nhiên phá lên cười khanh khách một tràng rồi nói:

- Phương huynh, nếu không muốn tiểu đệ gây sự thì cứ để mặc bọn họ vậy!

Tuyết Nghi chỉ mĩm cười mà không nói gì thêm.

Lúc nầy Thôi Đại Công hắng giọng rồi nói với bốn vị hòa thượng:

- Trong thiên hạ chỉ có một Bang chủ Cái Bang, sao bốn vị đại sư không vào thông báo cho Nhập Vân đại sư một tiếng và bảo kẻ giả mạo cũng ra gặp một thể?

Hòa thượng ốm nhìn qua hòa thượng to lớn rồi nói:

- Sư huynh, lão thí chủ này nói cũng có lý đấy!

Hòa thượng to lớn, gật đầu nói:

- Không sai, tốt nhất là chúng ta mời Tri Khách sư thúc rồi...

Hoà thượng này hơi ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Nhưng chuyện vị tiểu thí chủ kia miệt thị bản tự thì chúng ta không thể bõ qua!

Hai hòa thượng từ đầu đến giờ chưa nói một lời, lúc nầy bỗng nhiên cất bước tiến về phía An Tiểu Bình. Một hòa thượng có thân hình cao to, tướng mạo hùng mạnh, còn hòa thượng kia có thần thái nhợt nhạt tựa như người mang đại bệnh lâu ngày.

Hòa thượng cao to bước đến trước mặt An Tiểu Bình rồi lớn tiếng quát:

- Tiểu thí chủ, ngươi tự đi nhận tội hay muốn bần tăng dùng chân tay để mời?

An Tiểu Bình thản nhiên mĩm cười, nói:

- Cái gì? Hòa thượng ngươi muốn động thủ với ta à?

Hòa thượng cao to lạnh lùng nói:

- Bần tăng không muốn tranh cải với ngươi! Nếu ngươi muốn ít nếm mùi đau khổ thì tốt nhất là hãy ngoan ngoản đi nhận tội!

An Tiểu Bình phá lên cười khanh khách rồi nói:

- Hòa thượng ngươi đang nằm mộng chăng?

Hòa thượng cao to nháy mắt với hòa thượng xanh xao rồi bỗng nhiên cả hai tung người bước tới trước An Tiểu Bình.

Phương Tuyết nghi cũng đứng cạnh bên An Tiểu Bình nhưng chàng không có ý xuất thủ, thì ra chàng cũng muốn xem thử võ công của An Tiêu Bình như thế nào?

Hai hòa thượng bất ngờ tập kích nhưng Tiêu Bình xem như chẳng có chuyện gì, nàng mĩm cười và chờ hai hòa thượng xuất thủ chụp vào vai mình thì mới lạnh lùng nói:

- Hai hòa thượng các ngươi thật là không biết xấu hổ, hãy cút đi cho ta.

Chỉ thấy song thủ của nàng khẻ động thì hai hoà thượng kia đã tựa như hai quả cầu lăn tròn ra ngoài xa. Hữu thủ của hai hòa thượng đều buông xuôi, tỏ rằng là đã thọ thương!

Hoắc Minh Phong kinh ngạc kêu lên.

- Kình khí của vị lão đệ này quả nhiên là lợi hại.

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Bang chủ quá khen!

Lúc nầy hòa thượng to lớn chợt biến sắc, hắn nói:

- Tiểu thí chủ, ngươi gây ra đại họa rồi đấy!

An Tiểu Bình nói:

- Cái gì là đại hoạ, bọn chúng muốn đả thương ta mà võ công lại quá kém cỏi như thế, trong khi ta chẳng hề vung tay múa chân gì cả, lẻ nào còn phải trách ta?

Thôi Đại Công tiếp lời:

- Không sai, Thiếu Lâm tự là thái sơn bắc đẩu trong võ lâm, xưa nay khí độ quảng đại, nhưng hôm nay lão phu tận mắt trông thấy chỉ toàn là hạng chẳng ra gì như thế này.

Lão hỏi ngưng một lát rồi nói với hòa thượng to lớn:

- Hòa thượng, hai đồng bọn của ngươi đã bị vị An lão đệ này dùng cương khí chấn thương, nếu không mau hồi tự chửa trị thì hai cánh tay tất sẽ tàn phế đấy!

Hai hòa thượng to lớn và ốm đều tỏ vẻ không tin nên trì nghi mà không trả lời ngay.

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Thôi lão tiền bối, không phải bọn họ bị cương khí phản chấn mà thọ thương đâu, bởi lẻ vản bối căn bản không luyện cương khí hộ thể mà!

Thoạt tiên Phương Tuyết Nghi cũng ngỡ là nàng luyện cương khí hộ thể, bây giờ nghe vậy thì buột miệng nói:

- Vậy thì hiền đệ làm thế nào đả thương bọn họ?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Đây là bí mật của tiểu đệ, nếu là người khác hỏi thì nhất định tiểu đệ sẽ không trả lời!

Phương Tuyết Nghi liền nói:

- Nếu không tiện nói ra... Thì hiền đệ không trả lời cũng chẳng sao.

Tiểu Bình nói:

- Phương huynh đã hỏi thì đương nhiên là tiểu đệ theo sự thật mà nói ra rồi.

Nàng hỏi ngưng một lát rồi nói tiếp:

- Thực ra tiểu đệ chỉ dùng thủ pháp "đàn chỉ điểm huyệt" để điểm huyệt đạo bọn họ mà thôi!

Tuyết Nghi ngẫn người, chàng chưa kip nói thì Hoắc Minh Phong đã lên tiếng:

- An lão đệ, sao lão phu chẳng thấy ngươi xuất thủ gì cả?

Tiểu Bình nói:

- Vản bối dấu song thủ trong tay áo rồi co ngón tay lại búng ra nên đương nhiên là mấy vị nhìn không thấy!

Hoắc Minh Phong có vẻ không tin lắm nhưng cũng không tiện truy vấn.

Phương Tuyết Nghi thì bán tín bán nghi nhưng chàng cảm thấy nơi này đông người và việc Tiểu Bình không muốn nói ra môn võ công đó cũng là lẻ thường tình nên chàng mĩm cười, nói:

- Hiền đệ, thương thế của hai vị hòa thượng kia có nghiêm trọng lắm không?

An Tiểu Bình nói:

- Không nặng, sau hai canh giờ thì huyệt đạo tự giải, nhưng...

Bỗng nhiên nàng mĩm cười một cách thần bí rồi nói tiếp:

- Nếu không có ai biết cách phá giải được thủ pháp điểm huyệt này thì tốt nhất là đừng vọng tưởng giải huyệt cho hai hòa thượng kia!

Thì ra lúc nầy hòa thượng ốm đã tiến đến định giải huyệt cho hai hòa thượng đồng bọn. Nhưng hắn chưa kịp đưa tay lên thì đã nghe mấy câu của An Tiểu Bình vừa nói, vì vậy bất giác hắn thối lui ra sau mấy bước.

Hòa thượng to lớn chau mày nói:

- Tiểu thí chủ, ngươi nói sau hai canh giờ thì huyệt đạo sẽ tự giải, chuyện này thật không?

An Tiểu Bình nói:

- Thật thì sao nào? Ngươi cũng muốn nếm chút mùi vị của thủ pháp điểm huyệt này chăng?

Cát Uy tiếp lời:

- Hòa thượng, tốt nhất là ngươi hãy kiên nhẫn một chút, nếu không thì cả bọn các ngươi...

Nhất thời bốn hòa thượng không biết nói gì mà chỉ đưa mắt nhìn nhau, nhưng vị thế vẫn đứng ngăn chận đường lên Thiếu Lâm tự.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì không nén được tức khí, chàng trầm giọng nói:

- Các vị không nói năng gì mà chận đường như vậy thế cũng gọi là đệ tử Thiếu Lâm tự sao?

Hòa thượng to lớn và hòa thượng ốm nghe vậy thì đưa mắt nhìn mắt nhìn nhau, kế đó là hòa thượng ốm nói:

- Tiểu thí chủ, bọn bần tăng phụng mệnh trấn thủ nơi này không cho bất kỳ người nào qua, dù tiểu thí chủ dùng kế khích tướng thì bọn bần tăng cũng đành chịu thôi!

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Khá lắm, bọn họ định giở trò vô lại đây.

Nghĩ thế nhưng ngoài miệng chàng nói:

- Nhị vị đại sư có công hàm dưỡng thật cao thâm! Chỉ có điều tại hạ chẳng có được khả năng nhẫn nại như các vị.

Lời chưa dứt thì đột nhiên chàng tung người tới trước, hữu thủ chụp về phía hòa thượng to lớn, đồng thời miệng quát:

- Đã nói tốt không được thì tại hạ đành đắc tội vậy!

Hòa thượng này thấy đối phương nhắm vào mạch môn của mình mà chụp thì hừ một tiếng rồi trở tay chụp lại vào cổ tay đối phương. Hắn xuất thủ cũng có mấy thành hoả hầu nhưng đáng tiếc là đã chọn sai đối thủ, trảo thủ của Tuyết Nghi đi được nữa đường thì bỗng nhiên biến thế và điểm ngay vào Kiên Tỉnh huyệt của đối phương.

Hòa thượng to lớn chợt biến sắc, hắn định lách người thối lui nhưng đã quá muộn, chỉ lực của Phương Tuyết Nghi vừa phát thì toàn thân hòa thượng này đứng yên bất động như pho tượng.

Hòa thượng ốm không ngờ trình độ võ công của Tuyết Nghi cao cường như thế nên hắn ngẫn người một lúc rồi mới nói:

- Quả nhiên là tiểu thí chủ có năng lực hơn người nhưng bần tăng không tin là thí chủ có thể tiến lên được Thiếu Lâm tự.

Lời chưa dứt thì hắn vung quyền đánh tới ngay.

Tuyết Nghi thấy vậy thì mĩm cười, chàng nhẹ nhàng vung hữu thủ lên rồi bình thản đẩy ra một chưởng. Một chưởng rất ư là nhẹ nhàng nhưng lực đạo uy mãnh đến độ bình sinh hòa thượng

ốm này chưa từng được thấy bao giờ. Chỉ nghe hắn kêu một tiếng thê thảm rồi thổ huyết tươi và cuối cùng là ngã lăn ra đất.

Phương Tuyết Nghi quay sang nói với Hoắc Minh Phong:

- Hoắc bang chủ, chúng ta không cần bọn họ thông báo nữa rồi!

Tống Phù không chờ Hoắc Minh Phong trả lời, lão đã sải bước tiến lên Thiếu Lâm tự.

Hoắc Minh Phong không ngờ Tuyết Nghi xuất thủ có uy lực như thế nên bất giác sững người một lúc rồi mới nói:

- Tiểu huynh đệ, chưởng lực của ngươi khiến lão phu vô cùng thán phục.

Lão hỏi ngưng lại rồi nói tiếp:

- Chúng ta xông lên Thiên Phúc Địa Môn thế nầy sợ rằng sẽ kích động chúng tăng của Thiếu Lâm tự thôi! Lát nữa nếu tăng nhân Thiếu Lâm tự trách hỏi chuyên này thì Phương lão đệ không cần lên tiếng, cứ để lão phu đảm nhận, được chứ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Bang chủ, vản bối đến đây tuy là tương trợ cho Thiếu Lâm nhưng vản bối không phải là người sợ chuyện, nên đành tâm lảnh hảo ý của bang chủ thôi!

Hoắc Minh Phong thấy chàng cự tuyệt thì đành gượng cười, nói:

- Phương lão đệ không quen biết nhiều tăng lữ Thiếu Lâm tự nên lão phu có ý muốn làm sạch chút tiểu tiết vừa rồi cho đôi bên mà thôi! Bây giờ lão đệ ngươi đã nói vậy thì lão phu còn biết nói gì nữa?

Nói đoạn lão phá lên cười một tràng rồi phóng bước lên Thiếu Lâm tự.

Quần hùng lần lượt cất bước theo sau, khi bước qua chỗ hòa thượng ốm nằm dưới đất thì Cát Uy lấy ra một viên hoàn đan chuyên trị nội thương bõ vào miệng hòa thượng này.

Tuyết Nghi thấy vậy thì rất cảm động, chàng thầm nghĩ:

- Không ngờ người thâm trầm như Cát Uy mà tâm địa lại nhân từ như vậy!

Chàng đang suy nghĩ thì chợt nghe An Tiểu Bình nói:

- Phương huynh, chúng ta cũng đi thôi!

Phương Tuyết Nghi nhìn lên thì thấy bọn Tống Phù và bang chủ Cái Bang đã đi rất xa nên gượng cười, nói:

- Hiền đệ, chúng ta mau đuổi theo bọn họ để cùng nhập tự.

Hai người lập tức phóng bước truy theo.

An Tiểu Bình vừa lướt đi vừa khẻ nói:

- Phương huynh, tiểu đệ nghe gia mẫu nói Thiếu Lâm tự không cho nữ nhân vào, chẳng hay

chuyện này thật không?

Phương Tuyết Nghi cũng á khẩu, thì ra chàng cũng chẳng rõ chuyện này như thế nào. Một lúc sau chàng mới nói:

- Hiền đệ, hiện tại hiền đệ đang mặc y phục và cải trang nam nhân, dù bọn họ có quy định như vậy thì cũng chẳng sao mà.

Tiêu Bình nói:

- Tiểu đệ sợ bọn họ phát hiện ra thôi!

Tuyết Nghi nói:

- Làm sao có thể?

Tiểu Bình trầm ngâm không nói gì thêm nữa, lúc nầy hai người cũng đã đến sơn môn rồi.

Bọn Tống Phù, Hoắc bang chủ đang đứng trước sơn môn, một lúc sau thì hai cánh sơn môn của Thiếu Lâm tự chậm rải mở ra. Quần hùng nhìn vào thì thấy một lão một tăng tóc bạc, thân hình như hộ pháp đang đứng giữa của.

Thôi Đại Công đứng trước Tống Phù nên vừa thấy lão hòa thượng xuất hiện thì lão với cung thủ hành lễ và nói:

- Xin chào đại sư!

Lão hòa thượng chấp tay giữa ngực, nói:

- A di đà phật, có phải các vị vừa gọi cửa không?

Thôi Đại Công nói:

- Không sai!

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Tại sao bọn họ lại không biết lão hòa thượng này?

Lão hòa thượng nhìn Thôi Đại Công một lúc rồi lạnh lùng tiếp lời:

- Lão thí chủ có biết đây là nơi nào không?

Thôi Đại Công ngạc nhiên, lão nói:

- Thiếu Lâm tự!

Lão hoà thương lại niệm phật hiệu rồi nói:

- Lão thí chủ đã biết là Thiếu Lâm tự mà tại sao lại có hành động ngang ngược như vậy?

Thôi Đại Công nói:

- Lão phu có gì là ngang ngược đâu?

Lão hòa thượng nói:

- Tự tiện xông lên sơn môn mà không phải là ngang ngược à?

Thôi Đại Công phá lên cười một tràng rồi hỏi:

- Đại sư có phải là tăng lữ của Thiếu Lâm tự không vậy?

Quả nhiên là Thôi Đại Công không biết người này, trông tình thế thì hình như Hoắc Minh Phong và Tống Phù cũng không biết.

Lão tăng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đương nhiên lão nạp là môn hạ của Thiếu Lâm tự rồi! Nếu không thì làm sao có thể ở đây nói chuyện với các vị.

Thôi Đại Công tiếp lời:

- Trông đại sư rất lạ, lão phu quen biết không ít tăng lữ Thiếu Lâm tự nhưng xưa nay chưa gặp đại sư bao giờ?

Lão tăng thản nhiên mĩm cười, nói:

- Lâu nay lão nạp ở chốn điền viên, rất ít lên Tung Sơn nên các vị không biết cũng chẳng có gì kỳ lạ!

Thôi Đại Công à một tiếng rồi nói:

- Thì ra là như vậy.

Bỗng nhiên Tống Phù bước lên trước cung thủ hỏi:

- Xin hỏi đại sư xưng hô thế nào?

Lão tăng nhìn Tống Phù hồi lâu rồi nói:

- Nhập Thánh đại sư.

Tống Phù hỏi tiếp:

- Nhập Vân chưởng môn là người thế nào của đại sư?

Nhập Thánh đại sư nói:

- Chưởng môn nhân là tam sư đệ của lão nạp!

Tống Phù lại cung thủ hành lễ và nói:

- Nói vậy, đại sư là vị cao tăng đã nhường ngôi vị chưởng môn để sống an cư năm xưa?

Nhập Thánh đại sư chớp chớp song mục, lão khẻ nói:

- Chuyện xưa đã qua rồi, lão thí chủ còn nhắc đến làm gì?

Bỗng nhiên lão nhớ đến điều gì nên hỏi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tôn tánh đại danh của lão thí chủ xưng hô thế nào, làm sao biết được chuyện năm xưa của lão nạp?

Tống Phù nói:

- Tại hạ là Tống Phù!

Nhập Thánh đại sư suy nghĩ rồi nói:

- Lão nạp xuất gia từ nhỏ, tuy gửi thân chốn sư môn nhưng xưa nay không qua lại với nhân vật võ lâm, đó cũng chính là lý do mà năm xưa không dám tiếp nhận chức vị chưởng môn. Tống thí chủ đã biết chuyện xưa của lão nạp thì nhất định phải là nhân vật có danh vọng trong võ lâm?

Tống Phù nói:

- Không dám, đại sư quá lời rồi!

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới hiểu rõ vì sao mấy vị tiền bối này không biết lão tăng Nhập Thánh kia, thì ra vị đại sư kia xưa nay không hề lại vảng với nhân vật võ lâm.

Tống Phù chỉ qua Thôi Đại Công bên cạnh và nói:

- Đại sư, vị này là trưởng lão của Cái Bang, danh hiệu là Ô Y Thần Tẫu Thôi Đại Công!

Thôi Đại Công với cung thủ, nói:

- Thôi mỗ cũng đã nghe thịnh đức của đại sư từ lâu!

Nhập Thánh đại sư chấp tay niệm phật hiệu rồi nói:

- Lão nạp bất tài nên giả chết nhượng hiền, đây vốn là chuyện nội bộ, thí chủ nhắc lại khiến lão nạp hổ thẹn vô cùng!

Lão ngưng lại rồi quét mục quang nhìn qua quần hùng một lượt.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy hai đạo thần quang của lão tăng như nhiếp hồn khiến đối phương không dám nhìn lại. Bất giác chàng thầm nghĩ:

- Huyền công nội lực của vị đại sư này thật là tinh ảo...

Vừa nghĩ đến đây thì chợt nghe Nhập Thánh đại sư nói:

- Lão thí chủ, mấy vị thí chủ này là người thế nào?

Thôi Đại Công mĩm cười, nói:

- Vị này là bang chủ Cái Bang!

Nhập Thánh đại sư ngạc nhiên hỏi lại:

- Bang chủ Cái Bang?

Hoắc Minh Phong liền cung thủ nói:

- Tại hạ Hoắc Minh Phong, xin tham kiến đại sư!

Nhập Thánh đại sư chau mày nói:

- Chuyện này kỳ quái rồi!

Tống Phù mĩm cười, hỏi:

- Đại sư có điều gì không rõ chăng?

Nhập Thánh đại sư nói:

- Trong tịnh thất của phương trượng bỗn tự hiện có một vị bang chủ Cái Bang, sao ngoài này cũng có một vị bang chủ Cái Bang nữa?

Hoắc Minh Phong cung thủ, nói:

- Thiên hạ chỉ có một vị bang chủ Cái Bang chính là Hoắc mỗ bất tài này!

Nhập Thánh đại sư nói:

- Như vậy thì lão nạp cảm thấy mơ hồ rồi!

Hoắc Minh Phong lạnh lùng tiếp lời:

- Trong tịnh thất của quý phương trượng là kẻ giả mạo, đại sư đừng để bọn chúng qua mặt!

Nhập Thánh đại sư nói:

- Làm sao biết người đó giả mạo? Lão thí chủ, chuyện này lão nạp không phân biệt được!

Hoắc Minh Phong ngẫn người, lão nói:

- Nói vậy có nghĩa đại sư cho rằng tại hạ là kẻ giả mạo chăng?

Nhập Thánh đại sư nói:

- Điều đó rất khó nói!

Cát Uy nghe vậy thì cười nhạt, xen vào:

- Đại sư là cao tăng đắc đạo, lời như vậy mà cũng nói ra được, thật khiến cho người ta quá thất vọng!

Nhập Thánh chau mày hỏi:

- Thí chủ xưng hô thế nào?

Cát Uy nói:

- Tại hạ Cát Uy, là đệ tử Cái Bang!

Nhập Thánh đại sư mĩm cười, nói:

- Cát thí chủ giử chức vị gì trong Cái Bang?

Cát Uy lạnh lùng nói:

- Một trong Tứ Đại Trưởng lão!

Nhập Thánh đại sư nói:

- Địa vị cũng cao đấy chứ!

Cát Uy lại lạnh lùng nói:

- Sợ rằng còn kém địa vị của đại sư trong Thiếu Lâm tự nhiều!

Nhập Thánh đại sư chấp tay, nói:

- Không dám, lão thí chủ quá khen rồi!

Lão hơi ngưng lại rồi quay sang nói với Hoắc Minh Phong:

- Hoắc bang chủ, chuyện thí chủ có phải là bang chủ Cái Bang hay không rất dễ giải quyết, chỉ có điều không biết người đả thương đệ tử bổn tự là vị trưởng lão nào trong quý bang vậy?

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói:

- Ngươi đả thương đệ tử quý tự chính là...

Lão vốn muốn nói chính là Hoắc mỗ nhưng lời vừa đến của miệng thì chợt nhớ lời dặn dò của Phương Tuyết Nghi trước đó nên bất giác ngừng lại.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì lập tức lên tiếng:

- Đại sư, chính vản bối là người đả thương đệ tử quý tự!

Nhập Thánh đại sư ngạc nhiên, lão nhìn Tuyết Nghi từ chân lên đầu và mĩm cười, nói:

- Là tiểu thí chủ à?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không sai, chính là vản bối!

Nhập Thánh đại sư hỏi:

- Tiểu thí chủ là đệ tử của phái nào?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Vản bối không thuộc võ lâm cửu đại môn phái!

Nhập Thánh đại sư có vẻ không tin, lão nhìn qua Hoắc Minh Phong và hỏi:

- Vị tiểu thí chủ này có thật là không phải đệ tử của cửu đại môn phái không?

Hoắc Minh Phong cười ha hả một tràng rồi nói:

- Đương nhiên là không phải rồi! Nhưng nếu Hoắc mỗ nói ra lai lịch sư môn của vị thiếu hiệp

này thì nhất định đại sư sẽ biết!

Nhập Thánh đại sư nói:

- Chuyện này... Xưa nay lão nạp không lai vảng với nhân vật võ lâm nên lời lão thí chủ vừa nói có lẻ hơi thái quá rồi.

Hoắc Minh Phong nói:

- Đại sư từng nghe nói về Trần Hy Chính - Trần đại hiệp bao giờ chưa?

Nhập Thánh đại sư chợt biến sắc, lão chấp tay niệm phật hiệu rồi nói:

- Phải chăng là Kiếm Thần Trần đại hiệp?

Hoắc Minh Phong nói:

- Khắp thế gian chỉ có một vị Kiếm Thần Trần Hy Chính nên đương nhiên là không thể có người khác giả mạo!

Nhập Thánh đại sư chấp tay bái Phương Tuyết Nghi rồi nói:

- Tiểu thí chủ là truyền nhân của Kiếm Thần thật à?

Phương Tuyết Nghi cung thủ nói:

- Kiếm Thần chính là tiên sư, đại sư có quen biết không?

Nhập Thánh đại sư nói:

- Lão nạp đã nghe danh Trần đại hiệp từ lâu nhưng không có duyên tương ngộ, quả thật là chuyện di hận cả đời.

Lão hơi ngưng lại rồi hỏi Phương Tuyết Nghi với vẻ ngạc nhiên:

- Tiểu thí chủ, Trần đại hiệp đã quy tiên rồi chăng?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Đúng vậy, tiên sư đã tạ thế hồi hai tháng trước!

Nhập Thánh đại sư thở dài một hơi rồi nói:

- Lão nạp vô duyên, kiếp này không được gặp Kiếm Thần thật là...

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp:

- Tiểu thí chủ đã là truyền nhân của Kiếm Thần thì chuyện đả thương nhầm đệ tử của bản tự cũng nên bõ qua thôi!

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Uy dũng và nhân đức của sư phụ quả nhiên rất được võ lâm đồng đạo kính ngưỡng, ngay cả Thiếu Lâm cũng xem trọng sư phụ như thế thì ngày sau ta không thể làm bất cứ chuyện gì sai

trái!

Nghĩ đoạn chàng cung kính nói:

- Đại sư, vản bối nhất thời lỡ tay, nếu có chỗ nào đắc tội với quý tự thì vản bối xin nguyện chịu trừng phạt vậy!

Nhập Thánh đại sư thấy chàng khiêm tốn và lễ phép thì rất cảm động, lão nói:

- Tiểu thí chủ, môn quy Thiếu Lâm tự tuy nghiêm, xưa nay đệ tử Thiếu Lâm tự cũng không để người ngoài ức hiếp nhưng bỗn tự vạn phần kính phục ân đức duy trì võ lâm chánh đạo của Kiếm Thần Trần đại hiệp, do vậy dù tiểu thí chủ có lỡ mạo phạm đến giới luật của bỗn tự thì cũng không nên để tâm!

Lão tăng nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi nói tiếp:

- Thí chủ đã cùng đến với truyền nhân của Trần đại hiệp thì có lẻ là bang chủ Cái Bang thật rồi!

Hoắc Minh Phong thầm nghĩ:

- Khá lắm, vị hòa thượng nay tin phục Trần đại hiệp như thế thì sợ rằng bên trong tất có nguyên nhân.

Nghĩ đoạn lão mĩm cười, nói:

- Đại sư quả nhiên là người sáng suốt! Chỉ có điều đại sư định xử trí thế nào về nhân vật giả mạo đang ở trong tịnh thất của quý tự?

Nhập Thánh đại sư không ngờ Hoắc Minh Phong hỏi câu này nên ấp úng nói:

- Chuyện này...lão nạp nghĩ chưởng môn phương trượng tự có cách an bày, thí chủ không cần phải lo lắng!

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói:

- Đại sư, Hoắc mỗ có một câu này, nói ra xin đại sư chớ trách nhé!

Nhập Thánh đại sư nói:

- Xin lão thí chủ cứ nói.

Hoắc Minh Phong nói:

- Tuy quý tự không muốn làm khó dễ kẻ giả mạo Hoắc mỗ nhưng Hoắc mỗ thì không thể bõ qua cho hắn!

Nhập Thánh đại sư không am tường chuyện giang hồ nên nghe vậy thì nhìn hỏi:

- Tại sao?

Hoắc Minh Phong đáp:

- Hoắc mỗ cho rằng người đó nhất định là hạng bất hiệu của ban bang, do vậy Hoắc mỗ muốn vạch mặt hắn và trừng trị theo bang quy để trị chúng!

Nhập Thánh đại sư như ngộ ra, lão nói:

- Đúng vậy! Sao lão nạp lại không nghĩ đến chuyện này nhĩ? Nhưng đây là chuyện nội bộ của quý bang, lão nạp không tiện hỏi đến!

Hoắc Minh Phong nghe trả lời như vậy thì nghĩ thầm:

- Vị đại sư này căn bản không hiểu chuyện hiềm khích trên giang hồ, tuy lão nói là không hỏi đến nhưng cũng chưa phải là đại diện cho lập trường của phái Thiếu Lâm, tốt xấu thể nào ta cũng phải buộc lão hứa một lời để lát nữa gặp Nhập Vân chưởng môn sẽ tiện đường ăn nói!

Chủ ý đã định, Hoắc Minh Phong liền nói ngay:

- Đại sư nói là phái Thiếu Lâm không muốn xen vào chuyện nội bộ của tệ bang phải không?

Nhập Thánh đại sư là người chân thật nên tự nhiên là không hiểu được thâm ý của đối phương, do vậy lão mĩm cười, nói:

- Quý phái có phản dồ thì đương nhiên Thiếu Lâm tự không thể giúp cho phản đồ rồi, nếu không chẳng phải bổn tự đi ngược với võ lâm chánh đạo sao?

Tống Phù chợt lên tiếng nói:

- Đại sư, chúng ta có thể nhập tự tham kiến quý phương trượng không?

Nhập Thánh đại sư mĩm cười, nói:

- Có gì là không thể?

Tống Phù tiếp lời:

- Vậy thì phiền đại sư tiến dẫn cho bọn tại hạ nhé!

Nhập Thánh đại sư chợt bật cười rồi nói:

- Mời các vị thí chủ vào trong, lão nạp bế quan toạ thiền lâu quá nên quên cả đạo lý ứng tiếp, thật là đắc tội, đắc tội!

Tống Phù và Hoắc Minh Phong dẫn đầu quần hùng bước qua sơn môn vào Thiếu Lâm tự.

Phương Tuyết Nghi dõi mục quang nhìn xung quanh thì thấy cổ tùng chọc trời trồng hai bên thạch đạo, cách năm bước thì có một đệ tử cầm thiền trượng đứng rất nghiêm túc. Rõ ràng vì đối phó với Thiên Ma Nữ mà Thiếu Lâm tự chuẩn bị rất nghiêm túc, đệ tử toàn tự đã được điều động và luân phiên phòng vệ.

Đoàn người vòng qua mấy gian bảo điện thì rẻ qua một thiền viện bên phải, nơi này có hoa trúc lưa thưa, cảnh sắc rất thanh nhã u tịch.

Phương Tuyết Nghi ngước nhìn lên thì thấy trước cửa mắt nguyệt của thiền viện có bốn sa di chấp kiếm đứng hầu với thần thái nghiêm trọng.

Nhập Thánh đại sư bước lại nói với bốn sa di:

- Mau thông báo với chưởng môn nhân là có Hoắc bang chủ thật sự của Cái Bang đến!

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Lão hòa thượng này thật là quá trung thực. Sao lại nói những lời như thế được nhĩ? Sợ rằng kẻ giả mạo trong tịnh thất của phương trượng nghe vậy thì sẽ bõ trốn thôi!

Tuy trong lòng cảm thấy bát ổn nhưng không tiện nói ra.

Hoắc Minh Phong lại kêu lên:

- Đại sư nói vậy chỉ sợ tình thế sẽ bất ổn đấy!

Nhập Thánh đại sư ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao? Hắn vốn là kẻ giả mạo mà!

Hoắc Minh Phong nói:

- Xin đại sư suy nghĩ kỹ cho, nếu mấy lời này lọt vào tai kẻ giả mạo thì e rằng Nhập Vân chưởng môn sẽ khó làm người đứng ngoài cuộc.

Nhập Thánh đại sư suy nghĩ rồi nói:

- Thí chủ nói cũng có lý! Lão nạp bảo bọn chúng không nói như thế là được!

Lão quay sang nói tiếp với bọn sa di:

- Mau vào bẩm báo với chưởng môn nhân nói rằng có truyền nhân của Kiếm Thần cầu kiến!

Một trong bốn sa di chấp tay hành lễ rồi lập tức đi vào tịnh thất. Không đầy một khắc sau thì sa di này trở ra và lớn tiếng nói:

- Chưởng môn nhân sẽ tự thân xuất nghênh!

Đích thân chưởng môn Thiếu Lâm ra nghênh tiếp khách là chuyện rất ít có đối với nhân vật võ lâm, theo lẻ thì bọn họ không cần tỏ ra tôn kính đối với một nhân vật võ lâm hậu học, nhưng bây giờ tự thân chưởng môn nhân xuất nghênh thì đũ thấy ảnh hưởng của Kiếm Thần đối với võ lâm như thế nào rồi.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì rất ngạc nhiên, chàng định lên tiếng ngăn cản thì thấy nơi cửa tịnh thất đã xuất hiện ba vị tăng nhân, niên kỷ đều ngoài thất tuần. Lão tăng đi giữa lớn tiếng hỏi:

- Vị thí chủ nào là đệ tử của Kiếm Thần? Lão nạp Nhập Vân xin có lời chào!

Phương Tuyết Nghi vội cung thủ hành lễ và nói:

- Vãn bối là Phương Tuyết Nghi xin bái kiến chưởng môn đại sư!

Nói đoạn chàng ngẫng đầu nhìn lên thì thấy Nhập Vân đại sư rất cao to, tuy râu tóc bạc như cước nhưng thần thái vẫn uy nghi.

Nhập Vân đại sư nhìn Tuyết Nghi một lúc rồi mĩm cười, nói:

- Tiểu thí chủ, Kiếm Thần Trần đại hiệp vẫn khoẻ mạnh chứ?

Phương Tuyết Nghi khẻ nói:

- Tiên sư đã tạ thế rồi ạ!

Nhập Vân đại sư kinh ngạc không thôi, hồi lâu sau lão mới nói:

- Cái gì? Trần đại hiệp đã...đã...

Phương Tuyết Nghi bèn thuật lại một lượt chuyện sư phụ chàng vì bệnh lâu năm mà đã quy tiên hai tháng trước.

Nhập Vân đại sư nghe xong thì tỏ ra rất xúc động, lão thở dài một hơi rồi nói:

- Một đời hiệp nghĩa mà sao không được trường thọ chứ? Lão nạp thật vô cùng thương xót.

Lão hòa thượng râu dài tới ngực đứng bên trái Nhập Vân đại sư lên tiếng:

- Chuyện này không thể nói ở ngoài, chưởng môn nhân có muốn mời mấy vị thí chủ này vào trong không?

Nhập Vân đại sư chấp tay nói:

- Xin mời chư vị thí chủ mau vào trong.

Lúc nầy mục quang của lão chợt dừng lại nơi Hoắc Minh Phong và Tống Phù, bất giác lão sững người và nói tiếp:

- Đây chẳng phải là Hoắc bang chủ sao?

Hoắc Minh Phong cười lớn rồi nói:

- Nhãn lực của chưởng môn quả nhiên hơn người, chưởng môn chưa quên Hoắc mỗ, thật khiến cho Hoắc mỗ khoan khoái vô cùng!

Nhập Vân đại sư chau mày và tự nói lẩm bẩm:

- Chuyện này thật là kỳ lạ!

Hoắc Minh Phong tiếp lời:

- Chuyện gì kỳ lạ chứ? Phải chăng là có người giả mạo Hoắc mỗ?

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói:

- Không phải là giả mạo mà là.. Thay thế thân phận bang chủ!

Hoắc Minh Phong liên hỏi:

- Người đó đang ở đâu?

Thần sắc của Nhập Vân đại sư chợt trầm xuống, lão nhìn qua lão tăng bên trái và nói:

- Nhập Pháp sư đệ, mau vào giử kẻ mạo danh thay thế.

Nhập Pháp đại sư không chờ nghe hết câu mà đã quay người lướt vào trong.

Nhập Vân chưởng môn thở dài một hởi rồi nói tiếp:

- Không ngờ lão nạp đã bị yêu nữ này qua mặt, nếu Hoắc bang chủ không đến thì hậu quả thật khó tưởng tượng!

Nói đoạn lão dịch mục quang nhìn qua Tống Phù.

Tống Phù liền mĩm cười và nói:

- Chưởng môn có nhận ra lão thâu nhi này không?

Nhập Vân đại sư cũng mĩm cười, nói:

- Thí chủ là nhân vật dã hạt, chẳng hay hôm nay sao lại giá lâm tệ tự? Đạt Ma Chân Kinh đã không còn ở Tàng Kinh Các, nếu thí chủ muốn hạ thủ thì e rằng sẽ bất như nguyện thôi!

Tống Phù phá lên cười một trận rồi nói:

- Chưởng môn, lão thâu nhi đến đây nào có chủ ý trộm của chư vị vật gì đâu? Dù các vị có mở rộng của hoặc dâng Đạt Ma Chân Kinh thì lão thâu nhi này cũng không cầm rồi!

Nhập Vân đại sư cũng cười ha hả rồi nói:

- Thí chủ khéo nói rồi, chẳng qua là lâu năm không gặp nên lão nạp mới nói đùa vậy thôi, thí chủ cứ tưởng là thật.

Lời chưa dứt thì lão đã quá người bước vào trong, quần hùng cũng lần lượt bước vào theo.

Mọi người vừa vào đến một gian phật điện nguy nga thì thấy Nhập Pháp đại sư đang vội vàng chạy ra.

Nhập Vân đại sư liền trầm giọng hỏi:

- Bọn chúng tẩu thoát rồi chăng?

Nhập Pháp đại sư gật đầu, nói:

- Trong tịnh thất không thấy một bóng người, tiểu đệ đã hạ lệnh cho đệ tử phong toả và lùng sục toàn tự!

Nhập Vân đại sư nói:

- Sợ rằng phải phiền sư đệ đích thân đi một vòng mới được!

Nhập Pháp đại sư chấp tay nói:

- Tiểu đệ tuân mệnh!

Nói đoạn lão quay bước đi ngay.

Nhập Vân đại sư quay sang nói với Hoắc Minh Phong:

- Hoắc bang chủ, nhất thời lão nạp bất cẩn nên để bọn chúng chạy thoát, thật là đắc tội quá lớn với chư vị!

Hoắc Minh Phong tuy rất hậm hực trong lòng nhưng ngoài miệng vẫn nỡ nụ cười và nói:

- Chưởng môn nhân khèo nói rồi, bản bang có hạng bất tiếu như vậy mà phải phiền đến đệ tử của quý tự, chuyện này khiến Hoắc mỗ vô cùng hỗ thẹn.

Nói đến đây thì quần hùng đã vào tới thiền phòng.

Nhập Vân đại sư lần lượt mời mọi người an toạ rồi chỉ qua An Tiểu Bình, nói:

- Hoắc bang chủ, vị tiểu thí chủ này có phải là đồ đệ mới thâu của bang chủ không?

Thì ra mọi người quá đông nên An Tiểu Bình vẫn chưa được giới thiệu.

Lúc nầy Hoắc Minh Phong nghe vậy thì mĩm cười lắc đầu, nói:

- Chưởng môn, Hoắc mỗ tu hành cả đời cũng không tìm được một đồ đệ có tư chất như vậy!

Nhập Vân đại sư nhìn hỏi:

- Vậy vị tiểu thí chủ này là môn hạ của vị cao nhân nào?

Hoắc Minh Phong bị hỏi cũng ngớ người, lão nói:

- Chuyện này Hoắc mỗ cũng không biết!

Nhập Vân đại sư càng ngạc nhiên, lão kêu lên:

- Bang chủ cũng không biết à?

Hoắc Minh Phong chỉ qua Phương Tuyết Nghi và nói:

- Vị An công tử này là chỗ chi giao của Phương lão đệ, chưởng môn cứ hỏi Phương lão đệ thì ắt sẽ rõ!

Phương Tuyết Nghi vội cung thủ, nói:

- Chưởng môn không cần nghi ngờ, vị An huynh đệ này đích thực là bằng hữu của vản bối!

Nhập Vân đại sư tỏ ra rất tin tưởng Tuyết Nghi, do vậy lão mĩm cười, nói:

- Thì ra là An thí chủ!

An Tiểu Bình gấp người hành lễ và nói:

- Vản bối An Bình xin tham kiến chưởng môn đại sư!

Thì ra nàng sợ bại lộ thân phận, phạm vào giới luật không cho nữ nhân nhập tự của Thiếu Lâm tự nên khi giới thiệu nàng tự bõ bớt một chữ "Tiểu" trong tên của mình.

Nhập Vân đại sư chấp tay hành lễ và nói:

- An thí chủ là môn hạ của vị cao nhân nào vậy?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói;

- Xưa nay gia đình vản bối sống ở Nam Hải, lúc nhỏ tuy có theo tiên phụ luyện qua mấy chiêu quyền cước nhưng chẳng qua là để hộ thân mà thôi, đại sư hỏi như vậy khiến vản bối hổ thẹn vô cùng!

Tống Phù tiếp lời:

- Chưởng môn, bọn tại hạ đến đây không phải để nhàn đàm, nếu chưởng môn định hỏi gia thế xuất thân của từng người thì Tống mỗ phải cáo biệt thôi!

Nhập Vân đại sư gượng cười, nói:

- Thí chủ không tích khẩu đức như vậy mà chẳng sợ khi xuống địa ngục bị cắt lưỡi sao?

Tống Phù cười lớn rồi nói:

- Đó là chuyện sau này, theo Tống mỗ thấy thì chẳng đáng để quan tâm chút nào! Hiện tại Tống mỗ có một chuyện đại sự muốn thỉnh giáo chưởng môn đây!

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Tống Phù hỏi ngay:

- Khi nào thì Thiên Ma Nữ đến?

Nhập Vân đại sư chau đôi mày bạc suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Lão nạp chỉ biết ả sẽ đến trong một ngày gần đây, nhưng khi nào đến thì lão nạp không thể biết được!

Lúc nầy bỗng nhiên Hoắc Minh Phong phá lên cười một tràng rồi nói:

- Chưởng môn, Thiên Ma Nữ đã chỉ danh khiêu chiến thì sợ rằng ả sẽ không quang minh chính đại đến quý tự đâu!

Nhập Vân đại sư gật đầu, nói:

- Thí chủ nói cũng có lý! Lão nạp cũng đã từng hoài nghi đây là dụng tâm bày nguỵ kế của Thiên Ma Nữ!

Hoắc Minh Phong hỏi lại:

- Dụng kế gì?

Nhập Vân đại sư nói:

- Có thể ả muốn cơ hội này để tiêu diệt trước một bộ phận của cao thủ võ lâm!

Hoắc Minh Phong buột miệng nói:

- Thiên Ma Nữ quả nhiên là nhân vật to gan!

Nhập Vân đại sư tiếp lời:

- Không sai, yêu nữ này rất to gan!

Nhưng...

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp:

- Lão nạp cảm thấy kỳ quái là yêu nữ này ẩn cư đã nhiều năm, bây giờ tại sao bỗng nhiên lại xuất diện khiêu chiến?

Hoắc Minh Phong liền nói:

- Đại sư không biết nguyên nhân vì sao Thiên Ma Nữ phải ẩn cư sao?

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói:

- Lão nạp không được rõ lắm!

Hoắc Minh Phong nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói:

- Vì khi đó sư phụ của Phương lão đệ là Trần đại hiệp vẫn còn tại thế?

Nhập Vân đại sư nói:

- Thì ra là như vậy!

Cát Uy chợt xen vào:

- Đại sư, còn có một chuyện mà e rằng đại sư cũng liệu tính sai rồi!

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên hỏi:

- Sai chuyện gì?

Cát Uy nói:

- Thiên Ma Nữ đã sớm ngầm phát triển thực lực trong võ lâm rồi.

Nhập Vân đại sư gật đầu, nói:

- Không sai, bản phái chẳng qua là nơi mà yêu nữ đó nhắm đến trước mà thôi!

Lão dịch mục quang nhìn quanh một lượt rồi nói tiếp:

- Xưa nay Thiếu Lâm được võ lâm đồng đạo kính ngưỡng, ngoài thuộc hạ của Thiên Ma Nữ ra thì còn ai dám xem thường bản tự như vậy chứ?

Nghe khẩu khí của lão thì dường như Thiếu Lâm đã phải chịu thiệt điều gì rồi!

Hoắc Minh Phong nói:

- Chưởng môn, xưa nay quý tự có quy định không cho phép nữ nhân nhập tự, vậy thuộc hạ của Thiên Ma Nữ tất phải là nam nhân!

Nhập Vân đại sư nói:

- Là một nữ thí chủ chừng mười bảy mười tám tuổi!

Hoắc Minh Phong hỏi tiếp:

- Võ công của người này rất cao cường phải không?

Nhập Vân đại sư nói:

- Rất cao cường, nữ thí chủ này đột nhập bản tự làm thọ thương năm cao thủ mà còn...mà còn...

Hoắc Minh Phong chau mày nói:

- Một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi sao lại lợi hại như thế? Lão phu thật khó có thể tin được!

Lúc này Nhập Thánh đại sư cũng xen vào:

- Lão thí chủ, nữ thí chủ kia tuy còn trẻ nhưng võ công thì quả thật là vô cùng lợi hại:

Nhập Vân đại sư thở dài một hơi rồi tiếp lời:

- Cao thủ hạng chủ nhân của bản tự bị ả đả thương năm người, nếu Nhập Pháp sư đệ không đích thân xuất thủ thì không biết ả còn đả thương bao nhiêu người nữa!

Hoắc Minh Phong nói:

- Thuộc hạ của Thiên Ma Nữ mà có võ công cao cường như vậy thật khiến lão phu khó có thể tin được!

Nhập Vân đại sư nói:

- Bang chủ không tin cũng chẳng có gì lạ, nếu lão nạp không tận mắt mục kiến thì cũng không thể tin.

Hoắc Minh Phong nói:

- Thiếu nữ kia ngoài việc đến truyền tin thì còn nói gì nữa không?

Nhập Vân đại sư hơi biến sắc, lão trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bang chủ, không phải lão nạp không muốn nói, nhưng vì đây là chuyện riêng của bản tự nên không tiện cho người ngoài biết!

Hoắc Minh Phong nói:

- Chưởng môn không muốn nói ra thì thôi vậy!

Lão hỏi ngưng lại rồi bỗng nhiên quay sang nói với Phương Tuyết Nghi:

- Lão đệ, năm xưa lệnh sư từng đánh bại Ngũ Ma, nhưng chẳng hay lệnh sư có nói cho lão đệ

ngươi biết võ công của Thiên Ma Nữ cao cường như thế nào không?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Chuyện này vản bối chưa từng nghe tiên sư nói bao giờ.

Hoắc Minh Phong lộ vẻ ngạc nhiên, lão hỏi lại:

- Lệnh sư không nhắc đến à?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vản bối không dám nói dối bang chủ nhưng đích thực là tiên sư không hề nói võ công của bọn họ cao thấp như thế nào!

Chợt nghe Cát Uy phá lên cười một tràng rồi lão nói:

- Lão phu hiểu ra rồi!

Hoắc Minh Phong liền hỏi:

- Hiền đệ hiểu ra điều gì? Tại sao Trần đại hiệp không nhắc đến chuyện này?

Cát Uy nói:

- Trong mắt Trần đại hiệp thì có lẻ bọn Thiên Ma Nữ căn bản không đáng để nhắc đến!

Hoắc Minh Phong sững người, lão kêu lên:

- Đơn giản thế sao?

Cát Uy nói:

- Ngoài lý do này thì tiểu đệ không nghĩ ra nguyên nhân nào khác khiến Trần đại hiệp không nói với truyền nhân của mình về võ công của Ngũ Ma!

Nhập Vân đại sư chấp tay niệm phật hiệu rồi nói:

- Lão nạp nghĩ đến một điều nhưng chẳng biết có chính xác hay không!

Hoắc Minh Phong nói:

- Xin đại sư cứ nói!

Nhập Vân đại sư nói:

- Phương thí chủ niên kỹ còn rất trẻ, thịnh khí còn cao, Trần đại hiệp không nhắc đến võ công của Ngũ Ma là có thể không muốn Phương thí chủ mạo hiểm quyết đấu với bọn chúng!

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói:

- Đại sư nói đúng rồi, lão phu cũng vừa nghĩ đến điều nầy!

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì nghĩ thầm:

- Chỉ sợ rằng các vị đều phán đoán sai cả thôi! Tiên sư không nói là vì võ công của ta đã thành nên Ngũ Ma không phải là đối thủ của ta đấy thôi.

Tuy nghĩ thế nhưng chàng cảm thấy không tiện nói ra.

Nhập Vân đại sư nói:

- Bang chủ đã phán đoán ra mà không muốn nói rõ, đũ thấy bang chủ rất trọng đức khiêm tốn, lão nạp tuy nhập phật môn nhưng vẫn chưa tẩy sạch được danh lợi, thật là đắc tội nhiều quá!

Dư âm chưa dứt thì thấy có ba hòa thượng trung niên xuất hiện nơi cửa tịnh thất.

Nhập Vân đại sư chau mày hỏi:

- Các ngươi có chuyện gì?

Hoà thượng đứng trước chấp tay cung kính nói:

- Khởi bẩm chưởng môn sư bá, kẻ mạo xưng bang chủ Cái Bang đã thoát ra khỏi bỗn tự rồi!

Nhập Vân đại sư biến sắc, lão kêu lên:

- Đã thoát đi rồi sao?

Hòa thượng trung niên nói:

- Thoạt tiên Pháp Qua sư huynh phát hiện được nhưng vì võ công của đối phương quá cao cường, tuy Pháp Qua sư huynh soái lãnh bảy tám đệ tử ngăn chặn nhưng đối phương vẫn thoát đi được!

Nhập Vân đại sư truy vấn:

- Hiên Pháp Qua đang ở đâu?

Tang nhan trung niên nói:

- Pháp Qua sư huynh bị đánh trọng thương, hiện đang được cứu trị trong Sư Tổ am!

Thần sắc của Nhập Vân đại sư chợt biến, lão nói:

- Có chuyện như thế sao?

Chợt nghe Nhập Thánh đại sư hỏi xen vào:

- Đệ tử tuần sơn đã có hồi báo chua?

Tăng nhân trung niên lắc đầu, nói:

- Chưa có tin tức gì!

Nhập Vân đại sư nghiêm giọng nói:

- Pháp Nhân, hãy truyền khẩu lệnh của ta bảo đệ tử toàn tự phải tăng cường lùng sục...

Tăng nhân được gọi là Pháp Nhân liền chấp tay, nói:

- Đệ tử tuân mệnh.

Rồi cùng hai tăng nhân kia quay bước đi ra.

Hoắc Minh Phong nhìn theo thở dài một hơi rồi nói:

- Chưởng môn, vì phản đồ của bản bang mà phiền đến nhiều cao tăng của quý tự thật khiến Hoắc mỗ cảm thấy vô cùng bất an!

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói:

- Bang chủ nói vậy cũng khiến lão nạp cảm thấy bất an rồi! Chuyện này càng nói càng xấu hỗ, lão nạp phân biệt không rõ nên mới để kẻ giả mạo lọt vào đây, bây giờ lại không cầm giử được đối phương, bản tự thật là có lỗi với bang chủ!

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì vội đứng lên cung thủ, nói:

- Chưởng môn, danh tiếng của Thiếu Lâm trong võ lâm quả nhiên là không hư truyền, hôm nay được chứng kiến sự khiêm nhường của chưởng môn, Hoắc mỗ rất khâm phục!

Thôi Đại Công và Cát Uy cung vội đứng lên hành lễ với thái độ rất cung kính.

Nhập Vân đại sư đáp lễ rồi cười lớn, nói:

- Bang chủ quá khách khí rồi.

Chờ cho đôi bên an toạ trở lại thì Tống Phù mới mĩm cười, nói:

- Chưởng môn, lão phu có một chuyện xin thỉnh giáo đây!

Nhập Vân đại sư liền hỏi:

- Thí chủ muốn chỉ giáo chuyện gì chăng?

Tống Phù vỗ vỗ vào bụng và nói:

- Dường như ngũ tạng của lão phu phải được tu bổ lại rồi!

Phương Tuyết Nghi, An Tiểu Bình nghe vậy thì phá lên cười một tràng.

Nhập Vân đại sư cũng không nhịn được cười, lão nói:

- Thí chủ nói rất hay, lão nạp thật quá sơ suất rồi!

Nói đoạn lão quay ra ngoài và lớn tiếng nói:

- Mau chuẩn bị cơm chay ở trai phòng!

Một lát sau Nhập Vân và Nhập Thánh đại sư mời mọi người xuống trai phòng dùng bửa.

Tống Phù chụp bầu rượu rót uống liền mười chung rồi nói:

- Hảo tửu, hảo tửu! Không ngờ trong Thiếu Lâm tự mà cũng có loại đào tử thanh này.

Phương Tuyết Nghi rất ít uống rượu nhưng hôm nay chàng cũng uống hai chung, khi quần hùng ăn uống no say thì trời đã ngã hoàng hôn.

Nhập Vân đại sư mời mọi người sang một tịnh thất khác, nơi này đèn đuốc sáng choang, trà hương đã bày biện sẳn nên quần hùng có thể vừa uống trà vừa đàm đạo.

Một lát sau thì thấy Pháp Nhân hòa thượng xuất hiện với thái độ rất khẩn trương.

Nhập Vân đại sư chau mày hỏi:

- Pháp Nhân, có chuyện gì mà khẩn trương vậy?

Pháp Nhân hòa thượng nói:

- Khởi bẩm chưởng môn nhân, đệ tử của bản tự phái đi lại bị hại thêm mười người nữa rồi!

Nhập Vân đại sư liền hỏi:

- Có biết kẻ nào hạ độc thủ không?

Pháp Nhân hòa thượng nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi nói:

-Những đệ tử bị hại đều có chưởng ấn trước ngực, theo đệ tử phán đoán thì đối phương thi triển một lại thủ pháp cực kỳ...

Nhập Thánh đại sư nghiêm giọng nói:

- Pháp Nhân có lẻ ngươi đã đoán ra loại võ công này, thế tại sao ngươi không nói ra?

Pháp Nhân hòa thượng ấp úng nói:

- Chuyện này... Đệ tử không dám nói bừa!

Nháp Thanh quát hỏi:

- Tại sao?

Pháp Nhân hòa thượng lại nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi ấp úng nói:

- Có Hoắc bang chủ ở đây...nếu đệ tử nói ra, há chẳng phải...

Hoắc Minh Phong đã đoán được ít nhiều, lão cười ha hả một tràng rồi nói:

- Tri khách đại sư không cần khó xử, loại chưởng pháp đó là Tồi Tâm Chưởng của bản bang phải không?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Thì ra vị hòa thượng này là tri khách trong Thiếu Lâm tự!

Pháp Nhân tri khách nghe Hoắc Minh Phong nói vậy thì liền tiếp lời:

- Bang chủ nói rất chính xác, loại chưởng pháp mà vản bối phán đoán chính là Tồi Tâm Chưởng của quý bang!

Nhập Vân Đại sư trầm sắc diện, hỏi:

- Pháp Nhân, ngươi có tận mắt trông thấy không?

Pháp Nhân tri khách nói:

- Đệ tử tận mắt mục kiến.

Nhập Vân đại sư nói:

- Như vậy kẻ hạ độc thủ chính là nhân vật giả mạo Hoắc bang chủ lúc nãy phải không?

Pháp Nhân tri khách chấp tay nói:

- Đệ tử cũng phán đoán như vậy!

Nhập Vân đại sư suy nghĩ một lát rồi nói:

- Truyền khẩu lệnh của ta, bảo rằng trưởng lão các đường hay tập trung tại La Hán Đường, bản toà muốn đích thân xem thử kẻ giả mạo Hoắc bang chủ rốt cuộc là nhân vật nào.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Xem ra lão hòa thượng này đã động chân khí rồi.

Pháp Nhân tri khách nói:

- Tuân mệnh.

Rồi định quay đi nhưng ngay lúc đó Hoắc Minh Phong chợt đứng lên gọi lớn:

- Khoan đã!

Nhập Vân đại sư chau mày hỏi:

- Bang chủ còn muốn chỉ giáo thêm điều gì chăng?

Hoắc Minh Phong nói:

- Phản đồ của tệ bang đả thương đệ tử của quý tự thật khiến lão phu vô cùng bất an, nếu tiếp tục làm kinh động trưởng lão các đường thì há chẳng phải Hoắc mỗ càng thêm đắc tội sao? Do vậy...

Lão nhìn quần hùng một lượt rồi nói tiếp:

- Do vậy Hoắc mỗ cho rằng chuyện đã đến nước này thì xin quý tự hãy giao cho Hoắc mỗ đích thân đi xử lý vậy!

Nhập Vân đại sư trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bang chủ, kẻ gây sự đích thực là phản đồ của quý bang nhưng đối tượng gây sự lại là tăng lữ của bổn tự, nếu giao cho bang chủ xử lý mọi việc thì sợ rằng...sợ rằng...

Hoắc Minh Phong tiếp lời:

-Chưởng môn, sợ rằng thế nào? Xin cứ nói ra để chúng ta thương lượng cũng được!

Nhập Vân đại sư nói:

- Bang chủ, thanh danh bao lâu nay của Thiếu Lâm tự không thể đánh đổi bởi một phản đồ của quý bang, bang chủ thấy cách nghĩ của lão nạp có đúng không?

Hoắc Minh Phong ấp úng nói:

- Chuyện này... Chuyện này...

Tống Phù phá lên cười rồi nói:

- Không cần chuyện này chuyện kia nữa! Lão phu nói một câu công đạo nhé, hôm nay chúng ta đều vì chuyện đối phó với ma đạo mà đến Thiếu Lâm tự, do vậy bất kỳ xảy ra chuyện nhỏ gì chúng ta cũng đều có trách nhiệm, điều đó có nghĩa là chúng ta đều có phần trong việc tìm phản đồ phải không nào?

Thôi Đại Công tiếp nói:

- Tống huynh nói không sai, vì sự nghiệp giáng trừ ma đạo nên ai ai trong chúng ta cũng đều có trách nhiệm!

Hoắc Minh Phong trầm ngâm một lát rồi nói:

- Không sai, chúng ta cũng nên bõ qua định kiến của môn phái mà cùng nhau duy trì võ lâm chánh nghĩa, đồng tâm hiệp lực đối phó với ma đạo mới được.

Lão hơi ngưng lại rồi cung thủ nói với Nhập Vân đại sư:

- Chưởng môn, mọi chuyện hôm nay xin tuân theo sự điều động của đại sư, lão phu và đệ tử trong bang chờ nghe hiệu lệnh của đại sư đây!

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói:

- Làm sao có thể như vậy? Bang chủ khiêm nhường như thế khiến lão nạp khó xử quá!

Hoắc Minh Phong nói:

- Chưởng môn, chuyện hôm nay, xảy ra trong Thiếu Lâm tự, nếu lão phu không nghe theo mệnh lệnh của đại sư thì ngày sau; khi tổng đàn của bản bang xảy ra chuyện gì, sợ rằng đại sư cũng không thể nghe theo mệnh lệnh của lão phu!

Lão nói như vậy khiến cho Nhập Vân đại sư không thể nào chối từ được nữa.

Mọi ngươi đang trầm ngâm thì chợt nghe Tống Phù lớn tiếng nói tiếp:

- Nếu nhị vị tiếp tục đẩy qua đẩy lại như vậy thì sợ rằng đệ tử Thiếu Lâm tự sẽ chết thêm không ít và một khi để phản đồ thoát ra khỏi Tung Sơn thì muốn tìm cũng quá muộn rồi!

An Tiểu Bình từ đầu đến giờ không nói một câu, lúc nầy bỗng nhiên nàng khẻ nói với Phương Tuyết Nghi:

- Phương huynh, chúng ta ra ngoài trước xem thử nhé?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Làm thế sao được? Chúng ta cũng phải chờ Nhập Vân đại sư điều động thôi!

An Tiểu Bình chau mày nói:

- Tại sao? Chúng ta là khách đến đây thì việc gì phải nghe theo sự sai khiến của bọn họ?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ, người ta là chưởng môn một phái, niên kỹ cũng lớn hơn chúng ta nhiều, dù chúng ta có nghe theo lệnh thì cũng chẳng có gì đáng xấu hổ cả!

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Phương huynh, có một chuyện mà sợ rằng huynh chưa nghĩ đến đấy thôi!

Tuyết Nghi liền hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Tiểu Bình nói:

- Võ công của tăng chúng Thiếu Lâm không cao cường, theo tình hình này thì dù mấy vị trưởng lão của Cái Bang xuất thủ thì e rằng chỉ thêm người bị hại mà thôi!

Tuyết Nghi ngăn, chàng nói:

- Hiền đệ cho rằng trong số phản đồ của Cái Bang có cao thủ lợi hại như thế sao?

Tiểu Bình nói:

- Đương nhiên là có rồi! Nếu không thì sao bọn chúng to gan như vậy?

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nói vậy thì tình hình trở nên quá phức tạp rồi!

Tiểu Bình gật đầu, nói:

- Đã phức tạp từ lâu rồi! Phương huynh, tốt nhất là huynh hãy nói với Nhập Vân đại sư một tiếng rồi chúng ta cùng ra ngoài xem thử!

Tuyết Nghi do dự một lúc rồi nói

- Không ổn rồi! Nhất thời chúng ta không nên quá khẩn trương!

Hồi 31 - Thiên Ma Nữ Đồ

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình nói rất nhỏ nhưng không qua được thính lực của quần hùng tại đương trường, do vậy Tuyết Nghi vừa dứt lời thì Nhập Vân đại sư liền phá lên cười một tràng rồi nói:

- Nhị vị tiểu thí chủ là khách quý của bổn tự nên mọi hành động sẽ không bị câu thúc, ngoài Tàng Kinh Các ra thì nhị vị có thể đi bất cứ nơi nào trong bổn tự!

Một lời như mở tấm lòng, An Tiểu Bình liền kéo Tuyết Nghi đứng lên và nói:

- Đa tạ sự hậu đải của đại sư.

Lời chưa dứt thì nàng đã phóng bước ra khỏi tịnh thất.

Phương Tuyết Nghi vẫn cảm thấy bất ổn, chàng định nói điều gì đó nhưng đã nghe Tống Phù phá lên cười rồi nói:

- Lão đệ, ngươi không cần câu nệ lễ tục nữa! Chưởng môn đã nói như vậy thì ngươi càng không cần phải khách khí!

Lão ngưng lại một lát rồi quay sang nói với Nhập Vân đại sư:

- Chưởng môn, lão phu cũng muốn cùng nhị vị lão đệ này thưởng lảm cảnh vật của quý tự, chẳng hay chưởng môn có đồng ý ban ân điển cho lão phu không?

Nhập vân đại sư mĩm cười, nói:

- Lão thí chủ cứ tùy tiện!

Tống Phù liền kéo Phương Tuyết Nghi phóng bước ra khỏi tịnh thất.

Ba người ra khỏi cửa mặt nguyệt thì thấy màn đêm đã bao trùm đại địa, thấp thoáng nơi rừng trúc và các khóm hoa là những hòa thượng của Thiếu Lâm tự không ngừng đi tới đi lui tuần tra.

Tống Phù hạ giọng khẻ nói:

- Phương lão đệ, xem ra bọn họ phòng bị khá nghiêm mật nhĩ!

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Không sai, có lẻ tăng lữ của Thiếu Lâm tự đã nếm mùi đau khổ thật sự rồi!

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Phương đại ca, chúng ta đi đâu bây giờ? Chỉ đi trong khuôn viên Thiếu Lâm tự thôi sao?

Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Hiền đệ đưa ra chủ ý thì chuyện này do hiền đệ chủ trương mới phải chứ!

Tiểu Bình liền nói:

- Vậy thì chúng ta xuất tự một chuyến nhé!

Tống Phù ngạc nhiên hỏi:

- Xuất tự đi đâu?

Tiểu Bình thản nhiên nói:

- Tìm kẻ giả mạo Hoắc bang chủ!

Tống Phù nói:

- Tung Sơn có đến mấy trăm dặm vuông, lẻ nào chúng ta phải bôn tẩu suốt cả đêm?

Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Không cần phải thế, vản bối tin là bọn chúng vẫn chưa ra khỏi Thiếu Lâm tự và sau lưng bọn chúng còn có kẻ sai khiến!

Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ cho rằng bọn chúng vẫn quanh quẩn trong Thiếu Lâm tự là dựa vào Thiên Ma Nữ phải không?

Tiểu Bình nói:

- Tại sao lại không? Ngoài Thiên Ma Nữ ra thì còn ai dám chống đối Thiếu Lâm tự?

Tuyết Nghi nói:

- Trước khi gặp Thiên Ma Nữ thì tại hạ chưa dám tin như vậy!

Tiểu Bình hỏi Tống Phù:

- Tống lão có tin vản bối không?

Tống Phù nói:

- Làm sao dám không tin? Ngay cả Thiên Ma Nữ còn phải lấy lòng ngươi, lão phu ta còn kém Thiên Ma Nữ nhiều lắm!

Tiểu Bình nói:

- Tống lão lại nói đùa rồi!

Phương Tuyết Nghi quét mục quang nhìn ra tứ phía một lượt rồi nói:

- Tống lão, chúng ta đi theo hướng nào bây giờ?

Thì ra chàng chưa từng đến Thiếu Lâm tự lần nào nên bị từng lớp kiến trúc làm cho mơ hồ và mất phương hướng.

An Tiểu Bình cũng vậy, nàng nhìn Tống Phù và tiếp lời:

- Tống lão, Phương huynh nói không sai, trong Thiếu Lâm tự này đâu đâu cũng là phật đường bảo điện, nếu chúng ta đi sai phương hướng thì rắc rồi to đấy!

Tống Phù cười khà khà rồi nói:

- Nhị vị định đi đâu? Ra phía trước hay là hậu sơn?

Phương Tuyết Nghi nhìn qua An Tiểu Bình và mĩm cười, nói:

- Hiền đệ định đi nơi nào?

An Tiểu Bình trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đến Sư Tổ am!

Phương Tuyết Nghi ngẫn người, chàng nói:

- Sư Tổ am ở nơi nào? Chúng ta đến đó làm gì?

Tiểu Bình nói:

- Phương huynh quên lời Pháp Nhân tri khách nói rồi sao? Chẳng phải vị hòa thượng này đã nói là không ít đệ tử Thiếu Lâm tự bị đả thương gần Sư Tổ am đấy sao?

Tuyết Nghi nói:

- Nếu vậy chúng ta đến đó thì có thể gặp Thiên Ma Nữ chăng?

Tiểu Bình nói:

- Không nhất định, nhưng dù sao cũng phải đi thử một chuyến!

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Nhị vị lão đệ, nếu muốn đến Sư Tổ am thì chúng ta phải quay trở lại thôi!

Lời vừa dứt thì lão quay người phóng bước ngay.

Tuyết Nghi và Tiểu Bình ngẫn người, cả hai không ngờ Tống Phù nói đi là đi như vậy, hai người nhìn nhau rồi đành phóng bước bám theo lão ta.

Ba người vòng qua tịnh thất của phương trượng rồi đi thẳng một đoạn chừng hai dặm thì đã ra khỏi sơn môn Thiếu Lâm tự.

Phương Tuyết Nghi chau mày hỏi:

- Tống lão, Sư Tổ am ở rất xa phải không?

Tống Phù chỉ tay về phía hậu sơn và nói:

- Không xa, ở trên sườn núi phía trước kia rồi!

Ba người liền thi triển khinh công phóng đi vun vút, không hết thời gian một tuần trà thì đã đến chân núi, từ đây nhìn lên có thể thấy thấp thoáng đình viện trong rừng cây.

Tống Phù chỉ nơi có ánh đuốc hắt bóng ra và nói:

- Đó chính là Sư Tổ am! Chúng ta có cần vào trong xem thử không?

Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Đương nhiên là cần rồi!

Nhưng Tiểu Bình lại lắc đầu, nói:

- Chúng ta vòng quanh tứ phía xem thử trước đã.

Lời chưa dứt thì thần sắc của nàng chợt biến, nàng khẻ nói tiếp:

- Có người đến đấy, chúng ta tránh ra sau tảng đá này đi!

Nói đoạn nàng kéo Phương Tuyết Nghi cùng Tống Phù ra sau tảng đá lớn ẩn nấp.

Ba người vừa ẩn thân xong thì thấy ba hòa thượng tay cầm thiền trượng lù lù đi tới. Dường như bọn họ nghe tiếng người nói chuyện nên mới chạy lại, nhưng đến nơi không thấy tung tích gì thì dừng bước sục sạo nơi bọn Phương Tuyết Nghi vừa đứng trước đó.

Một hòa thượng nói:

- Sư huynh, vừa rồi không nghe nhầm đấy chứ?

Một hòa thượng khác nói:

- Lẻ nào sư đệ không tin ngu huynh? Rõ ràng là có người nói chuyện ở nơi này, nhưng tại sao chúng ta đến nơi lại không thấy bóng người nhĩ?

Hòa thượng ban đầu nói:

- Sư huynh, chúng ta có cần ngồi đây chờ một lát không? Có thể...

Hòa thượng sư huynh nói:

- Sư đệ, chúng ta đang ở ngoài sáng nên tự nhiên là không thể làm chuyên ngốc nghếch ôm cây đợi thỏ!

Hòa thượng này ngưng một lát rồi nói tiếp:

- Thế nầy nhé, chúng ta giả vờ như không biết và cứ tuần hành xuống núi!

Ba hòa thượng kề tai nhau thì thầm một lúc rồi tiếp tục tuần hành xuống núi!

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Mấy hòa thượng này quả nhiên rất có cơ trí, tại sao bọn họ không lùng sục quanh nơi này? Lẻ nào...

Chàng nghĩ đến đây thì nghe Tống Phù truyền âm nói:

- Lão đệ, những tăng nhân này đã bị Thiên Ma Nữ làm cho vỡ mật rồi, trông thần thái thì rõ

ràng bọn chúng biết chúng ta ở sau tảng đá này, vậy mà chúng chẳng dám lùng sục. Ôi, chẳng trách bọn chúng bị thương vong nhiều như thế.

Phương Tuyết Nghi cũng dùng thuất truyền âm nói:

- Không sai, những hòa thượng này quả nhiên rất nhát gan, chuyện đơn giản như vậy mà tại sao chúng không nghĩ ra chứ?

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên chàng thấy có mấy bóng người từ trên lưng chừng núi phóng xuống rất nhanh.

Tống Phù cũng phát hiện được nên dùng thuật truyền âm nói:

- Lão đệ, lại có người đến đây, chúng ta xem thử bọn chúng thuộc lộ số nào nhé!

Ba người thi triển thuật quy tức và vận mục lực quan sát thì thấy mấy bóng người này thân hình không cao, trông có vẻ như là nữ nhân.

An Tiểu Bình bất giác khẻ nói:

- Không phải là hòa thượng!

Tống Phù truyền âm nói tiếp:

- Không sai! Bọn này thân hình thấp bé, có lẻ là đệ tử thuộc hạ của Thiên Ma Nữ rồi!

Tuyết Nghi nói:

- Tống lão, chúng ta có cần xuất diện không?

Tống Phù nói:

- Đừng vội, hãy xem bọn chúng định làm gì rồi hãy tính!

Lúc nầy bỗng nhiên ba tăng nhân lúc nãy quay trở lại, rõ ràng ba hòa thượng này không ngốc nghếch hoặc nhát gan mà chẳng qua là dùng kế dương Đông kích Tây để dụ địch mà thôi.

Tuyết Nghi thấy vậy thì kinh ngạc nói:

- Tống lão, sợ rằng ba vị hòa thượng nay sẽ nếm mùi đau khổ thôi!

Tống Phù nói:

- Chưa chắc, xem phương thức dụ địch của bọn họ thì hình như bọn họ chẳng có kiêng kỵ gì, không chừng bọn họ đã sớm có kế sách chế địch!

Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Tống lão, vản bối thấy hình như không phải như vậy!

Tống Phù liền hỏi:

- Lão đệ ngươi có phát hiện điều gì chăng?

Tiểu Bình nói:

- Sao Tống lao không thử chờ mà xem?

Tống Phù ngạc nhiên nói:

- Cô nương nói vậy là gì? Lẻ nào cô nương cho rằng những hòa thượng này muốn mạo hiểm?

Tiểu Bình nói:

- Không sai, sợ rằng bọn họ không thể thoát khỏi tay năm ma nữ này!

Thì ra những bóng người kia đã hiện rõ dần, đây chính là năm hắc y thiếu nữ.

Tống Phù chau mày nói:

- Cô nương, chúng ta có nên giúp ba hòa thượng này một tay không?

Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Theo vản bối thay thì tại sao chúng ta không xuất thủ tương trợ chứ?

Tống Phù nói:

- Không sai!

Lúc nầy ba hoà thượng đã đi gần tới trước năm hắc y thiếu nữ. Một hòa thượng lớn tiếng quát hỏi:

- Là kẻ nào?

Năm hắc y thiếu nữ đồng loạt dừng bước, một giọng nữ lanh lãnh cất lên:

- Các ngươi là ai? Mau đến đây cho bản cô nương xem mặt thử!

Hình như ba hòa thượng không ngờ đối phương hỏi ngược lại như vậy nên bọn họ trầm ngâm một lúc lâu, rồi hoà thượng quát hỏi đầu tiên mới nói tiếp:

- Bần tăng là đệ tử tuần sơn của Thiên Lâm tự, nữ thí chủ là môn hạ của ai. Tại sao đang dêm lại đột nhập vào bản sơn, không sợ gặp hổ lang chăng?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Hoà thượng này thật là ngốc. Những nữ nhân này đã dám hành tẩu trong đêm ở nơi thâm sơn thì đương nhiên là nhân vật có võ công cao cường rồi, vậy thì còn sợ gì loại hổ lang! Hỏi như thế há chẳng phí lời làm sao?

Chợt nghe thiếu nữ bên kia cười nhạt nói:

- Hòa thượng, nếu Tung Sơn này có hổ lang thì chẳng phải tăng nhân của Thiếu Lâm tự đã mất sạch rồi sao? Các ngươi không ở trong chùa niệm kinh lạy phật mà chạy ra đây làm gì vậy?

An Tiểu Bình nghe vậy thì bật cười, nói:

- Hỏi rất hay, để xem ba hoà thượng kia trả lời thế nào?

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- Rất đơn giản, chỉ cần đánh nhau một trận là được!

Lời chàng nói quả nhiên không sai, một hòa thượng lớn tiếng nói:

- Bọn bần tăng giữ trách nhiêm tuần sơn, nếu nữ thí chủ không nói rõ lai lịch thì chớ trách bọn bần tăng sẽ phải cầm giữ các vị lại đây!

Năm hắc y thiếu nữ nghe vậy thì phá lên cười khanh khách một tràng.

Ba hòa thượng Thiếu Lâm ngẫn người, một hòa thượng lạnh lùng hỏi:

- Các thí chủ cười gì vậy?

Một thiếu nữ đáp:

- Bọn ta cười các ngươi khoác lác tự đại mà không biết nhục!

Ba hòa thượng bị đối phương khích nộ nên một hòa thượng vung thiền trượng và phóng bước về phía năm hắc y thiếu nữ.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Hòa thượng này đã trúng kế khích tướng của năm yêu nữ kia rồi, xem ra hắn sẽ phải nếm mùi đau khổ trước thôi!

Chàng nghĩ đến đây thì thấy một thiếu nữ cũng bước lên trước nghênh chiến.

Tuy bóng trăng lờ mờ nhưng bọn Phương Tuyết Nghi đều có mục lực hơn người nên trông thấy rất rõ ràng mỗi tình tiết.

Hòa thượng thấy có người tiến lại phía mình thì dừng bước, lớn tiếng nói:

- Nữ thí chủ, các vị đang dêm hành tẩu nơi sơn dã này thì tất là không phải hạng người tốt rồi, hãy mau báo lai lịch kẻo bần tăng ra tay đả thương nhầm người đấy!

Hòa thượng Thiếu Lâm tự quả nhiên có tính nhẫn nại hơn người, tuy người này đã sớm động nộ khí nhưng vẫn cố gắng kiềm chế để hỏi lại lịch đối phương một lần nữa.

Hắc y thiếu nữ cười khanh khách rồi nói:

- Hòa thượng các ngươi thật là ngu tuyệt đỉnh, bản cô nương vốn muốn gây sự với Thiếu Lâm tự các ngươi mà đến, nếu không hành tẩu ở Tung Sơn thì phải đi đường nào chứ?

Hòa thượng này không ngờ đối phương chửi mắng mình một cách trắng trợn như thế nên bất giác ngẫn người hồi lâu rồi mới nói:

- Thì ra các ngươi là bọn yêu nữ!

Hắc y thiếu nữ cười nhạt, nói:

- Cái gì là yêu nữ? Hòa thượng, bản cô nương khuyên ngươi nên nói năng cẩn thận một chút!

Hòa thượng liền nói:

- Các ngươi không phải là yêu nữ thì là gì nào?

Hắc y thiếu nữ tung người tới trước năm bước rồi quát hỏi:

- Hòa thượng, ngươi là đệ tử đời thứ mấy trong Thiếu Lâm tự?

Chỉ nghe hai tiếng "Bốp... Bốp" vang lên, hòa thượng này không trả lời mà vung thiền trượng tấn công hắc y thiếu nữ ngay.

An Tiểu Bình tỏ ra thất vọng, nàng nói:

- Tống lão, hòa thượng này ăn hai cái tát tai thì có lẻ đã động hoả khí thật rồi!

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Đúng vậy, hòa thượng này không biết tự lượng, sợ rằng hắn sẽ nếm mùi đau khổ thôi!

Lúc nầy hòa thượng đã không ngừng vung thiền trượng tấn công hắc y thiếu nữ, nhưng thân pháp của thiếu nữ quá nhanh nên căn bản thiền trượng không thể đánh trúng.

Phương Tuyết Nghi chau mày, nói:

- Trượng lực của vị hòa thượng này không tầm thường, để xem vị cô nương kia sẽ phải ứng phó như thế nào?

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Phương huynh sinh lòng thương hương tiếc ngọc chăng?

Phương Tuyệt Nghĩ thầm nghĩ:

- Nàng nói như vậy là có ý gì? Lẻ nào...

Chàng chợt cảm thấy cách nghĩ của mình thật buồn cười nên lắc đầu, nói:

- Hiền đệ, nói đùa rồi!

An Tiểu Bình nhìn ra đương trường rồi nói:

- Phương huynh, ma nữ kia đã đẩy lui hòa thượng rồi kia!

Phương Tuyết Nghi nhìn ra thì thấy thiếu nữ không biết dùng thủ pháp gì mà đã khiến thiền trượng của hòa thượng thoát khỏi tay và thân hình cao to của hòa thượng liên tục lui ra sau rồi ngã lăn ra đất.

Hai hòa thượng còn lại thấy vậy thì kinh hải không ít, cả hai lập tức vung thiền trượng xông đến tấn công hắc y thiếu nữ.

Lần nầy chỉ thấy thân hình của thiếu nữ luồn trái lách phải nhanh như chớp, đồng thời hữu thủ vung lên, tuy không thấy rõ ả đánh ra vật gì nhưng hai làn ngân quang không thoát qua nhãn lực

của bọn Phương Tuyết Nghi. Rõ ràng đây là một loại ám khí cực kỳ lợi hại.

Phương Tuyết Nghi chưa kịp xoay chuyển ý nghĩ thì đã nghe hai hòa thượng kêu lên hai tiếng rồi ngã kềnh ra đất.

Tống Phù kêu thất thanh:

- Ám khí thật là lợi hại!

Câu này lão không dùng thuật truyền âm nên bị năm thiếu nữ nghe được, năm người này cũng không ngờ còn có người nấp sau tảng đá nên kinh ngạc không ít. Tuy nhiên phản ứng của năm thiếu nữ rất nhanh nhạy, vừa phát hiện có dị trạng thì năm ả lập tức tung người đến chỗ ba hòa thượng, đồng thời mười làn ngân quang cũng lập tức phát ra.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Lòng dạ của mấy ả yêu nữ này quả nhiên rất tàn độc, chưa kịp hỏi là ai thì đã hạ độc thủ rồi. Nếu không dạy cho chúng một trận thì trong tương lai không biết còn bao nhiêu người bị hại bởi tay chúng nữa!

Nghĩ đoạn chàng liền xuất trường kiếm, hữu thủ vừa trầm xuống thì nghe "rắc rắc" mấy tiếng vang lên, toàn bộ mười làn ngân quang đều bị triệt tiêu, bản thân chàng cũng đã tung người phóng ra ngoài.

An Tiểu Bình thấy chàng hiện thân thì cũng đứng lên, năm hắc y thiếu nữ đang lao tới nhưng thấy có bóng người xuất hiện thì lập tức dừng bước.

Thiếu nữ đứng đầu nhìn Phương Tuyết Nghi một lúc rồi hỏi:

- Ngươi là môn hạ của Thiếu Lâm?

Phương Tuyết Nghi nhìn kỹ thì thấy bốn thiếu nữ đứng sau mặc hắc y, nhưng thiếu nữ đứng đầu mặc hồng y, vì lúc nãy ở xa nên thấy màu hồng cũng giống như màu đen.

Chàng thầm nghĩ:

- Xem ra hồng y thiếu nữ nầy là người đứng đầu trong năm ả rồi!

Nghĩ đoạn chàng trầm giọng nói:

- Tại hạ không phải là môn hạ của Thiếu Lâm? Tại sao các cô nương lại hạ độc thủ đối với hòa thượng của Thiếu Lâm tự như vậy? Phải chăng đôi bên có thù hận gì?

Hồng y thiếu nữ nghe vậy thì yên tâm không ít, ả cười khanh khách một tràng rồi chậm rải nói:

- Công tử không phải là môn hạ của Thiếu Lâm à? Chẳng hay công tử xưng hô thế nào?

Phương Tuyết Nghi chợt động linh cơ, chàng thầm nghĩ:

- Không biết Liễu My Nương đã nói chuyện ta xuất hiện trong võ lâm cho Thiên Ma Nữ biết hay chưa? Bây giờ nếu ta nói mình là Phương Tuyết Nghi mà ả biến sắc thì rõ ràng là Liễu My Nương đã thông báo cho Thiên Ma Nữ biết.

Nghĩ đoạn chàng buột miệng nói:

- Tại hạ là Phương Tuyết Nghi!

Hồng y thiếu nữ thản nhiên mĩm cười, nói:

- Thì ra là Phương công tử, tiện thiếp xin hành lễ tương kiến!

Phương Tuyết Nghi thấy đối phương không có phản ứng gì thì biết Liễu My Nương chưa nói cho Thiên Ma Nữ biết tin chuyện truyền nhân của Kiếm Than xuất hiện, do vậy chàng bất giác vui mừng vô cùng. Chàng nói:

- Không dám, các vị cô nương xưng hô thế nào? Là môn hạ của vị cao nhân nào vậy?

Hồng y thiếu nữ cười khanh khách rồi nói:

- Phương công tử không phải là đệ tử của Thiếu Lâm tự thật chứ?

Thì ra ả vẫn chưa tin lời Phương Tuyết Nghi vừa nói.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Thiếu Lâm tự làm sao có đệ tử không xuất gia? Cô nương không cần phải nghi ngờ điều nầy!

Hồng y thiếu nữ gật đầu, nói:

- Không sai! Những năm gần đây Thiếu Lâm tự không thu nhận tục gia đệ tử nên lời Phương công tử vừa nói chắc là không giả rồi!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vì những lời đó vốn là thật mà!

Hồng y thiếu nữ mĩm cười, nói:

- Phương công tử là người của phái nào vậy?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tại hạ không thuộc cửu đại môn phái, cô nương yên tâm chưa?

Hồng y thiếu nữ gật đầu, nói:

- Công tử từng nghe nói đến Kim Hoa Bang chưa?

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Trong võ lâm làm gì có Kim Hoa Bang? Không lẻ...

Bỗng nhiên chàng nhớ đến chuyện hai thị nữ của An Tiểu Bình từng nói là Thiên Ma Nữ có tặng một chiếc kim thoa cho bọn họ nên bất giác chàng nghĩ thầm:

- Có lẻ Kim Hoa Bang nầy là do Thiên Ma Nữ mới sáng lập ra!

Nghĩ đoạn chàng lắc đầu, nói:

- Tại hạ rất ít hành tẩu giang hồ nên chưa từng nghe nói Kim Hoa Bang gì đó bao giờ!

Chàng ngưng một lát rồi nói tiếp:

- Cô nương là môn hạ của Kim Hoa Bang chăng?

Hồng y thiếu nữ mĩm cười, nói:

- Công tử nói không sai, bon tiện thiếp là đệ tử của Kim Hoa Bang!

Tuyết Nghi hỏi tiếp:

- Kim Hoa Bang là bang hội mới được sáng lập phải không?

Hồng y thiếu nữ do dự một lát rồi nói:

- Bản bang thành lập đã chín năm rồi nhưng gần đây mới hành tẩu giang hồ mà thôi!

Tuyết Nghĩ thầm nghi:

- Thì ra Thiên Ma Nữ đã ngầm chuẩn bị từ lâu, xem ra năm xưa sư phụ đã bị ả qua mặt rồi!

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Cô nương, chẳng hay Bang chủ Kim Hoa Bang là vị võ lâm tiền bối nào vậy?

Hồng y thiếu nữ nói:

- Công tử, Bang chủ bản bang chính là sư phụ của tiện thiếp đây!

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Sư phụ ngươi là ai? Ngươi không nói thì làm sao ta biết được?

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói:

- Có lẻ sư phụ của cô nương rất có danh vọng trong võ lâm?

Hồng y thiếu nữ cười khanh khách một tràng rồi nói:

- Đương nhiên rồi! Nhất định là công tử đã nghe đến ba chữ Thiên Ma Nữ!

Phương Tuyết Nghi cười lớn rồi nói:

- Nghe danh đã lâu!

Đột nhiên thần sắc của chàng trầm hẳn xuống, hai đạo mục quang lạnh lùng nhìn đối phương, chàng nói tiếp:

- Thì ra là Kim Hoa Bang là do Thiên Ma Nữ sáng lập, vậy mà hôm nay tại hạ mới được biết, kiến văn thật là nông cạn quá!

Hồng y thiếu nữ bị vẻ thản nhiên của chàng làm cho sững sờ, ả chau mày hỏi:

- Phương công tử có biết gia sư không?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Không biết!

Vẻ bất an trên mặt hồng y thiếu nữ chợt biến mất, ả mĩm cười, nói:

- Vậy công tử có muốn biết gia sư không?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Điều đó không cần!

Hồng y thiếu nữ thấy chàng cự tuyệt thì tỏ ý không vui, ả cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Công tử cũng khá tự đại đấy!

Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Vậy sao? Tại hạ lại không cảm thấy.

Hồng y thiếu nữ lạnh lùng tiếp lời:

- Phương công tử có biết hiện nay trong võ lâm có rất nhiều nhân vật thành danh muốn cầu kiến gia sư mà không được hôm nay công tử có cơ hội ngàn vàng mà lại không nhận, thế chẳng phải là tự đại thái quá à?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Mọi người đều có ý chí riêng nên mục đích tự nhiên cũng khác, tại hạ xin tâm lãnh thịnh tình của cô nương vậy.

Hồng y thiếu nữ trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tiện thiếp họ Lý, đơn danh một chữ Vân, nhưng gia sư thường gọi là Vân nhi.

Phương Tuyết Nghi "à" một tiếng rồi nói:

- Thì ra là Lý cô nương! Chẳng hay cô nương giử chức gì trong quý bang?

Lý Vân mĩm cười, nói:

- Công tử định điều tra bí mật của bản bang chăng?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Nếu cô nương không tiện nói ra thì thôi vậy!

Thủ pháp dục cầm cố túng (muốn nhưng giả vờ thả) này quả nhiên có tác dụng rất lớn.

Lý Vân mĩm cười, nói:

- Phương công tử, đừng trách nhé!

Tuyết Nghi nói:

- Tại hạ đâu dám!

Lý Vân tiếp lời:

- Thực ra bản bang đã công khai xuất diện trong võ lâm thì cũng chẳng sợ bất kỳ ai hỏi chuyện trong bản bang.

Ả hơi ngưng lại rồi nói tiếp:

- Trong Kim Hoa Bang, tiện thiếp không giữ chức vụ cố định, khi trong bang hữu sự thì sư phụ sẽ ra lệnh cho tiện thiếp toàn quyền xử lý!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Thì ra địa vị của cô nương trong Kim Hoa Bang lại cao đến thế? Lần nầy cô nương đưa người đến Tung Sơn là phụng mệnh lệnh sư đến gây sự với Thiếu Lâm tự chăng?

Lý Vân không ngờ đối phương hỏi thẳng vào vấn đề như vậy nên bất giác ngẫn người một lúc rồi hỏi lại:

- Phương công tử có quan hệ gì với Thiếu Lâm tự không?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Xưa nay không quen biết một người thì nói gì đến quan hệ?

Lý Vân liền nói:

- Công tử đã không có quan hệ với phái Thiếu Lâm thì tốt nhất là đừng nên hỏi chuyên của tiện thiếp và phái Thiếu Lâm.

Phương Tuyết Nghi vẫn thản nhiên nói:

- Vừa rồi cô nương liên tiếp đả thương ba vị hòa thượng Thiếu Lâm tự như vậy mà không cảm thấy hạ thủ quá lang độc sao?

Lý Vân nghe vậy thì thần sắc chợt biến, ả nói:

- Phương công tử, đôi bên đã đối địch với nhau, lẻ nào còn nói đến lòng từ bi?

Tuyết Nghi nói:

- Nhưng cũng không cần hạ thủ một cách tàn nhẫn đến trí mạng như vậy!

Lý Vân cười khanh khách một tràng rồi nói:

- Công tử, nếu lúc nầy tiện thiếp không hạ thủ cực nhanh thì người nói chuyện với công tử lúc nầy e rằng không phải là tiện thiếp mà là ba hòa thượng trọc đầu kia thôi!

Phương Tuyết Nghi biết ả nói thực tình nhưng vì lập trường bất đồng nên dù Lý Vân hữu lý, chàng cũng không tâm phục. Do vậy chàng lắc đầu, nói:

- Cô nương, tại hạ tin là hòa thượng Thiếu Lâm tự sẽ không giết người một cách tàn nhẫn như thế!

Lý Vân tròn xoe mắt nhìn Phương Tuyết Nghi hồi lâu rồi bỗng nhiên cười nhạt, nói:

- Phương công tử, không ngờ tiện thiếp bị công tử lừa dối rồi!

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Bây giờ ngươi mới hiểu ra à? Đáng tiếc là đã muộn rồi!

Nghĩ vậy nhưng chàng vẫn trầm giọng nói:

- Cô nương nói vậy là có ý gì? Phải chăng cô nương cho rằng Phương mỗ là trợ thủ của Thiếu Lâm tự?

Lý Vân trầm ngâm một lát rồi nói:

- Có thể... Tiện thiếp đoán sai!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Ban đầu vốn đã sai rồi! Tại hạ đã nói là không phải người của Thiếu Lâm tự, vậy mà cô nương nhất định không tin, Phương mỗ thật hết nhẫn nại được rồi!

Lý Vân mỉm cười, nói:

- Công tử, tiện thiếp xin bồi lễ cho công tử vậy, xin chớ để tâm nhé.

An Tiểu Bình nấp sau tảng đá theo dỏi đến đây thì bất giác lôi tay Tống Phù và nói:

- Tống lão xuất thủ đuổi mấy ả yêu nữ kia đi có được không?

Tống Phù nói:

- Chuyện này... Xem ra chúng ta không thể đuổi bọn họ rồi!

Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Tống Phù nói:

- Chúng ta có thể bắt sống bọn họ, như thế chẳng hay hơn đuổi bọn họ đi sao?

Tiểu Bình suy nghĩ rồi nói:

- Như vậy cũng hay.

Lời vừa dứt thì nàng đứng lên định bước ra ngoài nhưng ngay lúc đó bỗng nhiên có tiếng bước chân vang lên.

Tống Phù vội kéo Tiểu Bình ngồi xuống và khẻ nói:

- Cô nương, chúng ta chờ thêm một lát để xem thử kẻ nào đang đến nhé!

Tuy không vui nhưng An Tiểu Bình đành tuân lời ngồi nấp trở lại. Lúc nầy bọn hắc y thiếu nữ đã

tức tốc tản ra tứ phía, đương trường chỉ còn lại Lý Vân và Phương Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Cô nương, có người đến đấy!

Lý Vân kinh ngạc, ả vội quét mục quang nhìn ra tứ phía rồi ngơ ngạc hỏi:

- Ở đâu?

Thì ra, vừa rồi ả dùng toàn tâm toàn ý mê hoặc Phương Tuyết Nghi nên không nghe được tiếng bước chân.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Bốn thuộc hạ của cô nương đã tản ra rồi, dù có người đến cũng không làm tổn hại cô nương đâu mà sợ!

Lý Vân cũng mĩm cười rồi nói:

- Đa tạ công tử đã nhắc nhở...

Lời chưa dứt thì đột nhiên nghe một giọng lanh lãnh quát hỏi:

- Là kẻ nào?

Rõ ràng bốn hắc y thiếu nữ đã phát hiện ra kẻ đang đến!

Đột nhiên có một tràng cười sang sảng vang lên, tiếp theo là một giọng trầm hùng:

- Cô nương là ai? Nữa đêm đi lại giữa chốn hoang sơn mà không sợ bị cầm thú làm cho kinh động à?

Lý Vân chau mày và khẻ nói với với Phương Tuyết Nghi:

- Công tử đừng bõ đi nhé, chờ tiện thiếp đi xem thử.

Lời chưa dứt thì ả đã tung người lướt đi về phía phát ra giọng nói vừa rồi.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Ngươi tưởng là ta sẽ bõ đi sao? Nha đầu không biết lợi hại, hôm nay thì ngươi xúi quẩy rồi.

Vừa nghĩ chàng vừa vận mục lực nhìn về huớng Lý Vân lướt đi, lúc nầy ả chạy chưa được hai trượng thì có hai bóng người cùng phóng đến như bay từ hướng ngược lại.

Lý Vân lớn tiếng quát hỏi:

- Là kẻ nào? Sao còn không mau dừng lại cho bản cô nương xem mặt!

Người đi trước cười khà khà một tràng rồi nói:

- Cô nương hung hãn làm gì vậy? Lão phu cũng không phải là trộm sông cướp biển gì, cô nương sợ gì chứ? Thật là buồn cười.

Nói đến đây thì hai bóng người đã dừng bước trước mặt Lý Vân. Phương Tuyết Nghi vận mục lực quan sát thì thấy đây là một lão nhân và một văn sĩ trung niên, người vừa lên tiếng chính là lão nhân.

Lý Vân thấy đối phương chỉ dừng bước trước mặt mình có năm thước thì bất giác nộ khí xung thiên, nếu bình thường thì ả đã phóng Thiên Độc Ngân Châm ra rồi, nhưng vì bị Phương Tuyết Nghi vừa nói mấy câu nên ả không muốn thi triển ám khí tàn độc đả thương người trước mặt Tuyết Nghi một lần nữa. Tuy không dùng ám khí nhưng trường kiếm sau lưng của Lý Vân đã xuất ra khỏi võ, ả lạnh lùng hỏi:

- Nhị vị là cao nhân phương nào?

Lão nhân cao lớn mặc Hoàng bào phá lên cười ha hả một tràng rồi nói:

- Cô nương hỏi lão phu chăng?

Lý Vân vẫn lạnh lùng nói:

- Nơi này ngoài hai vị ra thì còn ai nữa? Lẻ nào các vị không có tai?

Hoàng bào lão nhân cười khà khà rồi nói:

- Lão phu được trời cho một đôi chiêu phong nhĩ, đừng nói là ở gần thế nầy, dù cô nương nói ở ngoài năm dặm thì lão phu cũng nghe được rõ ràng!

Văn sĩ trung niên mĩm cười, tiếp lời:

- Đồng huynh, chúng ta đâu có thời gian để kỳ kèo với cỏ ta? Chi bằng nhanh chóng phát lạc bọn chúng cho rãnh tay!

Hoàng bào lão nhân cười khà khà, nói:

- Không sai! Tiêu lão đệ, lão phu xuất thủ hay là ngươi xuất thủ giáo huấn bọn chúng?

Văn sĩ trung niên họ Tiêu mĩm cười, nói:

- Yêu nữ này giao cho tiểu đệ! Còn bốn ả kia thì phiền Đồng huynh vậy!

Hoàng bào lão nhân đột nhiên quay người xuất thủ, theo đó là một hắc y thiếu nữ thủ phía sau hơn trượng chợt kêu lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì chấn động trong lòng, chàng thầm nghĩ:

- Chỉ lực thật là lợi hại!

Thì ra giữa lúc xoay người Hoàng bào lão nhân cũng vung xuất chỉ, dùng công phu cách không điểm huyệt khiến hắc y thiếu nữ kia ngã lăn ra đất.

Lý Vân nghe hai người đối đáp thì đang cười thầm trong bụng, ả nghĩ ra mấy câu châm chọc nhưng lời chưa phát thì đã thấy thuộc hạ bị đả thương rồi. Bất giác ả rùng mình và không kịp nghĩ gì nữa mà vung kiếm tấn công văn sĩ trung niên ngay. Đường kiếm này không những cực nhanh mà phương vị tấn công cũng rất hiểm độc, dù đối phương muốn tránh né cũng vô cùng khó khăn.

Nhưng trên thực tế văn sĩ trung niên tỏ ra khá ung dung, chờ cho kiếm thế của Lý Vân đâm tới thì lão tung người lên cao bảy tám thước, hữu thủ cầm nguyên bao kiếm chưa xuất võ điểm về phía Lý Vân một chiêu nhanh như chớp.

Những động tác tung người xuất kiếm phản công dường như diễn ra cùng một lúc.

Lý Vân tuy là truyền nhân của Thiên Ma Nữ nhưng cũng bị khí thế của đối phương làm cho kinh hồn lạc phách, ả vội vàng thu kiếm và thối lui ra sau bốn năm bước.

Văn sĩ trung niên hạ thân xuống đất và mĩm cười, nói:

- Cô nương là môn hạ của Thiên Ma Nữ phải không?

Lý Vân mới xuất một chiêu mà đã bị đối phương nhận ra lai lịch nên bất giác kinh hải không ít, ả thầm nghĩ:

- Người này là ai mà kiến văn quảng bác như vậy.

Nghĩ như thế nhưng ngoài miệng ả vẫn lạnh lùng nói:

- Phải thì sao?

Văn sĩ trung niên phá lên cười một tràng sang sảng rồi nói:

- Khá lắm! Cái này kêu bằng đi mòn gót giày mà không gặp, lúc gặp thì lại chẳng tốn chút công phu!

Lý Vân kinh ngạc quát hỏi:

- Ngươi là ai? Tìm ta làm gì?

Văn sĩ trung niên cười hì hì rồi nói:

- Tại hạ à? Họ Tiêu tên Táp, bằng hữu võ lâm mến tặng cho trác hiệu là Hàn Mai Kiếm Khách, cô nương từng nghe bao giờ chưa?

Lý Vân chợt biến sắc, ả buột miệng nói:

- Thì ra là Tiêu đại tiên sinh của phải Côn Luân, vản bối thất kính rồi!

Tiểu Táp mĩm cười, nói:

- Quá lời, cô nương xưng hô thế nào? Tôn sư Thiên Ma Nữ có ở đây không?

Lý Vân nói:

- Vản bối Lý Vân, sư phụ vẫn chưa đến!

Tiêu Táp chau mày, nói:

- Khi nào sư phụ cô nương đến?

Lý Vân lắc đầu, nói:

- Vản bối không biết!

Tiểu Táp truy vấn:

- Cô nương không muốn nói chăng?

Lý Vân nói:

- Vản bối không biết thật mà, nếu Tiêu đại tiên sinh không tin thì cũng đành chịu thôi!

Tiêu Táp trầm ngâm một lát rồi bỗng nhiên quay sang nói với Hoàng bào lão nhân:

- Đồng huynh, Thiên Ma Nữ vẫn chưa đến Tung Sơn, có lẻ chúng ta cũng không cần làm khó dễ thuộc hạ của bà ta!

Lúc nầy Hoàng bào lão nhân đã điểm huyệt khống chế ba trong bốn hắc y thiếu nữ, lão nghe vậy thì cười ha hả rồi nói:

- Tiêu lão đệ nói vậy thì lão phu đành ngừng tay thôi.

Lời vừa dứt thì lão bất ngờ xuất chưởng đẩy hắc y thiếu nữ chưa bị điểm huyệt lui ba bước rồi quay người bước đến gần Tiêu Táp.

Tiêu Táp nhìn qua Lý Vân và lạnh lùng nói:

- Vị này là Hoàng Sam Tẩu Đồng Thiên Lý của phải Hoa Sơn. Lý cô nương từng nghe danh rồi chứ?

Lý Vân nghe tên lão nhân thì rùng mình, ả vội hành lễ và nói:

- Tiểu nữ Lý Vân xin tham kiến Hoa Sơn - Hoàng trưởng lão!

Đồng Thiên lý vuốt râu mĩm cười, nói:

- Được rồi! Sư phụ ngươi chưa đến à?

Lý Vân lắc đầu, nói:

- Gia sư vẫn chưa đến.

Đồng Thiên Lý không chờ Lý Vân nói hết câu mà quét mục quang nhìn Phương Tuyết Nghi ở ngoài xa hơn trượng và hỏi:

- Tiểu tử kia là thế nào với ngươi vậy?

Lý Vân mĩm cười, nói:

- Vị đó là Phương công tử, tiểu nữ cũng vừa mới làm quen.

Khi nghe Đồng Thiên Lý hỏi thì Phương Tuyết Nghi đã cất bước đi đến, lúc nầy chàng tiếp lời:

- Lý cô nương nói không sai, tại hạ là Phương Tuyết Nghi vừa đến nơi này thì thấy Lý cô nương động thủ với đệ tử Thiếu Lâm tự.

Đồng Thiên lý quan sát Phương Tuyết Nghi một lúc rồi nói:

- Tiểu tử ngươi là môn hạ của Thiếu Lâm chăng? Một nam một nữ tại nơi hoang dã giữa đêm thanh vắng thế nầy thì có lẻ là không phải làm chuyện tốt rồi!

Phương Tuyết Nghi không ngờ Đồng Thiên Lý lại nói những lời khó nghe như thế nên bất giác hai má nóng ran, chàng lạnh lùng nhìn đối phương rồi nói:

- Sao tôn giá lại nói những lời khó nghe như thế, Phương mỗ chẳng qua là không quen nhìn cách hạ thủ quá tàn nhẫn của mấy vị cô nương này nên xuất diện lý luận với bọn họ, khuyên bọn họ không nên dựa vào võ công và uy vọng của sư môn mà làm, lẻ nào có điều gì không phải? Vã lại, tại hạ đến đây không chỉ có một người, tôn giá đã cao niên mà nói những lời xằng bậy như thế, thật là buồn cười quá!

Đồng Thiên Lý nghe xong thì ngẫn người, lão nói:

- Tiểu tử ngươi nói lão phu đấy chăng?

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói:

- Không dám! Tôn giá đã cao niên mà bất nhã thì sợ rằng không thể trách người khác châm chọc mình!

Đồng Thiên Lý nộ khí quát lớn:

- Hảo tiểu tử, ngươi có biết lão phu là ai không? Mau báo lai lịch sư môn để lão phu tự tìm bậc tôn trưởng của ngươi để tính sổ.

Phương Tuyết Nghi trầm sắc diện, nói:

- Không cần! Gia sư chẳng may đã tạ thế hai tháng trước rồi.

Đồng Thiên Lý ngạc nhiên nói:

- Sao lại khéo thế? Sư phụ ngươi là ai?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Chuyện này tại hạ không thể nói được!

Đồng Thiên Lý càng lúc càng tức khí, lão quát lớn:

- Tiểu tử ngươi miệng chưa sạch mùi sữa mà dám trêu chọc lão phu chăng?

Vừa quát lão vừa xuất thủ đánh về phía Tuyết Nghi một chưởng.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Tôn giá thật là vô lý.

Lời vừa phát thì chàng cong ngón tay búng ra một luồng kình phong như tên bắn nhắm vào khuỷu tay của Đồng Thiên Lý.

Lão này kinh hải không ít, vội thủ thế chưởng và lách qua phải một bước, đồng thời hữu thủ

chụp vào cổ tay phải của Tuyết Nghi.

Tuyết Nghi thấy thế chụp của lão ta rất hùng mạnh thì nghĩ thầm:

- Nếu không cho lão nếm chút đau khổ thì e rằng lão ta sẽ không chịu dừng tay!

Nghĩ đoạn chàng lập tức trở tay phát ra một chưởng.

Đồng Thiên Lý cười hì hì, nói:

- Tiểu tử, ngươi thật là một kẻ không biết tự lượng.

Lão chưa dứt lời thì đột nhiên kêu thét lên một tiếng rồi tức thời lui ra sau năm thước, thần sắc lộ đầy vẻ kinh hải, tay trái ôm lấy tay phải và nhìn Tuyết Nghi đến thộn cả người.

Hàn Mai Kiếm Khách Tiêu Táp cũng cảm thấy rất kỳ quái, lão lướt đến cạnh Đồng Thiên Lý và hỏi:

- Đồng huynh làm sao thế?

Đồng Thiên Lý chau mày trầm ngâm một lát rồi nói:

- Ta... Ta bị tiểu tử này dùng yêu thuật đả thương rồi!

Lời này vừa phát thì Lý Vân ôm bụng cười khanh khách một tràng dài.

Nên biết yêu thuật là chuyện khó có thể trông thấy được, Đồng Thiên Lý là trưởng lão của Hoa Sơn mà nói ra những lời như vậy thì bảo Lý Vân không tức cười sao được!

Tiêu Táp lắc đầu, nói:

- Đồng huynh, sợ rằng... Vị tiểu huynh đệ này không sử dụng yêu thuật mà...

Đồng Thiên Lý không tin, lão nói:

- Không phải yêu thuật thì làm sao đả thương mạch môn của lão phu được?

Tiêu Táp quay qua nói với Tuyết Nghi:

- Tiểu huynh đệ, vừa rồi ngươi thi triển thủ pháp gì vậy?

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên có tràng cười ha hả từ sau tảng đá vang lên.

Tiêu Táp biến sắc, lão quát hỏi:

- Ai đó?

Tống Phù sải bước đi tới và mĩm cười, nói:

- Là lão thâu nhi Tống Phù đây!

Tiểu Táp nghe vậy thì thở phào một hơi, lão nhìn qua Tống Phù và cung thủ hành lễ, nói:

- Thì ra là Tống huynh! Đã lâu không gặp!

Tống Phù cười hì hì, nói:

- Tiêu huynh đệ và Đồng huynh vẫn khoẻ chứ?

Lão hỏi ngưng lại một lát rồi nói tiếp:

- Nhị vị cũng nhận lời mời của Nhập Vân chưởng môn mà đến Tung Sơn đó chăng?

Tiêu Táp nói:

- Không sai! Tống huynh thì sao?

Tống Phù cả cười rồi nói:

- Tống mỗ à? Nói một câu khó nghe là ai thấy Tống mỗ cũng đều đau đầu cả, vì vậy tự nhiên là không được mời đến rồi!

Lúc nầy Đồng Thiên Lý chợt kêu lên:

- Tống huynh, tiểu tử này cùng đi với huynh phải không?

Tống Phù thản nhiên nói:

- Đúng vậy!

Đồng Thiên Lý nói:

- Tống huynh sao lại đi chung với kẻ biết yêu thuật? Thật là chẳng ra thể thống gì cả!

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Ai là ngươi biết yêu thuật?

Tiêu Táp tiếp lời:

- Tống huynh, vị tiểu huynh đệ này là người thế nào với Tống huynh vậy? Vừa rồi hắn sử dụng chiêu gì mà...

Tống Phù nói:

- Tiêu huynh không cần nói nhiều, thủ pháp mà vị lão đệ này thi triển là võ công do Tống mỗ trộm của người khác, nói ra khiến Tống mỗ thật là mất mặt!

Sở dĩ Tống Phù bỗng nhiên xuất hiện là do lão sợ Phương Tuyết Nghi tiết lộ thân phận và một khi Lý Vân nghe được thì tất sẽ báo với Thiên Ma Nữ, không chừng tình hình sẽ thêm phức tạp và thêm nhiều phiền phức không đáng có.

Phương Tuyết Nghi hiểu được điều đó nên cảm kích vô cùng, chàng nói:

- Tống lão, chiêu thức của lão thật là bất phàm, có thể khiến người ta cho là yêu thuật thì quả thật rất đáng để khoái chí một phen!

Tống Phù nói:

- Lão đệ, ngươi chớ vội đắc ý.

Lão quay sang nói với Tiêu Táp:

- Tiêu huynh đệ, lúc nầy Nhập Vân đại sư đang đàm đạo với Hoắc bang chủ của Cái Bang trong Thiếu Lâm tự, nếu nhị vị theo lời mời mà đến thì hãy mau vào diện kiến với bọn họ!

Tiêu Táp nghe vậy thì nhìn qua Đồng Thiên Lý và hỏi:

- Y Đồng huynh thế nào?

Đồng Thiên Lý trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tống huynh nói không sai, Hoắc bang chủ đã đến thì chúng ta nên mau chóng hội diện với bọn họ mới phải!

Tiêu Táp cung thủ chào Tống Phù, lão liếc nhìn Tuyết Nghi một cái rồi cất bước đi như gió cuốn.

Đồng Thiên Lý cũng chào Tống Phù rồi lập tức phóng bước theo sau Tiêu Táp.

Phương Tuyết Nghi nhìn hai người khuất sau góc núi thì bất giác bật cười rồi nói:

- Tống lão, bọn họ đến thật bất ngờ nhưng đi cũng quá nhanh nhỉ!

Tống Phù nói:

- Cuồng vọng tự đại như bọn họ thì đáng nếm chút đau khổ của lão đệ ngươi nhưng lão phu sợ ngày sau gặp lại thì khó giao tình, do vậy mới ra khuyên bọn họ đi cho rồi. Lão đệ ngươi không trách lão phu chứ?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Làm sao có thể trách Tống lão được.

Lúc nầy Lý Vân chậm rải bước lại hành lễ với Tuyết Nghi và nói:

- Đa tạ công tử đã trượng nghĩa trợ giúp... Ân nghĩa này đành chờ ngày sau báo đáp thôi!

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Cô nương không cần để tâm chuyện này!

Tống Phù quân sát Lý Vân một lát rồi trầm giọng nói:

- Lý cô nương, lệnh sư chưa đến Tung Sơn thật à?

Lý Vân nói:

- Đích thực là gia sư chưa đến, nhưng...

Bỗng nhiên ả nhìn Phương Tuyết Nghi và nỡ cười thần bí rồi nói tiếp:

- Hành tung của gia sư phiêu hốt bất định nên cũng không thể biết là hiện tại đã đến hay chưa!

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Cô nương nói vậy nghĩa là sao?

Lý Vân nói:

- Xưa nay gia sư không nói cho tiểu nữ biết hành động của người, bây giờ lão hỏi tiểu nữ thì tự nhiên là tiểu nữ không biết rồi!

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Không biết thì nói không biết, việc gì phải vòng vo tam quốc?

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Cô nương, tại hạ có một chuyện muốn thỉnh giáo, chẳng hay cô nương có thể theo sự thật mà trả lời không?

Lý Vân mĩm cười, nói:

- Công tử muốn hỏi chuyện gì?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Ngày nay có rất nhiều đệ tử Thiếu Lâm tự bị đả thương, chẳng hay có phải kiệt tác của cô nương không?

Lý Vân nói:

- Tiện thiếp vừa đến nơi này nên tự nhiên là không phải rồi.

Ả trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

- Chẳng hay nhị vị có quan sát kỹ thương thế của những hòa thượng đó không?

Tống Phù lắc đầu, nói:

- Không!

Tuyết Nghi tiếp lời:

- Quan sát thương thế của những hòa thượng đồ đệ làm gì?

Lý Vân nói:

- Để nhận biết là do kẻ nào đả thương!

Tuyết Nghi nói:

- Chuyện này... Hình như là...

Bỗng nhiên chàng cảm thấy mình lỡ lời nên lập tức dừng lại.

Lý Vân ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao công tử không nói tiếp?

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu cô nương mới vừa đến thật thì những hòa thượng kia là có người khác đả thương rồi.

Chàng muốn trả lời hàm hồ cho qua chuyện nhưng không ngờ Lý Vân xạ hai đạo mục quang nhìn chàng trừng trừng nên khiến chàng không thể không nói ra. Chàng hơi ngưng lại một lát rồi nói tiếp:

- Tại hạ nghe nói có một vị giả danh bang chủ Cái Bang đến đây nên có lẻ là do người này động thủ!

Lý Vân tỏ ra ngạc nhiên vô cùng, ả nhìn Phương Tuyết Nghi chầm chầm và hỏi:

- Phương công tử nói có thật không?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói:

- Đương nhiên là không giả rồi!

Lý Vân cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Công tử thấy hình dạng người đó như thế nào?

Nói đoạn ả cất bước đi về phía ba hắc y thiếu nữ bị điểm huyệt đạo. Nhưng bỗng nhiên Tống Phù lớn tiếng quát:

- Đứng lại!

Lý Vân kinh ngạc, ả dừng lại và hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?

Tống Phù nói:

- Cô nương định đi đâu?

Lý Vân lạnh lùng đáp:

- Chuyện này không cần lão quan tâm!

Tống Phù nói:

- Nếu lão phu nhất định muốn hỏi thì sao?

Lý Vân nói:

- Vậy thì vỉnh viển sẽ không nhận được sự trả lời!

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Ả nha đầu này vội vàng bõ đi như vậy, không lẻ ả có tin tức gì muốn báo cho Thiên Ma Nữ chăng?

Nghĩ đoạn chàng định bảo Tống Phù để cho ả đi rồi sau đó ngầm theo dỏi để tìm đến nơi Thiên Ma Nữ ẩn thân, nhưng bỗng nhiên nghe Tống Phù phá lên cười một tràng rồi nói:

- Cô nương, ngươi đã không muốn nói thì thôi vậy, nhưng... Lão phu còn muốn thỉnh giáo một chuyện!

Hồi 32 - Biển Tình Nổi Sóng

Lý Vân liền nói:

- Chuyện gì nếu tiểu nữ không biết thì xin lượng thứ cho là không thể trả lời.

Tống Phù nói:

- Chuyện này thì nhất định cô nương biết rồi! Lệnh sư đã phái người đưa đến Thiếu Lâm tự một phong thơ, người đưa thơ đó có phải là cô nương không?

Lý Vân lắc đầu nói:

- Không phải!

Tống Phù tỏ vẻ không tin, lão hỏi lại:

- Không phải cô nương à!

Lý Vân nói:

- Người đưa thơ là nhị muội của tiểu nữ.

Tống Phù hỏi tiếp:

- Võ công của cô ta rất cao cường phải không?

Lý Vân mĩm cười nói:

- Không sai! Võ công của nhị muội cao hơn rất nhiều hòa thượng ở Thiếu Lâm tự.

Phương Tuyết Nghi hỏi xen vào:

- Hiện giờ cô ta ở đâu?

Lý Vân chớp chớp song mục rồi khẻ hỏi lại:

- Phương công tử muốn gặp cô ta chăng?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Rất muốn gặp.

Lý Vân mĩm cười nói:

- Cô ta rất xinh đẹp, công tử không sợ bị cô ta mê hoặc à!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Cô nương nói đùa rồi! Tại hạ chỉ muốn biết võ công của nhị muội của cô nương mà thôi.

Lý Vân nói:

- Muốn biết võ công của cô ta thì không thể gặp cô ta, mà nhị muội của tiện thiếp là ngươi đẹp nhất trong sáu tỹ muội, nam nhân chỉ cần trông thấy cô ta thì không một ai chẳng động lòng.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Nếu cô nương đa nghi như vậy thì chẳng cần phải nói nữa.

Lý Vân tiếp lời:

- Công tử, tiện thiếp nói đây là sự thật, tăng chúng của Thiếu Lâm tự đông như vậy mà không thể cầm giữ được cô ta. Nếu chỉ dựa vào võ công thì sợ rằng cô ta khó tránh khỏi thọ thương hoặc tàn phế! Như vậy đủ thấy bên trong tất có duyên cớ mà người ngoài khó biết được.

Tống Phù ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương nói như vậy có nghĩa là những hòa thượng Thiếu Lâm bị thọ thương là do cô ta dùng sắc đẹp mê hoặc à?

Lý Vân thản nhiên nói:

- Không sai!

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói:

- Tống lão, những cao tăng kia đều là cao tăng một lòng hướng đạo thì làm sao có chuyện đó xảy ra?

Tống Phù chưa kịp lên tiếng thì Lý Vân đã nói:

- Công tử, nhị muội của tiện thiếp là ưu vật của nhân gian, đừng nói là hòa thượng Thiếu Lâm tự mà dù là phật tổ cũng khó thoát khỏi đại kiếp mê hoặc của cô ta.

Tuyết Nghi ngạc nhiên nói:

- Có chuyện như thế sao? Tại hạ không tin!

Lý Vân nói:

- Công tử không tin thì sao không theo tiện thiếp đi tìm cô ta?

Tống Phù phá lên cười ha hả rồi nói:

- Khá lắm! Lão phu cũng muốn đi một chuyến, phiền cô nương dẫn đường cho.

Lý Vân nhìn Tuyết Nghi và mĩm cười nói:

- Công tử có muốn đi không?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm suy nghĩ:

- Nếu ta không đi thì sợ rằng sẽ bị cô ta chê cười.

Nghĩ đoạn chàng định trả lời thì bỗng nhiên có tiếng cười nhạt, theo đó là một bóng người lướt

tới như bay.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc nhìn ra thì thấy An Tiểu Bình đã đứng cách Lý Vân không đầy ba thước, nàng đang nhìn đối phương từ đầu đến chân bằng ánh mắt lạnh lùng.

Tống Phù thấy vậy thì nghĩ thầm:

- Hỏng bét! Nha đầu này đã xuất hiện thì sự việc rắc rối ra rồi.

Phương Tuyết Nghi cũng đang lo lắng trong lòng, không biết An Tiểu Bình nhìn Lý Vân như vậy là định giở trò gì nên đưa mắt nhìn Lý Vân với cảm giác bất an.

Bỗng nhiên nghe Lý Vân cười khúc khích rồi nói:

- Vị công tử nầy là....

An Tiểu Bình không trả lời mà cất bước đi vòng quanh Lý Vân, vừa đi nàng vừa nhìn Lý Vân từ chân đến đầu.

Hành động của nàng không những khiến Tống Phù và Tuyết Nghi cảm thấy khó hiểu mà ngay cả Lý Vân cũng bất giác đỏ mặt, ả ấp úng nói:

- Công tử... Làm cái gì vậy?

An Tiểu Bình nhìn tới nhìn lui một lúc lâu rồi cười nhạt nói:

- Ta tưởng ngươi là một mỹ nhân đàng hoàng, không ngờ ngươi chẳng qua là một nha đầu mà thôi.

Lý Vân chẳng có phản ứng gì trước câu nói đầy hàm ý nhục mạ của An Tiểu Bình, ả chỉ lạnh lùng nhìn đối phương một lúc rồi quay bước bõ đi.

Thế nhưng Lý Vân đi được một trượng thì thấy trước mặt có bóng người thấp thoáng.

An Tiểu Bình xuất phát sau nhưng đã lướt qua chận đường.

Lý Vân ngạc nhiên dừng bước và lạnh lùng hỏi:

- Công tử làm gì vậy?

An Tiểu Bình thản nhiên hỏi:

- Không cho ngươi đi!

Lý Vân liền hỏi:

- Công tử có điều chi chỉ giáo chăng?

An Tiểu Bình nói:

- Ta chẳng có điều gì chỉ giáo, chẳng qua là muốn nói với ngươi một câu mà thôi.

Lý Vân hỏi:

- Muốn nói câu gì?

An Tiểu Bình trầm giọng nói:

- Từ nay về sau không cho phép ngươi gặp Phương công tử nữa!

Lý Vân ngạc nhiên hỏi:

- Công tử chận tiện thiếp lại chỉ để nói một câu như vậy thôi sao?

Tiểu Bình nói:

- Không sai!

Lý Vân trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

- Xin hỏi quý tánh đại danh của công tử là gì?

An Tiểu Bình thấy đối phương không trả lời mà hỏi ngược lại danh tánh mình thì bất giác tức khí nói:

- Danh tánh của ta à? Sư phụ ngươi biết mà!

Lý Vân nghe vậy thì ngẫn người một lát rồi nói:

- Công tử quen biết với gia sư à?

Tiểu Bình nói:

- Tại sao ngươi không trả lời ta trước?

Lý Vân nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói:

- Tiện thiếp xin hứa với công tử.

Thì ra ả phát hiện An Tiểu Bình anh tuấn hơn Phương Tuyết Nghi, do vậy ả đã lập chủ ý là chỉ cần Tiểu Bình quen biết với sư phụ thì ngày sau chẳng lo gì không có cơ hội để tiếp cận, vì lẻ đó mà ả nhanh chóng hứa không gặp Phương Tuyết Nghi nữa.

An Tiểu Bình thấy đối phương đã hứa thì lòng cũng vui mừng, nàng mĩm cười nói:

- Cô nương có thể đi được rồi.

Lý Vân định cất bước thì chợt nghe Tống Phù lớn tiếng gọi:

- Cô nương khoan đi đã!

Lý Vân quay lại hỏi:

- Lão còn muốn nói điều gì chăng?

Tống Phù vừa bước lại gần vừa nói:

- Cô nương hứa là đưa lão phu đi gặp nhị muội của cô nương, bây giờ tình thế nào đây? Đi hay là không đi?

Lý Vân nhìn qua An Tiểu Bình, nói:

- Vị công tử này cùng đi với lão phải không?

Tống Phù nói:

- Không sai!

Lý Vân lắc đầu nói:

- Vị công tử nay không đồng ý thì sao?

Tống Phù quay sang hỏi Tiểu Bình:

- Lão đệ, ngươi có muốn đi không?

An Tiểu Bình trầm ngâm không nói, Phương Tuyết Nghi liền tiếp lời:

- Đương nhiên là muốn đi rồi.

Nếu chàng không xen vào thì hoặc giả An Tiểu Bình sẽ suy nghĩ rồi mới quyết định, nhưng chàng nói vậy thì khiến Tiểu Bình quyết định nhanh hơn, nàng cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Ta không đi!

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Vậy hiền đệ định đi đâu?

An Tiểu Bình quay người đi xuống núi và nói:

- Đi đâu cũng được.

Nàng vừa dứt lời thì người đã ở xa ngoài mười trượng rồi.

Tống Phù thấy nàng tức giận bỏ đi thì bất giác lo lắng, lão tung người phóng theo và lớn tiếng gọi:

- An lão đệ, ngươi chờ một lát.

Phương Tuyết Nghi cũng tung người truy theo và thoáng chốc chàng đã chặn trước mặt An Tiểu Bình rồi.

Tiểu Bình đang tức khí mà lại thấy Phương Tuyết Nghi chặn đường thì lập tức xuất thủ đẩy thẳng vào giữa ngực chàng và quát lớn:

- Tránh ra!

Rầm một tiếng, Phương Tuyết Nghi cảm thấy chấn động toàn thân, chàng lảo đảo lùi ra sau mấy bước rồi thổ ra một búng máu tươi.

An Tiểu Bình thấy thế thì bất giác sững người rồi dậm chân kêu lên:

- Tại sao phương huynh không tránh!

Vừa nói nàng vừa bước tới đở Phương Tuyết Nghi, thần sắc đầy vẻ lo lắng.

Tống Phù đứng sau An Tiểu Bình, thị tuyến bị che khuất nên không thấy nàng xuất thủ đánh Phương Tuyết Nghi.

Khi lão phát hiện Phương Tuyết Nghi thổ huyết thì bất giác kinh hải kêu lên:

- Phương lão đệ làm sao thế?

An Tiểu Bình gượng cười nói;

- Vản bối... Đả thương Phương huynh rồi!

Tống Phù ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao lão đệ ngươi lại đả thương hắn? An lão đệ, chuyện này thì ngươi không đúng rồi!

Tiểu Bình thấp giọng nói:

- Tống lão, làm sao vản bối biết Phương huynh không chịu né tránh!

Tống Phù bước lại gần thấy Phương Tuyết Nghi đang vận công trị thương, song mục nhắm chặt, thần thái nghiêm túc thì quay lại khẻ nói với Tiểu Bình:

- Hắn đang vận công trị thương, lão đệ ngươi đừng quấy rầy hắn nữa.

Tiểu Bình nói:

- Vản bối không biết Phương huynh không né tránh, nếu không thì vản bối đã chẳng hạ thủ nặng như thế. Tống lão... Chờ Phương huynh trị thương xong thì vản bối sẽ cùng đi với lão đến gặp yêu nữ kia.

Tống Phù thở dài một hồi rồi khẻ nói:

- Ôi, cô nương đừng quên hắn luôn vì đại sự của võ lâm chính nghĩa mà hành động. Sau nầy ngươi đừng chấp nhất tiểu tiết nữa, như vậy thì mới được.

Tiểu Bình nói:

- Vản bối xin ghi nhớ!

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đã từ từ mở mắt, chàng nhìn qua Tiểu Bình và nói:

- Hiền đệ, chưởng lực của hiền đệ thật là lợi hại!

Tiểu Bình nghe chàng khai khẩu được thì vui mừng, vội nói:

- Phương huynh khoẽ rồi chứ?

Tuyết Nghi gật đầu nói;

- Hoàn toàn bình phục rồi! Hiền đệ và Tống lão không cần phải bận tâm nữa.

Tống Phù phá lên cười rồi nói:

- Lão đệ, ngươi thử vận khí kiểm tra lần nữa xem, nội tạng bị chấn thương thì không phải là chuyện đùa đâu!

Tuyết Nghi nói:

- Vản bối đã kiểm tra kỹ rồi.

Chàng hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Tiểu Bình:

- Hiền đệ, chúng ta đi theo Lý cô nương một chuyến nhé!

Tiểu Bình hỏi:

- Có phải là Phương huynh đã bình phục thật không?

Tuyết Nghi mĩm cười nói:

- Chút thương thế thì có đáng gì, hiền đệ hà tất phải quan tâm.

Tiểu Bình nói:

- Phương huynh... Chuyện này là do tiểu đệ mà ra cả.

Tuyết Nghi khoát tay nói:

- Hiền đệ chúng ta đi ngay nhé?

Tống Phù tiếp lời:

- Đúng thế, Lý cô nương đang chờ chúng ta đấy!

Nói đoạn hai người liền đi về phía Lý Vân.

Lý Vân thấy ba người đến thì mĩm cười nói:

- Tiện thiếp xin dẫn đường cho ba vị.

Bốn người đi chừng mười dặm thì bỗng nhiên Tống Phù phá lên cười rồi nói với Lý Vân:

- Lý cô nương quên một chuyện đại sự rồi đấy!

Lý Vân ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì?

Tống Phù nói:

- Cô nương không chờ ba vị thuộc hạ cùng đi à?

Lý Vân mĩm cười nói:

- Lão không cần lo cho bọn chúng, lát nữa sẽ có người trong bản bang đến tiếp ứng ngay thôi.

Tống Phù bất giác dừng bước, lão nhìn tứ phía rồi nói:

- Cô nương… Quý bang có bao nhiêu người ở Tung Sơn này?

Lý Vân vừa đi vừa nói:

- Không nhiều, chừng khoảng vài trăm người thôi.

Tống Phù nghe vậy thì lạnh người, lão sải bước phóng theo và nói:

- Cô nương vừa nói là không nhiều, thế bây giờ tại sao lại có đến vài trăm người?

Lý Vân nói:

- Bọn họ tuy đông nhưng đều ẩn thân trong bóng tối, nếu không có mệnh lệnh của tiểu nữ thì bọn họ không thể đến nơi này, do vậy lời đó cũng chẳng có gì là sai.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Nói vậy chẳng phải là cưỡng từ đoạt lý hay sao?

Nhưng Tống Phù lại không phản bác, lão cười khà khà rồi nói:

- Thì ra là như vậy!

Lão ngưng một lát rồi hỏi:

- Thế cô nương đã thông báo cho bọn họ đến cứu ba vị thuộc hạ chưa?

Lý Vân nói:

- Đã thông báo rồi.

Nói đến đây thì bốn người đã đi được hơn ba dặm rồi.

Phương Tuyết Nghi ngước mắt nhìn lên thì thấy tuyệt đỉnh núi Thiếu Thất còn không xa, bất giác chàng nghĩ thầm:

- Lẻ nào nhị muội của ả nha đầu này ở trên tuyệt đỉnh Thiếu Thất kia?

Chàng định lên tiếng thì chợt nghe Tiểu Bình hỏi:

- Lý cô nương còn bao xa nữa vậy?

Lý Vân mĩm cười nói:

- Không xa lắm, nhị muội của tiện thiếp ở ngay trên tuyệt đỉnh Thiếu Thất.

Nói đoạn ả phóng bước đi như bay lên đỉnh núi.

Bọn Tống Phù cũng lập tức thi triển khinh công bám theo, chớp mắt thì mấy dặm sơn lộ đã bị bõ lại phía sau.

Khi đến gần một tảng đá lớn thì bỗng nhiên Lý Vân dừng bước và nói:

- Đến rồi!

Tống Phù quét mục quang nhìn xung quanh thì thấy nơi dừng chân chỉ cách đỉnh Thiếu Thất không đầy một tầm tên, thế núi cao vun vút, tứ bề không thấy một nơi nào khả dĩ dung thân. Lão cảm thấy ngạc nhiên nên hỏi ngay:

- Cô nương, quý nhị muội đang ở nơi nào?

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình cũng nghĩ như Tống Phù, lúc nầy nghe lão hỏi thì tất cả đều tròn xoe song mục nhìn Lý Vân chờ nghe câu trả lời.

Lý Vân mĩm cười nói:

- Ở ngay nơi này!

Vừa nói ả vừa chỉ tảng đá lớn bên cạnh.

Tống Phù kinh ngạc nói:

- Dưới tảng đá này chăng?

Lý Vân nói:

- Không sai, lão chớ xem thường tảng đá này nhé, bên trong rộng lắm đấy!

Vừa nói Lý Vân vừa đưa tay sờ tảng đá.

Một lát sau chợt nghe mấy tiếng lách cách vang lên, bên dưới tảng đá bỗng hiện ra một thạch môn đũ cho người đi qua.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Nơi này có vẻ giống thạch phủ ở Vu Sơn, nhưng không biết bên trong như thế nào?

Nghĩ đến đây thì bất giác chàng đưa mắt nhìn An Tiểu Bình và dường như An Tiểu Bình cũng nghĩ giống như chàng. Khi thấy Lý Vân sờ tay lên tảng đá để tìm cơ quan mở thạch môn thì nàng chú mục theo dỏi từng cử động. Lúc thạch môn vừa hé mở thì bất giác nàng mĩm cười rồi đưa mắt nhìn qua Tuyết Nghi.

Hai người nhìn nhau mĩm cười, tuy ánh trăng mờ ảo nhưng khoảng cách gần nên Phương Tuyết Nghi có thể trông thấy hai gò má ửng hồng của Tiểu Bình.

Lúc nầy từ bên trong thạch môn có một thiếu nữ thò đầu ra hỏi:

- Có phải Lý cô nương đó không?

Lý Vân đáp:

- Đúng vậy! Tiểu Thúy, cô nương của ngươi có ở nhà không?

Thiếu nữ được gọi lá Tiểu Thuý mĩm cười nói:

- Cô nương vừa mới trở về.

Bỗng nhiên ả phát hiện ra bọn Phương Tuyết Nghi nên bất giác giật thót người và hỏi:

- Lý cô nương, bọn họ là ai vậy?

Lý Vân nói:

- Đều là bằng hữu của ta, bọn họ muốn gặp cô nương của ngươi đấy. Tiểu Thúy, ngươi mau vào thông báo với nhị cô nương một tiếng, đừng để khách phải chờ lâu nhé!

Tiểu Thúy mĩm cười nói:

- Lý cô nương đừng vội, Tiểu Thúy đi thông báo ngay đây.

Lời chưa dứt thì ả đã quay người đi vào trong động.

Tống Phù cười hì hì nói:

- Lý cô nương, chẳng hay quý muội xưng hô thế nào vậy? Cô nương có thể cho biết trước được hay không?

Lý Vân nói:

- Đương nhiên là có thể! Nhị muội của tiểu nữ tên là Doãn Mộng Hà, những kẻ hiếu sự trong võ lâm tặng cho cô ta ngoại hiệu là Hà Hoa tiên cô. Nhưng thực ra nhị muội của tiểu nữ không thích ngoại hiệu này lắm.

Tống Phù nói:

- Hà Hoa tiên cô à? Danh hiệu này nghe hay nhĩ?

Nói đoạn lão phá lên cười ha hả một tràng.

An Tiểu Bình thấy Tống Phù bật cười thì cảm thấy kỳ quái, nàng hỏi:

- Tống lão đang cao hứng chuyện gì vậy? Vản bối cảm thấy bốn chữ Hà Hoa tiên cô cũng đàng hoàng mà.

Tống Phù nghe vậy thì ngẫn người nhưng lão không thể nói rõ nguyên nhân bật cười của mình nên nói:

- Nhất thời lão phu cảm thấy tức cười và không kềm chế được nên bật cười thôi.

Tiểu Bình nghe Tống Phù trả lời như vậy thì không truy vấn nữa, nàng quay sang nói với Tuyết Nghi:

- Phương huynh, nếu Doãn Mộng Hà quả nhiên là một yêu nữ thì thì huynh có thể giết ả không?

Trước cửa nhà của người ta mà hỏi những lời như vậy khiến cho Tuyết Nghi sững sờ, nhất thời chàng không biết phải trả lời sao.

Lý Vân cũng nhìn Tiểu Bình bằng ánh mắt ngở ngàng, trong lòng luôn luôn hồi hộp lo lắng. Ả thầm nghĩ:

- Sao vị công tử này nói năng càn dỡ như thế nhĩ? Nếu nhị muội nghe được thì...

Ả nghĩ chưa hết thì chợt nghe trong thạch động vang ra một tràng cười khanh khách nghe như

hoàng anh xuất động, tiếp theo là một giọng nói thanh thót phát ra:

- Lý tỷ tỷ, bằng hữu của tỷ tỷ là những ai vậy? Xin lượng thứ cho sự nghênh tiếp chậm trễ của tiểu muội. Mau mời vào trong này đàm đạo vậy.

Lý Vân liền nói:

- Nhị muội không trách ta đến quấy rầy chứ?

Vua nói ả vừa bước vào thạch động rồi quay ra nói tiếp:

- Xin mời Tống lão và nhị vị công tử vào đây.

Tống Phù, Tuyết Nghi và Tiểu Bình lần lượt theo Lý Vân vào trong thạch động. Tuy cửa thạch động hơi nhỏ nhưng vào trong chừng một trượng thì không gian rộng hẳn ra. Nơi này có một bậc đá đi sâu xuống đất, đi chừng mười trượng mới có một gian thạch thất hiện ra trước mặt. Trong thạch động có đính hạt minh châu nên không cần đuốc mà vẫn rất sáng sủa.

Bốn người đến trước cửa thạch thất thì thấy một thanh y thiếu nữ đứng tựa cửa nhìn ra mĩm cười. Thiếu nữ này tóc dài xoã ngang vai, khi chất cao nhã, dung mạo xinh đẹp tựa phù dung, bất kỳ người nào vừa trông thấy nàng cũng phải xao lòng.

Thanh y thiếu nữ chờ mọi người đến gần thì dịch bước tới trước và nói:

- Tiểu muội xin tham kiến đại tỹ.

Thì ra thiếu nữ này chính là Doãn Mộng Hà.

Lý Vân khoát tay nói:

- Nhị muội không cần phải đa lễ, mau mời ba vị khách quý vào trong nói chuyện.

Doãn Mộng Hà liền dịch bước sang bên và đưa tay mời bọn Tống Phù vào thạch thất.

Tống Phù không một chút khách khí, lão cất bước đi vào ngay.

An Tiểu Bình cũng theo sát Phương Tuyết Nghi mà vào.

Trong thạch thất được trần thiết rất đơn giản, có một bàn đá và bốn đôn đá, ngoài ra tứ bề trống không, ngay cả một bộ bình trà cũng không có. Nơi vách đá bên trong có một thạch môn, có lẻ phía trong đó là nơi nghỉ ngơi của Doãn Mộng Hà.

Sau khi bốn người an toạ thì Tiểu Thuý mang vào bốn chén trà hương đặt lên bàn.

Doãn Mộng Hà bước đến mở thạch môn bên trong và ngồi xuống thạch sàng rồi nói với Lý Vân:

- Lý đại tỹ, xin mời mấy vị bang hữu dùng đi.

Mọi người nâng chén uống một ngụm trà thì nghe Doãn Mộng Hà mĩm cười nói:

- Sao Lý đại tỹ không giới thiệu các vị bằng hữu cho tiểu muội?

Lý Vân tỏ ra rất úy kỵ Doãn Mộng Hà nên thái độ và cử chỉ không được tự nhiên lắm, ả ngập ngừng một lát rồi mới nói:

- Đúng vậy, ngu tỹ thật sơ xuất quá.

Nói đoạn, ả lần lượt giới thiệu danh tánh từng người một.

Doãn Mộng Hà nghe xong thì mĩm cười nói:

- Tiện thiếp chỉ mượn nơi này để ở tạm vài ngày, mọi thứ đều rất đơn giản, mong ba vị đừng chê cười nhé.

Tống Phù cười khà khà rồi nói:

- Đâu dám, đâu dám, cô nương khéo nói rồi.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới quan sát kỹ Doãn Mộng Hà, quả nhiên cô ta có một sắc đẹp mê hồn, đầy sức quyến rũ.

Tống Phù vừa dứt lời thì An Tiểu Bình lớn tiếng hỏi:

- Doãn cô nương, sư phụ của cô nương đã đến đây chưa?

Doãn Mộng Hà nhìn qua An Tiểu Bình và nói:

- Gia sư vẫn chưa đến, An công tử quen biết với gia sư à?

An Tiểu Bình thản nhiên nói:

- Không quen lắm nhưng đã từng gặp mặt một lần.

Nói đoạn nàng nhìn qua Phương Tuyết Nghi thì thấy chàng đang ngồi ngay ngắn. Song mục nhắm chặt, thân hình bất động.

An Tiểu Bình cảm thấy hơi kỳ lạ nên thầm hỏi:

- Phương đại ca làm sao thế nhĩ? Không lẻ chàng đã bị độc chất vô hình của yêu nữ này làm tổn thương rồi?

Nghĩ đoạn nàng buột miệng hỏi:

- Phương huynh làm sao thế?

Phương Tuyết Nghi nghe gọi thì từ từ mở mắt ra và hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Tiểu Bình hỏi:

- Phương huynh cảm thấy không được thoải mái chăng?

Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Đâu có!

Doãn Mộng Hà xen vào:

- An công tử, có lẻ Phương công tử cảm thấy không vui một chút thôi, công tử hà tất phải lo lắng.

Tiểu Bình lạnh lùng nói:

- Làm sao cô nương biết?

Doãn Mộng Hà chỉ mĩm cười mà không giải thích.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới xạ hai đạo mục quang như điện nhìn Doãn Mộng Hà và hỏi:

- Doãn cô nương là người chuyễn thư đến Thiếu Lâm tự phải không?

Doãn Mộng Hà nghe vậy thì kinh ngạc hỏi lại:

- Công tử là môn hạ của Thiếu Lâm chăng?

Tuyết Nghi lắc đầu nói:

- Không phải!

Doãn Mộng Hà nhìn qua Lý Vân và hỏi:

-Lý đại tỹ, có thật Phương công tử không phải là môn hạ của Thiếu Lâm hay không?

Làm sao Lý Vân biết là thật hay không? Dĩ nhiên là ả không thể không gật đầu, ả nói:

- Phương công tử không đồng hành với tăng lữ Thiếu Lâm tự thì đương nhiên là không phải môn hạ của Thiếu Lâm rồi.

Doãn Mộng Hà chau mày nói:

- Phương công tử đã không phải là người của Thiếu Lâm thì hỏi chuyện chuyễn thư đến Thiếu Lâm tự để làm gì?

Phương Tuyết Nghi cười nhạt nói:

- Mấy vị cao tăng Thiếu Lâm thọ thương là do cô nương hạ thủ phải không?

Doãn Mộng Hà phá lên cười khanh khách rồi nói:

- Không sai!

Phương Tuyết Nghi trầm giọng nói:

- Thủ đoạn của cô nương thật là ác độc.

Doãn Mộng Hà tiếp lời:

-Tiện thiếp tưởng võ công của bọn hòa thượng Thiếu Lâm ghê gớm lắm, không ngờ khi động thủ thì danh bất hư truyền!

Phương Tuyết Nghi nói:

-Thiếu Lâm tự là thái sơn bắc đẩu của võ lâm, cô nương ra vào tự nhiên mà còn đả thương nhiều

vị cao tăng, điều nầy đũ thấy võ học của cô nương cao minh hơn bọn họ rất nhiều.

Doãn Mộng Hà nói:

- Không dám, công tử quá khen rồi!

Nói đoạn cô ta nhoẻn miệng cười tươi như hoa.

Tống Phù thấy vậy thì rùng mình thầm nghĩ:

- Thảo nào Lý Vân nói cô ta làm diên đảo bằng hữu võ lâm, sắc đẹp của nha đầu này quả thật khiến người ta khó lòng kháng cự nỗi sự mê hoặc.

Đến lúc nầy Phương Tuyết Nghi vẫn chưa bị ảnh hưởng, không phải chàng thánh thiện gì nhưng vừa rồi chàng bế mục tỉnh toạ là nhằm áp chế những xao động vừa trỗi lên trong lòng.

Lúc nầy Doãn Mộng Hà vừa dứt lời thì Phương Tuyết Nghi hỏi ngay:

- Doãn cô nương xử dụng kiếm phải không?

Doãn Mộng Hà mĩm cười nói:

- Đao kiếm đều dùng.

Lý Vân nghe hai người đối đáp thì bất giác cảm thấy kỳ quái, nhất thời ả không biết Phương Tuyết Nghi đang có dụng ý gì? Nhưng câu trả lời đã có ngay.

Phương Tuyết Nghi cung thủ nói:

- Tại hạ bất tài nhưng cũng từng học được mấy chiêu kiếm pháp, nếu cô nương không chê thì xin ban cho mấy chiêu cao minh được chứ?

Doãn Mộng Hà khá bất ngờ, ả ngẫn người một hồi rồi hỏi:

- Cái gì? Công tử muốn tỹ thí kiếm pháp với tiện thiếp chăng?

Tuyết Nghi trầm giọng nói:

- Không sai!

Doãn Mộng Hà chớp chớp đôi măt hồ thu và mĩm cười nói:

- Hà tất phải làm thế? Công tử và tiện thiếp vô thù vô oán thì việc gì phải động đến binh đao? Vã lại tiện thiếp là hạng nữ lưu nên đâu dám tranh cao thấp cùng công tử!

Phương Tuyết Nghi không ngờ đối phương lại nói những lời ôn hoà như thế, bất giác chàng thầm nghĩ:

- Nghe khẩu khí và thái độ của ả nha đầu nầy thì chẳng giống một nhân vật có tâm địa độc ác tí nào.

Y nghĩ chưa dứt thì đã nghe An Tiểu Bình nói:

- Phương huynh muốn tỷ kiếm với cô ta thật không?

Phương Tuyết Nghi gật đầu nói:

- Đích thực là tại hạ có ý này.

Tiểu Bình vừa vỗ tay vừa nói:

- Hay lắm, tiểu đệ được một phen đại khai nhãn giới rồi.

Rõ ràng là nàng tán thưởng chuyện này.

Doãn Mộng Hà chau mày nhìn Tiểu Bình rồi khẻ nói:

- An công tử, tiện thiếp không phải là đối thủ của Phương công tử, chuyện tỷ kiếm này nên bõ qua vậy.

An Tiểu Bình nói:

- Tại sao? Thuộc hạ của Thiên Ma Nữ chỉ là những tiểu cô nương nhát gan như thế sao?

Nàng vốn cũng là một tiểu cô nương nhưng do cải trang thành nam nhân lâu ngày nên nói năng rất là tự nhiên.

Doãn Mộng Hà và Lý Vân nghe vậy thì đều biến sắc. Nếu An Tiểu Bình nói một câu châm chọc bọn họ thì khả dĩ bọn họ còn nhẫn nhục được, nhưng một khi động đến sư phụ thì bọn họ quyết không thể kiên nhẫn được nữa.

Vì thế, Doãn Mộng Hà cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Sao An công tử lại nhục mạ sư môn của tiện thiếp?

Tiểu Bình thản nhiên nói:

- Cô nương, tại hạ đã gặp lệnh sư rồi, bây giờ mắng bà ta vài câu thì cũng chẳng có quan hệ gì. Nhưng nếu sư phụ cô nương biết được chuyện cô nương nhát gan không dám tỷ kiếm với Phương huynh thì e rằng cô nương sẽ phải hối hận nhiêu lắm đấy!

An Tiểu Bình không biết đối phương đang lo sợ điểm này, nàng chỉ thuận miệng nói bừa, không ngờ lại đắc địa.

Doãn Mộng Hà trầm ngâm một lát rồi nói:

- An công tử, tiện thiếp đồng ý tỷ kiếm với Phương công tử, nhưng công tử phải hứa với tiện thiếp một chuyện mới được.

Tiểu Bình liền hỏi:

- Chuyện gì?

Doãn Mộng Hà khẻ nói:

- Trăm ngàn lần công tử không được nói chuyện hôm nay cho gia sư biết.

Tiểu Bình nói:

- Chuyện này... An mỗ phải suy nghĩ một chút đã.

Doãn Mộng Hà thấy đối phương không muốn hứa thì bất giác nàng khẩn trương vô cùng, ả chậm rải rời thạch sàng rồi thuận tay lấy thanh kiếm trên tường và nói:

- Công tử đã suy nghĩ kỹ chưa?

Tiểu Bình thấy ả đã xuất bảo kiếm thì nghĩ thầm:

- Chỉ cần ả động thủ với Phương đại ca thì bất luận sao ả cũng không thể mê hoặc được Phương đại ca.

Nghĩ đoạn nàng nghiêm sắc mặt, nói:

- Tại hạ nghĩ kỹ rồi.

Doãn Mộng Hà nói:

- Công tử hứa với tiện thiếp chứ?

Tiểu Bình thản nhiên nói:

- Đương nhiên, tại hạ sẽ không nói chuyện này với lệnh sư, cô nương cứ yên tâm mà tỷ thí với Phương huynh.

Doãn Mộng Hà ôm kiếm cúi người nói:

- Đa tạ sự rộng lượng của An công tử.

Ả nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói:

- Xin Phương công tử nương tay cho!

Phương Tuyết Nghi chậm rải xuất kiếm và mĩm cười nói:

- Thạch thất này hơi hẹp, cô nương có thể thi triển được không?

Doãn Mộng Hà mĩm cười nói:

- Không sao, chỉ cần công tử không chê hẹp thì khỏi cần phải ra ngoài.

Tuyết Nghi hoành ngang kiếm trước ngực và nói:

- Thế thì tốt! Cô nương, mời!

Lúc nầy Tống Phù, An Tiểu Bình và Lý Vân đã rời bàn đá đến sát vách tường đứng bên quan chiến.

Doãn Mộng Hà nghe Tuyết Nghi mời mình xuất kiếm trước thì phá lên cười khanh khách một tràng rồi nói:

- Công tử là khách, nên mời công tử xuất chiêu trước vậy.

Tuy nói là tỷ kiếm nhưng song phương đều thừa hiểu một khi động thủ thì khó tránh khỏi sự lỡ

tay hoặc hung hiểm. Vì vậy những lời khách khí vừa rồi chẳng có ý nghĩa gì cả.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói:

- Tại hạ đường đường là một nam tử hán thì làm sao chiếm tiên cơ xuất thủ trước được? Xin mời cô nương vậy.

Từ khi thấy Phương Tuyết Nghi bế mục tỉnh toạ và không có chút phản ứng trước sức quyến rũ câu hồn của mình thì Doãn Mộng Hà biết vị thiếu niên này là nhân vật không dễ đối phó. Bây giờ Tuyết Nghi kiên quyết nhường cho ả xuất thủ trước thì ả cũng không tiện chối từ nữa nên mĩm cười nói:

- Nếu vậy thì tiện thiếp ra chiêu đây!

Lời vừa dứt thì trường kiếm cũng bình thế đâm tới trước.

Phương Tuyết Nghi vung kiếm lên đở và nói:

- Cô nương không cần khách sáo, tại hạ thật lòng thĩnh giáo nên cô nương chớ thâm tàng bất lộ nhé.

Dứt lời, chàng hất trường kiếm của Doãn Mộng Hà ra và phản công liên tiếp ba chiêu. Ba chiêu này tuy thế kiếm rất nhanh nhưng không phải là chiêu thức khó hoá giải. Dụng tâm của Phương Tuyết Nghi là bức đối phương thi triển toàn lực mà thôi.

Quả nhiên Doãn Mộng Hà bị ba chiêu kiếm pháp bức lui lại ba bước thì bất giác lòng hiếu thắng nỗi dậy, ngọc diện phù dung chợt trở nên lạnh lùng, ả lớn tiếng quát:

- Kiếm pháp của công tử quả nhiên bất phàm, tiện thiếp phản công đấy nhé!

Lời chưa dứt thì Doãn Mộng Hà vũ lộng trường kiếm mạnh công liên tiếp năm chiêu. Năm chiêu kiếm này xuất thủ cực nhanh, nhanh hơn cả ba chiêu mà Phương Tuyết Nghi vừa thi triển. Phương Tuyết Nghi kinh ngạc thầm nghĩ:

- Kiếm pháp của Thiên Ma Nữ quả nhiên bất phàm!

Vừa nghĩ trường kiếm vừa hoành ngang và xuất ra một chiêu Vân Đoạn Vu Sơn, kiếm ảnh bao phủ một vùng phong toả toàn bộ năm chiêu kiếm của Doãn Mộng Hà.

Chiêu này vừa xuất ra vừa đắc thời vừa đắc địa nên An Tiểu Bình buột miệng nói:

- Phương huynh, chiêu Vân Đọan Vu Sơn này thật là tuyệt diệu.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì bất giác rùng mình, chàng thầm nghĩ:

- Nhãn lực của An Tiểu Bình thật là lợi hại, nếu ta tận lực thi triển thì e rằng ngày sau sẽ tự chước lấy đau khổ thôi!

Nghĩ vậy nên chàng luôn có cảnh giác, lúc xuất kiếm pháp thể hiện hết sự tinh kỳ và ảo diệu của chiêu thức để khỏi tiết lộ thực lực của mình. Nhưng đấu pháp này lại giúp cho Doãn Mộng Hà chiếm không ít tiện nghi. Kiếm thế của ả nhu cương như long xuất động, chiêu chiêu thức thức đều cướp tiên cơ mà tấn công, nhất thời Phương Tuyết Nghi bị đẩy vào thế bị động. Tuy nhiên

trong mười chiêu thì đã hết chín chiêu Phương Tuyết Nghi điểm tới rồi thôi, chàng có thể mạnh công một kiếm để đánh văng trường kiếm đối phương nhưng song kiếm chưa chạm vào nhau thì chàng đã thu chiêu biến thế, đỗi công thành thủ.

Chớp mắt đã qua hai mươi chiêu nhưng không bên nào chiếm được thế thượng phong tuyệt đối.

An Tiểu Bình thấy vậy thì ngạc nhiên hỏi Tống Phù:

- Tống lão, Phương huynh làm sao vậy? Tại sao chiêu thức lại trì trệ như thế?

Tống Phù theo dõi một hồi nhưng vẫn chưa tìm ra nguyên nhân nên lắc đầu, nói:

- Chuyện này lão phu cũng mù tịt rồi!

Tiểu Bình nghe vậy thì càng khẩn trương, nàng tưởng Tuyết Nghi trúng phải thủ đoạn gì của Doãn Mộng Hà nên tinh thần không thể tập trung.

Đang lúc nàng định tung người ra giúp Phương Tuyết Nghi thì bị Tống Phù giữ lại, lão khẻ nói:

- Lão đệ ngươi không được khinh suất!

An Tiểu Bình chau mày nói:

- Lẻ nào Tống lão không nhìn thấy Phương huynh có vẻ như lực bất tòng tâm?

Tống Phù lắc đầu, nói:

- Lão đệ, chuyện này có vẻ kỳ quặc, nhưng lão phu biết sở dĩ kiếm chiêu của Phương lão đệ không thi triển với trình độ ý đến kiếm đến là tất có nguyên nhân.

Lúc nầy chợt nghe Lý Vân kêu lên:

- Tiện thiếp hiểu ra rồi!

Tiểu Bình trừng mắt nhìn ả và hỏi:

- Cô nương hiểu ra điều gì?

Lý Vân nói:

- Phương công tử có dụng ý dụ cho nhị muội của tiện thiếp thi triển toàn bộ kiếm pháp của sư môn đấy thôi!

Tống Phù đưa tay vuốt chòm râu dê và gật gù, nói:

- Không sai! Không sai! Quả nhiên là Phương lão đệ có dụng ý này.

Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi:

- Thật thế không? Tống lão, vậy thì vản bối lo lắng thừa rồi!

Tống Phù nói:

- Lão đệ, nếu là lão phu thì e rằng không phải là đối thủ của Doãn cô nương rồi! Nhưng lão phu

biết rất rõ kiếm pháp của Phương lão đệ, hắn...

Bỗng nhiên lão nhìn qua Lý Vân rồi mĩm cười, nói tiếp:

- Dù Lý cô nương tham chiến cũng không thể nắm chắc phần thắng!

Lý Vân nghe vậy thì kinh ngạc không ít nhưng đương nhiên là ả không tin nên mĩm cười, nói:

- Tống lão quá đề cao Phương công tử rồi đấy!

Tiểu Bình cười nhạt, nói:

- Cô nương không tin chăng?

Lý Vân nói:

- Quả thật là tiện thiếp không dám tin.

Tiểu Bình lạnh lùng nhìn Lý Vân một lúc rồi nói:

- Nếu không tin thì chờ đến lúc Doãn cô nương không cầm cự nỗi, cô nương cứ liên thủ tham chiến thử xem!

Lý Vân nói:

- An công tử không sợ Phương công tử nhất thời thất thủ mà trúng ám khí của bọn tiện thiếp sao?

Tiểu Bình nghe vậy thì giật minh thầm nghĩ:

- Không sai, tại sao ta không nghĩ là bọn chúng còn có ám khí nhỉ?

Nghe thế nhưng nàng không nói gì thêm.

Tống Phù thấy song phương im lặng thì liền nói:

- An lão đệ nhìn thấy chỗ ảo diệu trong kiếm pháp của Phương lão đệ chưa?

Tiểu Bình lắc đầu nói:

- Vản bối chưa có vinh hạnh đó.

Tống Phù nói:

- Kiếm pháp của Phương lão đệ một khi khai triển thì đừng nói là ám khí, dù là phong ba bảo vũ cũng không thấu được.

Tiểu Bình mĩm cười nói:

- Ý của Tống lão muốn nói là Phương huynh không sợ ám khí của bọn họ phải không?

Tống Phù cười hì hì, nói:

- Dĩ nhiên là không sợ rồi!

An Tiểu Bình nhìn qua Lý Vân rồi nói:

- Cô nương đã nghe rõ chưa?

Lý Vân nói:

- Tiện thiếp đã nghe rõ rồi! Chỉ có điều...

Tiểu Bình liền hỏi:

- Chỉ có điều như thế nào?

Lý Vân nói:

- Ám khí của bọn tiện thiếp không tầm thường, ngoài Thiên Độc ngân châm ra còn có một loại ám khí cực kỳ lợi hại, dù kiếm pháp của Phương công tử cao cường đến độ nào cũng không thể ngăn chận nỗi.

Tiểu Bình vội hỏi:

- Là ám khí gì?

Lý Vân trầm ngâm suy nghĩ:

- Ám khí nầy là đại cơ mật của sư môn, làm sao ta có thể nói cho người ngoài nghe được? Nếu sư phụ biết được thì e rằng...

Nghĩ đến đây thì ả lặng lẻ cúi đầu mà không nói gì.

An Tiểu Bình thấy vậy thì càng khẩn trương, nàng nói:

- Lý cô nương, tại sao không trả lời?

Lý Vân thở dài một hồi rồi nói:

- Công tử, không phải tiện thiếp không nói mà quả thật là rất khó nói ra.

Tiểu Bình trầm giọng nói:

- Như vậy là cô nương không muốn nói.

Lý Vân vốn không muốn làm phật lòng An Tiểu Bình nên đành gượng cười nói:

- Công tử, nếu tiện thiếp nói ra thì xin công tử chớ nói lại với người khác nhé!

Tiểu Bình gật đầu, nói:

- Được! Tại hạ sẽ giữ kín miệng.

Nàng quay sang nói với Tống Phù:

- Tống lão cũng giữ kín chuyện này chứ?

Tống Phù mĩm cười nói:

- Đương nhiên! Nhưng...

Lý Vân liền hỏi:

- Nhưng thế nào?

Tống Phù nói:

- Lão phu có thể không tiết lộ với bất cứ người nào, nhưng với Phương lão đệ thì phải ngoại lệ thôi.

Tiểu Bình tiếp lời:

- Điều đó là tất nhiên rồi.

Lý Vân không phản đối chuyện Tiểu Bình sẽ nói cho Phương Tuyết Nghi biết, ả gượng cười rồi nói:

- Công tử có thể bảo Phương công tử đừng nói cho người khác không?

Tiểu Bình gật đầu nói:

- Đương nhiên là có thể! Cô nương mau nói ra xem.

Lý Vân trầm ngâm một lát rồi nói:

- Sư môn của tiện thiếp có loại ám khí nầy là thứ độc hoả.

Tống Phù buột miệng hỏi:

- Là hoả khí có hàm chứa chất độc chăng?

Lý Vân gật đầu nói:

- Không sai!

Tống Phù tiếp lời:

- Trông thần thái của cô nương thì có lẻ loại hoả khí này cực kỳ tàn độc?

Lý Vân nói:

- Vật này một khi được phát ra thì sẽ cháy rụi bất cứ thứ gì bao trùm một vùng ba trượng vuông nên đương nhiên là rất lợi hại!

Tống Phù nghe vậy thì bất giác rùng mình còn An Tiểu Bình thì hoa dung thất sắc. Rõ ràng bọn họ không ngờ Thiên Ma Nữ lại chế ra loại ám khí tàn độc như thế nên nhất thời chưa nghĩ ra biện pháp đối phó.

Lý Vân nhìn vẻ lo lắng của An Tiểu Bình thì phập phòng bất an, ả vội khẻ nói:

- Công tử, loại Liệt Hoả Thiên Châu của gia sư tuy lợi hại nhưng số lượng rất hạn chế, ngay cả gia sư cũng chỉ mang trên người tổng cộng bốn quả mà thôi!

Tiểu Bình buột miệng hỏi lại:

- Chỉ có bốn quả?

Lý Vân nói:

- Tiện thiếp không dám nói dối công tử, vì vậy nên gia sư coi loại thần châu này như vật chí bảo, trừ phi đối đầu với sinh tử, nếu không thì quyết chẳng sử dụng!

Tống Phù hỏi xen vào:

- Cô nương có quả nào không?

Ly Van lắc đầu, nói:

- Không! Nhưng nhị muội và tam muội mỗi người được gia sư cho giữ một quả!

Tống Phù hỏi tiếp:

- Cô nương thân là đại tỹ mà sao không có, trong khi đó lệnh nhị muội và lệnh tam muội lại có?

Lý Vân gượng cười, nói:

- Tiện thiếp tuy là đại tỹ nhưng ngộ căn thấp kém nên trình độ võ công không bằng tam muội và nhị muội. Liệt Hoả Thần Châu là vật chí bảo của bản môn, nếu không có bản lĩnh cao cường thì khó lòng giữ được, vì thế gia sư không giao cho tiện thiếp cất giữ cũng là chuyện dễ hiểu.

Tống Phù cười hì hì, nói:

- Thì ra là như vậy! Liệt Hoả Thần Châu đã là vật chí bảo thì có lẻ nhị muội của cô nương cất giấu rất cẩn mật nhĩ?

Lý Vân nói:

- Đương nhiên! Nhị muội xem nó còn hơn sinh mạng, ngay cả lúc đi ngủ cũng cất giấu trong nội y.

Tống Phù phá lên cười một tràng rồi nói:

- Đúng thế! Đúng thế! Đã là vật chí bảo thì đương nhiên là bất ly thân rồi!

Nói đoạn lão quét mục quang nhìn ra đương trường rồi buột miệng kêu lên:

- An lão đệ, ngươi xem kiếm thế của Phương lão đệ có gì khác không?

Tiểu Bình dõi mục quang nhìn ra rồi nói:

- Hoàn thủ vi công, đương nhiên là khác trước rất nhiều!

Thì ra lúc nầy Phương Tuyết Nghi không sử dụng đấu pháp như trước nữa mà đã chiếm tiên cơ, phản công một mạch ba chiêu liên tiếp? Phương vị xuất thủ của ba chiêu này cũng bất đồng, kiếm thế cực nhanh khiến cho Lý Vân đứng ngoài quan chiến mà suýt chút nữa bật kêu thành tiếng.

Nguyên ba chiêu kiếm này là kiếm pháp của sư môn của Lý Vân, chẳng biết Phương Tuyết Nghi làm thế nào mà có thể thi triển một cách thành thục như vậy?

Lý Vân ngẩn người giây lát rồi buột miệng kêu lên:

- Phương công tử, sao công tử lại biết sử dụng kiếm pháp của sư môn tiện thiếp?

An Tiểu Bình và Tống Phù nghe vậy thì bất giác phì cười.

Doãn Mộng Hà bị ba chiêu tấn công đến độ loạn chân loạn tay thối lui bốn năm bước nhưng vẫn kêu thất thanh:

- Phương công tử, đây là kiếm pháp gì vậy? Tiện thiếp trông rất quen mắt!

Phương Tuyết Nghi công ba chiêu xong thì hoành ngang kiếm trước ngực và cười lớn một tràng rồi nói:

- Đây là Thiên Ma Kiếm, cô nương đã từng nghe chưa?

Bộ kiếm pháp này của Thiên Ma Nữ vốn được gọi là Tán Hoa Kiếm, nhưng Phương Tuyết Nghi không biết, lúc nầy chàng chỉ thuận miệng nói ra như thế nên khiến cho Doãn Mộng Hà và Lý Vân ngơ ngẩn tâm thần.

Ngay lúc đó chợt nghe Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Không sai! Bộ kiếm pháp này chính là Thiên Ma Kiếm, Doãn cô nương phải cẩn thận mới được!

Doãn Mộng Hà nghe vậy thì bất giác nộ khí xung thiên, ả lớn tiếng nói:

- Không cần lão quan tâm, tốt nhất là lão nên nói năng cẩn thận một chút.

Lời vừa dứt thì ả liền vung kiếm đâm Phương Tuyết Nghi một chiêu.

Phương Tuyết Nghi chau mày, nói:

- Tống lão sợ rằng Thiên Ma Kiếm không khắc chế được bọn họ rồi!

Lời phát kiếm xuất, "soạt soạt" hai kiếm lóe lên.

Doãn Mộng Hà lại tiếp tục thối lui.

Lần nầy thì Doãn Mộng Hà đã trông thấy rõ ràng, ả buột miệng kêu lên:

- Đừng tay!

Phương Tuyết Nghi thu kiếm lùi một bước và mĩm cười, nói:

- Cô nương có điều chi chỉ giáo?

Doãn Mộng Hà lạnh lùng nhìn đối phương rồi nói:

- Kiếm pháp công tử sử dụng là kiếm pháp gì? Do ai truyền thụ?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chẳng phải tại hạ đã nói danh xưng của bộ kiếm pháp này rồi sao? Đó chính là Thiên Ma Kiếm! Còn như ai truyền thụ thì tốt nhất là tại hạ không nên nói ra!

Doãn Mộng Hà hỏi:

- Tại sao?

Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Có nói thì ra sợ rằng cô nương cũng chẳng làm gì được người đó!

Doãn Mộng Hà lạnh lùng nói:

- Tiện thiếp không tin.

Tuyệt Nghi mĩm cười, nói:

- Cô nương không tin a? Chẳng qua là tại hạ muốn giữ thể diện cho cô nương đấy thôi!

Mộng Hà càng lúc càng tức khí, ả lạnh lùng nói:

- Tốt nhất là Phương công tử đừng có nói những lời kinh thiên động địa để doạ người, tiện thiếp từng trải qua phong ba bảo táp trên giang hồ, bằng vào mấy lời huyền hoặc của công tử mà có thể hù doạ dược tiện thiếp sao?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Thế à? Vậy mà tại hạ cứ tưởng...

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên chàng đâm ra một kiếm và hỏi:

- Cô nương có biết chiêu này không?

Doãn Mộng Hà lạnh lùng nói:

- Sao lại không biết? Đây là chiêu thứ mười hai Hàn Dương Nguyệt Ảnh trong Hoa Kiếm của bản môn.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghi:

- Thì ra bộ kiếm pháp này của Thiên Ma Nữ kêu bằng Tán Hoa Kiếm cũng hữu lý, mỗi chiêu xuất ra đều phiêu hốt như tán hoa lạc diệp.

Nghĩ đến đây thì chàng buột miệng nói:

- Không sai, chiêu này quả nhiên là Hàn Dương Nguyệt Ảnh nhưng là chiêu thứ hai trong Thiên Ma Kiếm của tại hạ. Xem ra cô nương nhớ sai rồi!

Chàng chỉ thuận miệng bịa chuyện nói bừa như vậy, không ngờ Doãn Mộng Hà kinh hải đến độ hoa dung thất sắc.

Bỗng nhiên nghe Lý Vân kêu lên:

- Nhị muội, chúng ta mắc lừa Phương công tử rồi!

Doãn Mộng Hà chau mày hỏi:

- Mắc lừa chuyện gì?

Lý Vân nói:

- Rõ ràng đây là kiếm pháp của sư môn chúng ta, thế mà Phương công tử cứ bảo là Thiên Ma Kiếm gì đó, sợ rằng... Sợ rằng...

Doãn Mộng Hà liền hỏi:

- Sợ rằng thế nào?

Lý Vân trầm ngâm một lát rồi nói:

- Sợ rằng... Nhị muội chính là người truyền thụ bộ kiếm pháp này.

Doãn Mộng Hà biến sắc, lạnh lùng nói:

- Đại tỹ... Dựa vào đâu mà đại tỹ nói như vậy?

Lý Vân nói:

- Ta cho rằng Phương công tử đã học Tán Hoa kiếm pháp từ nhị muội đấy!

Doãn Mộng Hà kêu thất thanh:

- Sao có thể được! Tiểu muội... Và Phương công tử vốn chưa từng gặp mặt thì làm sao tiểu muội có thể truyền thụ kiếm pháp cho Phương công tử được?

Ả cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi bỗng nhiên phá lên cười một tràng và nói:

- Đúng rồi! Tiểu muội đã hiểu ra rồi!

Lý Vân hỏi:

- Nhị muội đã hiểu ra điều gì?

Doãn Mộng Hà nói:

- Người truyền thụ kiếm pháp chắc chắn không phải là tiểu muội mà chính là đại tỷ đấy.

Hồi 33 - Quái Sự Trùng Trùng

Lý Vân nghe vậy thì kinh hải thất sắc, ả vội nói:

- Nhị muội, tại sao ngươi lại nghĩ như thế? Đại tỹ và Phương công tử mới gặp nhau chỉ vài canh giờ, đối thoại chẳng được mấy câu thì làm sao có thể truyền thụ kiếm pháp của bản môn được?

Doãn Mộng Hà cười nhạt, nói:

- Thế à? Còn muội thì sao? Chẳng phải là cũng chỉ nói với Phương công tử mấy câu đó sao? Vã lại mọi chuyện ở đây đại tỹ đều tận mắt chứng kiến mà!

Lý Vân ngẫn người, ả nói:

- Chuyện này thật kỳ quái, lẻ nào...

Lời chưa dứt thì đã nghe An Tiểu Bình xen vào:

- Lý cô nương hà tất phải băn khoăn? Bộ kiếm pháp nầy là do nhị muội của cô nương truyền thụ đấy!

Lý Vân chau mày, nói:

- Công tử, tiện thiếp vẫn chưa hiểu?

An Tiểu Bình nói:

- Chuyện này có gì là khó hiểu đâu? Chẳng phải Doãn cô nương vừa thi triển bộ kiếm pháp này để tỹ thí với Phương huynh đó sao? Ai biết được cô ta thật tình hay cố ý? Theo tại hạ thấy thì hình như Doãn cô nương đã lén truyền Tán Hoa Kiếm pháp cho Phương huynh đấy!

Kỳ thực Lý Vân cũng đã nghĩ đến điều nầy nhưng ả không dám khẳng định, bây giờ nghe An Tiểu Bình nói thì bất giác tự tin hơn, ả lớn tiếng nói:

- Nhị muội, ta đã biết Phương công tử học kiếm pháp từ đâu rồi!

Doãn Mộng Hà cười nhạt, nói:

- Đại tỹ đã lén truyền cho Phương công tử phải không?

Lý Vân cười nhạt, nói:

- Không phải là ta mà chính là nhị muội ngươi!

Doãn Mộng Hà bật cười khanh khách rồi nói:

- Hay lắm, đại tỹ cũng học được cách xảo trá rồi à? Sợ rằng khi gặp sư phụ thì đại tỹ sẽ không thi thố được đâu!

Lý Vân cũng cười lớn một tràng rồi nói:

- Nhị muội, có một chuyện ngươi đừng quên nhé!

Lý Vân thản nhiên nói:

- Ta vừa tận mắt trông thấy ngươi thi triển bộ Tán Hoa Kiếm này hai lần nhưng kết quả là ngươi vẫn chưa đánh bại được Phương công tử!

Doãn Mộng Hà nói:

- Không sai, nhưng hai chuyện này có quan hệ gì với nhau?

Lý Vân nói:

- Đương nhiên là có quan hệ! Bởi lẻ ai có thể biết là ngươi không nhân cơ hội này mà truyền Tán Hoa Kiếm Pháp cho Phương công tử?

Doãn Mộng Hà tức khí nói:

- Đại tỹ nói năng bậy bạ như thế mà không sợ sư phụ trị tội à?

Lý Vân thản nhiên nói:

- Ta chỉ nói sự thật, dù ngươi có nói lại với sư phụ cũng chẳng quan hệ gì!

Doãn Mộng Hà trừng mắt quát lớn:

- Đại tỹ nói ra phải có chứng cứ mới được.

Đến lúc nầy thì bỗng nhiên Phương Tuyết Nghi bật cười rồi nói:

- Có đây! Lý cô nương đã nói không sai, có thể tại hạ sẽ đồng ý làm chứng cho cô ta!

Chàng ngừng lại rồi bỗng nhiên đâm hờ ra một kiếm và nói tiếp:

- Cô nương, không là chiêu này chứ?

Doãn Mộng Hà bất giác lùi một bước rồi kêu lên:

- Đây là chiêu thứ ba mười chín Hoa Nguyệt Tranh Huy trong Tán Hoa Kiếm pháp!

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Cô nương biết được thì tốt rồi! Nhưng đây là chiêu thứ mười một trong Thiên Ma Kiếm!

Doãn Mộng Hà càng ngơ ngẩn ả kêu lên:

- Phương công tử, bộ kiếm pháp này của công tử kêu bằng Thiên Ma Kiếm thật sao?

Thực ra những chiêu kiếm này vốn thuộc Tán Hoa Kiếm pháp nhưng Phương Tuyết Nghi bịa ra cái tên Thiên Ma Kiếm khiến cho đối phương nhất thời không biết đâu mà lần. Lúc nầy chàng gật đầu, nói:

- Không sai! Cô nương tin rồi chứ.

Đương nhiên là Doãn Mộng Hà không thể tin rồi, ả hỏi tiếp:

- Công tử, Thiên Ma Kiếm có tổng cộng bao nhiêu chiêu?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên, nói:

- Khoảng năm mươi chiêu!

Doãn Mộng Hà liền nói:

- Công tử có thể diễn luyện một lần cho tiện thiếp được khai chút nhãn giới không?

Phương Tuyết Nghi cười lớn rồi nói:

- Có gì là không thể?

Nói đoạn chàng vung kiếm lên định thi triển nhưng bỗng nhiên lắc đầu và nói:

- Không được rồi, tại hạ chợt nhớ ra rằng, nếu Doãn cô nương có dụng tâm tìm cách phá chỗ ảo diệu trong kiếm pháp của tại hạ thì chẳng phải là tại hạ chịu thiệt lắm sao?

Doãn Mộng Hà buột miệng nói:

- Tiện thiếp đâu phải hạng ngươi như thế? Công tử cứ yên tâm mà thi triển!

Phương Tuyết Nghi mỉm cười nói:

- Không sợ người hại nhưng không thể không phòng nhân tâm, tại hạ nghĩ ra một cách như thế này, tại hạ sẽ thi triển nhưng chiêu thức sẽ không theo thứ tự, cô nương có đồng ý không?

Doãn Mộng Hà chỉ muốn xem thử bộ kiếm pháp này có phải là Tán Hoa Kiếm hay không mà thôi, chớ ả đâu có lòng dạ nào để quan tâm đến chuyện thứ tự của chiêu thức. Do vậy ả buột miệng nói:

- Xin tuỳ ý công tử!

Phương Tuyết Nghi cười nhạt rồi nói:

- Cô nương cũng khá thông tình đạt lý đấy.

Lời chưa dứt thì chàng vung kiếm đâm ra một thế và nói tiếp:

- Nhị vị cô nương nhìn cho rõ nhé.

Kiếm thế của chàng vừa phát ra thì "soạt,soạt" liên tiếp mấy tiếng khá nhộn tai.

Doãn Mộng Hà, Lý Vân càng xem càng bối rối ruột gan, cả hai đều ngẫn người ra. Bởi lẻ đây có phải là Thiên Ma Kiếm gì đâu? Mà mỗi chiêu mỗi thức đều là kiếm pháp của Tán Hoa Kiếm!

Doãn - Lý càng xem càng kinh tâm động phách, ngọc diện của Doãn Mộng Hà đã lấm tấm mồ hôi hột.

Lúc nầy Tống Phù rất cẩn thận quan sát thân hình Doãn Mộng Hà, đồng thời lão cũng lặng lẻ dịch bước đến gần ả nha đầu này.

Cùng lúc đó miệng lão như lẩm nhẩm điều gì nhưng không thấy phát ra thanh âm.

Phương Tuyết Nghi đang tập trung tinh thần để thi triển cái gọi là Thiên Ma Kiếm thì bỗng nhiên nghe Tống Phù truyền âm nói:

- Phương lão đệ, trên người của Doãn Mộng Hà có cất một loại Liệt Hoả Thần Châu cực kỳ lợi hại, nghe nói một khi xuất thủ thì vật này có thể thiêu rụi mọi vật trong phạm vi hai trượng vuông. Do vậy khi thi triển xong kiếm pháp thì lão đệ ngươi nên nhân cơ hội đâm yêu nữ kia một kiếm để ả lui về phía lão phu, tốt nhất là cố gắng đả thương cho ả ngã xuống, lão phu sẽ lập tức thi triển quỷ thủ đoạt lấy Liệt Hoả Thần Châu.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì kinh hải không ít, chàng ngầm có quyết định là chiêu cuối cùng sẽ thi triển kiếm pháp của mình để công kích Doãn Mộng Hà.

Doãn Mộng Hà không ngờ là mình đã bị nằm trong kế hoạch của đối phương, ả chỉ cảm thấy kiếm thế của Phương Tuyết Nghi bất ngờ chậm lại, nhưng càng về sau thì chiêu thức càng quen thuộc hơn nên bất giác ả thầm nghĩ:

- Không lẻ hắn nhân cơ hội động thủ với ta vừa rồi mà học lén dược Tán Hoa Kiếm? Nếu không thì làm sao hắn có thể nhớ kỹ như vậy?

Lý Vân tuy càng xem càng kinh hải nhưng trong lòng thì mừng thầm, ả nghĩ:

- Chỉ cần Phương công tử thừa nhận là đã học toàn bộ kiếm pháp từ nhị muội thì phen này nhất định sư phụ sẽ không bõ qua dễ dàng cho ả nha đầu kia.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đã thi triển đến chiêu thứ bốn mươi bảy, bỗng nhiên kiếm quang thu lại và nghe tiếng chàng kêu lên:

- Hỏng bét, tại sao bỗng nhiên ta lại quên chiêu thứ bốn mươi tám nhĩ?

An Tiểu Bình thấy vậy thì vô cùng khẩn trương nàng không biết Phương Tuyết Nghi đang lập mưu nên vội dịch bước đến cạnh Lý Vân, khẻ nói:

- Cô nương mau nhắc cho Phương công tử một tiếng.

Lý Vân như người tỉnh lại từ cõi mộng, ả buột miệng nói:

- Chiêu thứ bốn mươi tám chẳng phải là Hoa Tạ Hoa Phi đó sao?

Phương Tuyết Nghi vốn đang giả vờ làm như thế, bây giờ nghe Lý Vân nhắc thì chàng phá lên cười rồi nói:

- Đúng vậy! Đa tạ cô nương nhắc nhở.

Lời chưa dứt thì trường kiếm tiếp tục vũ lộng, hai chiêu bốn tám và bốn chín liên tiếp dược thi triển.

Đến chiêu cuối cùng thì kiếm thế chợt chậm lại. Chàng dịch bước đến cạnh Doãn Mộng Hà và khẻ hỏi:

- Cô nương có thể nhắc cho tại hạ chiêu cuối cùng không?

Doãn Mộng Hà ấp úng nói:

- Chuyện này...

Ả chưa kịp tìm ra câu trả lời thì Phương Tuyết Nghi đã cười ha hả rồi nói:

- Không cần nữa đâu! Tại hạ đã nhớ ra rồi!

Dư âm chưa dứt thì một đạo hàn quang đột nhiên loé lên đâm thẳng về phía Doãn Mộng Hà.

Có nằm mộng Doãn Mộng Hà cũng không ngờ Phương Tuyết Nghi lại nhân cơ hội này mà hạ độc thủ với mình. Do vậy ả kinh hải kêu thất thanh và tung người bay ra phía sau. Nhưng Phương Tuyết Nghi đã có ý đẩy đối phương vào tuyệt địa để Tống Phù hạ thủ nên kiếm thế vừa hiểm vừa chuẩn.

Doãn Mộng Hà không còn chút cơ hội nào đệ tự giải cứu mình. Chỉ nghe ả kêu thét lên một tiếng, y phục bên vai phải rách toạt một đường, nhất thời máu tươi vung vải ra đất.

Lúc nầy Tống Phù sải bước tới đở lấy Doãn Mộng Hà, đồng thời lão quát lớn:

- Phương lão đệ không được đả thương người.

Lời chưa dứt thì lão đã đẩy Doãn Mộng Hà qua một bên và lấy thân hình của mình chắn ngang trước mặt của Phương Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi lướt qua thần sắc của Tống Phù thì đã hiểu mọi chuyện, do vậy chàng giả vờ nói:

- Tống lão mau tránh ra, tại hạ còn muốn thỉnh giáo tuyệt học của Kim Hoa bang, chẳng qua là Doãn cô nương khinh suất nhất thời mà thôi.

Tống Phù cũng giả vờ nghiêm giọng nói:

- Lão đệ, ngươi hãy lui ra sau một bước!

Không chờ cho Phương Tuyết Nghi trả lời, lão quay sang gọi Lý Vân:

- Lý cô nương, mau đở Doãn cô nương ra sau trị thương.

Lý Vân vội vàng chạy đến dìu Doãn Mộng Hà ra phía sau thạch thất.

Tống Phù chờ cho hai người đi khuất rồi mới truyền âm nói với Tuyết Nghi:

- Lão đệ, vật đã vào tay lão phu rồi! Chúng ta trở về Thiếu Lâm tự đi?

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ rồi nói:

- Muốn trở về Thiếu Lâm tự thì chúng ta phải thu thập hai ả nha đầu này trước rồi hãy đi.

Tống Phù mĩm cười nói:

- Chủ ý rất hay nhưng đáng tiếc là Thiếu Lâm tự không cho nữ nhân nhập tự.

Lão ngưng một lát rồi nói tiếp:

- Lão đệ, có một chuyện mà chúng ta không thể quên được.

Phương Tuyết Nghi liền hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Tống Phù nói:

- Giữ bọn chúng ở lại nơi này thì chẳng khác gì hại đến chúng ta, nhưng nếu có thể ngầm trợ giúp cho Thiếu Lâm tự thì há chẳng tốt hơn là chính thức xuất hiện sao?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chuyện này... Vản bối cảm thấy có thể làm được.

An Tiểu Bình xen vào:

- Tống lão muốn chúng ta tạm thời ở lại nơi này chăng?

Tống Phù nói:

- Thế nào? Lão đệ ngươi không muốn à?

An Tiểu Bình lộ vẻ bất an, nàng nói:

- Vản bối cảm thấy hành vi của hai yêu nữ này thật đáng ghét nên không muốn ở chung với bọn chúng.

Tống Phù là nhân vật lão luyện cả chuyện giang hồ lẫn chuyện phiền phức của nam nữ nên vừa nghe đến đây thì lão hiểu ngay. Chẳng qua là An Tiểu Bình không muốn để Tuyết Nghi gần gủi với hai ả yêu nữ kia mà thôi. Vì thế lão mĩm cười nói:

- Cô nương không cần lo lắng, hai yêu nữ kia dù to gan cách mấy thì sợ rằng bọn chúng cũng không dám câu hồn nhị vị công tử đâu, còn lão phu dù có cho không thì bọn chúng cũng chẳng thêm ngó tới rồi.

Tiểu Bình nghe vậy thì bất giác hai gò má ửng hồng, nàng cúi đầu có vẻ thẹn thùng.

Phương Tuyết Nghi tra kiếm vào võ rồi mĩm cười nói:

- Tống lão, chúng ta ở lại đây thật chứ?

Tống Phù nói:

- Đương nhiên!

Lúc nầy đột nhiên lão nghe thoang thoảng có thanh âm truyền lại nên dùng thuật truyền âm hỏi Tuyết Nghi:

- Phương lão đệ, đó là âm thanh gì vậy?

Tuyết Nghi ngưng thần lắng nghe một lúc rồi nói:

- Vản bối cũng không biết.

Tiểu Bình thì chau mày một lúc rồi nói:

- Thanh âm này có vẻ kỳ quái, lẻ nào...

Nàng chưa dứt lời thì thấy phía sau thạch thất có một làn khói mỏng bay ra.

Tống Phù cả kinh quát lớn:

- Nhị vị lão đệ mau phong bế hô hấp lại.

Tuyết Nghi và Tiểu Bình nghe vậy thì lập tức bế hô hấp rồi phóng bước theo Tống Phù ra khỏi thạch thất. Nhưng ngay lúc đó bỗng nhiên nghe giọng của Lý Vân nói:

- Ba vị không cần phải khẩn trương, đây không phải là khói độc mà là dược vật do tiện thiếp nấu lên để trị thương cho nhị muội đấy thôi.

Phương Tuyết Nghi không tin nhưng lúc nầy chàng thấy làn khói đã tan đi nên thầm nghĩ:

- Nghe khẩu khí của Lý Vân thì hình như cô ta không nói dối.

Nghĩ đoạn chàng thử hít thở một hồi thì quả nhiên không cảm thấy gì khác lạ nên nhìn Tống Phù mĩm cười nói:

- Tống lão không cần đi nữa, làn khói này không phải là độc vụ.

Khi nghe Lý Vân lên tiếng thì Tống lão đã dừng bước, lúc nầy lão quay lại cả cười rồi nói:

- Lão đệ, chúng ta hãy quay vào thôi.

Nói đoạn lão sải bước trở lại thạch thất.

Lý Vân cũng từ sau thạch thất bước ra, ả quét mục quang nhìn Phương Tuyết Nghi và nói:

- Tâm địa của Phương công tử thật là nham hiểm.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên nói:

- Tại hạ đả thương sư muội của cô nương không nặng lắm, sao cô nương lại dùng đến hai chữ nham hiểm?

Lý Vân lắc đầu nói:

- Công tử vào trong mà xem, nhị muội của tiện thiếp đã... đã...

Tống Phù vội hỏi:

- Đã như thế nào?

Lý Vân nói:

- Đã tắt thở, sinh cơ đã tuyệt!

Tuyết Nghi nghe vậy thì sững người, chàng nói:

- Sao lại có thể như vậy? Chẳng qua là tại hạ đả thương ngoài da trên vai phải của cô ta như thế thì làm sao có thể tuyệt sinh cơ được?

Lý Vân thở dài một hồi rồi nói:

- Công tử không có tẩm thuốc độc trên kiếm chứ?

Tuyết Nghi lắc đầu nói:

- Không hề!

Lý Vân chau mày nói:

- Thật là kỳ quái! Nếu trên kiếm của công tử không có độc thì sao nhị muội của tiện thiếp lại trúng độc mà vong thân. Hơn nữa tiện thiếp dùng luân hương giải độc của bản môn nhưng vẫn không giải được!

Tiểu Bình nhìn qua Tuyết Nghi và hỏi:

- Phương huynh, trên kiếm của Phương huynh không có độc thật chớ?

Tuyết Nghi nói:

- Không sai! Hiền đệ không tin lời tại hạ sao?

Tiểu Bình nói:

- Vậy thì tại sao Doãn cô nương lại bị trúng kịch độc?

Lý Vân tiếp lời:

- Đúng vậy! Sợ rằng trên thanh kiếm của Phương công tử có điều cổ quái.

Tuyết Nghi lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Đây là bảo kiếm do gia sư truyền lại thì tất nhiên là Phương mỗ phải biết rõ nó hơn là cô nương rồi.

Bỗng nhiên nghe Tống Phù cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Lão phu hiểu rồi.

Lý Vân vội hỏi:

- Lão hiểu cái gì?

Tống Phù nói:

- Quả nhiên là Doãn cô nương đã trúng độc, chỉ có điều độc chất không phải ở trên kiếm của Phương lão đệ.

Tiểu Bình hỏi ngay:

- Tống lão, vậy thì chất độc do ở đâu mà ra?

Tống Phù nhìn qua Lý Vân và cười nhạt nói:

- Hỏi cô ta đấy! Có lẻ chỉ có Lý cô nương đây mới biết chất độc ở đâu ra mà thôi.

Lý Vân biến sắc, ả vội nói:

- Lão nói cái gì thế? Tiện thiếp làm sao biết nhị muội đã trúng độc như thế nào?

Tiểu Bình chau mày hỏi:

- Tống lão, rốt cuộc là chuyện thế nào.

Lúc nầy lại nghe Tuyết Nghi cười lớn một tràng rồi nói:

- Đúng rồi! Vản bối cũng đã hiểu. Một thủ đoạn mượn đao giết người thật thâm độc.

Tiểu Bình nhìn Tuyết Nghi bằng ánh mắt kinh ngạc, nàng nói:

- Phương huynh nói ai mượn đao giết người chứ?

Tuyết Nghi dịch thần quang nhìn qua Lý Vân và cười nhạt, nói:

- Ngoài Lý cô nương ra thì tuyệt không thể có người thứ hai.

Tiểu Bình sững người, nàng hỏi lại:

- Là Lý cô nương? Tại sao cô ta lại hại nhị muội của mình chứ?

Tống Phù phá lên cười một tràng rồi quay sang nói:

- Nếu có sớm như vậy thì lão phu cũng không cần phải phí tâm cơ. Phương lão đệ, rốt cuộc thì lòng dạ nữ nhân tất khác hơn nam nhân của chúng ta, đã thâm hiểm mà lại rất tàn độc!

Bỗng nhiên nghe Tiểu Bình lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Tống lão, lão nói năng phải tích đức một chút nhé! Nếu không thì ngày sau tất sẽ bị cắt lưỡi dưới địa ngục đấy!

Tống Phù cười hì hì nói:

- Đúng thế! Đúng thế! Lão phu quên chuyện này mất. Ngàn vạn lần xin lão đệ ngươi chớ để tâm nhé.

Dù tức anh ách, nhưng trước mặt Phương Tuyết Nghi nên An Tiểu Bình không tiện nói nhiều, nàng chỉ hừ một tiếng rồi nói:

- Tất nhiên là tại hạ không trách rồi. Nhưng lần sau lão phải cẩn ngôn một chút mới được.

Tống Phù cười ha hả nói:

- Lão phu nhớ rồi.

Lúc nầy Lý Vân đã lặng lẻ dịch bước tới cửa thạch thất nhưng Phương Tuyết Nghi luôn cảnh giác nên chàng lớn tiếng hỏi:

- Lý cô nương định làm gì thế?

Lý Vân vốn định đánh bài tẩu mã nhưng nghe hỏi thì bất giác đứng sựng lại và nói:

- Tiện thiếp đâu có định làm gì.

Tuyết Nghi cười nhạt nói:

- Nếu cô nương đánh bài chuồn thì tại hạ cũng không ngăn cản, nhưng trước khi lệnh sư đến Tung Sơn thì tốt nhất là cô nương chớ rời khỏi nơi này.

Lý Vân nghe vậy thì rùng mình, ả buột miệng hỏi:

- Công tử... Định nói cho gia sư biết chăng?

Với một câu này thì vô tình Lý Vân đã tự thừa nhận là mình hại chết Doãn Mộng Hà rồi.

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Điều đó cũng không nhất định. Có thể người khác khiếp sợ lệnh sư nhưng tại hạ thì không.

Chàng hơi ngưng lại rồi nói tiếp:

- Nhưng tại hạ cũng không thể bị người ta xem là hạng tiểu nhân tẩm độc trên kiếm.

Lý Vân nói:

- Công tử định giao tiện thiếp cho gia sư xử trí chăng?

Tuyết Nghi chậm rải nói:

- Tốt nhất là cô nương hãy rời xa thạch môn một chút, nếu không tại hạ có thể nghi cô nương có ý tẩu thoát mà xuất kiếm truy kích thì khó tránh khỏi việc đả thương cô nương đấy!

Lời cảnh cáo này quả nhiên rất hiệu nghiệm, Lý Vân vội vàng lui vào trong thạch thất năm bước, khoảng cách từ thạch môn đến chỗ ả đứng đã là hai trượng có dư.

Chợt nghe Tống Phù cười hì hì rồi nói:

- Phương lão đệ, ngươi muốn cầm giữ Lý cô nương chăng?

Tuyết Nghi nói:

- Cầm giữ thì không dám chỉ có điều vản bối không cho phép cô ta giở trò mà thôi!

Lúc nầy bỗng nhiên An Tiểu Bình tung người đến trước Lý Vân và xuất thủ như chớp phong bế hai huyệt đạo của đối phương rồi lạnh lùng nói:

- Cô nương, tại hạ không thể không đề phòng, hai huyệt đạo của cô nương đã bị khống chế nên tốt nhất là ngoan ngoản ngồi xuống đấy chớ có manh động. Nếu không thì nghịch huyết sẽ công tâm, khi đó đừng trách tại hạ ra tay độc ác!

Lý Vân trong lòng cuống cuồng nhưng chẳng biết làm thế nào nên đành ngoan ngoản nghe theo lời Tiểu Bình ngồi xuống thạch đôn.

Phương Tuyết Nghi nhìn qua Tiểu Bình và nói:

- Không lẻ chúng ta phải ở đây bồi tiếp cô ta?

Tiểu Bình nói:

- Chuyện này Phương huynh nên hỏi Tống lão!

Tuyết Nghi quay qua định hỏi Tống Phù thì thấy lão đang bước ra sau thạch thất, chàng vội tung người lướt tới và nói:

- Tống lão muốn di xem độc thương của Doãn cô nương chăng?

Lời vừa dứt thì hai người đã ra phía sau thạch thất. Bốn đạo mục quang vừa quét ra thì thấy Doãn Mộng Hà đang nằm trên thạch sàng, song mục nhắm chặt, sắc diện xanh nhợt, hô hấp đã ngưng trệ.

Phương Tuyết Nghi mắt nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng Tiểu Thúy - kẻ hầu tâm phúc của Doãn Mộng Hà đâu cả. Bất giác chàng thầm nghĩ:

- Ả nha đầu này đi đâu mà không ở bên chủ nhân trong lúc lâm chung nhĩ?

Nghĩ đoạn chàng cất tiếng hỏi Tống Phù:

- Tống lão, độc thương của Doãn cô nương rất nặng phải không?

Tống Phù cúi xuống quan sát kỹ vết thương do trường kiếm của Tuyết Nghi rạch một đường trên vai phải của Doãn Mộng Hà rồi chau mày hỏi lại Tuyết Nghi:

- Trên kiếm của lão đệ ngươi không tẩm độc thật chứ?

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên nói:

- Tống lão, ngay cả lão mà cũng không tin vản bối sao?

Tống Phù nói:

- Không phải lão phu không tin, nhưng nếu lão đệ ngươi xem kỹ vết thương thì sợ rằng bản thân ngươi cũng kinh tâm động phách thôi!

Lúc nầy Tuyết Nghi mới quan sát kỹ vết thương thì thấy miệng vết thương bầm tím và sưng tấy lên, quả nhiên là hiện tượng trúng chất kịch độc. Chàng thở dài một hơi rồi nói:

- Dụng tâm của ả nha đầu họ Lý này thật là thâm độc, trong cảnh này thì nhất định Thiên Ma Nữ sẽ tin là Doãn Mộng Hà chết dưới kiếm của vản bối thôi!

Tống Phù tiếp lời:

- Lão đệ, Thiên Ma Nữ có hiểu lầm hay không thì cũng chẳng quan hệ gì đến ngươi nhưng chúng ta không thể không điều tra rõ độc vật mà Lý Vân đã sử dụng.

Lúc nầy An Tiểu Bình cũng đã bước vào, nàng mĩm cười, nói:

- Tống lão muốn điều tra Lý Vân dùng độc vật gì thì quá dễ, chỉ cần hỏi ả một tiếng là xong ngay.

Tống Phù lắc đầu, nói:

- Đâu có chuyện đơn giản như vậy? Lý Vân thuận miệng nói bừa một loại độc vật nào đó thì làm sao chúng ta phân biệt được chân giả?

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tống lão, vãn bối có một cách!

Tống Phù liền hỏi:

- Cách thế nào?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vãn bối sẽ vận chân khí truyền vào người Doãn Mộng Hà. Nếu ả này tỉnh lại thì chúng ta có thể bảo ả nói ra là đã trúng độc vật gì!

Tống Phù nói:

- Như thế cũng không ổn!

Phương Tuyết Nghi hỏi lại:

- Tại sao?

Tống Phù chậm rải nói:

- Thiên Ma Nữ không thể nào tin lời chúng ta, trừ phi chúng ta có thể làm cho Doãn Mộng Hà sống lại cho đến khi Thiên Ma Nữ tới đây!

An Tiểu Bình xen vào:

- Phương huynh, tiểu đệ có cách làm cho Doãn Mộng Hà kéo dài sinh mệnh thêm mấy ngày!

Phương Tuyết Nghi vui mừng hỏi:

- Hiền đệ có diệu pháp gì vậy?

An Tiểu Bình nói:

- Gia mẫu có truyền cho tiểu đệ loại thủ pháp phong huyệt bế mạch, thủ pháp này có thể tuỳ ý phong bế kinh mạch trong cơ thể con người. Hiện giờ Doãn Mộng Hà chưa bi độc tính công tâm nên tiểu đệ không sợ độc dịch lan vào tim!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vậy thì tốt quá! Hiền đệ mau động thủ đi thôi!

An Tiểu Bình mĩm cười và bước đến gần Doãn Mộng Hà rồi xuất ngọc thủ điểm liên tiếp bảy huyệt đạo trước ngực và hai vai của ả này. Động tác xuất thủ của nàng cực nhanh, thoáng chốc

đã điểm xong bảy huyệt đạo. Kế đó nàng lấy ra một viên dược hoàn bõ vào miệng Doãn Mộng Hà rồi dùng tí lực búng xuống.

Tuyết Nghi liền hỏi:

- Hiền đệ, đó là dược hoàn gì vậy? Phải chăng là Nam Hải Độc Linh Đan?

Tiểu Bình lắc đầu, nói:

- Không phải, viên linh đan này chỉ có tác dụng bảo vệ tâm thần cho ả đồng thời giúp kinh mạch không bị bế tắc khiến ả hôn mê bất tỉnh mà thôi.

Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Hiền đệ cẩn thận quá!

Tống Phù tiếp lời:

- Phương lão đệ, lão phu chợt nghĩ chúng ta hà tất phải ở lại nơi này, chi bằng đưa hai ả nha đầu này về Thiếu Lâm tự mà tốt hơn đấy! Khi Thiên Ma Nữ đến thì nhất định sẽ đến Thiếu Lâm tự tìm người, chúng ta dĩ dật đải lao há chẳng phải là tuyệt diệu hơn sao?

Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Tống lão cho rằng làm như vậy tốt hơn thì chúng ta làm như vậy!

Tiểu Bình phản đối, nàng nói:

- Không được! Hai ả nha đầu này không cử động được thì ai cõng chúng đi?

Tuyết Nghi nói:

- Chuyện này đúng lúc thì đương nhiên không cần phiền hiền đệ rồi!

Tiểu Bình nghe vậy thì lắc đầu, nói:

- Sai rồi! Chuyện này Phương huynh không thể động thủ được!

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Tiểu Bình nói:

- Nam nữ thọ thọ bất tương thân, Phương huynh không hiểu sao?

Tuyết Nghi ngẫn cả người, chàng ấp úng nói:

- Chuyện này...

Tống Phù đở lời:

- Lão đệ, An cô nương nói không sai ngươi không thể cõng bọn chúng rồi, chuyện này đương nhiên là trút lên vai lão phu thôi!

Lời vừa dứt thì lão xuất thủ xóc Doãn Mộng Hà bõ lên vai rồi sải bước đi ra ngoài thạch thất.

Tiểu Bình liền phóng ra ngoài, nàng xuất thủ giải huyệt cho Lý Vân nhưng cũng tức tốc phong bế hai kinh mạch của ả rồi lạnh lùng nói:

- Cô nương, tại hạ đã phong bế hai kinh mạch của cô nương, nếu cô nương không muốn mất mạng thì hãy ngoan ngoản theo bọn tại hạ về Thiếu Lâm tự!

Tống Phù vác Doãn Mộng Hà đi trước. Tuyết Nghi và Tiểu Bình đi sau canh chừng Lý Vân, đoàn người lần lượt ra khỏi thạch động rồi thẳng tiến về Thiếu Lâm tự.

Đi chừng nữa dặm thì Tuyết Nghi chợt cho đến thị nữ Tiểu Thúy của Doãn Mộng Hà nên buột miệng hỏi Tống Phù:

- Tống lão, tại sao không thấy nha đầu Tiểu Thuý xuất hiện nhĩ?

Tống Phù cũng giật mình, lão nói:

- Đúng vậy, nếu lão đệ ngươi không nhắc thì lão phu cũng quên chuyện này rồi!

Tiểu Bình liền giữ Lý Vân lại và hỏi:

- Lý cô nương biết chuyện này chứ?

Lý Vân khẻ nói:

- Công tử, Tiểu Thúy đã rời Tung Sơn từ lâu rồi.

Tiểu Bình nộ khí quát hỏi:

- Ả đi đâu?

Lý Vân nói:

- Có lẻ... Ả đi tìm gia sư.

Tiểu Bình hỏi tiếp:

- Ả biết Thiên Ma Nữ ở nơi nào à?

Lý Vân nói:

- Nhị muội được gia sư sũng ái nhất nên đương nhiên là nhị muội biết hành tung của gia sư.

Tiểu Bình quay sang hỏi Tuyết Nghi:

- Phương huynh, chuyện này phải làm thế nào bây giờ?

Tuyết Nghi nói:

- Nếu Tiểu Thuý đã rời Tung Sơn thì chúng ta cũng chẳng có biện pháp gì ngăn ả lại, đành trở về Thiếu Lâm tự rồi hãy tính vậy!

Tống Phù trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đúng vậy, chúng ta trở về Thiếu Lâm tự trước rồi tính kế sau!

Đoàn người lai tiếp tục lên đường, khi vào đến thiền viện thì thấy Nam Hoa Thần Cái Hoắc Minh Phong đang sốt ruột mong ngóng, lão vừa thấy ba người trở về thì bất giác vui mừng reo lên:

- Các vị đi đâu mà lâu thế? Hoắc mỗ trông ngóng đến cháy cả ruột đây này!

Phương Tuyết Nghi cung thủ, nói:

- Phiền Bang chủ chờ đợi, chẳng hay trong Thiếu Lâm tự có động tỉnh gì không?

Hoắc Minh Phong quét mục quang nhìn qua Doãn Mộng Hà và Lý Vân rồi kinh ngạc hỏi:

- Phương lão đệ, nhị vị cô nương này ở đâu ra vậy?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Đây là hai ái đồ của Thiên Ma Nữ, bọn vản bối tình cờ gặp được nên thuận tay bắt sống mang về!

Hoắc Minh Phong hỏi lại:

- Bọn chúng là ái đồ của Thiên Ma Nữ thật à?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Tất nhiên là thật!

Hoắc Minh Phong vui mừng nói:

- Thế thì tốt rồi! Mau vào trong rồi hãy nói tiếp.

Quần hùng vào tịnh thất của phương trượng thì thấy Chưởng môn Thiếu Lâm - Nhập Vân đại sư và Nhập Thánh đại sư đang ngồi trên bồ đoàn, song chưởng của hai lão như dán chặt vào nhau. Phương Tuyết Nghi nhìn kỹ thì phát hiện trên đỉnh đầu hai lão có những làn khói trắng mõng bay lên, bất giác chàng nghĩ thầm:

- Trông thần thái thì hình như hai lão đang tỹ đấu nội lực, nhưng giữa lúc cường địch lai phạm thì tại sao huynh đệ bọn họ lại tương tàn với nhau?

Trong lúc chàng suy nghĩ thì Tống Phù thả Doãn Mộng Hà xuống một chiếc bồ đoàn - Lý Vân cũng đến ngồi bên cạnh, thái độ của ả tõ ra khá nhu thuận.

An Tiểu Bình cũng bị cảnh tượng trước mặt thu hút, nàng quay sang hỏi Hoắc Minh Phong:

- Bang chủ, nhị vị đại sư này làm sao thế?

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói:

- Bọn họ đang luyện một môn võ công đấy, các vị không cần phải lo lắng!

Tống Phù đảo mắt nhìn quanh nhưng không thấy mấy vị trưởng lão Cái Bang thì buột miệng, hỏi:

- Hoắc huynh, mấy vị trưởng lão của quý bang đâu rồi? Bọn họ vẫn chưa trở về à?

Hoắc Minh Phong gượng cười, nói:

- Cường địch đã đến trước Thiếu Lâm tự, bọn họ ra ngoài giúp các vị hòa thượng một tay.

Tống Phù ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Cường địch nào?

Hoắc Minh Phong nói:

- Lão phu bận hộ pháp cho nhị vị đại sư nên chưa ra xem thử, nghe nói cũng là người trong Ngũ Ma nhưng không biết là vị Ma chủ nào?

Tuyết Nghi chau mày nói:

- Có chuyện khéo như thế à?

Hoắc Minh Phong nói:

- Sao lại không? Hoắc mỗ cũng đang cảm thấy kỳ quái đây!

Tống Phù trầm ngâm một lát roi nói:

- Hoa Sơn - Đồng Thiên Lý và Côn Luân - Tiêu Táp đã đến đây chưa?

Hoắc Minh Phong gật đầu, nói:

- Hai vị Tiêu - Đồng cũng đã ra trước bảo điện!

Tống Phù lại suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Không đúng rồi!

Hoắc Minh Phong hỏi:

- Chuyện gì không đúng?

Tống Phù nói:

- Thiếu Lâm tự tỉnh lặng thế nầy đâu giống cảnh có người đến sinh sự?

Hoắc Minh Phong nói:

- Có thể bọn họ đã truy theo đối phương ra ngoài tự rồi! Tống huynh, chừng một canh giờ nữa là Nhập Vân và Nhập Thánh đại sư thành công, chuyện hộ pháp xin phiền Tống huynh nhé?

Tống Phù ngạc nhiên hỏi:

- Còn Hoắc huynh đi đâu?

Hoắc Minh Phong nói:

- Tại hạ ra ngoài xem thử.

Tống Phù nói:

- Nhất sự bất phiền nhị chủ, chuyên hộ pháp vẫn do Hoắc huynh đảm trách, Tống mỗ và Phương lão đệ ra ngoài một chuyến!

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- Đúng vậy! Chúng ta đi ngay thôi!

Nói đoạn chàng xoay người cất bước ra khỏi tịnh thất.

An Tiểu Bình vội kêu lên:

- Phương huynh, tiểu đệ cũng đi với huynh nhé?

Nàng quay lại nói với Tống Phù:

- Phiền Tống lão chiếu cố cho nhị vị cô nương này nhé!

Tống Phù ngẫn người, lão nói:

- Như vậy lão phu cũng phải ở lại tịnh thất này sao?

Tiểu Bình vừa bước đi vừa nói:

- Không sai, phiền Tống lão vậy!

Dư âm chưa tuyệt thì hai bóng đã một trước một sau ra khỏi tịnh thất rồi. Xuyên qua mấy tòa phật điện đến gần sơn môn nhưng vẫn không thấy một bóng người.

An Tiểu Bình bất giác cảm thấy kỳ quái nên buột miệng, hỏi:

- Phương huynh, tại sao chẳng thấy một bóng người vậy? Không lẻ Hoắc Bang chủ lừa chúng ta?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Hoắc Bang chủ không thể lừa chúng ta, có thể bọn họ đã rời xa Thiếu Lâm tự.

An Tiểu Bình nói:

- Làm sao có thể? Dù bọn họ đã đi thì ít ra chúng ta cũng gặp một vài hòa thượng chứ?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ nói cũng phải, xem ra chúng ta phải quay về thỉnh giáo Hoắc Bang chủ mới được!

Tiểu Bình nói:

- Không cần!

Lời vừa dứt thì nàng xoay phóng bước ra ngoài Thiếu Lâm tự.

Tuyết Nghi vội xuất thủ giữ nàng lại và hỏi:

- Hiền đệ định đi đâu?

Tuyết Nghi bị chàng nắm tay thì bất giác đỏ mặt, nàng khẻ nói:

- Phương huynh, chẳng phải chúng ta muốn tìm mấy vị trưởng lão Cái Bang sao?

- Không sai, chúng ta đang tìm bọn họ nhưng chúng ta không thể chạy lung tung vô phương hướng!

- Vậy Phương huynh có cao kiến gì?

- Nếu tại hạ đoán không sai thì có thể bọn họ đang ở một nơi.

Tuyết Nghi chưa dứt lời thì bỗng nhiên thấy một hòa thượng đang hối hả chạy đến.

Tiểu Bình liền nói:

- Phương huynh, có người đến đây!

Tuyết Nghi chỉ khẻ gật đầu, chàng chờ hòa thượng đến gần thì tung người ra cản đường nói:

- Chào đại sư!

Hòa thượng này đang chạy rất khẩn trương, không ngờ gần đến sơn môn thì bỗng nhiên có người từ bóng tối lao ra cản đường nên nhất thời hồn phách lên mây. Hắn khựng người một lúc lâu rồi mới quát hỏi:

- Thí chủ là ai?

Tuyết Nghi quan sát thái độ của hòa thượng thì bất giác sinh nghi, chàng thầm nghĩ:

- Hòa thượng này vội vàng như vậy tất phải có nguyên nhân, ta cần phải lưu ý hắn mới được.

Nghĩ đoạn chàng khai khẩu, nói:

- Đại sư vội vội vàng vàng như thế là muốn đi đâu vậy?

Hòa thượng định thần nhìn kỹ hai thiếu niên xa lạ rồi lớn tiếng nói:

- Tiểu thí chủ có biết đây là nơi nào không?

Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Tung Sơn - Thiếu Lâm tự, tất nhiên là tại hạ thừa biết!

Hòa thượng cười nhạt nói;

- Thí chủ đã biết là Tung Sơn - Thiếu Lâm tự thì cũng phải hiểu là nói này không cho phép ngoại nhân đi lại lung tung chứ!

Tiểu Bình xen vào:

- Bon tại hạ đi lại lung từng bao giờ? Đại hoà thượng nói năng nên khách khí một chút đấy nhé!

Hòa thượng lạnh lùng quét mục quang nhìn hai người và nói:

- Tại sao nhị vị thí chủ đang đêm xâm nhập bổn tự?

Tuyệt Nghi mĩm cười, nói:

- Sơn môn không đóng thì tự nhiên ai cũng có thể qua lại! Nhưng kỳ quái là tại sao không thấy tri khách? Đại sư, hoà thượng của quý tự đi đâu cả rồi vậy?

Hòa thượng quan sát đối phương một lúc nữa rồi mới nói:

- Đêm nay bổn tự có chuyện đại sư, nếu nhị vị tiểu thí chủ không có việc thì tốt nhất là hãy nhanh chóng rời khỏi Tung Sơn, nếu không lỡ có tổn hại gì thì chớ trách là bần tăng không cảnh cáo trước!

Tuyết Nghi nghe vậy thì cười thầm trong bụng, còn Tiểu Bình lại cảm thấy rất hứng thú nên mĩm cười, nói:

- Đa tạ đại sư quan tâm, chẳng hay đại sư muốn đi đâu vậy?

Hòa thượng nói:

- Bần tăng phụng mệnh Chưởng môn xuất tự đi công cán.

Tiểu Bình nói:

- Tại hạ muốn tham kiến Chưởng môn của quý tự, chẳng hay phải làm thế nào mới được diện kiến?

Hòa thượng rất nôn nóng muốn bõ đi nên vội lắc đầu, nói:

- Tiểu thí chủ, các vị đến không phải lúc rồi, đêm nay tệ Chưởng môn đã nhập định tham thiền, không thể tiếp khách được!

Tiểu Bình làm ra vẻ tiếc rẽ, nàng thở dài một hồi rồi nói:

- Phương huynh, xem ra phật duyên của chúng ta quá mõng rồi...

Vừa nói nàng vừa nháy mắt ra hiệu với Tuyết Nghi.

Tuyết Nghi hiểu dụng ý của nàng là muốn mình náo lộng hòa thượng này một phen nhưng lúc nầy chàng đã có một dự tính khác nên mĩm cười, nói:

- Hiền đệ, chúng ta đã không gặp may thì đành chờ ngày sau đến vậy!

Nói đoạn chàng nắm tay Tiểu Bình kéo đi ra khỏi sơn môn.

Tiểu Bình không hiểu dụng tâm của chàng nên khi ra khỏi sơn môn hơn trượng, vượt qua một con suối nhỏ thì nàng vội hỏi:

- Phương huynh, tại sao lại đi thế nầy?

Tuyết Nghi quay lại nhìn sơn môn Thiếu Lâm tự rồi mĩm cười, nói:

- Hiền đệ, chúng ta chờ hòa thượng kia đi qua rồi ngầm bám theo, không chừng sẽ có kết quả

bất ngờ đấy!

Lúc nầy Tiểu Bình mới ngộ ra, nàng nói:

- Thì ra Phương huynh cũng có dụng tâm.

Giữa lúc hai người nói cười thì hòa thượng kia không ngừng quan sát tứ phương bát hướng, vì đêm tối nên hắn không thấy bọn Phương Tuyết Nghi đang nấp dưới tàng cây mà tưởng là đối phương đã đi xa nên lập tức rời sơn môn đi về huớng Bắc.

Phương Tuyết Nghi ra hiệu cho An Tiểu Bình rồi hai người thi triển khinh công bám theo sau hòa thượng.

Trình độ khinh công của hai người đã trên mức thượng thừa, khi đi không để tiếng bước chân nên thủy chung hòa thượng kia không hề phát giác điều gì.

Hòa thượng kia chạy một mạch rồi thuận theo chân núi Thiếu Thất mà đi về hướng núi Thái Thất.

Tiểu Bình dùng thuật truyền âm nói với Tuyết Nghi:

- Phương huynh, khinh công của hoà thượng này cũng khá nhĩ.

Tuyết Nghi nói:

- Đúng vậy, chỉ có điều bước chân còn hơi nặng...

Chớp mắt bỗng nhiên thấy hòa thượng giảm cước lực rồi bất ngờ dừng bước.

Tuyết Nghi và Tiểu Bình vội vàng phóng vào đám cỏ sơn đạo và ngầm quan sát thì thấy hòa thượng đi tới đi lui với vẻ khẫn trương.

Tiểu Bình khẻ nói:

- May quá, suýt chút nữa thì bị lão ta phát hiện rồi!

Tuyệt Nghi mĩm cười, nói:

- Đúng vậy, hòa thượng này khá cảnh giác, chúng ta phải cẩn thận mới được!

Tiểu Bình khẻ gật đầu rồi vận mục lực nhìn ra thì thấy hòa thượng đã quay người đi tiếp về phía rừng cây trước mặt.

Tuyết Nghi chau mày nói:

- Hiền đệ, tại sao hắn không đi theo sơn đạo?

Tiểu Bình nói:

- Có lẻ đã cùng đường rồi!

Tuyết Nghi do dự một lúc rồi nắm tay Tiểu Bình bước theo bờ cỏ đi về phía rừng cây.

Khi đến bìa rừng thì hai người chợt phát hiện trong cánh rừng có ánh đuốc lấp lánh.

Tiểu Bình ngạc nhiên khe nói:

- Trong cánh rừng này có người ở đấy!

Tuyết Nghi dùng thuật truyền âm nói:

- Hiền đệ, chúng ta phải dùng thuật truyền âm nói chuyện với nhau mới được...

Vừa nói chàng vừa kéo Tiểu Bình đi về phía ánh đuốc. Hai người không những võ công cao cường mà hành động rất cẩn thận nên khi tiếp cận ngôi nhà cỏ có ánh đuốc những người bên trong vẫn chưa phát hiện được.

Tuyết Nghi quan sát ngôi nhà cỏ một lúc rồi dùng thuật truyền âm nói:

- Hiền đệ tiếp cận cửa sổ xem thử, tại hạ canh chừng nói cửa chính nhé.

Tiểu Bình khẻ gật đầu rồi khom người bò đến cửa sổ ngôi nhà cỏ. Tuyết Nghi chờ Tiểu Bình tiếp cận cửa sổ xong thì cũng dịch bước đến trước cửa chính đang khép hờ. Chàng nhìn qua khe cửa thì thấy bên trong vô cùng tịch lặng, ngoài một khán thờ và một ngọn đèn lồng treo cao thì không còn vật gì khác. Tuy nhiên, bên phải của khán thờ có một cánh cửa đóng chặt, chàng nhẹ nhàng chậm rải dịch bước về phía đó và áp tai vào tường lắng nghe thì quả nhiên bên trong có những thanh âm rất khẻ.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Có lẻ hòa thượng đó đang ở trong này!

Ý nghĩ chưa dứt thì bỗng nhiên có tiếng quát hỏi từ bên trong:

- Ai đó?

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc vội vàng lui bước nép vào một góc nhà, cũng may là phản ứng của chàng cực nhanh nên chưa bị người nào bên trong phát hiện. Nhưng chàng thầm nghĩ:

- Hõng bét! Nhất định là Tiểu Bình bị lộ hành tung rồi!

Nghĩ đến đây thì lòng chàng khẫn trương hẳn lên, bất ngờ chàng vung chưởng đánh mạnh về phía cửa, khung cửa gỗ bị đánh vở thành bảy tám mảnh.

Tuyết Nghi tung người phóng vào trong nhưng nơi này không một bóng người. Tuy nhiên bên ngoài cửa sổ lại có tiếng quát tháo ầm ĩ.

Chàng phi thân qua cửa sổ thì thấy có ba bóng người đang quần chiến với nhau. Chàng định thần nhìn kỹ thì thấy ngoài hòa thượng ra còn có một đại hán trung niên, hai người đang hợp thủ vây kích An Tiểu Bình.

Phương Tuyết Nghi biết Tiểu Bình thừa sức đối phó với hai nhân vật này nên không vội tham chiến, chàng quay vào lại ngôi nhà cỏ vung chưởng đánh vô cánh cửa bên phải điện thờ.

Đột nhiên có một làn u hương xông vào mũi khiến chàng kinh hải lùi ba bước, đồng thời phong bế hô hấp ngay tức khắc.

Từ khi chàng gặp Tống Phù đến giờ, kinh nghiệm giang hồ đã tăng tiến khá nhiều, do vậy vừa ngửi thấy mùi dị hương thì không dám khinh suất mà lập tức lui bước và bế hô hấp ngay. Sau đó chàng thử vận chân khí kiểm tra khắp thân thể, khi không cảm thấy dị trạng gì thì mới chậm rải tiến vào nội thất. Nhưng mục quang vừa quét ra thì bất giác Phương Tuyết Nghi kinh ngạc đến tột độ.

Thì ra gian phòng nhỏ này được bài trí rất hoa lệ, màn treo trướng phủ tựa như khúc các của tiểu thư thế gia vọng tộc.

Phương Tuyết Nghi lùng sục một vòng, ngoài những vật dụng hoa lệ quý giá được bài trí trong phòng ra thì chàng không phát hiện được thứ gì khác nên đành lui bước ra ngoài.

Tuy nhiên chàng vẫn cảm thấy ngôi nhà cỏ này có một thứ cảm giác khiến người khác bị mê hoặc, tựa như nhìn tới nhìn lui mà vẫn chưa thoả mản, hoặc như có một nơi nào đó mà mình chưa để mắt tới. Do vậy, chàng cứ vòng qua vòng lại khắp ngôi nhà cỏ như để tìm một vật gì. Nhưng đáng tiếc là Phương Tuyết Nghi chẳng thu dược kết quả gì bất ngờ.

Lúc này một tăng một tục đang khổ chiến với An Tiểu Bình, tình thế đã đến hồi khẩn trương, Tuyết Nghi lặng lẻ quan chiến rồi thầm nghĩ:

- Tại sao cô ta không hạ sát thủ nhĩ? Võ công của hai người này đâu có gì là ghê gớm.

Chàng dang suy nghĩ thì thấy đại hán trung niên bất ngờ mãnh công hai chưởng rồi lập tức lấy một đôi thiết bút từ trong người ra, hắn quát lớn một tiếng và vung thiết bút tấn công thẳng vào giữa ngực An Tiểu Bình.

Nếu chiêu thức này thi triển đối với nam nhân thì không sao nhưng vì An Tiểu Bình là một thiếu nữ nên thế công của đối phương phạm vào đại kỵ mà giang hồ kêu bằng khinh bạc!

Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Tuy gã nầy không biết Tiểu Bình là nữ nhưng với chiêu thức này thì nhất định gã sẽ tự chuốc lấy họa sát thân.

Quả nhiên không ngoài sự tiên liệu của tuyệt Nghi, đại hán trung niên vừa xuất được hai chiêu thì An Tiểu Bình biến sắc nàng quát lớn:

- Ngươi muốn tìm cái chết hả?

Lời vừa dứt thì một làn bạch quang đột nhiên loé lên, Tuyết Nghi vẫn chưa thấy rõ Tiểu Bình dùng chiêu thức gì thì đã nghe đại hán trung niên kêu thét lên một tiếng và tung người ra sau hơn hai trượng. Miệng của hắn thổ đầy huyết tươi, đôi thiết bút cũng đã thoát khỏi tay văng ra đất, thân hình lảo đảo một hồi rồi cuối cùng ngã lăn ra.

Hòa thượng thấy vậy thì kinh hồn bạt vía, hắn vội thu chiêu và đứng thộn người như trời trồng.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới kinh động trong lòng, chàng buột miệng kêu thất thanh:

- Đây chẳng phải là võ công Thiên Hạc Môn sao?

An Tiểu Bình vung hữu thủ lên thì phiến lụa bạch tựa như vật vô hình lập tức được thu lại trong tay nàng. Nàng chóp chóp đôi mắt hạnh rồi chậm rải bước về phía hòa thượng và lạnh lùng nói:

-Ngươi muốn sống thì tốt nhất là hãy thành thực trả lời những vấn đề ta hỏi!

Lúc nầy hòa thượng đã hồn xiêu phách tán, Tiểu Bình vừa dứt lời thì hắn vội ấp úng:

- Xin thí chủ... Cứ hỏi... Không việc gì bần tăng biết mà không nói!

Tiểu Bình gật đầu rồi nói:

- Pháp danh của ngươi? Phụ trách chức vụ gì trong Thiếu Lâm tự?

Hòa thượng nói:

- Tiểu tăng là Pháp Tri, không giữ chức vụ gì trong Thiếu Lâm tự.

Tiểu Bình chau mày hỏi:

- Ngươi có ý phản lại Thiếu Lâm tự phải không?

Pháp Tri hoà thượng kinh hải thất sắc, hắn vội nói:

- Tiểu tăng không dám...

Tiểu Bình cười nhạt, hỏi tiếp:

- Thế đại hán trung niên kia là ai?

Pháp Tri do dự một lát rồi nói:

- Hắn... Hắn là... Đệ tử của Bát Mản Cổ Vương Kim Trường Canh!

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi cũng bước tới chàng mỉm cười, nói:

- Hiền đệ, Bát Mản Cổ Vương Kim Trường Canh cũng là một trong Ngũ Ma đấy!

Tiểu Bình nói:

- Phương huynh, lẻ nào Thiên Ma Nữ đã liên thủ với bọn chúng?

Tuyết Nghi chợt nhớ chuyện gian khuê phòng trong ngôi nhà cỏ nên bất giác phá lên cười rồi nói:

- Rất có thể!

Chàng hơi ngưng lại rồi quay sang nói với Pháp Tri:

- Tại sao ngươi lại quen biết với đệ tử của Kim Trường Canh?

Pháp Tri ngập ngừng một lát rồi nói:

- Thí chủ, người này là huynh trưởng tục gia của tiểu tăng, do vậy tiểu tăng không thể không bị uy hiếp!

Tuyết Nghi lạnh lùng hỏi:

- Tên hắn là gì?

Pháp Tri nói:

- Miêu Đại Cang, người trong võ lâm thuờng gọi là Thiết Bút Quái Khách!

Tiểu Bình hỏi:

- Hắn và Thiên Ma Nữ có câu kết gì không?

Pháp Tri lắc đầu, nói:

- Chuyện này.. Tiểu tăng hoàn toàn không biết!

Tiểu Bình nộ khí quát lớn:

- Ta không tin!

Pháp Tri thở dài rồi nói:

- Thí chủ không tin thì tiểu tăng cũng chẳng còn cách gì khác, thực ra mỗi lần gặp Đại Cang thì tiểu tăng chỉ truyền những tin tức động tỉnh trong bổn tự mà thôi!

Tuyết Nghi nói:

- Trong ngôi nhà cỏ có một gian khúc phòng của nữ nhân, hòa thượng ngươi có biết không?

Pháp Tri gật đầu, nói:

- Thí chủ vào gian bên phải khán thờ phải không?

Tuyết Nghi nói:

- Không sai!

Pháp Tri tiếp lời:

- Gian khuê phòng đó là phòng ngủ của gia tẩu!

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Đại tẩu của ngươi à? Bà ta là ai?

Pháp Tri nói:

- Là thê tử của Miêu Đại Cang, còn như lai lịch xuất thân của bà ta thì xưa nay tiểu tăng không hỏi đến, nhưng tiểu tăng có biết tên gọi của bà ta là Tiểu Thúy.

Tiểu Bình nghe vậy thì kêu lên:

- Phương huynh, Tiểu Thuý chẳng phải là tì nữ của Doãn Mộng Hà đó sao? Xem ra Thiên Ma Nữ và Kim Trường Canh đã sớm cấu kết với nhau rồi!

Tuyết Nghi nói:

- Có thể là như vậy! Nhưng thiên hạ rất nhiều người trùng tên, chúng ta có thể từ từ hỏi lại Doãn

Mộng Hà về chuyện này.

Chàng trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

- Hiền đệ, có cần giải cứu Miêu Đại Cang không?

Tiểu Bình tức khí nói:

- Hắn xuất thủ khinh bạc nên tiểu đệ đã phế võ công của hắn rồi!

Tuyết Nghi mĩm cười nhìn qua Pháp Tri và nói:

- Lúc hòa thượng ngươi xuất tự đi đến đây thì tăng lữ của Thiếu Lâm tự đi đâu hết sạch vậy?

Pháp Tri nói:

- Bọn họ tập trung ở La Hán Đường!

Tiểu Bình cười nhạt, nói:

- Còn mấy vị trưởng lão Cái Bang ở đâu? Không lẻ bọn họ cũng đến La Hán Đường?

Pháp Tri nói:

- Khi tiểu tăng xuất tự thì quả thật là bọn họ đều ở La Hán Đường, bởi vì...

Hắn thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Vì Độc Đại Phu trong Ngũ Ma đã đột nhập bổn tự rồi!

Tuyết Nghi nghe vậy thì kinh ngạc không ít, chàng buột miệng kêu lên:

- Ác Khỗng Minh chăng? Lão này đã đến Thiếu Lâm tự rồi à?

Pháp Tri nói:

- Không sai! Tiểu tăng đến đây cũng chỉ để báo tin Độc Đại Phu đến bổn tự cho Miêu Đại Cang biết mà thôi!

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hiền đệ, chúng ta hồi tự thôi!

Tiểu Bình hỏi:

- Còn hòa thượng này thì sao?

Tuyết Nghi nói:

- Nghe khẫu khí thì hắn không phải là hạng đại ác, chúng ta cũng chẳng cần hạ thủ với hắn!

Chàng quay sang Pháp Tri và nói tiếp:

- Hòa thượng ngươi là đệ tử Thiếu Lâm tự ngày đêm tụng kinh niệm phật nên có lẻ cũng hiểu câu: Đại sai thì không thể sai tiếp, tốt nhất là ngươi hãy đưa hắn hạ sơn, giúp hắn làm một lương

dân an phận thủ thường để tránh phong ba bảo táp trên chốn giang hồ...

Pháp Tri nghe vậy thì cảm động vô cùng, hắn chắp tay, nói:

- Cả đời tiểu tăng sẽ không quên đại ân đại đức của thí chủ.

Nói đoạn hắn bước lại đỡ lấy Miêu Đại Cang rồi cáo biệt hạ sơn. An Tiểu Bình có vẻ như không bằng lòng với cách hành xử của Phương Tuyết Nghi nên khẻ nói:

- Dễ dãi cho bọn chúng quá!

Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Hiền đệ, khi có thể dừng tay được thì nên dừng tay, chỗ nào tha được người thì nên tha, chúng ta hà tất phải hơn thua với bọn họ!

Tiểu Bình nói:

- Bây giờ chúng ta hồi tự chứ?

Tuyết Nghi nói:

- Đúng vậy! Độc Đại Phu đã đến thì ít ra chúng ta cũng phải động thủ với bọn chúng một trận thôi!

Tiểu Bình chỉ ngôi nhà này và hỏi:

- Thế còn ngôi nhà này thì sao? Nên phóng một mồi lửa chăng?

Tuyết Nghi lắc đầu nói:

- Không cần! Chúng ta đâu phải là hạng người phóng hoả giết người? Hiền đệ, chúng ta đi thôi.

Lời vừa dứt thì hai người lập tức thi triển khinh công quay trở về Thiếu Lâm tự.

Thời gian chưa cạn tuần trà thì hai người đã đến sơn môn.

Phương Tuyết Nghi dừng bước quan sát một lúc rồi nói:

- Hiền đệ, La Hán Đường tất là nơi chúng ta chưa từng đến, bây giờ chúng ta tự đi tìm, không cần phải ghé qua hỏi bọn Tống Phù làm chi.

An Tiểu Bình mĩm cười nói:

- Không sai, tiện thiếp cũng nghĩ như vậy.

Hai người bèn phóng bước đi về phía các dãy nhà bên phải của Thiếu Lâm tự.

Xuyên qua mấy sân viên và một rừng tùng bách rậm rạp thì cuối cùng cũng đến trọng địa của Thiếu Lâm tự, đó là La Hán Đường. Tuyết Nghi dõi mục quang nhìn vào thì thấy trong La Hán Đường đèn đuốc sáng rực, nhưng vì xung quanh có cây cối che phủ nên trước khi tiếp cận thì không phát hiện được gì. Chàng dừng bước ngoài xa rồi nói với Tiểu Bình:

- Hiền đệ, sau khi chúng ta vào, nếu không gặp tình thế vạn bất đắc dĩ thì tốt nhất là không nên

xuất thủ nhé!

Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Tuyết Nghi nói:

- Nếu bọn họ không địch lại Ác Khỗng Minh thì chúng ta vẫn bàng quan toạ thủ sao?

- Đến tình thế đó thì đương nhiên phải quyền biến rồi! Nhưng theo tại hạ phán đoán thì Ác Khỗng Minh sẽ không hành động một cách hồ đồ đâu.

- Phương huynh, trong La Hán Đường đèn đuốc sáng choang như vậy mà tại sao không nghe có tiếng đánh nhau? Không lẻ đệ tử Thiếu Lâm đều thọ thương dưới tay thuộc hạ của Ác Khỗng Minh?

- Không thể như vậy!

Tuy trả lời như thế nhưng trong lòng chàng cũng không chắc lắm nên lập tức nắm tay Tiểu Bình và nói tiếp:

- Hiền đệ, chúng ta mau vào thôi!

Hai ngươi lặng lẻ tiến vào La Hán Đường, khi bước lên bậc cấp trên cùng, mục quang vừa nhìn vào thì bất giác cả hai đều sững sờ.

Thì ra, La Hán Đường tuy sáng rực như ban ngày nhưng ngoài một khán thờ và mười tám bức tượng La Hán ở hai bên thì căn bản không có một bóng người.

Tiểu Bình tức khí kêu lên:

- Phương huynh, chúng ta bị Pháp Tri lừa rồi!

Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ nếu Pháp Tri có dụng tâm lừa chúng ta thì sợ rằng hắn không đến nội tự. Hắn có thể thuận miệng nói đại một nơi nào đó để chúng ta uổng công đi lại, như vậy chẳng hay hơn sao?

Tiểu Bình nói:

- Nhưng tại sao trong La Hán Đường chẳng có một bóng người thế nầy?

Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ, sợ rằng hiện tại trong Thiếu Lâm tự lại có biến động cực đại rồi!

Tiểu Bình chau mày hỏi:

- Vậy chúng ta phải làm thế nào?

Tuyết Nghi nói:

- Quay lại tịnh thất của phương trượng, xem thử Nhập Vân đại sư..

Lời chưa dứt thì chàng đã nắm tay Tiểu Bình phóng bước chạy về phía thiền viện phương trượng.

Chuyện vừa rồi quả thật là quá bất ngờ đối với bọn họ, do vậy nhất thời hai người quên cả chuyện xem xét kỹ trong La Hán Đường một lượt. Nếu không thì nhất định bọn họ sẽ phát hiện phía sau khán thờ có một đôi mục quang dang chú ý theo dỏi hành động của bọn họ.

Hai ngươi về tới thiền viện phương trượng thì lòng như lửa đốt, khi thấy Tống Phù đứng ngay cửa nhìn ra thì bọn họ mới yên tâm phần nào.

Tống Phù thấy hai người trở về thì mĩm cười, nói:

- Nhị vị lão đệ có thu được kết quả gì không?

Tuyết Nghi chưa vội trả lời mà hỏi:

- Tống lão, trong tịnh thất vẫn bình an chứ?

Tống Phù nói:

- Rất tốt, Nhập Vân Chưởng môn cũng sắp thành công rồi!

Tuyết Nghi thở phào một hồi rồi nói:

- Vậy mà vản bối cứ mãi lo lắng.

Tống Phù ngạc nhiên hỏi:

- Lão đệ, ngươi nói gì vậy là có ý gì? Không lẻ bên ngoài đã xảy ra chuyện gì chăng?

Tiểu Bình tiếp lời:

- Không sai! Đang xảy ra rất nhiều quái sự!

Nói đoạn nàng thuật lại những điều tai nghe mắt thấy cho Tống Phù nghe.

Tống Phù nghe xong thì vò đầu bứt tai, nói:

- Có chuyện như thế sao? Lão phu cũng không hiểu tại sao hòa thượng ở đây bỗng nhiên mất tích sạch.

Tuyết Nghi nói:

- Tống lão, phải mất bao lâu nữa thì Nhập Vân đại sư mới thành công?

Tống Phù nói:

- Sắp rồi.

Lão chưa dứt lời thì nghe giọng Nhập Vân đại sư nói:

- Tống thí chủ, lão nạp đã tỉnh lại rồi, mau mời nhị vị tiểu thí chủ vào trong nói chuyện.

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình không chờ Tống Phù lên tiếng mà đã cất bước vào trong

tịnh thất.

Phương Tuyết Nghi rất khẩn trương nhưng chàng vẫn cung kính hành lễ với Nhập Vân đại sư rồi mới nói:

- Cung hĩ đại sư đã luyện thành thần công.

Nhập Vân đại sư nói:

- Tiểu thí chủ quá khen rồi, nếu không có chư vị trượng nghĩa tương trợ thì làm sao lão nạp có thể yên tâm để luyện công.

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Có lẻ chuyện bên ngoài đã làm phiền nhị vị tiểu thí chủ nhiều lắm.

Phương Tuyết Nghi lắc đầu nói:

- Đại sư, có một chuyện mà sợ rằng vản bối nói ra thì đại sư cũng không thể tin dược.

Nhập Vân đại sư vội hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiện tại không thấy một vị tăng nhân nào trong Thiếu Lâm tự cả!

Nhập Vân đại sư nghe như vậy thì quả nhiên rất kinh ngạc, lão nói:

- Sao lại như thế? Tiểu thí chủ không nhìn lầm đấy chứ?

Tuyết Nghi lắc đầu nói:

- Vản bối đã đi khắp mọi nơi trong quý tự nhưng vẫn không thấy một vị sư phụ nào.

Nói đoạn chàng thuật lại tất cả mọi chuyện, nhưng vốn có lòng nhân hậu nên chàng cố tình bõ qua chuyện Pháp Tri hòa thượng.

Nhập Vân nghe xong thì thần sắc lộ đầy vẻ ngạc nhiên, lão quay sang nói với Nhập Thánh đại sư:

- Sư huynh, chuyện này quả thật là không tầm thường rồi.

Nhập Thánh đại sư trầm ngâm một lát rồi nói:

- Quả thật là lão nạp không dám tin chuyện này, nếu Phương thí chủ không nhầm thì tất phải có chuyện trọng đại phát sinh mới khiến cho đệ tử bổn tự đều xuất tự.

Tuyệt Nghi thầm nghi:

- Xem ra bọn họ không tin thật rồi!

Nghĩ đoạn chàng định nói tiếp thì đã nghe Bang chủ Cái Bang - Nam Hoa Thần Cái Hoắc Minh

Phong lớn tiếng nói:

- Phương lão đệ, mấy vị huynh đệ của lão phu đâu? Lẻ nào bọn họ cũng không còn trong Thiếu Lâm tự?

Tuyết Nghi nói:

- Vản bối cũng chưa gặp bọn họ!

Hoắc Minh Phong chau mày, nói:

- Bọn họ không ở trong Thiếu Lâm tự thì thật là kỳ quái! Lẻ nào...

Bỗng nhiên lão bật đứng lên rồi nói với Nhập Vân đại sư:

- Chưởng môn, chúng ta phải đích thân đi xem thử mới được!

Nhập Vân đại sư gật đầu, nói:

- Lão nạp cũng có ý này.

Nhập Thánh đại sư tiếp lời:

- Tiểu thí chủ nói là ở La Hán Đường không có người nào à?

Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Đúng vậy!

Nhập Thánh đại sư thở dài một hồi rồi nói:

- Chưởng môn sư đệ, đệ tử bản tự không dưới năm trăm, nếu có kẻ nào muốn tàn sát thì e rằng cũng không thể!

Nhập Vân đại sư nói:

- Không sai! Huống hồ là bọn họ đều biết võ công! Tiểu đệ không tin bọn họ đã bị hại!

Tuyết Nghi nói:

- Vản bối không dám võ đoán là có chuyện gì xảy ra với bọn họ hay không, nhưng khắp Thiếu Lâm tự không thấy một tăng nhân là sự thực!

Nhập Vân suy nghĩ một lát rồi nói:

- Lão nạp quyết định là sẽ đích thân đi tuần tra một vòng.

Lão đứng lên và nói tiếp với Nhập Thánh đại sư:

- Sư huynh cùng đi chứ?

Nhập Thánh nói:

- Đương nhiên, chuyện kỳ quặc như thế thì làm sao mà ngồi nhìn được?

Nhập Vân nhìn qua Hoắc Minh Phong và nói:

- Hoắc Bang chủ thì sao?

Hoắc Minh Phong lớn tiếng nói:

- Gặp quái sự như thế này thì tự nhiên Hoắc mỗ không cam tâm làm người đi sau...

Lời chưa dứt thì lão đã cất bước ra khỏi tịnh thất.

Nhập Vân, Nhập Thánh cũng lần lượt theo sau Hoắc Minh Phong.

Tống Phù quét mục quang nhìn qua Tuyết Nghi, Tiểu Bình và nói:

- Chúng ta cũng cùng đi chứ?

Tuyết Nghi nói:

- Đương nhiên phải đi rồi! Chuyện lạ như thế thì làm sao bõ qua.

Vừa nói chàng vừa nắm tay Tiểu Bình sải bước ra khỏi tịnh thất. Tống Phù mĩm cười rồi lặng lẻ theo sau, đoàn người tiến thẳng ra đại điện.

Đúng như Phương Tuyết Nghi nói, Thiếu Lâm tự tuy rộng lớn nhưng lúc nầy không một bóng hòa thượng qua lại, tình hình này khiến cho Nhập Vân Chưởng môn bất giác thất sắc, mồ hôi toát ra như mưa.

Hoắc Minh Phong cũng kinh ngạc không ít, duy có Tống Phù là lạnh lùng thản nhiên như không có chuyện gì. Nhưng khi quần hùng vào tới đại điện thì bỗng nhiên lão lớn tiếng nói:

- Chưởng môn, lão phu có câu này nhưng chẳng biết có nên nói hay không?

Nhập Vân chau mày hỏi:

- Thí chủ có chuyện gì cứ nói ra xem?

Nhập Thánh cũng tiếp lời:

- Chuyện hôm nay quả thật là quái sự mà mây trăm năm qua Thiếu Lâm tự chưa từng gặp, nếu thí chủ có cao kiến gì xin mau mau nói ra, huynh đệ lão nạp sẽ vô cùng cảm kích.

Tống Phù gật đầu, nói:

- Điều nầy thì lão phu hiểu, nhưng...

Nhập Vân đại sư nói:

- Thí chủ, dù là chuyện bất lợi đối với bổn tự thì lão nạp cũng không trách, thí chủ cứ yên tâm mà nói.

Tống Phù nói:

- Chưởng môn đã nói thế thì lão phu phải nói thẳng thôi! Theo tình hình trước mặt, nếu đệ tử của quý tự không bị đối phương dụ đến một nói rất xa thì trong quý tự tất phải có một nơi có thể

tàng ẩn mà Chưởng môn chưa phát hiện ra đấy thôi!

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì cảm thấy kỳ quặc, nếu nói toàn bộ hòa thượng của Thiếu Lâm tự bị dụ đến một nơi rất xa thì hoàn toàn không có thể, còn nói trong Thiếu Lâm tự có một nói khả dĩ dung nạp mấy trăm người thì tại sao Nhập Vân Chưởng môn lại không biết?

Bất giác chàng nhìn qua Tống Phù với ánh mắt nghi hoặc và thầm nghĩ:

- Không biết Nhập Vân Chưởng môn sẽ trả lời như thế nào đây?

Nhập Vân đại sư nghe Tống Phù nói xong thì cũng biến sắc, lão trầm ngâm một lúc lâu rồi mới nói:

- Tống thí chủ, điểm thứ nhất thì lão nạp khó tin, vì mấy trăm người đông như thế thì không thể im hơi lặng tiếng, huống hồ trong số bọn họ cũng phải có người đến bảo cho lão nạp một tiếng chứ!

Hồi 34 - Quỷ Vương Hiện Thân

Tống Phù phá lên cười ha hả một tràng rồi nói:

- Nói như vậy thì quý tự có một nơi khả dĩ ẩn thân rồi!

Nhập Vân đại sư do dự một lúc rồi gật đầu, nói:

- Không sai, đích thị là bổn tự có một bí đạo khá ẩn tàng trên ngàn người, chỉ có điều lão nạp không hiểu vì lý do gì mà bọn họ phải ẩn thân trong đó không chịu ra?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Thì ra trong Thiếu Lâm tự còn có một nơi khả dĩ ẩn thân, thảo nào...

Chàng nghĩ đến đây thì đã nghe Tống Phù nói tiếp:

- Chưởng môn, đây không phải là lúc hiểu hay không hiểu! Tốt nhất là chúng ta hãy đến xem thử.

Nhập Vân ngạc nhiên hỏi:

- Đi đâu xem?

Tống Phù cười hì hì, nói:

- Tất nhiên là đến bí đạo của quý tự!

Nhập Vân đại sư tỏ vẻ khó xử, lão ấp úng nói:

- Chuyện này...

Hoắc Minh Phong thấy vậy thì tỏ ý không vui lão nói:

- Chưởng môn đại sư làm sao thế? Lẽ nào không thể cho ngoại nhân biết bí đạo của quý tự? Hay là còn có bí mật gì?

Nhập Vân đại sư chỉ liếc mắt nhìn qua Nhập Thánh đại sư mà không trả lời.

Nhập Thánh đại sư vốn đang chấp tay nhắm mắt niệm phật, lúc nầy bỗng nhiên mở mắt ra và lớn tiếng nói với Nhập Vân:

- Chưởng môn sư đệ, hãy đưa bọn họ đi, mọi tội nghiệt sẽ do tiểu huynh gánh chịu.

Nhập Vân đại sư thở dài một hồi rồi nói:

- Sư huynh, ân sư đã có phật dụ, nếu tiểu đệ bất tuân thì không xứng đáng làm Chưởng môn nữa, tiểu đệ đồng ý đưa chư vị xuống bí đạo nhưng sư huynh cần phải hứa với tiểu đệ một chuyện.

Nhập Thánh đại sư hỏi:

- Chuyện gì?

Nhập Vân đại sư nói:

- Sau khi tiểu đệ vào bí đạo rồi thì sư huynh phải lập tức tiếp nhận chức Chưởng môn Thiếu Lâm.

Nhập Thánh đại sư nghe vậy thì sửng sốt, lão nói:

- Chưởng môn sư đệ, sao ngươi lại có ý này thì đã không an phận điền viên suốt mấy chục năm qua!

Nhập Vân đại sư nói:

- Nếu sư huynh không đồng ý thì xin lượng thứ là tiểu đệ khó có thể tuân mệnh.

Lúc nầy chợt nghe Hoắc Minh Phong lớn tiếng nói:

- Nhị vị thất là khách khí quá! Tung tích của mấy trăm đệ tử Thiếu Lâm hiện giờ vẫn chưa biết ở đâu, vậy mà nhị vị...

Tuy lão không nói hết câu nhưng Nhập Vân đại sư cũng cảm thấy chấn động tâm can, lão chấp tay cung kính nói với Nhập Thánh đại sư:

- Sư huynh, vì thanh danh của Thiếu Lâm, xin sư huynh hãy mau hứa với tiểu đệ đi.

Nhập Thánh đại sư lắc đầu nói:

- Chuyện này... Huynh không thể hứa được.

Rõ ràng hai lão hòa thượng này đều bảo vệ chủ ý của mình, không ai chịu nhượng bộ cho ai cả.

Hoắc Minh Phong cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Nhị vị đại sư, hôm nay lão phu mới phát hiện ra rằng, các vị đều là cao tăng nhưng vẫn chấp mê bất ngộ đến độ đáng thương! Cửa địa đạo ở nơi nào? Nếu đệ tử Thiếu Lâm các vị không thể vào thì hãy nói cho lão phu biết để lão phu vào thế cho các vị, thế nào?

Tống Phù cũng lớn tiếng nói:

- Đúng vậy! Ý kiến của Hoắc Bang chủ rất hay.

Phương Tuyết Nghi cũng cảm thấy biện pháp của Hoắc Minh Phong rất có lý, nhưng không ngờ Nhập Thánh đại sư lại lắc đầu nói:

- Không được, cửa địa đạo có treo thủ dụ của Chưởng môn đời trước, ngoài Chưởng môn đương nhiệm của Thiếu Lâm tự ra thì bất kỳ người nào cũng không được vào. Do vậy lão nạp không thể chấp nhận chú ý của lão thí chủ được.

Vì không hiểu lý do nên Hoắc Minh Phong tức khí nói:

- Tại sao?

Nhập vân đại sư nói:

- Chuyện này... Theo thủ dụ của tiên sư thì bọn lão nạp chỉ biết phụng mệnh hành sự thôi, còn tại sao thì không phải là vấn đề của lão nạp.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy kỳ quái, chàng không nhịn được nên cất tiếng hỏi:

- Chưởng môn đại sư, nếu Chưởng môn đời trước của quý tự có di huấn như vậy thì đại sư cứ việc đi vào bí đạo, tại sao Nhập Thánh đại sư phải hứa tiếp quản chức vị Thiếu Lâm Chưởng môn trước?

Nhập Vân đại sư nhìn Tuyết Nghi với ánh mắt bối rối, một lát sau lão mới chậm rải nói:

- Nếu lão nạp không nói ra lý do thì tiểu thí chủ không thể hiểu rồi.

Tuyết Nghi liền nói:

- Vản bối đang muốn thỉnh giáo đây.

Nhập Vân nói:

- Thủ dụ của tiên sư có nói rõ, người được vào bí đạo không những phải là Chưởng môn đương nhiệm mà một khi đã vào bí đạo thì lúc trở ra không được đảm nhận chức vị Chưởng môn nữa.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Tại sao như thế?

Nhập Vân đại sư nói:

- Lão nạp cũng không hiểu tại sao? Tiên sư đã dặn dò như vậy thì tất phải có lý do và lão nạp chỉ biết tuân mệnh hành sự, vì thế nếu đại sư huynh không hứa tiếp nhận chức vị Chưởng môn thì lão nạp không thể vào bí đạo.

Hoắc Minh Phong tiếp lời:

- Thì ra là thế.

Bỗng nhiên lão quét mục quang nhìn qua Nhập Thánh đại sư và hỏi:

- Đại hoà thượng, tại sao lão không chịu hứa?

Nhập Thánh đại sư chấp tay nói:

- Lão thí chủ, Nhập Thánh này tự biết mình nên bốn mươi năm trước đã khước từ chúc Chưởng môn, nếu bây giờ lại tiếp nhận thì há chẳng phản lại với tâm nguyện năm xưa và đắc tội với phật tổ sao?

Hoắc Minh Phong tiếp lời:

- Đại sư có biết, nếu đại sư không hứa thì hiện tại không thể nào truy tìm được tung tích của mấy trăm quý đệ tử chăng?

Nháp Thánh vẫn lắc đầu nói:

- Thí chủ chỉ biết một mà không biết hai. Như tệ Chưởng môn vừa nói, đích thị là tiên sư có thủ dụ như vậy, nhưng lúc tiên sư đắc chánh quả thì người cũng từng đặc biệt nói cho lão nạp và Chưởng môn sư đệ rằng nếu tệ tự có biến cố quan trọng mà cần phải vào bí đạo thì còn có một biện pháp khác khả dĩ có thể thi hành.

Hoắc Minh Phong liền hỏi:

- Biện pháp thế nào?

Nhập Thánh đại sư nói:

- Một đệ tử với thân phận là trưởng lão của bổn tự sẽ phải độc toạ mười năm trước tượng phật tổ để chuộc tội mở cửa bí đạo.

Hoắc Minh Phong kinh ngạc kêu lên:

- Độc toạ mười năm? Vậy thì khắc khổ quá!

- Lão thí chủ, đối với lão nạp mà nói thì chuyện độc toạ mười năm chẳng có gì là khắc khổ cả.

- Đã như vậy thì tại sao Nhập Vân đại sư Chưởng môn không đồng ý?

Nhập Thánh đại sư chưa kịp trả lời thì Nhập Vân đại sư đã tiếp lời:

- Lão thí chủ, có lẻ thí chủ không hiểu ý nghĩa mười năm độc toạ mà tiên sư đã nói rồi!

Hoắc Minh Phong nói:

- Lão phu không phải là người xuất gia nên tự nhiên là không được hiểu lắm.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Hòa thượng độc toạ thiền định là chuyện thường, dù độc toạ mười năm là rất khó nhưng đối với cao tăng đắc đạo như bọn họ thì có đáng gì? Tại sao nhập Vân đại sư lại có vẻ nghiêm trọng như vậy?

Lúc nầy Nhập Vân đại sư chợt thở dài một hồi rồi nói:

- Bang chủ, mười năm độc toạ theo tiên sư nói không phải là tham thiền quan của vòng luân hồi. Nỗi đau thể xác tuy khó chịu nhưng chắc chắn là đại sư huynh khả dĩ có thể vượt qua còn sự thiêu đốt tinh thần ý chí, nếu không phải là gỗ đá thì tất nhiên là không thể nào đảm đương nỗi. Bỗn tự từ lúc Đạt Ma sư tổ khai sơn cho đến nay đã trải qua chín trăm năm nhưng chỉ có năm vị trưởng lão vượt qua được thập niên độc tọa, kỳ dư những vị khác đều bị hủy thiền căn tái giáng luân hồi. Bây giờ đại sư huynh cam nguyện mạo hiểm với đại nạn như thế thì bảo lão nạp làm sao có thể yên tâm mà đồng ý được?

Hoắc Minh Phong buột miệng nói:

- Chuyện này khó khăn đến thế sao?

Nhập Vân đại sư nói:

- Nếu không thật sự nguy hiểm thì lão nạp cũng không ngăn cản đại sư huynh!

Hoắc Minh Phong thở dài một hồi rồi nói:

- Nếu nhị vị vẫn kiên quyết bảo vệ chủ ý của mình thì quả thật lão phu cũng chẳng còn cách nào giải quyết cục diện hôm nay!

Chợt nghe An Tiểu Bình xen vào với giọng lạnh lùng:

- Theo vản bối thấy thì nhị vị đại sư đều quá tự tư!

Nhập Thánh đại sư nghe vậy thì liền nói:

- Tiểu thí chủ, lão nạp đã sớm hạ quyết định rồi, sao có thể gọi là tự tư?

An Tiểu Bình nói:

- Hiện giờ tung tích mấy trăm đệ tử của quý tự vẫn chưa biết ở đâu, các vị không lo mà lại tranh cải với nhau cái gọi là di mệnh tiên sư. Theo tại hạ thấy thì đây toàn là những lời dối trá để mua danh cầu trống, chỉ biết mình mà không nghĩ đến đệ tử môn hạ, thế chẳng phải tự tư thì là cái gì?

Nhập Vân, Nhập Thánh nghe xong thì bất giác rùng mình, bởi lẻ An Tiểu Bình nói không sai mà hai vị đại sư kia đã sai thật sự.

Nhập Vân đại sư hắng giọng, nói:

- Tiểu thí chủ giáo huấn rất đúng, lão nạp đã hiểu rồi!

Nhập Thánh đại sư càng xúc động hơn, lão nói với Nhập Vân:

- Chưởng môn sư đệ, chuyện hôm nay tiểu huynh phải miễn cưởng sư đệ một lần vậy, ngươi cứ việc xuống địa đạo, còn mọi hậu quả sẽ do tiểu huynh lãnh nhận!

Nhập Vân chấp tay nói:

- Tiểu đệ tuân mệnh!

Lão quay sang nói tiếp với Hoắc Minh Phong:

- Bang chủ, chúng ta cùng đi nhé?

Hoắc Minh Phong nói:

- Lão phu sẳn sàng bồi tiếp!

Tống Phù lớn tiếng nói:

- Chưởng môn, tất cả chúng ta cùng đi, nếu xảy ra chuyện gì bất trắc thì cũng có thêm mấy trợ thủ!

Nhập Vân đại sư gượng cười, nói:

- Thế thì phiền các vị vậy!

Nói đoạn lão quay người đi về phía La Hán Đường.

Phương Tuyết Nghi vừa đi theo vừa thầm nghĩ:

- Thì ra cửa bí đạo nằm ở La Hán Đường! Xem ra lúc nãy ta quá sơ ý rồi!

Thoáng chốc quần hào đã vào La Hán Đường.

Nhập Vân đại sư chậm rải bước đến trước khán thờ bái ba bái và lẩm nhẩm cầu niệm một lúc rồi mới đi ra sau khán thờ. Chẳng bao lâu sau thì chợt nghe mấy tiếng lách cách, phần trước khán thờ bỗng nhiên thẳng lên và để lộ một cửa bí đạo.

Hoắc Minh Phong vội vàng lách người bước tới trước. Cùng lúc đó Tống Phù lớn tiếng gọi:

- Bang chủ cẩn thận!

Lời chưa dứt thì đột nhiên có một lần khói mõng từ trong cửa bí đạo bay ra.

Hoắc Minh Phong vừa vung hai ống tay áo lên che, đã nghe một tiếng nổ ầm hất tung lao ra sau. Kịp lúc Nhập Vân đại sư cũng vừa từ sau khán thờ bước ra, lão thấy cảnh tượng như thế thì biến sắc kêu lên:

- Bang chủ, trong bí đạo có người chăng?

Nhờ phản ứng cực nhanh nên Hoắc Minh Phong không bị tổn hại gì, lão phủi y phục rồi nộ khí nói:

- Không sai! Xem ra đã có người đi trước chúng ta một bước rồi!

Nhập Vân đại sư bước tới cửa bí đạo và nói:

- Hoắc Bang chủ lão nạp không tin.

Tuy lão không tin, nhưng bước chân tỏ ra khá cẩn thận, khi cách bí đạo chừng năm thước thì lão dừng lại.

An Tiểu Bình cảm thấy trò này khá thú vị nên kéo tay Phương Tuyết Nghi nói:

- Phương huynh, chúng ta cũng đến xem thử nhé.

Tuyết Nghi vốn đã có ý này, nhưng vì Nhập Vân đại sư là tông chủ của một phái nên chàng không tiện hành động theo cách khách đoạt chủ tiên. Bây giờ nghe Tiểu Bình hỏi thì chàng liền mĩm cười nói:

- Được, nhưng chúng ta không thể cướp tiên cơ của Chưởng môn đại sư.

Hai người vừa nói vừa dịch bước đến gần Nhập Vân đại sư.

Lúc nầy Nhập Vân đại sư vận một hồi chân khí rồi cất giọng đại đồng chung nói vào trong bí đạo.

- Kẻ nào ẩn nấp trong bí đạo của bỗn tự đây? Sao không mau ra gặp bản toà?

Dư âm vang vang một hồi lâu nhưng vẫn không nghe động tĩnh gì hồi đáp.

Nhập Vân đại sư biến sắc, lão quát lớn:

- Là cao nhân phương nào ở trong bí đạo của bổn tự? Nếu tôn giá không xuất diện thì đừng trách lão nạp hạ thủ vô tình.

Chờ một lúc lâu cũng vẫn không thấy động tĩnh gì. Dường như Nhập Vân đại sư không có chủ ý gì nên chỉ ngẫn người nhìn Nhập Thánh đại sư và kêu lên:

- Đại sư huynh!

Nhập Thánh đại sư nói:

- Chưởng môn sư đệ có điều chi chỉ giáo?

Nhập Vân đại sư nói:

- Có lẻ trong bí đạo không có người rồi!

Nhập Thánh lắc đầu nói:

- Suýt chút nữa thì Hoắc Bang chủ đã bị ám toán, nếu không có người thì làm sao có thể như vậy được.

Nhập Vân đại sư trầm ngâm một lát rồi đột nhiên cất bước đi về phía bí đạo.

Cùng lúc đó Phương Tuyết Nghi vội kéo An Tiểu Bình lướt lên trước, đi ngang với Nhập Vân đại sư. Ba người bước đến cửa bí đạo thì Nhập Vân vận dụng mục lực nhìn vào thì đột nhiên có một luồng khói trắng từ phía trong bay ra.

Nhập Vân đại sư lập tức vung hữu thủ quét ra một chưởng khiến luồng khói trắng bay tứ tán ra xung quanh.

Tống Phù đứng ngoài xa lớn tiếng nói:

- Coi chừng khói trắng có độc. Mau bế hô hấp lại.

Thực ra ba người kia không cần phải nhắc nhở mà đã sớm phong bế hô hấp rồi.

Nhập Vân đại sư vừa phát chưởng đẩy làn khói trắng tứ tán thì Phương Tuyết Nghi cũng lập tức vung song chưởng quét tàn dư của làn khói bay ra sau khán thờ.

Nhập Vân đại sư lạnh lùng quát hỏi tiếp:

- Thí chủ là ai? Tại sao lại phải ẩn nấp trong bí đạo của bổn tự mà không dám xuất hiện gặp bản toà? Nếu thí chủ không ra thì đừng trách lão nạp hạ độc thủ đấy nhé!

Lão ngưng lại một lát rồi nói với Nhập Thánh đại sư:

- Đại sư huynh, thí chủ trong địa đạo không chịu ra thì có lẻ chúng ta phải mở đập dẫn nước ở Liên Trì Thuỷ vào thôi.

Nhập Thánh đại sư chấp tay nói:

- Tiểu huynh tuân mệnh.

Hoắc Minh Phong cũng lớn tiếng nói:

- Lão phu cũng xin giúp một tay.

Hai lão, một tăng một tục lập tức phóng thẳng ra ngoài La Hán Đường.

Ngay lúc đó đột nhiên từ trong bí đạo truyền ra một tiếng cười nhạt, tiếp theo là một giọng nói:

- Nhập Vân ngươi thật là to gan, trong bí đạo này ngoài mấy trăm đệ tử môn hạ của ngươi còn có mấy trưởng lão của Cái Bang, nếu ngươi dám mở đập dẫn nước vào thì sợ rằng kẻ chết trước sẽ là bọn họ thôi.

Nhập Vân đại sư nghe xong thì lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Dù sao thì bọn họ cũng đã nằm trong tay ngươi, giữa sống với chết đã khó tự lựa chọn, sau khi bọn lão nạp dẫn nước vào thì sẽ vì bọn họ mà niệm ngàn vạn lần kinh phật là được!

Cách trả lời của Nhập Vân đại sư hoàn toàn ngoài sự tiên liệu của đối phương nên người này vội kêu lên:

- Khoan đã!

Nhập Vân đại sư nói:

- Tại sao thí chủ còn chưa chịu ra?

Người trong bí đạo nói:

- Đương nhiên là ta phải ra!

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên có một bóng người từ trong bí đạo phóng ra nhanh như chớp.

Phương Tuyết Nghi định thần nhìn kỹ thì bất giác thất kinh biến sắc.

Thì ra người này không ai xa lạ mà chính là Trang Tiệp - kẻ đã cùng chàng đàm đạo gần một đêm ở thành Gia Định.

Tống Phù cũng ngạc nhiên không kém, lão không ngờ người này lại là Trang Tiệp, nên buột miệng kêu lên:

- Trang phó Đường chủ phải không?

Trang Tiệp nhìn thấy Tuyết Nghi và Tống Phù thì cũng ngẫn người nhưng hắn vội mĩm cười nói:

- Thì ra Phương huynh đệ và Tống lão cũng ở đây, thật là hạnh ngộ.

Phương Tuyết Nghi chau mày nói:

- Trang phó Đường chủ, Tam Nghĩa Môn đến đây bao nhiêu người? Tại sao không gọi ra cả đi?

Nhập Vân đại sư rất bất ngờ, lão có nằm mơ cũng chẳng ngờ Phương Tuyết Nghi lại quen biết

người này nên nhất thời đứng như pho tượng mà chẳng biết nói thế nào cho phải.

Trang Tiệp thản nhiên mĩm cười nói:

- Phương huynh đệ, Tam Nghĩa Môn chỉ có một mình Trang mỗ, nhưng bằng hữu của Tam Nghĩa Môn thì đến không ít.

Phương Tuyết Nghi hỏi:

- Bọn họ là những ai?

Trang Tiệp không trả lời ngay mà nhìn qua Tống Phù rồi nói:

- Thì ra Tống lão cũng đã đến Tung Sơn, chẳng trách thời gian qua bon đệ tử ở phân đường Gia Định không có cơm mà ăn.

Tống Phù phá lên cười một tràng rồi nói:

- Các hạ khéo nói rồi! Có một chuyện mà lão phu đoán mãi không ra, rốt cuộc thân phận thật sự của các hạ là ai? Hiện không phải là ở Gia Định, các hạ có thể cho biết được rồi đấy!

Trang Tiệp cười nhạt nói:

- Tôn giá không biết thật à?

Tống Phù nói:

- Nếu lão phu biết thì hà tất phải hỏi.

Trang Tiệp cười ha hả một tràng rồi nói:

- Tống lão, ngày ở phân đường Gia Định, Trang mỗ rất cung kính đối với lão phải không?

Tống Phù thản nhiên nói:

- Lão phu cao niên hơn các hạ rất nhiều thì chuyện các hạ tôn kính lão phu cũng là lẻ tự nhiên. Nhưng không biết điều đó có quan hệ gì đến thân phận của các hạ?

Trang Tiệp nói:

- Quan hệ thì không nhưng Trang mỗ xin nói với lão một câu thế nầy, nếu Tống lão nghĩ không ra lai lịch xuất thân của Trang mỗ thì sợ rằng bản thân Trang mỗ cũng không nghĩ ra!

Tống Phù cười lớn rồi nói:

- Thì ra là như vậy, rất tốt, lão phu sẽ không hỏi nữa.

Trong lúc hai người đối đáp thì Nhập Vân đại sư đại sư đã hỏi Phương Tuyết Nghi về quá trình quen biết giữa chàng và Trang Tiệp. Lúc nầy lão xen vào:

- Trang thí chủ, đệ tử bản môn và mấy vị trưởng lão Cái Bang đang ở trong đường bí đạo phải không?

Trang Tiệp nói:

- Đương nhiên.

Nhập Vân đại sư chấp tay niệm một câu phật hiệu rồi nói:

- Thí chủ có giở trò gì đối với bọn họ không?

Trang Tiệp phá lên cười rồi nói:

- Chưởng môn quá đề cao Trang mỗ rồi! Nếu Trang mỗ có được bản lĩnh đó thì đã không thọ mệnh canh cửa ở đây.

Nhập Vân đại sư truy vấn:

- Vậy thì kẻ nào đã hạ thủ?

Trang Tiệp nói:

- Chưởng môn, Trang mỗ nghĩ rằng đại sư đã biết từ sớm mới phải, mấy trăm đệ tử của quý tự thì không biết nhưng mấy vị trưởng lão của Cái Bang thì cũng chẳng phải là đối thủ của bọn họ.

Hoắc Minh Phong lớn tiếng quát hỏi:

- Bọn họ là những ai?

Trang Tiệp thản nhiên nhìn qua Hoắc Minh Phong và hỏi:

- Tôn giá là ai vậy?

Hoắc Minh Phong nộ khí nói:

- Lão phu là Hoắc Minh Phong, các hạ chưa từng nghe à?

Trang tiếp vội cung thủ nói:

- Thì ra là Hoắc Bang chủ! Thất kính, thất kính!

Hoắc Minh Phong nói:

- Các hạ không cần khách khí và cũng đừng châm chọc lão phu, lão phu chỉ muốn các hạ nói cho biết là mấy vị trưởng lão Cái Bang như thế nào rồi?

Trang Tiệp nói:

- Thì ra là Nam Hoa Thần Cái cũng nóng nảy như thế, thật là ngoài sự tiên liệu của Trang mỗ.

Hoắc Minh Phong hơi biến sắc nhưng cũng bật cười một tràng rồi nói:

- Hoắc mỗ chẳng qua là một vị Bang chủ của Cái Bang chứ không phải là thánh nhân, gặp quái sự thế nầy thì tự nhiên cũng phải kinh ngạc thôi.

Phương Tuyết Nghi xen vào, chàng nói:

- Trang huynh nói có không ít người đến đây, chẳng hay họ là những người nào, hiện đang ở đâu?

Trang Tiệp trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bọn họ à? Hiện đang ở trong La Hán Đường này.

Phương Tuyết Nghi sững người, chàng buột miệng nói:

- Ở ngay nói này?

Trang Tiệp nói:

- Phần lớn đang ở ngay nơi này.

Hắn hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Phương huynh đệ, phái Thiếu Lâm và hiền đệ có quan hệ gì vậy?

Phương Tuyết Nghi không trả lời mà hỏi lại:

- Trang huynh hỏi làm gì?

Trang Tiệp nói:

- Nếu Phương huynh đệ và Thiếu Lâm không có quan hệ gì thì Trang mỗ có một lời khuyến cáo.

- Chuyện gì vậy?

Trang mỗ rất mong Phương huynh đệ nhanh chóng rời khỏi trường thị phi này.

- Tại sao? Tại hạ gặp được chuyện náo nhiệt như thế nầy thì làm sao có thể bõ đi cho được.

- Phương huynh đệ có muốn đối đầu với tại hạ không?

- Nếu Trang huynh không có ý đối đầu với tại hạ trước thì chúng ta cũng chẳng cần phải trở mặt chống đối nhau.

Trang Tiệp cười ha hả rồi nói:

- Nói thế là Phương huynh đệ có ý chống đối với tại hạ rồi.

Phương Tuyết Nghi cũng cười lớn rồi nói:

- Nếu Trang huynh có thể nghe một lời và tin lời Phương mỗ thì chúng ta bất tất phải đối đầu với nhau.

Trang Tiệp nói:

- Một lời như thế nào?

- Không chống đối với Thiếu Lâm nữa với không xen vào chuyện tranh quyền đoạt lợi trong võ lâm nữa.

Trang Tiệp thở dài một hồi, hắn chăm chú nhìn Phương Tuyết Nghi một lúc rồi mới nói:

- Phương huynh đệ, đó là những lời vàng ngọc nhưng đáng tiếc là Phương huynh đệ nói ra không đúng lúc rồi.

- Tại sao?

- Chậm mất rồi, Trang mỗ không còn tự tại nữa nên e rằng đành phải trái lệnh của Phương huynh đệ thôi.

- Trang huynh, khổ hải vô biên, hồi đầu thị ngạn, chỉ cần con người có lòng hối cải thì không có gì là muộn cả.

- Tại hạ đành tâm lảnh thịnh tình của Phương huynh đệ thôi và một ngày còn tồn tại ở thế gian này thì tại hạ sẽ còn ghi nhớ tâm ý của Phương huynh đệ.

Hắn ngưng lại một lát rồi bỗng nhiên quay sang nói với Chưởng môn Thiếu Lâm Nhập Vân đại sư:

- Đại sư, có muốn bảo toàn sinh mạng cho mấy trăm đệ tử của quý phái không?

Nhập Vân đại sư chấp tay nói:

- Lão nạp thân là Chưởng môn thì dĩ nhiên là phải bảo vệ cho đệ tử bản môn rồi.

Trang Tiệp mĩm cười nói:

- Nhưng hiện tại cơ hội sinh tử của bọn họ lại nằm trong tay của Trang mỗ.

Nhập Vân đại sư cao giọng niệm:

- A di đà phật!

Rồi nói:

- Lão nạp không tin.

Trang Tiệp mĩm cười nói:

- Chưởng môn đại sư có thể không tin, nhưng...

Hắn ngừng lại nhìn bốn pho tượng phật ở bốn góc La Hán Đường rồi nói tiếp:

- Nếu Chưởng môn đại sư thật sự muốn bảo toàn sinh mệnh cho bọn họ thì cũng không khó.

Nhập Vân đại sư nói:

- Lão nạp tự tin là đũ sức đối phó.

Trang Tiệp cắt lời nói:

- Đại sư hiểu lầm rồi.

- Lão nạp hiểu lầm chuyện gì? Nếu các vị muốn dựa vào võ công để uy hiếp lão nạp thì e rằng các vị tự tim lay đau khổ thôi.

Đại sư tin như thế à?

- Không sai.

- Tại hạ vốn tưởng đại sư là người thông tình đạt lý, ngộ biến tòng quyền nhưng hôm nay gặp phải thì mới biết là không phải như thế.

Nhập Vân đại sư trầm giọng nói:

- Thí chủ, sự nhẫn nại của lão nạp có hạn, nếu thí chủ không cho biết tình trạng của đệ tử bản môn như thế nào thì chớ trách lão nạp không khách khí đấy.

Trang Tiệp chau mày nói:

- Chấp mê bất ngờ, tại hạ thật lấy làm tiếc cho đại sư.

Hoắc Minh Phong lớn tiếng nói xen vào:

- Họ Trang kia, nơi đây không phải là nơi để ngươi giở trò lưu manh, nếu Nhập Vân đại sư không nhẫn nại mà thay bằng lão phu thì ngươi đã sớm bị thu thập rồi.

Trang Tiệp nghe như vậy thì cười hì hì, hắn nhìn qua Hoắc Minh Phong và nói:

- Hoắc Bang chủ muốn động thủ à?

Hoắc Minh Phong nộ khí quát:

- Cái gì? Ngươi tưởng lão phu không dám chăng?

Trang Tiệp nói:

- Không sai.

Hoắc Minh Phong không kềm được tức giận, lão vung hữu thủ đánh ngay ra một chưởng, theo đó là luồng kình phong như sóng cuộn ập về phía Trang Tiệp.

Trang Tiệp mĩm cười và tung người né tránh tầm chưởng rồi lớn tiếng nói:

- Hoắc Minh Phong, lão không nghĩ đến sinh mạng của mấy vị trưởng lão à?

Hoắc Minh Phong đã vung chưởng thứ hai nhưng khi nghe vậy thì chột dạ, lão sợ đánh chuột vỡ đồ nên vội thu chưởng lại và quát hỏi:

- Ngươi đã làm gì bọn họ?

Trang Tiệp thay đổi phương không dám xuất thủ nữa thì mĩm cười nói:

- Bọn họ không sao cả, chỉ có điều tạm thời không thể nào hành động được mà thôi.

Phương Tuyết Nghi định lên tiếng thì chợt nghe An Tiểu Bình khẽ nói:

- Phương huynh, họ Trang này vô lễ quá.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ, hắn chỉ cậy vào việc đang cầm giữ người của chúng ta đấy thôi.

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Phương huynh, nếu chúng ta thu thập hắn thì sao?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tuy tại hạ không biết rõ võ công của người này như thế nào nhưng muốn thu thập hắn, quả thật không phải là chuyện dễ.

An Tiểu Bình mĩm cười nói:

- Không khó đâu.

Tuy đã mục kiến võ công bất phàm của An Tiểu Bình nhưng Phương Tuyết Nghi vẫn thầm nghĩ, với tình thế hiện tại, nếu muốn khống chế Trang Tiệp thì e rằng không dễ chút nào. Nghĩ như vậy nên chàng nói:

- Hiền đệ, không nên khinh xuất.

An Tiểu Bình mĩm cười nói:

- Phương huynh đệ cho tiểu đệ thử xem nhé.

Phương Tuyết Nghi lưỡng lự chưa trả lời thì đã nghe Trang Tiệp ngữa mặt cười ha hả một tràng rồi nói:

- Phương huynh đệ, khẩu khí của vị tiểu huynh đệ này thật ngông cuồng, hắn là ai vậy?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói:

- Đây là An Tiểu Bình huynh đệ kết nghĩa của Phương mỗ.

Trang Tiệp nói:

- An huynh đệ à? Xem ra khẩu khí của hắn ngông cuồng hơn Phương huynh đệ nhiều lắm.

Lời chưa dứt thì đã nghe An Tiểu Bình trầm giọng nói:

- Họ Trang kia, ngươi có muốn thử không?

Đối với Phương Tuyết Nghi thì đích thực Trang Tiệp có mấy phần kiêng kỵ, nhưng với An Tiểu Bình thì hắn xem chẳng ra gì, do vậy hắn lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Trang mỗ không ngờ An lão đệ ngươi lại ngông cuồng như thế, Trang mỗ xin bồi tiếp vậy.

An Tiểu Bình từ từ bước lên trước và nói:

- Ngươi cẩn thận đấy.

Trang Tiệp cười hì hì nói:

- Sợ rằng người cẩn thận không phải là tại hạ.

Hắn chưa dứt lời thì đột nhiên thấy một đạo bạch quang loé lên trước mặt, toàn thân hắn chợt rung động, hai chân đứng không vững và ngã huỵch xuống đất tức thì.

Tự nhiên phản ứng của Trang Tiệp cực kỳ nhanh nhẹn, thân hình vừa ngã xuống thì hắn bật đứng lên tức khắc, song mục tròn xoe nhìn An Tiểu Bình đến ngẫn cả người.

An Tiểu Bình cười nhạt nói:

- Thế nào? Có cần thử lại lần nữa không?

Lúc nầy Chưởng môn Thiếu Lâm và Bang chủ Cái Bang cũng đang kinh ngạc không thôi.

Thì ra An Tiểu Bình vừa xuất thủ thì họ đã nhận ra lai lịch võ công của nàng.

Hoắc Minh Phong lớn tiếng kêu lên:

- Đây là võ công Thiên Hạc Môn.

Nhập Vân đại sư cũng chấp tay niệm phật rồi nói:

- Không ngờ hôm nay Nam Hải kỳ công lại xuất hiện ở Trung Nguyên.

An Tiểu Bình nhìn qua hai vị tông chủ của hai phái rồi nói:

- Nhị vị lão tiền bối quá khen rồi. Chẳng qua là chỉ học được vài chiêu mà thôi.

Nàng nhìn qua Trang Tiệp đang phát ngẫn và nói:

- Họ Trang kia, ngươi có muốn nếm tiếp mùi vị nữa không?

Tuy Trang Tiệp rất tự đại nhưng hắn cũng đã nghe danh võ công Thiên Hạc Môn ở Nam Hải từ lâu, huống hồ là bản thân hắn vừa mới nếm qua mùi vị đau khổ. Vì thế Tiểu Bình vừa dứt lời thì thần sắc của hắn liên tục biến đổi, hắn thở dài một hơi rồi nói:

- Quả thật Trang mỗ trong lòng bất phục nhưng...

Hắn ngưng lại một lát rồi nói tiếp:

- Nhưng Trang mỗ và Nam Hải Thiên Hạc Môn xưa nay vô thù vô oán vừa rồi tuy có nếm chút lợi hại nhưng cũng chẳng đáng gọi là gì.

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì? Ngươi không muốn tái chiến à?

Trang Tiệp quét mục quang nhìn qua quần hùng tại đương trường, cuối cùng hắn dừng ánh mắt nơi Phương Tuyết Nghi rồi mĩm cười nói:

- Phương huynh đệ, nể mặt ngươi và An lão đệ nên Trang mỗ quyết không quản chuyện hôm nay nữa.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy bất ngờ chàng hỏi lại:

- Trang huynh muốn thối lui khỏi trường thị phi này phải không?

Trang Tiệp gật đầu nói:

- Không sai!

Hắn quay sang An Tiểu Bình cung thủ nói:

- Đệ tử của Thiếu Lâm và Cái Bang trương lão đều ở trong này, bọn họ chỉ trúng phải mê hương, sau ba canh giờ tất sẽ tỉnh lại. Các vị có thể vào trong lo liệu cho bọn họ được rồi, tại hạ xin cáo biệt.

Lời vừa dứt thì hắn quay người bước ra ngoài La Hán Đường.

Trong lúc Phương Tuyết Nghi còn đang ngỡ ngàng thì chợt nghe Tống Phù quát lớn:

- Đứng lại!

Trang Tiệp đang bước ngang qua chỗ Hoắc Minh Phong. Hắn vừa nghe Tống Phù gọi thì đột nhiên phóng người nhanh ra ngoài cửa.

Tống Phù biến sắc lão quát tiếp:

- Chận hắn lại.

Lời vừa phát ra thì lão cũng tung người truy theo.

Hoắc Minh Phong vốn ở gần Trang Tiệp nhất nên khi Trang Tiệp vừa tung người lên thì cũng xuất một chưởng quét ngang ra.

Trang Tiệp bị chưởng phong bức phải dịch ngang hai bước, trong tíc tắc đó thì Phương Tuyết Nghi đã phi thân ra chận ngay cửa rồi.

Trang Tiệp chớp chớp song mục rồi bất ngờ vung quyền đánh thẳng vào ngực Tuyết Nghi, đồng thời hắn quát lên:

- Phương huynh đệ, xin lượng thứ cho tại hạ thất lễ.

Tuyết Nghi cười nhạt một tiếng, chàng xuất hữu chưởng tiếp quyền của Trang Tiệp, cùng lúc tả thủ vung ra, ngũ chỉ như móc câu chụp mạnh xuống mạch môn của Tuyết Nghi, hữu thủ biến quyền thành chưởng vỗ vào toạ cốt huyệt của đối phương.

Tuyết Nghi lớn tiếng quát:

- Biến thế hay lắm.

Rồi đột nhiên song thủ phân ra, trong chớp mắt chàng đã biến chiêu công kích ra ba chưởng năm chỉ. Nhất thời song phương liên tục công kích và chiết giải chiêu thức của nhau, trận ác chiến thật bất khả phân.

An Tiểu Bình nhẹ nhàng dời gót đến cạnh Tống Phù và khẽ nói:

- Tống lão, sao không cho Trang Tiệp bõ đi?

Tống Phù hâm hực nói:

- Hắn định giở trò quỷ đây.

Tiểu Bình hỏi lại:

- Hắn dám à?

Tống Phù nói:

- Lão phu tin là mình không nhìn lầm.

Lão hơi ngừng lại rồi bỗng nhiên lớn tiếng nói với Hoắc Minh Phong:

- Hoắc huynh, Nhập Vân đại sư mau kiểm tra mấy pho tượng La Hán thử xem.

Hoắc Minh Phong và Nhập Vân đại sư nghe vậy thì bất giác đưa mắt nhìn nhau, dường như hai lão cảm thấy rất kỳ quái đối với lời của Tống Phù vừa rồi.

An Tiểu Bình cũng ngạc nhiên không ít, nàng buột miệng hỏi:

- Tống lão, lẻ nào mấy pho tượng nay có gì không đúng chăng?

Tống Phù nói:

- Dĩ nhiên là có.

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên lão tung người lướt đến một pho tượng bên phải La Hán Đường. Cùng một lúc hữu thủ phát ra một chưởng đánh thẳng vào pho tượng La Hán đó.

Nhập Vân đại sư thấy vậy thì biến sắc, lão vội kêu lên:

- Tống thí chủ, không thể được... Tượng La Hán trong La Hán Đường đều là cao thủ võ lâm làm bằng thiết sắc.

Nguyên La Hán Đường của Thiếu Lâm tự là nơi dùng để luyện võ, mười tám pho tượng La Hán không những được chế tạo từ tinh đồng thoát sắt mà còn có cơ quan bên trong nên có thể tự hành động được. Mỗi tượng La Hán có thể thi triển một bộ võ công, nếu mười tám pho tượng La Hán đồng thời phát động La Hán đại trận. Đệ tử Thiếu Lâm trước khi hạ sơn hành đạo đều phải được thử võ công ở La Hán Đường, tối thiểu phải vượt qua được chín tượng La Hán thì mới được phép hạ sơn. Nếu không thì phải ở lại Thiếu Lâm để tiếp tục khổ luyện.

Do vậy khi thấy Tống Phù bỗng nhiên xuất chưởng đánh một pho tượng La Hán thì Nhập Vân đại sư mới vội vàng lên tiếng ngăn cản. Nhưng đáng tiếc là tiếng kêu đã quá muộn, pho tượng La Hán đột nhiên bị hất tung lên rồi bay ngang ra ngoài xa một trượng theo thế chưởng của Tống Phù.

Nhập Vân đại sư biến sắc, lão kêu lên:

- Kẻ nào dám huỷ tượng La Hán của bổn tự?

Không có tiếng trả lời nhưng từ trong pho tượng La Hán có một búng máu tươi bắn vọt ra.

An Tiểu Bình cảm thấy kỳ quái, nàng chạy lại gần Tống Phù và nói:

- Đây không phải là tượng bồ tát.

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Đương nhiên là không phải. Lão đệ, đây chỉ là một người sống nhưng lúc nầy sợ rằng hắn đã chết tươi rồi!

An Tiểu Bình hỏi:

- Tại sao người này giả thần giả phật? Tống lão, mấy pho tượng còn lại...

Lời chưa dứt thì bất giác nàng quét mục quang nhìn những tượng ở bốn góc La Hán Đường và buột miệng cười lớn một tràng. Thì ra nàng vừa trông thấy song mục của một pho tượng La Hán chợt chớp động như mắt của người thật. Nàng quay lại nhìn trận chiến giữa Phương Tuyết Nghi và Trang Tiệp thì thấy họ Trang đã rơi vào thế hạ phong nên vẫy tay ra hiệu cho Tống Phù rồi chậm rải bước tới pho tượng La Hán vừa chớp động song mục.

Tống Phù thấy nàng bước tới thì biết nàng đã có phát hiện nên lập tức cất bước theo sau, song thủ vận lực sẳn sàng ứng phó.

Tiểu Bình còn cách pho tượng chừng một trượng thì dừng bước, nàng quay lại nhìn Tống Phù và mĩm cười, nói:

- Tống lão, pho tượng này khá thú vị đấy, đây là vị La Hán nào vậy?

Lời vừa dứt thì hữu thủ đột nhiên vung lên, một làn bạch quang vừa loé sáng thì ầm một tiếng, pho tượng La Hán có song mục vừa chớp động lập tức rời bệ phật rơi xuống đất. Từ trong pho tượng có tiếng rên la phát ra, rõ ràng kẻ tàng thân trong này đã thọ thương không nhẹ, chi ít thì cũng gảy xương hoặc đập dầu.

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Hảo thủ pháp, võ công Thiên Hạc Thất Trảm quả nhiên rất cao minh.

An Tiểu Bình cũng mĩm cười, nói:

- Tống lão, pho tượng này cũng là người đấy!

Tống Phù gật đầu, nói:

- Lão đệ, xem ra các pho tượng trong La Hán Đường đều không phải là La Hán rồi!

Dư âm chưa dứt thì đột nhiên nghe có tiếng cười nhạt từ trong khán thờ, tiếp theo là một giọng thâm trầm:

- Không sai! Tống lão tà ngươi nói rất đúng! Nơi này chẳng có một La Hán nào mà đều là kẻ đối đầu sinh tử với Tống lão tà ngươi thôi.

Chỉ thấy bức trướng phủ khán thờ lay động, một quái nhân thấp lùn, đầu to mắt tròn từ trong khán thờ tung người phóng ra ngoài. An Tiểu Bình vừa trông thấy thì kinh ngạc không thôi bởi lẻ người này không những đầu to cực kỳ mà miệng cũng rộng vô cùng, dường như phần miệng chiếm cả nữa khuôn mặt. Trong lúc nàng đang ngơ ngẩn nhìn đối phương đến xuất thần thì chợt

nghe Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Quả nhiên là Đồng huynh đệ đang giả thần lộng quỷ ở nơi này! Tống mỗ đã sớm đoán ra rồi!

Thì ra một người đầu to miệng rộng này chính là giáo chủ Tứ Linh Giáo - Đại Đầu Quỷ Vương Đồng Tử Kỳ!

Đồng Tử Kỳ ngoác miệng cười hì hì rồi nói:

- Ngươi đã sớm biết thì sao nào? Ngươi có biết những kẻ gặp phải lão phu sẽ nhận lãnh một kiếm như thế nào không?

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Biết rất rõ, nhưng.. Tống mỗ từng nghe chuyện các hạ lập trọng thệ với Trần đại hiệp là không tàn hại sinh linh nữa, có lẻ chuyện này không giả đấy chứ?

Đồng Tử Kỳ nhìn Tống Phù bằng ánh mắt lạnh lùng đầy sát khí, lão nói:

- Tống Phù, lão phu nói một câu này nhưng sợ rằng ngươi nghe không lọt tai thôi!

Tống Phù cười hì hì, nói:

- Cả đời Tống mỗ cũng chẳng tốt hơn Đại Đầu Quỷ ngươi bao nhiêu nên đã nghe sự nguyền rủa nhiều lắm rồi, vì thế dù những lời khó nghe thế nào thì Tống mỗ cũng chẳng kiêng kỵ.

Đồng Tử Kỳ nói:

- Ngươi xứng đáng so sánh với lão phu à? Họ Tống kia, ngươi tự đề cao mình quá đấy!

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Thực ra câu mà lão phu nói ngươi nghe không lọt tai là vạch trần sự giả dối vừa rồi của ngươi thôi!

Tống Phù ngạc nhiên hỏi:

- Tống mỗ có sự gì không thực?

Đồng Tử Kỳ nói:

- Là chuyện phát thệ với Trần đại hiệp mà ngươi vừa nói.

- Tống Phù cười hì hì, nói:

- Thực hay không thực cũng chẳng có quan hệ gì lớn! Nếu Đồng Tử Kỳ ngươi xem chuyện này là thật thì đó là sự thật vậy!

Đồng Tử Kỳ nộ khí, nói:

- Là thật thì sao nào? Lão phu biết trong võ lâm ai ai cũng rõ chuyện Trần đại hiệp thắng lão phu nhưng người biết chuyện lão phu phát thệ thì không thể quá bảy người.

Tống Phù nói:

- Bảy người, mười người hãy trăm người cũng có gì khác đâu? Đồng Tử Kỳ ngươi so đo như vậy mà không sợ đánh mất thể diện của mình sao?

Đồng Tử Kỳ biến sắc, lão nói:

- Họ Tống kia, hôm nay lão phu quyết phải điều tra rõ kẻ nào nói chuyện này với người mới được!

Tống Phù thấy đối phương thừa nhận thì bất giác động lòng hiếu kỳ, lão mĩm cười hỏi:

- Tại sao họ Đồng ngươi phải nhất định làm rõ chuyện này?

Đồng Tử Kỳ nói:

- Vì...lão phu muốn chứng thực một chuyện!

Tuy Tống Phù có linh cảm mẫn nhuệ hơn người nhưng lúc nầy lão cũng không nghĩ ra là đối phương muốn chứng thực chuyện gì, tuy nhiên lão biết nếu mình hỏi trước thì nhất định Đồng Tử Kỳ sẽ không bao giờ tiết lộ. Vì vậy lão liền cười hì hì, nói:

- Đồng Tử Kỳ ngươi nói không quá bảy người biết chuyện ngươi lập thệ trước Trần đại hiệp, như vậy làm sao ngươi biết không phải một trong bảy người đó đã nói với Tống mỗ?

Đồng Tử Kỳ ngoác miệng rộng cười một cách quái gỡ rồi nói:

- Làm sao có chuyện đó?

Tống Phù nói:

- Họ Đồng ngươi tự tin quá nhĩ?

Đồng Tử Kỳ nói:

- Thiên Ma Nữ, Liễu My Nương, Ác Khỗng Minh, Kim Trường Canh thì quyết không thể nói với người rồi, còn như Trần đại hiệp là một chính nhân quân tử, lời hứa ngàn vàng nên tất nhiên cũng không thể nói cho ngươi biết!

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Không sai, năm người này không hề nói cho Tống mỗ biết, nhưng còn một người khác đấy!

Đồng Tử Kỳ nói:

- Chỉ còn lại hai người mà thôi!

Tống Phù nói:

- Có thể một trong hai người này nói thì sao?

Đồng Tử Kỳ lắc đầu, nói:

- Càng không thể, bởi vì...

Mục quang của lão chợt sắc lạnh như dao, lão lạnh lùng nói tiếp:

- Một trong hai ngươi đó chính là lão phu!

Tống Phù cười hì hì, nói:

- Nhưng còn một vị nữa.

Đồng Tử Kỳ quát hỏi:

- Ngươi đó là ai?

Tống Phù lại cười hì hì, nói:

- Chính là Tống mỗ!

Đồng Tử Kỳ nghe vậy thì đột nhiên bước lên trước một bước và nói:

- Tống Phù, người khác không dám phạm đến ngươi vì sợ thân pháp khinh công cao minh của ngươi, nhưng lão phu thì chẳng xem trò khinh công của ngươi ra gì đâu, ngươi hiểu chứ?

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Đồng huynh khéo nói rồi! Đại Đầu Quỷ Vương là giáo chủ Tứ Linh Giáo thì đương nhiên là chẳng xem Tống mỗ ra gì rồi!

Đồng Tử Kỳ cười nhạt, nói:

- Ngươi biết như thế thì tốt!

Lão chậm rải bước tới hai bước nữa và nói tiếp:

- Nếu ngươi cho rằng khinh công của lão phu không bằng Đại Mạc Quỷ Thủ ngươi thì chúng ta hay thử xem nhé?

Tống Phù thừa hiểu tuy khinh công của mình liệt vào hàng đệ nhất võ lâm nhưng nếu tỹ thí với Ngũ Đại ma chủ mà chỉ dựa vào khinh công thôi thì nhất định sẽ phải nếm mùi đau khổ trước.

Vì thế lão cười ha hả rồi nói:

- Không cần phải thử, Tống mỗ tự biết sức mình mà!

Đồng Tử Kỳ mĩm cười một cách quái dị, lão nói:

- Tống Phù, bây giờ ngươi mới biết sao? Lão phu phí lời nảy giờ là chỉ muốn nói cho ngươi biết rằng, trong thiên hạ chỉ có tổng cộng sáu ngươi biết chuyện lão phu lập thệ mà thôi, nhưng sáu người này tuyệt đối không thể nói với ngươi. Thế mà hôm nay vừa gặp mặt ngươi đã nói ra chuyện này, tõ rằng ngoài ngươi ra còn có người khác biết trước ngươi, hì hì...

Đột nhiên lão chồm người tới trước và quát hỏi:

- Tống Phù, kẻ đó là ai?

Nhất thời Tống Phù chưa biết phải trả lời như thế nào cho phải, lão đang trầm ngâm suy nghĩ thì đã nghe Đồng Tử Kỳ hỏi tiếp:

- Hay là truyền nhân của Trần đại hiệp nói cho ngươi biết?

Tống Phù định gật đầu nhưng bỗng nhiên thầm nghĩ:

- Nghe ngữ khí cấp thiết của hắn như vậy, không lẻ hắn vẫn chưa biết chuyện Trần đại hiệp có truyền nhân?

Nghĩ thế nên lão vội lắc đầu, nói:

- Không phải!

Đồng Tử Kỳ lộ vẻ thất vọng, lão nói:

- Không phải à? Lão phu không tin!

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Không phải là không phải, các hạ không tin thì cũng chẳng còn cách nào khác! Nhưng Tống mỗ có thể nói cho ngươi biết người nói chuyện này với Tống mỗ là ai.

Đồng Tử Kỳ liền hỏi:

- Kẻ đó là ai?

Tống Phù nói:

- Là đệ tử của Thiên Ma Nữ!

Lời này vừa phát ra thì suýt chút nữa Đồng Tử Kỳ nhãy dựng lên. Lão ngoác cái miệng cực rộng để lộ hai hàm răng vàng khè và kêu lên:

- Ngươi nói có thật không?

Tống Phù thản nhiên nói:

- Đương nhiên là thật!

Đồng Tử Kỳ trầm ngâm một lát rồi buột miệng nói:

- Há có lý này sao? Thiên Ma Nữ làm sao có thể phụ nghĩa bội tín như thế?

Tống Phù cười nhạt, nói:

- Đồng huynh đánh giá Thiên Ma Nữ quá cao rồi đấy!

Đồng Tử Kỳ trừng mắt nhìn Tống Phù và nói:

- Lão phu vẫn không tin là Thiên Ma Nữ nói ra chuyện này!

Tống Phù cười hì hì, nói:

- Nhân chứng đang có tại Thiếu Lâm tự, nếu các hạ không tin thì có thể đi hỏi!

Đồng Tử Kỳ ngạc nhiên hỏi:

- Đệ tử của Thiên Ma Nữ sao lại ở trong Thiếu Lâm tự?

Tống Phù cười hì hì, nói:

- Không những ở trong Thiếu Lâm tự mà còn đang dưỡng thuơng ở nơi này.

Đồng Tử Kỳ nghe vậy thì ngẫn người ra như pho tương, căn bản lão nghĩ không thấu là tại sao đồ đệ của Thiên Ma Nữ lại chạy đến Thiếu Lâm tự dưỡng thương, trừ phi Thiên Ma Nữ đã thâu phục tăng lữ Thiêu Lâm, hoặc là Thiên Ma Nữ đã đầu hàng Thiếu Lâm và cửu đại môn phái.

Đồng Tử Kỳ trầm ngâm một lát rồi mới nói:

- Thiên Ma Nữ cũng đang ở Thiếu Lâm tự chăng?

Tống Phù thầm nghĩ, chuyện này không thể trả lời rõ ràng được, do vậy lão mĩm cười một cách bí hiểm và nói:

- Hiện tại Thiên Ma Nử có ở nơi này hay không thì Tống mỗ cũng không biết.

Đồng Tử Kỳ lại suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Tống Phù, ngươi đã gặp đệ tử của Kiếm Thần Trần đại hiệp chưa?

Tống Phù liếc nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói:

- Tại sao các hạ không đi hỏi Trần đại hiệp đấy?

Đồng Tử Kỳ ngạc nhiên nói:

Mất trang 121-122

Bọn lão phu!

- Điều đó cũng chưa chắc!

- Tống Phù, ngươi đừng quên là Kiếm Thần Trần đại hiệp đã từng có quy định, chi ít trong ba năm bọn ta phải gặp lão một lần, nhưng từ khi chia tay lần trước đến giờ đã hơn bốn năm rồi, vậy mà chẳng thấy Trần đại hiệp gửi thư thiếp đến, như thế chẳng đũ để chứng minh là Trần đại hiệp không còn tại thế sao?

Tống Phù thầm kinh ngạc, lão nghĩ:

- Ma đầu này quả nhiên rất lợi hại!

Nghĩ vậy nhưng ngoài miệng lão nói:

- Các hạ chỉ dựa vào điểm này mà dám khẳng định Trần đại hiệp đã quy tiên à?

Đồng Tử Kỳ nói:

- Bằng vào điểm này cũng quá đũ rồi! Huống hồ, nếu Trần đại hiệp còn tại thế thì làm sao lão ta dung túng cho đệ tử Thiên Ma Nữ tác yêu tác quái trên giang hồ?

Tống Phù nghe vậy thì nhất thời không tìm được lý do gì phản bác cả. Nhưng bỗng nhiên nghe

Phương Tuyết Nghi lớn tiếng nói:

-Trang huynh, nếu huynh không biết đường tiến thoái thì chớ trách tại hạ bất lưu tình đấy!

Thì ra hai người động thủ cả nữa ngày mà Phương Tuyết Nghi vẫn chưa hạ sát thủ, nếu không thì dù có mười Trang Tiệp cũng phải phơi xác tại đương trường rồi!

Trang Tiệp nghe vậy thì cười nhạt nói:

- Phương huynh đệ, chuyện đã đến nước này thì tại hạ cũng không thể tự quyết được nữa, tốt xấu thế nào cũng phải có một trong hai chúng ta nằm xuống thôi...

Lời chưa dứt thì hắn đã mãnh công ra tám chưởng ngũ chỉ.

Song mục của Phương Tuyết Nghi chợt xạ hàn quang, chàng vừa vung thủ chống đở vừa lạnh lùng nói:

- Trang huynh, xem ra tại hạ không thể không hạ độc thủ rồi.

Trang Tiệp lại công tiếp ba chiêu cực nhanh rồi nói:

- Không sai, chúng ta không phân sinh tử thì quyết không dừng tay!

Phương Tuyết Nghi cười ha hả một tràng rồi nói:

- Chúng ta vô oán vô thù thì nói gì đến chuyên phân sinh tử.

Nói đến đây thì song chưởng của chàng cũng vung ra phản công hai chiêu rồi nói tiếp:

-Chúng ta chỉ cần phân cao thấp là được rồi!

Trang Tiệp cười nhạt, nói:

- Cũng được...

Hai tiếng "cũng được" vừa phát ra thì đã nghe Phương Tuyết Nghi quát lớn:

- Trang huynh, xin lượng thứ cho tiểu đệ đắc tội!

Lời vừa dứt thì hữu thủ của chàng đột nhiên vung lên, hai ngón tay trỏ và ngón giữa chợt xoay tít rồi đẩy ra phía trước.

Trang tiếp thấy vậy thì biến sắc, hắn vội vàng tung người phóng ngược ra sau tức thì. Nhưng thế công của Phương Tuyết Nghi cực kỳ nhanh, do vậy Trang Tiệp phản ứng tuy rất nhanh nhay song nhưng vẫn không thể nào tránh kịp. Hắn kêu thất thanh một tiếng rồi cảm thấy toàn thân chấn động, nhất thời song cước đứng không vững nên ngã lăn ra đất.

Thì ra vừa rồi Phương Tuyết Nghi đã thi triển kiếm pháp sư môn nhưng chàng dùng chỉ thủ thay kiếm để điểm huyệt đạo trước ngực Trang Tiệp, lúc nầy chàng khom xuống kéo Trang Tiệp vào một góc La Hán đường rồi trầm giọng nói:

- Trang huynh, tốt nhất là huynh chớ vọng động tự vận khí giải huyệt, nếu không tất sẽ tổn thương nội tạng đấy.

Nói đoạn chàng không chờ Trang Tiệp trả lời mà lập tức quay người bước đến chỗ Tống Phù.

Lúc nầy Tống Phù đang suy nghĩ làm thế nào trả lời câu hỏi của Đồng Tử Kỳ nhưng khi thất Tuyết Nghi đến thì lão buột miệng nói:

- Lão đệ, xem ra võ công của Trang Tiệp cũng không tồi nhĩ?

Phương Tuyết Nghi nói:

-Tống lão, vị lão nhân này là ai vậy?

Tống Phù mỉm cười, nói:

- Là một vị trong Ngũ Đại Ma Chủ. Đại Đầu Quỷ Vương Đồng Tử Kỳ đấy!

Trong lúc động thủ với Trang Tiệp thì Tuyết Nghi đã nghe hai người đối đáp nhưng không rõ lắm, vì thế, bây giờ vừa nghe Tống Phù trả lời thì tỏ vẻ ngạc nhiên nói:

- Thì ra là như vậy...

Vừa nói chàng cung thủ hành lễ với Đồng Tử Kỳ.

Đồng Tử Kỳ lắc lắc chiếc đầu to và hỏi.

- Tên của ngươi là gì? Là môn hạ của ai? Trông ngươi đánh bại Trang Tiệp như thế thì đũ thấy võ công của ngươi cũng không tầm thường!

Lão ta hỏi liền một mạch như vậy khiến cho Tống Phù ngạc nhiên không ít, bởi lẻ Đồng Tử Kỳ và Bát Man Cổ Vương Kim Trường Canh là hai nhân vật xuất hiện đã có biểu hiện khác thường, điều nầy đũ thấy bên trong tất phải có nguyên nhân!

Phương Tuyết Nghi nghe hỏi thì liếc nhìn qua Tống Phù rồi nói:

-Tại hạ họ Phương, thảo danh là Tuyết Nghi, còn như môn hạ của ai thì xin lượng thứ, tại hạ không thể nói ra được!

Tống Phù nghe chàng báo danh tánh thì bất giác ngẩn người, lão thầm nghĩ:

- Tiểu tử này thật là kém biến hoá, nếu tên ma đầu này đã gặp Liễu My Nương thì ba chữ Phương Tuyết Nghi chẳng phải là báo cho đối phương biết ngươi là truyền nhân duy nhất của Kiếm Thần Trần đại hiệp sao?

Nghĩ đoạn lão buột miệng kêu lên:

- Phương lão đệ...

Phương Tuyết Nghi thản nhiên hỏi:

- Tống lão có điều gì chỉ giáo chăng?

Tống Phù chau mày nói:

- Lão đệ, trước mặt Ngũ Đại Ma Chủ, ngươi phải nói năng cẩn ngôn một chút mới được!

Phương Tuyết Nghi thừa hiểu dụng ý của Tống Phù nhưng cách nghĩ của chàng khác lão ta, chàng nghĩ sư phụ của mình đã được võ lâm tôn xưng là Kiếm Thần thì bản thân mình không thể trốn tránh ẩn nấp được. Vì thế, Tống Phù vừa dứt lời thì chàng liền mỉm cười, nói:

- Vản bối đã hiểu! Tống lão không cần phải lo lắng nữa!

Đồng Tử Kỳ chớp chớp song mục tròn như viên bi và cười nhạt, nói:

- Lão phu thấy võ công của ngươi không tồi nên mới hỏi sư môn của ngươi thôi. Tiểu tử, dù ngươi là đệ tử của cửu đại môn phái thì lão phu cũng có thể lấy mạng ngươi bất cứ lúc nào...

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Rốt cuộc thì người này quả nhiên là một đại ma đầu, lão ta xem tính mạng con người chẳng khác gì cỏ rác.

Nghĩ đoạn chàng trầm giọng nói:

- Tôn giá lấy việc giết người làm trò đùa chăng?

Đồng Tử Kỳ cười ha hả rồi nói:

- Tiểu tử, ngươi mới hạ sơn xuất đạo à?

- Đúng thế thì sao nào?

- Nếu ngươi không phải là kẻ mới hạ sơn xuất đạo thì tất phải cảm thấy kinh dị khi nghe lão phu nói câu vừa rồi!

- Đồng Tử Kỳ, có một chuyện mà có lẻ lão chưa nghĩ đến đó thôi!

- Ha ha...tiểu tử ngươi quả nhiên rất to gan, ngươi dám gọi thẳng danh tánh của lão phu thế à?

Tràng cười vừa dứt thì lão gật đầu, nói tiếp:

- Có thể gọi ngươi là kẻ to gan bậc nhất trong võ lâm đấy, lão phu thật là khâm phục, khâm phục!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Được tôn giá nói một lời khâm phục như thế là tại hạ cảm thấy vô cùng vinh hạnh!

Đồng Tử Kỳ hừ một tiếng rồi nói:

- Tiểu tử, ngươi vừa nói có thể lão phu chưa nghĩ đến một chuyện, chẳng hay đó là chuyện gì vậy?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Chuyện rất đơn giản, trong đời tôn giá đã từng bị uy hiếp đến cảnh đối diện với cái chết chưa?

Đồng Tử Kỳ bất giác ngẩn người, lão hoàn toàn không ngờ Phương Tuyết Nghi lại hỏi một câu như vậy nên trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Chưa có!

Lão ta là một trong Ngũ Đại Ma Chủ, trước đây khi bị Kiếm Thần Trần đại hiệp giáng phục thì lão đã từng có cảm giác khiếp sợ trước cảnh tử vong, nhưng bảo lão tự nói ra chuyện này thì càng khó hơn bảo lão ta tự lấy mạng mình.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Lão ta trả lời dứt khoát như thế, nếu là người khác thì sợ rằng không thể không tin lão ta!

Nghĩ đoạn chàng lạnh lùng hỏi:

- Lão nói thật đấy chứ?

Đồng Tử Kỳ nói:

- Lão phu há có thể lừa dối ngươi sao? Tiểu tử, rốt cuộc ngươi là môn hạ của cao nhân nào mà dám xem thường lão phu như vậy?

Hồi 35 - Thần Kiếm Thị Uy

Phương Tuyết Nghi nhìn qua Tống Phù rồi chậm rải nói:

- Đồng Tử Kỳ, lão thật sự muốn biết lắm à?

Đồng Tử Kỳ nói:

- Không sai, hôm nay lão phu không thể làm rõ chuyện này.

Tuyết Nghi nhìn qua hai vị tông chủ của hai đại môn phái là Nhập Vân đại sư và Hoắc Minh Phong rồi nói:

- Tại hạ có một điều kiện.

Thần sắc của Đồng Tử Kỳ chợt trầm xuống, lão nói:

- Điều kiện gì? Ngươi định giở trò gì với lão phu đây?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Lão không đồng ý chăng?

Đồng Tử Kỳ cười nhạt nói:

- Ngươi tưởng lão phu là hạng người nào mà chịu sự hiếp chế của người khác chứ?

Phương Tuyết Nghi cười ha hả rồi nói:

- Tôn giá không đồng ý thì thôi vậy. Xin lượng thứ là vản bối không thể nói rõ ra danh hiệu của sư môn.

Đồng Tử Kỳ nộ khí nói:

- Tiểu tử họ Phương kia, ngươi không sợ chết à?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Từ lúc tại hạ bước vào giang hồ đến giờ chưa có nhân vật nào có đã bản lĩnh bức tại hạ đến tử địa, tôn giá xuất ngôn nói như vậy là cho rằng võ công của tại hạ không thể tự vệ chăng?

- Không sai! Lão phu muốn lấy mạng ngươi thật dễ như trở bàn tay.

- Tại hạ không tin.

- Ngươi không tin thì hãy thử xem.

Đến lúc nầy thì Phương Tuyết Nghi đã biết trong thời gian gần đây Đồng Tử Kỳ chưa hề gặp Liễu My Nương cũng như hai thuộc hạ Ngãi Đông Hải và Cao Vô Địch, nếu không thì lão ta hà tất phải tra hỏi sư môn của chàng. Nhất thời chàng chợt nghĩ ra một kế nên mĩm cười nói:

- Đồng Tử Kỳ, chúng ta đánh cuộc với nhau nhé.

Đồng Tử Kỳ ngạc nhiên hỏi lại:

- Đánh cuộc à? Đánh cuộc cái gì?

- Đánh cuộc là lão không thể thắng được tại hạ.

- Lão phu không thể thắng được ngươi?

- Không sai! Lão có dám đánh cuộc không?

- Hà hà... Đương nhiên là dám rồi. Nếu lão phu không dám thì đâu còn là một trong Ngũ Dại Ma Chủ? Tiểu tử, lão phu sẽ cho ngươi một cơ hội là để ngươi tự đưa ra giới hạn chiêu số đấy.

- Được! Một ngàn chiêu nhé!

Đồng Tử Kỳ trợn mắt há miệng nhìn Phương Tuyết Nghi mà không nói gì.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói tiếp:

- Thế nào? Chừng đó ít quá chăng?

Đồng Tử Kỳ thở dài một hồi rồi nói:

- Ít à? Nhiều quá đấy. Tiểu tử xem ra ngươi ngông cuồng thái quá rồi.

Phương Tuyết Nghi có ý trầm ngâm một lát rồi nói:

- Năm trăm chiêu nhé.

Đồng Tử Kỳ nói:

- Vẫn nhiều quá.

Lão không chờ đợi phương lên tiếng mà vội vàng nói tiếp:

- Thế nầy nhé, lão phu và tiểu tử ngươi động thủ trong vòng năm mươi chiêu thôi, nếu trong năm mươi chiêu mà lão phu không thắng được ngươi thì mọi chuyện sẽ tuỳ tiểu tử ngươi xử lý.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì cười thầm trong bụng.

Tống Phù, An Tiểu Bình và Hoắc Minh Phong cũng rất đắc ý, chỉ có Nhập Vân đại sư vì chưa tận mắt mục kích võ công của Phương Tuyết Nghi nên khi nghe chàng khiêu chiến với Đồng Tử Kỳ thì lão đã ngầm thất kinh rồi, bây giờ nghe Đồng Tử Kỳ giới hạn trong năm mươi chiêu mà Phương Tuyết Nghi chẳng có phản ứng gì thì lão càng lo lắng gấp bội.

Nhập Vân đại sư chau đôi mày bạc định khai khẩu thì đã nghe Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Chưởng môn đại sư không cần lo lắng, Phương lão đệ sẽ không thua đâu.

Đồng Tử Kỳ hừ một tiếng rồi nói:

- Tống Phù, ngươi dám bảo đảm thế à?

Tống Phù mĩm cười nói:

- Sao lại không dám?

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- Tống lão không cần phải bảo đảm, chỉ cần lão đếm giùm chiêu số cho vản bối là được rồi.

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Tống Phù, có một chuyện ngươi cần phải nhớ kỹ đấy.

Tống Phù liền hỏi:

- Chuyện gì? Phải chăng các hạ sợ Tống mỗ đếm sai chiêu số?

Đồng Tử Kỳ nói:

- Tống Phù, nếu tiểu tử này bại trận thì e rằng lão phu cũng không thể bõ qua cho ngươi đấy.

Tống Phù giả vờ kinh sợ, lão đưa tay sờ đầu mình và nói:

- Không lẻ Đồng Tử Kỳ ngươi cũng có hứng thú với thủ cấp của Tống mỗ sao?

Đồng Tử Kỳ cười hì hì nói:

- Không sai! Lão phu có mười mấy con mãnh cẩu, thủ cấp của ngươi đũ để chúng đánh chén một bửa đấy.

Tống Phù rùn vai lè lưỡi quay sang nói với Hoắc Minh Phong:

- Hoắc Bang chủ, xem ra phải mượn đả cẩu bỗng của Bang chủ rồi.

Hoắc Minh Phong cười lớn rồi nói:

- Lão phu sẳn sàng chờ lệnh.

Tống Phù nói:

- Đa tạ Bang chủ hứa giúp Tống mỗ giết mấy con ác cẩu đó.

Trong lúc hai người đối đáp thì Phương Tuyết Nghi đã bạt kiếm ra khỏi võ.

Đồng Tử Kỳ chú mục nhìn vào bảo kiếm của chàng, thần sắc lộ vẻ kinh ngạc, một lúc sau lão buột miệng hỏi:

- Tiểu tử, bảo kiếm của ngươi từ đâu mà có vậy?

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Xem ra trường kiếm này của sư phụ có ấn tượng rất sau sắc trong đầu lão này.

Nghĩ đến đây thì chàng buột miệng nói:

- Bảo kiếm của tại hạ là do một vị tiền bối ban tặng.

Đồng Tử Kỳ vội hỏi:

- Có phải là Trần Hy Chính không?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, chàng nhìn thanh bảo kiếm và nói:

- Chuyện này à? Chờ sau khi động thủ xong năm mươi chiêu, nếu lão thắng được tại hạ thì lúc đó tự nhiên tại hạ sẽ nói.

Đồng Tử Kỳ thầm nghĩ:

- Mình cần phải nhanh chóng đánh bại tiểu tử này, khi đó tất sẽ biết tất cả mọi chuyện.

Nghĩ như vậy nên lão không hỏi nữa mà lạnh lùng nói:

- Được, lão phu sẽ dựa vào đôi tay này để ứng phó với bảo kiếm của ngươi. Tiểu tử, ngươi mau xuất thủ đi thôi.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói:

- Tôn giá tự đại như thế thì tại hạ đành cung kính bất như tuân mạng thôi.

Nói đoạn chàng vung kiếm đâm tới trước một thế rất bình thường.

Đồng Tử Kỳ liền xuất hữu thủ, ngũ chỉ xoè ra như nanh vuốt mãnh thú chụp thẳng vào thanh kiếm của Phương Tuyết Nghi. Thủ pháp tay không đoạt kiếm của lão cực kỳ ảo diệu.

Phương Tuyết Nghi tuy chưa thi triển kiếm pháp của sư môn và chiêu chàng vừa mới xuất rất bình thường nhưng thân thủ và phản ứng của chàng vô cùng mẫn nhuệ, thế mà suýt chút nữa thì bị trảo thủ của Đồng Tử Kỳ chụp trúng thân kiếm. Bất giác chàng kinh hải, thầm nghĩ:

- Xem ra lão ma đầu họ Đồng này cao minh hơn Liễu My Nương không ít.

Trong lúc đang nghĩ thì trường kiếm của chàng đã triệt hồi.

Đồng Tử Kỳ lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Tiểu tử, nếu ngươi chỉ biết những chiêu kiếm pháp thế nầy thì lão phu khuyên ngươi không nên tỹ thí nữa.

Phương Tuyết Nghi giả vờ ngạc nhiên, chàng hỏi:

- Tại sao vậy?

Đồng Tử Kỳ nói:

- Đừng nói là năm mươi chiêu, sợ rằng chưa tới mười chiêu thì trường kiếm của ngươi đã rời khỏi tay rồi.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tại hạ không tin.

Lời dứt kiếm xuất, lần nầy chàng cũng đâm ra một thế bình thường như trước. Nhưng lần nầy

Đồng Tử Kỳ không vung trảo thủ chụp vào thân kiếm mà cong ngón tay nhằm búng vào thân kiếm. Thế kiếm của Tuyết Nghi vốn xuất ra rất chậm trông chẳng có gì đặc biệt cả, thế búng kiếm của Đồng Tử Kỳ có thể nói là rất hợp thời hợp phương vị, nếu trường kiếm của Phương Tuyết Nghi không biến chiêu giữa chừng thì sẽ bị đối phương búng trúng thân kiếm.

Trong tíc tắc, kiếm và chỉ sắp chạm nhau thì nghe Tuyết Nghi lạnh lùng hừ một tiếng, hữu thủ chợt trầm xuống, trường kiếm đột nhiên từ dưới biến thế đâm lên. Đường kiếm vút đi như chớp nhằm vào chiếc miệng rộng của Đồng Tử Kỳ mà tiến.

Đồng Tử Kỳ hơi ngạc nhiên, chiêu thức bất biến nhưng hữu thủ của lão cũng tiến lên trước cực nhanh. Lão nghĩ thế búng này sẽ làm cho trường kiếm của đối phương chấn động mà văng khỏi tay.

Nhưng thực tế lại không như vậy, trường kiếm của Tuyết Nghi không những không rời khỏi tay mà còn loé lên một đạo hàn quang như sấm chớp và thuận theo hướng vung tay của Đồng Tử Kỳ mà uy hiếp khuỷu tay của lão.

Đồng Tử Kỳ vội dịch sang ba bước tránh né và lớn tiếng nói:

- Hảo kiếm pháp!

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Đồng Tử Kỳ, lão phải cẩn thận đấy! Bảo kiếm của tại hạ rất sắc bén.

"Soạt, soạt " kiếm phong chợt vang lên như cuồng phong tảo diệp, trong chớp mắt Phương Tuyết Nghi đã công liên tiếp ba kiếm.

Lần nầy thì Đồng Tử Kỳ không dám tỏ ra khinh suất nữa. Bởi lẻ chiêu kiếm trước đó của Phương Tuyết Nghi khiến lão ta cảm thấy có vẻ gì quen thuộc. Nếu Tuyết Nghi không nhanh chóng công thêm ba chiêu thì nhất định Đồng Tử Kỳ sẽ có đũ thời gian để nghĩ ra chiêu kiếm pháp do là lộ số của Kiếm Thần.

Song phương chiết giải qua mười bốn, mười lăm chiêu thì Đồng Tử Kỳ đã bắt đầu rơi vào thế bị động, nhưng với thân phận là một trong Ngũ Ma, đại ngôn đã lộ xuất thì lúc nầy dù lão có muốn lấy binh khí ra cũng không tiện lấy.

Qua bảy tám chiêu nữa thì bỗng nhiên Đồng Tử Kỳ chộp lấy cơ hội xuất liền một lúc bốn năm chưởng rồi quát lớn:

- Ngừng tay!

Phương Tuyết Nghi rất ngạc nhiên, chàng thu kiếm bước lui rồi hỏi:

- Thế nào? Lão chịu thua rồi à?

Đồng Tử Kỳ trợn tròn song mục nhìn Phương Tuyết Nghi với thái độ lạnh lùng, lão nói:

- Ngươi là truyền nhân của Kiếm Thần Trần đại hiệp phải không?

Phương Tuyết Nghi cả kinh, chàng thầm nghĩ:

- Tại sao lão ta phải nhất định điều tra xem ta có phải là truyền nhân của Kiếm Thần hay không nhỉ? Xem ra bên trong tất phải có duyên cớ rồi.

Nghĩ đoạn chàng cao giọng nói:

- Phải thì sao? Không phải thì sao?

Đồng Tử Kỳ nói:

- Trông kiếm pháp của ngươi đúng là tuyệt học Long Hành Bát Kiếm của Kiếm Thần Trần đại hiệp, nếu ngươi không phải là truyền nhân của Trần đại hiệp thì làm sao ngươi học được bộ kiếm pháp này?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên mĩm cười, chàng nói:

- Chưa hết năm mươi chiêu mà tôn giá cũng chưa thắng được tại hạ, nếu tại hạ không nói thì cũng chẳng trái với quy ước ban đầu.

Đồng Tử Kỳ cười nhạt nói:

- Tiểu tử họ Phương kia, có một chuyện mà lẻ ra ngươi phải hiểu rõ chứ?

- Chuyện gì?

- Uy danh của Kiếm Thần không cho phép hậu nhân của lão ta huỷ diệt, nếu tiểu tử ngươi là đệ tử của Kiếm Thần mà không dám thừa nhận trước mặt người khác thì e rằng ngươi không xứng đáng là truyền nhân của Kiếm Thần nữa.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Không sai, tuy lão ta dùng kế khích tướng để ta tiết lộ thân phận nhưng quả thật là uy danh của sư phụ không thể vì ta mà tổn hại.

Nghĩ đến đây thì bất giác chàng trầm giọng nói:

- Đúng vậy! Phương mỗ chính là truyền nhân của Kiếm Thần.

Cuối cùng thì chàng cũng thừa nhận.

Đồng Tử Kỳ hơi bất ngờ nhưng lão trầm ngâm một lát rồi nói:

- Quả nhiên tiểu tử ngươi là truyền nhân của Kiếm Thần rồi.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không sai! Tôn giá đã vừa ý rồi chứ?

Bỗng nhiên Đồng Tử Kỳ ngẫn người ra nhìn Phương Tuyết Nghi một hồi lâu rồi thở dài nói:

- Trần đại hiệp thật là không có chuyện gì không thông rõ, cuối cùng thì lão ta cũng có được một truyền nhân như ngươi.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy lời nói này có vẻ kỳ hoặc, chàng thầm nghĩ:

- Nghe ngữ khí của lão thì hình như Ngũ Dại Ma Chủ không tin là sư phụ sẽ tìm dược một truyền nhân như ta.

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Gia sư dược võ lâm tôn xưng là Kiếm Thần nhưng đáng tiếc là tại hạ tài năng có hạn nên khó đạt được một phân mười sở học của gia sư.

Đồng Tử Kỳ lắc chiếc đầu to của mình lớn tiếng nói:

- Chuyện này sao có thể như vậy được? Tại sao Thiên Ma Nữ lại xuẩn ngốc như vậy chứ?

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện này có liên quan gì đến Thiên Ma Nữ?

- Sao lại không liên quan? Nhớ lần trước, sau khi gặp lệnh sư thì năm người bọn lão phu có tập hội một lần, theo Độc Đại Phu và Thiên Ma Nữ nói thì Kiếm Thần Trần đại hiệp đã lâm trọng bệnh không còn tại thế được bao lâu.

- Lão đang nguyền rủa sư phụ của tại hạ đấy à?

- Ác Khỗng Minh rất tinh thông y đạo, ngày đó hắn từng chẩn mạch cho lệnh sư trên Nga My - Kim Đỉnh, sau đó Ác Khỗng Minh nói đúng như lời của Thiên Ma Nữ dự đoán là bệnh của Trần đại hiệp đã nhập vào căn cốt rồi, quyết không thể sống hơn một năm nữa.

- Toàn là những lời xằng bậy, nếu gia sư không thể sống quá một năm nữa thì làm sao có thể truyền võ công cho tại hạ?

- Không sai đó chính là điều lão phu không hiểu nỗi. Theo lý mà nói thì Ác Khỗng Minh tuyệt không thể chẩn lầm mạch, huống hồ khi đó lệnh sư vẫn chưa vẫn chưa có được gan của con cá chép vàng, nếu muốn phục hồi tinh lực thì đó là chuyện không thể nào xảy ra được.

- Toàn là những lời láo khoét bịa đặt.

Đồng Tử Kỳ lạnh lùng nhìn Tuyết Nghi và nói tiếp:

- Tiểu tử, lão phu hỏi ngươi câu này hy vọng là ngươi theo sự thật mà trả lời.

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Tôn giá cứ hỏi, chuyện gì có thể trả lời được thì tự nhiên tại hạ sẽ theo sự thực mà trả lời.

Đồng Tử Kỳ hỏi:

- Hiện giờ lệnh sư đang ở đâu?

- Cùng Lai Sơn.

- Lệnh sư vẫn còn tại thế à? Sức khoẽ của lão ta như thế nào?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một hồi lâu mà không nói gì.

Đồng Tử Kỳ liền nói:

- Phương lão đệ, ngươi trầm ngâm không nói như thế, phải chăng là Kiếm Thần Trần đại hiệp đã quy tiên?

Lão thay đổi cách xưng hô, gọi Phương Tuyết Nghi là Phương lão đệ, điều nầy rõ ràng là lão đã thừa nhận thân phận của chàng và tin chàng là truyền nhân của Kiếm Thần Trần đại hiệp.

Phương Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói:

- Đồng Tử Kỳ, chỉ có chuyện này là xin lão lượng thứ vì tại hạ không thể nói ra được.

Đồng Tử Kỳ ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi không muốn nói chăng?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không phải là không muốn nói mà là không thể nói.

Đồng Tử Kỳ ngữa mặt cười ha hả một tràng rồi nói:

- Lão phu hiểu rồi.

- Lão hiểu cái gì chứ?

- Trần đại hiệp đã xuôi tay nhắm mắt rồi.

- Chuyện này... Tại hạ vẫn không thể nói.

- Phương lão đệ, trước sau gì ngươi vẫn cứ một câu "không thể nói ", điều nầy khiến lão phu càng tin rằng lệnh sư Trần đại hiệp đã thật sự quy tiên rồi.

Đồng Tử Kỳ ngưng một lát rồi nói tiếp:

- Đúng rồi, lão phu còn có một chuyện quên nói với lão đệ ngươi.

Phương Tuyết Nghi liền hỏi:

- Chuyện gì thế?

Đồng Tử Kỳ nói:

- Tuy bọn lão phu và lão đệ ngươi không quen biết nhưng đối với truyền nhân của Trần đại hiệp thì bọn lão phu không thể không biết. Bởi lẽ mười năm trước bọn lão phu có một thoả thuận là trong võ lâm chỉ có thể có một Trần đại hiệp chớ quyết không thể có một Trần đại hiệp thứ hai xuất hiện.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì bất giác rùng mình, chàng thầm nghĩ:

- Không lẻ bọn họ đã có ý đối phó với ta từ lâu rồi?

Nghĩ như vậy, bỗng nhiên chàng cảm thấy không đúng, vì từ lúc Kiếm Thần thu chàng làm đệ tử đến giờ chưa qua bốn năm thì làm sao Ngũ Đại Ma Chủ có thoả thuận để đối phó với chàng từ mười năm về trước?

Chính vì điều nầy mà nhất thời chàng không biết phải nói thế nào cho phải.

Đồng Tử Kỳ cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Thế nào? Lão đệ ngươi không tin chăng?

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói:

- Đúng vậy! Tại hạ không tin!

Đồng Tử Kỳ nói:

- Nếu lão phu nói rõ đạo lý bên trong thì nhất định lão đệ ngươi không thể không tin.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Mười năm trước tại hạ chưa nhập môn thì làm sao Ngũ Dại Ma Chủ có được thoả thuận là sẽ đối phó với Phương mỗ? Dù tôn giá có đưa ra đạo lý gì thì cũng khó khiến cho tại hạ tin được.

Đồng Tử Kỳ cười ha hả một tràng rồi nói:

- Không sai, năm xưa khi bọn lão phu đưa ra thoả thuận thì địch thực là Phương lão đệ chưa nhập môn làm môn đồ của Kiếm Thần nhưng bọn lão phu cũng chẳng cần biết đồ đệ của Trần đại hiệp là ai, chỉ cần kẻ đó là truyền nhân y bát của lão ta thì bọn lão phu sẽ không chừa một thủ đoạn nào để đối phó với hắn.

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Lão tự tin là có thể thực hiện được chuyện đó à?

Đồng Tử Kỳ nói:

- Khi bọn lão phu đưa ra thoả thuận thì Trần đại hiệp vẫn còn tại thế, bây giờ nếu Trần đại hiệp đã quy tiên thì bây giờ năm người bọn lão phu liên thủ tất sẽ thừa sức đối phó với lão đệ ngươi rồi.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt nói:

- Không sai! Cách suy nghĩ của lão cũng là lẻ thường tình.

Chàng hơi ngừng lại, bảo kiếm trong tay chợt trầm xuống rồi lắc đầu cười ha hả một tràng rồi nói tiếp:

- Nhưng tại hạ muốn nói cho tôn giá biết, trường kiếm trong tay tại hạ là thần kiếm mà ân sư dương uy trong võ lâm năm xưa, nếu Ngũ Ma nghĩ rằng thừa sức đối phó với tại hạ thì khi một ngày nào đó khi các vị làm con quỷ không đầu dưới thanh kiếm này thì chớ trách tại hạ tuổi trẻ khí thịnh không nhân từ bằng gia sư.

Đồng Tử Kỳ hơi biến sắc, lão ngoác miệng cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Xem ra đức khiêm tốn của lão đệ ngươi kém xa lệnh sư.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vốn là như vậy mà!

Bỗng nhiên sắc diện của chàng trầm xuống, chàng quát hỏi:

- Đồng Tử Kỳ, hiện tại Độc Đại Phu và Thiên Ma Nữ đang ở đâu?

Đồng Tử Kỳ lắc đầu nói:

- Lão phu không biết.

Dường như Phương Tuyết Nghi không ngờ lão trả lời một cách dứt khoát như vậy nên chàng hơi ngẩn người một lát rồi mới nói tiếp:

- Tại sao lão lại không biết? Chẳng phải năm người bọn lão thường xuyên tụ hội với nhau đó sao?

Dổng Tử Kỳ phá lên cười một tràng quái dị rồi nói:

- Ai nói thế? Xem ra Trần đại hiệp chưa nói cho ngươi biết rõ về bọn lão phu rồi.

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói:

- Hạng người như bọn lão thì gia sư chẳng cần phải phí lời nói nhiều.

Dổng Tử Kỳ biến sắc, lão tức khí nói:

- Há có lý này sao. Năm xưa tuy Trần đại hiệp có khả năng diệt trừ bọn lão phu nhưng cũng chưa từng xuất ngôn khinh miệt bọn lão phu như thế. Ngày nay tiểu tử ngươi chẳng qua là một kẻ vừa ráo máu đầu, thế mà đã to gan tự đại, xuất khẩu cuồng ngôn, thật khiến cho lão phu khó có thể nhẫn nại.

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- Nếu tôn giá cảm thấy không thuận tai thì đừng nghe nữa vậy.

Chàng hoành ngang trường kiếm trước ngực và nói tiếp:

- Nhưng nếu tôn giá không muốn nghe thì cũng không dễ, ít ra cũng phải thắng được bảo kiếm trong tay tại hạ mới được.

Dổng Tử Kỳ quát hỏi:

- Thế nào? Ngươi muốn động thủ nữa chăng?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Nếu lão đã khiếp sợ thì thôi vậy.

Làm sao Đồng Tử Kỳ có thể chiu được những lời mỉa mai châm chọc như thế? Nhất thời đại nộ chợt phát, lão lớn tiếng nói:

- Vì tiểu tử ngươi là truyền nhân của Trần đại hiệp nên lão phu mới khách khí với ngươi như thế, không ngờ càng lúc ngươi càng được trón làm tới. Nếu tiểu tử ngươi không biết tự lượng thì có lẻ

lão phu phải cho ngươi nếm mùi vị của cái chết thôi.

Nói đoạn lão ngữa mặt cười ha hả một tràng. Thanh âm tràng cười vang vang khắp La Hán Đường khiến cho mái ngói hơn mấy trăm năm bị chấn động vỡ rơi nhiều mãnh xuống đất.

Phương Tuyệt Nghi kinh ngạc thầm nghĩ:

- Công lực của lão ma đầu này quả nhiên là bất phàm.

Nghĩ thế nhưng chàng tỏ ra thản nhiên mĩm cười rồi nói:

- Nếu tôn giá muốn dùng phương pháp xuẩn ngốc này để ra oai trấn áp mọi người ở đây thì đó là một đại sai lầm đấy!

Đồng Tử Kỳ không nói gì nhưng lão thò tay lấy từ trong người ra một món binh khí.

Tuyết Nghi chú mục nhìn kỹ thì thấy loại binh khí này rất kỳ quái, nó chỉ dài hơn thước, nữa giống bút nữa giống thước, màu sắc đen sì khiến bất kỳ ai vừa trông thấy cũng biết ngay nó được chế từ tinh đồng.

Đồng Tử Kỳ đưa binh khí lên trước mặt và hỏi Tuyết Nghi:

- Ngươi có biết binh khí trong tay lão phu không?

Phương Tuyết Nghi chưa được nghe sư phụ nói nên đương nhiên là không biết tên gọi của loại binh khí này, do vậy chàng lắc đầu, nói:

- Kiến văn của tại hạ nông cạn nên chưa từng nghe thấy loại binh khí quái dị này!

Đồng Tử Kỳ cười nhạt, nói:

- Đoạt Mênh Bỗng của Đại Đầu Quỷ Vương mà ngươi cũng chưa từng nghe à, thật là kém cỏi quá!

Tống Phù buột miệng kêu lên:

- Phương lão đệ, Đoạt Mênh Bỗng của Đồng lão mà không những co duỗi tuỳ ý mà còn tàng chứa ám khí vạn độc trong thân bỗng, khi động thủ ngươi phải cẩn thận mới được!

Đồng Tử Kỳ chớp chớp song mục và nói:

- Tống Phù, có lẻ ngươi chán sống rồi đấy!

Rõ ràng lão ta rất phẫn nộ khi bị Tống Phù nói ra bí mật của Đoạt Mệnh Bỗng. Nhưng Phương Tuyết Nghi lại vô cùng cảm kích, chàng nói:

- Đa tạ Tống lão.

Rồi trầm sắc diện nói với Đồng Tử Kỳ:

- Tôn giá không cần phát đại nộ, chỉ cần thắng được trường kiếm trong tay tại hạ thì tôn giá muốn làm gì cũng được, nếu không thì tại hạ e rằng ngay cả bản thân mình, tôn giá cũng khó tự bảo toàn được!

Đồng Tử Kỳ cười nhạt, nói:

- Năm xưa, tuy lão phu không phải là địch thủ của sư phụ ngươi nhưng nếu bây giờ cũng không địch lại truyền nhân của lão ta thì lão phu sống trên thế gian này há chẳng uổng phí lắm ru?

Phương Tuyết Nghi cười ha hả, nói:

- Nếu tôn giá không tin thì lát nữa đây, sau khi chúng ta động thủ xong thì tôn giá ắt sẽ rõ ngay thôi!

Lúc nầy song mục của Đồng Tử Kỳ bỗng nhiên giương lên tròn xoe, lão nhìn thẳng Tuyết Nghi mà nói rằng:

- Có một chuyện này, không biết lệnh sư đã nói cho tiểu tử ngươi nghe chưa?

- Chuyện gì nữa?

- Năm ngươi bọn lão phu đã quyết định là không để cho một Kiếm Thần thứ hai xuất hiện trên thế gian này!

- Chuyện này tôn giá đã nói rồi!

- Đúng vậy! Điều đó còn có nghĩa là, nếu Trần đại hiệp có truyền nhân thì kẻ đó sẽ là đối tượng mà bọn lão phu sẽ xuất toàn lực truy sát đến cùng!

- Tại hạ đã sớm nghĩ đến chuyện này, nếu tôn giá, có bản lĩnh giết được tại hạ thì xin mời tự nhiên xuất thủ!

Đồng Tử Kỳ chớp chớp song mục và nói:

- Nhưng lão phu còn có một chuyện chưa hiểu được!

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- Được, nếu có chuyện gì không hiểu thì lão mau nói ra trước đi, kẻo lát nữa không may thọ mệnh dưới kiếm tại hạ thì vỉnh viển sẽ không có cơ hội để hiểu đâu đấy!

Đồng Tử Kỳ chậm rải, nói:

- Nhiều năm qua bọn lão phu đã phí không ít tâm huyết điều tra nơi ẩn thân của Trần đại hiệp nhưng kết quả vẫn chưa điều tra được!

Phương Tuyết Nghi phá lên cười rồi nói:

- Hành tung của sư phụ tại hạ phiêu du bất định, do vậy các vị không điều tra được cũng là chuyện dễ hiểu thôi!

- Mục đích điều tra tung tích Trần đại hiệp của bọn lão phu là để tìm hiểu xem lão ta có truyền nhân hay không?

-Thế à? Vậy thì tôn giá đã đạt được mục đích rồi đấy! Tại hạ chính là truyền nhân của Kiếm Thần đây!

- Không sai, bọn lão phu đã nghĩ ra điều này... Nhưng không ngờ đến hôm nay lão phu mới gặp được ngươi, thật là hồ đồ quá!

- Không muộn đâu, chi ít là trước lúc chết, tôn giá cũng biết được chuyện này!

- Xưa nay Trần đại hiệp luôn lấy đạo nhân nghĩa chánh trực mà hành xử trong võ lâm nhưng bọn lão phu làm sao biết lão ta cũng có thể làm những chuyện bỉ ổi!

Phương Tuyết Nghi vừa nghe lời này thì bất giác nộ khí xung thiên, chàng lạnh lùng quát lớn:

- Đồng Tử Kỳ, lão nói năng cẩn ngôn một chút, nếu không thì đừng trách tại hạ không khách khí đấy!

Đồng Tử Kỳ nói:

- Lão phu có nói sai đâu? Trần Hy Chính đã làm một chuyện không ai ngờ tới, nhờ vậy mà bọn lão phu mới không biết lão ta có truyền nhân!

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, hỏi:

-Chuyện không ai ngờ là chuyện gì?

Đồng Tử Kỳ chậm rải nói:

- Đó là chuyên dịch dung cải trang để che dấu diện mục thật.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chuyện này chẳng có gì lạ, một người thích cải trang thế nào là chuyện tự do của người đó và hình như thiên hạ cũng không nên hỏi đến mới phải!

Đồng Tử Kỳ cười ha hả rồi nói:

- Không sai, bất cứ người nào cũng đều có thể làm như vậy nhưng nếu Kiếm Thần Trần đại hiệp làm như thế thì không thể tha thứ được!

- Tại sao?

- Kiếm Thần Trần đại hiệp rất được võ lâm kinh ngưỡng, nếu lão ta cũng được dịch dung cải trang thì đó là một đại sai lầm!

- Nực cười, tại sao người khác có thể mà sư phụ tại hạ không thể chu?

-Không sai, người khác có thể vì người khác không phải là Kiếm Thần, không được ngươi trong võ lâm tôn xưng là nhân vật nhân nghĩa chính trực.

Đồng Tử Kỳ ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Tiểu tử, đến lúc nầy thì ngươi đã hiểu tại sao lão phu nói sư phụ ngươi đã làm chuyên bỉ ổi rồi chứ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Tại hạ đã hiểu, nhưng lão đừng quên, một người khi gặp chuyện khẫn cấp thì cũng có thể

thông quyền đạt biến! Gia sư vì đối phó với Ngũ Ma bọn lão mà không ngại dịch dung cải trang, chuyện này cũng chẳng có gì là ghê gớm!

Đồng Tử Kỳ nộ khí quát:

- Thối tha! Tại sao đối phó với bọn lão phu thì chẳng có gì ghê gớm?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Điều đó phải hỏi chính tôn giá đấy!

Đồng Tử Kỳ hỏi lại:

- Lão phu có chỗ nào không đúng chăng?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Có quá đi chứ! Năm người bọn lão bị võ lâm đồng đạo gọi là Ngũ Đại Ma Chủ, điều nầy đũ chứng tỏ song thủ của bọn lão đã nhuộm quá nhiều máu và đã tạo ra không ít sát nghiệt!

Chàng ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Vì tránh tai mắt của bọn tôn giá và vì tạo phúc cho võ lâm đồng đạo mà nhất thời gia sư không ngại dịch dung cải trang làm một nô bộc cho người khác, chuyện này chẳng có gì là bỉ ổi cả!

Tống Phù vỗ tay cười lớn rồi nói:

- Không sai! Không sai! Hành vi này của Trần đại hiệp chẳng những không làm tổn hại uy danh Kiếm Thần của lão ta mà một khi chuyện này truyền ra ngoài thì càng làm cho võ lâm đồng đạo khâm phục hơn!

Nhất thời Đồng Tử Kỳ á khẩu, lão nhìn Phương Tuyết Nghi một lúc lâu rồi mới nói:

- Cứ cho là ngươi nói đúng, nhưng nếu vậy thì lần trước bọn lão phu đã mắc lừa rồi!

Chợt nghe Hoắc Minh Phong phá lên cười một tràng khoái chí rồi nói:

- Nếu Trần đại hiệp không thể khiến bọn ngươi mắc lừa thì trong võ lâm há chẳng phải đã xảy ra vô số tai kiếp rồi sao?

Phương Tuyết Nghi lớn tiếng nói tiếp:

- Đồng Tử Kỳ, bây giờ lão đã hiểu rồi chứ?

Đồng Tử Kỳ cười nhạt, nói:

- Khi lão phu đã hiểu thì cũng là lúc tiểu tử ngươi chẳng còn sống được bao lâu nữa!

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Tại hạ hy vọng là tôn giá sẽ được như nguyện!

Nói đến đây thì trường kiếm trong tay chàng bỗng nhiên trầm xuống, chàng nói tiếp:

- Tôn giá phải cẩn thận đấy!

Lời vừa dứt thì đột nhiên soạt một tiếng, trường kiếm đã bình thế đâm ra.

Đồng Tử Kỳ lập tức vung thiết bỗng lên và quát:

- Nếu ngươi không thì triển kiếm pháp Kiếm Thần thì không đầy mười chiêu, lão phu sẽ đoạt mệnh ngươi.

Bỗng nghe choang một tiếng, trường kiếm và Đoạt Mệnh Bỗng đã va vào nhau!

Phương Tuyết Nghi cảm thấy cổ tay hơi bị chấn động, chàng vội lắc người lui ra sau một bước.

Đồng Tử Kỳ cảm thấy chiêu kiếm của đối phương tuy bình thường nhưng kình lực trên kiếm uy mãnh hơn trước nhiều, Đoạt Mệnh Bỗng trong tay lão cũng bị chấn động dạt qua một bên?

Lão quá kinh ngạc nên bất giác thầm nghĩ:

- Không ngờ nội lực của tiểu tử này lại thâm hậu đến thế, lão phu ta phải cẩn thận hơn mới được!

Nghĩ đoạn, lão huy động Đoạt Mênh Bỗng tấn công tới tấp.

Phương Tuyết Nghi vung kiếm lên đở nhưng lòng chàng đã rõ, về phương diện nội lực thì mình không thể vượt lão ma đầu này, do vậy chàng lập chủ ý là không để binh khí va chạm với nhau nữa. Đoạt Mệnh Bỗng của Đồng Tử Kỳ vừa đánh ra thì thân hình của chàng lập tức xoay chuyển nhanh như chớp, trường kiếm đâm lệch qua một bên nên hai loại binh khí không va chạm vào nhau.

Đồng Tử Kỳ cười nhạt, nói:

- Tiểu tử, ngươi chọn đấu pháp như vậy mà không sợ làm tổn hại danh hiệu của Kiếm Thần sao?

Lời vừa dứt thì Đoạt Mênh Bỗng vũ lộng như cuồng phong bảo vũ công tới.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Lão định dùng kế khích tướng đấy à? Đừng mơ...

Vừa nghĩ chàng vừa xuất một thế kiếm nhẹ nhàng nhưng vô cùng ảo diệu nhắm vào đầu vai của Đồng Tử Kỳ mà đâm tới. Hai bên đều cướp tiên cơ tấn công nên chớp mắt đã qua bảy tám chiêu rồi.

Bọn Tống Phù đứng người xa hơn trượng nhưng vẫn cảm thấy kình khí từ hai loại binh khí phát ra như cắt vào da thịt.

Hoắc Minh Phong quan sát một lúc rồi khẻ nói với Tống Phù:

- Tống huynh, chúng ta có cần trừ khử những kẻ theo Đồng Tử Kỳ đến đây không?

Tống Phù nhìn qua Chưởng môn Thiếu Lâm là Nhập Vân đại sư!

Hoắc Minh Phong hiểu ý Tống Phù là vì hiện tại mọi người đang ở trong La Hán Đường của Thiếu Lâm tự, nếu có hành động gì thì cũng nên nói với Chưởng môn Thiếu Lâm một tiếng mới phải. Do vậy, lão mỉm cười, nói:

- Tống huynh nói không sai, chúng ta nên nói với Nhập Vân Chưởng môn một tiếng mới phải.

Nói đoạn, lão định dịch bước về phía Nhập Vân đại sư nhưng chợt nghe An Tiểu Bình cười nhạt, nói:

- Bọn này chẳng phải là người tốt lành gì, giết thêm một kẻ là làm thêm một việc thiện, Bang chủ hà tất phải do dự nữa.

Dư âm chưa dứt thì nàng đã phi thân về phía một pho tượng La Hán.

Hoắc Minh Phong cả kinh, lão chưa kịp lên tiếng ngăn cản thì đã nghe một tiếng rú thảm thiết phát ra từ trong tượng La Hán, theo đó là một búng huyết tươi bắn vọt ra ngoài, pho tượng lập tức ngã lăn ra đất.

Hoắc Minh Phong cả kinh thầm nghĩ:

- Thủ pháp cực nhanh, võ công cũng cực độc.

Trong tíc tắc lão nghĩ như vậy thì An Tiểu Bình đã hạ độc thủ với ba nhân vật ẩn thân trong ba pho tượng La Hán rồi.

Nguyên La Hán Đường có mười tám pho tượng La Hán nhưng chỉ có sáu pho tượng là có người của Đồng Tử Kỳ ẩn thân trong đó mà thôi.

Trước đó Tống Phù và An Tiểu Bình đã lấy mạng hai nhân vật, bây giờ Tiểu Bình hạ thủ thêm ba tên nữa nên chỉ còn lại một.

Gã nầy nghe ba tiếng rú thảm thiết thì đã kinh hồn táng đởm vội vàng rời pho tượng mà phi thân ra khỏi La Hán đường.

Tuy thân pháp của gã không chậm nhưng thân thủ của An Tiểu Bình còn nhanh hơn gã gấp mười lần. Vì thế khi gã vừa phóng đến cửa La Hán Đường thì đột nhiên thấy trước mặt có bóng người hoa lên, bên tai chỉ kịp nghe một tiếng cười nhạt thì gã đã cảm thấy toàn thân rung động, song mục tối sầm, miệng thổ huyết tươi và thân hình lập tức ngã ngửa ra đất.

Trong tíc tắc An Tiểu Bình đã xuất thủ lấy mạng bốn thuộc hạ của Đồng Tử Kỳ, điều nầy khiến Hoắc Minh Phong cả kinh thất sắc và Tống Phù, Nhập Vân đại sư cũng trợn mắt há miệng, thần sắc liên tục biến đổi.

Lúc nầy Đồng Tử Kỳ cũng đã thấy bốn thuộc hạ bị tử vong nên lão thét lên một tiếng rồi biến chiêu hoàn thức, huy động đoạt mệnh bỗng như cuồng long xuất động tấn công Phương Tuyết Nghi ba chiêu. Lực đạo của ba chiêu này cực kỳ uy mãnh, tựa như di sơn đảo hải, kình phong vù vù như cuồng phong bảo vũ khiến quần hùng quan chiến phải biến sắc.

Phương Tuyết Nghi thấy đối phương cấp công mảnh liệt thì bất giác thầm kêu trong lòng:

- Nếu ta không hạ tuyệt chiêu thì tất lão ma đầu này sẽ không cam tâm chịu thua.

Tâm ý vừa quyết thì kiếm chiêu cũng biến thế.

" Soạt, soạt " hai đường kiếm liên tiếp phát ra, mũi kiếm biến ảo thành ngàn hoa kiếm chụp xuống toàn thân Đồng Tử Kỳ. Hai chiêu này chính là tuyệt chiêu của Long Hành Bát Kiếm nên Đồng Tử Kỳ thừa biết sự lợi hại của nó, vì thế lão công mạnh một chiêu rồi tung mình thối lui. Nhưng rốt cuộc lão ta cũng chậm một bước.

Phương Tuyết Nghi đã hạ quyết tâm tốc chiến tốc thắng thì tất nhiên chàng không để cho đối phương có cơ hội tránh thoát.

Chỉ nghe "soạt" một tiếng vang lên. Trường bào của Đồng Tử Kỳ đã bị rách một đường rồi. Máu tươi theo y phục nhỏ xuống nhưng Đồng Tử Kỳ vẫn bình chân như vại nhìn Phương Tuyết Nghi đến ngẫn người.

Phương Tuyết Nghi thấy đối phương không để ý đến thương thế của mình thì cũng ngạc nhiên, chàng thầm nghĩ:

- Lão này sao thế nhĩ! Lẻ nào thương thế nghiêm trọng ngoài sự tiên liệu của lão ta chăng?

Ý nghĩ của chàng chưa xoay chuyễn thì bỗng nhiên nghe Đồng Tử Kỳ rú lên một tiếng, đoạt mệnh bỗng vung ra nhanh như chớp tấn công vào giữa ngực Phương Tuyết Nghi. Hành động này của lão ta hoàn toàn ngoài sự tiên liệu của quần hùng tại trường.

An Tiểu Bình tuy đứng ngoài xa nhưng cũng kinh ngạc kêu thất thanh. Nhưng Phương Tuyết Nghi rất bình tỉnh, trường kiếm trong tay chàng lập tức vung lên phong bế đường tấn công của đối phương, đồng thời thân hình cũng dịch bước lui ra sau ba thước. Hai chân vừa trụ thế tấn thì chàng lập tức quát lớn:

- Đồng Tử Kỳ, lão tự tìm cái chết đấy thôi.

Đại nộ theo trường kiếm mà phát tác với chiêu Nộ Long Xuất Tụ, thế kiếm đâm thẳng vào giữa ngực Đồng Tử Kỳ nhanh như tia chớp.

Lúc nầy Đoạt Mệnh Bỗng của Đồng Tử Kỳ đã triệt hồi, kiếm thế của Phương Tuyết Nghi chưa đâm tới thì lão đã hừ một tiếng dài, theo đó là hữu bỗng, tả quyền cùng phát xuất đánh thẳng lên mái nhà La Hán đường, rồi thân hình lão ta cũng vút đi như một làn khói mõng qua lỗ thủng trên nóc nhà.

Thì ra chiêu bỗng mà lão vừa xuất chỉ là kế sách vi tiên vi thoái mà thôi.

Quần hùng tại đương trường đều là cao thủ võ lâm nhưng không ai ngờ Đồng Tử Kỳ, thân danh là một trong Ngũ Đại Ma Chủ mà lại chọn kế tẫu vi thượng sách nên tất cả đều ngẫn người nhìn theo.

Hoắc Minh Phong phá lên cười rồi nói:

- Không ngờ Đại Đầu Quỷ Vương trong Ngũ Đại Ma Chủ mà cũng giở thủ đoạn vô lại như thế.

Vừa nói lão vừa cất bước đi đến chỗ Nhập Vân đại sư.

Lúc nầy vị cao tăng Chưởng môn chùa Thiếu Lâm đang đứng chấp tay nhắm mắt niệm phật không ngừng.

Phương Tuyết Nghi ngơ ngẫn nhìn theo huớng Đồng Tử Kỳ vừa thoát đi, hồi lâu sau chàng mới thở dài nói:

- Nhất thời vản bối sơ ý, không ngờ lão ma đầu này lại thoát đi như vậy.

An Tiểu Bình lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Ngũ Đại Ma Chủ chẳng qua cũng chỉ là phường chuột nhắt mà thôi.

Lúc nầy Nhập Vân đại sư từ từ mở mắt ra và nói với Hoắc Minh Phong:

- Hoắc Bang chủ, chúng ta mau đi giải cứu cho các đệ tử của bổn tự và các trưởng lão của quý bang thôi.

Hoắc Minh Phong nói:

- Đúng vậy, chúng ta cần phải nhanh chân mới được.

Lời chưa dứt thì đã nghe Phương Tuyết Nghi lớn tiếng nói:

- Nhị vị tiền bối hay khoan đã.

Nói đoạn chàng cất bước đi về phía Trang Tiệp và xuất thủ giải huyệt cho hắn rồi cười nhạt nói tiếp:

- Trang huynh, tại hạ có mấy chuyện muốn thỉnh giáo, hy vọng Trang huynh sẽ tra lời thành thật.

Trang Tiệp đã vận động được tay chân nên hắn thản nhiên mĩm cười nói:

Phương huynh đệ muốn thỉnh giáo chuyện gì đấy?

Phương Tuyết Nghi trầm giọng hỏi:

- Trong bí đạo còn có ai không?

Trang Tiếp lắc đầu, nói:

- Không!

- Đệ tử Thiếu Lâm tự và trưởng lão Cái Bang đang ở đâu?

- Bọn họ đều ở trong bí đạo này!

- Bọn Trang huynh đã điểm huyệt bọn họ phải không?

- Không phải điểm huyệt mà là...

Nói đến đây thì bỗng nhiên Trang Tiệp trầm ngâm và ngừng lại.

Phương Tuyết Nghi trầm sắc diện, nói:

- Trang huynh, tốt nhất là đừng giờ trò quỷ trước mặt tại hạ nhé!

Trang Tiệp nói:

- Phương huynh đệ, ngay cả Đồng Tử Kỳ cũng không phải là đối thủ của ngươi thì tại hạ còn dám giở trò gì trước mặt ngươi?

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng tiếp lời:

- Các hạ biết thế thì tốt! Rốt cuộc thì bọn họ như thế nào?

Trang Tiếp nói:

- Bọn họ đã trúng độc, sau tám canh giờ sẽ tự động tỉnh lại.

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Được! Tại hạ tin Trang huynh chuyện này!

Chàng quay lại nói tiếp với Nhập Vân đại sư:

- Chưởng môn đại sư, nếu vị Trang huynh này khóng nói dối thì sau mấy canh giờ nữa đệ tử quý tự và mấy vị trưởng lão Cái Bang sẽ tỉnh lại thôi!

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói:

- Đa tạ tiểu thí chủ đã tương trợ, lão nạp vào thăm bọn họ ngay đây!

Nói đoạn lão cất bước đi vào bí đạo, Hoắc Minh Phong cũng vội vàng theo sau.

Tống Phù nhìn qua Tuyết Nghi và nói:

- Lão đệ, ngươi canh chừng ngoài này nhé, lão phu cũng vào trong xem thử.

Chớp mắt thì ba vị lão nhân đã đi vào trong bí đạo.

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Phương huynh định xử trí thế nào với Trang đại hiệp đây?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Phiền hắn chờ cho đệ tử Thiếu Lâm và mấy vị trưởng lão Cái Bang tỉnh lại rồi tại hạ sẽ tha cho hắn đi vậy.

Tiểu Bình nói:

- Phương huynh nhân từ quá đấy!

Tuyết Nghi gượng cười, nói:

- Thực ra thì vị Trang huynh này cũng không phải là hạng tác oai tác quái làm chuyện tà ác gì, do vậy tại hạ cũng không muốn làm khó dễ hắn.

Trang Tiệp nghe mấy lời này thì tỏ ra vô cùng cảm động, nhưng hắn vẫn không nói gì.

Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Phương huynh, lòng khoan dung của huynh thật khiến cho người ta khâm phục đấy!

Nàng liếc nhìn qua Trang Tiếp rồi nói tiếp:

- Phương huynh, hình như vị Trang huynh này rất cảm động thì phải!

Tuyết Nghi tưởng là Tiểu Bình nói đùa nhưng khi chàng quay lại nhìn vào Trang Tiệp thì bất giác thầm nghĩ:

- Quả nhiên là hắn đã thấy hối hận.

Nghĩ thế nên chàng buột miệng hỏi:

- Trang huynh đang hối hận điều gì chăng?

Trang Tiệp cố nén nỗi đau trong lòng rồi gượng cười, nói:

- Phương huynh đệ, có nhiều chuyện mà con người không tự chủ được...

Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Nếu Trang huynh có chỗ nào khó xử thì cứ việc nói ra, tại hạ sẽ tận lực giúp Trang huynh phân ưu giải sầu!

Trang Tiếp cung thủ, nói:

- Thịnh tình của Phương huynh đệ, tại hạ xin tâm lảnh.

Phương Tuyết Nghi quét mục quang nhìn qua sáu thuộc hạ của Đồng Tử Kỳ rồi hỏi Trang Tiệp:

- Trang huynh có biết sáu gã giả mạo La Hán này không?

Trang Tiếp lắc đầu, nói:

- Bọn chúng đều là thuộc hạ mới thâu nhận của Đồng Tử Kỳ nên tại hạ không quen biết tên nào cả!

Phương Tuyết Nghi chau mày, nói:

- Võ công của bọn chúng rất kém mà Đồng Tử Kỳ đưa đến đây làm gì nhĩ?

Trang Tiếp buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Phương huynh đệ, nếu Đồng Tử Kỳ không gặp phải ngươi thì thử hỏi Thiếu Lâm tự làm sao ngăn cản được bọn chúng tác yêu tác quái.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Không sai, nếu ta và An cô nương không có tại đương trường thì e rằng cục diện của Thiếu Lâm tự thật khó mà tưởng tượng...

Chàng nghĩ đến đây thì chợt nghe An Tiểu Bình hỏi:

- Phương huynh, chúng ta có cần vào bí đạo xem thử không?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chuyện này cần phải thỉnh giáo Trang huynh thôi.

Trang Tiệp gượng cười, nói:

- Vừa rồi tại hạ đã mục kiến võ công của nhị vị, với bản lĩnh của nhị vị thì Trang Tiệp còn có thể giúp được gì?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói:

- Trang huynh quá khen rồi! Tại hạ muốn thỉnh giáo Trang huynh một chuyện, chẳng hay có loại giải dược nào khả dĩ giải cứu cho bọn người trong bí đạo không?

Trang Tiệp trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tại hạ nói thực một câu nhé, thuốc giải chỉ có trên người Đồng Tử Kỳ thôi, nhưng...

- Nhưng thế nào?

- Đồng Tử Kỳ không phải là nhân vật chuyên dụng độc nên độc hương lão ta dùng chẳng qua là Ngũ Cổ Đoạn Hồn Hương của bàng môn tả đạo trên giang hồ mà thôi. Nếu dùng nước lạnh tưới lên người trúng độc thì có thể khiến bọn họ tỉnh lại trước thời hạn!

- Trang huynh nói thật đấy chứ?

- Tại hạ chỉ đoán như vậy, còn có hiệu nghiệm hay không thì tại hạ cũng không dám chắc.

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Phương huynh, bất luận là có hiệu nghiệm hay không, chúng ta phải thử xem mới được!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vậy thì phiền Trang huynh một chuyện nhé, chúng ta cùng ra ngoài lấy nước vào thử xem thế nào?

Trang Tiệp mỉm cười, nói:

- Tại hạ xin ra sức khuyển mã!

Phương Tuyết Nghi quay sang nói với Tiểu Bình:

- Hiền đệ ở lại canh phòng nhé.

Lời chưa dứt thì chàng và Trang Tiệp đã phóng bước ra khỏi La Hán Đường. Không lâu sau, hai người đã quay trở lại với bốn thùng nước trên tay.

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói với Tiểu Bình:

- Phiền hiền đệ, canh phòng một lát nữa nhé!

An Tiểu Bình gật đầu, nói:

- Phương huynh đi nhanh lên nhé! Tiểu đệ sẽ cẩn thận không cho bất kỳ kẻ nào đến làm phiền đâu!

Phương Tuyết Nghi ra hiệu cho Trang Tiệp rồi hai người cùng khiêng nước đá đi vào bí đạo. Vào đến nơi thì thấy Nhập Vân đại sư đang chấp tay lâm râm cầu niệm còn Hoắc Minh Phong thì luôn tay lay tỉnh Ô Y Thần Tẩu Thôi Đại Công, rõ ràng bọn họ đã phí khá nhiều thời gian nhưng vẫn không giải cứu được một người nào.

Tống Phù thấy Tuyết Nghi và Trang Tiệp khiêng nước vào thì ngạc nhiên hỏi:

- Phương lão đệ, ngươi định làm gì vậy?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tống lão, vừa rồi vản bối hỏi vị Trang huynh này thì biết Đồng Tử Kỳ không phải là nhân vật chuyên dùng độc, loại mê hương mà lão ta sử dụng chẳng qua là Ngũ Cổ Đoạn Hồn Hương của bọn bàng môn tả đạo mà thôi, do vậy có thể dùng nước lạnh cứu tỉnh bọn họ!

Tống Phù ngạc nhiên nói:

- Có chuyện như thế sao? Vậy thì chúng ta hãy thử xem.

Nói đoạn lão chụp lấy một thùng nước rưới lên đầu Âm Dương Thủ Cát Uy, một vị trưởng lão của Cái Bang.

Qua một lúc thì quả nhiên Cát Uy thở dài một hồi, lão chậm rải mở mắt ra rồi bật ngồi dậy.

Tống Phù vỗ tay kêu lên:

- Tuyệt! Tuyệt lắm! Thì ra nước lạnh cũng có thể giải cứu cho bọn họ.

Vừa nói lão vừa chụp tiếp một thùng nước nữa tưới lên đầu Thôi Đại Công!

Nhập Vân đại sư vội kêu lên:

- Lão thí chủ hãy khoan đã!

Tống Phù dừng tay ngạc nhiên hỏi:

- Chưởng môn đại sư có điều chi chỉ giáo?

Nhập Vân đại sư nói:

- Lão thí chủ, mỗi người chỉ cần một ít nước là đũ rồi, thí chủ không nên tưới nguyên cả thùng như vậy!

Tống Phù sực nhớ là chuyện đưa nước vào bí đạo quả nhiên không dễ, nếu mỗi người một thùng mà muốn cứu hết mấy trăm đệ tử Thiếu Lâm thì tốn không ít thời gian và công sức. Do vậy, lão phá lên cười ha hả rồi nói:

- Không sai, lão phu nhất thời cao hứng nên quên mất chuyện này!

Lão đặt thùng nước xuống rồi nói với Trang Tiệp, Tuyết Nghi:

- Các ngươi còn chờ gì nữa, chúng ta cùng động thủ thôi!

Mọi người hành động rất nhanh nhưng phải mất nữa canh giờ thì một số đệ tử Thiếu Lâm và các vị trưởng lão Cái Bang mới lần lượt tỉnh lại.

Lúc nầy Âm Dương Thủ Cát Uy quét mục quang nhìn ra xung quanh rồi lạnh lùng quát hỏi:

- Đồng Tử Kỳ đi đâu rồi?

Thì ra trước khi trúng mê hương bất tỉnh, lão ta đã kịp thời nhận ra Đồng Tử Kỳ.

Hoắc Minh Phong cười ha hả, nói:

- Đồng Tử Kỳ à? Hắn đã bị Phương lão đệ đả thương nên tẩu thoát rồi!

Cát Uy căm hận nói:

- Tẩu thoát rồi à? Thật tức chết đi được!

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Tại sao các vị lại trúng nguỵ kế của lão ta vậy?

Chợt nghe Thôi Đại Công thở dài một hồi rồi nói:

- Bọn lão phu đâu ngờ nhân vật như Đồng Tử Kỳ mà lại giở thủ đoạn hạ lưu như thế này?

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói:

- Lão thí chủ, mê hương là do chính tay Đồng Tử Kỳ sử xuất phải không?

Thì ra vị cao tăng Thiếu Lâm này vẫn chưa tin lắm! Thực ra, chuyện này cũng khó mà tin được, bởi lẻ Đồng Tử Kỳ là một trong Ngũ Đại ma chủ, lúc đối địch ngoài việc dựa vào võ công bản thân mà còn thi triển mê hương như bọn bàng môn tả đạo trên giang hồ thì quả thật bất kỳ ai cũng không thể tin được, trừ phi tận mắt mục kiến.

Thôi Đại Công nói:

- Không sai, chính lão ma đầu đó là kẻ đầu tiên phóng mê hương ra, nếu không thì làm sao bọn lão phu trúng nguỵ kế của hắn!

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói:

- Thôi huynh, xem ra Đồng Tử Kỳ cũng còn tự biết lượng sức mình, nếu hắn không dùng độc mà chỉ dựa vào võ công thì làm sao có thể đấu lại các vị đại sư của Thiếu Lâm?

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói:

- Bang chủ khéo nói rồi, nếu Đồng Tử Kỳ không vì úy kỵ các vị trưởng lão của quý bang thì hắn đâu thể tự hủy thanh danh mà sử dụng hạ sách như vậy!

Đến lúc nầy mà bọn họ còn khách khách khí khí với nhau như thế khiến cho An Tiểu Bình vừa bước vào nghe được thì bất giác nàng phá lên cười khanh khách.

Tống Phù vội lớn tiếng nói:

- Nhị vị Chưởng môn, lão phu cho rằng chúng ta không cần khách khí nữa! Chúng ta mau ra ngoài thôi!

Nhập Vân đại sư nói:

- Không sai!

Lão chậm rải nhìn các đệ tử Thiếu Lâm thì thấy bọn họ đang buông tay đứng ảo nảo.

Thì ra những vị tăng lữ Thiếu Lâm đều cảm thấy xấu hổ với việc thất thủ bị Đồng Tử Kỳ chế phục.

Nhập Vân đại sư thở dài một hồi rồi cất bước ra ngoài bí đạo. Phương Tuyết Nghi, An Tiểu Bình, Hoắc Minh Phong, Tống Phù, Trang Tiệp và bọn Ông Côn Luân cũng lần lượt theo Nhập Vân đại sư mà đi ra.

Số hòa thượng Thiếu Lâm đã được cứu tỉnh vội vàng đi khiêng nước để cứu giải cho số đồng môn còn lại.

Sau khi ra khỏi cửa bí đạo, Nhập Vân đại sư nhìn những pho tượng La Hán ngã đổ dưới đất thì chấp tay niệm phật luôn miệng.

Hoắc Minh Phong quét mục quang nhìn sáu xác người nằm giữa La Hán Đường rồi buột miệng nói:

- Chưởng môn đại sư, kế hoạch của Đồng Tử Kỳ thật là tinh vi, nếu hôm nay không có truyền nhân của Kiếm Thần đến Thiếu Lâm tữ thì cục diện rất khó mà tưởng tượng được.

Hồi 36 - Đường Xa Gánh Nặng

Nhập Vân đại sư chấp tay "A di đà phật" rồi nói:

- Lão thí chủ nói chí phải, đại ân đại đức tái tạo của Phương thí chủ đối với bổn tự thật không dám dùng lời mà đa tạ. Ngày sau, nếu vì chuyện võ lâm đồng đạo thì chỉ cần Phương thí chủ nói một câu là đệ tử bổn tự sẽ xuất toàn lực, dù phải vào chốn dầu sôi lửa bỏng.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì rất cảm động, chàng vội vàng lên tiếng:

- Nếu Chưởng môn đại sư có tâm ý như vậy thì thực là phúc đức cho võ lâm.

Nhập Vân đại sư quét mục quang nhìn qua quần hùng tại đương trường rồi nói:

- Dã tâm của Ngũ Ma đã bắt đầu bộc lộ, đặc biệt là chuyện Đồng Tử Kỳ hôm nay thọ thương mà đi thì tất nhiên hắn sẽ không cam tâm, lão nạp muốn mời chư vị đến tịnh thất của bổn tự vừa nghỉ ngơi vừa thương lượng kế sách đối phó. Chẳng hay ý của chư vị thế nào?

Hoắc Minh Phong nói:

- Đương nhiên là như vậy rồi!

Nhập Vân đại sư gọi Nhập Pháp đại sư lại dặn dò mấy câu rồi nói:

- Chúng ta không cần lo chuyện ở đây nữa, xin mời các vị theo lão nạp!

Nói đoạn lão cất bước ra khỏi La Hán Đường.

Quần hùng lần lượt bước theo Nhập Vân đại sư đi về phía tịnh thất của phương trượng.

Thiếu Lâm tự bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên, mấy sa di hòa thượng không ngừng chạy tới chạy lui, một lát sau thì tịnh thất của phương trượng đã được bày biện mấy bộ bàn ghế vì trà hương thơm ngát.

Sau khi quần hùng an toạ thì Nhập Vân đại sư lấy tư cách là chủ nhân kính mọi người một chung trà rồi nói:

- Hôm nay bổn tự ngộ thảm biến chưa từng có trong mấy trăm năm qua, nếu không có chư vị thí chủ tương trợ thì lão nạp không biết kết cục sẽ như thế nào.

Lão hơi ngưng lại một lát rồi nói tiếp:

- Trước sau Ngũ Đại ma chủ đã lần lượt xuất hiện, e rằng bọn chúng không còn kiêng dè những lời cảnh cáo của Kiếm Thần Trần đại hiệp nữa rồi!

Hoắc Minh Phong lớn tiếng nói:

- Chưởng môn đại sư, nghe khẩu khí của Đồng Tử Kỳ thì hình như Ngũ Ma vẫn chưa biết chuyện Trần đại hiệp quy tiên, nhưng bọn chúng không biết tình hình sống chết của Trần đại

hiệp thế nào mà dám vọng động như thế thì đũ thấy bọn chúng đã không để tâm những lời của Trần đại hiệp từ lâu rồi!

Tống Phù lên tiếng:

- Nhị vị, lão phu có một câu nhưng chẳng biết có nên nói hay không?

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói:

- Mọi người đang thương nghị, Tống huynh có chuyện gì xin cứ nói ra!

Tống Phù tiếp lời:

- Thực ra, lão phu chỉ cảm thấy việc Ngũ Đại ma chủ phát động lần nầy nhằm vào Thiếu Lâm trước tiên là có dụng ý rất thâm!

Nhập Vân đại sư liền hỏi:

- Dụng ý thế nào?

Tống Phù nói:

- Lão phu nói ra xin đại sư đừng trách nhé!

Nhập Vân đại sư nói:

- Trách thế nào dược? Thí chủ mau nói ra xem!

Tống Phù chậm rải nói:

- Giết gà doạ khỉ, bọn chúng có ý muốn chinh phục võ lâm và cửu đại môn phái!

Nhập Vân đại sư buột miệng kêu lên:

- Dã tâm của bọn chúng thật không nhỏ!

Hoắc Minh Phong tròn xoe song mục, lão lớn tiếng nói:

- Chuyện này không quan hệ đến việc dám hay không dám, nếu nhị vị không tin thì tại sao không hỏi Trang lão đệ xem?

Hoắc Minh Phong liền quay sang hỏi Trang Tiệp:

- Thật thế không?

Nhập vân đại sư cũng nhìn qua Trang Tiệp và hỏi:

- Thí chủ là thuộc hạ của Đồng Tử Kỳ phải không?

Trang Tiệp cung thủ nói:

- Vản sinh không phải là môn hạ của Đồng Tử Kỳ!

Hoắc Minh Phong quay sang nhìn Trang Tiệp một lát rồi nói:

- Trang lão đệ, ngươi thần bí quá!

Trang Tiệp mĩm cười, nói:

- Vản sinh chỉ là người phụng mệnh trà trộn vào Tam Nghĩa Môn, tuy Đồng Tử Kỳ là chỗ dựa của bọn Thành Huyền Thông nhưng vản sinh không phải là môn hạ của bọn họ!

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói:

- Thí chủ phụng mệnh người nào vậy?

Trang Tiệp trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chuyện này... Phải bắt đầu từ chỗ xuất thân của vản sinh nhưng nói ra e rằng nhị vị Chưởng môn sẽ không tin.

Hoắc Minh Phong hỏi:

- Tại sao?

Trang Tiệp nói:

- Vì vản sinh là sư đệ của Kế Thông!

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên, hỏi:

- Kế Thông? Có phải là Độc đại phu - Ác Khỗng Minh không?

Trang Tiệp gật đầu, nói:

- Không sai!

Hoắc Minh Phong cũng bất ngờ đến sững người, lão nói:

- Ác Khỗng Minh có một vị sư đệ khi nào nhĩ?

Trang Tiệp mĩm cười, nói:

- Bang chủ không tin chăng?

Hoắc Minh Phong nói:

- Đúng vậy, lão phu không tin Kế Thông lại có một vị sư đệ trẻ tuổi như lão đệ ngươi.

Trang Tiệp thản nhiên nói:

- Bang chủ không tin thì vản sinh cũng chẳng còn cách nào khác, nhưng Bang chủ thử nghĩ xem, ngoài sư huynh của vản sinh ra thì còn ai có thể khiến vản sinh trà trộn vào làm môn hạ Đồng Tử Kỳ mà không bị lão ta phát hiện!

Hoắc Minh Phong nói:

- Thì ra là như vậy! Trang lão đệ, lệnh sư là vị cao nhân nào vậy?

Trang Tiệp nói:

- Gia sư là Chúc Cao Phong, thiên hạ thường gọi là Thiên Nam Quái Tẩu!

Hắn vừa dứt lời thì Nhập Vân đại sư và Hoắc Minh Phong đều bất giác kinh ngạc không thôi.

Thì ra tên tuổi Chúc Cao Phong rất ảnh hưởng trong võ lâm nhưng người này đã mai danh ẩn tích, xưa nay không can dự vào chuyện giang hồ, không ngờ chính người này lại là sư phụ của Ác Khổng Minh - một nhân vật trong Ngũ Đại ma chủ!

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình vốn chưa từng nghe danh Chúc Cao Phong nên hai người không có phản ứng gì.

Lúc nầy Tống Phù vừa vuốt râu vừa hỏi:

- Trang lão đệ, hiện giờ lệnh sư ở đâu?

Trang Tiệp cung kính đáp:

- Gia sư đang ở tại Chung Nam Sơn!

Hoắc Minh Phong chau mày hỏi lại:

- Chúc lão vẫn ở tại Chung Nam Sơn à?

Trang Tiệp nói:

- Đúng vậy! Xưa nay gia sư chỉ ở Chung Nam Sơn mà chưa từng đi một nơi nào khác.

Nhập Vân đại sư chấp tay niệm một câu phật hiệu rồi nói:

- Chúc lão thí chủ là đại hiệp một thời vậy mà tại sao lại thu thập hạng người như Kế Thông làm đệ tử? Lão nạp thật khó mà tin được!

Tống Phù tiếp lời:

- Chưởng môn đại sư, Ác Khổng Minh tâm địa ác độc, trí trá hơn người nhưng theo lão phu biết thì hình như hắn vẫn chưa có hành vi thương thiên bại lý, do vậy, chuyện hắn bị liệt vào Ngũ Ma là vì hắn quái gỡ thái quá mà thôi!

Nhập Vân đại sư nói:

- Ý của Tống thí chủ muốn nói Kế Thông không phải là người xấu, phải không?

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Không phải vậy, Kế Thông là người xấu nhưng không phải là hạng đại hung đại ác!

Hoắc Minh Phong cười nhạt, nói:

- Tống huynh, theo huynh thì chúng ta có thể loại trừ Độc đại phu ra khỏi Ngũ Ma chăng?

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Bang chủ chớ tức khí, chẳng qua là lão phu theo sự luận sự thôi!

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi không nhịn được cười nên bật cười một tràng rồi nói:

- Trang huynh, có lẻ lệnh sư là một cao nhân tiền bối trong võ lâm?

Đối với người khác thì chốc chốc Trang Tiệp còn lộ chút ngạo mạn nhưng với Phương Tuyết Nghi thì hắn tỏ ra tôn kính vô cùng, hắn nghe hỏi thì vội cung thủ, nói:

- Nếu so sánh giữa gia sư và danh vọng của Kiếm Thần Trần đại hiệp thì chẳng khác gì lấy đom đóm so sánh với mặt trăng!

Phương Tuyết Nghi không ngờ đối phương lại khiêm tốn như vậy nên buột miệng nói:

- Trang huynh qua khách sáo rồi!

Trang Tiệp mĩm cười, nói:

- Phương huynh đệ, tại hạ nói thực đấy, mấy vị tiền bối ở đây đều rõ mà.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tại hạ tin như vậy!

Hoắc Minh Phong buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Trang lão đệ, lệnh sư có nghe nói về hành vi của Kế Thông không?

Trang Tiệp nói:

- Gia sư đã biết từ lâu, chỉ có điều...

Bỗng nhiên hắn buông tiếng thở dài và trầm ngâm không nói nữa.

Nhập Vân đại sư tiếp lời:

- Thế nào? Chúc lão thí chủ đã sớm biết hành vi của Kế Thông rồi à? Lão nạp cảm thấy kỳ quái là tại sao lệnh sư không ra tay ngăn cản hắn?

Hoắc Minh Phong cũng hoạ theo, lão nói:

- Đúng vậy, chuyện này là đại sai lầm của lệnh sư đấy!

Trang Tiệp thở dài một hồi rồi nói:

- Sở dĩ như vậy là vì gia sư tâm có thừa nhưng lực bất túc...

Tống Phù ngạc nhiên hỏi xen vào:

- Tại sao?

Trang Tiệp nói:

- Vì... Võ công của gia sư chỉ còn lại năm sáu phần mười nên không phải là đối thủ của đại sư huynh nữa!

Phương Tuyết Nghi sửng sốt, chàng nói:

- Trang huynh, lệnh sư bị ai đó ám toán chăng?

Trang Tiệp gật đầu, nói:

- Không sai!

Tống Phù liền hỏi:

- Trang lão đệ, ngươi nói thật không đấy!

Trang Tiệp nói:

- Mỗi câu mỗi chữ đều là sự thật!

Phương Tuyết Nghi truy vấn:

- Kẻ nào ám toán lệnh sư?

Trang Tiệp lắc đầu, nói:

- Tại hạ cũng không biết.

An Tiểu Bình không nhịn được nên kêu lên:

- Không biết à? Thiên hạ sao lại có đạo lý bất thông như thế?

Trang Tiệp ngẫn người giây lát rồi nói:

- Các hạ...

An Tiểu Bình cướp lời, nói:

- Thế nào? Các hạ cho rằng tại hạ nói sai chăng?

Trang Tiệp trấn định tinh thần rồi nói:

- Trang mỗ không có ý đó nhưng Trang mỗ không hiểu các hạ muốn nói đạo lý bất thông ở điểm nào?

Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Nếu một người bị kẻ khác ám toán thì có lý nào lại không biết?

Trang Tiệp nói:

- Tại hạ nói là sự thật, chính vì không biết kẻ ám toán là ai mà mãi đến giờ gia sư vẫn chưa thể trị lành thương thế! Nếu không thì gia sư chẳng phải ẩn cư đến hôm nay mà không dám hạ sơn hành đạo.

Tiểu Bình nói:

- Nói vậy có nghĩa là lệnh sư cũng không nhớ là mình đã kết thù kết oán với những ai à?

Trang Tiệp lắc đầu, nói:

- Tính tình gia sư rất ôn hoà, bình sinh chưa từng có ân oán với người nào.

Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Nếu vậy thì lệnh sư là người rất tốt phải không?

Trang Tiệp chưa kịp trả lời thì Tống Phù đã khai khẩu, lão nói:

- Không sai, Chúc huynh quả nhiên là một vị đại hảo nhân!

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- Trang huynh, Tống lão nói không sai đấy chứ!

Trang Tiệp lại do dự thì bị Tiểu Bình cướp lời, nói:

- Phương huynh, không phải tiểu đệ không tin, chỉ có điều tiểu đệ hoài nghi Độc đại phu, có khi nào hắn ám toán sư phụ của hắn không?

Trang Tiệp nghe vậy thì biến sắc, hắn vội kêu lên:

- Làm sao có thể như vậy?

Phương Tuyết Nghi cũng lên tiếng phụ hoạ:

- Đúng đấy! Dù lòng dạ Độc đại phu độc ác đến độ nào thì có lẻ cũng không thể hạ thủ với sư phụ của chính mình!

Tiêu Bình mĩm cười, nói:

- Điều đó chưa chắc, nếu một kẻ đã mê muội lương tâm thì chuyện gì hắn lại không làm được?

Nhập Vân đại sư hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Tiểu thí chủ, những chuyện như thế này nếu chưa điều tra chứng minh rõ ràng thì không thể nói bừa được.

Hoắc Minh Phong cũng lên tiếng:

- Chưởng môn đại sư, sợ rằng cách nghĩ của lão phu không giống đại sư rồi!

Nhập Vân đại sư hỏi:

- Bang chủ có cao kiến gì chăng?

Hoắc Minh Phong chậm rải nói:

- Lão phu cho rằng Kế Thông có thể làm những chuyện như vậy!

Nhập Vân đại sư chau mày, nói:

- Con người há có thể bát tuân nhân luân đại đạo? Bang chủ, lão nạp cho rằng Kế thí chủ không thể làm chuyện thương thiên bại lý như thế!

Tiểu Bình cười nhạt một tiếng rồi tiếp lời:

- Chưởng môn đại sư, nếu một kẻ bị danh lợi làm mờ lương tâm thì chuyện gì hắn cũng có thể làm được!

Tuy niên kỹ của nàng còn trẻ nhưng vì phụ mẫu ngộ phải cảnh bất thường nên cảm nhận của nàng về nhân tình thế thái cũng có chỗ khác thường. Bây giờ Nhập Vân đại sư nghe vậy thì bất giác sững sờ, hồi lâu sau lão mới nói:

- Nếu thật như vậy thì lão nạp vô cùng bi thương cho võ lâm đồng đạo!

Hoắc Minh Phong tiếp lời:

- Chưởng môn đại sư, băng dày ba tấc không phải vì lạnh một ngày, những năm qua, ngoài Nhập Phàm đại sư thì quý tự có rất ít người hành tẩu giang hồ, thái độ bế môn tự bảo vệ như vậy há chẳng phải tạo cơ hội tốt cho bọn tà ma ngoại đạo hành động sao? Bây giờ đại sư đau thương cho võ lâm đồng đạo cũng là lý số đương nhiên mà thôi!

Nhập Vân đại sư thở dài một hồi rồi nói:

- Bang chủ, bọn lão nạp vốn là đệ tử phật môn nên thanh quy giới luật luôn ràng buộc, khiến không dám vướng vào chuyện thị phi trên giang hồ cũng là chuyên bất đắc dĩ. Bang chủ chỉ trích như vậy thật khiến lão nạp phải khổ tâm trong thế tiến thoái lưỡng nan!

Hoắc Minh Phong cười ha hả một tràng rồi nói:

- Đến lúc nầy mà hình như đại sư vẫn chưa lãnh ngộ!

Nhập Vân đại sư nói:

- Không phải lão nạp chưa lãnh ngộ, chỉ có điều sự tình biến hoá quá nhanh khiến cho lão nạp cảm thấy xoay trở không kịp.

Âm Dương Thủ Cát Uy bỗng nhiên lên tiếng, nói:

- Đại sư, xưa nay Thiếu Lâm tự luôn là thái sơn bắc đẩu của võ lâm nói chung và cửu đại môn phái nói riêng. Những năm qua, tuy quý tự rất ít hỏi đến chuyện trong võ lâm nhưng vì có Kiếm Thần Trần đại hiệp nên giang hồ mới duy trì được cục diện bình an. Ngày nay, Trần đại hiệp đã quy tiên, truyền nhân của Trần đại hiệp là Phương lão đệ tuy võ công cao cường nhưng niên kỹ còn quá trẻ, vã lại, lấy lực một người mà chống chỏi với trường phong ba đầy nguy biến này thì quả thật là quá miễn cưởng. Vì thế, Cát Uy này cho rằng, hiện giờ chính là lúc mà đại sư nên xuất diện hiệu triệu võ lâm đồng đạo.

Nhập Vân đại sư nghe vậy thì bất giác rùng mình, lão thầm nghĩ:

- Quả nhiên phải như vậy rồi! Xem ra lão nạp không thể không xuất đầu lộ diện...

Lão đang suy nghĩ thì chợt nghe Trang Tiệp lớn tiếng nói:

- Nghe mấy lời của An huynh đệ này thì tại hạ chợt hiểu ra mọi sự, xin chư vị tiền bối tha tội cho Trang mỗ vi không thể lưu lại Thiếu Lâm tự được nữa!

Nói đoạn hắn đứng lên cung thủ hành lễ với Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình và nói tiếp:

- Tại hạ phải đi Lạc Dương khấu kiến ân sư. Sau khi điều tra rõ mọi chuyện thì tại hạ sẽ tiếp tục hành tẩu giang hồ, còn đại ân khai minh của An huynh đệ thì đành chờ ngày sau tương báo vậy!

Phương Tuyết Nghi chau mày như muốn nói điều gì nhưng chàng thấy Trang Tiệp đã xoay người cất bước nên đánh nói vói theo:

- Trang huynh đi đường bình an, xin lượng thứ tại hạ không tiễn.

Lời vừa dứt thì Trang Tiệp cũng đã đi khuất.

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói:

- Võ công của Chúc Cao Phong tuy không thể sánh với Kiếm Thần Trần đại hiệp nhưng y thuật của lão ta có thể xưng là thiên hạ đệ nhất. Nếu lão này có thể hạ sơn thì đó là đại phúc cho võ lâm đồng đạo!

Âm Dương Thủ Cát Uy tiếp lời:

- Không sai! Y đạo của Thiên Nam Quái Tẩu là bậc nhất trong thiên hạ, nếu lão ta hạ sơn thì tất sẽ có không ít sinh mang được cứu chửa.

Nhập Vân đại sư niệm một câu phạt hiệu rồi nói:

- Hoắc Bang chủ, lão nạp vừa nghĩ đến một chuyện nhưng chẳng biết Bang chủ có muốn hứa giúp hay không.

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên hỏi:

- Đại sư có chuyện gì cứ nói, nếu Hoắc mỗ có khả năng thì đương nhiên sẽ tận lực.

Nhập Vân đại sư, nói:

- Vì đối phó với Ngũ Đại ma chủ nên cửu đại môn phái chúng ta tự nhiên là nghĩa bất từ nan, nhưng lão nạp là đệ tử phật môn, không tiện làm nhiều chuyện sát sinh, vì vậy lão nạp rất mong bang chủ đứng ra chủ trì đại sự, nhưng nếu có chỗ nào cần dùng lão nạp thì nhất định lão nạp sẽ đem toàn lực ra hành sự...

Có lẻ Hoắc Minh Phong không ngờ Nhập Vân đại sư lại đem trách nhiệm của mình trút xuống đầu mình nên nhất thời lão tõ ra ngạc nhiên vô cùng.

Hồi lâu sau Bang chủ Cái Bang mới nói:

- Không được! Đại sư không muốn xuất diện nhưng các phái như Võ Đang, Hoa Sơn chắc gì cũng nghĩ như đại sư? Vã lại, Cái Bang tuy liệt vào cửu đại môn phái nhưng trong mắt của Võ Đang và Hoa Sơn thì Cái Bang chỉ là một bọn ăn mày khố rách áo ôm mà thôi. Bây giờ nếu Hoắc mỗ đứng ra chủ trì thì nhất định không đũ thành sự mà bại sự thì có dư!

Nhập Vân đại sư trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Bang chủ nói như vậy vốn là sự khiêm nhường nhưng lão nạp cũng biết Võ Đang và Hoa Sơn rất kiêu ngao, nếu chỉ có Bang chủ xuất diện chủ trì thì quả thật bọn họ khó có thể tuân hành.

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói:

- Đại sư hiểu như thế thì tốt rồi!

Nhập Vân đại sư nói tiếp:

- Lão nạp có một cách nhưng chẳng biết Bang chủ có đồng ý hay không?

- Cách thế nào?

Nhập Vân đại sư nói:

- Phương tiểu thí chủ sẽ đảm trách chức vị minh chủ, Bang chủ và lão nạp sẽ làm trợ thủ, Hoắc Bang chủ thấy thế nào?

Hoắc Minh Phong bật cười ha hả một tràng rồi nói:

- Tuyệt! Rất tuyệt! Lão phu cũng có ý này nhưng chưa nói ra là sợ đại sư không đồng ý mà thôi!

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì thất kinh biến sắc, chàng vội nói:

- Không được, vản bối xin làm trợ thủ cho nhị vị dù vào chỗ dầu sôi lửa bõng cũng bất từ nan, nhưng nếu bảo vản bối đứng ra chủ trì mọi chuyện thì ngàn làn không thể được!

Hoắc Minh Phong tiếp lời:

- Phương lão đệ, ngươi từ chối không được đâu!

Nhập Vân đại sư phụ hoạ thêm:

- Tiểu thí chủ là truyền nhân y bát của Kiếm Thần Trần đại hiệp nên đương nhiên là có trách nhiêm trong việc giáng ma hành đạo, bây giờ tiểu thí chủ đứng ra chủ trì đại sự thì há chẳng phải là cơ hội để thực hiện di chí của lệnh sư đó sao?

Phương Tuyết Nghi thẩn thờ một lúc rồi mới nói:

- Vản bối làm trợ thủ cho nhị vị, phụng mệnh mà hành sự thì cũng như vậy thôi!

Hoắc Minh Phong lắc đầu, nói:

- Khác nhiều lắm, khi lệnh sư còn tại thế, lão chỉ dựa vào sức mình mà có thể giáng phục Ngũ Đại ma chủ, bây giờ ngươi là truyền nhân y bát của Trần đại hiệp, nếu ngươi đứng ra chủ trì đại sư thì tình thế sẽ khác bọn lão phu nhiều. Do vay, lão đệ ngươi không cần nói thêm gì nữa.

Nhập Vân đại sư chấp tay hành lễ và nói:

- Không sai, nếu tiểu thí chủ có tâm giáng ma trừ đạo, kế thừa di nguyện chưa thành của lệnh sư thì không nên từ chối nữa!

Lúc nầy Tống Phù cũng lên tiếng, lão nói:

- Phương lão đệ, nếu ngươi muốn tạo phúc cho võ lâm đồng đạo thì đây là cơ hội tốt nhất đấy! Lão phu bất tài nhưng cũng nguyện theo lão đệ ngươi đến cùng, mong lão đệ ngươi suy nghĩ kỹ rồi quyết định.

Hoắc Minh Phong tiếp lời:

- Không sai, nếu lão đệ ngươi từ chối nữa là rõ ràng không đũ thành ý rồi!

Phương Tuyết Nghi rất cảm động, chàng thầm nghĩ:

- Bọn họ đã coi trọng ta như vậy, nếu ta không đồng ý thì nhất định là bọn họ sẽ không cam tâm chịu thôi!

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Ba vị đã coi trọng vản bối như thế, nếu vản bối tiếp tục từ chối thì khó tránh khỏi chuyện bất cập nhân tình!

Nhập Vân đại sư chấp tay, hỏi:

- Tiểu thí chủ đồng ý rồi chăng?

Hoắc Minh Phong cười lớn rồi nói:

- Lão đệ, ngươi nói được câu đó là đã tạo phúc cho võ lâm rồi đấy!

Tống Phù tiếp lời:

- Phương lão đệ, lời ngươi vừa nói là sự thật của đáy lòng đấy chứ?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chư vị tiền bối đã thương mến vản bối như thế, dù vản bối biết rằng năng lực của mình có hạn nhưng cũng nguyện xả thân vì đại cuộc võ lâm!

An Tiểu Bình vốn trầm mặc nãy giờ lúc nầy bỗng nhiên nàng phá lên cười khanh khách rồi nói:

- Phương huynh, thân phận của huynh hiện tại há chẳng phải là võ lâm minh chủ rồi sao?

Phương Tuyết Nghi vốn chỉ nghĩ đến trọng trách sau nầy chứ chưa nghĩ danh vọng, bây giờ nghe Tiểu Bình đề cập đến thì bất giác thất kinh, chàng thầm nghĩ:

- Đúng vậy! Tuy hiện tại không có danh nhưng lại có chức, chuyện này thật là khó xử đây!

Thì ra chàng chợt nghĩ, một khi mình trở thành võ lâm minh chủ rồi thì mọi hành động tất sẽ bị câu thúc rất nhiều, nếu chẳng có việc riêng gì thì không ít chuyện riêng cần làm, do vậy hành động của mình không thì tâm nguyện ban đầu khi mình nhập môn học võ sẽ chẳng bao giờ thực hiện được!

Nghĩ đến đây thì bất giác chàng nhìn qua Nhập Vân đại sư và nói:

- Chưởng môn đại sư, vản bối có một chuyện không thể không nói rõ trước!

Nhập Vân đại sư hơi lo lắng nhưng lão vẫn trấn định tinh thần và hỏi:

- Không lẻ tiểu thí chủ định thay đổi quyết định!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không phải, vản bối muốn làm xong những chuyên riêng rồi mới toàn tâm toàn ý đối phó với Ngũ Ma được!

Nhập Vân đại sư nói:

- Tiểu thí chủ còn chuyện gì cần làm? Chẳng hay lão nạp có thể trợ giúp được không?

Phương Tuyết Nghi gượng cười, nói:

- Không dám phiền đại sư.

Vì chàng không muốn cho người khác biết chuyện giữa phụ thân mình và đại bá phụ nên đành từ chối hảo ý của Nhập Vân đại sư.

Hoắc Minh Phong nhìn Tuyết Nghi một lúc rồi nói:

- Lão đệ, nếu ngươi tin lão ăn mày này thì ta đồng ý giúp ngươi giải quyết ổn thoả chuyên riêng trước!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đa tạ hảo ý của lão tiền bối, đây là chuyên riêng của vản bối nên không dám phiền chư lão tiền bối!

Tuy nói thế nhưng bỗng nhiên chàng nhìn qua An Tiểu Bình và Tống Phù rồi nói tiếp:

- Vản bối chỉ muốn nhờ Tống lão và An huynh đệ trợ giúp, chẳng hay ý của đại sư và Bang chủ thế nào?

Nhập Vân đại sư trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tiểu thí chủ đã quyết định như vậy thì đương nhiên bọn lão nạp phải tôn trọng ý của tiểu thí chủ thôi!

Hoắc Minh Phong tiếp lời:

- Lão đệ, nếu ngươi muốn tìm một nhân vật nào đó thì ta dám bảo rằng không nơi nào hiệu quả bằng Cái Bang! Đệ tử bản bang rải khắp thiên hạ, chỉ cần lão đệ ngươi nói một câu thì nhất định bản bang sẽ giúp ngươi tìm được kè cần tìm!

Phương Tuyết Nghi cũng chợt ngộ ra điều nầy, chàng thầm nghĩ:

- Không sai, đệ tử Cái Bang ở khắp thiên hạ, nếu được bọn họ trợ giúp thì không chừng sẽ mau chóng điều tra được tung tích của mẫu thân ta.

Nghĩ đến đây thì chàng trầm ngâm rất lâu mà không nói gì. Bọn Hoắc Minh Phong đều giương mắt nhìn chàng, bởi lẽ sự trả lời của chàng lúc nầy có quan hệ rất lớn đến thịnh suy của võ lâm chánh đạo.

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lúc rồi mới ngẫng đầu nhìn quần hào và chậm rải nói:

- Vản bối xin đa tạ trước thịnh tình của Bang chủ!

Hoắc Minh Phong mừng rỡ nhãy dựng lên như trẻ con, lão vội hỏi lại:

- Lão đệ ngươi đồng ý rồi phải không?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đệ tử của Bang chủ ở khắp thiên hạ nên có thể giúp ích cho chuyện của vản bối rất nhiều, vì thế vản bối xin đa tạ trước ân đức trợ giúp của Bang chủ vậy!

Hoắc Minh Phong nói:

- Lão đệ ngươi cứ nói ra người cần tìm, lão phu sẽ phái đệ tử bản bang đi ngay!

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Ngươi cần tìm... Chính là gia mẫu.

Hoắc Minh Phong kêu lên:

- Phương phu nhân à? Lão đệ có thể cho biết bà ta đang ở phương nào không?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Chuyện này thì quả thật là vản bối không biết rồi! Chỉ biết là gia mẫu thấu rõ hồng trần nên đã xuống tóc quy y ẩn mình chốn am không mà thôi!

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói:

- Tiểu thí chủ, lệnh đường đã xuống tóc quy y phật môn, không màng thế sự, chuyên tâm tu hành thì có lẻ thí chủ cũng không nên quấy rầy bà ta nữa.

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Đại sư còn chưa biết đấy thôi, tuy gia mẫu đã quy y phật tỗ nhưng vản bối không thể làm bổn phận của kẻ vi tử! Huống hồ... Ôi...

Chàng buông tiếng thở dài rồi trầm tư mặc lự.

Nhập Vân đại sư nói tiếp:

- Tiểu thí chủ còn có điều gì không tiện nói ra với bọn lão nạp chăng?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Theo ân sư cho biết thì hình như cái chết của tiên phu có vẻ bất minh, vì thế vản bối cần phải tìm gia mẫu để hỏi cho rõ!

Nhập Vân đại sư niệm một câu phát hiệu rồi nói:

- Thì ra là như vậy!

Hoắc Minh Phong tiếp lời:

- Lão đệ, lệnh tôn cũng là người trong võ lâm chăng?

Phương Tuyết Nghi đáp:

- Có thể gọi là như vậy! Nhưng gia phụ quy tiên rất sớm, không có tên tuổi gì trong võ lâm, dù có nói ra thì sợ rằng lão tiền bối cũng không biết.

Hoắc Minh Phong nói:

- Chưa chắc, chẳng phải lão phu đã quen biết với bá phụ Phương Thiên Thành của lão đệ ngươi đó sao?

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Gia phụ là Phương Thiên Quan, Bang chủ có biết không?

Hoắc Minh Phong hỏi lại:

- Phương Thiên Quan à?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Có lẻ Bang chủ không biết rồi!

Chợt nghe Hoắc Minh Phong phá lên cười ha hả rồi nói:

- Ai nói thế? Phương Thiên Quan lão đệ là chỗ tâm giao của lão ăn mày ta đấy!

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại:

- Thật thế không?

Hoắc Minh Phong nói:

- Lẻ nào khiếu hoá ta nói dối với ngươi? Lão đệ, xem ra lệnh đường - Phương phu nhân cũng không phải là người ngoài rồi, chuyện này lão phu nhất định sẽ giúp ngươi hoàn thành!

Phương Tuyết Nghi nhìn Hoắc Minh Phong đến sững sờ, chàng nói:

- Bang chủ cũng biết gia mẫu à?

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói:

- Đương nhiên!

Lão quay sang nói tiếp với Thôi Đại Công:

- Thôi huynh, chẳng phải muội tử của phân đường chủ phân đường Kim Lăng của bản bang là Giang Nam Thần Trượng - Diệp huynh đệ đã gã cho Phương Thiên Quan đó sao?

Thôi Đại Công vỗ tay đánh đét rồi kêu lên:

- Không sai, nếu Bang chủ không nhắc đến thì tiểu huynh quên chuyện này rồi.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc thầm nghĩ:

- Thì ra mẫu thân của ta là em của phân đường chủ phân đường Kim Lăng của Cái Bang, tại sao

xưa nay không nghe bá mẫu nói với ta chuyện này nhĩ?

Đang lúc mãi suy nghĩ thì chàng nghe Hoắc Minh Phong nói tiếp:

- Lão đệ, chuyện tìm lệnh đường cứ giao cho lão phu là được.

Phương Tuyết Nghi vội cung thủ hành lễ và nói:

- Đa tạ Bang chủ!

Lúc nầy Tống Phù lên tiếng nói với Nhập Vân đại sư:

- Chưởng môn đại sư, lâu nay Trịnh Đại Cương trong Trung Châu Tam Hiệp có từng đến quý tự không?

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói:

- Lão nạp không rõ chuyện này lắm!

Nhập Vân đại sư nói điều nầy là sự thật, bởi lẻ Trịnh Đại Cương có đến Thiếu Lâm tự thì cũng khó có thể gặp được Nhập Vân đại sư với tư cách là Chưởng môn.

Tống Phù nói:

- Đại sư có thể hỏi tăng nhân của quý tự về chuyện này không?

Nhập Vân đại sư hỏi lại:

- Tống thí chủ muốn tìm Trịnh đại hiệp à?

Tống Phù nói:

- Không phải lão phu mà là Phương lão đệ cần tìm?

Nhập Vân đại sư nói:

- Đã vậy thì lão nạp sẽ gọi người vào hỏi ngay...

Lời chưa dứt thì vị Chưởng môn Thiếu Lâm vỗ tay ba tiếng, lập tức có một hòa thượng từ ngoài tịnh thất vội vàng chạy vào.

Nhập Vân đại sư dặn dò hòa thượng này mấy câu, thế là hắn nhanh chóng rời tịnh thất.

Một lát sau thì thấy Nhập Chân đại sư bước vào.

Nhập Vân đại sư trầm giọng nói:

- Nhập Chân sư đệ, lâu nay Trịnh Đại Cương trong Trung Châu Tam Hiệp có đến bổn tự không?

Nhập Chân đại sư cung kính đáp:

- Trịnh thí chủ có đến bổn tự một lần!

Nhập Vân chau mày hỏi:

- Thế tại sao các ngươi không bẩm báo với bản toà?

Nhập Chân ấp úng nói:

- Chuyện này... Tiểu đệ tưởng Chưởng môn không quen biết Trịnh đại hiệp nên không dám làm kinh động Chưởng môn sư huynh!

Dường như Nhập Vân biết mình nhất thời nóng nảy trách nhầm Nhập Chân nên thở dài một hồi rồi nói:

- Sư đệ, bản toà và Trịnh đại hiệp không quen biết thật, chỉ có điều Phương tiểu thí chủ đây đang muốn tìm Trịnh đại hiệp...

Nhập Chân thở phào một hồi và nói:

- Thì ra là như vậy! Chưởng môn sư huynh có cần mời Trịnh thí chủ đến bổn tự không?

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên hỏi:

- Sư đệ biết Trịnh thí chủ đang ở đâu à?

Nhập Chân đại sư nói:

- Tiểu đệ không biết nhưng có thể phái người ra ngoài dò hỏi. Trung Châu Tam Hiệp là những nhân vật có danh vọng trong võ lâm nên tất sẽ tìm được!

Nhập Vân đại sư gật đầu, nói:

- Không sai, phiền sư đệ vất vả một chuyến vậy!

Nhập Chân đại sư chấp tay hành lễ rồi định quay bước thì bỗng nhiên nghe Âm Dương Thủ Cát Uy cười nhạt một tiếng và nói:

- Đại sư hãy khoan đi đã!

Nhập Chân đại sư ngạc nhiên quay lại, hỏi:

- Thí chủ gọi lão nạp chăng?

Cát Uy nói:

- Không sai!

Nhập Chân chau mày hỏi:

- Thí chủ có điều chi chỉ giáo?

Cát Uy thản nhiên nói:

- Đại sư không cần phí tâm tìm Trịnh Đại Cương!

Nhập Chân đại sư hơi biến sắc, lão nói:

- Thế nào? Thí chủ cho rằng lão nạp không tìm được Trịnh thí chủ chăng?

Cát Uy vẫn giọng thâm trầm nói:

-Không phải thế, vì thân phận của Trịnh Đại Cương hiện tại là người của Thiên Ma Nữ, sợ rằng đại sư phái tăng lữ toàn tự cũng khó tìm được hắn!

Nhập Chân đại sư ngạc nhiên nói:

- Có chuyện thế sao? Lão nạp không tin!

Cát Uy nói:

- Đại sư, chẳng hay lúc Trịnh Đại Cương đến quý tự, đại sư có gặp hắn không?

Nhập Chân đại sư lắc đầu, nói:

- Lão nạp chưa được gặp!

Cát Uy nói:

- Vậy thì đúng rồi, nếu đại sư hỏi người tiếp Trịnh Đại Cương thì tất sẽ hiểu được ý của Cát mỗ!

Nhập Chân đại sư bán tín bán nghi, lão liếc nhìn qua Nhập Vân đại sư rồi nói với Cát Uy:

- Cát thí chủ, theo ý kiến của thí chủ thì bỗn tự không cần phải người đi tìm Trịnh thí chủ phải không?

Cát Uy gật đầu, nói:

- Đúng vậy!

Nhập Vân đại sư tiếp lời:

- Cát thí chủ, Phương tiểu thí chủ đang nóng lòng muốn gặp Trịnh thí chủ, nếu bỗn tự không phái người đi tìm thì Trịnh thí chủ làm sao có thể gặp Phương tiểu thí chủ?

Cát Uy nói:

- Chưởng môn đại sư, Cát mỗ cho rằng chuyện này không cần nôn nóng nhất thời.

Nhập Vân đại sư quay sang hỏi Tống Phù:

- Tống thí chủ thấy thế nào?

Thì ra chuyện này do Tống Phù đưa ra nên đương nhiên phải chờ sự quyết định của lão.

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Chưởng môn đại sư, cái gọi là chuyện riêng của Phương lão đệ, thực ra chỉ có hai chuyện mà thôi. Thứ nhất là tìm mẫu thân của hắn, thứ hai là tìm tung tích của Trung Châu Tam Hiệp. Chuyện tìm Phương phu nhân đã có Hoắc Bang chủ gánh vác, còn chuyện tìm Trung Châu Tam Hiệp, e rằng phải phiền đại sư thôi.

Nhập Vân đại sư nói:

- Lão nạp vốn đã đồng ý chuyện tìm Trung Châu Tam Hiệp, nhưng Cát thí chủ lại nói không cần, rốt cuộc phải thế nào đây? Lão nạp thật khó xử quá!

Phương Tuyết Nghi lên tiếng:

- Chưởng môn đại sư, nếu chuyện này quả nhiên như Cát lão nói thì nhất thời không cần vội vàng!

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên hỏi lại:

- Ý tiểu thí chủ muốn nói là trước mặt không cần phái người đi tìm Trịnh thí chủ chăng?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Đúng vậy!

Nhập Vân quay sang nói với Nhập Chân:

- Sư đệ, không cần phái người đi tìm Trịnh thí chủ nữa! Nhưng nếu Trịnh thí chủ tái đáo Thiếu Lâm tự thì các ngươi đừng quên thông báo cho bản toà biết đấy nhé!

Nhập Chân đại sư chấp tay hành lễ và nói:

- Tiểu đệ tuân mệnh!

Nói đoạn lão quay người cất bước ra khỏi tịnh thất ngay!

Lúc nầy Hoắc Minh Phong đã bảo Ông Côn Luân viết một bức thư chuyển cho đệ tử Cái Bang ở dưới chân Tung Sơn rồi dùng bồ câu đưa thư thông báo cho phân đường Kim Lăng tìm bào muội của Diệp Đường chủ là Diệp Thế Phương. Khi Ông Côn Luân quay trở lại tịnh thất thì chuyện riêng của Phương Tuyết Nghi xem như đã giải quyết dược một phần.

Nhập Vân đại sư trở lại vấn đề chính, lão đề nghị Phương Tuyết Nghi thảo một phong thư rồi ký tên đầu tiên, sau đó quần hùng cùng ký tên vào. Phong thư này sẽ gửi cho Võ Đang, Hoa Sơn và các môn phái thuộc võ lâm cửu đại môn phái, nội dung thư nói rõ chuyện Ngũ Đại Ma Chủ đã tái xuất võ lâm và có dã tâm độc bá giang hồ, diệt trừ cửu đại môn phái mà Thiếu Lâm tự là nơi khởi chiện trước tiên. Cuối thư là lời thỉnh cầu Chưởng môn các đại môn phái đến Tung Sơn tụ hội vào trung tuần tháng sau để cùng thương nghị kế sách đối phó Ngũ Đại ma chủ.

Thủ thư được thảo xong thì trời cũng vừa sáng.

Nhập Vân đại sư tận tay giao phong thư cho đệ tử chuyên phần kinh kệ sao ra bảy bức rồi tuyển chọn bảy cao tăng hàng chữ Pháp chuyễn thư đến tổng đàn của các đại môn phái.

Bọn Phương Tuyết Nghi cũng ở lại Thiếu Lâm tự chờ cuộc tụ hội với Chưởng môn của cửu đại môn phái vào hai tháng sau.

Trong thời gian này, người cảm thấy bất tiện nhất là An Tiểu Bình. Với thân phận là nữ nhi mà nàng lại ở trong Thiếu Lâm tự lâu ngày như thế thì quả thật là chuyện xưa nay chưa từng có. Cũng may là Phương Tuyết Nghi rất quan tâm chiếu cố chu toàn mọi chuyện lớn nhỏ, lại thêm Tống Phù là nhân vật rất tế nhị nên cũng thường xuyên ở bên cạnh giúp đở nàng, nhờ thế mà các hòa thượng Thiếu Lâm tự vẫn chưa phát hiện được gì.

Hôm nầy là đúng một tháng lẻ ba ngày mà bọn Phương Tuyết Nghi lưu lại Thiếu Lâm tự, sau giờ ngọ thì An Tiểu Bình kéo Phương Tuyết Nghi lên đỉnh Thái Thất thăm một tổ chim do nàng phát hiện trước đó.

Nguyên những ngày qua do nhàn cư vô sự nên cứ cách hai ngày là bọn họ lại lên đỉnh Thái Thất một lần.

An Tiểu Bình vốn hồn nhiên thích vui đùa nên nàng thường chạy lang thang khắp đỉnh núi. Vì thế mà nàng phát hiện nơi này có một loại chim nhỏ lông màu tím thường làm tổ trong các hóc đá và chính những tổ chim này đã tạo cho nàng một ít niềm vui trong khung cảnh sớm kinh chiều kệ đến não nuột của Thiếu Lâm tự.

Phương Tuyết Nghi chỉ hơn Tiểu Bình vài tuổi nên tính hiếu động cũng chẳng kém nàng, vì thế mà nghe nàng nói đi là chàng không cần suy nghĩ mà đồng ý đi ngay. Hai người hồn nhiên nắm tay nhau cùng phóng một mạch lên đỉnh Thái Thất.

Nhưng lần nầy, khi vừa đến đỉnh núi thì bỗng nhiên hai người phát hiện có vẻ khác thường.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy trên đỉnh Thái Thất dường như có ai đó vừa đi qua, và cho đến lúc An Tiểu Bình đến thăm tổ chim của nàng thì nghi vấn của hai người đã trở thành sự thật.

Nguyên trong tổ vẫn còn ba trứng chim như trước nhưng bên trên lại có một mãnh giấy trắng. Chim có thể đẻ ra trứng nhưng quyết không thể đẻ ra giấy, vì thế mà nhất thời Tuyết Nghi và Tiểu Bình

Đều cả kinh thất sắc.

Phương Tuyết Nghi vội kéo An Tiểu Bình vào một hóc núi với dụng ý là rình xem có nhân vật nào xuất hiện hay không. Nhưng hai người vừa bước vào hóc núi thì bất giác sững người đứng trơ ra như hai pho tương.

Thì ra hóc núi này không sâu lắm nên hai người vừa bước vào thì phát hiện ngay bên trong có một người đang nằm. Đó là một lão nhân đầu bù tóc rối, y phục tả tơi và dường như đang ngủ say. Tuy An Tiểu Bình rất gan dạ nhưng bất ngờ phát hiện một quái nhân trong hoàn cảnh thế nầy thì nhất thời nàng không khỏi buột miệng kêu thành tiếng. Chính tiếng kêu thất thanh này đã làm cho quái nhân kia tĩnh trở lại. Lão ho khù khụ mấy tiếng rồi từ từ ngồi dậy, sau khi nhìn thấy Tuyết Nghi và Tiểu Bình thì lão lại nằm xuống mà không nói một lời hoặc có phản ứng gì. Hành động quái dị của lão nhân này khiến cho Tuyết Nghi cảm thấy kỳ quặc vô cùng, chàng thầm nghĩ:

- Lão này sao lại trầm tỉnh thế nhĩ? Đã trông thấy bọn ta mà tại sao lão chẳng có phản ứng gì?

Vừa nghĩ đến đây thì chàng đã nghe An Tiểu Bình cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Này, lão là ai vậy? Tại sao lại chạy đến đây nằm ngủ?

Lão nhân chỉ hơi chau mày và "hừ" một tiếng rồi thôi. Dường như lão lười biếng ngồi dậy nên vẫn cứ nằm mà mở mắt nhìn chầm chầm bọn Phương Tuyết Nghi.

An Tiểu Bình có vẻ bị cái nhìn của quái nhân làm cho khiếp sợ nên vội lui lại rồi lớn tiếng hỏi?

- Tại sao lão không nói? Không lẻ lão bị câm?

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi để ý đến một chuyện, thì ra chàng phát hiện bên người quái nhân còn có một thanh kiếm, nhìn võ kiếm mà đoán thì thanh kiếm này tất phải là một loại lợi khí có tiếng từ thời trước. Vì thế, chàng nghĩ rằng người mang thanh bảo kiếm quý giá thế nầy tất phải là nhân vật có danh vọng trong võ lâm. Khi An Tiểu Bình vừa dứt lời thì chàng vội nói:

- Hiền đệ không được vô lễ!

Rồi cung thủ hành lễ nói với quái nhân:

- Lão tiền bối, vản bối là Phương Tuyết Nghi xin tham kiến!

Quái nhân chớp chớp song mục rồi lạnh lùng khai khẩu:

- Nha đầu nầy là gì của ngươi? Nếu kẻ nào lấy phải hạng phụ nhân hung bạo thế nầy làm thê tử thì thật là xúi quẩy một đời!

Vừa khai khẩu lão ta đã nói những lời như thế khiến cho Tiểu Bình vừa tức vừa thẹn, hai gò má bất giác đỏ hồng, một lúc lâu nàng vẫn không dám ngẫng đầu lên. Nhưng Phương Tuyết Nghi lại kinh ngạc chuyện khác, chàng không ngờ hơn tháng qua Chưởng môn Thiếu Lâm và Bang chủ Cái Bang cũng không khám phá ra được thân phận thật sự của Tiểu Bình, thế mà quái lão nhân này vừa nhìn đã biết ngay nàng là nữ giả nam. Điều nầy đủ cho thấy nhãn lực của quái lão nhân bất phàm như thế nào rồi.

Tuy trong lòng rất kinh ngạc nhưng Phương Tuyết Nghi vấn giữ vẻ bình tỉnh bên ngoài, chàng nói:

- Vị An cô nương này không phải là...

Chàng định nói nàng không phải là thê tử của mình nhưng vì trông thấy sự thẹn thùng của Tiểu Bình nên chàng vội dừng lại.

Quái lão nhân cười ha hả rồi nói:

- An cô nương à? Chẳng phải cô ta là thê tử của tiểu tử ngươi sao?

Phương Tuyết Nghi vội nói:

- Không phải...

Bỗng nhiên chàng cảm thấy lão nhân này rất kỳ quái, tại sao lão ta lại hỏi chuyện của người khác một cách hứng thú như vậy? Vã lại, không những An Tiểu Bình cảm thấy khó chịu khi nghe loại chuyện này mà bản thân chàng cũng cảm thấy ngài ngại. Nhưng quái lão nhân căn bản không phát hiện được sự bất an của Tuyết Nghi, lão chớp chớp song mục rồi cất tiếng hỏi:

- Các ngươi đến đây làm gì? Có phải các ngươi cho rằng nơi này không có người nên kéo nhau đến đây để...

Phương Tuyết Nghi biết nếu để lão nói tiếp thì tất sẽ là những lời khó nghe nên chàng vội trầm giọng nói:

- Lão tiền bối...

Song mục của quái lão nhân chợt giương lên, hàn quang xạ ra lấp lánh, lão hừ một tiếng rồi hỏi:

- Chuyện gì?

Quái lão nhân phá lên cười rồi nói:

- Cái gì? Các ngươi thường đến nơi này à?

- Không sai!

- Nói vậy có nghĩa là lão phu đến đây sau các ngươi?

- Điều đó còn phải hỏi lão tiền bối đã đến đây từ khi nào?

- Tiểu tử, ngươi tưởng lão phu là khách lạ mới đến đỉnh Thái Thất này chăng?

- Lẻ nào không phải như vậy?

- Đương nhiên là không phải rồi!

An Tiểu Bình vốn đang e thẹn cúi đầu không dám nói nhưng lúc nầy nghe quái lão nhân nói dường như lão thường đến đỉnh Thái Thất này thì nàng không nhịn được nên tiếp lời:

- Thế tại sao những ngày trước không thấy bóng dáng lão?

Quái lão nhân mĩm cười, nói:

- Các ngươi không thấy lão phu không có nghĩa là lão phu không thường ở tuyệt đỉnh Thái Thất này!

An Tiểu Bình nói tiếp:

- Vậy những ngày gần đây lão ở đâu?

Quái lão nhân chậm rải nói:

- Lão phu rời Thái Thất đã gần nữa năm và mới trở về tối hôm qua nên các ngươi không biết cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Thì ra lão tiền bối hạ sơn vân du bên ngoài?

Quái lão nhân nói:

- Ai bảo lão phu vân du? Các ngươi trẻ tuổi như thế nên suốt ngày chỉ biết vui đùa chứ lão phu đâu có thời gian nhàn hạ như các ngươi! Vừa qua, lão phu hạ sơn là đi tìm một vật quý giá ít thấy trong thế gian.

Lão đưa tay gải gải đầu tóc như tỗ quạ rồi nói tiếp:

- Hoàng thiên cũng không phụ người khổ tâm, cuối cùng thì cũng cho lão phu tìm được.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy tính cách của quái lão nhân này rất thú vị, tuy niên kỹ đã cao nhưng lời nói và cử chỉ của lão rất hồn nhiên như trẻ con. Vì thế chàng liền mĩm cười, nói:

- Lão tiền bối tìm được bảo vật gì vậy?

Lời đã ra khỏi miệng thì chàng mới cảm thấy bất ổn. Thử nghĩ, ngay cả danh tánh mà đối phương cũng không muốn cho biết thì làm sao có thể cho người khác biết bảo vật vừa tìm được? Nhưng không ngờ lão nhân lại phá lên cười ha hả một tràng rồi nói:

- Bảo vật đó à? Nói ra sợ rằng không đáng để cười!

An Tiểu Bình ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Sao lại nói thế nhĩ? Đã là kỳ trân bảo vật thì tại sao lại nói ra không đáng để cười?

Nghĩ đoạn nàng buột miệng nói:

- Lão tiền bối nói thế khiến vản bối không hiểu gì cả!

Quái lão nhân mĩm cười hỏi lại:

- Tại sao? Cô nương cho rằng lão phu nói sai chăng?

An Tiểu Bình nói:

- Không phải vậy, vản bối nghĩ rằng phàm đã là kỳ trân dị vật của thế gian thì tất không thể không đáng để cười, nếu không sao gọi là bảo vật?

Quái lão nhân gật gật chiếc đầu to quá và nói:

- Có lý! Có lý! Nhưng bên trong còn có điểm quan trọng mà cô nương không để ý đó thôi!

- Điểm quan trọng thế nào?

- Thị hiếu của con người không giống nhau nên vật mà lão phu cho rằng đó là kỳ trân bảo vật của thế gian thì trong mắt người khác nó chẳng đáng để cười. Cô nương hiểu rồi chứ?

- Nhưng chẳng hay vật mà lão tiền bối yêu thích là thứ gì vậy?

- Là một loại chim kỳ lạ!

An Tiểu Bình nghe vậy thì bất giác thầm nghĩ:

- Đúng rồi! Xem ra mãnh giấy trong tỗ chim kia là do lão ta bõ vào chứ không ai khác!

Nàng đang nghĩ thì đã nghe quái lão nhân nói tiếp:

- Lão phu có một chuyện muốn nói nhưng trước tiên phải cám ơn hai ngươi.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Bọn ta và lão xưa nay không hề quen biết, bây giờ bỗng nhiên lão cám ơn bọn ta là sao?

Nghĩ đoạn chàng bật cười và hỏi:

- Chẳng hay lão tiền bối muốn nói đến chuyện gì vậy?

Quái lão nhân cười hì hì, nói:

- Lão phu có nuôi một đôi kim tước dị chủng trên đỉnh Thái Thất này, lần nầy trở về thì phát hiện có người chăm sóc cho tổ của chúng, việc này có lẻ là do các ngươi thực hiện chứ không ai khác.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Thì ra đôi chim đó là do lão tiền bối nuôi dưỡng?

Quái lão nhân nói:

- Không sai! Các ngươi đừng xem thường đôi kim tước đó, vì nuôi dưỡng bọn chúng mà lão phu đã phí không ít tâm huyết đấy!

Thực ra, lão ta không nói thì Tuyết Nghi và Tiểu Bình cũng có thể nghĩ đến điều này. Bởi lẻ nuôi dưỡng loại kim tước này trên tuyệt đỉnh Thái Thất quả nhiên là chuyện không dễ. Do vậy, An Tiểu Bình liền mĩm cười, nói:

- Lão tiền bối, vản bối đã sớm đoán đôi kim tước nầy là vật hữu chủ!

Quái nhân hỏi lại:

- Cô nương đã sớm đoán được như thế à?

Hỏi thế nhưng lão không chờ Tiểu Bình trả lời mà nói tiếp:

- Có lẻ cô nương rất thích đôi kim tước này phải không?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Đúng vậy! Vản bối rất thích.

- Nếu lão phu hứa tặng cho cô nương thì cô nương có đồng ý thu nhận không?

- Lão nói thật đấy chứ?

- Tất nhiên! Lẻ nào lão phu lại nói chơi với tiểu cô nương? Nhưng...

- Lão có điều kiện gì chăng?

- Không sai! Cô nương thông minh lắm! Thế nầy nhé, cô nương có trông thấy ba trứng chim trong tổ không?

- Vản bối có thấy!

- Vậy thì chờ sau khi ba trứng chim đó nở xong thì cô nương có thể mang đôi kim tước đi.

An Tiểu Bình tưỡng lão ta sẽ đưa ra điều kiện khó khăn nên trong lòng cảm thấy bất an nhưng khi nàng nghe lão nói điều kiện đơn giản như thế thì bất giác vui mừng vỗ tay reo lên:

- Điều đó là đương nhiên.

Phương Tuyết Nghi lại thầm nghĩ:

- Lão ta phải phí nhiều tâm huyết mới nuôi dưỡng được đôi kim tước kia. Không lẻ bây giờ lão đã tìm được bảo vật nên không yêu thích chúng nữa?

Nghĩ đoạn chàng buột miệng hỏi:

- Chẳng hay vì sao lão tiên bối lại có nhã ý tặng đôi kim tước cho An cô nương vậy?

Quái lão nhân cười ha hả một tràng rồi nói:

- Vì lão phu đã tìm được báu vật cực hiếm trong thế gian!

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Quả nhiên ta đoán không sai! Xem ra lão này cũng không thoát khỏi ý niệm có mới nới cũ.

Ý nghĩ chưa dứt thì đã nghe quái lão nhân nói tiếp:

- Các ngươi đã trông thấy báu vật lão phu vừa tìm được mà không biết sao?

Tuyết Nghi và Tiểu Bình bất giác kinh ngạc không ít, bởi lẻ từ sớm đến giờ bọn họ có trông thấy vật gì khả dĩ gọi là báu vật đâu? Có chăng chỉ là thanh trường kiếm này có vẻ như cổ kiếm nhưng không phải là vật hiếm thấy trong võ lâm, vậy thì đâu thể gọi là kỳ trân dị vật hy hữu?

Phương Tuyết Nghi ngơ ngẩn một lúc lạu rồi buột miệng hỏi:

- Bọn vản bối kiến văn nông cạn, nhất thời không nhận ra được bảo vật của tiền bối, xin tiền bối hạ cố chỉ giáo cho.

Quái lão nhân cười ha hả một tràng rồi nói:

- Các ngươi thật là có mắt như mù! Bảo vật mà lão phu phải mất sáu tháng mới tìm được chính là ba trứng chim trong tổ đấy!

Tuyết Nghi và Tiểu Bình nghe vậy thì vừa cảm thấy kỳ quặc vừa cảm thấy khó hiểu, bởi lẻ hai ngày trước khi phát hiện ra tổ chim này thì Tiểu Bình đã thấy trong tổ có ba trứng chim rồi. Trong khi đó, lão nhân này nói là vừa trở về từ tối hôm qua và cũng nói ba trứng chim đó là bảo vật vừa tìm được, như vậy nghĩa là sao?

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói:

- Kỳ quái! Thật là kỳ quái!

An Tiểu Bình cũng định lên tiếng thì đã nghe quái lão nhân nói:

- Không sai! Rất là kỳ quái, nhưng nếu các ngươi hiểu được đạo lý bên trong thì chẳng có gì kỳ quái cả!

An Tiểu Bình liền nói:

- Vậy xin lão tiền bối cho thỉnh giáo đó là đạo lý gì vậy?

Quái lão nhân nói:

- Vì các ngươi có mắt mà như mù, không chịu quan sát kỹ ba trứng chim đó thôi!

An Tiểu Bình ngạc nhiên nói:

- Vản bối đã thấy ba trứng chim đó từ hai ngày trước, hôm nay cũng vậy, đâu có gì là khác lạ đâu?

Quái lão nhân nói:

- Đương nhiên là có! Ba trứng chim mà cô nương thấy hôm trước đã vào bụng lão phu rồi, còn ba trứng chim hiện tại là do lão phu vừa mang về tối qua đấy!

Tuyết Nghi và Tiểu Bình vừa nghe vậy thì cảm thấy tựa như từ trên trời rơi xuống nhưng thực ra lý do bên trong rất đơn giản. Nguyên khi phát hiện trong tổ chim có mãnh giấy trắng thì cả hai đều kinh ngạc, nhất thời bọn họ không quan sát kỹ ba trứng chim trong tổ. Ba trứng chim hiện tại có màu sắc và kích cở giống như trứng chim kim tước nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện nó có độ dài hơn trứng kim tước một chút và màu lấm chấm trên trứng cũng nhạt hơn.

Sau một hồi im lặng thì Phương Tuyết Nghi lên tiếng:

- Nếu đúng như lời lão tiền bối nói thì quả thật ba trứng chim này rất giống trứng của kim tước!

Quái lão nhân cười khà khà, nói:

- Đương nhiên! Nếu không thì lão phu đâu phí tâm huyết nuôi đôi kim tước này làm gì và cũng đâu dám bỏ bảo vật vào tổ của chúng?

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Lão tiền bối, chẳng hay ba trứng chim đó sẽ nở ra loại chim gì vậy?

Quái lão nhân không không trả lời mà hỏi lại:

- Cô nương, trứng chim đó rất nhỏ phải không?

- Đúng thế! Nhỏ như trứng kim tước!

- Nhưng lão phu nói ra sợ rằng cô nương không tin.

- Tại sao?

- Vì... Ba trứng chim này tuy rất nhỏ nhưng sẽ nở ra một loại không nhỏ!

- Nhưng rốt cuộc đó là loại chim gì?

- Hạc!

An Tiểu Bình ngẫn người, nàng hỏi tiếp:

-Thiên hạc chăng?

Quái lão nhân cười hì hì rồi nói:

- Không sai!

An Tiểu Bình quay sang hỏi Tuyết Nghi:

- Phương đại ca đã từng trông thấy trung thiên hạc chưa?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Chưa!

Quái lão nhân tròn xoe song mục, lão quát hỏi:

- Không kỳ lạ à? Trong đời nha đầu ngươi thấy thiên hạc được mấy lần vậy?

Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Vản bối đã thấy rất nhiều lần, có lẻ không dưới năm lần một ngày.

Quái lão nhân ngẫn người ra như pho tượng, lão nói:

- Lẻ nào cô nương từng nuôi dưỡng thiên hạc?

Tiểu Bình nói:

- Đúng vậy!

Quái lão nhân lạnh lùng nói:

-Lão phu không tin.

Phương Tuyết Nghi nghe hai người đối đáp thì cười thầm trong bụng, chàng nghĩ:

- Xem ra lão nhân này đã mắc lừa An hiền đệ rồi.

Nghĩ đoạn chàng định lên tiếng thì đã nghe An Tiểu Bình phá ra cười khanh khách rồi nói:

- Tin hay không là tuỳ lão vậy!

Quái lão nhân trầm ngâm một lát rồi nói:

- Cô nương, lão phu có một chuyện muốn thĩnh giáo.

Tiểu Bình liền hỏi:

- Chuyện gì?

- Cô nương từng thấy thiên hạc sinh sản thế nào chưa?

- Không những một mà đã thấy rất nhiều lần!

- Lão phu nghe nói thiên hạc không thể tự ấp trứng, chẳng hay chuyện đó có thật không?

-Đương nhiên là thật, nếu không thì gia phụ hà tất phải nuôi thêm tiên hạc cho chúng ấp thay?

Lời đã nói ra thì nàng mới phát hiện mình lỡ lời nên vội nói tiếp:

- Lão tiền bối muốn thử vản bối chăng?

Quái lão nhân nói:

- Không dám, bây giờ thì lão phu đã rõ rồi!

Lão ngừng lại nhìn Tiểu Bình một lúc rồi nói tiếp:

- Cô nương họ An phải không?

Tiểu Bình gật đầu, nói:

- Đúng thế thì sao nào?

Quái lão nhân gật gật đầu và nói:

- Lão phu có một vị bằng hữu cố giao cũng họ An, nhưng chẳng biết cô nương có quen biết người ấy hay không?

An Tiểu Bình nói:

- Lão tiền bối thử nói ra xem, nếu vản bối biết thì nhất định sẽ tương cáo!

Hồi 37 - An Bày Ảo Diệu

Quái lão nhân trầm ngâm một lát rồi chậm rải nói:

- Ngoài Đông Hải có một nơi gọi là Thiên Tâm Đảo, vị bằng hữu cố giao của lão phu được nhân xưng là Thiên Tâm Đảo chủ, có lẻ cô nương biết chứ?

An Tiểu Bình nghe vậy thì biến sắc, đôi mắt hạnh tròn xoe nhìn quái lão nhân một hồi lâu mà không nói được lời nào.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì bất giác thầm nghĩ:

- Không biết rốt cuộc quái lão nhân nầy là ai? Hình như lão ta rất rõ mọi chuyện của An gia?

Nghĩ đến đây thì chàng không kiên nhẫn được nữa nên cung thủ, nói:

- Lão tiền bối có thể cho vản bối thỉnh giáo đại danh không?

Quái lão nhân không trả lời câu hỏi của Tuyết Nghi mà lớn tiếng hỏi Tiểu Bình:

- Tại sao cô nương không nói?

An Tiểu Bình chau mày liễu, nàng thở dài một hồi rồi nói:

- Đó là gia phụ của vản bối!

Nhất thời, quái lão nhân như muốn nhãy dựng lên, lão buộc miệng kêu lớn:

- An Chấn Võ là phụ thân của cô nương à?

Không đợi An Tiểu Bình trả lời, lão buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Không ngờ cô nương đã lớn như thế này rồi! Năm xưa, khi lão phu thấy cô nương thì có lẻ cô nương chỉ khoảng nữa tuổi mà thôi, bây giờ tính ra đã hơn mười sáu năm rồi!

An Tiểu Bình nghe quái lão nhân nhắc đến chuyện ấu thời của mình thì rất cảm động, nàng cung thủ hành lễ một lần nữa và nói:

- Lão tiền bối quen biết tiên phụ mà vản bối lại không biết lão, thật là đắc tội.

Quái lão nhân cười ha hả, nói:

- Cô nương không cần khách khí.

Bỗng nhiên thần sắc của lão trầm hẳn xuống, lão ngẫn người giây lát rồi lớn tiếng hỏi:

- Cô nương, lẻ nào phụ thân của cô nương đã quy tiên?

An Tiểu Bình buồn bả nói:

- Tiên phụ mệnh bạc nên đã tạ thế hơn mười năm rồi!

Quái lão nhân thộn người một lúc lâu rồi mới nói:

- Đã mười năm rồi? Tại sao lão phu chẳng hay biết gì cả vậy? Lệnh đường thì sao? Vẫn còn ở Thiên Tâm Đảo chứ?

Dường như Tiểu Bình không muốn nói nhiều đến chuyện mẫu thân nên lắc đầu, nói:

- Gia mẫu đã không còn ở Thiên Tâm Đảo từ lâu rồi!

Nàng ngừng lại một lát rồi hỏi:

- Lão tiền bối xưng hô thế nào?

Quái lão nhân vò vò đầu và nói:

- Lão phu là Chúc Công Minh, cô nương có nghe lệnh tôn nhắc đến không?

An Tiểu Bình nghe vậy thì vội gập người thi lễ và nói:

- Thì ra là Chúc Công Công, vậy mà vản bối không biết, thất lễ! Thất lễ!

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi cũng cung thủ, nói:

- Vản bối cũng đã nghe đại danh Thiên Đài Tiên Tẫu của Chúc lão tiên bối từ lâu, không ngờ hôm nay được bái kiến trên Tung Sơn, thật là nhân sinh hà xứ bất tương phùng!

Thiên Đài Tiên Tẫu Chúc Công Minh ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi... Ngươi cũng biết lão phu à? Quái lạ! Bình sinh lão phu rất ít hành tẩu giang hồ nên không mấy người biết lão phu, tiểu tử ngươi nói vậy thì lệnh sư phải là nhân vật có đại danh đỉnh đỉnh trong võ lâm!

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói:

- Tiên sư là Trần Hy Chính!

Song mục của Thiên Đài Tiên Tẫu Chúc Công Minh chợt lộ thần quang, lão cười ha hả một tràng rồi nói:

- Thì ra là đệ tử của Kiếm Thần Trần huynh! Trước đây không lâu, lão phu nghe nói Kiếm Thần Trần đại hiệp đã trở về tây thiên cực lạc và cũng nghe nói truyền nhân của Kiếm Thần đang đơn thân độc mã hành đạo trên giang hồ, không ngờ là tiểu tử ngươi.

Lão ngừng lại nhìn qua An Tiểu Bình rồi nói tiếp:

- Nhưng không biết tại sao các ngươi lại đến Tung Sơn này?

Phương Tuyết Nghi bèn lược thuật cho Chúc Công Minh nghe chuyện Ngũ Ma tái xuất giang hồ và dã tâm xưng bá võ lâm của Thiên Ma Nữ.

Chúc Công Minh nghe xong thì chau mày nói:

- Thiên Ma Nữ này thật to gan, ả muốn thâu tóm cả võ lâm chăng?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Đúng vậy! Khi tiên sư chưa khứ thế thì bọn chúng tõ ra úy kỵ mấy phần nhưng hiện tại thì bọn chúng đã như hỗ xuất sơn, chẳng còn xem thế nhân ra gì cả!

Chúc Công Minh cười nhạt, nói:

- Ả dám à? Trong võ lâm còn không ít nhân vật có võ công cao cường hơn Ngũ Ma, lẻ nào bọn họ đều chết cả rồi?

An Tiểu Bình cười khách khách rồi nói:

- Không sai, trong võ lâm còn không ít cao nhân nhưng ai nấy đều lánh thế quy ẩn tự bảo vệ thân mình, dù còn nhiều người tại thế nhưng cũng chẳng khác gì đã chết!

Chúc Công Minh nghe vậy thì buộc miệng kêu lên:

- Đúng vậy! Lời này của cô nương đã thức tỉnh lão phu rồi!

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Sư phụ từng nói, võ công của Thiên Đài Tiên Tẫu này không kém gì người, nhưng vì người này không muốn xen vào chuyện thị phi trong võ lâm nên không được nhiều người biết đến. Nếu bây giờ lão ta thật sự có ý xuất sơn thì quả là tin vui cho võ lâm đồng đạo.

Nghĩ đoạn, chàng cung thủ, nói:

- Nếu lão tiền bối xuất sơn chủ trì đại cuộc thì thật là đại phúc khí cho võ lâm đồng đạo!

Chúc Công Minh nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói:

- Hài tử, ý của ngươi là muốn lão phu xuất diện gánh vác trọng trách võ lâm chăng?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Nếu được lão tiền bối chủ trì thì lo gì đại sự chẳng thành!

Chúc Công Minh lắc đầu, nói:

- Không được!

An Tiểu Bình liền hỏi:

- Tại sao?

Chúc Công Minh nói:

- Xưa nay lão phu quen thói nhàn vân dã hạc không bị thế sự câu thúc rồi, bây giờ nếu lão tận xuất tâm lực thì không khó nhưng bảo lão phu thống lãnh ba quân, hiệu lệnh thiên hạ thì e rằng các ngươi sẽ biến thành một đám ô hợp mất.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Lão ta nói cũng có lý.

Nghĩ thế nên chàng vội nói:

- Nếu lão tiền bối không muốn xuất diện chủ trì đại sự thì vản bối cũng không dám miễn cưởng nhưng nếu bọn vản bối có chuyện muốn thỉnh giáo thì làm sao tìm được lão tiền bối?

Chúc Công Minh cười hì hì, nói:

- Quá dễ! Quá dễ! Lão phu đã ở trên đỉnh Thái Thất này hơn mười năm rồi và cũng không có ý rời bõ nơi này, nếu có chuyện gì dùng được lão phu thì các ngươi cứ phái người lên gọi một tiếng là lão phu lập tức ứng phó ngay.

Phương Tuyết Nghi vốn muốn mời lão ta đến Thiếu Lâm tự để tuỳ thời có thể thỉnh giáo nhưng sau khi nghe lão nói vậy thì chàng không miễn cưởng nữa mà mĩm cười, nói:

- Như vậy cũng tốt, nếu có chuyện thì vản bối sẽ đích thân lên đây mời lão tiền bối.

Chúc Công Minh cười ha hả một tràng rồi nói:

- Không can hệ! Lão phu đã hứa với ngươi thì đương nhiên không thể thay đổi, vì vậy ngươi hà tất phải vội vả lên đây?

Lão dừng lại một lát rồi quay sang nói với Tiểu Bình:

- Cô nương có muốn nhận đôi kim tước không?

An Tiểu Bình nói:

- Chẳng phải lão tiền bối đang cần chúng để ấp trứng thiên hạc đó sao? Nếu vản bối lấy đi thì lão dùng vật gì để ấp trứng?

Chúc Công Minh mĩm cười, nói:

- Rất đơn giản, chờ cho trứng thiên hạc nở xong thì cô nương sẽ mang chúng đi, được chứ?

An Tiểu Bình bái tạ, nói:

- Như vậy thì vản bối xin đa tạ trước!

Chúc Công Minh cười ha hả, nói:

- Cô nương đừng vội cám ơn, nên biết lão phu rộng tay như thế là còn vài điều chưa nói đấy!

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Không lẻ lão tiền bối còn có điều kiện gì chăng?

- Không sai! Lão phu tặng đôi kim tước này chẳng qua là có ý bỏ con san sát bắt con cá rô mà thôi!

- Tiền bối nói thế nghĩa là sao?

- Thế nầy nhe, ba trứng hạc của lão phu không chắc đã nỡ ra hết, nếu trứng không nỡ được thì lão phu phải nhờ cô nương giúp đấy!

- Vản bối hiểu rồi!

- Cô nương đã hiểu thì tin là lão phu bỏ con san sát bắt con cá rô chứ?

- Không sai, vản bối tin là lão tiền bối quả nhiên không nói dối... Nếu trung thiên hạc không nở được thì e rằng vản bối phải tặng lại tiền bối một con thiên hạc thôi!

Chúc Công Minh cười hì hì nói:

-Cô nương thông minh lắm, nhưng xin đừng cười tư tâm của lão phu nghé.

An Tiểu Bình nói:

- Lão tiền bối không cần khách khí!

Phương Tuyết Nghi cũng mĩm cười, xen vào:

- Lão tiền bối độc cứ trên đỉnh Thái Thất này thì ngày ba bửa cơm lo liệu thế nào?

Chúc Công Minh cười ha hả, nói:

- Ba ngày lão phu mới ăn một bửa nên vấn đề tự nhiên rất đơn giản, tiểu tử ngươi không cần bận tâm chuyện này.

Chúc Công Minh vừa dứt lời thì bỗng nhiên có tiếng hú dài từ dưới chân núi truyền lên.

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi:

- Ai vậy nhĩ?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ không nhận ra tiếng của ai sao?

Chúc Công Minh chau mày hỏi:

- Tiểu tử ngươi biết người này à?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Là Đại Mạc Quỷ Thủ Tống Phù đấy!

Chúc Công Minh ngạc nhiên hỏi lại:

- Tống thần thâu chăng?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Không sai! Tiền bối cũng biết lão ta à?

Chúc Công Minh nói:

- Biết, nhưng đã nhiều năm rồi không gặp.

Nói đến đây thi Tống Phù đã xuất hiện trên đỉnh Thái Thất. Phương Tuyết Nghi liền cao giọng

hỏi:

- Tống lão, có chuyện gì vậy?

Tống Phù đã lên đến tuyệt đỉnh nhưng vì bọn Phương Tuyết Nghi đang ở trong hóc núi lại bị mấy phiến đá lớn che khuất nên lão vẫn chưa phát hiện ra. Cho đến lúc Tuyết Nghi lên tiếng hỏi thì lão mới tung mình lướt đến cho ba người. Đồng thời lão buột miệng nói:

- Lão đệ, các ngươi khiến lão phu tìm đến hụt hơi.

Nói đến đây thì mục quang đã nhìn thấy Chúc Công Minh nên lão lớn tiếng kêu lên:

- Lão quái vật, là ngươi à?

Chúc Công Minh cười ha hả một tràng rồi nói:

- Thế nào? Không lẻ ngươi đến Tung Sơn được mà lão phu không đến được sao? Chuyện như thế đâu có gì phải ngạc nhiên?

Tống Phù bất giác đưa tay vò đầu và nói:

- Tuyệt lắm! Không ngờ lão quái vật ngươi cũng đến Tung Sơn này rồi, quý hoá, thật là quý hoá!

Chúc Công Minh cười cười và nói:

- Thâu huynh đệ, mấy năm gần đây có phát tài không? Bao nhiêu kỳ trân bảo vật ở đại nội lọt vào tay ngươi rồi?

Tống Phù lắc đầu, nói:

- Lão thâu nhi ta đã rửa tay giải nghệ năm năm rồi! Lão quái vật ngươi đừng nói oan cho người tốt!

Chúc Công Minh cười ha hả rồi nói:

- Thì ra ngươi đã đổi nghề! Đáng mừng, đáng vui! Thế những năm qua ngươi phát tài bằng nghề gì?

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Sống gửi nhà người, đun cơm thổi nước mà thôi!

Chúc Công Minh ngạc nhiên nói:

- Làm hoả đầu quân à?

Tống Phù nói:

- Thế nào? Ngươi xem thường thủ nghệ của lão thâu nhi ta chăng?

Chúc Công Minh cười hì hì, nói:

- Không dám! Công phu làm bếp của lão thâu nhi ngươi có thể xưng là võ lâm nhất tuyệt, lão phu ta chỉ sợ không có phúc khẩu mà ăn thôi! Làm sao dám xem thường chứ?

Tống Phù cười khà khà, nói:

- Lão quái vật, ngươi có muốn thưởng thức thủ nghệ của lão thâu nhi ta không?

- Đương nhiên là muốn rồi! Nhớ năm xưa thưởng thức món cá chép sông Hoàng Hà do lão thâu nhi ngươi chế biến, bây giờ mỗi khi nhắc lại lão phu ta đều thèm nhỏ dãi!

- Chuyện đó rất đơn giản, ngươi cùng ta đến Thiếu Lâm tự, lão thâu nhi ta sẽ chế biến món cá chép sông Hoàng Hà cho ngươi thưởng thức, thế nào?

- Nhất định là phải đi rồi! Nhưng hiện tại thì chưa được!

- Tại sao?

- Trong vòng bảy ngày tới, lão phu không thể rời tuyệt đỉnh Thái Thất, do vậy chuyện đến Thiếu Lâm tự phải chờ bảy ngày sau mới tính được!

Tống Phù ngạc nhiên hỏi:

- Lão quái vật ngươi còn có trò gì ở nơi này chăng? Tuyệt đỉnh Thái Thất có gì mà lưu luyến?

Chúc Công Minh cười hì hì, nói:

- Bên trong tất phải có nguyên nhân, ngày sau ngươi sẽ tự biết! Hiện tại tốt nhất là đừng đa vấn nữa!

Phương Tuyết Nghi thấy Tống Phù chưa nói lý do vì sao lên đây nên trong lòng hơi bất an, Chúc Công Minh dứt lời thì chàng liền hỏi:

- Tống lão, Thiếu Lâm tự có biến cố gì không?

Tống Phù lắc đầu, nói:

- Không!

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Đã vô sự thì tại sao lão lại tìm đến nơi này?

Tống Phù nói:

- Lão phu ở trong Thiếu Lâm tự buồn não ruột nên muốn tìm lão đệ ngươi tán hươu tán vượn, kết quả là tìm khắp nơi vẫn không thấy ngươi, do đó mới định lên tuyệt đỉnh Thái Thất giải sầu, nào ngờ lại gặp các ngươi ở đây!

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới yên tâm, chàng mĩm cười, nói:

- Thấy lão tiền bối bỗng nhiên xuất hiện ở nơi này, khiến vản bối kinh ngạc không ít!

Tống Phù cười hì hì, nói:

- Các ngươi làm thế nào mà gặp được Chúc lão quái nay? Không lẻ hắn đã sớm ở trên tuyệt đỉnh Thái Thất này?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không sai! Chúc lão nói với vản bối là lão đã ở đây trên mười năm rồi!

Tống Phù nhìn qua Chúc Công Minh và hỏi:

- Thật không?

Chúc Công Minh cười hì hì nói:

- Đương nhiên là thật! Lão phu đâu phải là hạng đầu trộm đuôi cướp gì mà sợ người ta đến tìm sào huyệt bắt giải đến quan phủ? Vậy thì tại sao không nói sự thật chứ?

Tống Phù trợn tròn song mục, lão cười một tràng rồi nói:

- Lão quái vật, những lời ngươi nói cứ như là gươm đao đâm vào bụng người khác vậy.

Chúc Công Minh cười khà khà và nói:

- Không dễ nghe chăng? Vậy thì đừng nghe nữa là được.

Tống Phù lắc đầu nói:

- Có lẻ cả đời này tôn giá cũng không thay đổi được tính khí.

Lão ngưng lại một lát rồi nói tiếp:

- Ngươi nói trong vòng bảy ngày không thể rời khỏi nơi này là sao vậy?

Chúc Công Minh cười cười và nói:

- Tiên cơ bất khả lậu, xin lỗi lão phu phải giữ bí mật này thôi.

Vừa nói lão vừa nháy mắt ra hiệu cho Tuyết Nghi và Tiểu Bình.

Tống Phù nghe vậy thì chau mày nói:

- Lão quái vật ngươi mà cũng có bí mật à? Lão thâu nhi ta thật là bất ngờ đấy.

Chúc Công Minh cười hì hì nói:

- Xưa nay lão phu ta hành sự luôn thích gây bất ngờ cho tha nhân mà, nếu lão thâu nhi có hứng thú thì hãy chờ mà xem.

Tống Phù nói:

- Đương nhiên rồi, Tống mỗ sẽ chờ để xem thử.

Chúc Công Minh tiếp lời:

- Các ngươi bỗng nhiên tụ hội tại Thiếu Lâm tự, ngoài chuyện Ngũ Ma còn có chuyện gì khác không?

Tống Phù ngạc nhiên nói:

- Chuyện Ngũ Ma vẫn chưa đũ để làm thiên hạ mất ăn mất ngủ sao?

Chúc Công mĩm cười lớn một tràng rồi nói:

- Chỉ có năm tên tiểu quỷ ngông cuồng làm chuyện rồ dại mà cũng khiến cho các ngươi phải mất ăn mất ngủ thì quả thật lão phu ta tức cười chết đi được.

Xem ra Chúc lão là nhân vật cực kỳ tự thị.

Tống Phù cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Mấy năm không gặp mà xem ra khẩu khí của lão quái vật ngươi thay đổi nhiều quá.

Chúc Công Minh nói:

- Chuyện này có gì lạ đâu? Ba ngày không gặp đã phải lau mặt mới nhận ra nhau, lão phu vá Tống thần thâu ngươi đã hai mươi năm không gặp thì đương nhiên là phải có nhiều chỗ khác hơn trước rồi.

Tống Phù thầm nghĩ:

- Tuy lão quái vật này thích nói khoác nhưng nếu có thể khích lão ta tái xuất giang hồ thì thật là đại phúc cho võ lâm.

Nghĩ đoạn lão liền nói:

- Nghe khẩu khí có vẻ lão quái vật ngươi chẳng xem Ngũ Ma ra gì cả, phải thế không?

Chúc Công Minh chậm rải nói:

- Đúng vậy! Thế nào lão thâu nhi ngươi sợ bọn chúng lắm chăng?

Tống Phù gượng cười nói:

- Võ công của Ngũ Ma tên nào cũng có chỗ hơn người, lão phu tự lượng sức mình không đùa với bọn chúng được.

Chúc Công Minh phá lên cười một tràng ngạo nghễ rồi buông một câu:

- Thật là chẳng ra gì cả!

Tống Phù mĩm cười nói:

- Đúng vậy! Lão thâu nhi ta vốn chẳng ra gì đối với lão quái vật ngươi, nhưng với cách ẩn cư ở Tung Sơn không dám gặp người khác tựa như lão quái vật ngươi thì chưa hẳn lão quái vật ngươi cao minh hơn lão phu bao nhiêu.

Chúc Công Minh trợn trừng song mục lên quát hỏi:

- Ngươi nói lão phu không cao minh hơn bao nhiêu à?

- Đúng vậy!

- Được, chỉ cần Ngũ Ma đến trước mặt lão phu thì lão phu sẽ cho ngươi xem vài thủ đoạn giáng

ma của lão phu.

- Chờ người ta đến nơi rồi lão quái vật ngươi mới dám thi thố tài năng, như vậy mà cũng xuất khẩu đại ngôn được sao?

Chúc Công Minh ngẫn người giây lát rồi hỏi:

- Ngươi muốn làm thế nào mới gọi là cao minh hơn người?

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Nếu là chỗ lão thâu nhi ta thì phải tung hoành thiên hạ, đi khắp chân trời góc biển tìm từng nhân vật trong Ngũ Ma ma trừ đi.

Chúc Công Minh hỏi lại:

- Ngươi muốn lão phu hạ sơn tìm bọn chúng à?

Tống Phù nghiêm giọng nói:

- Không sai! Sợ rằng ngươi không có can đảm như thế?

Chúc Công Minh phá lên cười một tràng sang sảng rồi nói:

- Nếu lão phu không có can đảm như thế thì e rằng đương kim võ lâm cũng không có nhân vật thứ hai.

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình nghe hai lão đối đáp mà cười thầm trong bụng, bọn họ đều biết Tống Phù đang dùng kế khích tướng để khích Chúc Công Minh xuất sơn, nhưng Tống Phù đâu ngờ rằng Chúc Công Minh đã hứa với hai người là không bao lâu nữa lão sẽ hạ sơn thật sự.

Tuy cảm thấy tức cười nhưng hai người rất kính phục dụng tâm của Tống Phù, do vậy mà không người nào lên tiếng nói rõ ra.

Lúc nầy Tống Phù mĩm cười nói:

- Lão quái vật, ngươi tự đánh giá mình quá cao rồi đấy.

Chúc Công Minh nói:

- Lẻ nào không đúng như vậy?

- Không phải là không đúng mà lão thâu nhi ta tin rằng, dù Ngũ Ma đến Tung Sơn này thì chưa chắc lão quái vật ngươi giáng phục được bọn họ.

- Tại sao?

- Võ công của lão quái vật ngươi chưa hẳn đã cao cường hơn bọn chúng, vậy thì làm sao có thể giáng ma trừ bạo?

- Khá lắm! Quả nhiên là lão thâu nhi ngươi coi thường lão phu rồi.

- Không phải lão thâu nhi ta xem thường lão quái vật ngươi! Nhưng thực tế là ngươi... Chỉ giỏi nói mà không tự làm.

Chúc Công Minh nộ khí quát:

- Lão thâu nhi, theo ngươi thì lão phu phải làm thế nào?

Tống Phù cười ha hả nói:

- Rất đơn giản, hạ sơn tìm bọn chúng phân cao thấp.

- Đơn giản như thế à?

- Không sai! Chỉ đơn giản như vậy thôi.

- Được! Dù sao thì lão phu cũng đã hứa với Phương tiểu tử và An cô nương kia, vài ngày sau lão phu sẽ hạ sơn.

- Cái gì? Ngươi đã hứa hạ sơn với bọn chúng à?

- Không sai! Chuyện này có gì không phải chăng?

Tống Phù lắc đầu nói:

- Không có gì.

Lão nhìn qua đôi thiếu niên nam nữ, Phương-An và nói tiếp:

- Nhị vị lão đệ...thật là uổng công của lão phu ta rồi.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói:

- Xin Tống lão chớ trách, bọn vản bối chỉ cảm thấy rằng, dù Chúc lão tiền bối hứa sẽ hạ sơn nhưng phải chờ rất lâu sau, vì thế nếu Tống lão có thể khuyên Chúc lão tiền bối hạ sơn sớm vài ngày thì chẳng tốt hơn sao?

Tống Phù nói:

- Lão đệ ngươi đánh giá cao lão thâu nhi ta rồi! Chỉ đáng tiếc là lão quái vật này vẫn chờ mấy ngày sau mới chịu hạ sơn. Chuyện này khiến lão phu ta cảm thấy thật là kỳ quái.

An Tiểu Bình mĩm cười nói:

- Tống lão chớ lấy làm kỳ quái, chuyện này tất có đạo lý bên trong và vản bối đã biết rõ rồi.

Tống Phù hỏi:

- Nguyên do tại sao?

An Tiểu Bình nói:

- Vản bối đã biết nhưng nhất thời không tiện nói ra, xin Tống lão chớ đa vấn nữa.

Tống Phù hơi ngạc nhiên nhưng cũng gật đầu nói:

- Được! Lão phu sẽ không hỏi nữa.

Đột nhiên nghe Chúc Công Minh nói:

- Xin chư vị im lặng cho, lão phu phát hiện có người lên núi đấy.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc thầm nghĩ:

- Không lẻ lão quái vật này đã luyện được thiên nhĩ thông?

Vừa nghĩ chàng vừa ngưng thần nghe rồi bất giác đứng lên định ra khỏi hóc núi xem thử. Nhưng Chúc Công Minh nhanh tay giữ lại và nói:

- Không cần ra ngoài, nếu người nầy là nhân vật trong Ngũ Ma thì lão phu sẽ ra tay ứng phó trước.

Lời chưa dứt thì quả nhiên có tiếng bước chân vang lên. Quần hùng đều im hơi lặng tiếng đứng nép vào vách đá, song mục đều quét ra ngoài quan sát. Chẳng bao lâu sau thì đột nhiên có một bóng người phi như bay lên tuyệt đỉnh Thái Thất. Người này giương mắt nhìn xung quanh đỉnh núi và buột miệng tự nói:

- Quái lạ! Rõ ràng là có người trên này, thế tại sao lão phu truy lên thì chẳng thấy bóng ma nào cả?

Nghe âm giọng thì có thể nhận biết là người này đã khá cao niên và cũng rất lạ.

Phương Tuyết Nghi nhìn qua Tống Phù như muốn ngầm hỏi lão có nhận biết được người nầy là nhân vật nào không. Nhưng Tống Phù ngơ ngác lắc đầu, rõ ràng một nhân vật kinh lịch giang hồ như lão song vẫn không biết người nầy là ai.

Phương Tuyết Nghi nhướng đôi mày kiếm rồi bật đứng lên định phóng ra ngoài xem thử kẻ đến là nhân vật nào, nhưng Chúc Công Minh vội xuất thủ giữ chàng lại và dùng thuật truyền âm nói:

- Tiểu tử, không được manh động!

Tuy lòng hiếu kỳ thôi thúc rất mạnh nhưng thấy thần sắc của Chúc Công Minh rất nghiêm trọng nên Phương Tuyết Nghi đành ngồi xuống lại.

Lúc nầy Chúc Công Minh đưa tay vỗ cho đầu tóc vốn như tổ quạ rối thêm lên, kế đó lão nhanh chóng lấy chiếc rìu và thanh kiếm dắt bên ngươi cất vào một mô đá rồi mới ngồi ngay ngắn trở lại. Lão quét mục quang nhìn qua ba người rồi dùng thuật truyền âm nói:

- Lát nữa nếu lão nhân kia hỏi lão phu là ai thì các vị hãy nói rằng, lão phu là Á Cái Hoàng Xung - một vị trưởng lão thất tung của Cái Bang nhé!

Bọn họ không hiểu tại sao Chúc Công Minh phải đóng kịch như thế nhưng trong thần thái nghiêm túc của lão thì tất phải có lý do quan trọng nên ai nấy đều lẳng lặng gật đầu.

Không đầy một khắc sau thì bỗng nhiên có một lão nhân râu tóc bạc phơ xuất hiện trước cửa hóc núi.

Phương Tuyết Nghi ngưng thần quan sát thì thấy người này có thân hình vừa cao vừa ốm, toàn thân mặc trường bào màu lam, trong có vẻ cũ kỷ chắp vá được giặt rất sạch sẽ tươm tất. Thần sắc của lão này trông vỏ vàng nhưng thần quang phát ra từ song mục tựa như hai ngọn đèn rực

sáng.

Lam bào lão nhân dừng chân trước hóc núi rất ngạc nhiên, hình như lão không ngờ nơi này lại có nhiều người như thế. Nhưng ngay sau đó lão cất bước đi vào trong, mục quang quét qua bốn khuôn mặt và lạnh lùng hỏi:

- Các ngươi là ai?

Khẩu khí rất trịch thượng, khiến An Tiểu Bình cảm thấy nộ khí dâng trào lên, nếu Chúc Công Minh không kịp thời đưa mắt nhìn thì nàng đã khai khẩu rồi.

Phương Tuyết Nghi bình tỉnh cung thủ, nói:

- Lão trượng hỏi bốn người bọn tại hạ phải không?

Lam bào lão nhân nói:

- Không phải các ngươi thì còn ai nữa?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Xin lão trượng chớ tức khí, có chuyện gì hãy ngồi xuống rồi nói cũng không muộn!

Lam bào lão nhân cười nhạt một tiếng, lão chú mục nhìn Chúc Công Minh và hỏi:

- Người nầy là ai? Danh xưng thế nào?

Trong bốn người mà lão ta chỉ hỏi mỗi một Chúc Công Minh, điều nầy chứng tỏ Lam bào lão nhân đến đây là có mục đích!

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Lão trượng muốn hỏi lão cuồng tử này chăng?

Lam bào lão nhân ngạc nhiên hỏi lại:

- Hắn là cuồng tử?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không chỉ là cuồng mà còn là một lão câm nữa đấy!

Lam bào lão nhân ngẫn người, thần thái lộ vẻ không tin.

Tuyết Nghi thấy đối phương không nói thì liền mĩm cười, nói tiếp:

- Thế nào? Lão trượng không tin chăng?

Lam bào lão nhân nói:

- Lão phu không tin!

Tuyết Nghi chậm rải nói:

- Lão trượng có thể lên tuyệt đỉnh Thái Thất mà chỉ mặc đơn bào thế nầy, tất phải là một nhân

vật trong võ lâm?

Lam bào lão nhân cười nhạt, nói:

- Phải thì sao nao?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Thế lão trượng có biết đại danh Cái Bang trong võ lâm không?

Lam bào lão nhân nói:

- Cái Bang à? Đó cũng gọi là đại danh sao? Hừ...

Phương Tuyết Nghi ngầm thất kinh, chàng nghĩ:

- Lão nầy là ai mà xem thường Cái Bang như thế? Nếu vậy thì bốn chữ Á Cái Hoàng Xung làm sao có thể hù doạ được lão ta?

Nghĩ thế nhưng ngoài miệng chàng nói:

- Khẩu khí của lão trượng quả nhiên không nhỏ!

Lam bào lão nhân nói:

- Không sai! Nam Hoa Thần Cái gặp lão phu còn phải khấu đầu, huống hồ là bọn đệ tử của hắn!

Phương Tuyết Nghi chau mày nói:

- Lão trượng đã cao hơn Bang chủ Cái Bang một bậc như vậy thì có lẻ lão trượng là một vị trưởng lão được tôn kính của Cái Bang?

Lam bào lão nhân nộ khí quát lớn:

- Ai bảo lão phu là trưởng lão của Cái Bang? Tiểu tử, lẻ nào ngay cả đại đánh Võ lâm Nhất Quái mà các ngươi cũng chưa từng nghe?

Thì ra, trong lúc tức khí lão nhân này đã tự khai báo danh hiệu. Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình tuy cảm thấy bốn chữ Võ lâm Nhất Quái hơi kinh hải nhưng vì bọn họ chưa từng nghe nói nên sự kinh động không bằng Tống Phù.

Lam bào lão nhân thì hai tay chống xuống đất như muốn bật người phóng đi vậy!

Phương Tuyết Nghi thản nhiên mĩm cười, nói:

- Võ lâm Nhất Quái là danh hiệu của lão trượng à?

Lam bào lão nhân thấy bốn người này nghe danh hiệu của mình mà không kinh hồn khiếp vía như lão tưởng thì cũng cảm thấy bất ngờ, lão nộ khí nói:

- Không sai! Lão phu là Võ lâm Nhất Quái Tân Bá Công!

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Ba chữ Tân Bá Công nghe cũng khá đường hoàng nhưng thêm bốn chữ Võ lâm Nhất Quái thì thật là khó nghe quá!

Tân Bá Công ngẫn người nhìn Tiểu Bình một lúc rồi nói:

- Tiểu nha đầu ngươi nói năng lung tung gì thế?

An Tiểu Bình thản nhiên nói:

- Vản bối nói rằng, danh tự Tân Bá Công của lão trượng nghe thật hay, thế tại sao phải thêm bốn chữ Võ lâm Nhất Quái khiến người nghe cảm thấy quái dị quá!

Tân Bá Công hỏi tiếp:

- Nghe không thuận tai à?

An Tiểu Bình nói:

- Đúng vậy! Một người đường hoàng thì tại sao phải làm quái vật?

Tân Bá Công nghe vậy sững người, lão trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu mà không nói gì.

Lúc nầy trong lòng Tống Phù đang hồi hộp vô cùng, bởi lẻ lão biết không ít về tính khí của Võ lâm Nhất Quái Tân Bá Công này. Tống Phù vội vàng nháy mắt ra hiệu cho Tuyết Nghi và Tiểu Bình, lão muốn bọn họ đừng nói nữa, nếu chọc cho lão quái vật này động chân hoả thì quả thật là phiền phức to. Thế nhưng An Tiểu Bình vẫn thản nhiên như chẳng hay biết gì, nàng nhìn thẳng đối phương và nói:

- Tân lão trượng, tại sao lão không nói?

Tân Bá Công chau mày, nói:

- Tiểu nha đầu, lão phu đang suy nghĩ và cảm thấy lời ngươi vừa nói cũng có chút đạo lý!

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Thất thế à? Vậy tại sao lão không ngoan ngoản làm người mà làm quái vật chi vậy?

Tân Bá Công chớp chớp song mục, lão xạ hai đạo thần quang nhìn Tiểu Bình rồi chậm rải nói:

- Chuyện này... Lão phu phải suy nghĩ đã!

Nói đoạn lão quét mục quang nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói tiếp:

- Tiểu tử, ngươi vừa nhắc đến Cái Bang là có dụng ý gì vậy?

Phương Tuyết Nghi thấy lão ta sau khi nghe Tiểu Bình nói mấy câu thì không còn vẻ ngang tự đại nữa nên chàng thầm nghĩ:

- Lão này tuy có danh là Nhất Quái nhưng e rằng không phải là hạng bại hoại trong ma đạo. Đã nghĩ như vậy thì chàng không còn dụng tâm châm chọc đối phương nữa. Chàng mĩm cười rồi nói với giọng khá ôn hoà:

- Trong Cái Bang có một vị gọi là Á Cái Hoàng Xung, chẳng hay Tân lão trượng có biết không?

Tân Bá Công nghe vậy thì toàn thân chấn động, lão buột miệng kêu lớn:

- Hoàng Xung à? Hắn vẫn chưa chết sao?

Phương Tuyết Nghi thấy đổi phương nghe danh Hoàng Xung thì quả nhiên tỏ ra kinh hải, điều nầy khiến chàng cũng cảm thấy kỳ quái nên vội nói:

- Ai bảo lão ta đã chết? Vị lão nhân vừa cuồng vừa câm trước mặt chính là Á Cái Hoàng Xung đấy!

Tân Bá Công có vẻ không tin, lão thối lui một bước rồi xạ thần quang nhìn khắp người Chúc Công Minh. Hồi lâu sau lão mới buông tiếng thở dài rồi nói:

- Là chân hay giả, lão phu cũng nhìn không ra.

Lão ngừng lại một lát rồi cung thủ nói với Chúc Công Minh:

- Năm xưa dưới chân núi Thái Sơn được Hoàng huynh trượng nghĩa trợ giúp lão phu một tay, nhưng vì đêm tối nên không nhớ rõ hình mạo của Hoàng huynh, về sau lão phu có đi khắp nơi tìm Hoàng huynh nhưng không có duyên diện kiến, không ngờ hôm nay…

An Tiểu Bình nói xen vào:

- Lão trượng hà tất phải tìm kiếm nữa, chẳng phải Hoàng trưởng lão đang ở trước mặt đó sao?

Tân Bá Công mĩm cười, nói:

- Không sai! Về sau lão phu nghe nói Hoàng Xung đã bị một tên vản bối của Cái Bang hại chết, do vậy mà lão phu mất cơ hội báo ân và cũng do vậy mà lão phu đối đầu với đệ tử Cái Bang, không ngờ Hoàng huynh vẫn chưa khứ thế!

Đến bây giờ Phương Tuyết Nghi mới hiểu ra dụng ý giả mạo Hoàng Xung của Chúc Công Minh, thì ra lão ta muốn thay Cái Bang hóa giải một cường địch.

Lúc nầy bỗng nhiên Chúc Công Minh đưa tay vò đầu bứt tai, lão vừa chỉ Tân Bá Công vừa nói u ơ một hồi.

Tân Bá Công tỏ ra rất cung kính, lão quay sang hỏi An Tiểu Bình:

- Tiểu cô nương, các ngươi ở chung với Hoàng huynh chắc là hiểu cách hoa tay diễn đạt lời nói của người câm chứ?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Đương nhiên! Nếu không thì bọn vản bối làm sao ngồi đây tán gẫu với nhau?

Phương Tuyết Nghi bất giác thầm nghĩ:

- Cô nương này sao lại nói năng tuỳ thích như thế?

Chợt nghe Tân Bá Công cười hì hì, nói:

- Cô nương, vừa rồi Hoàng huynh nói gì vậy?

An Tiểu Bình hỏi lại:

- Lão muốn nghe thật à?

Tân Bá Công gật đầu, nói:

- Đương nhiên là thật! Vừa rồi Hoàng huynh chỉ lão phu nói u ơ như thế, tất nhiên là muốn nói với lão phu rồi!

Phương Tuyết Nghi càng khẩn trương hơn, bởi lẻ vừa rồi Chúc Công Minh chỉ tay loạn xạ và u ơ lung tung chứ có muốn nói gì đâu? Bây giờ An Tiểu Bình lại tự cho rằng mình hiểu được ý Chúc Công Minh muốn nói, điều nầy thật khiến Tuyết Nghi không thể đoán được là nàng muốn nói gì?

Nhưng Tiểu Bình chờ Tân Bá Công dứt lời thì nói ngay:

- Hoàng lao nói rằng, chuyện quá khứ thì còn nhắc lại làm gì? Nhưng bây giờ nếu Tân lão thật lòng muốn báo ân thì có hai chuyện nên làm!

Tân Bá Công nói:

- Hai chuyện à? Khi đó ở Thái sơn lão ta chỉ giúp lão phu một chưởng thôi mà!

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Nói thế, xem ra lão trượng chỉ giả vờ muốn báo ân thôi!

Tân Bá Công nói:

- Ai bảo là giả? Lão phu thành tâm...

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Nếu lão thành tâm thì tại sao lại so đo một chuyện hai chuyện? hoặc một chưởng hai chưởng?

Tân Bá Công nói:

- Chuyện này... Nhất thời lão phu lỡ lời thôi.

An Tiểu Bình nói:

- Đương nhiên là lão sai.

Tân Bá Công gật đầu, nói:

- Cô nương, Hoàng huynh nói hai chuyện gì vậy?

An Tiểu Bình trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chuyện thứ nhất, Hoàng lão chưa chết nên từ đây về sau lão trượng phải khách khí với đệ tử Cái Bang một chút?

Tân Bá Công phá lên cười ha hả rồi nói:

- Chuyện này là đương nhiên rồi! Thế còn chuyện thứ hai?

An Tiểu Bình nói:

- Sợ rằng Tân lão không đồng ý chuyện thứ hai thôi?

Tân Bá Công nói:

- Không sao, thiên hạ không có chuyện gì làm khó được lão phu, cô nương cứ nói ra xem?

An Tiểu Bình liếc nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói:

- Hoàng lão nói rằng, lão ta và vị Phương công tử nầy là chỗ vong niên chi giao, hiện tại Phương công tử đã được võ lâm đề cử làm minh chủ để đối phó với Ngũ Ma, do đó Hoàng lão muốn Tân lão trượng ngày sau hãy theo Phương công tử mà giúp hắn giáng phục Ngũ Ma.

Không ai ngờ là nàng nói ra chuyện như thế! Chẳng những Phương Tuyết Nghi ngẫn cả người ra mà ngay cả Chúc Công Minh cũng suýt chút nữa quên chuyện mình dang giả mạo Á Cái Hoàng Xung mà bật kêu thành tiếng.

Tân Bá Công chau mày nói:

- Tiểu tử này mà xứng đáng chăng?

Tiểu Bình mĩm cười nói:

- Xứng hay không xứng chẳng quan hệ gì đến lão trượng, Hoàng lão đã nói vậy thì lão trương nên tuân hành mới phải.

Tân Bá Công ngạc nhiên kêu lên:

- Tại sao lão phu phải tuân hành chứ?

- Lão đã muốn báo ân thì tại sao lại không tuân hành?

- Chuyện này... Quả thực là lão phu bất phục rồi.

- Tại sao bất phục?

- Tiểu tử nay miệng chưa ráo mùi sửa, hắn dựa vào đâu mà có thể sai khiến lão phu?

Tiểu Bình mĩm cười nói::

- Hình như lão trượng rất xem thuờng Phương huynh thì phải?

Tân Bá Công nói:

- Không sai! một tiểu tử như hắn thì bảo lão phu làm sao có cách nhìn khác được?

Tiểu Bình nói:

- Người hữu chí không tất yếu phải cao niên, lão trượng hiểu đạo lý này chứ?

Tân Bá Công lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Tiểu nha đầu, lão phu không cần ngươi giáo huấn, nếu không nễ Hoàng huynh thì với thái độ vô lễ của nha đầu ngươi cũng đũ để lão phu tiễn người về thế giới bên kia rồi.

An Tiểu Bình tỏ ra khá nhẫn nại, nàng mĩm cười nói:

- Xem ra lão trượng rất thích giết người?

Tân Bá Công cười ha hả một tràng rồi nói:

- Đúng vậy thì sao?

- Không sao à! Nhưng oan oan tương báo, lão trượng không sợ người khác giết lại lão à?

- Giết ta? Nếu trong võ lâm có nhân vật đũ bản lĩnh làm chuyện đó thì có lẻ lão phu đã không thể sống đến nay.

- Ồ, xem ra khẩu khí của lão cũng không vừa.

- Hôm nay lão phu đã rất khiêm tốn rồi đấy, tiểu nha đầu ngươi có biết là xưa nay lão phu nói chuyện căn bản chẳng cần suy nghĩ kỹ không?

- Thế à?

- Nhưng đối với hạng phụ nhân các ngươi không hợp với lão phu lắm đâu.

An Tiểu Bình ngạc nhiên nói:

- Tại sao? Chẳng phải con người đều như nhau cả sau?

Tân Bá Công nói:

- Đương nhiên là không như nhau, nếu hạng phu nhân các ngươi mà nói năng lung tung, dù bản thân không biết xấu hổ thì người khác nghe được cũng chẳng xem ra gì.

An Tiểu Bình nghe vậy thì suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tân lão trượng, lão chưa trả lời chuyện thứ hai của Hoàng lão đấy.

Tân Bá Công nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói:

- Được, lão phu hứa là có thể nhưng ít ra phải cho lão phu biết tiểu tử này dựa vào đâu mà có tư cách sai khiến lão phu?

An Tiểu Bình hỏi lại:

- Lão nói vậy là có ý gì?

- Rất đơn giản, lão phu muốn tỹ thí võ công với hắn.

- Lão trượng muốn tỷ võ với Phương huynh đệ à?

- Không sai!

An Tiểu Bình nhìn Phương Tuyết Nghi và hỏi:

- Ý của Phương huynh thế nào?

Phương Tuyết Nghi vốn sợ dây vào lão này thì sinh thêm phiền phức không đáng có nên buột miệng nói:

- Tại hạ không muốn vương vào chuyện này…

Tân Bá Công vừa nghe thế thì phá lên cười ha hả một tràng rồi nói:

- Không ngờ minh chủ của cửu đại môn phái đề cử chỉ là một tiểu tử nhát gan, thật là buồn cười quá.

Lời này quả nhiên là không dễ nghe đối với Phương Tuyết Nghi, nhưng chàng vẫn chưa phát tác.

An Tiểu Bình chau mày nói:

- Tân lão trượng nói năng chớ châm chọc nhé.

Nàng quay sang nói tiếp với Phương Tuyết Nghi:

- Tại sao Phương huynh chẳng có một chút dũng khí gì cả vậy?

Đối với lời châm chọc của Tân Bá Công tuy khó nghe nhưng Phương Tuyết Nghi vẫn miễn cưởng chịu đựng được, còn câu của Tiểu Bình lại khiến chàng biến sắc, nộ khí bất giác xông lên cuồn cuộn. Chàng trừng mắt cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Ai bảo là tại hạ không có dũng khí?

- Phương huynh, vị Tân lão trượng này cho rằng huynh không có tư cách làm minh chủ đối phó với Ngũ Ma, nếu huynh có dũng khí thì tại sao không chứng minh là mình có tư cách đó, đồng thời cũng cho lão ta mỡ rộng tầm kiến thức, bằng vài chiêu kiếm pháp của huynh?

Tân Bá Công nghe vậy thì bất giác kêu lên:

- Tiểu tử ngươi dùng kiếm à?

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói:

- Không sai!

Tân Bá Công nói:

- Rất tốt! Lão phu tự cho rằng kiếm của mình là đệ nhất đấy, tiểu tử ngươi có dám thử không?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Lão ta dám xưng là kiếm pháp đệ nhất à, thật là quá ngông cuồng!

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Kiếm pháp của lão thế nào mà dám xưng là đệ nhất?

Tân Bá Công nói:

- Hao tiểu tử, nếu ngươi không tin thì tại sao không thử xem?

Phương Tuyết Nghi cười nhạt nói:

- Thử hay không thử chờ lát nữa hãy tính, nhưng tại hạ không tin kiếm pháp của lão là võ lâm đệ nhất.

Tân Bá Công nói:

- Tiểu tử, ngươi không tin kiếm pháp của lão phu là võ lâm đệ nhất thì ngươi tin ai?

Phương Tuyết Nghi ngập ngừng một lát rồi nói:

- Chuyện này... Nhất thời tại hạ chưa nghĩ ra.

An Tiểu Bình nói xen vào:

- Tân lão trượng tự cho kiếm pháp của lão là võ lâm đệ nhất, vậy Trần Hy Chính là thứ mấy trong thiên hạ?

Tân Bá Công nói:

- Tiểu nha đầu, ngươi nói kiếm pháp của Trần Hy Chính cao cường hơn lão phu chăng?

An Tiểu Bình thản nhiên nói:

- Được tôn xưng là Kiếm Thần thì đương nhiên là phải cao minh hơn lão trương rồi.

Tân Bá Công quát lớn:

- Xằng bậy!

An Tiểu Bình nói tiếp:

- Tân lão trương, sợ rằng bản thân lão mới là người nói xằng bậy đấy.

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- Tân lão trượng. Lão đã từng gặp Kiếm Thần Trần đại hiệp chưa?

Tân Bá Công lắc đầu nói:

- Chưa! Niên kỹ của Trần Hy Chính nhỏ hơn lão phu mấy chục tuổi, lão phu há có thể động thủ với hàng hậu sinh vản bối như thế sao?

Khẩu khí của lão này quả nhiên không nhỏ, ngay cả Kiếm Thần mà trong mắt lão ta cũng chỉ là hậu sinh vản bối.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Tôn giá chưa động thủ với Trần đại hiệp thì làm sao biết kiếm pháp của Trần đại hiệp không cao minh hơn tôn giá?

Tân Bá Công cười ha hả một tràng rồi nói:

- Chuyện này đâu có gì khó? Dựa vào hai mươi tuổi mà lão phu lớn hơn hắn thì có thể biết kiếm pháp của hắn quyết không phải là địch thủ của lão phu rồi.

Phương Tuyết Nghi nghĩ thầm:

- Có lý kỳ quặc như thế sao? Không lẻ người cao niên thì nhất định cao cường hơn người trẻ tuổi?

Chàng còn đang nghĩ thì đã nghe An Tiểu Bình nói:

- Tân lão trượng, câu vừa rồi dường như nghe không thông đấy!

Tân Bá Công lớn tiếng hỏi:

- Không thông chỗ nào?

An Tiểu Bình nói:

- Võ công cao thấp của một người lẻ nào do niên kỹ quyết định?

Tân Bá Công nói:

- Nhưng luyện nhiều hơn hai mươi năm thì tự nhiên phải cao cường hơn chút ít chứ!

An Tiểu Bình phá lên cười khanh khách rồi nói:

- Vản bối không tin!

Tân Bá Công cười nhạt, nói:

- Không tin thì mời thử vậy!

An Tiểu Bình tròn xoe mắt hạnh, nàng nói:

- Lão muốn tỉ kiếm với vản bối à?

Tân Bá Công lạnh lùng nói:

- Không phải ta muốn mà là ngươi tự tìm lấy cái chết!

Lão quét hai đạo hàn quang nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói tiếp:

- Tiểu tử, nếu quả thật ngươi dùng kiếm thì hôm nay lão phu phá lệ chỉ điểm cho ngươi vài chiêu kiếm pháp đấy. Thế nào?

Khẩu khí của lão này xem ra càng lúc càng to!

Phương Tuyết Nghi chau mày, nói:

- Nghe khẩu khí của tôn giá thì hình như trong mắt tôn giá, cửu đại môn phái chẳng có phân lượng nào?

Tân Bá Công thản nhiên nói:

- Ngươi đừng tưởng người của cửu đại môn phái là ghê gớm lắm, thực ra lão phu thấy ngươi còn kém xa bọn chúng!

Phương Tuyết Nghi trầm giọng nói:

- Quả nhiên là tôn giá muốn động thủ với tại hạ rồi!

Tân Bá Công mĩm cười, nói:

- Lão phu muốn chỉ điểm cho ngươi vài chiêu kiếm pháp để sau nầy ngươi bõ thói mục hạ vô nhân thôi!

Dù sự nhẫn nại của Phương Tuyết Nghi có tốt cách mấy thì lúc nầy chàng cũng không thể nào chịu đựng được nữa.

Chàng từ từ đứng lên và xuất kiếm ra khỏi võ Tống Phù và Chúc Công Minh thấy vậy nhưng không lên tiếng ngăn cản, hai lão tõ ra thản nhiên như không có việc gì.

An Tiểu Bình thấy hai lão tiền bối không phản đối thì liền nói:

- Tốt nhất Phương huynh nên xuất thủ nhanh một tí để mọi người hiểu rõ, rốt cuộc kiếm pháp của người cao niên cao cường hay người ít tuổi cao cường.

Phương Tuyết Nghi thừa hiểu ý Tiểu Bình muốn bảo chàng xuất ngay tuyệt chiêu để cho Tân Bá Công kinh tâm khiếp đảm mà bõ thói kiêu ngạo, vì vậy chàng mĩm cười, nói:

- Hiền đệ yên tâm, tiểu huynh hiểu rồi!

Chàng đưa trường kiếm lên trước rồi nói tiếp với Tân Bá Công:

- Chúng ta có cần ra ngoài không?

Tân Bá Công cười nhạt, nói:

- Không cần!

Nói đoạn lao lấy trong trường bào ra một thanh đoản kiếm.

Thanh kiếm này chỉ dài khoảng một thước sáu, so với trường kiếm thông thường thì nó ngắn hơn đến một thước, nhưng sau khi xuất võ thì thân kiếm lấp lánh hàn quang khiến ai nấy đều lóe mắt.

An Tiểu Bình buột miệng kêu lên:

- Báu kiếm!

Tân Bá Công rất đắc ý, lão mĩm cười rồi nói:

- Tiểu nha đầu ngươi nói không sai, xem ra ngươi cũng có mấy phần nhãn lực đáy! Nhưng ngươi có biết danh xưng của thanh đoản kiếm này gọi là gì không?

An Tiểu Bình thấy đoản kiếm lộ hàn quang lẩm lẩm thì buột miệng gọi báu kiếm nhưng tên kiếm là gì thì quả thật là nàng chưa từng nghe nói. Nàng ngẫn người một lúc rồi định lắc đầu nói

là không biết thì bỗng nhiên nghe Tống Phù dùng thuật truyền âm nói:

- An cô nương, đây là đệ tứ kiếm trong Việt quốc ngũ kiếm, danh xưng là Ngư Trường kiếm!

An Tiểu Bình nghe vậy thì mừng thầm trong bụng nhưng nàng giả vờ trầm ngâm suy nghĩ một lát nữa rồi nói:

- Tân lão trượng, trông hình dạng và kích thước của đoản kiếm này có lẻ là Ngư Trường kiếm rồi!

Tân Bá Công ngạc nhiên nhìn Tiểu Bình một hồi lâu rồi phá lên cười một tràng và nói:

- Không ngờ kiến văn của tiểu nha đầu ngươi cũng khá quảng bác.

Lão dịch mục quang qua Phương Tuyết Nghi và nói tiếp:

- Ngư Trường kiếm là cổ vật thời Xuân Thu nên lão phu sẽ không dùng nó đối phó với trường kiếm phàm thiệt của ngươi!

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Ngươi tuy cuồng nhưng cũng cuồng rất có nghĩa khí, lão không muốn dùng thần vật lợi khí đối phó với trường kiếm của ta thì đũ thấy tâm địa của lão ta không phải đã bại hoại hoàn toàn!

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói:

- Không hề chi, thanh trường kiếm của tại hạ cũng thuộc vào loại bảo kiếm, tuy không lợi hại bằng Ngư Trường kiếm nhưng chưa chắc Ngư trường kiếm làm tổn hại được nó!

Tân Bá Công cười nhạt, nói:

- Được! Tiểu tử ngươi đã tự tin như thế thì xuất thủ trước đi!

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Lão ta tự xưng là kiếm pháp đệ nhất thì đương nhiên là không khi nào chịu cướp tiên cơ rồi, ta cố tương nhượng cũng vô ích thôi.

Nghĩ đoạn, chàng bắt kiếm quyết rồi bình thế đâm ra một kiếm. Đường kiếm này tuy đâm thẳng tới trước nhưng bên trong ẩn chứa nhiều loại biến hoá.

Tân Bá Công thầm kinh ngạc, lão buột miệng kêu lên:

- Không sai, kiếm pháp của tiểu tử ngươi quả nhiên là bất phàm!

Vừa nói lão vừa huy động đoản kiếm từ dưới đâm lên nhằm vào cổ tay của Tuyết Nghi mà điểm tới. Thủ pháp của lão rất đắc địa, bất luận kiếm chiêu của Tuyết Nghi biến hoá như thế nào thì cổ tay cầm kiếm cũng bị uy hiếp và sự biến hoá trở nên vô dụng.

Phương Tuyết Nghi cả kinh thầm nghĩ:

- Kiếm pháp của lão quái này quả nhiên không tầm thường, chiêu thức xuất thủ cũng vô cùng lợi hại!

Trong lúc thầm nghĩ thì trường kiếm của chàng cũng trầm xuống, mũi kiếm xoay vòng và nhằm vào khủy tay phải của Tân Bá Công mà điểm tới. Thế biến cực kỳ nhanh, nhanh đến độ Tân Bá Công phải kêu thất thanh và triệt kiếm lui ra sau một bước. Rõ ràng Tân Bá Công đã đánh giá thấp võ công của Phương Tuyết Nghi nên khi đối phương biến chiêu thì lão đành phải triệt hồi đoản kiếm và thối lui. Cao thủ tỉ kiếm mà xuất hiện tình huống thế nầy thì Tân Bá Công phải ngưng tay nhận thua mới đúng. Nhưng lúc nầy song mục của lão chợt hiện sát quang, lão lớn tiếng nói:

- Hảo tiểu tử, ngươi thi triển kiếm pháp của Trần Hy Chính phải không?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chẳng phải tôn giá chưa từng động thủ với Kiếm Thần đó sao? Vậy tại sao lại nhận ra kiếm pháp của Kiếm Thần?

Tân Bá Công nộ khí quát lớn:

- Lão phu từng thiệp lịch các loại kiếm pháp trong thiên hạ nên tự nhiên là có thể nhận ra Long Hành Bát Kiếm.

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Lão chỉ nói Long Hành bát kiếm thì tất nhiên là không biết chiêu cuối cùng do sư tổ sáng chế rồi!

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói:

- Tôn giá đã nhận ra được Long Hành Bát Kiếm thì tất phải có cách phá giải, đúng không?

Tân Bá Công nói:

- Không sai, tiểu tử ngươi muốn thử nữa không?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Nếu tôn giá không muốn chịu thua thì buộc lòng tại hạ phải động thủ tiếp thôi!

Tân Bá Công phá lên cười ha hả roi nói:

- Tiểu tử, nếu ngươi không sợ lão phu làm gảy trường kiếm của ngươi thì đánh mười chiêu tám thức nữa, lão phu cũng không phản đối.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Không cần mười chiêu tam thức, chúng ta chỉ thử một chiêu nữa là đũ rồi.

Lời vừa dứt thì hữu thủ chợt trầm xuống, trường kiếm cũng theo đó mà đâm thẳng tới trước.

Tân Bá Công cười khảy một tiếng rồi huy động đoản kiếm công thẳng vào thân trường kiếm của Tuyết Nghi, đồng thời miệng quát lớn:

- Khẩu khí không nhỏ...

Lời vừa phát thì dường như lão cảm thấy sự biến hoá trong chiêu kiếm này của Tuyết Nghi không giống Long Hành Bát Kiếm nên bất giác kinh hải và im tiếng luôn. Nhưng đoản kiếm của lão vẫn cuồng phi tuý vũ biến hoá liên tiếp bảy thức kiếm pháp mà công ra. Song, chẳng có thức kiếm pháp nào của lão khả dĩ hóa giải được chiêu kiếm này của Tuyết Nghi.

Tân Bá Công cảm thấy hàn quang loé lên trước mặt, cánh tay phải chợt tê buốt, thì ra mũi kiếm của Tuyết Nghi đã điểm trúng Khúc Trì huyệt của lão rồi!

Tân Bá Công cả kinh thất sắc, lão vội vàng phi thân ra sau ba thước và cũng ra khỏi hóc núi. Lão cấp tốc vận khí giải huyệt nhưng không cảm thấy có gì khác thường nên thở phào một hồi.

Thì ra mũi kiếm của Tuyết Nghi chỉ điểm tới rồi dừng chứ không gây thương tổn hoặc khống chế huyệt đạo của đối phương.

Tân Bá Công hoành ngang Ngư Trường kiếm trước ngực và lớn tiếng hỏi:

- Tiểu tử, chiêu ngươi vừa xuất không phải kiếm pháp trong Long Hành Bát Kiếm, đúng không?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Ai bảo là không phải?

Tân Bá Công nói:

- Lão phu nói không phải!

Lời vừa dứt thì đột nhiên lão vung đoản kiếm và phòng bước tới trước đâm thẳng vào giữa ngực Phương Tuyết Nghi, đồng thời miệng nói:

- Lão phu muốn thử lại chiêu vừa rồi của ngươi.

Phương Tuyết Nghi biết lão chưa cam tâm bại thủ nên mĩm cười nói:

- Tôn giá bất phục thì thử một lần nữa cũng được.

Vừa nói trường kiếm vừa bình thế điểm ra. Tuy mỗi bên chủ xuất một chiêu nhưng trong chiêu này bao hàm sự biến hoá vô thượng, đoản kiếm của Tân Bá Công phi vũ nhanh như linh xà uốn lượn và không ngừng lay động trong vòng kiếm quang dày đặc của Phương Tuyết Nghi.

Nhưng chiêu kiếm này của Phương Tuyết Nghi biến hoá ảo diệu ngoài sự tưởng tượng của đối phương. Hàn quang toả ra dày đặc bao trùm cả hóc núi, dù kiếm thế của Tân Bá Công cực nhanh và vô cùng phiêu hốt nhưng vẫn không thoát khỏi vòng kiếm khí trùng trùng lớp lớp của chàng.

Đột nhiên Tân Bá Công triệt hồi đoản kiếm và nhanh chóng thối lui ba bước.

Phương Tuyết Nghi cũng thu kiếm thế và mĩm cười nói:

- Đa tạ lão tiền bối tương nhượng.

Tân Bá Công cất Ngư Trường kiếm vào người rồi cung thủ nói:

- Lão đệ, chiêu kiếm này của ngươi đáng gọi là võ lâm đệ nhất chiêu, chẳng hay đó là kiếm

pháp gì vậy?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên mĩm cười nói:

- Long Hành cửu kiếm.

Tân Bá Công vô cùng kinh ngạc, lão hỏi lại:

- Long Hành cửu kiếm? Vẫn là kiếm pháp của Kiếm Thần chăng?

Phương Tuyết Nghi gật đầu nói:

- Không sai! Chính là kiếm pháp của tiên sư.

Tân Bá Công nghe vậy thì hoảng hốt kêu lên:

- Ngươi... Sư phụ ngươi là Trần Hy Chính à? Hắn đã chết rồi sao?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tiên sư đã khứ thế từ mấy tháng trước rồi.

Tân Bá Công lắc đầu và lẩm bẩm nói:

- Kỳ quái! Thật là kỳ quái!

- Lão tiền bối không tin chăng?

- Đúng vậy, niên kỹ của lệnh sư kém lão phu gần hai chục tuổi thì tại sao lại chết trước lão phu được?

- Gia sư chết là do bị ám toán.

- Hừ! Chuyện này càng kỳ quái hơn.

Tân Bá Công dừng một lát rồi nói tiếp:

- Bất kỳ kẻ nào bị ám toán thì lão phu còn có thể tin nhưng nếu nói Kiếm Thần bị ám toán thì quả thật lão phu không thể tin.

Phương Tuyết Nghi khẻ thở dài một hồi rồi nói:

- Lão tiền bối không tin thì cũng chẳng còn cách nào khác, vì đích thực là tiên sư bị ám toán mà chết. Nhưng...

Tân Bá Công lớn tiếng hỏi:

- Nhưng thế nào?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Nhưng chuyện tiên sư bị ám toán đã có hơn hai mươi năm rồi.

Tân Bá Công nói:

- Thế tại sao lão phu không hề nghe ai nói cả vậy?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vì không cho Ngũ Ma biết nên tiên sư luôn giấu kín chuyện này.

- Thì ra là như vậy. Quả nhưng chẳng hay lão đệ ngươi có biết Kiếm Thần bị kẻ nào ám toán không? Ngươi đã điều tra chưa.

- Chưa!

- Ồ, vậy thì lão đệ ngươi không đùng rồi. Làm đệ tử mà tại sao không điều tra rõ cừu gia của sư phụ mình?

- Lão tiền bối, không phải là vản bối không điều tra, mà vì... Vì chuyện này đã có sư thúc của vản bối gánh vác rồi.

Tân Bá Công ngẫn người một lúc rồi nói:

- Ngươi còn có một vị sư thúc à? Kiếm Thần có huynh đệ đồng môn bao giờ nhĩ? Hay người đó là cao nhân của môn phái khác cùng kết nghĩa huynh đệ với lệnh sư?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tạm thời vản bối chưa tiện nói ra chuyện này, xin lão tiền bối lượng thứ cho.

Tân Bá Công cũng không truy vấn nữa, mĩm cười nói:

- Chiêu kiếm ngươi vừa thi triển có thật là Long Hành kiếm pháp không?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vản bối nói là sự thật.

Tân Bá Công nghe vậy thì vò đầu nghĩ tới nghĩ lui một lúc rồi nói tiếp:

- Có phải sư phụ ngươi truyền thụ cho ngươi không?

An Tiểu Bình nghe lão hỏi như vậy thì ôm bụng cười khanh khách.

Tân Bá Công chau mày hỏi:

- Cô nương cười cái gì?

An Tiểu Bình vừa cười vừa nói:

- Cười lão trượng đấy.

- Tại sao cười lão phu?

- Phương đại ca là đệ tử của Kiếm Thần thì kiếm pháp của chàng đương nhiên là do Kiếm Thần truyền thụ rồi. Lão hỏi như thế chẳng phải là đáng cười sao?

- Nha đầu, lão phu hỏi vậy tất nhiên là có lý do, không tin thì ngươi hãy chờ Phương tiểu tử trả

lời xem sao?

- Không sai, vản bối cũng đang muốn nghe Phương đại ca trả lời đây.

Phương Tuyết Nghi nhìn qua Tiểu Bình và nói:

- Hiền đệ, chiêu kiếm pháp này quả nhiên là không phải do tiên sư truyền thụ.

An Tiểu Bình ngẫn cả người, nàng nói:

- Không phải do Kiếm Thần truyền thụ thật à?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Thật vậy!

Chàng ngưng lại một lát rồi nói tiếp:

- Chiêu kiếm pháp này là do sư thúc của tại hạ truyền thụ.

Tân Bá Công biến sắc, lão lớn tiếng hỏi lại:

- Do sư thúc ngươi truyền thụ à? Cũng là Long Hành kiếm pháp chăng?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Cũng là đệ tử của sư tổ nên tất nhiên là Long Hành kiếm pháp.

Tân Bá Công vừa lắc đầu vừa lẩm bẩm:

- Kỳ quái! Lại thêm một chuyện kỳ quái.

An Tiểu Bình hiếu kỳ nói:

- Chuyện gì kỳ quái?

Tân Bá Công nói:

- Kiếm pháp của Kiếm Thần lại không bằng sư đệ của hắn, chuyện này quả nhiên là kỳ quái.

Hồi 38 - Kinh - Hỉ Bất Ngờ

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Lão tiền bối chớ lấy làm lạ, chiêu kiếm pháp nay do sư tổ sáng chế vào buổi vản niên, khi đó tiên sư đã hạ sơn hành đạo nên đương nhiên là không thể biết.

Tân Bá Công nói:

- Lão đệ, theo trình độ võ công của ngươi hiện tại thì ngươi đã vượt lệnh sư rồi!

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì giật mình, chàng nói:

- Tại hạ tài trí có hạn, làm sao dám luận với tiên sư.

Lúc ấy An Tiểu Bình nhìn qua Tống Phù, Chúc Công Minh rồi nói:

- Tân lão trượng, lão có đồng ý với chuyện mà Hoàng lão tiền bối muốn lão làm không?

Tân Bá Công chau mày nhìn Chúc Công Minh một lúc rồi nói:

- Hoàng huynh có đại ân với lão phu như thế, nếu lão phu không đồng ý thì chàng phải là kẻ vong ân bội nghĩa sao?

Lão buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Cô nương hiểu được ngôn ngữ của người câm thì xin nói với Hoàng huynh là lão phu đồng ý!

An Tiểu Bình liền quay sang Chúc Công Minh và hươi tay múa chân một lúc như diễn lời của Tân Bá Công cho đối phương hiểu.

Tống Phù và Tuyết Nghi chẳng hiểu sự làm hiệu của nàng là muốn nói gì, nhưng Chúc Công Minh thì gật gật đầu và ú ớ mấy tiếng.

An Tiểu Bình liền phá lên cười khanh khách rồi nói:

- Tân lão trượng định khi nào thực hiện lời hứa?

Tân Bá Công nói:

- Chuyện này...lão phu còn có chút chuyện nên phải năm ba ngày nữa mới có thể thực hiện được, thế nào?

An Tiểu Bình nhìn qua Tuyết Nghi và hỏi:

- Phương đại ca thấy có được không?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Được, năm ngày sau mời Tân lão trượng đến Thiếu Lâm tự tập hội!

Tân Bá Công liền cung thủ, nói:

- Lão phu cáo biệt! Năm ngày sau nhất định sẽ đến Thiếu Lâm.

Lời chưa dứt thì thân hình lão đã vụt ra khỏi hóc núi và mất hút tung tích.

Lúc nầy Chúc Công Minh thở phào một hồi rồi nói:

- Lão quái vật này mà không đi thì lão phu ta chán chết đi được!

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Chán chết là chuyện nhỏ, lão thâu nhi ta đang nghĩ, năm ngày sau hai lão quái vật các ngươi gặp nhau gặp nhau thì biết ăn nói thế nào đây?

Chúc Công Minh ngạc nhiên, nói

- Năm ngay sau còn phải gặp nhau à?

Tống Phù nói:

- Đương nhiên! Chẳng phải lão quái vật đó phải trở lại sao?

Chúc Công Minh nói:

- Hắn đến mặc hắn, lão phu không cho hắn gặp mặt thì đâu có việc gì!

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Như thế làm sao được? Lão quái vật ngươi cũng phải hạ sơn, lẻ nào ngươi quên lời hứa với An cô nương?

Chúc Công Minh à một tiếng rồi nói:

- Nhất thời lão phu quên mất... Này! Tống thâu nhi, ngươi nói xem phải làm thế nào bây giờ?

Tống Phù thản nhiên nói:

- Làm sao ta biết được!

Chúc Công Minh lớn tiếng nói:

- Ngươi không biết thì ai biết? Chuyện này thật là phiền phức to rồi!

Tống Phù nói:

- Chuyện này là do lão quái vật ngươi tự chuốc lấy thì trách được ai? Tuy nhiên, lão phu ta có một biện pháp, ngươi muốn nghe không?

Chúc Công Minh liền hỏi:

- Biện pháp thế nào?

- Thay đổi trang phục và hình dạng!

- Ngươi muốn lão phu cải trang thế nào?

- Ăn mặc tươm tất một chút thì nhất định lão quái vật đó không thể nhận ra!

- Có chắc là qua mắt được hắn không?

- Đương nhiên là chắc!

Chúc Công Minh chẳng biết làm thế nào khác nên đành thở dài, nói:

- Chuyện đã đến nước này thì lão phu cũng đành cải trang một lần vậy!

Tống Phù tiếp lời:

- Thực ra lão quái ngươi cũng nên ăn mặc tươm tất sớm một tí, kẻo đệ tử Cái Bang lại tưởng lầm ngươi là người của bọn chúng!

Chúc Công Minh nói:

- Không sao, nếu Hoắc Minh Phong nhận lão phu làm sư phụ của hắn thì chàng, có gì là không được!

Lão cười một tràng khoái chí rồi nói tiếp:

- Tống huynh đệ, năm ngày sau thì lao quái vật đó tất sẽ đến nhưng đối với lão phu, nhanh nhất cũng phải chín ngày sau mới hạ sơn được!

Tống Phù gật đầu, nói:

- Không sao, miễn là lão quái vật ngươi giữ lời hứa thì tốt rồi!

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đứng lên nhìn ra ngoài trời và nói:

- Tống lão, chúng ta nên hội tụ thôi!

An Tiểu Bình cũng bước ra ngoài hóc núi, nàng nhìn sắc trời và nói:

- Đúng vậy, trời sắp tối rồi!

Tống Phù vừa đứng lên vừa nói:

- Chúc huynh, chiều mai bọn ta sẽ trở lại, hy vọng đến lúc đó thì ngươi đã thay đổi y phục!

Chúc Công Minh nói:

- Trừ phi là lão phu bận đánh nhau với lão quái vật kia, nếu không thì có lý nào lão phu lại chẳng thay đổi y phục?

Tống Phù cung thủ cáo biệt rồi cùng Tuyết Nghi, Tiểu Bình trở về Thiếu Lâm tự.

Bọn Hoắc Minh Phong dường như rất lo lắng vì không biết ba người đi đâu, do vậy khi thấy cả ba cùng trở về thì bọn họ thở phào nhẹ nhỏm.

Phương Tuyết Nghi thấy Nhập Vân đại sư thì không nhịn được nên buột miệng hỏi:

- Chưởng môn đại sư, mấy ngày gần đây có tin tức gì của Trịnh đại bá của vản bối không?

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói:

- Chưa có! Nhưng lão nạp đã phái người đi tìm rồi!

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại:

- Đại sư đã phái người đi rồi à?

Nhập Vân đại sư nói:

- Đúng vậy, tiểu thí chủ vì chuyện bổn tự mà phí nhiều tâm lực, bổn tự vị tiểu thí chủ mà tìm Trịnh thí chủ cũng là chuyện nên làm thôi.

Quần hùng vừa an toạ trong tịnh thất thì Nhập Thánh đại sư từ bên ngoài vội vàng bước vào, lão tăng nhìn Phương Tuyết Nghi và hỏi:

- Tiểu thí chủ, trên đỉnh Thái Thất xuất hiện hai vị lão nhân, chẳng hay tiểu thí chủ và An thí chủ có gặp không?

Phương Tuyết Nghi cười thầm và nghĩ:

- Dường như cao tăng Thiếu Lâm cũng bị Ngũ Ma làm cho khiếp vía...

Nghĩ thế nhưng chàng vẫn cung kính trả lời:

- Vản bối có gặp rồi.

Nhập Thánh đại sư hỏi tiếp:

- Người đó là Độc đại phu phải không?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Không phải!

Nhập Thánh đại sư chau mày, nói:

- Kỳ quái, Ác Khỗng Minh từng nói với Đồng Tử Kỳ là sẽ đến Thiếu Lâm tự nhưng chẳng hiểu tại sao hắn vẫn chưa hiện thân ở Tung Sơn nhĩ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói:

- Có thể Độc đại phu có ý nói vậy để mê hoặc người nghe cũng không chừng!

Nhập Thánh đại sư nói:

- Tiểu thí chủ, thế một trong hai lão nhân trên tuyệt đỉnh Thái Thất là nhân vật nào vậy?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Một vị là Thiên Đài Tiên Tẩu Chúc Công Minh tiền bối!

Nhập Thánh đại sư ngạc nhiên kêu lên:

- Chúc lão thí chủ à?

An Tiểu Bình xen vào:

- Không phải lão ta thì còn ai nữa? Đại sư không tin thì cứ hỏi Tống lão!

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Chúc lão quái đã ẩn thân trên tuyệt đỉnh Thái Thất từ rất lâu, lẻ nào trong quý tự không có ai phát hiện?

Nhập Thánh đại sư ngẫn người, lão ấp úng nói:

- Chuyện này...

Lão nhìn qua Nhập vân đại sư một hồi rồi nói:

- Lão thí chủ, đệ tử bổn tự tuy thân tại võ lâm nhưng thiên quy rất nghiêm, ngoài Thái Thất ra, nếu không có dụ lệnh thì bọn họ không dám lên Thái Thất, do vậy mà không ai biết Chúc thí chủ ẩn cư trên tuyệt đỉnh Thái Thất!

Tống phù cười hì hì, nói:

- Thực ra việc Chúc lão quái ẩn cư trên Thái Thất cũng chẳng có gì bất lợi đối với quý tự, xin đại sư bất tất phải lo lắng!

Lão ngừng lại một lát rồi bỗng nhiên như sực nhớ điều gì nên nói tiếp:

- Chưởng môn đại sư, có một chuyện mà lão thâu nhi quên thỉnh giáo, tại sao mấy ngày qua không thấy nhị vị trưởng lão của Hoa Sơn, Côn Luân và Phi Long Vô Ảnh Chu Hạo đâu cả vậy?

Lão vừa nhắc đến chuyện này thì Phương Tuyết Nghi cũng cảm thấy bất ổn, rõ ràng Hoa Sơn - Hoàng Sam Tẩu Đông Thiên Lý và Côn Luân Hàn Mai kiếm khách Tiêu Táp đều nói là đến Thiếu Lâm tự, nhưng quái lạ là đến lúc nầy vẫn chẳng thấy bóng dáng bọn họ. Còn Chu Hạo là nhân vật cùng đến với bọn Tống Phù nhưng cũng vô tung biệt tích.

Nhập Vân đại sư chau mày trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bọn họ đã đi cả rồi!

Tống Phù ngạc nhiên kêu lên:

- Đi cả rồi?

Nhập Vân đại sư nói:

- Không sai, ba vị lão thí chủ đó đều đã rời bổn tự!

Hoắc Minh Phong tiếp lời:

- Tống huynh, sự thực là bọn họ đã đi rồi, nhưng trước đó Hoắc mỗ đã gặp bọn họ.

Tống Phù hỏi:

- Bọn họ đi đâu?

Hoắc Minh Phong nhìn qua Nhập Vân đại sư và nói:

- Chuyện này... Lão phu không tiện nói ra rồi.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy kỳ quái nên hỏi ngay:

- Tại sao?

Hoắc Minh Phong nói:

- Bên trong có quan hệ đến một chuyện cơ mật, lão phu không nói nguyên do cũng là bất đắc dĩ thôi.

Lão dừng một lát rồi tiếp:

- Nhưng nếu Nhập Vân đại sư đồng ý nói ra thì lão phu cũng không phản đối!

Bang chủ Cái Bang không muốn nhận lấy trách nhiệm như vậy thì rõ ràng là có nguyên nhân quan trọng, nếu không thì thái độ như vậy chẳng trái ngược với tính cách của lão ta sao?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Lão ta ấp ấp úng úng như vậy thì bên trong tất phải có sự kỳ quặc!

Vừa nghi đến đây thì đã nghe Nhập Vân đại sư nói:

- Tống thí chủ, hiện tại ba vị thí chủ đó rất an toàn nên thí chủ không cần lo lắng. Khi nào thời cơ đến thì tự nhiên lão nạp sẽ nói rõ cho các vị biết!

Tống Phù nói:

- Thực ra, bọn họ đến phương nào thì Tống mỗ cũng tin là chẳng có nguy hiểm gì đối với bọn họ, đại sư không tiện nói ra thì thôi vậy!

Lão ngừng lại cười ha hả một tràng rồi nói:

- Chưởng môn đại sư, vài ngày nữa quý tự sẽ có thêm một vị quái khách, chẳng hay đại sư có phiền gì không?

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói:

- Là vị quái khách nào vậy? Có phải là cao nhân tuyệt thế nào đó do Ngũ Đại ma chủ mời đến không?

Tống Phù lắc đầu, nói:

- Không phải!

Lão nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói tiếp:

- Vị quái khách đó là vì Phương lão đệ mà đến!

Nhập Vân đại sư thở phào một hồi rồi mĩm cười, nói:

- Đã vì Phương tiểu thí chủ mà đến thì không thể là nhân vật đối đầu rồi!

Tống Phù nói:

- Không sai, nhưng có điều lão quái vật nầy là nhân vật mà người khác không thể đùa được!

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì chau mày, nói:

- Tống huynh, ngươi đừng vòng vo úp mở nữa có được không? Rốt cuộc là nhân vật nào mà ghê gớm vậy?

Tống Phù cười cười, nói:

- Người nầy là ai à? Nếu Tống mỗ nói ra thì e rằng Hoắc Bang chủ phải kinh tâm động phách thôi!

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói:

- Điều đó chưa chắc!

Tống Phù trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hoắc Bang chủ còn nhớ vị sư thúc Á Cái Hoàng đại hiệp của quý bang hay không?

Hoắc Minh Phong nói:

- Hoàng sư thúc là trưởng bối của Hoắc mỗ thì có lý nào Hoắc mỗ không nhớ? Nhưng người đã xuôi tay nhắm mắt từ nhiều năm qua rồi!

Tống Phù nói:

- Tống mỗ biết là Hoàng đại hiệp đã quy tiên! Nhưng khi Hoàng đại hiệp còn tại thế, lão ta có nói với Bang chủ về chuyện lão ta ngầm giúp một vị võ lâm quái nhân ở chân núi Thái Sơn không?

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì biến sắc, lão kêu lên:

- Không lẻ là Tân... Bá Công?

Thì ra Á Cái Hoàng Xung đã nói chuyện này với đệ tử Cái Bang.

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Không sai, chính là Võ lâm Nhất Quái Tân lão quái vật này sẽ đến!

Lúc nầy không những Hoắc Minh Phong biến sắc mà Nhập Vân đại sư cũng lộ vẻ bất an. Vị Chưởng môn Thiếu Lâm chắp tay niệm phật A di đà phật rồi nói:

- Lão nạp đã nghe đại danh của Tân lão thí chủ từ lâu, nghe nói người này hành sự quái đản nhưng không bá đạo, ý nghĩ phi thiên phi ác mà chỉ dựa vào sự hĩ nộ của bản thân lão ta. Bây giờ bỗng nhiên lão ta đến Thiếu Lâm tìm Phương tiểu thí chủ là vì chuyện gì vậy?

Tống Phù cười hì hì và hỏi:

- Đại sư không hoan nghênh sự giá lâm của nhân vật này sao?

Nhập Vân đại sư vốn không có ý hoan nghênh nhưng vì nể mặt Phương Tuyết Nghi nên chắp tay, nói:

- Lão nạp không dám, nhưng... Vị thí chủ đó hĩ nộ vô thường, rất khó ứng phó, do vậy sau khi lão ta đến thì chúng ta phải cẩn thận mới được!

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Chưởng môn cẩn thận quá, theo lão phu biết thì Tân lão quái vật đến lần nầy rất nghiêm túc tuân hành quy củ.

Lão nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp:

- Phương lão đệ tuy niên kỹ không cao nhưng Tân lão quái lại tõ ra rất tôn kính, chỉ cần có Phương lão đệ tại đây thì nhất định Tân lão quái đó sẽ không dám làm chuyên xằng bậy ở quý tự.

Hoắc Minh Phong nói:

- Tống huynh, rốt cuộc là chuyện thế nào vậy? Nghe đồn là Tân Bá Công đã chết, hôm nay nghe Tống huynh nói thì không những lão ta chưa chết mà hình như... Còn sống rất tráng kiện thì phải?

Tống Phù nói:

- Đúng vậy, vị lão quái này vốn còn rất tráng kiện mà!

Hoắc Minh Phong lớn tiếng hỏi:

- Tống huynh, rốt cuộc tại sao Tân lão quái đó đến đây vậy?

Thì ra Hoắc Minh Phong vốn rất úy kỵ Tân Bá Công nên lão ta cứ mãi truy vấn nguyên nhân.

Tống Phù cười hì hì, nói:

- Hoắc Bang chủ không ngừng truy vấn như thế, phải chăng là năm xưa từng đắc tội gì với Tân lão quái?

Hoắc Minh Phong vội lắc đầu, nói:

- Không có, nhưng bản bang và lão ta có vài chút hiểu lầm mà thôi!

Tống Phù phá lên cười và nói:

- Quả nhiên là Bang chủ co vấn đề với Tân lão quái! Nhưng lần nầy thì xin Bang chủ yên tâm, Tân lão quái đến không những hóa giải thù xưa oán cũ với quý bang mà không chừng còn mang theo nhiều điều tốt cho quý bang đấy!

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên nói:

- Làm sao có thể như vậy được? Chỉ cần Tân lão quái không nhớ chuyện hiểu lầm với tiên sư năm xưa là Hoắc mỗ vô cùng cảm kích rồi!

Tống Phù nói:

- Hoắc Bang chủ yên tâm, lần nầy Tân lão quái vì bại thủ trong tay Phương lão đệ nên mọi chuyện về sau tất phải răm rấp nghe lệnh. Phương lão đệ nói với lão ta một tiếng thì làm sao lão ta dám gây phiền phức cho Bang chủ?

Hoắc Minh Phong quay sang hỏi Tuyết Nghi:

- Lão đệ, chuyện này thật chứ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Một nữa là sự thát.

Nhập Vân đại sư xen vào:

- Tại sao một nữa là sự thật? Tiểu thí chủ có thể nói rõ mọi chuyện cho chư vị ở đây cùng nghe không?

Phương Tuyết Nghi nói:

-Vản bối gặp Tân lão quái trên tuyệt đỉnh Thái Thất, lão ta tự xưng là võ lâm đệ nhất, ngay cả tiên sư cũng chẳng là gì trong mắt lão ta. Vì vậy, nhất thời lão ta đã kích động tâm hiếu thắng của vản bối nên dẫn đến việc động thủ tỹ thí vài chiêu kiếm pháp.

Nhập Vân đại sư nói:

- Lão nạp từng nghe nói về võ công của Tân lão thí chủ cao thâm khôn lường nhưng lão ta tự xưng là võ lâm đệ nhất thì hơi đại ngôn cuồng xuất một chút!

Hoắc Minh Phong tiếp lời:

- Đúng vậy! Chí thiểu thì lão ta vẫn chưa được nhã hiệu như Kiếm Thần, điều đó đũ thấy trình độ võ công của lão ta còn kém Trần đại hiệp nhiều lắm!

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Không phải thế, kiếm pháp của Tân lão quái quả nhiên là không kém tiên sư.

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên nói:

- Nói vậy lẻ nào kiếm pháp của tiểu thí chủ không cao minh hơn Tân lão thí chủ?

Tống Phù cười kha kha, nói:

- Nếu kiếm pháp của Phương lão đệ không cao minh hơn thì khi nào Tân lão quái chịu nghe lệnh của Phương lão đệ?

Hoặc Minh Phong tiếp lời:

- Không sai! Nhưng Phương lão đệ lại nói kiếm pháp của Tân lão quái không kém gì Trần đại

hiệp, chuyện này giải thích thế nào?

Phương Tuyết Nghi theo sự thật mà nói:

- Vì trong kiếm pháp của vản bối có một chiêu do sư thúc truyền thụ mà chiêu kiếm pháp nầy là tuyệt chiêu nên Tân lão quái không địch lại!

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói:

- Thì ra là như vậy! Không ngờ tiểu thí chủ còn có sở học khác.

Ý lão muốn nói chiêu kiếm pháp này tất không phải là đồng nguồn gốc với kiếm pháp của Trần đại hiệp.

Phương Tuyết Nghi vội nói:

- Chưởng môn đại sư tuy chiêu kiếm pháp do sư thúc truyền thụ nhưng vẫn là kiếm pháp đồng tông với tiên sư. Chẳng qua là vì sư tổ sáng chế chiêu kiếm pháp đó vào buổi vản niên nên tiên sư không học được mà thôi!

Nhập Vân đại sư nói:

- Tiểu thí chủ, lão nạp lỡ lời rồi!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đại sư quá lời rồi! Thực ra, Long Hành Bát Kiếm của tiên sư mà thêm một chiêu cuối cùng nay thì cải danh là Long Hành Cửu Kiếm. Nhờ tuyệt chiêu cuối cùng này mà vản bối thắng được Tân lão quái trên tuyệt đỉnh Thất Thất.

Hoắc Minh Phong cười khoái chí nói:

- Lão đệ, chắc là lão quái đó kinh tâm động phách không ít.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tân lão quái nhất thời thất thủ thì tự nhiên có chút kinh động nhưng lão ta vẫn là võ lâm trưởng bối nên một lát sau vẩn khẳng khái trở lại như thường, lão hứa với vản bối là sẽ toàn tâm toàn lực tương trợ đại cuộc giáng trừ ma đạo.

Hoắc Minh Phong hỏi lại:

- Thật chứ?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chuyện này là do Tân lão quái tự nói ra nên không thể là giả được.

Nhập vân đại sư chấp tay nói:

- Thiên tai! Thiên tai! Bõ đao đồ sát sẽ thành phật. Tiểu thí chủ có thể khiến Tân lão thí chủ tẩy tâm hành thiện thì công đức đó quả nhiên là không nhỏ.

Phương Tuyết Nghi cung thủ nói:

- Đại sư quá khen.

Lúc nầy bỗng nhiên có một tiểu tăng bước vào nói với Nhập Vân đại sư mấy câu, tức thì vị Chưởng môn Thiếu Lâm liền lớn tiếng nói với bọn Tống Phù:

- Có lẻ ba vị đã đói rồi, trai phòng dã chuẩn bị xong cơm chay, xin mời ba vị tự nhiên.

Tống Phù, Tuyết Nghi, và An Tiểu Bình đã đói thực nên lập tức cáo biệt mọi người theo tiểu tăng xuống trai phòng dùng cơm chay.

Sau đó bọn họ trở lại tịnh thất phương trượng nhân đàm một lúc nữa thì trở về phòng nghỉ ngơi.

Thêm ba ngày nữa trôi qua nhưng Ngũ Đại ma chủ vẫn chưa có động tịnh gì.

An Tiểu Bình không nhẫn nại được nên sang ngay thứ tư nàng rũ Phương Tuyết Nghi xuất tự xuống thành Đăng Phong dạo chơi. Nhưng Phương Tuyết Nghi không đồng ý, bởi lẻ chàng lo có thể hôm nay Võ Lâm Nhất Quái Tân Bá Công sẽ đến, đồng thời chàng cũng nóng lòng muốn biết tin tức về Trịnh Đại Cương.

An Tiểu Bình thấy chàng không chịu đi cùng mình nên tức khí lên, trốn đi một mình ra khỏi Thiếu Lâm tự.

Mãi đến tối hôm đó, Phương Tuyết Nghi và Tống Phù mới phát hiện ra là An Tiểu Bình vẫn chưa trở về.

Nhất thời vì lo lắng cho an nguy của nàng nên Phương Tuyết Nghi mới kéo Tống Phù xuất tự đi tìm, nhưng kết quả vẫn không thấy tung tích nàng đâu cả.

Tống Phù bèn đưa Tuyết Nghi lên tuyệt đỉnh Thái Thất thì chỉ thấy Chúc Công Minh đang nằm trong hóc núi ngáy khò khò.

Tống Phù lay tĩnh lão ta đậy và hỏi về tung tích An Tiểu Bình, nhưng Chúc Công Minh vừa dụi mắt vừa lắc đầu, nói:

- Lão thâu nhi, lão phu ta chỉ là kẻ khố rách áo ôm, nếu ngươi muốn trộm muốn cướp thì có lẻ là tìm nhầm chỗ rồi.

Tống Phù đâu còn lòng dạ nào mà nói đùa với lão ta? Vì thế lão thở dài một hồi rồi kéo Phương Tuyết Nghi hạ sơn trở về Thiếu Lâm tự.

Nhất thời Tuyết Nghi cũng chẳng có chủ ý gì nên buột miệng hỏi:

- Lẻ nào chúng ta không đi tìm An cô nương?

Tống Phù nói:

- Đương nhiên là phải tìm, nhưng hôm nay thì không được nữa rồi.

Tuyết Nghi hỏi:

- Chúng ta hồi tự chăng?

Tống Phù nói:

- Đành vậy thôi! Nếu ngày mai mà cô ta vẫn chưa về thì chúng ta sẽ xuống Đăng Phong thành tìm cũng không muộn!

Dù không muốn nhưng chẳng còn biện pháp nào khác nên Tuyết Nghi đành theo Tống Phù trở về Thiếu Lâm tự.

Sáng sớm hôm sau, chàng đến đánh thức Tống Phù dậy rồi hai người cũng hạ sơn xuống Đăng Phong thành tìm Tiểu Bình. Nhưng vừa qua khỏi sơn môn chừng nữa dặm thì bỗng nhiên thấy An Tiểu Bình đang dẫn mấy tráng hán khiêng một người trên cáng đi lên Thiếu Lâm tự.

Phương Tuyết Nghi thở phào một hồi rồi lắc đầu, nói:

- Tống lão, xem ra chúng ta lo hảo rồi!

Tống Phù bật cười, nói:

- Đúng vậy! Võ công của An cô nương không kém lão đệ ngươi, thử hỏi trong võ lâm có kẻ nào làm hại được cô ta chứ? Nhưng bây giờ cô ta đã trở về thì lão đệ ngươi yên tâm rồi chứ?

Nói đến đây thì An Tiểu Bình đã phong bước lướt tới. Nàng nhìn Phương Tuyết Nghi và lớn tiếng nói:

- Phương huynh đoán xem tiểu đệ khiêng ai về đây!

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Ta đâu phải là thần tiên, nàng không nói ra thì làm sao ta biết được?

Nghĩ thế nhưng ngoài miệng chàng lại nói:

- Trông hiền đệ cao hứng như vậy thì người này tất phải là nhân vật quan trọng rồi!

An Tiểu Bình nói:

- Không sai, ngươi này chính là Trịnh đại hiệp mà Phương huynh cần tìm đấy!

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc kêu lên:

- Là Trịnh đại bá của tại hạ à?

An Tiểu Bình nói:

- Đúng vậy! Phương huynh, tiểu đệ đi chuyến này không uổng phí đấy chứ!

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đã phóng bước đến chỗ hai tráng hán, mục quang vừa quét ra thì thấy quả nhiên người nằm trên cáng là Trung Châu Tam Hiệp - Trịnh Đại Cương.

Chàng định thần nhìn kỹ thì thấy Trịnh Đại Cương đang nhắm chặt song mục, sắc diện nhợt nhạt nhưng hô hấp vẫn đều đặn. Rõ ràng lão ta bị thọ thương khá nặng và được An Tiểu Bình cứu về. Bất giác hai giọt lệ lăn xuống hai gò má Tuyết Nghi, chàng nhớ lại lúc ở ngoài thành Gia Định, nếu không có Trịnh đại bá xuất hiện kịp thời cứu mạng thì mình đã sớm chết trong tay bá

phụ Phương Thiên Thành rồi.

Xúc động dâng tràn, nhất thời chàng đứng nhìn Trịnh Đại Cương mà thần thái ngẩn ngơ như pho tượng.

Chợt nghe giọng Tống Phù khẻ nói từ phía sau:

- Lão đệ, dường như Trịnh đại hiệp bị nội thương rất trầm trọng. Chúng ta mau khiêng vào Thiếu Lâm tự tìm cách cứu chửa thôi!

Phương Tuyết Nghi giật mình vội nói:

- Đúng vậy... Phiền nhị vị tráng sĩ nhanh chóng khiêng Trịnh đại bá vào Thiếu Lâm tự...

Nói đoạn chàng quay người dẫn hai trang hán khiêng Trịnh Đại Cương nhập tự.

Tống Phù vá An Tiểu Bình cũng lập tức theo sau, bọn họ vừa đi vừa nói nhưng vì lo lắng cho thương thế của Trịnh Đại Cương nên Tuyết Nghi không để ý bọn họ nói những gì.

Sau khi nhập tự, Tống Phù thưởng cho hai tráng sĩ mấy nén bạc và bảo bọn họ hạ sơn. Sau đó lão xem xét tỉ mỉ thương thế của Trịnh Đại Cương nhưng một lúc lâu vẫn không nói gì.

Phương Tuyết Nghi rất khẩn trương nhưng không tiện tương vấn nên chàng cứ đi đi lại lại trong phòng. Cuối cùng, vì không kiên nhẫn được nữa nên chàng lên tiếng hỏi Tiểu Bình:

- Hiền đệ, Trịnh đại bá vì sao mà thọ thương vậy? Hiền đệ phát hiện lão ta ở nói nào thế?

An Tiểu Bình nói:

- Tại một ngôi cổ miếu ngoài Đăng Phong thành! Chuyện này nói ra thật là khéo, hôm qua, tiểu đệ dạo khắp Đăng Phong thành nhưng chẳng có gì vui, khi màn đêm buông xuống tiểu đệ định trở về, nào ngờ vừa ra khỏi cửa thành thì phát hiện mấy nhân vật võ lâm có hành tung khả nghi, nhất thời nỗi lòng hiếu kỳ nên tiểu đệ truy theo bọn chúng.

Phương Tuyết Nghi liên hỏi:

- Bọn chúng là những ai?

An Tiểu Bình nói:

- Có lẻ là thuộc hạ của Ngũ Ma!

- Hiền đệ không biết bọn chúng sao?

-Tiểu đệ đâu có thời gian để hỏi bọn chúng! Tiểu đệ theo sau bảy nhân vật mang đao mang kiếm đó ra ngoài thành thì phát hiện bọn chúng chạy thẳng đến một cổ miếu...

- Trịnh đại bá ở trong cổ miếu đó à?

- Không sai! Quả nhiên là Trịnh đại bá ở trong ngôi cổ miếu... Nhưng trước đó thì tiểu đệ không biết bọn chúng đến đó làm gì và cũng không thấy Trịnh đại hiệp.

- Vậy thì hiền đệ làm thế nào mà gặp được Trịnh đại bá?

An Tiểu Bình trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tiểu đệ thấy bọn họ vào trong cổ miếu rồi thì mọi sự im lặng như tờ, hồi lâu sau chẳng thấy tên nào ra nên tiểu đệ đột nhập vào đại điện ẩn thân trên xà nhà theo dỏi từng cử động của bọn chúng.

Phương Tuyết Nghi liền hỏi:

- Có tên nào quay ra không?

- Đương nhiên là có. Đó là một đầu đà với hình dạng cực kỳ cỗ quái.

- Phải chăng tăng nhân trụ trì ngôi cổ miếu đó?

- Tiểu đệ cũng không rõ lắm... Nhưng khi ra đến đại điện thì tên đầu đà nay chui vào một nơi bí mật dưới án thờ.

- Thì ra nơi đó còn có cửa ngầm.

- Không sai! Bên dưới án thờ còn có một mật thất, đương thời tiểu đệ muốn phi thân xuống chui vào xem thử, không ngờ trong chớp mắt thì đầu đà đó đã quay trở ra.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Sợ rằng ngôi miếu đó chẳng phải là nơi tốt lành gì.

Nghĩ đoạn định nói thì đã nghe Tiểu Bình nói tiếp:

- Đầu đà đó vừa lùn vừa mập nên ở xa trông hắn giống như một quả cầu lăn tròn, thật là tức cười vô cùng.

Nói đoạn nàng bật cười khanh khách một tràng.

Phương Tuyết Nghi nôn nóng hỏi:

- Sau đó thì sao?

Đầu đà đó chui ra một lúc thì có thêm ba người nữa chui ra.

- Bọn họ là những ai?

- Một trong số đó là Trịnh đại hiệp.

- Thế à! Lúc đó Trịnh đại bá thọ thương chưa?

- Chưa.

Phương Tuyết Nghi bất giác nhìn qua Trịnh Đại Cương thì thấy Tống Phù đang án song chưởng đẩy chân khí vào người lão ta. Chàng thầm nghĩ:

- Trịnh đại bá sao có thể đầu hàng Ngũ Ma được? Sợ rằng Tiểu Bình nhìn nhầm người thôi.

Nghĩ thế nên chàng buột miệng nói:

- Hiền đệ, Trịnh đại bá của tại hạ là nhân vật chánh phái...

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Nếu Trịnh đại hiệp không phải là người chánh phái, thì làm sao tiểu đệ xuất thủ cứu lão ta trở về?

Nàng ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Sau khi ba người này chui ra ngoài thì lão đầu đà luôn miệng chửi mắng Trịnh đại hiệp và trách Trịnh đại hiệp tiết lộ chuyện Ngũ Đại ma chủ muốn đi Thiếu Lâm tự.

Tuyết Nghi hỏi:

- Trịnh đại bá nói thế nào?

Tiểu Bình nói:

- Một mực phủ nhận!

- Hiền đệ, thế còn hai người kia là những ai?

- Tiểu đệ không biết!

- Hiền đệ không hỏi sao?

- Vì võ công của bọn chúng quá kém, tiểu đệ vừa xuất thủ là bọn chúng đã thọ mệnh thì lấy đâu nữa mà hỏi?

- Hoá ra hiền đệ đã giết bọn chúng rồi à?

- Đúng vậy, vì cứu Trịnh đại hiệp nên tiểu đệ đành hạ sát thủ thôi!

Phương Tuyết Nghi hỏi tiếp:

- Lão đầu đà đó cũng bị giết chứ?

An Tiểu Bình lắc đầu, nói:

- Không! Võ công của lão đầu đà đó khá cao cường, nhất thời tiểu đệ không lưu ý nên lão ta đã chạy thoát! Nhưng...

Tuyết Nghi liền hỏi:

- Nhưng thế nào?

Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Cánh tay trái của lão ta đã tàn phế rồi!

Tuyết Nghi trầm ngâm một lúc rồi hỏi tiếp:

- Hiền đệ có hỏi danh hiệu của lão đầu đà đó không?

Tiểu Bình lắc đầu, nói:

- Không, nhưng tiểu đệ nghe được họ của lão ta từ miệng Trịnh đại hiệp!

- Lão ta họ gì?

- Trịnh đại hiệp gọi lão ta là Long tôn giá!

- Thế hiền đệ làm thế nào biết được thân phận của Trịnh đại bá?

- Rất đơn giản! Từ lúc Trịnh đại hiệp ra khỏi mật thất thì lão đầu đà luôn miệng gọi Trịnh Đại Cương nên tự nhiên tiểu đệ biết người đó là đại bá của Phương huynh!

Nàng vừa dứt lời thì Phương Tuyết Nghi liền cung thủ, nói:

- Hiền đệ quan tâm đến chuyện của tại hạ như thế, thật khiến tại hạ vô cùng cảm kích!

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Chuyện này có đáng gọi là gì...

Phương Tuyết Nghi hỏi tiếp:

- Hiền đệ, Trịnh đại bá sao lại thọ thương trầm trọng thế?

An Tiểu Bình nói:

- Chuyện này... Chỉ trách tiểu đệ nhất thời sơ ý không nghĩ lòng dạ hai kẻ kia lại thâm độc như vậy!

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Không phải lão đầu đà đó đả thương Trịnh đại bá à?

An Tiểu Bình lắc đầu, nói:

- Không phải! Tiểu đệ thấy lão đầu đà đó không ngừng chửi mắng Trịnh đại hiệp, lúc đó đâu ngờ bọn chúng sẽ hạ độc thủ, cuối cùng khi nghe lão đầu đà bảo hai gã kia lấy mạng Trịnh đại hiệp thì tiểu đệ mới vội vàng xuất thủ giải cứu nhưng đã chậm một bước.

Phương Tuyết Nghi thấy nàng tự trách mình thì vội an ủi:

- Chuyện này không phải hiền đệ sai mà có lẻ mệnh số của Trịnh đại bá phải chịu kiếp nạn này thôi. Nếu không may mắn gặp hiền dệ thì e rằng tính mạng của Trịnh đại bá khó lòng bảo toàn được!

An Tiểu Bình thở phào một hồi rồi nói:

- Phương huynh không trách đệ à?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tại hạ chỉ có lòng cảm kích ơn cứu mạng của hiền đệ đối với Trịnh đại bá mà thôi.

Chàng ngừng lại giây lát rồi nói tiếp:

- Hiền đệ, còn mấy tên đại hán mang đao kiếm chui vào miếu thì sao? Hiền đệ có phát lạc bọn chúng về Tây Thiên không?

An Tiểu Bình nói:

- Khi lão đầu đà vừa hạ lệnh phế Trịnh đại hiệp thì tiểu đệ vội phi thân xuống giải cứu, gã bên phải thọ mệnh ngay nhưng gã bên trái đả thương Trinh đại hiệp một chưởng rồi mới bị chỉ lực của tiểu đệ điểm trúng.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Khi đó có lẻ bọn đại hán từ xung quanh vây lại phải không?

- Không sai! Nếu không thì lão đầu đà làm sao thoát đi được?

- Võ công của sáu bảy đại hán đó thế nào?

- Không đáng để lảnh một chưởng! Nhưng đương thời Trịnh đại hiệp đã thọ thương ngã dưới đất, tiểu đệ nôn nóng cứu người nên không truy theo bọn chúng!

- Hiền đệ có vào mật thất xem thử không?

- Có! Đó là một địa lao!

- Là địa lao? Có người bị giam không?

- Đương nhiên là có! Nếu bên trong không có người bi giam thì tiểu đệ đã không thể tìm được người khiêng Trịnh đại hiệp về đây.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Lẻ nào hai tráng hán lúc nảy là người bị giam trong địa lao à?

An Tiểu Bình gật đầu, nói:

- Không sai! Tiểu đệ thả bọn họ ra nên đương nhiên cũng bảo bọn họ làm một việc để báo đáp!

- Thế trong miếu đó có người nào trụ trì không?

- Hình như là không! Nhưng tiểu đệ đã phóng một mồi lửa thiêu rụi rồi!

- Thiêu rụi rồi à?

- Đúng vậy! Ngôi miếu đó nhất định là nơi dừng chân của thuộc hạ Ngũ Ma, không thiêu rụi thì còn để làm gì?

- Giết người phóng hoả đâu phải là hành vi vốn có của hiền đệ? Từ nay về sau hiền đệ chớ làm thế nữa nhé!

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Được, lần sau tiểu đệ không dám nữa!

Lúc nầy chợt nghe Trịnh Đại Cương chuyễn mình và thở dài một hồi, thì ra lão ta đã tỉnh lại.

Phương Tuyết Nghi vội bước lại cạnh giường, chàng quỳ xuống gọi lớn:

- Trịnh đại bá!

Trịnh Đại Cương từ từ mở mắt ra, lão nhìn Phương Tuyết Nghi một hồi lâu rồi gượng cười nói một cách yếu ớt:

- Ngươi... Ngươi là Nghi nhi phải không?

Phương Tuyết Nghi nước mắt lưng tròng, chàng nói qua tiếng nấc:

- Đúng vậy! Tiểu điệt là Phương Tuyết Nghi!

Thần sắc Trịnh Đại Cương thoáng hiện vẻ vui mừng, lão nói:

- Hiền điệt, ngươi to cao thế nầy khiến đại bá cơ hồ nhận không ra!

Phương Tuyết Nghi lau nước mắt và hỏi:

- Đại bá đã khoẻ lại chút nào chưa?

Lúc nầy Trịnh Đại Cương mới nhớ lại chuyện thọ thương, lão vội nhìn Tống Phù đang nhể nhại mồ hôi và nói:

- Đa tạ lão huynh cứu mạng...

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên lão kinh ngạc kêu lên:

- Các hạ... Chẳng phải là Đại Mạc Quỷ Thủ Tống huynh đó sao?

Thì ra Trung Châu Tam Hiệp vốn là chỗ bằng hữu cũ với Tống Phù.

Tống Phù cười hì hì, nói:

- Lão đệ ngươi còn nhớ lão thâu nhi ta à?

Trịnh Đại Cương đưa tay chụp đầu vai Tuyết Nghi và từ từ ngồi dậy rồi mĩm cười, nói:

- Đương nhiên là tiểu đệ không thể quên Tống huynh.

Tống Phù và Tuyết Nghi đở Trịnh Đại Cương ngồi ngay ngắn trên một chiếc bồ đoàn rồi nói:

- Trịnh lão đệ, Tống mỗ tài trí hữu hạn nên sợ rằng thương thế của lão đệ ngươi không thuộc khả năng của Tống mỗ rồi!

Trịnh Đại Cương nghe lão nói là không thể trị được thương thế cho mình thì lộ vẻ thất vọng nhưng lão liền gượng cười, nói:

- Tiểu đệ vô cùng cảm kích thịnh ý của Tống huynh, sống chết có mạng, phú quý do trời, xin Tống huynh không cần lo lắng cho thương thế của tiểu đệ nữa!

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Hào khí của Trịnh lão đệ quả nhiên không kém năm xưa.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi buột miệng nói:

- Trịnh đại bá, thương thế của người tất phải được trị lành! Xin đại bá chớ bi quan.

Trịnh Đại Cương gượng cười, nói:

- Hiền điệt, ngươi cho rằng Trịnh đại bá của ngươi là một kẻ sợ chết chăng?

Phương Tuyết Nghi cả kinh, chàng vội nói:

- Tiểu điệt không có ý đó!

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói:

- Thế thì được rồi! Ngươi thử nghĩ xem, nếu ta tham sanh uý tử thì đâu đến nỗi phải thọ trọng thương thế này!

Nói đến đây thì bỗng nhiên lão à lên một tiếng và hỏi Tuyết Nghi:

- Hiền điệt, ai đã cứu vi bá từ Đăng Phong về Thiếu Lâm tự vậy?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Là An cô nương đây!

Trịnh Đại Cương ngạc nhiên hỏi tiếp:

- An cô nương? Cô ta ở đâu?

Thì ra Trịnh Đại Cương không nhìn ra diện mục thật của An Tiểu Bình.

Phương Tuyết Nghi liền chỉ tay về phía Tiểu Bình và nói:

- Chính là cô ta!

Lúc nầy An Tiểu Bình đã bước lại, nàng cung thủ nói với Trịnh Đại Cương:

- Vản bối An Tiểu Bình, tham kiến Trịnh đại hiệp!

Trịnh Đại Cương định cúi người hoàn lễ nhưng bị Tuyết Nghi giữ lại nên lão vội nói:

- Không dám... Suốt đời Trịnh Đại Cương này sẽ không dám quên ơn cứu mạng.

An Tiểu Bình liếc nhìn Tuyết Nghi rồi nói:

- Trịnh đại hiệp, vản bối đâu dám thi ân cầu báo? Đại hiệp quá khách khí rồi!

Trịnh Đại Cương chau mày, nhìn Phương Tuyết Nghi rồi nói:

- Nghi nhi, mấy năm qua ngươi ở đâu? Trong thần thái thì có lẻ ngươi đã bái vị cao nhân nào học được võ nghệ cao cường rồi phải không?

Phương Tuyết Nghi vội nói:

- Đại bá lo dưỡng thương là chuyện quan trọng, những chuyện của tiểu điệt ngày sau nói cũng

không muộn.

Trịnh Đại Cương nói:

- Cái gì? Ngươi tưởng ta là một lão nhân vô dụng rồi chăng? Hiền điệt, thực ra đại bá của ngươi mới ngoài ngũ tuần thôi, so với Tống huynh đây vẫn còn trẻ chán!

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Đại bá, tiểu diệt không dám nghĩ thế! Chỉ vì đại bá đang thọ trọng thương nên tiểu điệt không muốn đại bá lo lắng thôi!

Vừa nói đến đây thì Thiếu Lâm Chưởng môn - Nhập Vân đại sư đã đẩy cửa bước vào. Lão chấp tay niệm phật hiệu rồi nói với Tuyết Nghi:

- Tiểu thí chủ, có thể cho lão nạp xem thử thương thế của Trịnh đại hiệp được không?

Thì ra lão đang ở trong tịnh thất phương trượng nghe tăng nhân trong chùa báo tin nên mới vội vàng đến khách đường.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì mĩm cười, nói:

- Đâu dám phiền Chưởng môn đại sư...

Nhập Vân đại sư nói:

- Tiểu thí chủ khách khí rồi!

Vừa nói lão vừa bước lại chỗ Trịnh Đại Cương.

Trịnh Đại Cương vội cúi người hành lễ và nói:

- Chưởng môn đại sư, Trịnh mỗ là một võ phu phàm tục, hôm nay làm kinh động phật môn thật là bất an vô cùng. Bây giờ đâu dám phiền đại sư chiếu cố đến thương thế của Trịnh mỗ...

Nhập Vân đại sư chỉ mĩm cười rồi cầm tay của Trịnh Đại Cương mà xem mạch. Qua một lát, vị lão tăng chau mày, nói:

- Thương thế của thí chủ không nhẹ, khí mạch hư tán, huyết tương bất thông, không lẻ đã bị kẻ nào thi triển công phu khí mạch huyết hải đả thương chăng?

An Tiểu Bình lên tiếng nói:

- Trịnh đại hiệp bị đối phương đánh lén một chưởng vào Mệnh môn huyệt!

Nhập Vân đại sư gật đầu, nói:

- Thảo nào!

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- Đại sư, thương thế của Trịnh đại bá vản bối có cách nào cứu chửa không?

Nhập Vân đại sư mĩm cười, nói:

- Thương thế tuy nặng nhưng chưa đến độ bất khả cứu chửa!

Nói đoạn lão quay lại nói với tri khách đại sư là Pháp Nhân đang đứng ngoài cửa:

- Mau đến chỗ Giám Tự đại sư lấy một viên Cửu Chuyển Đại Hoàn Kim Đan mang lại đây cho bản toà.

Pháp Nhân đại sư hơi ngạc nhiên nhưng vội cung kính đáp:

- Đệ tử tuân mệnh!

Rồi quay người chuyển bước.

Lúc nầy Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Đại sư, Cửu Chuyển Đại Hoàn Kim Đan là một trong tam bảo trấn sơn của quý tự, thương thế của Trịnh Đại Cương mà được Cửu Chuyển Kim Đan chửa trị thì trong một ngày là có thể bình phục rồi!

Lão có ý nói Cửu Chuyển Kim Đan là bảo vật trấn sơn của Thiếu Lâm là để Phương Tuyết Nghi thêm phần kính trọng Nhập Vân đại sư mà thôi. Y như rằng, Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì rùng mình, chàng vội cung thủ, nói:

- Đại sư, đại ân này vản bối sẽ không dám quên!

Nhập Vân đại sư mĩm cười, nói:

- Tiểu thí chủ vì chuyện bổn tự mà phí nhiều tâm huyết, lão nạp vì tiểu thí chủ xuất chút tâm lực thì có đáng gọi là gì!

Nói đến đây thì Pháp Nhân đại sư đã bước vào đưa cho Nhập Vân đại sư một bình ngọc nhỏ.

Nhập Vân nhận lấy rồi đỏ ra một viên hoàn đan màu đen to bằng long nhãn, lão cẩn thận đưa hoàn đan cho Trịnh Đại Cương uống vào.

Nhập Vân đại sư quay sang nói với Pháp Nhân tri khách:

- Sau khi Trịnh thí chủ uống đan dược thì cần vận khí điều dưỡng, ngươi mau thu xếp một gian phòng để Trịnh thí chủ nghỉ ngơi.

Pháp Nhân tri khách vội chấp tay, nói:

- Đệ tử đã chuẩn bị rồi ạ!

Phương Tuyết Nghi và Tống Phù vội dìu Trịnh Đại Cương theo Pháp Nhân tri khách đến một gian tịnh thất.

Trịnh Đại Cương sau khi uống Cửu Chuyển Đại Hoàn Kim Đan thì thần sắc đã bớt phần nhợt nhạt, khi về đến tịnh thất thì có thể tự ngồi vận chân khí điều tức rồi!

Tống Phù nói với Tuyết Nghi:

- Lão đệ, chúng ta ra ngoài ngồi đợi nhé!

Phương Tuyết Nghi khẽ gật đầu rồi hai người lui bước ra ngoài. Nhập Vân đại sư vốn dứng chờ ngoài của, lão thấy hai người trở ra thì liền nói:

- Trai phong đã chuẩn bị sẳn điểm tâm, xin mời nhị vị!

Bốn người Nhập Vân, Tuyết Nghi, Tống Phù, và Tiểu Bình đến trai phòng thì thấy Trang Tiệp đã ngồi đợi ở nơi này.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Mấy ngày qua Trang huynh đi đâu?

Trang Tiệp hành lễ với quần hùng rồi nói:

- Tại hạ đi Lạc Dương một chuyến, vì sự việc khẩn trương nên chưa kịp nói rõ với Phương huynh đệ.

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Phương huynh đệ, hiện tại Cao Vô Địch đã đến cảnh giới Hà Nam rồi.

Phương Tuyết Nghi lại thêm một phen ngạc nhiên, chàng nói:

- Không phải Đồng Tử Kỳ phái gã tới đây chứ?

Trang Tiệp lắc đầu, nói:

- Không phải! Cao Vô Địch đi chuyến này là vì Phương huynh đệ đấy!

Phương Tuyết Nghi hỏi lại:

- Vì tại hạ?

Trang Tiệp mĩm cười, nói:

- Không sai!

Lúc nầy Nhập Vân đại sư đã mời quần hào an toạ, lão mĩm cười, nói:

- Tiểu thí chủ, có chuyện gì chúng ta vừa ăn vừa nói nhé!

Phương Tuyết Nghi nói lời đa tạ xong và vừa ăn một miếng thì nhịn không được nên lại hỏi:

- Trang huynh, Cao Vô Địch vì chuyện gì của tại hạ mà đến vậy?

Trang Tiệp mĩm cười, nói:

- Tại hạ gặp Cao huynh ở Lạc Dương, trong bộ dáng của gã thì rõ ràng gã đã nếm không ít đau khổ từ Đồng Tử Kỳ.

- Trang huynh có hỏi tại sao không?

- Chuyện này nói ra dài lắm, nhưng Phương huynh đệ còn nhớ chuyện giúp Cao Vô Địch và Ngãi Đông Hải đẩy lui Liễu My Nương ở chỗ sào huyệt của Ma Đao Điền Nguyên chứ?

- Đương nhiên là nhớ!

- Mấu chốt là từ chuyện này. Ngãi Đông Hải đã bịa ra chuyện thị phi, hắn nói với Đồng Tử Kỳ rằng Cao Vô Địch là gian tế nội ứng của Phương huynh đệ…

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc kêu lên:

- Có chuyện như thế sao?

Tống Phù bật cười rồi nói xen vào:

- Ngãi Đông Hải thật bậy bạ hết sức, xem ra hắn không dùng được Thần Lực Thiên Vương Cao Vô Địch rồi!

Trang Tiếp mĩm cười, nói:

- Đúng vậy, tuy Đồng Tử Kỳ rất sũng ái Cao Vô Địch nhưng trước sự thêu dệt bịa chuyện thị phi của Ngãi Đông Hải thì cuối cùng lão ta cũng phát đại nộ, suýt chút nữa là phế võ công của Cao Vô Địch!

Tống Phù hỏi:

-Ngốc tiểu tử đó có thọ thương không?

Trang Tiếp nói:

- Chỉ thọ thương da thịt, không nghiêm trọng lắm.

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Theo Cao huynh cho biết thì trong cơn thịnh nộ, Đồng Tử Kỳ xuất thủ định phế võ công của gã nhưng chẳng hiểu tại sao khi hạ thủ thì lão ma đầu không vận nội lực. Do đó, nhìn bề ngoài thì Cao Vô Địch đã bị phế hoàn toàn võ công, nhưng thực tế thì chỉ bị ngoại thương mà thôi!

Hồi 39 - Chợt Nghe Hung Tin

Tống Phù nghe Trang Tiệp thuật xong chuyện thì phá lên cười một tràng rồi nói:

- Đồng Tử Kỳ sao lại thiện tâm thế? Lẻ nào đây là khổ nhục kế?

Trang Tiệp nói:

- Không thể! Nếu thật là khổ nhục kế thì lão ta không thể hạ thủ lưu tình!

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- Trang huynh, có thật là Cao Vô Địch vì chuyện tại hạ mà đến Lạc Dương không?

Trang Tiệp gật đầu, nói:

- Đích thực là Cao huynh nói với tại hạ như vậy, nhưng hiện tại gã vẫn chưa thể tìm đến đây!

- Tại sao?

Vì hiện tại Cao Vô Địch đang đi chung với một người.

- Người đó là ai?

- Phương huynh đệ còn nhớ Trình Tử Vọng của Trình gia không?

- Đương nhiên là nhớ! Không lẻ người đi chung với Cao Vô Địch là Trình trang chủ?

- Không sai!

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói:

- Bọn họ tính mưu đồ chuyện gì chăng?

Trang Tiệp mĩm cưới, nói:

- Theo Cao huynh cho biết thì hiện tại bọn họ đang điều tra một chuyện, trước khi biết được sự việc thì bọn họ chưa tiện nói ra việc đó, cũng như chưa thể đến đây tương kiến!

Phương Tuyết Nghi cảm thấy kỳ quặc nên thầm nghĩ:

- Chuyện này thất quái lạ! Nếu bọn họ đang ngầm điều tra chuyện gì liên quan đến ta thì tại sao lại không muốn cho ta biết trước? Không lẻ chuyện đó thật sự bất lợi cho ta?

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Trang huynh có thăm dò khẩu khí của bọn họ không?

Trang Tiệp mĩm cười, nói:

- Bọn họ đã không muốn nói ra thì truy vấn cung vô ích, vì vậy mà tại hạ không có ý thăm dò...

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói:

- Chuyện này quả thật là khó hiểu!

Trang Tiệp liền nói:

- Phương huynh đệ hà tất phải lo lắng, theo tại hạ thấy thì bọn họ không có tâm ý làm điều bất lợi với Phương huynh đệ.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Cũng hy vọng là như vậy!

Tống Phù hắng giọng rồi hỏi Trang Tiệp:

- Trang lão đệ, vừa rồi ngươi đi Lạc Dương là vì chuyện gì vậy?

Trang Tiệp nhìn qua Nhập Vân đại sư rồi nói:

- Van bối phụng mệnh Chưởng môn đại sư đi...

Nhập Vân đại sư tiếp lời:

- Lão nạp phiền Trang thí chủ đi Lạc Dương thăm dò tung tích Trung Châu Tam Hiệp!

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì vô cùng cảm kích, chàng nói:

- Vì chuyện của Phương mỗ mà đại sư và Trang huynh phải phí tâm lực, thật là đắc tội nhiều quá!

Trang Tiệp buông tiếng thở dài rồi nói:

- Phương huynh đệ, có một chuyện này nhưng sợ rằng sau khi tại hạ nói ra thì Phương huynh đệ sẽ không vui!

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì? Phải chăng là chuyện liên quan đến Trung Châu Tam Hiệp?

- Không sai!

- Trịnh đại bá trong Trung Châu Tam Hiệp đã có mặt tại Thiếu Lâm tự, có lẻ Trang huynh biết rồi chứ?

- Tại hạ vừa được nghe nói! Nhưng chuyện tại hạ muốn nói lại liên quan đến Thạch tam hiệp và phu phụ Phương Nhị hiệp!

- Bọn họ hiện như thế nào?

- Theo tại hạ thăm dò biết được thì hình như Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp bỗng nhiên thất tung thất tích trên giang hồ!

- Không thể thế được!

- Tại hạ vốn cũng nghĩ như thế, vì cho rằng bọn họ không thể đột nhiên thất tung, nhưng kết quả lại khiến cho tại hạ không thể không tin!

Phương Tuyết Nghi biến sắc, chàng buông đủa đứng lên và nói:

- Trang huynh có phát hiện gì chăng?

Trang Tiệp chậm rải nói:

- Không sai! Đích thực là tại hạ đã điều tra ra một vài manh mối!

Phương Tuyết Nghi vội nói:

- Trang huynh mau nói ra xem.

Trang Tiệp nói:

- Tại hạ đến Lạc Dương và ấn chiếu theo thủ dụ của Hoắc Bang chủ tìm đến phân đà Cái Bang ở nơi này để gặp phân đường chủ Trì Thiên Hòa tiền bối...

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên, chàng nhìn qua Hoắc Minh Phong thì thấy lão đang nhìn mình mĩm cười. Bang chủ Cái Bang gật gật đầu và nói:

- Lão đệ, ngươi hãy nghe Trang lão đệ nói tiếp đã!

Phương Tuyết Nghi không có ý cắt ngang nên Trang Tiệp bèn nói tiếp:

- Sau khi nói rõ mục đích đến Lạc Dương với Trì tiền bối thì lão ta ngẫn người hồi lâu mà không nói gì!

Phương Tuyết Nghi buộc miệng hỏi:

- Tại sao?

Trang Tiệp nói:

- Theo Trì Đường chủ cho biết thì Phương Thiên Thành Nhị hiệp và Thạch Tuấn tam hiệp đã khứ thế từ ba năm trước rồi!

Phương Tuyết Nghi cảm thấy toàn thân chấn động, chàng kêu lên:

- Không thể như vậy!

Đôi mày kiếm của chàng chọt giương lên, chàng hỏi tiếp:

- Thế đại bá mẫu và Lạc huynh của tại hạ thì sao?

Trang Tiệp nói:

- Đó là chuyện khiến người ta khó hiểu nhất đấy! Trì Đường chủ cho biết, ngày đó đệ tử Cái Bang chỉ phát hiện được hành tung của Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp mà không thấy Phương phu nhân và Phương công tử đâu cả.

Phương Tuyết Nghi thộn người một lúc rồi mới hỏi tiếp:

- Trang huynh, Trì Đường chủ làm sao biết Thạch tam thúc của tại hạ đã chết?

Trang Tiệp nói:

- Hậu sự của bọn họ là do đệ tử Cái Bang lo liệu nên tự nhiên là không thể sai!

Phương Tuyết Nghi hét toáng lên:

- Tại hạ không tin!

Rồi tung người ra khỏi trai phòng.

An Tiểu Bình hoảng hốt biến sắc, nàng vội kêu lên:

- Phương huynh đi đâu vậy?

Lời chua dứt thì nàng đã tung người truy theo.

Sự biến bất ngờ khiến bọn Nhập Vân đại sư cũng kinh ngạc không thôi, quần hùng không ai bảo ai nhưng đều tự động đuổi theo hai người. Nhưng Phương Tuyết Nghi không đi đâu xa, chàng phóng thẳng đến tịnh thất, nơi có Trịnh Đại Cương đang dưỡng thương. Thì ra chàng muốn chứng minh lời của Trang Tiệp vừa nói là thật hay giả.

Cũng may là cước lực của An Tiểu Bình khá nhanh nên trước khi Phương Tuyết Nghi đến được chỗ Trịnh Đại Cương thì nàng đã lướt qua trước cản đường.

Phương Tuyết Nghi sững sờ nhìn nàng và khẻ hỏi:

- Hiền đệ làm gì vậy?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Phương huynh không được làm kinh động Trịnh đại hiệp!

Phương Tuyết Nghi ngẫn người một lúc rồi chợt buông xuôi hai tay và thở dài một hồi.

An Tiểu Bình kéo chàng ra khỏi tịnh thất và nói:

- Phương huynh nên đi nghỉ ngơi một lát thôi!

Lúc nầy Tống Phù cũng đã đến, lão cười hì hì, nói:

- Lão đệ, có nhiều chuyện không thể vội vàng nôn nóng mà được, ngươi há có thể vì nóng vội nhất thời mà làm hỏng đại sự sao? Hãy mau đi nghỉ ngơi một lát, chờ thương thế Trịnh Đại Cương bình phục rồi hỏi cũng không muộn!

Phương Tuyết Nghi thở phào một hồi rồi nói:

- Vản bối thật lỗ mảng quá! Tống lão, chúng ta trở lại khách đường thôi!

Quần hào lập tức rời tịnh thất mà đến khách đường.

Trang Tiệp nhìn Tuyết Nghi và lắc đầu, nói:

- Phương huynh đệ, chuyện này chỉ trách tại hạ nói không khéo thôi. Thực ra, tại hạ vẫn chưa nói hết mà Phương huynh đệ đã xúc động như thế khiến tại hạ cảm thấy khó xử quá.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đã bình tỉnh trở lại, chàng gượng cười, nói:

- Thật là đắc tội với chư vị! Nhất thời tại hạ quá khẩn trương khiến cho chư vị phải kinh động!

Trang Tiệp cung thủ nói:

- Phương huynh đệ, tại hạ xin nói tiếp nhé!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Trang huynh cứ nói, tại hạ rửa tai lắng nghe đây!

Trang Tiệp chậm rải nói tiếp:

- Khi Trì Đường chủ nói cho tại hạ biết hung tin của Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp thì lão cũng nói thêm một chuyện rất khả nghi!

- Chuyện gì?

- Trì Đường chủ nói, khi đệ tử Cái Bang phát hiện thi thể của Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp, ngoài y phục ra thì không còn trông rõ diện mục nữa. Do vậy, Trì Đường chủ rất hoài nghi, chẳng biết hai thi thể đó có phải là của Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp thật hay không?

- Trì Đường chủ nói như thế à?

- Đúng vậy!

Tống Phù nghe vậy thì quay qua hỏi Hoắc Minh Phong:

- Hoắc huynh sớm biết chuyện này rồi chứ?

Hoắc Minh Phong lắc đầu, nói:

- Trì Thiên Hòa không bẩm báo nên lão phu không biết!

Tống Phù lẩm bẩm nói:

- Kỳ quái thật!

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì kỳ quái?

Tống Phù nói:

- Chuyện đại sự thế mà tại sao Trì Thiên Hòa không báo cáo với Bang chủ? Sợ rằng bên trong tất phải có nguyên nhân!

Hoắc Minh Phong phá lên cười ha hả rồi nói:

- Sao Tống huynh lại nôn nóng thế, không lẻ chuyện này rất khẩn trương à?

Tống Phù nói:

- Sao lại không.

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói:

- Nếu Tống huynh cảm thấy chuyện này có quan hệ rất lớn thì xin hãy nói rõ một chút mới được!

Tống Phù nói:

- Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp còn sống hay đã chết là nằm ở chỗ Trì Thiên Hòa nói thật hay giả, lẻ nào Bang chủ không hiểu?

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói:

- Chuyện này...tất nhiên là lão phu hiểu.

Tống Phù tiếp lời:

- Bang chủ đã hiểu thi tại sao không để ý xem những lời Trì Thiên Hòa nói có dối trá hay không?

Hoắc Minh Phong nói:

- Trì Thiên Hòa là ngươi an phận thủ thường nên tuyệt nhiên không thể nói dối!

Tống Phù hỏi:

- Điều đó thật chứ?

Hoắc Minh Phong nghiêm túc nói:

- Đương nhiên là thật! Nhưng lão phu phải nói cho Tống huynh biết, thi thể của Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn là không phải chính bản thân bọn họ.

Tống Phù kinh ngạc hoi:

- Làm sao Hoắc huynh biết là không phải chính bọn họ?

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói:

- Lão phu đã cho ngươi điều tra rõ chuyện này, nếu không thì Trì Thiên Hòa không thể không bẩm với lão phu!

- Vậy là Bang chủ sớm biết chuyện này?

- Đúng thế!

- Ôi! Vậy mà Hoắc huynh khiến cho Tống mỗ phí tâm lo lắng.

Hoắc Minh Phong phá lên cười một tràng rồi nói:

- Có thể khẳng định là hai thi thể đó không phải của Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn, nhưng bọn họ đi phương nào thì quả thật lão phu không thể biết được!

Phương Tuyết Nghi quay sang hỏi Trang Tiệp:

- Trang huynh, Trì Đường chủ nói với huynh thế nào?

Trang Tiệp trầm ngâm một lát rồi nói:

- Trì Đường chủ nói rằng, rất có thể Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn vẫn còn quanh quẩn ở Lạc Dương...

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Trang huynh, tại hạ muốn nhờ Trang huynh một việc, chẳng hay Trang huynh có sẳn lòng không?

Trang Tiệp mĩm cười, nói:

- Phương huynh đệ cứ chỉ giáo, dù vào chỗ dầu sôi lửa bỏng thì tại hạ cũng bất từ nan!

Phương Tuyết Nghi cung thủ đa tạ và nói:

- Tại hạ muốn nhờ Trang huynh đi Lạc Dương một chuyến nữa!

Trang Tiệp ngạc nhiên hỏi:

- Lại đi Lạc Dương?

- Không sai! Trang huynh có muốn giúp không?

- Đương nhiên là muốn rồi! Nhưng Phương huynh đệ phải cho biết trước là tại hạ phải làm gì chứ?

- Tại hạ muốn nhờ Trang huynh đến liên lạc với Trì Đường chủ, nhờ lão ta giúp Trang huynh truy tìm tung tích Thạch tam thúc của tại hạ!

- Được! Trang mỗ tuân mệnh!

Phương Tuyết Nghi lại cung thủ hành lễ và nói:

- Mọi việc trông cậy vào Trang huynh, thịnh tình hôm nay hy vọng là ngày sau có thể đền đáp.

Trang Tiệp vội hoàn lễ và nói:

- Chút việc cỏn con thì có gì mà Phương huynh đệ phải đa tạ.

Lời chưa dứt thì hắn đã quay người phóng bước ra khỏi khách đường.

Phương Tuyết Nghi nhìn theo bóng Trang Tiệp dần khuất rồi mới quay sang nói với Hoắc Minh Phong:

- Bang chủ, vản bối có một thỉnh cầu không phải, chẳng hay Bang chủ có muốn trợ giúp không?

Hoắc Minh Phong cười hì hì, nói:

- Lão đệ, ngươi không cần khách khí, nếu có chỗ nào dùng được lão phu thì lão quyết không chối từ.

Phương Tuyết Nghi xá một xá dài và nói:

- Vản bối xin đa tạ trước!

Hành lễ xong thì chàng mới nói tiếp:

- Trì Đường chủ sống lâu ở Lạc Dương nên có lẻ là biết rất tường tận những nhân vật võ lâm ở đấy?

Hoắc Minh Phong cười ha hả, nói:

- Điều đó là tự nhiên, nếu không thì lão phu đâu bảo hắn lãnh trọng trách phân đường chủ của phân đường Lạc Dương lâu năm như thế.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vản bối muốn nhờ Bang chủ bảo Trì Đường chủ xuất diện tìm giúp Thạch tam thúc của vản bối, chẳng hay Bang chủ có thể hạ thủ dụ không?

Hoắc Minh Phong cười ha hả, nói:

- Có gì là không thể? Lão phu sẽ phái ngươi đi ngay!

Nói đoạn lao quay sang dặn dò Âm Dương Thủ Cát Uy mấy câu, lão nay lập tức cáo biệt quần hùng rồi đi ngay.

Thì ra Bang chủ Cái Bang hạ lệnh cho Cát Uy đến Lạc Dương toạ trấn để chỉ huy đệ tử bản bang truy tìm tung tích Thạch Tuấn.

Hoắc Minh Phong chờ Cát Uy đi khuất rồi mới quay sang nói với Tuyết Nghi.

- Lão đệ ngươi không cần lo lắng nữa, năng lực của Cát sư đệ thế nào, lão phu ta biết rất rõ!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Mong là như vậy!

Nhập Vân đại sư hắng giọng rồi nói:

- Bổn tự còn nhiều sự vụ phải xử lý nên không tiện ở đây lâu, xin chư vị lượng thứ cho lão nạp cáo lui vậy!

Nói đoạn lão cung thủ chào mọi người rồi cất bước ra khỏi khách đường.

Phương Tuyết Nghi nhìn qua Tống Phù và nói:

- Tống lão cũng nên đi nghỉ ngơi một lát.

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Lão phu không mệt nên có thể ngồi đây bồi tiếp lão đệ ngươi!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tống lão, vản bối rất khoẽ, lão không cần bận tâm!

Tống Phù cười hì hì, nói:

- Lão đệ ngươi đuổi khéo lão thâu nhi ta đi là muốn làm gì vậy?

Vừa nói lão vừa dịch mục quang nhìn qua An Tiểu Bình với nụ cười bí hiểm. Điều nầy khiến Phương Tuyết Nghi đỏ mặt tía tai, chàng ấp úng nói:

- Không...không có gì, nếu lão thích ở lại thì cứ ở lại!

An Tiểu Bình trừng mắt nhìn Tống Phù và nói:

- Tống lão, lần sau lão nói năng không được châm chọc đấy nhé!

Tống Phù cười hì hì, nói:

- Lão phu nhớ rồi! Cô nương, thực ra lão phu không nói sai đấy chứ?

An Tiểu Bình nói:

- Lão còn nói nữa hả?

Tống Phù cười hì hì, nói:

- Không dám, cô nương chớ động nộ khí!

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Chỉ cần lão không nói năng lung tung thì làm sao vản bối động nộ khí?

Ngưng một lát nàng nói tiếp:

- Thực ra cũng chẳng có quan hệ gì, chỉ cần Phương huynh và vản bối thanh bạch thì các vị có nói thế nào cũng mặc!

Tống Phù thoạt nghe thì hơi ngẫn người nhưng lão liền ngộ ra nên vội nói:

- Không sai, không sai, ai nói gì thì cũng mặc bọn họ!

An Tiểu Bình nói:

- Tống lão, vản bối chỉ nói lão thôi đấy! Nếu là người khác nói thì vản bối không chịu đâu!

Tống Phù nói:

- Lão thâu nhi ta cảm tạ ân tình! Nhưng nếu thế thì e rằng Hoắc Bang chủ sẽ rất không vui thôi!

An Tiểu Bình gượng cười, nói:

- Không sao, Hoắc Bang chủ là một vị trưởng bối nên cũng không ngoại lệ!

Hoắc Minh Phong cười hì hì, nói:

- Không ngờ lão phu lại được cô nương hậu đải như thế! Nay, lão phu xin hỏi cô nương một câu nhé, ngày đại hỉ của cô nương và Phương lão đệ, lão phu có được xem là chứng nhân không?

An Tiểu Bình nghe vậy thì cả thẹn đến ửng hồng hai má, nàng quay người phóng bước ra khỏi khách đường rồi bõ chạy một hồi.

Tống Phù không nhịn được nên phá lên cười một tràng khoái ý rồi nói:

- Tuyệt lắm! Lão thâu nhi ta cũng đáng xem là một nhân tài đấy chứ nhỉ?

Lời nay chỉ còn Phương Tuyết Nghi nghe mà thôi, vì An Tiểu Bình đã chạy đi khá xa rồi! Tuy cảm thấy hai má nóng ran nhưng Phương Tuyết Nghi vẫn gượng cười, nói:

- Nhị vị lão tiền bối, chúng ta chớ nói đùa nữa, nếu các vị tăng lữ Thiếu Lâm tự biết được An cô nương là gái giả trai thì phiền lắm đấy!

Tống Phù cười hì hì, nói:

- Không sai!

Nhưng Hoắc Minh Phong phá lên cười rồi nói:

- Tống huynh tưởng rằng Nhập Vân đại sư không biết An cô nương là thân nhi nữ sao?

Tống Phù ngạc nhiên, lão nói:

- Cái gì? Không lẻ lão ta đã biết An cô nương là nữ nhi rồi sao?

Hoắc Minh Phong nói:

- Đương nhiên là biết, nhưng...

Lão dừng lại nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp:

- Nếu những ngày qua Phương lão đệ và An cô nương không tõ ra khá thân mật thì chưa chắc bọn họ đã phát hiện được.

Tuyết Nghi nghe vậy thì lấy làm ngượng nên cúi đầu không nói gì.

Tống Phù chau mày, nói:

- Nếu bọn họ đã biết thì tại sao không nói với Tống mỗ? Thiếu Lâm tự không lưu nữ khách, đó là di mệnh truyền qua nhiều đời, Nhập Vân đại sư sao có thể phá lệ?

Hoắc Minh Phong nói:

- Ngộ biến khả dĩ tòng quyền, Tống huynh quên đạo lý này rồi sao? Hiện tại Thiếu Lâm đang rơi vào cảnh ngộ hiểm trùng trùng, nguy cơ xứ xứ, nếu bọn họ không giả vờ không biết mà trục xuất An cô nương thì sợ rằng Phương lão đệ cũng xuất tự theo cô ta mà thôi. Khi đó, nếu Ngũ Đại Ma Chủ kéo đến thì bọn họ sao có thể đối phó?

Tống Phù ngẫn người một lát rồi thở dài, nói:

- Không ngờ Nhập Vân đại sư cũng bị đẩy vào cảnh đáng thương như thế, nỗi khổ tâm của lão ta e rằng còn ngoài sự phán đoán của chúng ta!

Hoắc Minh Phong nói:

- Nhưng bất luận thế nào thì cơ nghiệp Thiếu Lâm không thể bị hủy trong tay lão ta...

Dư âm chua dứt thì đã thấy An Tiểu Bình phi bước trở lại với tốc độ như bay. Theo sau nàng là một lão quái nhân, người này chẳng phải ai xa lạ gì mà chính là Võ lâm Nhất Quái Tân Bá Công!

Tống Phù vội vàng xuất môn nghênh tiếp.

Phương Tuyệt Nghi lớn tiếng nói:

- Không ngờ Tân lão trượng lại đến nhanh như thế!

Tân Bá Công chớp chớp song mục và nói:

- Lão phu đã hứa với ngươi thì há tất phải kéo dài thời gian? Lẻ nào tiểu tử ngươi không hoan nghênh?

Phương Tuyết Nghi vội nói:

- Đâu dám? Vản bối trông mong lão tiền bối đã mấy ngày nay rồi!

Tân Bá Công phá lên cười ha hả rồi nói:

- Hảo tiểu tử, sao ngươi lại nói những lời phi thực tế như vậy? Chúng ta chia tay dược mấy ngày rồi? Muốn nói dối thì cũng phải nghĩ trước nghĩ sau cho kỹ chứ!

Phương Tuyết Nghi gượng cười, nói:

- Nhưng quả thực là vản bối rất mong lão tiền bối đến!

Tân Bá Công nói:

- Đa tạ ngươi! Tiểu tử, dù sao thì trước khi quét sạch Ngũ Ma, lão phu ta cũng không thể rời ngươi một bước phải không?

Lão quay sang nói tiếp với Tống Phù:

- Lão thâu nhi, Chưởng môn Thiếu Lâm đâu rồi?

Khẩu khí quả nhiên không nhỏ, dường như lão muốn Chưởng môn Thiếu Lâm phải đến bái kiến lão vậy.

Tống Phù mĩm cười, nói:

- An lão đệ chưa nói với tăng lữ Thiếu Lâm về chuyện Tân lão ca quang lâm à?

An Tiểu Bình lắc đầu, nói:

- Vản bối chưa báo cho bọn họ biết.

Tống Phù liền nói:

- Vậy thì lão phu phải đi nói với bọn họ thôi!

Lời vừa dứt thì lão cất bước ra ngoài tức khắc.

Lúc nầy Hoắc Minh Phong cũng bước tới, lão cung thủ nói:

- Tân đại thúc còn nhớ tiểu điệt chứ?

Vừa nói lão vừa hành lễ xá dài một xá.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì ngạc nhiên vô cùng, chàng thầm nghĩ:

- Thì ra Tân lão quái còn cao hơn Hoắc Bang chủ một bậc.

Tuy ngạc nhiên và nghĩ thế nhưng chàng không lên tiếng tương vấn.

Còn An Tiểu Bình thì không như vậy, nàng vừa nghe Hoắc Minh Phong gọi Tân Bá Công là đại thúc thì bật cười thành tiếng và nói:

- Hoắc Bang chủ, tại sao lão lại nhỏ hơn Tân lão trượng một bậc vậy?

Hoắc Minh Phong nói:

- Cô nương, Tân đại thúc và ân sư của Hoắc mỗ là chỗ kim lan chi giao nên tự nhiên phải là trưởng bối của Hoắc mỗ rồi!

Tân Bá Công chau mày nói:

- Tiểu nha đầu, những chuyện đó nói tới nói lui chỉ phí thời gian thôi, lão phu hỏi ngươi, lão A Cái đâu rồi? Vẫn còn ở trên Thái Thất chăng?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Đương nhiên! Nhưng hai ngày qua lão ta có đi đâu hay không thì vản bối không biết!

Tân Bá Công nhìn qua Hoắc Minh Phong và nói:

- Tiểu ăn mày ngươi có tin hay không? Hoàng sư thúc của ngươi vẫn còn tại thế đấy!

Hoắc Minh Phong kinh ngạc kêu lên:

- Hoàng sư thúc...

Lúc nầy An Tiểu Bình liên tục nháy mắt ra hiệu nhưng Bang chủ Cái Bang không nhìn thấy nên lão lắc đầu nói tiếp:

- Hoàng sư thúc đã tạ thế nhiều năm rồi, đại thúc còn nhắc đến làm gì?

Tân Bá Công cười ha hả một tràng rồi nói:

- Lão phu nhắc đến là vì lão phu vừa gặp lại hắn trước đây mấy ngày!

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên kêu lên:

- Chuyện đó sao có thể được?

Tân Bá Công cười hì hì, nói:

- Lão phu cũng biết là không thể nhưng lão phu biết chậm một chút nên bị tiểu nha đầu này lừa rồi!

Tuy lão chỉ trích Tiểu Bình nhưng thần thái không lộ oán khí, rõ ràng là lão cũng không tức giận về chuyện này lắm.

Hoắc Minh Phong hiếu kỳ nên vội hỏi:

- Tân đại thúc, An cô nương đã nói thế nào?

Tân Bá Công mỉm cười, nói:

- Thực ra chuyện này cũng chẳng phải là đại sự gì, trong đời lão phu chịu một mối ân tình lớn nhất là Hoàng sư thúc ngươi đấy! Đáng hận là khi Hoàng huynh qui tiên lão phu cũng không được gặp mặt một lần cuối...

Lão buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Tuy nha đầu này lừa lão phu nhưng vô tình cũng giúp lão phu đấy thôi!

......Mất trang 102-112.........

Tân Bá Công cười hì hì, nói:

- Sao có thể như vậy?

An Tiểu Bình xen vào:

- Tân công công và Chúc lão nhân có thù hận gì không?

Tân Bá Công nói:

- Không!

An Tiểu Bình ngạc nhiên nói:

- Vậy tại sao Chúc lão nhân lại có vẻ không muốn gặp Tân công công?

Tân Bá Công nói:

- Hắn...ôi, chuyện này nói ra dài lắm, hắn không muốn gặp lão phu là vì không muốn lão phu trả lại cho hắn một vật đó thôi.

Tâm hiếu kỳ của Tuyết Nghi chợt phát, chàng hỏi:

- Thiên hạ sao lại có quái sự như thế? Lão tiền bối phải trả lại cho lão ta vật gì vậy?

Tân Bá Công cười hì hì, nói:

- Chỉ là một là hoàng kỳ nho nhỏ thôi!

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Một lá hoàng kỳ nho nhỏ dùng để làm gì?

Tân Bá Công mĩm cười, nói:

- Lão đệ ngươi chớ xem thường lá hoàng kỳ ba góc đấy nhé, nó dùng dể hiệu lệnh lục lâm hào kiệt ở Nam thất tỉnh đấy!

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì chợt biến sắc, lão xen vào:

- Tân đại thúc, phải chăng đó là lục lâm Minh chủ lệnh kỳ của Nam thất tỉnh?

Tân Bá Công gật đầu, nói:

- Không sai!

An Tiểu Bình cũng rất hứng thú với chuyện này, nàng nói:

- Tấn công công, Minh chủ lệnh kỳ rất uy phong phải không?

Tân Bá Công nói:

- Đương nhiên! Bình nhật số lượng lục lâm hào kiệt ở Nam thất tỉnh không dưới ba ngàn người, một khi có được Minh chủ lệnh kỳ trong tay thì tất nhiên rất uy phong rồi.

An Tiểu Bình nói:

- Tấn công công đã mượn của Chúc lão nhân à?

Tân Bá Công gật đầu, nói:

- Không sai, vì muốn cứu một đệ tử của một vị bang hữu thâm giao nên lão phu mới mượn dùng một lần.

An Tiểu Bình truy vấn:

- Làm sao Chúc lão nhân có được lệnh kỳ?

Tân Bá Công cười ha hả, nói:

- Bốn mươi năm trước, Chúc Công Minh là đồ đệ của lục lâm Minh chủ Nam thất tỉnh Chúc Ban. Chúc Ban một lòng muốn hắn tiếp nhận chức vị minh chủ nên mới giao lệnh kỳ cho hắn bao quản, vì thế lão phu mới mượn của hắn mà dùng!

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói:

- Thì ra là như vậy! Có lẻ chuyện này đã rất lâu rồi!

Tân Bá Công cười khà khà, nói:

- Đã ba mươi năm rồi! Lão quái đó đã trốn lão phu suốt ba mươi năm qua, ngươi nói xem hắn có làm phiền người khác không chứ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tân lão tiền bối, lệnh kỳ đã bị lão tiền bối mượn, thế chức Minh chủ lục lâm đó ai tiếp quản? Không có lệnh kỳ thì làm sao có thể hiệu lệnh lục lâm hào sĩ?

Tân Bá Công nói:

- Chúc Công Minh không tiếp quản thì đại đệ tử của Chúc Ban là Dương Trung đành phải tạm thời chấp chưởng thôi!

An Tiểu Bình nói:

- Còn lệnh kỳ thì sao?

Tân Bá Công nói:

- Chúc Ban còn chế ra một lá khác, nhưng lão ta lưu lại di ngôn rằng, khi nào Chúc Công Minh thu hồi lệnh kỳ thì khi đó Chúc lão quái sẽ trở thành lục lâm Minh chủ của Nam thất tỉnh!

Phương Tuyết Nghi bật cười rồi nói:

- Thảo nào! Thì ra bên trong còn có nguyên nhân như vậy! Chàng ngưng một lát rồi nói tiếp:

- Kỳ thực Chúc lão nhân không cần phải trốn tránh như thế!

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói:

- Lão ta cứ việc thu hồi lệnh kỳ rồi giao lại cho Dương Trung chẳng được sao?

An Tiểu Bình à một tiếng rồi nói:

- Đúng vậy! Tại sao Chúc lão lại không muốn làm thế nhỉ?

Tân Bá Công phá lên cười rồi nói:

- Các ngươi không biết tính cách của Chúc Công Minh nên mới nghĩ như thế thôi!

Phương Tuyết Nghi liền hỏi:

- Tính cách của Chúc lão thế nào? Có điểm gì đặc biệt chăng?

Tân Bá Công nói:

- Không sai! Tính cách của hắn cực kỳ cung kính, mỗi lời mỗi chữ của Chúc Ban đều được hắn thành tâm nghe lệnh, do vậy, nếu bảo hắn thu hồi lệnh kỳ rồi chuyển giao cho Dương Trung thì há chẳng phải bảo hắn làm trái di mệnh huynh trưởng của hắn sao? Đối với hắn mà nói thì chuyện đó còn khó hơn chết đấy!

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Điều đó không đúng rồi! Sinh tiền Chúc Ban muốn Chúc Công Minh tiếp nhận chức vị Minh chủ lục lâm mà Chuc Công Minh lại không muốn, điều nầy đã chẳng phải là trái với nguyện vọng của huynh trưởng lão ta rồi sao?

Tân Bá Công nói:

- Không phải, khi Chúc Ban còn tại chức, Chúc Công Minh tuy không muốn tiếp nhận lục lâm Minh chủ nhưng hắn không nói ra, do vậy hắn luôn tránh né nhắc đến chuyện này, nếu không thì hắn cũng không thể đem lệnh kỳ cho lão phu mượn!

An Tiểu Bình nói:

- Thì ra là như vậy, Chúc lão quả nhiên là một nhân vật cực kỳ chung thuận!

Tân Bá Công mĩm cười, nói:

- Đúng thế, nếu không thì lão phu cũng đã sớm giao lệnh kỳ cho hắn từ lâu rồi...

An Tiểu Bình ngạc nhiên, nói:

- Tân công công có ý không tìm lão ta à?

Tân Bá Công nói:

- Tìm người khác thì không dễ nhưng tìm Chúc lão quái chẳng phải là chuyện khó, vì muốn thanh toán tâm nguyện trước đây của hắn nên lão phu mới giả vờ tìm không được hắn mà thôi! Vã lại... Lão phu cũng đã sớm trả lại lệnh kỳ cho lục lâm Minh chủ rồi!

An Tiểu Bình hỏi:

- Lục lâm Minh chủ nào?

Tân Bá Công nói:

- Là Dương Trung đấy!

Lão phá lên cười ha hả một tràng rồi nói tiếp:

- Chỉ đáng tiếc là Chúc lão quái bị mê muội mà trốn tránh suốt mấy chục năm qua

Lời chưa dứt thì đã thấy Nhập Vân đại sư và Tống Phù bước vào khách đường.

Nhập Vân đại sư bước lên trước chấp tay hoành lễ với Tân Bá Công rồi nói:

- Bần tăng Nhập Vân xin tham kiến Tân lão thí chủ.

Tân Bá Công giương đôi mày bạc lên và trầm giọng nói:

- Được rồi! Chưởng môn nhân mà khẩu khí như thế thì lão phu không đồng ý đâu.

Nhập Vân đại sư hơi ngở ngàng, lão nói:

- Lão thí chủ là cao nhân tiền bối, bần tăng xưng hô như thế vốn là lý số đương nhiên.

Lão ngừng lại giây lát rồi nói tiếp:

- Bần tăng không biết lão thí chủ quang lâm nên không kịp xuất môn tương nghênh, mong lão thí chủ bõ qua cho tội thất lễ.

Tân Bá Công cười nhạt một tiếng và khoát tay nói:

- Càng nói càng không dám nghe! Lão phu xin nhập lảnh tâm ý của chưởng môn đại sư vậy.

Lão ngưng một lát rồi hỏi:

- Đại sư của Chưởng môn đâu rồi?

- Nhập Thánh đại sư huynh đã từ điền viên hồi tự rồi, bần tăng sẽ phai người đi báo tin.

Nói đoạn lão định sai một hòa thượng bên ngoài của đi thông báo cho Nhập Thánh đại sư biết chuyện Tân Bá Công đến. Nhưng mục quang vừa quét ra thì đã thấy Nhập Thánh đại sư đang đi đến.

Tân Bá Công thấy Nhập Thánh đại sư thì lộ sắc vui mừng. Lão cao giọng nói:

- Hòa thượng, ngươi khoẽ không?

Nhập Thánh đại sư chắp tay niệm phật hiệu rồi cung kính nói:

- Đã nhiều năm không gặp dung nhan lão bồ tát, không ngờ lão bồ tát vẫn tráng kiện như xưa khiến bần tăng hoan hỉ vô cùng.

Tân Bá Công cười lớn một tràng rồi nói:

- Hòa thượng khéo nói, lão phu còn sống được là may mắn lắm rồi. Chẳng hiểu tại sao diêm vương không thâu, tiểu quỷ không dám gọi nên lão phu đành phải chịu khó ở thế gian thôi.

Nhập Thánh đại sư nói:

- Lão bồ tát nói đùa rồi! Xưa nay lão bồ tát không muốn công nhiên xen vào chuyện thị phi võ lâm, hôm nay bỗng nhiên lại quang lâm Thiếu Lâm tự, chẳng hay là vì duyên cớ gì?

Thì ra Nhập Thánh đại sư vẫn chưa biết nguyên nhân Tân Bá Công đến Thiếu Lâm tự.

Tân Bá Công chỉ qua Phương Tuyết Nghi và mĩm cười nói:

- Mọi chuyện đều vì vị lão đệ này!

Nhập Thánh đại sư ngạc nhiên nói:

- Vì Phương tiểu thí chủ à? Chẳng hay Phương tiểu thí chủ và lão bồ tát có ân oán gì?

Tân Bá Công cười hì hì, nói:

- Nói gì đến ân oán cho nặng lời? Chuyện này nếu nói ra thì sợ rằng hòa thượng ngươi sẽ không tin thôi!

Nhập Thánh đại sư nói:

- Sao lại thế! Lẻ nào có chuyện kinh ngươi xảy ra với lão bồ tát?

Tân Bá Công nói:

- Không sai! Cả đời lão phu chưa làm một chuyện gì mất mặt, nhưng lần nầy thì quả thật là mất mặt quá!

Nhập Thánh đại sư ngẫn người, lão niệm phật hiệu rồi nói:

- Lão bồ tát càng nói càng khiến bần tăng chẳng hiểu gì cả!

Tân Bá Công cười ha hả rồi nói:

- Hòa thượng, trong đời lão phu đã kinh qua lớn nhỏ trăm ngàn trận chiến và dường như đều toàn thắng...

Nhập Thánh đại sư tiếp lời:

- Lão bồ tát công lực thần thông nên tự nhiên là không thể bại rồi!

Tân Bá Công lắc đầu, nói:

- Điều đó không nhất định, lần nầy sắp vào quan tài rồi thì lão phu bại một lần đấy!

Nhập Thánh đại sư kinh ngạc, lão nói:

- Có chuyện này sao? Nhân vật nào mà thắng được lão bồ tát?

Tân Bá Công gượng cười, nói:

- Hòa thượng ngươi nghĩ không ra sao?

Lúc nầy Nhập Thánh đại sư đã nghĩ ra người có thể thắng Tân Bá Công là Phương Tuyết Nghi chứ không còn nghi ngờ gì nữa, nhưng ngoài miệng lão vẫn nói:

- Bần tăng trí lực có hạn, xin lão bồ tát nói ra vậy.

Tân Bá Công buông tiếng thở dài rồi nói:

- Ba ngày trước, lão phu đã bại dưới tay vị Phương lão đệ này.

Nhập Thánh nghe vậy thì cười thầm trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ kinh ngạc, lão thảng thốt kêu lên:

- Bần tăng không tin... Tuy võ công của Phương tiểu thí chủ đặc truyền từ danh sư nhưng làm sao có thể cao minh hơn lão bồ tát?

Tân Bá Công trợn trừng song mục, lão nói:

- Lão phu há có thể nói dối sao? Chuyện Phương lão đệ thắng lão phu là thiên chân vạn xác...

Nói đoạn lão thuật lại toàn bộ diển biến cuốc tỉ kiếm giữa lão và Phương Tuyết Nghi trên đỉnh

Thái Thất cho quần hào cùng nghe.

Phương Tuyết Nghi chờ lão dứt lời thì vội nói:

- Đại sư, Tân lão tiền bối có ý tương nhượng cho vản bối đấy thôi, các vị cho tưởng là sự thật.

Nhập Thánh đại sư mĩm cười, nói:

- Tiểu thí chủ không nói thì lão nạp cũng thừa hiểu là lão bồ tát có ý tương nhượng rồi...

Tân Bá Công nộ khí nói lớn:

- Các ngươi cho rằng lão phu là võ lâm vô địch chăng?

Nhập Vân đại sư vội niệm phật hiệu rồi nói:

- Công lực phi phàm của lão thí chủ là chuyện mà ai cũng biết, trong bốn chữ võ lâm vô địch là hơi quá nhưng theo tình hình võ lâm hiện nay mà nói thì quả thực là không thể có nhân vật nào cao minh hơn lão thí chủ cả!

Tân Bá Công chẳng biết nói thế nào nên đành lắc đầu thở ra, hồi lâu sau lão mới nói:

- Các vị thật là quá...

Lão ngưng giây lát rồi nói tiếp:

- Kỳ thực, ngoài lần thất thủ bởi Phương lão đệ thì trong đời lão phu từng bại một lần nữa...

Nhập Thánh đại sư nghe vậy thì kinh tâm thật sự. Lão chau mày hỏi:

- Lão bồ tát, vị cao nhân nào mà có thể đả bại lão bồ tát vậy?

Tân Bá Công nói:

- Nhân thượng hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên! Nếu lão phu nói ra danh tánh người nay thì sợ rằng các vị không thể không tin!

Nhập Thánh đại sư nói:

- Lão nạp rửa tai lắng nghe đây!

Tân Bá Công nhìn qua An Tiểu Bình và nói:

- Là gia gia của tiểu cô nương này!

Nhập Thánh đại sư ngẫn người giây lát rồi nói:

- Là gia gia của An thí chủ à? Chẳng hay đại danh của người đó là...

Tân Bá Công tiếp lời:

- Là Đông Hải Kinh Thiên Tẩu An Cửu Công, người này thì chư vị không thể không biết!

Quả nhiên, ba chữ An Cửu Công tựa như tiếng sét đánh ngang tai hai lão tăng Thiếu Lâm tự.

Nhập Vân đại sư nghe xong thì luôn miệng niệm, "A di đà phật". Thì ra chuyện cũ từ mấy mươi năm trước vẫn khắc sâu trong tâm linh của đệ tử trong cửu đại môn phái. Chuyện thập đại cao thủ thảm bại tại Thiên Đài rất thịnh truyền trong võ lâm Trung Nguyên, do vậy Tân Bá Công vừa nói ra tài danh An Cửu Công thì tất nhiên mọi người đều tin ngay.

Nhập Vân đại sư sau một hồi niệm phật hiệu thì quay sang nói với An Tiểu Bình:

- Tiểu thí chủ, lệnh tổ vẫn hưỡng phúc tại Đông Hải chứ?

An Tiểu Bình lắc đầu, nói:

- Tiên tỗ đã tạ thế nhiều năm rồi!

Đôi mày bạc của Nhập Vân đại sư khẻ động, lão thở dài một hồi rồi nói:

- Cuối cùng thì kỳ nhân một đời cũng xuôi tay nhắm mắt mà đi, thật là đáng tiếc...

Tân Bá Công cười hì hì, nói tiếp:

- Lão phu và An lão huynh từng động thủ một lần, nhưng lão phu thừa hiểu, nếu đánh nữa thì lão phu tất sẽ bại.

Chuyện này khiến An Tiểu Bình cảm thấy kỳ quái, nàng mĩm cười, hỏi:

- Tại sao?

Tân Bá Công nói:

- Đạo lý rất đơn giản, đương thời kiếm chiêu của lão phu đã hồi phục thi triển bảy lần mà lệnh tổ chỉ mới dùng một lần, điều này đũ thấy tuyệt nghệ của lão phu đã cùng mà tiềm lực của lệnh tổ còn thừa, chuyện thắng bại há chẳng rõ rồi sao?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Điều đó chưa chắc! Nếu lão còn tàng ẩn tuyệt chiêu thì vẫn đũ xoay chuyển cục diện.

Tân Bá Công nói:

- Lão phu còn có tuyệt chiêu gì? Chỉ đáng tiếc là khi đó sư tổ của Phương lão đệ không muốn chỉ giáo cho lão phu, nếu không thì lão phu có thể chuyễn bại thành thắng rồi!

Nói đoạn, bỗng nhiên lão phá lên cười một tràng rồi nói tiếp:

- Sau đó An Cửu Công mới nói cho lão phu biết lão ta bại dưới tay của sư tổ Phương lão đệ tại Thiên Đài...

Chuyện này Phương Tuyết Nghi đã nghe sư phụ nói nên không lấy gì làm ngạc nhiên, nhưng đối với người khác thì đây là lần đầu tiên được nghe nên kinh ngạc không ít.

An Tiểu Bình trầm ngâm một lúc lâu rồi nói:

- Phương huynh biết chuyện này rồi chứ? Nghe nói đâu lệnh tổ còn đi du ngoạn Đông Hải một chuyến khá lâu đấy!

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Tại hạ cũng đã nghe tiên sư nói qua...

Chàng ngưng giây lát rồi chuyễn đề tài:

- Hiền đệ, chẳng biết hôm nay Chúc lão nhân có thể đến không nhỉ?

An Tiểu Bình bật cười và nói:

- Tiểu đệ làm sao biết được? Hôm nay tiểu đệ không lên Thái Thất mà!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chúng ta cùng lên đó xem thử, được chứ?

An Tiểu Bình cười khanh khách rồi nói:

- Đương nhiên là được!

Nói đoạn nàng xoay người phóng bước ra ngoài ngay tức thì.

Phương Tuyết Nghi cung thủ chào quần hùng và nói:

- Vản bối đi một lát sẽ về ngay...

Lời chưa dứt thì người đã ra khỏi khách đường rồi.

Tân Bá Công sững sờ nhìn theo, bỗng nhiên lão lớn tiếng gọi:

- Các ngươi chờ lão phu với...

Chỉ thấy lão lắc vai một cái thì thân hình đã vút đi như một làn khói nhẹ.

Sau khi ba ngươi đi khỏi thì quần hùng cũng lần lượt rời khách đường.

Tống Phù nhắc Hoắc Minh Phong lưu ý xem khi nào Trịnh Đại Cương tỉnh lại, bản thân lão cũng độc hành ra khỏi sơn môn Thiếu Lâm tự.

Thì ra, Tống Phù cũng theo sau Tuyết Nghi, Tiểu Bình và Tân Bá Công mà nhắm tuyệt đỉnh Thái Thất trực chỉ.

Dường như bốn người cũng đến trước hóc núi một lúc nhưng An Tiểu Bình là người đi vào trước.

Bỗng nhiên nàng tung người phóng ra ngoài và kêu lên:

- Chúc lão không có ở trong động.

Tống Phù mĩm cười, nói:

-Không lẻ lão ta đi cho chim ăn?

An Tiểu Bình nói:

- Không thể! Vản bối vừa từ nơi đó đến đây mà!

Tân Bá Công nghe vậy thì động lòng hiếu kỳ, lão hỏi:

- Chim gì? Ở đâu vậy?

Tống Phù cười hì hì, nói:

- Mấy năm qua, Chúc Công Minh ngày ngày bầu bạn với chim trên đỉnh Thái Thất này, đó là một loại chim đặc biệt do lão ta nuôi dưỡng.

Tân Bá Công hiểu ra nên à một tiếng rồi nói:

- Thì ra là thế!

Lão quay sang nói với Tiểu Bình:

- Bình nhi, Chúc Công Minh không có ở chỗ tổ chim à?

An Tiểu Bình gật đầu, nói:

- Đúng vậy!

Bỗng nhiên thần sắc của nàng chợt biến, nàng kêu thất thanh:

- Còn nữa, tại sao không thấy đôi Kim tước nhỉ?

Thì ra lúc nầy nàng mới nhớ, khi nàng ngang qua tổ chim thì không những chẳng thấy bóng dáng Chúc Công Minh đâu cả mà ngay cả đôi Kim tước cũng không thấy trong tổ.

Tống Phù suy nghĩ một lát rồi nói:

- Đúng rồi! Lão phu đã hiểu!

An Tiểu Bình liền hỏi:

- Tống lão hiểu cái gì? Chúc lão đã đi đâu?

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Có lẻ lão đã tìm được một tổ chim khác nên dời đôi Kim tước qua đó!

- Tổ chim đó ở đâu?

- Lão phu không biết! Nhưng nhất định là không có chuyện gì nguy hiểm xảy ra với Chúc lão quái đâu!

- Có lẻ Tống lão không nói sai!

Tiểu Bình vừa dứt lời thì Tân Bá Công buột miệng nói:

- Chúc Công Minh không có ở đây thì hắn có thể đi đến đâu?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tân lão tiên bói, có khi nào... Chúc lão đang trên đường đến Thiếu Lâm tự mà chúng ta không gặp?

Tân Bá Công gật đầu, nói:

- Cũng có thể...

Phương Tuyết Nghi liền nói:

- Vậy thì chúng ta ở đây cho làm gì cho phí thời gian?

Tân Bá Công cười ha hả, nói:

- Không sai, lão đệ, chúng ta hồi tự thôi!

Nói đoạn lão quay người tung bước đi ngay.

Tống Phù, Tuyết Nghi và Tiểu Bình hơi do dự một lát, khi bọn họ chuẩn bị hạ sơn thì đột nhiên thấy Tân Bá Công phi thân chạy ngược lên, trong tay lão còn cắp một người.

Bọn Phương Tuyết Nghi kinh ngạc vô cùng, Tống Phù nhìn kỹ rồi bỗng nhiên kêu thất thanh:

- Hỏng bét, người này chẳng phải là Chúc lão quái sao?

An Tiểu Bình cũng buột miệng nói:

- Không sai! Không lẻ Chúc lão đã bị hại...

Hai người vừa nói mấy câu thì Tân Bá Công đã lên đến tuyệt đỉnh Thái Thất rồi.

Nhất thời quần hào đều vây cả lại để xem rõ thực hư.

Hồi 40 - Kỳ Phong Đột Khởi

Phương Tuyết Nghi không nhịn được nên buột miệng hỏi:

- Tân lão tiền bối, người này có phải là Chúc Công Minh không?

Lời đã ra khỏi miệng thì mục quang của chàng mới nhìn rõ người trên tay Tân Bá Công là ai.

Thì ra ngươi nầy là một trung niên ngoài tứ tuần nên tự nhiên là không phải là Chúc Công Minh rồi!

Tống Phù ngạc nhiên kêu lên:

- Kỳ quái! Thật là kỳ quái! Tại sao y phục lão thâu nhi ta mua cho Chúc Công Minh lại mặc trên người gã nầy?

Tân Bá Công thả thi thể trên tay xuống trước cửa hóc núi và nói:

- Người này không phải là Chúc lão quái chứ!

Hóa ra lão cũng không dám khẳng định người này có phải là Chúc Công Minh hay không, có lẻ vì cách biết quá lâu nên Tân Bá Công không thể nhớ đích xác hình mạo của Chúc Công Minh

Tống Phù chau mày nói:

- Không phải, người này nhỏ hơn Chúc lão quái những hai ba chục tuổi thì đương nhiên là không phải lão ta rồi!

Phương Tuyết Nghi hỏi:

- Tống lão, bộ y phục nầy là do lão mua cho Chúc Công Minh thật chứ?

Tống Phù nói:

- Đích thân lão phu đi mua thì tự nhiên là không thể nhầm rồi! Nhưng tại sao Chúc lão quái không mặc mà để cho gã nầy mặc?

An Tiểu Bình suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Vản bối biết rồi!

Tống Phù liền hỏi:

- Cô nương biết cái gì?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Nhất định là gã nầy đã học thủ nghệ của Tống lão!

Tống Phù ngạc nhiên, lão nói:

- Trộm à? Không lẻ cô nương nói gã nầy đã trộm y phục của Chúc lão quái?

An Tiểu Bình nói:

- Nếu không phải thế thì tại sao y phục của Chúc lão lại ở trên ngươi gã?

Tống Phù nói:

- Lão phu thật không hiểu nỗi! Gã nầy dựa vào đâu mà có thể trộm y phục của Chúc lão quái chứ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Có lẻ hiền đệ nói không sai, rất có thể là gã nầy đã trộm y phục của Chúc lão rồi!

Lúc nầy Tân Bá Công đã cởi y phục của đại hán trung niên ra để tìm nguyên nhân cái chết. Sau một hồi xem xét thì lão kêu thất thanh:

-Đây là chưởng lực gì mà tàn độc như vậy?

Phương Tuyết Nghi vội bước lại xem thì thấy giữa ngực người này quả nhiên có đôi chưởng ẩn màu hồng hiện lên rất rõ ràng.

Tống Phù vừa nhìn thấy thì bất giác kêu lên:

-Xích Diệm Chưởng!

Tân Bá Công tiếp lời:

- Xích Diệm Chưởng là võ công độc môn của Thiên Nam Quái Tẩu - Chúc Cao Phong, phải không?

Tống Phù nói:

- Không sai!

Tân Bá Công nói:

- Vậy người này chết dưới tay Chúc Công Minh à?

Tống Phù nói:

- Có thể là như vậy nhưng cũng có thể không phải!

Tân Bá Công chau mày nói:

- Phải thì phải, không phải thì không phải, tại sao phải nói có thể là như vậy và có thể không phải như vậy?

Tống Phù nói:

- Xích Diệm Chưởng tuy là võ công độc môn của Chúc gia nhưng Độc đại phu Ác Khỗng Minh trong Ngũ Ma lại là đệ tử của Chúc Cao Phong, lẻ nào Tân lão không biết chuyện này à?

Tân Bá Công nói:

- Độc đại phu cũng biết Xích Diệm Chưởng à?

- Đã là đệ tử của Chúc gia thì có lý nào lại không biết? Nhưng Tống mỗ cho rằng hiện tại Ác Khỗng Minh vẫn chưa dám đến Tung Sơn!

- Tại sao?

- Ác Khỗng Minh là nhân vật đa mưu túc trí, giảo quyệt hơn người, nếu hắn không nắm chắc phần thắng một cách tuyệt đối thì nhất định hắn sẽ không đến!

- Cũng có lý! Như vậy thì nhất định là gã nầy chết dưới tay Chúc Công Minh rồi!

- Theo lý mà nói thì hình như không còn người nào khác!

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Tống lão, trên phương diện tình lý thì hình như chuyện này không thông rồi!

Tống Phù hỏi lại:

- Không thông chỗ nào?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Nếu ngươi này vì trộm y phục của Chúc lão quái dẫn đến việc tự chuốc họa vào thân thì tại sao sau khi giết gã rồi, Chúc lão quái không lấy lại y phục?

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Nếu lão phu có thể hiểu được điểm này thì chẳng phải mọi chuyện đều rõ rồi sao?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vản bối có một cách nghĩ, không biết có thể nói ra chăng?

Tống Phù gật đầu, nói:

- Lão đệ ngươi thử nói ra xem!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vản bối cho rằng gã nầy không phải chết bởi tay Chúc lão quái...

Tân Bá Công hỏi lại:

- Tại sao lai nói như thế?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vản bối chỉ cảm thấy như thế mà thôi! Còn như hỏi tại sao thì vản bối không thể nào nói rõ ra được!

Tân Bá Công mĩm cười, nói:

- Lão đệ ngươi nói như thế há chẳng phải như là không nói sao?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vì vản bối cảm thấy bên trong hình như có một điều rất đặc biệt...

Tân Bá Công truy vấn:

- Điều gì đặc biệt?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vản bối đoán rằng Chúc lão quái không phải là người giết gã này thì cái chết của gã nầy không thể đơn giản như vậy, bên trong tất có nguyên nhân rất lớn.

- Tân Bá Công mĩm cười, nói:

- Không sai! Lão phu cũng nghĩ như vậy!

Chợt nghe An Tiểu Bình cười khanh khách một tràng rồi nói:

- Tân công công, các vị nói toàn những lời vô ích thôi!

Tân Bá Công hỏi lại:

- Cô nương có cao kiến gì chăng?

An Tiểu Bình nói:

- Cao kiến thì không có, mà chỉ có một chút không nhẫn nại được thôi! Tân công công có lẻ đến lúc chúng ta nên hạ sơn rồi đó!

Tân Bá Công ngạc nhiên hỏi lại:

- Hạ sơn ngay bây giờ à?

An Tiểu Bình nói:

- Lão không muốn đi sao? Ở đây đã không gặp được Chúc lão quái thì chúng ta không cần ở lại đây nữa rồi!

Tân Bá Công trầm ngâm một lát rồi nói:

- Các ngươi đã nói ở lại vô ích thì chúng ta hạ sơn thôi! Nhưng lão thâu nhi này, chúng ta có nên mang thi thể gã nầy xuống núi không?

Tống Phù lắc đầu, nói:

- Không cần! Để hắn ở lại trên tuyệt đỉnh Thái Thất có lẻ là tốt hơn!

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi:

-Tại sao lại tốt hơn?

Tống Phù nói:

- Nói này lạnh hơn Thiếu Lâm tự rất nhiều, nếu thi thể được để lại ở đây thì chi ít là trong vòng một trăm ngày cũng sẽ không bị thối rửa.

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Thì ra là như thế!

Phương Tuyết Nghi nói xen vào:

- Quả nhiên Tống lão nghĩ rất chu đáo, nếu là vản bối thì e rằng thi thể của gã nầy đã bị quăng xuống núi rồi!

Nói đoạn chàng quay người trở bước rời tuyệt đỉnh Thái Thất, Tống Phù, Tân Bá Công và An Tiểu Bình cũng lần lượt theo sau.

Quần lão về đến Thiếu Lâm tự thì bóng đêm đã buông xuống khắp nơi trong Thiếu Lâm tự đều đã thắp đèn đuốc sáng choang, ngoài sơn môn có mấy chục hòa thượng đứng thành hai hàng, tay cầm đuốc tay cầm thiền trượng tựa như chờ đợi địch.

Tân Bá Công là người đi đầu, lão vừa nhìn thấy cảnh tượng trên thì bất giác dừng bước.

Ngay lúc đó, Nhập Thánh đại sư cũng mở sơn môn bước ra.

Tân Bá Công trợn trừng mắt nhìn Nhập Thánh đại sư và lớn tiếng nói:

- Hòa thượng, chuyện gì thế nầy?

Nhập Thánh đại sư chấp tay giữa ngực niệm A di đà phật rồi nói:

- Lão bồ tát, các vị vừa đi không lâu thì đã có người tìm đến Thiếu Lâm gây sự.

Tân Bá Công nghe vậy thì lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Kẻ đó là ai? Các ngươi có bắt giữ hắn lại không?

Nhập Thánh đại sư lắc đầu, nói:

- Không có! Người này đả thương năm đệ tử của bổn tự thì bị bọn lão nạp phát hiện, nhưng đáng tiếc là khinh công của đối phương quá nhanh nên bọn lão nạp không kịp nhận ra hắn là nhân vật nào.

Tân Bá Công nộ khí nói:

- Các ngươi sao lại vô dụng thế? Đường đường là một toà Thiếu Lâm tự mà để đối phương xem như một chỗ không người, nếu chuyện này truyền ra ngoài giang hồ thì chẳng phải mất thể diện lắm sao?

Tân Bá Công càng nói càng lộ tức khí, nếu Phương Tuyết Nghi không kịp thời hắng giọng và đưa tay giữ lão lại thì có lẻ Nhập thanh đại sư đã ăn mấy cái bạt tai rồi.

An Tiểu Bình cũng tõ ra không vui, nàng cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Đại sư, các vị lập trận ở đây để làm gì vậy? Kẻ đột nhập và đả thương đệ tử của quý tự có lẻ đã viễn tẩu cao phi rồi, hắn còn quay lại chờ cho các vị bắt giữ sao?

Nhập Thánh đại sư thở dài một tiếng rồi nói:

- Tiểu thí chủ, chuyện này quả nhiên là bọn bần tăng xử lý không đúng rồi, chỉ có điều võ công của đối phương quá cao cường, huynh đệ bọn bần tăng lại đang có chuyện ở Tàng Kinh Các nên chỉ có đệ tử đời thứ ba của bổn tự đối phó với địch nhân. Vì vậy, cũng khó trách chuyện bọn họ để địch nhân thoát đi!

Tân Bá Công cười nhạt, nói:

- Hoắc Minh Phong và hai vị trưởng lão Cái Bang đâu? Bọn họ cũng không biết gì sao?

Nhập Thánh đại sư nói:

- Bọn họ đều ở trong tịnh thất trông chừng Trịnh Đại Cương thí chủ, đến lúc nghe tin chạy ra thì địch nhân đã thoát đi rồi!

Tân Bá Công lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Thật là tức chết đi được! Kẻ đột nhập có lộ số võ công như thế nào?

Nhập Thánh đại sư gượng cười nói:

- Người này khinh công như gió, thoạt ẩn thoạt hiện, thủy chung không lộ xuất thân phận…

Tân Bá Công nghe vậy thì tức khí, lão vừa dậm chân vừa nói:

- Vô dụng! Bọn hòa thượng các ngươi thật là một lũ vô dụng!

Lúc nầy, Phương Tuyết Nghi cũng lên tiếng, chàng nói:

- Đại sư, tuy đệ tử quý tự không biết lai lịch của đối phương nhưng chi ít cũng trông thấy hình dạng của hắn cao thấp thế nào chứ!

Nhập Thánh đại sư chấp tay nói:

- Theo những đệ tử xuất chiến thuật lại thì đối phương có thân hình bé nhỏ trông tựa như là một nữ thí chủ.

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- Xem ra lại là Thiên Ma Nữ đến giở trò rồi!

Tân Bá Công nói:

- Khá lắm! Chỉ cần bọn chúng to gan dám đến lần nữa thì nhất định lão phu bắt sống từng ả rồi viết một chữ Tân lên mặt bọn chúng!

An Tiểu Bình nghe vậy thì không nhin được nên ôm bụng cười khanh khách một tràng.

Tân Bá Công quét mục quang nhìn qua nàng và quát hỏi:

- Ngươi cười cái gì?

An Tiểu Bình nói:

- Tân công công, không phải vản bối cười...

Tuy miệng nói không cười nhưng nàng nhịn không được lại ôm bụng cười tiếp.

Tân Bá Công nộ khí xung thiên, lão quát một tiếng như sấm sét:

- Ngươi còn dám cười hả? Không sợ Tân công công này xé ngươi ra làm hai mảnh...

Lời chưa dứt thì lão đã xuất thủ chụp về phía An Tiểu Bình. Nhưng An Tiểu Bình đâu phải là một cô nương tầm thường, nàng vừa nghe lão nói muốn xé mình ra làm hai mảnh thì lắc thân hình một cái, tức thì toàn thân nàng tựa như một làn khói nhẹ bay thẳng vào trong Thiếu Lâm tự.

Tân Bá Công hừ một tiếng rồi quay sang nói với Nhập Thánh đại sư:

- Hòa thượng, còn không mau bảo bọn đệ tử vô dụng của ngươi đi niệm vài câu kinh phật, để bọn chúng thủ ngoài này e rằng sẽ bị sơn phong làm ho nhiểm lạnh đấy...

Lời chưa dứt thì lão cũng phóng bước đi vào Thiếu Lâm tự.

Lúc nầy Tống Phù mới mĩm cười nói với Nhập Thánh đại sư:

- Đại sư, Tân lão quái nói không sai, không cần bày trận ở đây chờ địch nữa, dù Thiên Ma Nữ có trở lại thì đã có Phương lão đệ và Tân lão quái đối phó.

Nhập Thánh đại sư nói:

- Lão nạp tuân mệnh...

Nói đoạn lão hạ lệnh cho những hòa thượng bày trận trước sơn môn lập tức giải tán, chỉ để lại vài tên tuần canh mà thôi.

Phương Tuyết Nghi vào đến khách đường thì thấy Trịnh Đại Cương vẫn đang tỉnh toạ vận khí điều tức. Tuy rất nóng lòng nhưng chàng không thể làm kinh động nên đành tựa cửa nhìn Trịnh Đại Cương đến ngẫn người.

Một lúc sau thì Tân Bá Công cũng tìm đến khách đường, lão quét mục quang nhìn quanh rồi nói với Phương Tuyết Nghi:

- Lão đệ, ngươi rất nóng lòng muốn nói chuyện với hắn phải không?

Phương Tuyết Nghi gượng cười nói:

- Đúng vậy, nhưng Trịnh đại bá vận khí trị thương chưa tỉnh lại nên có khẩn trương thì cũng vô ích thôi!

Tân Bá Công cười cười, nói:

- Ai bảo khẩn trương là vô ích? Lão phu có biện pháp khả dĩ giúp hắn sớm tỉnh lại...

Vừa nói lão vừa bước đến trước chăm chú nhìn Trịnh Đại Cương một lúc rồi nói tiếp:

- Để lão phu thử xem!

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên lão xuất đơn chưởng ấn lên giữa lưng Trịnh Đại Cương rồi vận nội lực đẩy vào người đối phương.

Thì ra lão ta muốn dùng công lực vô thượng của mình để giúp Trịnh Đại Cương trị thương. Tuy thương thế rất nặng nhưng đan dược của Thiếu Lâm là thánh dược trị thương, sau khi uống vào thì thương thế của Trịnh Đại Cương đã có nhiều chuyển biến tốt. Thêm vào đó, qua một ngày tự vận khí điều tức thì thương thế vốn đã bình phục bảy, tám phần rồi, lúc nầy bỗng nhiên có một luồng công lực nhập vào thân thể để y dược lực theo kinh mạch chạy khắp toàn thân, nhất thời những cảm giác đau đớn trước ngực của Trịnh Đại Cương như bị một luồng đại phong quét sạch.

Thời gian chưa cạn tuần trà thì bỗng nhiên Trịnh Đại Cương thở phào một hồi rồi mở bung mắt ra.

Tân Bá Công thu chưởng lại và nói:

- Phương lão đệ, thế nào? Lão phu không nói khoác đấy chứ!

Phương Tuyết Nghi vô cùng cảm kích, chàng vội cung thủ hành lễ và nói:

- Đa tạ đại đức tương trợ của lão tiền bối...

Tân Bá Công khoát tay nói:

- Một chút cử động chân tay, có đáng gì mà gọi là đại ân đại đức. Lão đệ ngươi có chuyện gì thì có thể nói với hắn rồi đấy!

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Vản bối tuân mệnh!

Nói đoạn chàng bước tới trước quỳ gối bái kiến Trịnh Đại Cương và nói:

- Trịnh đại bá còn nhớ tiểu điệt không?

Trịnh Đại Cương chú mục nhìn Phương Tuyết Nghi một lúc, song mục của lão chợt lấp lánh ngấn lệ, lão khẻ nói:

- Nghi nhi, mau đứng lên rồi hãy nói!

Phương Tuyết Nghi bái một bái rồi mới đứng lên nép qua bên. Trịnh Đại Cương ngắm nhìn chàng từ chân tới đầu, hồi lâu sau lão phá lên cười ha hả rồi nói:

- Hiền điệt, chúc mừng ngươi! Mấy năm không gặp, chẳng ngờ ngươi đã trưởng thành thế nầy mà còn luyện được võ công thượng thừa... Thật không uổng công vi bá cứu ngươi năm xưa nơi cửa rừng...

Phương Tuyết Nghi cảm thấy tê tái trong lòng, chàng khẻ nói:

- Ân cứu mạng của đại bá, tiểu điệt suốt đời không dám quên...

Trịnh Đại Cương lắc đầu, nói:

- Nghi nhi, sau nầy không dược nhắc đến ba chữ ân cứu mạng nữa nhé!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đại bá... Người...

Trịnh Đại Cương khoát tay, nói:

- Sinh mạng của vi bá chẳng phải vừa được ngươi cứu đấy sao?

Lão ngừng lại một lát rồi bước tới xá Tân Bá Công một xá và nói:

- Đa tạ đại đức trợ giúp của tiền bối, Trịnh Đại Cương này còn sống một ngày tất sẽ không dám quên ơn!

Tân Bá Công thản nhiên nói:

- Không cần khách khí như thế! Vì Phương lão đệ nên lão phu mới xuất thủ cứu ngươi, nếu muốn cám ơn thì hãy cám ơn vị thế điệt của người đấy!

Đến lúc nầy Trịnh Đại Cương vẫn chưa biết Tân Bá Công là nhân vật nào nhưng lão nghĩ đối phương đã có thể xuất thủ giúp mình thì tất phải là võ lâm kỳ khách. Do vậy lão liền cung thủ nói:

- Tiền bối khiêm tốn như vậy thật khiến Trịnh mỗ vạn phần kính phục...

Phương Tuyết Nghi liền nói:

- Đại bá, vị lão tiền bối nầy là kỳ nhân đương đại đấy, đại bá từng nghe nói đến Tân Bá Công - Tân lão tiền bối rối chứ?

Trịnh Đại Cương nghe vậy thì bất giác sững sờ. Rõ ràng lão không ngờ lão nhân trước mặt là Võ lâm Nhất Quái Tân Bá Công! Hồi lâu sau Trịnh Đại Cương mới cung thủ, nói:

- Thì ra là Tân lão tiền bối, vản bối có mắt mà không biết thái sơn, thật là đắc tội...

Tân Bá Công chau mày, nói:

- Được rồi! Lão phu không thích khách khí đâu, ngươi chớ lải nhải nữa. Phương lão đệ còn chờ thỉnh giáo ngươi đấy!

Trịnh Đại Cương vội cung kính nói:

- Nếu vậy thì vản bối không dám làm phiền lão tiền bối nữa!

Nói xong lão hành lễ rồi mới quay sang hỏi Phương Tuyết Nghi:

- Nghi nhi, vi bá bị giam cầm ở ngoài Đăng Long thành. Chẳng hay vị bằng hữu nào đã cứu vi bá về đây vậy?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đó là một vị bằng hữu của tiểu điệt…

- Người đó hiện ở đâu?

- An hiền đệ đang ở tại Thiếu Lâm tự, đại bá muốn gặp chăng?

- Đương nhiên là phải bái tạ ân cứu mạng, Nghi nhi mau đi mời ân nhân đến nhé!

- Tiểu điệt tuân mệnh!

Nói đoạn chàng định rời khách đường đi tìm An Tiểu Bình thì chợt nghe tiếng Tống Phù từ ngoài của lớn tiếng nói:

- Lão đệ ngươi không cần đi, lão phu sẽ đi thay ngươi vậy!

Lời vừa dứt thì lão đã quay người cất bước.

Phương Tuyết Nghi nói với theo:

- Phiền Tống lão nhé!

Trịnh Đại Cương vội kêu lên:

- Đâu dám như thế?…

Tân Bá Công cười hì hì, tiếp lời:

- Trịnh Đại Cương, có nhiều chuyên ngươi chẳng cần bận tâm, nên biết vị thế diệt của ngươi hiện đã là nhân vật quan trọng trong võ lâm, ngay cả lão phu cũng quyết tâm nghe lệnh của hắn đấy. Sau nầy nếu có ai đó vì Phương lão đệ mà làm điều gì cho ngươi thì ngươi cũng không cần đa tạ theo kiểu khách sáo như vừa rồi nữa!

Trịnh Đại Cương ngơ ngẩn một lúc rồi nói:

- Vản bối nhớ rồi ạ!

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang hỏi Tuyết Nghi:

- Nghi Nhi, vị Đông Nhĩ lão nhân có phải là Kiếm Thần Trần đại hiệp không?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Không sai, Đông Nhĩ lão nhân chính là Kiếm Thần…

Trịnh Đại Cương thở dài một hồi rồi nói:

- Bọn vi bá thật là có mắt mà không phân biệt cao nhân, còn bảo kiếm Thần Trần đại hiệp làm người đánh xe cho Trung Châu Tam Hiệp, chuyện này nếu thiên hạ biết được tất sẽ cười bọn ta là vô lễ thôi!

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Đại bá, tiên sư không hề trách chuyện đó.

Trịnh Đại Cương hốt hoảng kêu lên:

- Hiền điệt, ngươi vừa nói cái gì tiên sư? Không lẻ chuyện giang hồ đồn đại Kiếm Thần Trần đại hiệp đã quy tiên là sự thật sao?

Phương Tuyết Nghi buồn bả nói:

- Đại bá nói không sai, tiên sư đã tạ thế tại Cùng Lai Sơn.

Trịnh Đại Cương thở dài, nói:

- Võ lâm vừa xuất hiện loạn cảnh thì Trần đại hiệp tạ thế, thật là...

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đại bá nói chí phải, chỉ có điều thương thế của tiên sư đã sớm vô phương chửa trị nếu không vì tiểu điệt thì có lẻ người đã tạ thế từ hai năm trước rồi!

Trịnh Đại Cương lại thêm một phen kinh ngạc, lão nói:

- Sao lại có chuyện như thế? Không lẻ Trần đại hiệp vì thọ thương mà khứ thế?

- Không sai! Tiên sư bị người ta ám toán!

- Cái gì? Với bản lảnh của Trần đại hiệp thì dễ nào có thể ám toán lão ta?

- Đại bá, đây cũng chính là chuyện mà tiểu điệt sẽ phải điều tra rõ để phục thù cho Trần đại hiệp mới được!

Hai người đối đáp đến đây thì Tống Phù đã cùng An Tiểu Bình bước vào.

Phương Tuyết Nghi liền nói với Tiểu Bình:

- Hiền đệ, Trịnh đại bá muốn bái tạ ân cứu mạng của hiền đệ đấy...

An Tiểu Bình vội kêu lên:

- Làm sao tiểu đệ dám nhận? Chuyện này...

Nàng chưa dứt lời thì đã nghe Trịnh Đại Cương nói:

- Trịnh mỗ không may lọt vào tay Ngũ Ma, nếu không có thiếu hiệp trượng nghĩa giải cứu thì e rằng đã sớm vùi thân trong đất rồi. Ân tài tạo này đương nhiên là cả đời Trịnh mỗ không dám quên...

An Tiểu Bình vội hoàn lễ và khiêm tốn nói:

- Trịnh đại hiệp, dừng nói là vản bối đã kết giao với Phương huynh, dù là người không quen biết mà gặp chuyện bất bình như vậy thì vản bối cũng không thể tụ thủ bàng quan! Nếu Trịnh đại hiệp còn nói lời đa tạ nữa là đã xem vản bối như người ngoài rồi đấy!

Trịnh Đại Cương nghe vậy thì buông tiếng thở dài rồi nói:

- Đại ân không thể tạ bằng lời, ngày sau nếu An công tử có việc gì dùng được Trịnh mỗ thì nhất

định Trịnh mỗ sẽ ra sức khuyễn mã!

An Tiểu Bình nói:

- Trịnh đại hiệp nặng lời rồi!

Lúc nầy Bang chủ Cái Bang mới lên tiếng:

- Trịnh đại hiệp, có một chuyện nhưng chẳng hay ngươi có biết hay không?

Trịnh Đại Cương nói:

- Chuyện gì vậy? Xin Bang chủ nói ra xem!

Hoắc Minh Phong nói:

- Thiên Ma Nữ còn ở Đăng Phong thành không?

Trịnh Đại Cương nói:

- Thiên Ma Nữ có đến Đăng Phong thành nhưng đã bõ đi từ mấy ngày trước, còn khi nào ả trở lại thì Trịnh mỗ không biết!

Hoắc Minh Phong nói:

- Còn Ác Khỗng Minh thì sao?

Trịnh Đại Cương nói:

- Tại hạ không thấy hắn xuất hiện ở Đăng Phong thành!

Tống Phù xen vào:

- Sợ rằng hiện tại Kế Thông vẫn chưa dám hiện thân đâu!

Hoắc Minh Phong hỏi:

- Tại sao?

Tống Phù nói:

- Có người của Chúc gia đang ẩn cư tại Tung Sơn nên đương nhiên là hắn không dám công khai lộ diện rồi!

Hoắc Minh Phong nói:

- Ác Khỗng Minh quỷ kế đa đoan, chúng ta phải đề phòng hắn mới được.

Chợt nghe Tân Bá Công hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Hoắc Minh Phong!

Hoắc Minh Phong giật mình vội hỏi:

- Đại thúc có gì chỉ giáo chăng?

Tân Bá Công nói:

- Ngươi là chủ một bang mà tại sao lại nhát gan sợ chuyện như thế?

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói:

- Đại thúc, không phải là vản bối sợ chuyện! Chỉ vì Kế Thông là nhân vật cực kỳ thâm hiểm, ở ngoài chỗ sáng thì chúng ta không sợ hắn nhưng trong bóng tối thì quả thật là khó đùa với hắn!

Lão ngưng một lát rồi quay sang nói với Phương Tuyết Nghi:

- Lão đệ, chẳng phải là ngươi có chuyện muốn tìm Trịnh đại hiệp đó sao? Bây giờ đã gặp nhau thì tại sao chẳng nói gì cả vậy?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đúng vậy, thật sự là vản bối có rất nhiều chuyện muốn thỉnh giáo Trịnh đại bá...

Trịnh Đại Cương liền nói:

-Nghi nhi, có chuyện gì cứ hỏi đi, nếu vi bá biết thì tất sẽ không từ chối trả lời.

Phương Tuyết Nghi nói:

-Đại bá, tiểu điệt muốn biết tung tích Phương bá mẫu và Lạc huynh hiện đang ở nơi nào?

Trịnh Đại Cương nói:

- Bá mẫu và Lạc huynh của ngươi đã đi cùng Thạch tam đệ!

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Thế đại bá không đi chung với bọn họ à?

Vi bá vốn đi cùng bọn họ nhưng về gần đến cố hương của ngươi thì xảy ra một chuyện nhỏ nên phải tạm thời chia tay.

- Rồi sau đó đại bá không gặp lại bá mẫu và Lạc huynh à?

- Không! Về sau vi bá có trở lại cố hương của ngươi mấy lần nhưng tìm không gặp bọn họ, tuy vi bá dịch dung cải trang truy tìm trên giang hồ rất lâu nhưng kết quả vẫn không có manh mối gì.

- Chuyện này thật kỳ lạ! Đại bá, có người phát hiện Thạch tam thúc và Phương Thiên Thành ở Lạc Dương đấy!

- Thật thế sao?

Hoắc Minh Phong bật cười, nói:

- Phân đường Lạc Dương của bản bang từng phát hiện thi thể của bọn họ.

Trịnh Đại Cương kinh hải kêu lên:

- Thạch tam đệ chết rồi sao?

Vừa nói thần sắc của lão vừa liên tục biến chuyển, hai giọt nước mắt bất giác lăn ra.

Hoắc Minh Phong vội nói tiếp:

- Trịnh đại hiệp chớ vội bi thương, theo lão phu biết thì Thạch Tuấn vẫn còn tại thế...

Trịnh Đại Cương chẳng hiểu gì cả, lão hỏi ngay:

- Bang chủ nói vậy là nghĩa làm sao? Có người ở phân đường Lạc Dương của quý bang phát hiện thi thể bọn họ thì tại sao nói là Thạch tam đệ vẫn còn tại thế?

Hoắc Minh Phong nói:

- Trịnh đại hiệp chớ khẩn trương, tuy phân đường Lạc Dương phát hiện thi thể bọn họ nhưng đó chỉ là do người khác giả trang mà thôi!

Trên mặt Trịnh Đại Cương thoáng hiện vẻ nghi ngờ, lão nói:

- Thật không?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đại bá, Bang chủ nói là sự thật đấy, theo phân Đường chủ nói sau khi kiểm tra thi thể thì đó không phải là Thạch tam thúc!

Trịnh Đại Cương thở phào rồi nói:

- Tam đệ không phải là tướng đoản mệnh, xem ra người chết không phải là hắn rồi!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đại bá, tiểu điệt cảm thấy chuyện này rất kỳ quái!

- Không sai, chuyện này quả nhiên rất kỳ quái! Phương Thiên Thành và Thạch tam đệ làm sao có thể đi chung với nhau được chứ?

- Đại bá...

- Không lẻ hiền diệt đã nghĩ ra nguyên do bên trong?

- Không, nhưng tiểu điệt cho rằng, Thạch tam thúc đã đi chung với Phương Thiên Thành thì trong chuyện này tất phải có một sự kỳ quặc...

- Vi bá cũng nghĩ như thế, chỉ có điều không biết là tại sao? Bởi lẻ Thạch tam đệ thừa biết là Phương Thiên Thành đã đoạn tình đoạn nghĩa với ta mà!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đại bá, chuyện Thạch tam thúc thì Hoắc Bang chủ đã phái người đi Lạc Dương điều tra rồi! Chỉ có điều, Phương bá mẫu và Lạc huynh không biết đã trôi dạt đến nơi nào...

Trịnh Đại Cương nói:

- Hiền điệt, sợ rằng chuyện này phải chờ tìm Thạch tam đệ rồi mới hỏi được thôi!

Tân Bá Công có vẻ không nhẫn nại được nữa nên lớn tiếng nói:

- Phương lão đệ, các ngươi nói tới nói lui mà có nói ra được kết quả gì đâu?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tân lão, bọn vản bối đã nói xong rồi, mọi chuyện còn lại phải chờ gặp Thạch tam thúc thôi!

Tân Bá Công cười ha hả rồi nói:

- Có thế chứ! Trịnh Đại Cương vừa mới bình phục nên để cho hắn tịnh dưỡng một lát mới được!

Trịnh Đại Cương có vẻ như muốn nói tiếp nhưng lão thấy Tân Bá Công nhìn mình thì vội gượng cười nói:

- Vản bối biết rồi ạ!

Nói đoạn lão đến toạ thiền trên một chiếc bồ đoàn tịnh dưỡng.

Tân Bá Công gật đầu, nói:

- Phương lão đệ, chúng ta đừng làm phiền hắn nữa, đi kiếm chút gì ăn thôi!

Lão nói đi là đi ngay tức khắc.

Phương Tuyết Nghi, An Tiểu Bình, Tống Phù, Hoắc Minh Phong cũng lần lượt rời khách đường xuống trai phong.

Sau khi ăn tối xong thì Phương Tuyết Nghi trở lại khách đường nhưng chàng thấy Trịnh Đại Cương vẫn còn tỉnh toạ nên đành đi đi lại lại bên ngoài chờ đợi.

Ngay lúc đó thì Nhập Thánh đại sư vội vàng chạy đến nói:

- Tiểu thí chủ, Chưởng môn sư đệ sai lão nạp đến mời tiểu thí chủ để đối phó với cường địch đấy.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Đại sư có biết người đó là ai không?

Nhập Thánh đại sư nói:

- Chưởng môn sư đệ của lão nạp có hỏi nhưng người này ẩn thân trong một kệ kinh của tàng kinh các nên bọn lão nạp không thấy rõ dung mạo, người này cũng không báo danh tánh nên đến lúc nầy cũng không biết lão ta là ai!

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Thật là kỳ quái! Là nhân vật nào mà có thể đột nhập vào Tàng kinh các của Thiếu Lâm tự để ẩn thân?

Nghĩ đoạn chàng hỏi:

- Lão nhân đó làm sao đột nhập vào Tàng kinh các, lẻ nào nơi đó không có cao tăng của quý tự

canh giữ?

Nhập Thánh đại sư nói:

- Tiểu thí chủ, Tàng kinh các là nơi được canh phòng nghiêm mật nhất trong bổn tự. Người bình thường quyết không thể vào được!

Lão không chờ Tuyết Nghi hỏi mà thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Nhưng có lẻ võ công của lão thí chủ này không tầm thường, nếu không thì khó có thể qua mắt hai sư đệ bọn Nhập Pháp ngày đêm túc trực ở đó!

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Nếu võ công người này không cao cường thì e rằng Nhập Vân đại sư đã không phái người đến mời ta!

Nghĩ đoạn chàng nói:

- Dù võ công lão nhân đó cao cường thế nào thì cũng không thể thắng được sự liên thủ của các vị!

Nhập Thánh đại sư nói:

- Tiểu thí chủ, Tàng kinh các là nơi tàng trử kinh kệ bí kíp hàng trăm đời của bổn tự, một khi động thủ thì tất sẽ làm hỏng nhiều kinh điển và bọn lão nạp không tránh khỏi tội nghiệt tày trời!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Thì ra là các vị sợ ném chuột vở đồ nhà...

Chàng ngừng lại một lát rồi nói:

- Phiền đại sư dẫn đường cho!

Nhập Thánh đại sư chấp tay niệm phật hiệu rồi quay đầu dẫn Tuyết Nghi đến Tàng kinh các.

Hai người vượt qua ba tòa bảo điện, xuyên qua một hoa viên thì thấy một nơi đèn đuốc sáng choang giữa rừng trúc, đây chính là Tàng kinh các của Thiếu Lâm tự.

Nhập Vân đại sư thấy hai người đến thì vội chấp tay nói:

- Tiểu thí chủ, lão nạp chờ đã lâu rồi!

Phương Tuyết Nghi bước lên trước và cung thủ, nói:

- Chưởng môn đại sư, lão nhân đó ở gian nào?

Nhập Vân đại sư nói:

- Lão nhân đó ở gian giữa...

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên có một tràng cười lớn phát ra từ gian giữa, tiếp theo đó là một giọng khàn khàn:

- Phương lão đệ, ngươi đến rồi à?

Lời vừa dứt thì từ trong một kệ kinh bên trái có một chiếc đầu như tổ quạ thò ra.

Phương Tuyết Nghi vận mục lực nhìn kỹ rồi buột miệng kêu lên:

- Thì ra là lão tiền bối!

Nhập Thánh đại sư chau mày hỏi:

- Tiểu thí chủ quen với vị lão thí chủ này thật chứ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Đương nhiên là thật! Nhị vị đại sư, lão tiền bối này chính là lão nhân ẩn cư trên đỉnh Thái Thất đấy!

Nhập Vân kinh ngạc kêu lên:

- Là Chúc lão thí chủ à?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Đúng vậy!

Thì ra chiếc đầu của lão nhân vừa thò ra chính là Thiên Đài Tiên Tẫu Chúc Công Minh.

Chúc Công Minh vẫn chưa lộ xuất toàn bộ thân hình, lão khẻ hỏi Phương Tuyết Nghi:

- Lão đệ, Tân lão quái đến chưa?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Đã đến từ lâu rồi!

Chúc Công Minh nghe vậy thì vội thụt đầu vào và nói:

- Lão đệ, hắn có biết lão phu ẩn cư trên tuyệt đỉnh Thái Thất không? Các ngươi...không nói với hắn là lão phu giả mạo Á Cái Hoàng Xung đấy chứ?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Lão này trốn trong Tàng kinh các thế nầy là vẫn rất sợ gặp Tân Bá Công, nếu theo sự thật mà nói thì nhất định lão ta sẽ không chịu ra! Chi bằng ta hãy lừa lão một phen để khiến lão tự chui ra mới được.

Nghĩ đoạn chàng liền nói:

- Sau khi đến đây thì căn bản Tân lão tiền bối không nhắc đến chuyện hôm đó, vì vậy lão tiền bối đừng bận tâm!

Chúc Công Minh thò đầu hỏi:

- Lão đệ, ngươi không lừa lão phu đấy chứ?

Tuyết Nghi nói:

- Đương nhiên là không rồi!

Chúc Công Minh cẩn thận quan sát xung quanh một lúc rồi mới nói:

- Lão đệ, hiện Tân lão quái đang ở đâu?

Tuyết Nghi nói:

- Tân lão đang ở trong Thiếu Lâm tự.

- Nhưng không có ở chỗ ngươi đấy chứ?

- Không! Vản bối chỉ đến đây một mình, Tân lão không biết lão tiền bối đã đến đây đâu!

Chúc Công Minh quan sát một lúc nữa rồi mới cười ha hả và phóng ra ngoài.

Nhập Vân đại sư liền bước đến chấp tay, nói:

- Bần tăng Nhập Vân xin tham kiến Chúc lão thí chủ!

Chúc Công Minh thản nhiên khoát tay và nói:

- Chưởng môn đại sư, miễn lễ!

Khẩu khí của lão ta khiến Tuyết Nghi phải sững sờ, chàng thầm nghĩ:

- Tại sao lão ta lại dùng khẩu khí như vậy đối với Chưởng môn Thiếu Lâm? Trừ phi lão ta là trưởng bối của Nhập Vân đại sư...

Chàng còn đang nghĩ thì đã nghe Chúc Công Minh nói:

- Phương lão đệ, ngày nay ngươi có lên Thái Thất không?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vản bối có lên một lần và phát hiện một chuyện kỳ quái...

- Chuyện kỳ quái thế nào?

- Vản bối phát hiện một trung niên đại hán đã chết, nhưng kỳ quái là gã nầy mặc y phục do Tống lão mua cho lão tiền bối!

- Lão đệ, nói vậy là người đó đã chết thật rồi à?

- Chết rồi! Gã chết bởi một loại võ công kêu bằng Xích Diệm Chưởng nhưng không biết kẻ phát chưởng là ai?

Chúc Công Minh ngạc nhiên nói:

- Xích Diệm Chưởng à? Đương nhiên là lão phu biết lai lịch môn võ công này!

Lão buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Ôi! Quả nhiên là hắn rồi!

Phương Tuyết Nghi vội hỏi:

- Hắn là ai?

Chúc Công Minh nói:

- Tất nhiên là Ác Khỗng Minh trong Ngũ Đại Ma Chủ!

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Xem ra Ác Khỗng Minh đã đến Tung Sơn thật rồi!

Nghĩ đoạn chẳng nói:

- Chúc lão, Tân lão tiền bối nói rằng, nếu người đó không chết trong tay Ác Khỗng Minh thì tất đã chết trong tay Chúc lão...

Chúc Công Minh chợt biến sắc, lão kêu lên:

- Lão đệ, Tân lão quái cũng lên Thái Thất rồi à?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Chúc lão, có một chuyện mà vản bối muốn xin lão bõ qua cho!

- Chuyện gì?

- Vản bối mới lừa Chúc lão!

- Ngươi lừa lão phu chuyện gì?

- Chuyện lão ẩn cư trên Thái Thất, Tân lão đã biết rồi!

- Hắn biết rồi à? Ai nói với hắn?

- Không ai nói cả, đó là do Tân lão tự nghĩ ra!

Chúc Công Minh buông tiếng thở dài rồi quét mục quang dáo dác nhìn quanh như Tân Bá Công tìm đến vậy.

Phương Tuyết Nghi cười thầm trong bụng, chàng nói:

- Chúc lão không cần tránh né Tân lão nữa?

Chúc Công Minh ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao? Ngươi có biết nguyên nhân lão phu tránh né hắn không?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Vản bối đã biết! Nhưng Tân lão nói rằng, lão ta đã trao lệnh kỳ cho sư điệt Dương Trung của lão tiền bối rối!

- Thật không?

- Chính miệng Tân lão nói ra nên tự nhiên không thể là giả!

- Vậy thì tốt rồi! Lão đệ, lão phu có nên đi gặp hắn không?

- Tân lão đã giao lệnh kỳ cho Dương Trung thì lão tiền bối hà tất phải sợ gặp lão ta nữa?

Chúc Công Minh suy nghĩ một lát rồi nói:

- Được! Con dâu xấu thì cũng phải gặp cha mẹ chồng thôi, lão phu đã trốn hắn mấy mươi năm, đến hôm nay xem như lão phu đã thắng rồi!

Nói đoạn lão ra hiệu cho Phương Tuyết Nghi dẫn đường đi gặp Tân Bá Công, Nhập Vân đại sư và Nhập Thánh đại sư cũng lần lượt theo sau.

Bốn người đến khách đường thì thấy nơi này đã có mặt quần hào đầy đủ lão thiếu, nam, nữ.

Phương Tuyết Nghi đưa Chúc Công Minh vào thì ai nấy cũng đều sững sờ, Tống Phù buột miệng kêu lên trước:

- Chúc huynh, ngươi làm sao gặp được Phương lão đệ vậy?

Tân Bá Công bước lại gần Chúc Công Minh và lớn tiếng nói:

- Lão đệ, sao ngươi biến thành quái đản thế nầy? Chẳng trách hôm trên Thái Thất lão phu không tài nào nhận ra...

Chúc Công Minh cung thủ, nói:

- Tân huynh, chúng ta đều đã già cả rồi, tự nhiên là không còn vẻ anh tuấn dễ nhìn như hai ba mươi năm trước!

Tân Bá Công nói:

- Chúc lão đệ nói không sai, niên kỷ cao thì tự nhiên là không dễ nhìn bằng thời đương niên, chỉ có điều theo ta biết thì khi còn trẻ ngươi cũng chẳng dễ nhìn gì lắm!

Chúc Công Minh nói:

- Người xấu mà lòng tốt, Tân huynh biết đạo lý này mà!

Lão ngừng lại nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi nói tiếp:

- Vị này có phải là Hoắc Bang chủ của Cái Bang không?

Hồi 41 - Về Lại Cố Hương

Hoắc Minh Phong đứng lên cung thủ, nói:

- Không dám, tại hạ chính là Hoắc Minh phong!

Chúc Công Minh cười hi hi, nói:

-Lão phu từng mạo danh Hoàng trưởng lão của quý bang một lần, mong bang chủ chớ trách nhé!

Hoắc Minh Phong nói:

- Chúc lão quá lời rồi!

Chúc Công Minh đảo mắt nhìn quần hùng một lượt rồi nói với Tân Bá Công:

- Tân huynh, Phương lão đệ vừa nói là ngươi đã lên tuyệt đỉnh Thái Thất phải không?

Tân Bá Công nói:

- Đúng vậy! Sau đó lão phu phát hiện một thi thể, ngươi biết chuyện này rồi chứ?

Chúc Công Minh nói:

- Phương lão đệ đã nói rồi! Nhưng người đó chết bởi Xích Diệm Chưởng, song không phải do lão phu hạ độc thủ...

Tân Bá Công nói:

- Lão phu cũng biết là không phải ngươi hạ độc thủ! Với thương thế của người đó mà luận, nếu do ngươi xuất thủ thì quả thật khiến cho người ta vô cùng thất vọng!

Chúc Công Minh ngạc nhiên hỏi:

- Tân huynh nói vậy nghĩa là sao?

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Suốt ba mươi năm qua ngươi không ngừng luyện công đấy chứ! Lão phu kiểm tra thương thế người đó thì phát hiện chưởng lực đánh chết gã còn kém hơn công phu của ngươi từ ba mươi năm trước...

Chúc Công Minh cười ha ha một tràng rồi nói:

- Nhãn lực của Tần huynh quả nhiên phi phàm!

Tân Bá Công nói:

- Cái gì là phi phàm. Chẳng qua lão phu theo tình lý mà luận thôi, bất cứ người nào cũng có thể nhận biết được!

Lão vừa dứt lời thì Tống Phù liền nói:

- Chúc huynh, có một chuyện mà lão thâu nhi ta không thể nào hiểu được!

Chúc Công Minh hỏi:

- Chuyện gì?

Tống Phù nói:

- Tại sao thi thể của đại hán đó lại mặc y phục của Tống mổ mua cho Chúc huynh?

Chúc Công Minh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chuyện đó à? Là do lão phu mặc cho hắn đấy!

Tống Phù ngẩn người, lão hỏi tiếp:

- Thế tại sao Chúc huynh không mặc?

Chúc Công Minh thở dài một hồi rồi nói:

- Không phải lão phu không muốn mặc, mà vì nếu lão phu mặc bộ y phục đó thì có thể lúc nầy không thể ngồi đây nói chuyện với chư vị rồi!

Tống Phù càng ngạc nhiên, lão truy vấn:

- Tại sao như thế?

Chúc Công Minh nói:

- Sẽ bị người ta ám toán chứ tại sao.

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Lão phu hiểu rồi, có lẻ thi thể trên Thái Thất đó đã làm quỷ thay cho ngươi phải không?

Chúc Công Minh nói:

- Lão phu đang cảm thấy bất an vì chuyện này!

Tống Phù nói:

- Thực ra chuyện này như thế nào Chúc huynh có thể nói rõ một chút được không?

Chúc Công Minh nói:

- Chuyện này nói ra cũng thật là may, nếu lão phu không gặp gã đó lén lén lút lút trao đổi với đồng bọn thì có lẻ lão phu đã nếm không ít đau khổ rồi!

Tống Phù nói:

- Lẻ nào Ác Khổng Minh muốn hạ độc thủ với Chúc huynh?

Chúc Công Minh nói:

- Không sai! Lão phu sau khi nghe hai gã bàn luận với nhau thì cho một gã đi báo tin cho Ác Khổng Minh, thế là lão phu bắt sống gã còn lại. Sau khi hỏi rõ chuyện Ác Khổng Minh muốn ám toán lão phu thì lão phu đổi y phục của hắn rồi điểm huyệt quăng hắn vào hóc núi...

An Tiểu Bình rất hứng thú với chuyện này, nàng hỏi xen vào:

- Chúc lão kẻ đến hạ thủ có phải là bản thân Ác Khổng Minh không?

Chúc Công Minh lắc đầu, nói:

- Không phải!

Tân Bá Công ngạc nhiên, hỏi:

- Không phải Ác Khổng Minh thì còn kẻ nào có thể thi triển Xích Diệm Chưởng?

Chúc Công Minh nói:

- Lão phu nói ra chỉ sợ rằng Tần huynh không tin, kẻ đến hạ thủ chính là sư điệt Dương Trung của lão phu đây!

Tân Bá Công muốn nhãy dựng lên, lão lớn tiếng nói:

- Chuyện đó sao có thể nhỉ?

Chúc Công Minh nói:

- Lão phu tận mắt thấy hắn xuất chưởng đánh chết gã kia nên tự nhiên là không nhầm được!

Tân Bá Công nộ khí nói:

- Dương Trung này sao lại dám nghịch luân phạm thượng như thế? Lão phu thật là có mắt như mù rồi!

Chúc Công Minh nói:

- Tần huynh, không những huynh không dám tin mà ngay cả lão phu cũng kinh hồn lạc phách!

Tân Bá Công cười nhạt, nói:

- Lão phu thật đáng trách, có mắt mà không nhìn thấy thị phi...

Chúc Công Minh chậm rải nói:

- Chuyện này cũng không thể trách Tân huynh, bởi lẻ tính cách của Dương Trung bình nhật rất trung hậu, không một chút gian trá hiển lộ, nếu không có cơ duyên may mắn lần nầy thì sợ rằng vỉnh viển cũng không có ai thấy được bản chất thật của hắn!

Tân Bá Công hỏi:

- Lão đệ ngươi có cầm giử hắn lại không?

Chúc Công Minh lắc đầu, nói:

- Không!

Tân Bá Công biến sắc, lão lớn tiếng nói:

- Một kẻ tâm lang phế cẩu như thế mà tại sao ngươi còn cho hắn sống ở thế gian?

Chúc Công Minh nói:

- Tân huynh chớ khích động, lão phu không cầm giử hắn là còn có nguyên nhân!

- Nguyên nhân thế nào?

- Lão phu muốn điều tra xem hắn có quan hệ với Ác Khổng Minh hay không?

- Chỉ cần bắt hắn lại thì việc gì chẳng hỏi được?

- Tân huynh không thể nói như vậy, nếu hắn thà chết không nói ra thì sao? Hơn nữa lão phu không muốn bắt hắn lại là còn có dụng ý!

- Dụng ý gì?

- Thả dây dài để bắt đại ngư!

Tân Bá Công trầm ngâm một lát rồi nói:

- Dù sao thì ngươi cũng đã tha hắn đi lão phu có nói thêm cũng vô ích thôi! Nhưng trừ phi Dương Trung không gặp lão phu, nếu không thì khi đó Chúc lão đệ đừng hỏi tại sao lão phu phải xử trí hắn đấy nhé!

Chúc Công Minh mĩm cười, nói:

- Thì ra Tân huynh cũng muốn thu thập hắn...

Tân Bá Công nói:

- Không những lão phu muốn thu thập hắn mà còn muốn hỏi hắn tại sao lương tâm mê muội làm chuyện thương thiên bại lý như thế!

Chúc Công Minh mĩm cười, nói:

- Tân huynh, có rất nhiều chuyện mà chúng ta không thể dự đoán được tất nhiên là chúng ta cũng không ngờ bản chất của Dương Trung lại bại hoại như vậy, nhưng dù sao thì chuyện đó đã bắt đầu lộ ra chúng ta chẳng cần phí tâm lực nữa!

Tân Bá Công ngưng thần như suy nghĩ một lúc rồi quay sang nói với Phương Tuyết Nghi:

- Phương lão đệ lão phu chợt nhớ đến một chuyện mà có lẻ Trịnh Đại Cương biết đây!

Phương Tuyết Nghi chau mày hỏi:

- Lão tiền bối muốn đi gặp Trịnh đại bá à?

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói:

- Không sai!

Nói đoạn lão ra hiệu cho Phương Tuyết Nghi cùng lão rời khách đường. Nhưng kỳ quái là Tân Bá Công không dẫn Phương Tuyết Nghi đến chổ Trịnh Đại Cương nghỉ ngơi mà dẫn chàng thẳng đến tịnh thất phương trượng.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên nói:

- Lão đệ, chúng ta không cần tìm Trịnh Đại Cương! Chẳng qua là lão phu tìm cớ để cùng ngươi ra ngoài thư thái một chút thôi!

Phương Tuyết Nghi buột miệng tự nói:

- Kỳ quái! Thật là kỳ quái...

Tân Bá Công liền hỏi:

- Ngươi kỳ quái chuyện gì?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tai sao bỗng nhiên lão tiền bối lại muốn ra ngoài thư thái? Trong chuyện này tất phải có lý do rồi.

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Lý do thì có nhưng lão phu không định nói ra...

Phương Tuyết Nghi càng ngạc nhiên trước thái độ của Tân lão quái, chàng hỏi:

- Tai sao?

Tân Bá Công lại cười hi hi, nói:

- Tại vì...

Đột nhiên lão trầm ngâm một hồi, sắc diện chợt biến và khẻ nói:

- Lão đệ, ngươi chờ xem nguyên nhân lão phu không muốn nói ra nhé!

Lão vừa dứt lời đột nhiên lão vung hữu thủ đánh thẳng đến trước một chưởng.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc nhìn về phía hướng chưởng đánh tới, lập tức có một tiếng hú vang lên, theo đó là một bóng người cao to lướt đi như tia chớp thoáng chốc đã mất hút bên ngoài Thiếu Lâm tự.

Tân Bá Công nói:

- Đúng vậy! Nhưng không ngờ võ công của kẻ này khá cao cường, hắn đã thoát đi rồi!

Phương Tuyết Nghi hỏi:

- Kẻ đó là ai?

Tân Bá Công nói:

- Lão phu cũng không nhìn thấy. Nhưng trúng một chưởng của lão phu mà hắn không thọ thương thì có thể nói võ công của kẻ này quả nhiên là bất phàm!

Phương Tuyết Nghi hỏi tiếp:

- Tân lão, chúng ta nên truy theo xem thử không?

Tân Bá Công lắc đầu, nói:

- Không cần! Lúc này có lẻ hắn đã đi xa rồi!

Nói đến đây thì bọn Chúc Công Minh cũng đã rời khách đường chạy đến.

Tống Phù thấy hai người bọn Tuyết Nghi dứng dưới góc tùng thì cất tiếng hỏi:

- Tân lão, vừa rồi ai quát tháo vậy?

Tân Bá Công nói:

- Một tên gian tế, nhưng hắn đã thoát đi rồi!

Tống Phù nói:

- Tân lão thật là một thần nhân, tai mắt nhạy bén khiến Tống mỗ vô cùng bái phục!

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Quá khen! Quá khen...

Nhập Vân đại sư tiếp lời:

- Tân lão thí chủ có biết đối phương là nhân vật nào không?

Tân Bá Công nói:

- Người này võ công cao cường, e rằng là một trong Ngũ Ma...

Lão ngừng lại một lát rồi tiếp:

-Chưởng môn đại sư, nơi này chẳng còn việc gì nữa, đại sư nên đi truyền đệ tử, dặn dò bọn chúng canh phòng cẩn mật một chút!

Nhập Vân đại sư chấp tay nói:

- Lão thí chủ giao huấn chi pháp!

Nói đoạn lão cùng Nhập Thánh đại sư quay người cất bước đến La Hán Đường.

Bọn Tân Bá Công cũng nhanh chóng trở lại khách đường nghỉ ngơi.

Sau khi quần hùng an toạ thì Tân Bá Công quay sang hỏi Tống Phù:

- Lão thần thâu, trong Ngũ Ma thì nhân vật nào có thân hình cao to nhất?

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Nếu luận thân thể cao to thì nhất định là Bát Man Cổ Vương Kim Trường Canh rồi!

Tân Bá Công nói:

- Nói vậy thì kẻ vừa rồi nhất định là Kim Trường Canh!

- Thân thể người đó vừa cao vừa ốm phải không?

- Rất cao! Nhưng ốm hay mập thì nhất thời không phân biệt được!

- Nếu là nhân vật trong Ngũ Ma thì tất nhiên chỉ có Kim Trường Canh mới cao to thôi!

- Nhưng nếu là Kim Trường Canh thì tại sao hắn phải lén lén lút lút như thế? Tống thần thâu, sợ rằng không phải là hắn rồi!

- Không phải hắn thì là ai?

Tân Bá Công mĩm cười, nói:

- Sợ rằng chuyện này trở thành một nghi án thôi! Không cần phải suy nghĩ nữa, nếu hắn dám quay lại thì lão phu nhất định sẽ cầm giử hắn!

Lúc này chợt nghe Chúc Công Minh khai khẩu nói:

- Tân huynh, lão phu có một chuyện không hiểu.....

Tân Bá Công cười cười hỏi lại:

- Chuyện gì vậy, Chúc huynh đệ?

Chúc Công Minh nói:

- Vừa rồi Tân huynh nói là đi đến chỗ Trịnh đại Cương mà, lẻ nào Tân huynh ngồi đây mà phát hiện có địch nhân đột nhập.

Tân Bá Công trầm ngâm một lát rồi nói:

- Không sai! Lão phu đến chổ Trịnh Đại Cương chỉ là mượn cớ thôi!

Chúc Công Minh nói:

- Tai mắt quả nhiên mẫn nhuệ hơn ngươi, lão phu xin bái phục, bái phục!

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Chúc huynh đệ quá khen rồi!

Quần hùng nói đùa một lát rồi ai về phòng người nấy nghỉ ngơi.

Riêng Phương Tuyết Nghi thì chàng đến chổ Trịnh Đại Cương tịnh dưỡng để canh phòng, suốt đêm đó chàng không hề chợp mắt, mãi đến gần sáng mới tỉnh toạ được chừng một canh giờ. Khi chàng mở mắt ra thì đã thấy Trịnh Đại Cương đang ngồi bên cạnh nhìn mình mĩm cười.

Chàng vội đứng lên hành lễ và nói:

- Đại bá, người đã bình phục hoàn toàn rồi chớ?

Trịnh Đại Cương bảo chàng ngồi xuống rồi nói:

- Tốt rồi, thần đan của Thiếu Lâm quả nhiên công hiệu!

Lão ngưng một lát rồi nói tiếp:

- Hiền điệt chuyện của Thiếu Lâm khi nào thì giải quyết xong?

Phương Tuyết Nghi hơi ngở ngàng. Chàng nói:

- Vi bá muốn tiểu điệt theo Vi bá rời khỏi đây chăng?

Trịnh Đại Cương nói:

- Không sai! Vi bá muốn cùng ngươi đi Trung Châu một chuyến!

Phương Tuyết Nghi rùng mình, chàng buột miệng hỏi:

- Hồi gia chăng?

Trịnh Đại Cương nói:

- Vi bá tin rằng bá mẫu và Lạc huynh của ngươi nhất định vẫn còn ở quanh quẩn tại Trung Châu!

- Vi bá nói vậy tất phải có phát hiện được manh mối gì?

- Vi bá không dám khẳng định là đã có phát hiện, nhưng theo ta phán đoán thì rất có thể bá mẫu và Lạc huynh của ngươi đã thoát khỏi sự khống chế của Phương Thiên Thanh và đang lẫn trốn ở nơi nào đó!

- Đại bá nói rất đúng! Tiểu điệt sẽ đi bảo với Nhập Vân chưởng môn một tiếng rồi chúng ta đi!

- Không được, an nguy của Thiếu Lâm tự hiện tại đang ở trên vai ngươi, nếu ngươi bõ đi thì e rằng không ổn!

- Đại bá, cũng may là có Tân và Chúc lão tại đây nên tiểu điệt có đi cũng không có quan hệ gì lớn!

Trịnh Đại Cương trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hiền điệt nói cũng có lý, nhưng Vi bá cảm thấy chổ nguy cơ của Thiếu Lâm được giải trừ xong thì chúng ta đi cũng không muộn!

Phương Tuyết Nghi định nói tiếp thì bỗng nhiên thấy An Tiểu Bình vội vàng chạy vào.

Trịnh Đại Cương vừa thấy nàng thì vội đứng lên cung thủ, nói:

- Ân công, mời ngồi!

An Tiểu Bình nghe vậy thì ngẩn người, nàng nói:

- Trịnh đại hiệp nói vậy sợ rằng vản bối sẽ tổn thọ mất...

Trịnh Đại Cương nói:

- Ân công là ân nhân cứu mạng của Trinh mổ, Trịnh mổ có chút kính y thì cũng là lý số đương nhiên thôi!

An Tiểu Bình nói:

- Trịnh đại hiệp, vản bối và Phương đại ca tình như huynh đệ, đại hiệp chớ nói như vậy nữa...

Nói đoạn nàng quay sang nói tiếp với Tuyết Nghi:

- Phương đại ca, Tân công công đang tìm đại ca nói chuyện đấy!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ có biết lão ta tìm tại hạ vì chuyện gì không?

An Tiểu Bình nói:

- Không biết, nhưng trông thần thái đầy phẫn nộ của lão ta thì hình như có kẻ nào đó đắc tội với lão ta thì phải...

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc, chàng vội nói với Trịnh Đại Cương:

- Đại bá chúng ta cùng đến xem thử nhé!

Trịnh Đại Cương nói:

- Tân lão cũng là ân nhân của Vi bá nên đương nhiên là phải đi bái tạ...

Ba người ra phía tiền điện thì thấy Tân Bá Công và Chúc Công Minh đang ngồi bên dòng tiểu khuê ngoài sơn môn, giữa hai người là một phiến đá bằng phẳng, mặt phiến đá bị hai lão dùng chỉ lực kẻ thành một bàn cờ, chỉ có điều là trên bàn không có con cờ nào.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì dừng bước hỏi Tiểu Bình:

- Hiền đệ, chuyện gì thế nầy?

An Tiểu Bình nói:

- Tiểu đệ cũng không biết, vừa rồi tiểu đệ ra ngoài này tìm Tân công công thì bị lão bảo đệ đi tìm Phương đại ca...

Phương Tuyết Nghi chau mày, nói:

- Chuyện này thật là kỳ quái!

Chàng bước đến cạnh hai lão và cung thủ, nói:

- Tân lão tìm vản bối phải không?

Tân Bá Công chỉ gật đầu chớ không nói gì.

An Tiểu Bình không nhịn được, nàng kêu lên:

- Tân công công, lão bảo tìm Phương đại ca, bây giờ Phương đại ca đã đến mà tại sao lão không nói gì?

Tân Bá Công chau mày rồi đột nhiên nói với Chúc Công Minh:

- Chúc lão đệ ván cờ của chúng ta không cần đánh nữa!

Chúc Công Minh nói:

- Tân huynh đã nhiều năm rồi lão phu không chơi loại cờ "vô tử tâm toán" (không có con cờ hiện hữu mà chỉ có suy tính trong lòng) này, nếu chơi tiếp thì e rằng lão phu cũng thảm bại thôi! Ha ha...

Lão phá lên cười một tràng rồi đứng dậy.

Tân Bá Công cũng cười khà khà rồi nói:

- Tân mổ cũng vậy thôi!

Lão dịch mục quang nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói:

- Ngũ Đại Ma Chủ đã phái người đưa thư tới rồi!

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc hỏi:

- Ở đâu?

Tân Bá Công cười hi hi nói:

- Ở đây...

Vừa nói lão vừa lấy trong tay áo ra một phong thư.

Phương Tuyết Nghi nhận thư mở ra xem rồi bỗng nhiên bật cười thành tiếng.

Lúc này Tống Phù cũng vừa đến, lão và Trịnh Đại Cương cùng An Tiểu Bình cũng chạy đến xem, xem xong thì quả nhiên ai nấy đều ôm bụng mà cười.

Nguyên phong thư viết thế nầy:

"Phương thiếu hiệp Tuyết Nghi, xin nói cho hai lão bất tử Tân Bá Công va Chúc Công Minh biết, ba ngày sau hai lão đó hãy đến tuyệt đỉnh Thái Thất chịu chết!"

Bên dưới ký bốn chữ

"Ngũ Đại Ma Chủ"

Tống Phù xem xong thì bất giác quay sang hỏi Tân-Chúc hai lão:

- Nhị vị đi không?

Tân Bá Công cười nhạt, nói:

- Tai sao lai không đi?

Chúc Công Minh tiếp lời:

- Lão thâu nhi, nếu lão phu và Tân huynh không đi thì há chẳng phải sẽ bị bọn Ngũ Ma chê cười sao?

Tân Bá Công nói:

- Tống Phù, lão phu vốn muốn tìm bọn chúng và bây giờ khó khăn lắm mới được bọn chúng chiếu cố gởi mời, như vậy đây là một cơ hội rất tốt. Ba ngày sau nhất định lão phu sẽ bảo chúng hạ sơn mà cầu xin tha mạng!

Tống Phù nói:

- Lão thâu nhi tin như thế!

Phương Tuyết Nghi chau mày suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tân lão, nếu bọn chúng không đến thì sao?

Tân Bá Công nghe vậy thì hơi ngẫn người, lão nói:

- Không đến à? Tại sao bọn chúng không đến chứ? Chẳng phải bọn chúng phái người đưa phong thư này đến đó sao?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không sai! Nhưng vản bối cho rằng có thể bọn chúng chỉ muốn đùa với hai lão mà thôi!

Tân Bá Công cười nhạt, nói:

- Bon chúng dám à?

Chúc Công Minh tiếp lời:

- Phương lão đệ, lão phu tin rằng Ngũ Ma tuy rất to gan nhưng e rằng bọn chúng không dám đùa với lão phu và Tân huynh!

Phương Tuyết Nghi chỉ mĩm cười mà không nói gì thêm. Vì chàng biết, có nói nữa cũng chẳng ích gì nhưng lòng chàng lại hiểu rõ hiện tại Ngũ Ma không thể cùng một lúc xuất hiện ở Tung Sơn, như vậy đũ thấy phong thư này là do ai đó bày ra trò đùa thôi. Đương nhiên chàng cũng không thể minh xác người bày trò đùa này là ai, vì thế mà chàng không tiện nói tiếp.

Lúc này Tân Bá Công như chưa tiêu nộ khí, lão xuất thủ đánh xuống phiến đá làm bàn cờ một chưởng khiến phiến đá vở vụn ra làm ngàn mảnh.

An Tiểu Bình rút vai lè lưỡi và kêu lên:

- Tân công công, chưởng này có bao nhiêu lực đạo vậy?

Tân Bá Công nói:

- Cô nương nói thử xem? Một ngàn cân hay năm trăm cân?

An Tiểu Bình nói:

- Vản bối phán đoán, nếu lực đạo không đũ ngàn cân thì phiến đá này không thể vở vụn ra như vậy!

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Nha đầu, nhãn lực của ngươi quả nhiên không tầm thường!

Lão quay sang nói tiếp với Chúc Công Minh:

- Chúc lão đệ chúng ta lên tuyệt đỉnh Thái Thất xem thử nhé!

Chúc Công Minh mĩm cười, nói:

- Được! Chúng ta đi!

Lời vừa dứt thì hai lão đã tung người phóng di như hai làn khói mỏng trong ánh bình minh.

An Tiểu Bình nhìn qua Tuyết Nghi và hỏi:

- Chúng ta có nên đi theo không?

Phương Tuyết Nghi liếc nhìn Trịnh Đại Cương rồi lắc đầu nói:

- Không cần!

An Tiểu Bình ngạc nhiên, nàng nói:

- Không đi à? Phương huynh, có thể chuyện này rất quan trọng đây!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ, tại hạ muốn...

- Phương huynh muốn thế nào?

- Tại hạ muốn cùng Trịnh đại bá đi Trung Châu một chuyến.

- Phương huynh muốn đi Lạc Dương?

- Đúng vậy!

An Tiểu Bình quay sang nói với Trịnh Đại Cương:

- Trịnh đại hiệp các vị định đi Lạc Dương thật sao?

Trịnh Đại Cương nói:

- Không sai, chỉ có điều...bọn tại hạ muốn cho giải quyết xong chuyện Ngũ Ma rồi mới đi!

An Tiểu Bình nói:

- Thế...tại sao Phương huynh lại nói như vậy?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Đại bá, chúng ta đi chỉ trong ba ngày là trở lại, trong ba ngày đó có lẻ không có chuyện gì xảy ra đâu!

Trịnh Đại Cương nói:

- Hiền điệt, ba ngày làm sao kịp?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không kịp cũng phải kịp thôi!

Chàng hơi ngưng lại rồi quay quay sang nói với Tống Phù:

- Tống lão, mọi chuyện ở Thiếu Lâm trông nhờ vào lão và Tân-Chúc, hai lão tiền bối đấy nhé!

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Lão đệ ngươi yên tâm, có Tân Bá Công và Chúc Công Minh tại đây thì sẽ không xảy ra chuyện gì đâu...

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Phương huynh, còn tiểu đệ thì sao?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ à? Đương nhiên là phải ở trong Thiếu Lâm tự rồi!

An Tiểu Bình biến sắc, nàng ấp úng nói:

- Phương huynh...không cần tiểu đệ đi sao?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ, đây là chuyện nhà của ngu huynh thì làm sao dám phiền hiền đệ bỗn tẩu?

An Tiểu Bình trầm giọng nói:

- Phương huynh, tiểu đệ phải đi thôi!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ muốn đi cũng được nhưng ngu huynh có một điều kiện!

An Tiểu Bình nghe vậy thì bất giác reo lên:

- Điều kiện thế nào? Chỉ cần không buộc tiểu đệ ở lại Thiếu Lâm tự thì bất cứ điều kiện gì cũng được!

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Hiền đệ, chúng ta đi Lạc Dương chuyến này không phải để tìm người tỉ đấu, vì thế hiền đệ không được gây ra bất cứ chuyện gì mới được!

An Tiểu Bình nói:

- Chuyện này quá dễ, mọi chuyện xin nghe theo lệnh Phương huynh, huynh không cho nói thì đệ không nói, huynh không cho động thủ thì dù bị người ta đánh chết, đệ cũng sẽ không đánh lại!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không cần thế, chỉ cần hiền đệ không sinh sự là được rồi!

Chàng hơi ngưng lại rồi quay sang nói với Trịnh Đại Cương:

- Chúng ta đi ngay bây giờ nhé!

Trịnh Đại Cương do dự giây lát rồi gật đầu, nói:

- Được, đi sớm về sớm cũng tốt!

Nói đoạn lão quay sang cáo biệt Tống Phù rồi cùng Tuyết Nghi, Tiểu Bình hạ sơn.

Cước trình ba người cực nhanh nên vừa quá ngọ là đã đến địa phận Lạc Dương chừng năm dặm về hướng Tây, do đó ba người nhanh chóng xuyên qua thành và nhắm Phương gia trang thẳng bước.

Càng đi càng gần, thần thái của Tuyết Nghi cũng càng khẩn trương, đến khi trông thấy xa thấp thoáng trong rừng liễu thì bước chân của chàng bỗng nhiên nặng trĩu nên bị tút lại phía sau khá xa. An Tiểu Bình thấy chàng bước đi khó khăn thì bất giác kinh ngạc và vội nói với Trịnh Đại Cương:

- Trịnh đại hiệp, trông Phương đại ca có vẻ như không đi nỗi vậy! Chúng ta chờ một tí nhé!

Trịnh Đại Cương dừng bước và nói:

- Cô nương, cái này kêu bằng hội cố hương thì lòng mang nhiều bần thần đấy, xem ra tình cảm của Phương hiền điệt khá sâu nặng với cố hương!

An Tiểu Bình nói:

- Đại hiệp, vản bối có nên khuyên Phương đại ca không?

Trịnh Đại Cương nhìn nàng một lúc rồi lắc đầu, nói:

- Không cần khuyên hắn, cô nương không rời xa hắn thì có lẻ không có vấn đề gì đâu...

An Tiểu Bình ngạc nhiên nói:

- Đương nhiên...vản bối không thể rời xa Phương huynh rồi!

Lời vừa ra khỏi miệng thì bất giác hai má của nàng ửng hồng.

Trịnh Đại Cương khẻ thở dài rồi nói:

- Cô nương, Phương hiền điệt gặp được cô nương là tam sinh hữu hạnh rồi đấy...

Lúc này Phương Tuyết Nghi đã chậm rải bước đến, mục quang của chàng có vẻ thẩn thờ nhưng vẫn dán chặt về phía rừng liễu xa xa trước mặt.

Chờ cho chàng đến gần thì Trịnh Đại Cương mới lớn tiếng gọi.

Phương Tuyết Nghi đã bước qua khỏi hai người nhưng chợt nghe gọi thì giật mình dừng bước.

An Tiểu Bình đến trước mặt chàng và nói:

- Phương đại ca làm sao thế?

Phương Tuyết Nghi chớp chớp song mục tựa như người vừa tỉnh mộng, chàng thẩn thờ nhìn Tiểu Bình và nói:

- Tại hạ... Rất khoẻ...

Trịnh Đại Cương cũng bước lại, lão vừa cười vừa nói:

- Hiền điệt, ngươi hồi tưởng lại mọi chuyện thời niên thiếu phải không?

Phương Tuyết Nghi gật gật đầu, chàng ngữa mặt thở dài một hồi rồi nói:

- Đại bá, vừa rồi tiểu điệt cảm thấy như đang ở trong một trường đại mộng....

Trịnh Đại Cương cười ha hả rồi nói:

- Bây giờ đã tỉnh chua?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Đã tỉnh rồi, nhưng trong lòng vản bối hơi...

Chàng ngưng giây lát rồi nói:

- Trịnh đại bá, chúng ta đi tiếp thôi!

Ba người lập tức thi triển khinh công phóng như bay đến trang viện trong rừng liễu.

Đến nơi thì thấy cổng trang viện đóng im lìm nên Trịnh Đại Cương lập tức đến gõ cửa.

An Tiểu Bình không biết trong Phương gia trang còn có những ai nên dán mắt nhìn vào hai cánh cửa chờ đợi.

Một lát sau, chợt nghe có tiếng cót két, cánh cổng mở ra cùng với sự xuất hiện của một lão nhân trọc đầu.

Lão này vừa trông thấy Trịnh Đại Cương thì vội nói:

- Thì ra là Đại lão gia trở về...

Trịnh Đại Cương mĩm cười, nói:

- Phương Phúc, mấy năm qua vất vả cho lão quá!

Nói đến đây thì ba người đã vào đến khách sảnh, Phương Phúc vui mừng đi pha trà rồi dẫn đầu bếp làm cơm.

Chờ lão ta quay trở lại thì Trịnh Đại Cương mĩm cười, nói:

- Phương Phúc, lão còn nhớ nhị công tử không?

Phương Phúc ngạc nhiên hỏi lại:

- Nhị công tử nào?

Trịnh Đại Cương chỉ Phương Tuyết Nghi và nói:

- Là Nghi nhi đấy!

Phương Phúc tròn xoe song mục, lão buột miệng kêu lên:

- Là Nghi thiếu gia à?

Trịnh Đại Cương cười ha hả rồi nói:

- Không sai, cao lớn quá phải không?

Phương Phúc chạy lại nhìn kỷ Tuyết Nghi từ đầu đến chân rồi nói:

- Quả nhiên là Nghi thiếu gia, cao lớn thế nầy thì chẳng trách lão nô không nhận ra!

Song mục Phương Tuyết Nghi rưng rưng ngấn lệ, chàng nắm tay Phương Phúc và nói:

- Đại thúc, những năm qua người vẫn khoẻ chứ? Trong nhà còn có ai không?

Thần sắc của Phương Phúc chợt tối sầm lại, lão lắc đầu và nói:

- Thiếu gia, từ lúc Đại trang chủ đưa gia quyến đi thì mọi việc ở đây đều do lão nô và Trương sư phụ quản lý, mấy năm qua Phương phu nhân và Lạc thiếu gia tuy có trở về một lần nhưng ở chẳng được bao lâu thì lại ra đi...

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đại thúc, mẫu thân của tiểu điệt thì sao? Có tin tức gì không?

Phương Phúc lắc đầu, nói:

- Từ ngày đó đến giờ vẫn bặt vô âm...

Trịnh Đại Cương tiếp lời:

- Phương Phúc, Thạch tam đệ có trở về không?

Phương Phúc nói:

- Có! Lúc đó Tam lão gia có trở về cùng Phương phu nhân và Lạc thiếu gia nhưng ở lại không đầy hai tháng!

- Sau đó có quay lại lần nào nữa không?

- Không!

- Thạch tam đệ có phái người đến đưa tin tức gì không?

- Cũng không…

- Phương Phúc, nghe nói Thạch tam đệ đã xuất hiện ở Lạc Dương, ngươi không hay biết gì cả à?

- Lão nô không nghe nói…

Nói đến đây thì đầu bếp đã dọn cơm rượu lên, bọn Phương Tuyết Nghi chỉ miễn cưỡng ăn vài chén rồi cùng Phương Phúc đi dạo quanh trang viện một vòng.

Tất cả mọi vật đều được bảo quản cẩn thận nên Phương Tuyết Nghi vô cùng cảm động chàng không ngừng nói đa tạ với Phương Phúc.

Một lát sau, khi về lại khách sảnh thì Phương Tuyết Nghi liền nói với Trịnh Đại Cương:

- Đại bá, chúng ta có cần ra ngoài xem thử không?

Trịnh Đại Cương nói:

- Nếu không gặp được Thạch tam thúc của ngươi thì chuyến đi này xem như công dã tràng!

An Tiểu Bình mĩm cười tiếp lời:

- Trịnh đại hiệp, hay là chúng ta đi tìm Cát trưởng lão của Cái Bang?

Trịnh Đại Cương nói:

- Cô nương biết lão ta ở đâu không?

An Tiểu Bình nói:

- Vản bối không biết, nhưng trong thành Lạc Dương thế nào cũng có khất cái!

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói:

- Không sai, nếu chúng ta tìm được một tên khất cái thì tất sẽ hỏi được tung tích của Cát trưởng lão!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đại bá, chúng ta đi ngay chứ?

Trịnh Đại Cương gật đầu rồi quay sang nói với Phương Phúc:

- Lão huynh đệ phiền lão thu xếp vài chổ nghỉ, có thể bọn ta sẽ ở lại đây hai ngày.

Phương Phúc nói:

- Lão nô tuân mệnh.

Lão chưa dứt lời thì bọn Phương Tuyết Nghi đã rời khách sảnh rồi ra khỏi cổng trang viện rồi.

Ba người thi triển khinh công phóng như bay, không đầy một khắc sau thì đã vào thành Lạc Dương.

Bọn họ vòng qua mấy ngã đường nhưng vẫn không phát hiện được một đệ tử Cái Bang nào, tựa hồ như khất cái trong thành Lạc Dương bỗng nhiên thất tung hết vậy!

An Tiểu Bình không nén được ngạc nhiên. Nàng buột miệng nói:

- Phương đại ca, thành Lạc Dương rộng lớn thế nầy mà tại sao chẳng thấy một tên ăn mày nào cả vậy? Không lẻ Cát trưởng lão đã thống lãnh bọn chúng đi cả rồi?

Phương Tuyết Nghi quay sang hỏi Trịnh Đại Cương:

- Đại bá, liệu có chuyện bất trắc gì xảy ra với bọn họ không?

Trịnh Đại Cương nói:

- Chuyện bất trắc thì không thể nhưng khất cái trong thành Lạc Dương bỗng nhiên tuyệt tung tuyệt tích thì tất nhiên là do Cái Bang có đại sự gì rồi!

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Bang chủ Cái Bang đang ở Thiêu Lâm tự, nếu xảy ra chuyện gì thì lẻ nào bọn họ không thông báo?

Trịnh Đại Cương nói:

- An cô nương, đây là chuyện của phân đường Lạc Dương nên đương nhiên là không thể bẩm báo cho bang chủ biết, theo lão phu phán đoán thì có lẻ Cát trưởng lão đã có phát hiện gì rồi!

Phương Tuyết Nghi tràn đầy hy vọng, chàng nói:

- Đại bá muốn nói, có thể Cát trưởng lão đã phát hiện ra tung tích của Thạch tam thúc chăng?

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói:

- Không sai, nếu không thì tại sao chẳng thấy bóng dáng một tên ăn mày nào trong thành Lạc Dương? Rõ ràng là bọn họ đã có manh mối nên tất cả đều đi theo Cát trưởng lão!

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Đại hiệp, vậy thì chúng ta làm thế nào để tìm bọn họ bây giờ?

Trịnh Đại Cương nói:

- Chuyện này... E rằng phải phí một chút chân tay thôi!

Lão ngừng lại quét mục quang nhìn xung quanh thì thấy gần đó có một toà cổ lâu nên mĩm cười, nói:

- Hiền điệt, chúng ta đến toà tửu gia Thái Bạch Cơ đằng kia ngồi một lát, có thể sẽ điều tra được vài tin tức đấy...

Ba người lập tức băng qua đường rồi đến trước toà Thái Bạch Cơ tữu lâu, sau khi gọi vài món thức ăn và một bình rượu nóng thì ba người vừa nhâm nhi vừa quan sát xung quanh.

Tuy vào Trung Nguyên đã lâu nhưng An Tiểu Bình chưa từng đi qua những nơi náo thị thế nầy, do vậy sau khi an tọa thì nàng quét mục quang quan sát mấy trăm khách nhân trên tửu lầu một cách tỉ mỉ.

Trịnh Đại Cương và Phương Tuyết Nghi cũng ngầm quan sát, dường như bọn họ muốn tìm xem trong tửu lầu này xem có nhân vật võ lâm nào đặc biệt hay không.

Ba người vừa ăn uống vừa nói cười nhưng chốc chốc lại để ý đến năm nhân vật ngồi chung một bàn trong góc trái tửu lầu.

Thì ra không hẹn mà bọn họ đều phát hiện năm thực khách ở bàn này có vẻ khác thường.

Trịnh Đại Cương uống cạn một chén rượu rồi chau mày bóp trán tựa như cố nhớ đến điều gì, chốc chốc lão liếc mắt nhìn năm nhân vật kia một cái.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì rất ngạc nhiên, chàng suy nghĩ một lúc, cuối cùng không nhịn được nên buột miệng hỏi:

- Đại bá biết năm nhân vật ở bàn đó à?

Trịnh Đại Cương trầm giọng nói:

- Hiền điệt, vi bá đang cố nhớ xem đã gặp bọn họ ở nơi nào nhưng chẳng hiểu tại sao không nhớ ra nỗi...

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Trịnh đại hiệp, vản bối có một biện pháp khả dĩ giúp đại hiệp nhớ lại lai lịch của bọn họ!

Trịnh Đại Cương liền hỏi:

- Biện pháp thế nào?

An Tiểu Bình nói:

- Vản bối qua hỏi bọn họ thử nhé!

Trịnh Đại Cương lắc đầu, nói:

- Cô nương đi lúc nầy không thích hợp lắm!

- Tại sao?

- Nếu bọn họ không nói thì cô nương làm được gì? Lúc nầy chúng ta không thể động võ với bọn họ!

- Đại hiệp sợ gì chứ? Thực ra vản bối cho rằng...

- Không được, cô nương không thể đi!

Trịnh Đại Cương nói lời này như chém đinh chặt sắt khiến An Tiểu Bình bất giác ngồi thộn người ra.

Phương Tuyết Nghi khẻ nói:

- Hiền đệ, đại bá đã nói không thể đi thì không phải đi nữa!

An Tiểu Bình gượng cười, nói:

- Vậy thì có cách gì để điều tra lai lịch bọn họ?

Trịnh Đại Cương nói:

- Chúng ta chờ một lát, trông thần thái thì hình như bọn họ đang đợi một nhân vật nào đó, chờ người mà bọn họ đợi đến nơi thì chúng ta sẽ tìm cách cũng không muộn.

Vừa nói đến đây thì bỗng nhiên có ba người xuất hiện ở nơi cầu thang tửu lầu.

Ba người này hình mạo rất quái dị, một người vừa mập vừa lùn còn hai người kia rất cao to.

Phương Tuyết Nghi khẻ nói:

- Đại bá, ba nhân vật này có vẻ khác thường...

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói:

- Không sai, có thể bọn chúng là cao thủ trong số những cao thủ...

Lão nói đến đây thì ba người vừa xuất hiện đã bước đến ngồi vào bàn của năm người trong góc trái.

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Phương đại ca, quả nhiên là bọn họ có quen biết với năm người kia!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chúng ta cứ chờ thử xem! Có thể từ bọn họ mà chúng ta tìm ra chút manh mối cũng không chừng!

Nói đoạn chàng liếc nhìn qua thì thấy ba người đến lặng lẻ ngồi vào những chiếc ghế trống mà không nói một lời nào, thậm chí cả một tiếng chào hỏi cũng không có.

Quái lạ là năm người kia cũng chẳng nói gì, bọn họ chỉ lo ăn uống, thái độ tựa như chẳng hề quen biết với ba người vừa đến.

An Tiểu Bình cảm thấy chuyện này cực kỳ quái đản, nếu Phương Tuyết Nghi không nắm tay nàng giử lại thì có lẻ nàng đã bước tới kiếm chuyện rồi.

Lúc nầy ba người vừa đến không những không nói mà cũng không ăn uống gì. Cảnh tượng này rõ ràng là không hợp với lẻ thường, nếu bảo bọn họ quen biết nhau thì chuyện bọn họ không nói gì đã là một sự kỳ quái, nhưng nếu bảo bọn họ không quen biết thì tại sao lại ngồi chung bàn?

Phương Tuyết Nghi luôn suy nghĩ xem rốt cuộc bọn người này có quan hệ gì với nhau nhưng thủy chung chàng vẫn không tìm ra lời giải thích thoả đáng.

Thời gian chừng cạn tuần trà thì bỗng nhiên lại có tiếng bước chân lên tửu lầu.

Bọn Phương Tuyết Nghi vội nhìn qua cầu thang thì thấy một quái nhân kỳ hình dị trạng xuất hiện!

Hồi 42 - Tam Tuyệt Ngũ Yêu

Quái nhân này có thân hình còn lùn hơn lão mập lùn trong ba người vừa đến trước đó, đầu tóc thì rối tung như tổ quạ, y phục nhầu nát cũ kỷ, chân không mang giày, nếu lão ta không lên tửu lầu vào lúc nầy thì có lẻ ai cũng nghĩ lão là một khất cái.

Ngoài ra, An Tiểu Bình còn phát hiện ra chổ bất phàm của lão ta, đó là thần quang lấp lánh như tia chớp, khiến bất kỳ người nào nếu nhìn thẳng vào cũng bất giác cảm thấy lạnh người. Không phải cao thủ võ lâm nào cũng luyện được trường hợp song mục phát hàn quang đến bức người, điều nầy chứng tỏ võ công của quái nhân kia đã đạt đến cảnh giới lộ hoả thần thanh rồi!

Phương Tuyết Nghi cũng nhận ra đôi nhãn thần kinh người của quái nhân này, bất giác chàng nghĩ thầm:

- Người này thân hình quái dị nhưng không ngờ lại là cao thủ hiếm thấy.

Giữa lúc quái nhân này xuất hiện thì tam nhân vật ngồi chung bàn trong góc trái tửu lầu đều nhất loạt biến sắc.

Quái nhân đứng nơi đầu cầu thang quét mục quang nhìn khắp tửu lầu một lượt, khi nhìn đến Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình thì bất giác lão chau mày. Nhưng mục quang vừa phát hiện tám nhân vật ngồi chung bàn trong góc trái thì bỗng nhiên lão bật cười. Tràng cười không lớn nhưng rất lạnh lùng và cũng dừng lại rất nhanh, tiếp theo là giọng nói sang sảng của quái nhân:

- Khá lắm! Xem ra lão phu cũng không uổng công, quả nhiên các ngươi đều ở tại Thái Bạch Cơ tửu lầu này...

Lời chưa dứt thì lão đã chậm rải cất bước đi về phía tám người kia.

Lão mập lùn trong bọn tám người cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Tìm được thì sao nào?

Quái nhân đã dừng bước cách chổ tám ngươi chừng năm thước, lão cười lớn rồi nói:

- Thế nào? Ngươi vẫn không hiểu à?

Lão mập lùn nhướng đôi mày lưỡi mác lên và nói:

- Giang mổ không hiểu!

Quái nhân lớn tiếng nói:

- Ngươi không hiểu thật chăng?

Lao mập lùn cười nhạt, nói:

- Xưa nay Giang mổ và ngươi chẳng có quan hệ gì nên tự nhiên là không hiểu ngươi tìm Giang mổ vì chuyện gì!

Quái nhân cười ha hả một tràng rồi nói:

- Giang Thiên Hiểu, xưa nay Thiên Đài Tam Tuyệt các ngươi luôn an phận thủ thường nên lão phu và Kiếm Thần Trần lão đệ cũng không tìm các ngươi...

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì kinh ngạc thầm nghĩ:

- Quái nhân này là ai? Tại sao lão gọi sư phụ ta là lão đệ?

Chàng vừa nghĩ đến đây thì chợt nghe một lão cao to bên cạnh lão mập lùn, lớn tiếng nói:

- Du Công Huyền, có thể người khác sợ Thiên Thủ Thần Ông ngươi, nhưng ngươi nên biết Tu mỗ không hề sợ ngươi bao giờ cả!

Thì ra quái nhân cực lùn này là Thiên Thủ Thần Ông Du Công Huyền!

Phương Tuyết Nghi vô cùng kinh ngạc, chàng nhớ lại sư phụ mình từng nói, Thiên Thủ Thần Ông là nhân vật cùng thời với sư tổ Kiếm Thánh Long Siêu Quần. Người này du hiệp giang hồ, chuyên quản những chuyện bất bình trong võ lâm, vì võ công của lão không kém gì Kiếm Thần nên rất được nhân vật trong võ lâm bạch đạo kính ngưỡng mà hợp xưng với Kiếm Thần là Thiên Địa Nhị Kỳ. Không ngờ lão ta vẫn còn sống trên thế gian này.

Đồng thời Phương Tuyết Nghi cũng kinh ngạc chuyện ba lão nhân có kỳ hình quái trạng gọi là Thiên Đài Tam Tuyệt kia lại xưng hô ta - ngươi với Du Công Huyền. Theo đó mà suy thì ba lão kia cũng nhân vật lão bối ẩn cư trong võ lâm rồi!

Nghĩ đến đây thì bất giác Phương Tuyết Nghi cảm thấy lo lắng, chàng tự hỏi:

- Không lẻ ngoài Ngũ Đại Ma Chủ ra thì trong võ lâm còn có những lực lượng ma đầu mới quật khởi? Những lão nhân này là do ai đó mời ra chăng?

Nghĩ đến đây thì đã nghe Du Công Huyền nói:

- Từ Kiệt, ngươi định uy hiếp lão phu đấy à?

Lão nhân cao to được gọi là Từ Kiệt liền cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Du huynh, Tu mỗ không có ý uy hiếp Du huynh, nhưng nếu Du huynh không nể mặt bọn Từ mỗ thì sợ rằng bọn Từ mỗ không cam tâm chịu nhục.

Lần này khẩu khí của lão khác hẳn trước đó khiến An Tiểu Bình nghe xong thì suýt bật cười thành tiếng.

Du Công Huyền mĩm cười, nói:

- Từ Kiệt, xem ra khẩu khí của ngươi cũng không nhỏ!

Từ Kiệt vốn có tác hiệu là Nam Nhai Đà Long, lão ta và lão nhân cao to bên cạnh tức Bắc Phong Tôn Giả Lý Triệu Phong là huynh đệ kết nghĩa.

Từ Kiệt trợn trừng song mục và nói:

- Khẩu khí không nhỏ thì đụng chạm gì đến Du huynh?

Du Công Huyền mĩm cười, nói:

- Đương nhiên là không đụng chạm gì đến lão phu, nhưng lão phu đến đây muốn biết một điều!

Từ Kiệt liền hỏi:

- Điều gì?

Du Công Huyền vừa cười vừa nói:

- Tai sao ba các ngươi lại trốn trốn lủi lủi mà đến Lạc Dương này?

Từ Kiệt nộ khí nói:

- Ai bảo bọn ta trốn trốn lủi lủi? Chẳng phải bọn Từ mổ đang ngồi giữa quảng đại chúng nhân đây sao?

Du Công Huyền nói:

- Không sai! Quả nhiên lúc nầy các ngươi đang ngồi giữa quảng đại chúng nhân, chỉ có điều các ngươi có dám nói ra những gì đang chứa chất trong đầu các ngươi không?

Từ Kiệt ngẫn người chưa kịp nói thì Bắc Phong Tôn Giả - Lý Triệu Phong đã cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Du huynh, tại sao ngươi cứ theo đuổi bọn ta mãi vậy?

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Thì ra Du lão đã theo dỏi bọn họ từ rất lâu rồi, xem ra Du lão có ý muốn giám sát hành động của Thiên Đài Tam Tuyệt...

Du Công Huyền cười ha hả, nói:

- Lý lão đệ, không ngờ ngươi học thói giả vờ của Giang Thiên Hiểu! Thực ra, dù các ngươi không muốn nói thì lão phu cũng biết các ngươi đến đây với mục đích gì rồi!

Lý Triệu Phong cười nhạt, nói:

- Ngươi biết rồi a? Vậy sao không nói ra xem?

Du Công Huyền mĩm cười, nói:

- Muốn lão phu nói ra à, được thôi! Có phải năm tên tiểu ma đầu mời các ngươi đến Lạc Dương không?

Thiên Đài Tam Tuyệt đều biến sắc, Giang Thiên Hiểu chau mày nói:

- Làm thế nào ngươi biết được?

Lão hỏi ngược lại như vậy chẳng khác gì đã thừa nhận lời Du Công Huyền nói không sai.

Du Công Huyền mĩm cười, nói:

- Nếu không muốn người ta biết thì trừ phi không làm! Giang lão đệ, đối với người khác có thể không dám làm gì các ngươi sau khi biết chuyện, nhưng không may cho các ngươi là lão phu đã biết chuyện này và đương nhiên lão phu không thể bõ qua!

Giang Thiên Hiểu buột miệng kêu lên:

- Ngươi...ngươi định làm gì?

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Không định làm gì cả! Lão phu chỉ muốn nói với các ngươi rằng, nếu các ngươi muốn giúp năm tên tiểu ma bất thành tài kia thì lão phu không thể không xen vào chuyện này!

Từ Kiệt cười nhạt, nói:

- Du huynh, ngươi cho rằng nhất định bọn ta sợ ngươi xen vào chuyện này chăng?

Du Công Huyền chậm rải nói:

- Lão phu không bảo các ngươi sợ. Nhưng nếu các ngươi muốn lão phu không xen vào thì tốt nhất là đừng làm gì cả!

Lão ngưng một lát rồi nói tiếp:

- Giang Thiên Hiểu, nếu các ngươi muốn bảo trì mỹ danh một đời thì lão phu có một lời muốn nói...

Giang Thiên Hiểu chau mày hỏi:

- Lời như thế nào?

Du Công Huyền nói:

- Sóng trường giang lớp sau đè lớp trước, một lớp người mới tất phải thay thế lớp người cũ! Ngươi biết ý nghĩa của này chứ?

Giang Thiên Hiểu lạnh lùng nói:

- Chuyện đó thì có quan hệ gì đến bọn Giang mổ?

Du Công Huyền nói:

- Đương nhiên là có!

Lão trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

- Thịnh suy của nhân vật võ lâm cũng có định số nên mới có cái gọi là "giang sơn đời nào cũng có nhân tài xuất hiện". Lão đệ, chúng ta đều đã già rồi, có rất nhiều chuyện không cần chúng ta phải xuất đầu lộ diện nữa!

Giang Thiên Hiểu ngẫn người rồi nói:

- Du huynh nói thế là có ý gì?

Du Công Huyền nói:

- Lão phu khuyên các ngươi không nên giúp năm tên tiểu ma bất thành tài kia để tránh bị thân bại danh liệt!

Từ Kiệt kinh ngạc nói:

- Ngươi...ngươi nói vậy có nghĩa là hiện trong võ lâm đã có cao thủ kiệt xuất, cao cường hơn bọn Từ mỗ chăng?

Du Công Huyền nói:

- Không sai!

Lý Triệu Phong cười nhạt, nói:

- Lý mỗ không tin...

Du Công Huyền nói:

- Ngươi không tin à? Lão phu cho ngươi biết nhé, đó là chuyện thiên chân vạn xác đấy!

Giang Thiên Hiểu thấy thần sắc của đối phương cực kỳ nghiêm túc, không có vẻ gì là nói đùa thì lão bất giác thầm nghĩ:

- Xưa nay Du Công Huyền nói năng thường hi hi ha ha, hôm nay lão ta trịnh trọng như vậy thì sợ rằng không phải là nói đùa rồi.

Nghĩ đoạn lão nói:

- Du huynh có biết kẻ đó là ai không?

Thì ra lão ta đã tin lão Du Công Huyền là trong võ lâm đã có cao thủ tuyệt đỉnh xuất hiện.

Du Công Huyền nói:

- Các ngươi hỏi danh hiệu để tìm cách ám toán người ta chăng?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Bọn ta há là hạng ám tiễn đả thương người?

Du Công Huyền nói:

- Các ngươi đã không có ý ám toán thi hà tất phải truy hỏi danh tính người ta làm gì?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Giang mỗ cảm thấy hiếu kỳ và cũng không được tin lắm mà thôi!

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Tin hay không là chuyện của ngươi! Còn hiếu kỳ à? Lão phu cho rằng ngươi bất tất phải hiếu kỳ làm gì!

Lý Triệu Phong tiếp lời:

- Tại sao?

Du Công Huyền nói:

- Có rất nhiều anh hùng trong thiên hạ tự chuốc họa vào thân cũng chỉ vì tính hiếu kỳ đây!

Giang Thiên Hiểu cười nhạt, nói:

- Giang mổ không tin là trong võ lâm đột nhiên xuất hiện cao thủ như vậy!

Du Công Huyền nói:

- Lão phu cũng biết là các ngươi sẽ không tin, xem ra những lời tâm huyết của lão phu trở thành vô ích rồi!

Giang Thiên Hiểu nói:

- Bọn Giang mổ xin tâm lảnh thịnh tình của Du huynh thôi!

Tống Phu tiếp lời:

- Du huynh, Từ mổ có một câu nhưng chẳng biết có nên nói rõ ra không!

Du Công Huyền nói:

- Nam Nhai Đà Long - Từ Kiệt là nhân vật xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh, nếu ngươi có điều gì muốn nói thì tất phải là điều rất quan trọng!

Từ Kiệt mĩm cười, nói:

- Không dám, Du huynh quá khen rồi!

Lão ngừng lại và quét mục quang nhìn qua năm lão ngồi cùng bàn rồi nói tiếp:

- Du huynh, Thiên Đài Tam Tuyệt bọn tại hạ xưa nay cũng có chút thanh danh trong võ lâm và cũng không làm chuyện gì thương thiên bại lý, điều nầy nhất định là Du huynh biết rất rõ!

Du Công Huyền mĩm cười, nói:

- Nếu lão phu không biết rõ thì đâu có đến đây làm gì!

Từ Kiệt nói tiếp:

- Du huynh đã biết rõ thì cũng nên hiểu bọn Tu mổ đến đây là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ!

- Nỗi khổ tâm gì?

- Bị người ta không chế, đũ rồi chứ?

- Các ngươi bị khống chế? Kẻ nào có bản lảnh như vậy?

- Chuyện này nói ra thật mất mặt, nhưng trước mặt Du huynh thì Từ mổ đành phải nói thẳng thôi...

Lão buông một tiếng thở dài và lắc đầu, nói:

- Du huynh, xưa nay huynh đệ Từ mổ luôn ẩn cư tại Thiên Đài không hỏi đến chuyện thế sự, thế mà chẳng hiểu tại sao, trước đây mấy tháng Thiên Ma Nữ tìm đến ép bọn Tu mổ hạ sơn trợ giúp ả!

Du Công Huyền ngạc nhiên hỏi:

- Các ngươi không cự tuyệt sao?

Từ Kiệt nói:

- Có lý nào huynh đệ tại hạ lại không cự tuyệt? Chỉ có điều Thiên Ma Nữ lạnh lùng bảo với huynh đệ tại hạ rằng nếu bọn tại hạ không đồng ý hạ sơn trợ giúp thì trong vòng một tháng sẽ thọ mệnh tại Thiên Đài!

Du Công Huyền mĩm cười, nói:

- Có chuyện như thế sao?

Từ Kiệt nói:

- Thoạt tiên huynh đệ tại hạ cũng không tin nhưng khi Thiên Ma Nữ nói ra nguyên nhân thì bọn tại hạ không thể không tin.

Du Công Huyền ngẫn người, lão hỏi:

- Nguyên nhân gì?

Từ Kiệt nói:

- Yêu nữ đó đã sớm giở trò trên thân thể huynh đệ tại hạ!

Du Công Huyền nói:

- Làm sao các ngươi lại bị ả giở trò? Kỳ quái, thật là kỳ quái!

Từ Kiệt thở dài một hồi rồi nói:

- Đúng vậy, nếu yêu nữ đó không nói rõ thì quả thật là huynh đệ tại hạ chẳng biết gì cả.

Du Công Huyền cười nhạt, nói:

- Phải chăng Thiên Ma Nữ hạ độc đối với các ngươi?

Từ Kiệt chậm rải nói:

- Yêu nữ đó đã mua đứt đầu bếp huynh đệ tại hạ, do vậy thức ăn bọn tại hạ dùng mỗi ngày đều có một lượng nhỏ độc vật của yêu nữ đó!

Du Công Huyền cả kinh, lão nói:

- Đúng rồi! Cơ tâm của yêu nữ đó quả nhiên rất lợi hại, ả không hạ độc một lần là sợ khi luyện

công các ngươi sẽ phát hiện ra phải không?

Từ Kiệt gật đầu, nói:

- Đúng vậy!

- Nói vậy có nghĩa là các ngươi vẫn chưa nhận được thuốc giải?

- Không sai! Thiên Ma Nữ nói rằng, khi nào ả độc bá võ lâm, chế phục được đại môn phái thì mới giải trừ độc vật cho huynh đệ tại hạ!

- Thiên Ma Nữ nói như thế à?

- Không sai!

- Từ huynh đệ, các ngươi thật là hồ đồ quá!

Giang Thiên Hiểu buột miệng nói:

- Huynh đệ tại hạ có gì là hồ đồ đâu?

Du Công Huyền nói:

- Thiên Ma Nữ nói vậy mà các ngươi cũng tin sao?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Du huynh, đã nằm trong sự khống chế của người khác thì huynh đệ tại hạ làm sao có thể không tin?

Du Công Huyền nói:

- Các ngươi tin nhưng lão phu không tin!

Giang Thiên Hiểu ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Du Công Huyền nói:

- Sau khi đã lợi dụng các ngươi rồi thì hà cớ gì Thiên Ma Nữ phải đưa thuốc giải cho các ngươi? Thỏ chết thì chó săn cũng bị làm thịt thôi, đạo lý như vậy mà các ngươi không hiểu sao?

Giang Thiên Hiểu chợt biến sắc, lão nói:

- Ý của Du huynh muốn nói là sau khi thành công thì Thiên Ma Nữ vẫn sẽ không giao thuốc giải cho bọn tại hạ?

Du Công Huyền gật đầu, nói:

- Đúng vậy!

Giang Thiên Hiểu suy nghĩ một lát rồi quay sang nói với Từ Kiệt, Lý Triệu Phong:

- Huynh đệ! Những lời của Du huynh nói rất có lý, sợ rằng huynh đệ chúng ta có tận lực cho

Thiên Ma Nữ thì cuối cùng cũng nhận lảnh một kết cục bi thảm thôi!

Từ Kiệt nói:

- Ý của Giang huynh là chúng ta không nên vì Thiên Ma Nữ mà xuất diện đối đầu với cửu đại môn phái?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Không sai! Chúng ta không cần tận lực cho yêu nữ đó nữa!

Lý Triệu Phong buột miệng hỏi:

- Thế độc vật trong ngươi chúng ta thì sao?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Từ từ tìm cách rồi cũng có ngày giải được thôi!

Từ Kiệt nói:

- Giang huynh đã quyết định như vậy thì Từ mổ và Lý huynh chẳng còn gì để nói nữa...

Du Công Huyền mĩm cười lên tiếng:

- Ba vị quả nhiên là nhân vật sáng suốt!

Giang Thiên Hiểu cười ha hả một tràng rồi nói:

- Du huynh, con người dù sống ngàn tuổi cũng không tránh khỏi cái chết, độc vật trên ngươi bọn tại hạ có hóa giải được hay không, chẳng còn là vấn đề nữa. Nhưng bọn tại hạ không thể khoanh tay ngồi nhìn trước dã tâm độc bá võ lâm của Thiên Ma Nữ...

Du Công Huyền nói:

- Thế thì tốt quá, xem ra chuyện này lão phu không uổng phí công sức rồi!

Giang Thiên Hiểu ngạc nhiên nói:

- Du huynh đến đây chỉ vì bọn tại hạ thôi à?

Du Công Huyền nói:

- Nếu không vì các vị lão đệ thì lão phu đến đây làm gì?

Giang Thiên Hiểu buông tiếng thở dài rồi nói:

- Du huynh nói vậy thật khiến bọn tại hạ vô cùng hổ thẹn...

Du Công Huyền cười ha ha, nói:

- Hà tất phải như vậy! Chỉ cần các vị thành tâm hướng thiện thì lão phu có phí chút tâm lực cũng chẳng đáng gọi là gì!

Lão hơi ngưng lại rồi nhìn qua năm người ngồi cùng bàn với Thiên Đài Tam Tuyệt và nói:

- Giang lão đệ quen biết năm người này à?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Chưa từng gặp một lần!

- Vậy là không quen biết?

- Không sai!

- Kỳ quái! Đã không quen biết thì sao lại ngồi chung với nhau?

- Chuyện này...là do bọn tại hạ ước định với Thiên Ma Nữ gặp nhau tại tửu lầu này...

- Chuyện đó có quan hệ gì với năm người bọn họ?

Giang Thiên Hiểu chỉ một chiếc bát có gác đôi đủa bên trên và nói:

- Đây là ám hiệu ước định gặp mặt, bọn tại hạ lên tửu lầu thấy ám hiệu ở đây nên tự nhiên là phải ngồi ở đây!

Du Công Huyền hỏi tiếp:

- Bọn họ là thuộc hạ của Thiên Ma Nữ chăng?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Hình như là không phải!

Phương Tuyết Nghi nghe đến đây thì cảm thấy kỳ quái, chàng nhìn qua Trịnh Đại Cương và nói:

- Quái lạ! Nếu năm người bọn họ không phải là thuộc hạ của Thiên Ma Nữ thì làm sao có thể bày ra ám hiệu này?

Trịnh Đại Cương chỉ lắc đầu mà không nói gì. Nhưng An Tiểu Bình không im lặng được nên buột miệng nói:

- Đúng vậy, chuyện này quả nhiên rất kỳ quái! Nhưng xem ra lão nhân họ Giang kia không nói dối...

Nàng chưa dứt lời thì đã nghe Du Công Huyền nói:

- Lão phu hiểu ra rồi! Sợ rằng bọn họ cũng như các vị lão đệ thôi...

Lão chưa dứt lời thì một đại hán trong số năm người bật đứng lên trừng mắt nhìn đối phương như muốn phát tác. Người này thân hình cao to không dưới tám thước, do vậy trông cứ như cao gấp đôi Du Công Huyền.

Du Công Huyền thản nhiên cười hi hi, nói:

Đại hán cao to liền nói:

- Không sai, Tửu gia Đại Thắng!

Thì ra đại hán cao to này quả nhiên là một tăng lữ.

Du Công Huyền nói tiếp:

- Đại Thắng đầu đà chăng?

Đại Thắng đầu đà cười nhạt, nói:

- Không sai!

Du Công Huyền dích mục quang nhìn qua bốn người còn lại rồi nói:

- Có lẻ năm vị là Đông Hải Ngũ Yêu?

Bốn chữ Đông Hải Ngũ Yêu vừa lọt vào tai thì Trịnh Đại Cương biến sắc và buột miệng nói:

- Lẻ ra ta phải sớm nghĩ đến năm người bọn họ!

Phương Tuyết Nghi hỏi:

- Đại bá quen biết bọn họ à?

Trịnh Đại Cương nói:

- Không quen nhưng biết rất rõ về năm người này!

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Đại hiệp, bọn họ là người xấu phải không?

Trịnh Đại Cương nói:

- Tâm địa của Đông Hải ngũ yêu quả nhiên rất bại hoại! Cô nương sống ở Đông Hải mà chưa từng nghe về bọn chúng à?

An Tiểu Bình lắc đầu, nói:

- Vản bối chưa được nghe!

Trịnh Đại Cương nói:

- Đông Hải Ngũ Yêu gồm ba nam hai nữ, không chuyện ác nào mà bọn chúng không làm, võ công của mỗi người bọn chúng lại cao cường nên bọn chúng làm nhiều chuyện bại hoại nhưng không ai chế phục được!

An Tiểu Bình buột miệng kêu lên:

- Thế...chẳng phải là thêm năm ma đầu nữa sao?

Trịnh Đại Cương nói:

- Không sai!

An Tiểu Bình nhìn qua Phương Tuyết Nghi và hỏi:

- Phương đại ca, tại sao trước đây lệnh sư không thu phục bọn ngũ yêu này luôn?

Phương Tuyết Nghi ngẫn người, chàng nói:

- Chuyện này...tại hạ cũng không được rõ lắm! Nhưng tiên sư đã không thu phục bọn họ thì tất phải có nguyên nhân!

Trịnh Đại Cương tiếp lời:

- Chuyện này thì Vi bá biết đây!

Tiểu Bình liền hỏi:

- Tại sao vậy?

Trịnh Đại Cương nói:

- Đông Hải Ngũ Yêu này xuất hiện trên giang hồ hơi muộn, đương thời e rằng Trần đại hiệp đã bị ám toán nên lực bất tòng tâm...

Tiểu Bình nói:

- Như vậy có nghĩa là bọn họ xuất đạo chưa quá 10 năm à?

Trịnh Đại Cương nói:

- Không sai!

Lời chưa dứt thì đã nghe Đại Thắng đầu đà lớn tiếng nói:

- Du lão thí chủ, Thiên Đài Tam Tuyệt bọn họ lo sợ nhưng bọn Tửu Gia thì không sợ đâu!

Du Công Huyền mĩm cười, nói:

- Lão phu không nói các vị sợ hay không sợ! Ngươi hà tất phải cuống lên như thế!

Đại Thắng đầu đà nói:

- Thí chủ hiểu được như vậy thì tốt rồi!

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Các vị cũng theo ước hẹn mà đến chăng?

Đại Thắng đầu đà nói:

- Không sai! Nhưng bon Tửu Gia khác Thiên Đài Tam Tuyệt nên tự nhiên là không bị Thiên Ma Nữ hạ độc.

Du Công Huyền bật cười và nói:

- Thế à? Vậy thì chí ít các vị cũng không phải lo lắng là mình sống chẳng được bao lâu!

Nói đoạn lão nhìn qua nhân vật có thân hình ốm như vượn, lưng dắt đại đao và hỏi:

- Các hạ có phải là Hấp Huyết Quỷ Đao Phùng Lôi không?

Lão này cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Thiên hạ ngoài Phùng mỗ ra thì còn ai dùng thái đao làm binh khí nữa?

Du Công Huyền nói:

- Điều đó là tất nhiên rồi! Nhưng e rằng trong thiên hạ cũng không có ai dùng quỷ đao ác độc như ngươi! Nhưng đáng tiếc Thiên Ma Nữ tuy chưa hạ độc bọn ngươi, song ả đã sớm có ý giết bọn ngươi rồi...

Đại Thắng đầu đà nộ khí quát:

- Thuật ly gián của thí chủ có vẻ không được cao minh lắm đấy!

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Các vị không tin à?

Phùng Lôi lạnh lùng nói:

- Đương nhiên là không tin!

Du Công Huyền cười cười và nói:

- Các vị không tin cũng chẳng sao, nhưng lão phu có một câu thỉnh giáo năm vị!

Phùng Lôi lạnh lùng nói:

- Chuyện gì?

Du Công Huyền nói:

- Với võ công của năm vị, nếu đơn đả độc đấu với Thiên Ma Nữ thì các vị cao cường hơn hay là Thiên Ma Nữ mạnh hơn?

Phùng Lôi nhất thời không biết trả lời thế nào nên lẳng lặng cúi đầu.

Đại Thắng đầu đà liền đỡ lời:

- Chuyện này...Tửu Gia cho rằng Thiên Ma thí chủ cao cường hơn bọn Tửu Gia một bậc!

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Vậy thì đúng rồi! Thiên Ma Nữ thừa biết võ công của các vị không cao cường bằng ả nhưng vẫn mời các vị đến giúp, thế mà các vị không nghĩ ra dụng tâm của ả sao?

Lúc này một bạch y phu nhân trong Ngũ Yêu cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Du lão sao cứ thích nói lòng vòng quá vậy?

Du Công Huyền nhìn qua phu nhân và nói:

- Ngươi có phải là Ngọc Vô Thường Bạch Anh không?

Bạch y phu nhân lạnh lùng nói:

- Chính là tiện thiếp!

Du Công Huyền nói:

-Kỳ thực lão phu muốn giúp các vị hiểu rõ một điều mà thôi! Đó là chuyện Thiên Ma Nữ dùng kế mượn dao giết người...

Đông Hải Ngũ Yêu vừa nghe lời này thì bất giác ngẫn người, nhất thời không ai nói được lời nào.

Du Công Huyền chờ một lúc không thấy ai lên tiếng thì quay sang nói với Thiên Đài Tam Tuyệt:

- Tam vị lão đệ, các vị đã giác ngộ được chuyện bị Thiên Ma Nữ lợi dụng thì còn ngồi đây làm gì?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Đúng vậy! Chuyện võ lâm đã có lớp người mới gánh vác thì bọn tại hạ cũng nên về lại Thiên Đài qui ẩn thôi!

Nói đoạn lão ra hiệu cho Từ Kiệt và Lý Triệu Phong cùng rời khỏi tửu lầu.

Du Công Huyền nhìn theo ba bóng người dần khuất rồi quay sang hỏi bọn Đông Hải Ngũ Yêu:

- Thế nào? Các vị đã suy nghĩ kỷ chưa?

Đại Thắng đầu đà nói:

- Bọn Tửu Gia tuy bị giang hồ gọi là Ngũ Yêu nhưng ngộ tính không phải là không có. Thiên Đài Tam Tuyệt đã có thể giác ngộ được thì bọn Tửu Gia há chẳng ngộ ra?

Du Công Huyền cười ha ha một tràng rồi nói:

- Các vị hiểu được như vậy thật là đại phúc cho võ lâm!

Đại Thắng đầu đà nói tiếp:

- Bọn Tửu Gia tuy đã làm nhiều chuyện xấu nhưng quyết không trúng kế mượn đao giết người của Thiên Ma Nữ, đa tạ Du lão thí chủ đã cảnh tỉnh! Cáo biệt, ngày sau hy vọng được tái ngộ!

Nói đoạn lão ra hiệu cho bọn nhân vật đồng bọn rồi cất bước rời khỏi tửu lầu.

Lúc này phần lớn thực khách trong tửu lầu vì sự lớn tiếng giữa Du Công Huyền và Thiên Đài Tam Tuyệt, Đông Hải Ngũ Yêu nên đã bõ đi, hiện chỉ còn một vài bàn bên góc phải và bàn của bọn Trịnh Đại Cương.

Du Công Huyền thấy Đông Hải Ngũ Yêu đi khuất rồi thì bỗng nhiên phá lên cười một tràng đắc ý và nói:

- Khoái quá! khoái quá! Lão phu đã giác ngộ cho Thiên Đài Tam Tuyệt và Đông Hải Ngũ Yêu thì phen này Thiên Ma Nữ sẽ gặp không ít bất lợi!

Lời vừa dứt thì đột nhiên lão quét mục quang nhìn qua bọn Phương Tuyết Nghi rồi chậm rải đi tới.

Du Công Huyền nhìn Phương Tuyết Nghi một hồi lâu rồi cất tiếng hỏi:

- Hài tử, ngươi là truyền nhân của Kiếm Thần phải không?

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì bất giác rùng mình và cảm thấy kinh ngạc vô cùng, chàng với thi lễ và nói:

- Đúng vậy! Nhưng lão tiền bối làm sao biết được...

Du Công Huyền cất lời, nói:

- Chớ ngạc nhiên, đừng tưởng lão phu vân du sơn thủy mà không biết chuyện trong võ lâm! Tất cả những chuyện ở Thiếu Lâm tự, lão phu đều biết cả rồi!

Không những Tuyết Nghi mà An Tiểu Bình và Trịnh Đại Cương cũng ngơ ngác đến thộn cả người ra. Bọn họ không ngờ Du Công Huyền còn tại thế mà còn không ngờ lão biết tất cả mọi chuyện hiện tại của võ lâm.

Phương Tuyết Nghi trấn định tinh thần rồi nói:

- Đa tạ lão tiền bối đã giải cho võ lâm một mối nguy!

Đu Công Huyền cười ha hả rồi nói:

- Hài tử ngươi hà tất phải khách khí! Hài tử, lão phu và lệnh sư đã nhiều năm không gặp, gần đây nghe nói Trần đã đại hiệp đã quy tiên, chẳng hay tin do chân hay giả?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đích thực là tiên sư đã tạ thế!

Du Công Huyền buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Hài tử, ngươi đã là đệ tử của Trần đại hiệp thì tự nhiên là phải kế thừa di chí của lệnh sư chứ?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vản bối tuy bất tài nhưng không thể không tiếp tục di chí của tiên sư!

Du Công Huyền gật gật đầu và nói:

- Khá lắm!

Lão nhìn qua An Tiểu Bình và nói tiếp:

- Tiểu cô nương là tôn nữ của An Cửu Công huynh đài phải không?

An Tiểu Bình thấy Du Công Huyền biết Phương Tuyết Nghi là truyền nhân của Kiếm Thần Trần đại hiệp và biết những chuyện gần đây ở Thiếu Lâm tự thì nàng không còn kinh ngạc khi nghe lão hỏi như vậy. Nàng mĩm cười hành lễ và nói:

- Vản bối An Tiểu Bình tham kiến Du lão tiền bối! Đúng vậy, An Cửu Công chính là gia gia của vản bối!

Du Công Huyền nhìn kỷ An Tiểu Bình và gật đầu, nói:

- Được lắm! Có tiểu cô nương bên cạnh Phương thiếu hiệp thì chẳng lo ngày sau võ lâm bất an nữa!

An Tiểu Bình khiêm tốn nói:

- Du lão quá khen! Hiện tại Phương đại ca đang có chuyện lo lắng mà vản bối chẳng giúp được gì thì nói chi đến an nguy của võ lâm đại cuộc!

Du Công Huyền nhìn qua Phương Tuyết Nghi và chau mày hỏi:

- Hài tử, chuyện gì vậy?

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Đây là chuyên riêng của mình, nếu nói ra để một bậc tiền bối như Du lão phải lo lắng thì bất tiện quá...

Nghĩ vậy nên nhất thời chàng do dự không biết trả lời thế nào cho phải.

Trịnh Đại Cương hiểu được chổ khó xử của chàng nên vội đở lời:

- Du lão, Phương hiền điệt trở về Lạc Dương này là muốn tìm tung tích bá mẫu của hắn!

Lúc này Du Công Huyền mới dể mắt đến Trịnh Đại Cương, lão nói:

- Các hạ chắc là lão đại họ Trịnh trong Trung Châu Tam Hiệp?

Trịnh Đại Cương hành lễ va nói:

- Một chút tiểu danh, không dám mong Du lão quan tâm đến!

Du Công Huyền nói:

- Hà tất phải khiêm tốn!

Lão ngưng lại rồi quay sang hỏi Phương Tuyết Nghi:

- Đã có manh mối gì chưa?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Chưa! Nhưng chỉ cần Thạch tam thúc đi chung với bá mẫu thì nhất định sẽ có cơ hội tìm được!

Du Công Huyền nói:

- Đã như vậy thì chỉ cần tìm ra Thạch Tuấn thì có thể tìm được bá mẫu của ngươi phải không?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Du lão, mấu chốt là ở chổ nầy! Nhưng đáng tiếc là không ai biết tung tích của Thạch tam thúc ở phương nào!

Du Công Huyền ngạc nhiên nói:

- Có chuyên như thế sao? Lão phu không tin là không có ai biết tung tích của Thạch Tuấn!

Trịnh Đại Cương tiếp lời:

- Du lão nói không sai, Trịnh mổ cũng không tin, Thạch tam đệ rất mẫn nhuệ, nếu có bất trắc gì thật thì hắn không thể không cho người báo tin cho Trịnh mổ biết!

Du Công Huyền trầm ngâm một lát rồi nói:

- Thạch Tuấn thất tung đã lâu mà chẳng có tin tức gì như vậy thì e rằng hắn đã bị Ngũ Đại Ma Chủ cầm giử rồi!

Trịnh Đại Cương buột miệng kêu lên:

- Sao có thể như vậy?

Du Công Huyền thở dài một hồi rồi nói:

- Trịnh lão đệ, theo tình hình hiện nay mà nói thì dù chuyện trong mơ lão cũng e rằng đều có liên quan đến Ngũ Ma!

Phương Tuyết Nghi liền hỏi:

- Nếu thật như vậy thì theo cao kiến của Du lão là nên làm thế nào?

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Cao kiến thì không có nhưng lão phu cho rằng tạm thời không cần truy tìm nữa!

- Tại sao?

- Tại vì lão phu tin rằng, chỉ cần trừ được Ngũ Ma thì tất sẽ tìm được tung tích của Thạch Tuấn!

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lát rồi nói:

- Du lão tiền bối giáo huấn chí phải!

Trịnh Đại Cương cũng tiếp lời:

- Du lão tiền bối nói không sai, hiền điệt nên vì đại sự võ lâm trừ diệt Ngũ Ma xong thì không lo gì chuyện tìm không được Thạch tam đệ!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tiểu điệt nhớ rồi ạ!

Nói đoạn chàng mời Du Công Huyền cùng Trịnh Đại Cương và An Tiểu Bình về Phương gia trang nghỉ lại một đêm rồi sáng hôm sau lập tức quay về Thiếu Lâm tự.

Du Công Huyền được gặp mấy nhân vật lão tiền bối đều là chổ cố giao nên rất cao hứng với những câu chuyện nối tiếp nhau liên tu bất tận.

Hai ngày sau đó không có chuyện gì xảy ra, đến trưa ngày thứ ba thì Nhập Vân đại sư mời quần hào đến tịnh thất phương trượng thương nghị.

Tân Bá Công, Chúc Công Minh, Du Công Huyền, Hoắc Minh Phong, Thôi Đại Công, Ông Côn Luân, Tống Phù, Trịnh Đại Cương, Trang Tiệp, Phương Tuyết Nghi, An Tiểu Bình cùng mấy vị trưởng lão Thiếu Lâm tự đều có mắt tại tịnh thất.

Sau khi uống cạn tuần trà thì Tân Bá Công lớn tiếng nói:

- Phương trương đại sư mời tất cả bọn lão phu đến đây chắc là có chuyện gì rất quan trọng?

Nhập Vân đại sư chấp tay niệm phật hiệu rồi nói:

- Đúng vậy! Bần tăng xin báo cho chư vị thí chủ biết là chiến thư của Ngũ Ma đã đưa đến!

Hoắc Minh Phong buột miệng kêu lên:

- Có khi nào lại là một trò đùa?

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói:

- Lần nầy thì không giả rồi!

Nói đoạn lão bước đến hương án lấy một phong thư đưa cho Tân Bá Công và nói:

- Đây là chiến thư của Ngũ Ma, xin chư vị thí chủ xem qua!

Tân Bá Công mở phong thư ra xem, mục quang vừa quét qua thì lão bất giác biến sắc và nộ khí nói:

- Khẩu khí thật là không nhỏ! Năm tên tiểu ma đầu này tưởng rằng trên thế gian không còn ai là địch thủ của bọn chúng sao?

Nói đoạn lão trao phong thư qua Chúc Công Minh.

Chúc Công Minh nhận thư và nói:

- Tân huynh thật là nóng tính…

Lời chưa dứt thì mục quang của lão đã lướt qua trang thư nên bất giác sững người và nói tiếp:

- Tại sao bọn chúng lại to gan đến thế?

Du Công Huyền thấy thái độ của hai lão như vậy thì không nhẫn nại được nên buột miệng nói:

- Nhị vị làm sao thế? Trong thư viết thế nào, sao không đọc lên cho mọi người cùng nghe?

Chúc Công Minh nói:

- Muốn đọc thì xin mời Du huynh đọc, lão phu càng xem càng phát điên lên đây!

Vừa nói lão vừa trao phong thư qua Du Công Huyền.

Du Công Huyền xem qua phong thư rồi mĩm cười, nói:

- Không sai, bọn chúng quả nhiên rất ngông cuồng...

Lão hơi ngưng lại rồi chậm rải đọc:

"Bản giáo mở đại hội võ lâm tại Trung Nhạc miếu vào giờ dậu ngày mai, xin mời các phái quang lâm!

Ngũ Thánh cẩn ước!"

Lão đọc tới đây thì An Tiểu Bình không nhịn được nên xen vào:

- Chỉ là một chiến thư bình thường mà tại sao các vị lão tiền bối phải tức khí như vậy?

Du Công Huyền mĩm cười, nói:

- Cô nương, còn nữa đây!

An Tiểu Bình nói:

- Còn nữa à? Vậy thì Du lão mau đọc lên xem!

Du Công Huyền đọc tiếp:

"Đại hội lần này là do giáo chủ bản giáo chủ trì, kẻ nào không phó hội tức là địch nhân của bản giáo, bản giáo nhất định không dung!"

Lời vừa dứt thì Hoắc Minh Phong nộ khí xung thiên, lão nói:

- Hoắc mổ vốn muốn phó hội nhưng nghe bọn chúng nói vậy thì bản bang sẽ không đi. Hoắc mổ muốn xem thử bọn chúng đối phó thế nào với bản bang!

Chúc Công Minh cười hi hi, nói:

- Rất có lý! Nhưng Hoắc bang chủ đừng quên là lần nầy bang chủ không thể không đi!

Hoắc Minh Phong liền hỏi:

- Tại sao?

Chúc Công Minh nói:

- Năm tiểu ma đầu này không thể sống mà thoát khỏi Trung Nhạc Miếu, nếu bang chủ không đi há chẳng phải bõ qua một cuộc náo nhiệt sao?

Hoắc Minh Phong ngó ra, lão gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Chuyện náo nhiệt như thế thì làm sao Hoắc mổ có thể bõ qua? Phải đi, nhất định là phải đi!

Tân Bá Công quay sang hỏi Nhập Vân đại sư:

- Chưỡng môn đại sư nghe hỏi thì chợt biến sắc, lão nói:

- Bần tăng không gặp người đưa thư!

Tân Bá Công chau mày hỏi:

- Không lẻ chẳng có một hòa thượng nào gặp kẻ đưa thư?

Nhập Vân đại sư nói:

- Nói ra thì thật là hổ thẹn, theo đệ tử tuần canh ở khách đường báo lại thì phong thư này được phát hiện trước phát đường ở đại điện!

Tân Bá Công nghe vậy thì kinh ngạc, lão nói:

- Đại sư, Thiếu Lâm là thái sơn bắc đẩu của võ lâm từ mấy trăm năm qua, tại sao bây giờ lại khinh suất như vậy? Ngay cả một kẻ đưa thư mà các vị cũng không phát hiện được nghĩa là sao?

Nhập Vân Chưởng môn chưa kịp nói thì đã nghe Chúc Công Minh lên tiếng:

- Tân huynh, lão phu nghĩ đến một điểm rất khả nghi...

Tân Bá Công vội hỏi:

- Điểm gì khả nghi?

Chúc Công Minh nói:

- E rằng Thiếu Lâm tự có nội gian...

Tân Bá Công nhãy dựng lên và lớn tiếng nói:

- Không sai! Không sai! Chúc lão đệ thật là cao kiến!

Hồi Kết - Nguyên Hung Thọ Mệnh

Nhập Vân đại sư nghe vậy thì chấp tay niệm phật hiệu rồi nói:

- Đệ tử Thiếu Lâm đều là người xuất gia qui phật thì sao có thể làm chuyện ô nhục sư môn như vậy?

Du Công Huyền lên tiếng:

- Chưởng môn đại sư, phong thư này quyết không thể tự bay đến trước phật đường ở bảo điện, nếu đệ tử của quí tự không phát hiện một kẻ nào đột nhập thì tất nhiên phong thư này là do hòa thượng trong quí tự đặt vào đó rồi!

Nhập Vân đại sư chấp tay nói:

- Quả thật là bần tăng không dám tin...

Tân Bá Công lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Không tin thì có ích gì vào lúc nầy? Chuyện đã phơi bày rõ ràng trước mắt mà có thể là giả sao?

Chúc Công Minh tiếp lời:

- Chưởng môn đại sư, chuyện này không thể ngồi đây nói tin hay không tin, tốt nhất là nên điều tra xem thử...

Nhập Vân đại sư do dự một lát rồi nói:

- Việc này...bần tăng xin tuân mệnh!

Nói đoạn lão định truyền lệnh triệu tập đệ tử toàn tự để tra vấn thì chợt nghe Tống Phù lớn tiếng nói:

- Căn bản không cần điều tra, chờ sau khi tham gia đại hội võ lâm xong thì không điều tra cũng rõ!

Nhập Vân đại sư vốn không có chú ý nên sau khi nghe Tống Phù nói thì lão chấp tay, nói:

- Nếu lão thí chủ cho rằng làm như thế là tốt hơn thì lão nạp đành cung kính bất như tuân mệnh vậy!

Tân Bá Công tiếp lời:

- Tất nhiên là làm như vậy rồi! Nếu không thì e rằng còn phí thêm mấy mạng người nữa!

Lời vừa dứt thì chợt thấy tri khách đại sư là Pháp Nhân vội vàng chạy vào, hắn cung thân hành lễ rồi nói với Nhập Vân đại sư:

- Chưởng môn, có một vị thí chủ tự xưng là chưởng môn của Ngôn Gia môn ở Thần Châu xin

cầu kiến!

Nhập Vân đại sư chau mày nói:

- Chưởng môn của Ngôn Gia môn đến đây làm gì? Ngươi không được cho vị thí chủ đó vào tịnh thất, hãy mời vào khách đường chờ bản toạ!

Pháp Nhân tri khách liền nói:

- Ngôn chưởng môn nói rằng muốn tìm gặp Phương thí chủ!

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- Không sai, Ngôn chưởng môn là chổ cố giao với vản bối, mong chưởng môn đại sư cho người này vào tịnh thất một lát!

Nhập Vân đại sư nói:

- Đã là chổ cố giao của tiểu thí chủ thì Pháp Nhân mau ra mời vào!

Pháp Nhân tri khách nói tuân mệnh một tiếng rồi quay người chạy ra ngoài.

Một lát sau đã thấy Ngôn Phụng Khanh thần sắc đầy vẻ phong trần, bước vào tịnh thất.

Phương Tuyết Nghi với bước ra cửa nghênh đón, chàng nói:

- Ngôn thúc thúc còn nhớ tiểu điệt không?

Ngôn Phụng Khanh quét đôi mục quang như điện nhìn Phương Tuyết Nghi từ chân đến đầu, một lát sau bỗng nhiên hắn phá lên cười một tràng sang sảng và nói:

- Không ngờ Phương công tử đã cao to thế nầy, nếu gặp giữa đường thì e rằng vi thúc không dám nhận...

Phương Tuyết Nghi chỉ mĩm cười rồi giới thiệu quần hào tại đương trường với Ngôn Phụng Khanh.

Ngôn Phụng Khanh niên kỷ không lớn lắm nên đương nhiên không quen biết các vị lão tiền bối, nhưng sau khi nghe Tuyết Nghi giới thiệu thì hắn vô cùng kinh ngạc.

Hắn vừa vung thủ hành lễ với tung người đồng thời luôn miệng nói câu "Tam sinh hữu hạnh!"

Chờ Ngôn Phụng Khanh hành lễ xong và đến ngồi cạnh mình thì Phương Tuyết Nghi cất tiếng hỏi:

-Ngôn thúc thúc đã nhận được thiếp mời về chuyện đại hội võ lâm ở Trung Nhạc miếu chưa?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Đã tiếp nhận rồi! Tại hạ đến đây chính là muốn cùng chư vị phó hội!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Thế thì tốt rồi! Tiểu điệt và chư vị tiền bối cũng đang thương nghị về chuyện đó!

Chàng vừa ngưng lại thì bỗng nhiên nhớ đến chuyện võ công của Ngôn Gia Môn thất truyền nên vội hỏi:

- Ngôn thúc thúc đã đi Hắc Long Đàm chưa? Có tìm được võ công thất truyền không?

Ngôn Phụng Khanh buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Đã đi rồi...nhưng chưa có kết quả, xem ra không có khả năng tìm lại được rồi!

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Ngôn thúc thúc, sau đại hội võ lâm thì tiểu điệt sẽ đi tìm cùng thúc thúc nhé?

Lúc nầy Tân Bá Công quan sát Ngôn Phụng Khanh một lát rồi lớn tiếng hỏi:

- Người đã học được bao nhiêu tinh túy của Thần Châu Ngôn Gia chưởng pháp?

Ngôn Phụng Khanh đã nghe danh Võ lâm Nhất Quái nên vội đáp:

- Ngôn Gia Môn ngộ biến đã mấy mươi năm qua và suy vi cho đến ngày nay là vì toàn bộ tinh tuý võ công đã bị thất truyền, vản bối tuy tiếp quản chức vị chưởng môn nhưng chỉ là hữu danh vô kỳ thực...

Tân Bá Công mĩm cười, nói:

- Lão phu biết rồi! Người vừa nhắc đến Hắc Long Đàm nhưng không biết đó là Thái Sơn -Hắc Long Đàm hay là Vân Nam - Hắc Long Đàm?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Thái Sơn - Hắc Long Đàm!

Tân Bá Công hỏi tiếp:

- Võ công của quý môn thất lạc ở đó à?

Ngôn Phụng Khanh chậm rải nói:

- Sau nhiều năm truy tìm thì vản bối tìm được chút manh mối là hình như toàn bộ tinh hoa võ công của tệ môn đã thất lạc quanh Hắc Long Đàm!

Tân Bá Công nói:

- Lão phu nói câu này người đừng trách nhé! Nếu tinh hoa võ công của quý môn không thất lạc và sau khi người học được toàn bộ những tinh hoa đó thì có đũ so sánh với hạng cao thủ đệ nhất trong võ lâm không?

Ngôn Phụng Khanh không biết dụng ý của Tân Bá Công nên hắn suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Chuyện này...có lẻ là còn kém một bậc...

Tân Bá Công nói:

- Nếu vậy thì dù tìm được võ công thất truyền thì ngươi vẫn không đũ để trở thành kỳ tài trong

võ lâm, thế thì tại sao không tự tìm một con đường khác mà đi?

Ngôn Phụng Khanh chau mày, nói:

- Võ công của bản môn đã tương truyền qua nhiều đời, vản bối làm sao có thể bõ cho mai một luôn? Vả lại...vản bối cũng không còn biện pháp nào để chấn hưng thanh uy bản môn!

Tân Bá Công nhìn qua Chúc Công Minh và nói:

- Trong thiên hạ không thiếu gì kỳ nhân dị sĩ, nếu người không đi tìm thỉnh giáo thì tự nhiên là không thể chấn hưng thanh uy bản môn?

Ngôn Phụng Khanh nghe vậy thì giật mình, hắn vội nói:

- Lão tiền bối có cao kiến gì xin chỉ giáo!

Tân Bá Công nói:

- Lão phu chỉ mượn hoa kính phật thôi, hiện trước mắt có hai người đũ giúp người chấn hưng thanh uy đấy!

Ngôn Phụng Khanh cả kinh, hắn liền hỏi:

- Xin thỉnh giáo hai người đó là ai?

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Truyền nhân của Thiên Hạc Thất Trảm và Chúc lão đệ đây được chứ?

An Tiểu Bình nghe vậy thì vội kêu lên:

- Tân công công, sao lại trút phiền phức qua vản bối vậy?

Tân Bá Công mĩm cười, nói:

- Cô nương, quân tử thành nhân chi mỹ, Ngôn chưởng môn là bằng hữu của Phương lão đệ, cô nương giúp hắn một chút không được sao?

Thoạt tiên Tiểu Bình hơi ngạc nhiên nhưng sau đó như nghĩ ra điều gì nên bất giác hai gò má ửng hồng, nàng vội nói:

- Tân công công, sợ rằng...vản bối không giúp được Ngôn chưởng môn đâu!

Tân Bá Công phá lên cười rồi nói:

- Ta nói giúp được là giúp được, quyền chưởng của Ngôn gia vốn có phân nữa thoát thai từ Thiên Hạc Thất Trảm, cô nương giúp cho hắn chính là giúp cho võ công Ngôn Gia Môn tìm lại cội nguồn đấy!

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi:

- Lão tiền bối nói thật đấy chứ?

Tân Bá Công nghiêm sắc diện nói:

- Lẻ nào lão phu đi lừa tiểu nha đầu ngươi?

Lão ngưng lại rồi quay sang hỏi Chúc Công Minh:

- Chúc lão đệ, còn ngươi thì sao? Có muốn giúp hắn không?

Chúc Công Minh nói:

- Không phải lão phu không muốn mà chỉ có điều là cảm thấy không cam tâm thôi!

- Tại sao!

- Vì nếu Tân huynh xuất diện chỉ điểm há chẳng cao minh hơn lão phu sao?

- Chúc lão đệ, người nhầm rồi!

- Nhầm chổ nào?

- Trong chiêu số Xích Diệm Chưởng của lệnh thúc có hơn nữa nguồn gốc lấy từ chưởng pháp của Ngôn Gia, người biết điều đó chứ?

- Đương nhiên là biết!

Tân Bá Công cười ha ha rồi nói:

- Vậy thì đúng rồi! Theo Ngôn chưởng môn nói thì võ công của Ngôn gia thất lạc ở Hắc Long Đàm nhưng kỳ thực nơi thất lạc là không chính xác. Bởi lẻ, năm xưa khi vị chưởng môn của Ngôn Gia Môn gặp phải một ma đầu ở Hắc Long Đàm thì bà ta không những đoạt võ công của Ngôn Gia mà còn hạ độc thủ thập đại cao thủ của Ngôn gia trong thời gian ngắn chưa đầy một tháng...

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp:

- Thực ra yêu phụ đó không có ý đoạt võ công của Ngôn gia nên bà ta lấy bí kíp võ công của Ngôn gia bõ vào một túi da rồi quăng xuống Hắc Long Đàm

Ngôn Phụng Khanh thầm nghĩ:

- Thì ra là đã quăng xuống đầm, chẳng trách ta tìm kiếm năm, bảy năm mà không gặp!

Tân Bá Công nói tiếp:

- Yêu phụ do vốn là nữ nhi của một vị động chủ ở Miêu Cương, thời thanh xuân bà ta thường hành tẩu vào Trung Nguyên, sau khi gặp vị chưởng môn đó của Ngôn Gia Môn và không kết được duyên tình thì bà ta trở mặt gây náo động. Khi yêu nữ đó hay tin vị chưởng môn kia thành gia lập thất thì ba ta trở lại Trung Nguyên hạ độc thủ!

Chúc Công Minh hỏi:

- Chuyện đó thì có quan hệ gì đến Xích Diệm Chưởng

Tân Bá Công nói:

- Đương nhiên là có quan hệ, ba năm sau khi yêu phụ kia quăng bí kíp võ công của Ngôn Gia Môn xuống Hắc Long Đàm thì lệnh thúc nhân một chuyến đến Hắc Long Đàm tìm câu cá chép vàng làm dược liệu, tình cờ lệnh thúc lại câu trúng con cá chép vàng đã nuốt cuốn bí kíp kia vào bụng.

Chúc Công Minh ngạc nhiên hỏi:

- Không lẻ võ công gia truyền của Chúc gia là võ công của Ngôn gia?

Tân Bá Công lắc đầu, nói:

- Không phải vậy, khi đó lệnh thúc mỡ túi da ra xem thì không những phát hiện trong đó có bí kíp võ công của Ngôn gia mà còn có cả võ công Miêu Cương...

Ngôn Phương Khanh ngạc nhiên hỏi:

- Tiền bối, trong đó còn có võ công Miêu Cương nữa à?

Tân Bá Công nói:

- Đúng vậy! Phụ nhân kia vì quá yêu vị tiền bối trưởng lão đó của ngươi nên muốn hủy võ công gia truyền của hai nhà để mong được ăn đời ở kiếp với vị chưởng môn đó...chính vì vậy mà sau khi duyên số bất thành thì bà ta trở nên câm hận Ngôn gia đến tận xương cốt và không tiếc tay hạ độc thủ...

Ngôn Phương Khanh buột miệng nói:

- Thì ra là như vậy!

Tân Bá Công nói tiếp:

- Sư thúc của Chúc lão đệ mới lấy bí kíp võ công xem qua một lượt, đối với Thiên Nam Quái Khách mà nói thì tất nhiên chẳng có gì lạ, nhưng lão phát hiện một bộ chưởng pháp của Ngôn gia nếu hợp với võ công Miêu Cương thì thật sẽ hình thành nên một môn tuyệt học. Thế là lệnh thúc sáng lập ra môn võ công Xích Diệm Chưởng. Chúc lão đệ nói xem lão phu có nên bảo ngươi chỉ điểm cho Ngôn Phụng Khanh không?

Chúc Công Minh nói:

- Đã vậy thì lão phu nghĩa bất từ nan thôi!

Ngôn Phụng Khanh rất quan tâm đến tung tích của bí kíp võ công của Ngôn gia nên vội hỏi:

- Tân lão tiền bối, vị Chúc tiền bối đó có nói là đã xử trí những cuốn bí kíp kia như thế nào không?

Tân Bá Công nói:

- Chuyện này thì lão phu không biết, nhưng khi gặp được Ác Khỗng Minh - Kế Thông thì có thể biết đấy!

Ngôn Phương Khanh bất giác ngẫn người, hắn chưa kịp hỏi thì An Tiểu Bình đã lên tiếng:

- Tân công công, tại sao võ công của Ngôn gia lại có quan hệ với Thiên Hạc Thất Trảm?

Tân Bá Công mĩm cười, nói:

- Tường tận như thế nào thì lão phu cũng không được rõ lắm, nhưng chuyện võ công Ngôn gia du nhập chiêu thức của Thiên Hác Thất Trảm là do Trần Hy Chính nói cho lão phu biết, vì thế nhất định là không thể sai được!

An Tiểu Bình ngẫn người giây lát rồi nói:

- Kiếm Thần Trần đại hiệp nói chuyện này à?

Tân Bá Công nói:

- Không sai, theo Trần lão đệ nói thì võ công gia truyền của cô nương, nguyên không phải là Thiên Hạc Thất Trảm mà là Thiên Hạc Tam Kiếm. Năm xưa phu phụ lệnh tổ từng dùng kiếm pháp này gây chấn động võ lâm Trung Nguyên nên chuyện Trần Hy Chính nói là không thể sai được!

Chợt nghe Chúc Công Minh lớn tiếng nói:

- Những lời của Tân huynh vừa nói không sai một chút nào, lão phu và phu phụ An Cửu Công là chỗ chi giao nên có thể khẳng định Thiên Hạc Tam Kiếm là võ công gia truyền của An gia!

An Tiểu Bình nghe vậy thì vội hỏi:

- Chúc lão, Thiên Hạc Tam Kiếm đã là võ công gia truyền của vản bối thì tại sao bây giờ lai trở thành Thiên Hạc Thất Trảm?

Chúc Công Minh nói:

- Chuyện này lão phu cũng không rõ lắm. Nhưng...

- Nhưng thế nào?

- Lão phu có hỏi qua lệnh tổ nhưng lệnh tổ chỉ mĩm cười mà không trả lời, còn tổ mẫu của cô nương lại nói một câu rất thâm thúy!

- Bá bá của vản bối nói thế nào?

- Tổ mẫu của cô nương nói rằng, phu phụ bà ta gặp một cơ duyên!

- Không lẻ đó là võ công của Ngôn gia?

- Lão phu không dám khẳng định!

Lúc nầy Tân Bá Công phá lên cười một tràng rồi nói:

- Chúc lão đệ, Thiên Hạc Thất Trảm không phải xuất xứ từ Thần Châu Ngôn Gia Môn mà xuất từ Kiếm Thánh Long đại hiệp...

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Tân lão tiền bối muốn nói đến sư tỗ của vản bối chăng?

Tân Bá Công gật đầu, nói:

- Không sai!

Chúc Công Minh trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Làm sao Tân huynh biết Thiên Hạc Thất Trảm có nguồn gốc từ Kiếm Thánh Long đại hiệp?

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Năm xưa phu phụ An Cửu Công vào Trung Nguyên và từng đánh bại thập đại cao thủ, sau đó bất chiến mà lui, chuyện này Chúc lão đệ biết rồi chu?

Chúc Công Minh nói:

- Không sai, An huynh từng nói cho lão phu biết! Bọn họ vì bại dưới Long Hành kiếm pháp của Kiếm Thánh Long đại hiệp nên trở về Đông Hải!

Tân Bá Công nói:

- Đúng vậy! Sau đó Kiếm Thánh Long đại hiệp có ra Đông Hải thăm viếng bọn họ một lần, chuyện này Chúc lão đệ cũng biết chứ?

Chúc Công Minh gật đầu, nói:

- Biết! An huynh cũng từng đề cập với lão phu. Nhưng chẳng hay chuyện này có quan hệ gì đến Thiên Hạc Thất Trảm?

Tân Bá Công nói:

- Đương nhiên là có quan hệ! Phu phụ An huynh trở về Đông Hải và có sáng tạo thêm phương diện võ công nhưng trong khoảng thời gian ngắn đó không thể ngộ ra được môn võ công cao thâm như vậy. Do do, lão phu cho rằng, câu ngộ cơ duyên của bọn họ là ám chỉ Long đại hiệp!

Chúc Công Minh suy nghĩ một lát rồi bật cười và nói:

- Đúng rồi! Tại sao lão phu không sớm nghĩ đến điều nầy nhĩ? Ngoài Kiếm Thánh Long đại hiệp ra thì con ai có thể ngộ ra môn võ công cao minh như thế?

An Tiểu Bình nhìn qua Phương Tuyết Nghi và hỏi:

- Phương đại ca, chuyện này là thật chứ?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Có lẻ là không giả…

Cách trả lời của chàng khiến quần hùng cứ ngỡ là Tiểu Bình sẽ không vui, chẳng ngờ nàng lại tõ ra rất cao hứng, nàng nói:

- Cái gì là có lẻ và không có lẻ, Phương đại ca nói rõ ra xem nào?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tiên sư từng nói, nếu tại hạ gặp phải võ công của Đông Hải thì phải đặc biệt cẩn thận, ý tiên sư muốn nói là năm xưa khi sư tổ đến Đông Hải thì ngươi có để lại một bộ võ học dùng để khắc chế Long Hành Kiếm Pháp. Mục đích là để sau này nếu có đồ đệ bất tiếu gây ra kiếp sát trên giang hồ thì cũng còn có tuyệt học khắc chế!

An Tiểu Bình nói:

- Nói vậy thì Thiên Hạc Thất Trảm thật sự là do sư tổ của Phương đại ca truyền thụ rồi!

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Đúng vậy!

An Tiểu Bình nhìn chàng mĩm cười và nói:

- Phương đại ca, nếu sau này đại ca có làm sai chuyện gì thì e rằng tiểu muội cũng không thể dùng Thiên Hạc Thất Trảm mà đả thương đại ca!

Thì ra lúc nầy do mọi người đã biết thân phận thật sự của nàng nên nàng đã sớm bõ lớp cải trang, do đó việc xưng hô với Phương Tuyết Nghi cũng thay đổi!

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì bất giác ngẫn người, lòng chàng vô cùng xúc động nhưng chàng lại không nói gì, bởi lẻ trong tình cảnh này thì có thể nói được gì?

Chợt nghe Ngôn Phụng Khanh nói:

- Tân lão tiền bối, theo sự giải thích như vậy của tiền bối thì không lẻ võ công của Thần Châu Ngôn Gia Môn cũng có nguồn gốc từ Kiếm Thánh?

Tân Bá Công nói:

- Đương nhiên là có! Phân nữa võ công của gia gia ngươi là do Kiếm Thánh chỉ điểm, nếu không thì Ngôn gia làm sao có chỗ đứng trên giang hồ?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Thì ra là như vậy! Lúc nầy hắn mới thực sự hiểu dụng ý tại sao Tân Bá Công bảo An Tiểu Bình giúp đở hắn nên vội cung thủ xá dài và nói:

-Suốt đời vản bối sẽ không quên đại ân chỉ điểm mê lộ của lão tiền bối...

Tân Bá Công khoát tay và nói:

- Hà tất phải khách sáo! Lão phu chỉ mong ngươi đừng quên di chúc của lệnh tổ mà hãy sớm quảng đại phục hưng uy phong của Thần Châu Ngôn Gia Môn!

Ngôn Phụng Khanh vô cùng cảm động, hắn vội nói:

- Vản bối xin ghi lòng tạc dạ những lời vàng ngọc của tiền bối!

Hắn vừa dứt lời thì bỗng nhiên thấy trưởng lão Cái Bang, Cát Uy đang vội vàng bước vào tịnh thất. Theo sau lão này còn có một người đầy vẻ phong trần, hình như đã trải qua một lộ trình khá dài.

Hoắc Minh Phong vừa thấy người đi sau Cát Uy thì ngạc nhiên kêu lên:

- Diệp Đường chủ sao lại đến nơi này?

Thì ra là vị lão nhân tay cầm thiết trượng này là phân đường chủ phân đường Kim Lăng của Cái Bang - Danh hiệu là Giang Nam Thần Trượng Diệp Thế Hào.

Diệp Thế Hào lướt lên trước hành lễ với Hoắc Minh Phong và nói:

- Dệ tử khấu kiến Bang chủ...

Hoắc Minh Phong vội đáp lễ và nói:

- Không dám, Diệp Đường chủ hãy mau mau tham kiến chư vị cao nhân!

Diệp Thế Hào và Cát Uy hoặc đã từng gặp hoặc đã từng nghe nói về mấy vị cao nhân tại đương trường nên cũng không cần hàn huyên nhiều. Nhưng khi Diệp Thế Hào nhìn đến Phương Tuyết Nghi thì bất giác sững người, lão thầm nghĩ:

- Không lẻ đây là Nghi nhi?

Vừa nghĩ lão vừa bước qua chỗ Phương Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi nghe bang chủ Cái Bang gọi lão nhân này là Diệp Đường chủ thì đã biết người này tất phải là huynh trưởng của mẫu thân mình, do vậy chàng vội đứng lên hành lễ và nói:

- Hài nhi Tuyết Nghi xin khấu kiến cửu cửu...

Diệp Thế Hào phá lên cười ha hả, hai tay chụp lấy vai Tuyết Nghi và nói:

- Hài tử, quả nhiên là ngươi rồi! Không ngờ ngươi đã cao to thế nầy...

Tràng cười chưa dứt thì song mục của lão chợt lấp lánh ngấn lệ.

Hoắc Minh Phong chờ cho hai người an toạ xong thì hỏi Cát Uy ngay:

- Cát sư đệ, chuyện ở thành Lạc Dương có tìm được manh mối gì không?

Cát Uy đáp:

- Tiểu đệ đã tìm được vài manh mối!

Trịnh Đại Cương không nhẫn nại được nên hỏi xen vào:

- Cát trưởng lão đã điều tra được tung tích của Thạch Tuấn chăng?

Cát Uy gật đầu, nói:

- Không sai! Cũng may là Cát mỗ không phụ lòng mong đợi của tệ Bang chủ nên đã tìm được tung tích của Thạch tam hiệp và Phương phu nhân!

Hoắc Minh Phong liền hỏi:

- Sư đệ, bọn họ đang ở đâu?

Cát Uy chậm rải đáp:

- Đang ở trong tổng đàn của Ngũ Thanh Giáo.

Lời này vừa xuất thì tất cả quần hùng đều bất giác cảm thấy bất ngờ.

Cát Uy hỏi tiếp:

- Phương Thiên Thành cũng ở tại đó, nhưng...

Trịnh Đại Cương vội hỏi:

- Nhưng thế nào?

Cát Uy nói:

- Nhưng tình cảnh của Phương Thiên Thành và bọn họ lúc nầy có chỗ bất đồng!

Phương Tuyết Nghi cũng hỏi xen vào:

- Bất đồng chỗ nào?

Cát Uy nói:

- Thạch tam hiệp và Phương phu nhân đang bị giam cầm còn Phương Thiên Thành là khách quí!

Hoắc Minh Phong hỏi lại:

- Sư đệ, chuyện đó thật đấy chứ?

Cát Uy nói:

- Tiểu đệ làm sao dám nói dối Bang chủ? Phân đường Trung Châu của bản bang đã phái người đệ tử giả làm thuộc hạ của Ngũ Ma, bọn chúng đã tận mắt trông thấy thì quyết không thể nhầm lẫn.

Hoắc Minh Phong gật đầu, nói:

- Nói như thế tức là sự thật rồi!

Cát Uy nói tiếp:

- Nhưng tiểu đệ rất hổ thẹn là vẫn chưa điều tra được Phương Thiên Thành rốt cuộc là thật hay giả?

Trịnh Đại Cương buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Không cần phải điều tra nữa! Trịnh mổ đã tin chắc hắn không phải là Phương nhị đệ của Trịnh mổ!

Tống Phù buột miệng hỏi:

- Trịnh lão đệ cho rằng hắn là ai?

Trịnh Đại Cương nói:

- Tại hạ phán đoán...có thể hắn là Hóa Ảnh Nhân Ma Tô Tiểu Pha!

Tống Phù kinh ngạc kêu lên:

- Tô Tiểu Pha à? Chẳng phải mười bảy năm về trước hắn đã bị Kiếm Thần Trần đại hiệp trừ diệt ở Thái Sơn rồi sao?

Trịnh Đại Cương nói:

- Tin đồn ngoài giang hồ là như vậy nhưng không một ai trông thấy thi thể của hắn, ngay cả bản thân Trần đại hiệp cũng không thừa nhận chuyện này, vì thế mà tại hạ mới nghi có thể là hắn!

Phương Tuyết Nghi chau mày hỏi:

- Đại bá, Tô Tiểu Pha là nhân vật nào?

Trịnh Đại Cương nói:

- Là kẻ đại gian đại ác mà ai ai cũng muốn trừ diệt!

..........Mất trang 161-168.........

Không thể trông thấy rồi!

Tân Bá Công xen vào:

- Sư thái, thanh chuỷ thủ đó rất quý giá phải không?

Thần Ni nói:

- Lão thí chủ từng nghe nói đến Du Long Kiếm Lệnh chưa?

Tân Bá Công ngạc nhiên nói:

- Thanh chuỷ thủ đó là Du Long Kiếm Lệnh à?

Thần Ni gật đầu, nói:

- Không sai, nếu không thì bần ni đã chẳng tặng nó cho Trần sư huynh!

Chúc Công Minh tiếp lời:

- Lão phu nghe nói Du Long Kiếm Lệnh đã bị Kiếm Thánh Long đại hiệp hủy rồi, tại sao nó lại ở trong tay sư thái?

Thần Ni nói:

-Tiên sư không hủy Du Long Kiếm Lệnh mà là truyền nó cho bần ni!

Tân Bá Công nói:

- Nói vậy là Kiếm lệnh đã lọt vào tay Nhập Phàm?

Thần Ni chậm rải nói:

- Nếu không phát hiện Kiếm lệnh trong tay hắn thì bần ni đâu dám nói hắn là kẻ đã ám toán Trần sư huynh.

Tân Bá Công nói:

- Lão phu thật không ngờ là Du Long Kiếm Lệnh vẫn chưa bị hủy...

Lời chưa dứt thì đã nghe Chúc Công Minh lớn tiếng hỏi:

- Sư thái, chẳng hay mấy trang phổ viết ra khi lập kiếm lệnh có còn không?

Thần Ni gật đầu, nói:

- Đương nhiên là còn! Tiên sư truyền kiếm lệnh cho bần ni nhưng hai trang phổ đó lại giao cho Trần sư huynh!

Tân Bá Công hỏi:

- Sau khi Kiếm Thần tạ thế thì sư thái có tìm được chỗ cất giấu hai trang phổ đó không?

Thần Ni lắc đầu, nói:

- Không! E rằng nó đã lọt vào tay Nhập Phàm rồi!

Tân Bá Công buột miệng kêu lên:

- Thế thì hỏng bét!

Phương Tuyết Nghi dường như không biết gì về chuyện Du Long Kiếm Lệnh, chàng nghe ba người đối đáp thì ngơ ngác một lúc rồi nói:

- Nhập Phàm đại sư ở trong Thiếu Lâm tự, sao sư thúc không tìm lão hỏi thử xem?

Thần Ni nói:

- Nếu hắn không chịu thừa nhận thì há chẳng phải là đánh cỏ động rắn sao? Theo ngu kiến của vi thúc thì cứ chờ đến đại hội tối nay, nếu Nhập Phàm xuất kiếm lệnh thì chúng ta sẽ truy vấn.

Tân Bá Công suy nghĩ một lát rồi nói:

- Làm thế cũng được! Năm xưa hai mươi cao thủ trong chánh tà lưỡng đạo cùng ký tên vào Thiên Hạc Quần Long song phổ lập ra Du Long Kiếm Lệnh và đồng ý suy tôn Kiếm Thần làm lệnh chủ truyền đời để duy trì công bình cho võ lâm. Nếu kiếm lệnh song phổ rơi vào tay người khác, trừ bản thân hai mươi cao thủ kia hoặc đệ tử của bọn họ, thì phải tận lực thu hồi trở lại bằng bất cứ giá nào, chuyện này Chúc lão đệ còn nhớ chứ?

Chúc Công Minh cười hì hì, nói:

- Đương nhiên là nhớ! Lão phu cũng là người ký tên trong đó mà!

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Phương Tuyết Nghi:

- Lão đệ, kiếm lệnh và song phổ chẳng những quan hệ đến kẻ thù của sư phụ ngươi mà còn quan hệ rất lớn đến đại cuộc của võ lâm sau nầy. Vì vậy, trong đại hội hôm nay ngươi phải lấy danh nghĩa là truyền nhân của Kiếm Thánh mà thu hồi hai báu vật đó, nếu không thì trong vòng hai mươi năm tới, võ lâm khó tránh một trường đại loạn!

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Vản bối xin ghi nhớ!

Thần Ni chấp tay nói với Tân Bá Công:

- Bần ni không tiện ở lại lâu, giờ dậu hôm nay chúng ta sẽ gặp lại vậy!

Lời chưa dứt thì thân hình bà đã lướt đi như một làn khói nhẹ, thoáng chốc đã mất hút tung tích!

Tân Bá Công nhìn theo và buột miệng nói:

- Chúng ta còn ở đây làm gì nữa? Nên chuẩn bị đi là vừa!

Đoàn người lập tức rời tịnh thất ra đại điện thì thấy mấy vị trưởng lão Thiếu Lâm và Cái Bang cùng An Tiểu Bình, Diệp Thế Hào... đã tề tựu sẳn sàng. Sau khi người của cửu đại phái tập hội đầy đủ thì Tân Bá Công soái lãnh quần hào thẳng tiến đến Trung Nhạc miếu.

Trung Nhạc miếu nằm về hướng Đông Nam núi Thái Thất, cách Thiếu Lâm không xa lắm nên khoảng giờ mùi, giờ thân thì quần hùng đã đến nơi. Bọn Tân Bá Công đứng ở sườn núi nhìn xuống sân miếu dưới chân núi thì thấy nơi đây bày biện không dưới trăm bàn rượu. Vẫn chưa thấy một nhân vật nào trong Ngũ Ma xuất diện, trong số những kẻ tiếp đải ở đây Phương Tuyết Nghi nhận thấy có Ngãi Đông Hải, Thành Huyền Thông.

Quần hùng do Tân Bá Công soái lãnh vừa được mời an toạ thì chợt nghe trong miếu vang lên ba hồi chuông, Ngũ Đại Ma Chủ do Thiên Ma Nữ dẫn đầu từ từ bước ra và ngồi ở khán đài bên phía Tây - đối diện với bọn Tân Bá Công.

Độc đại phu - Ác Khỗng Minh - Kế Thông quét song mục lạnh lùng nhìn qua quần hào rồi bước lên khán đài dõng dạc nói:

- Ngũ Thanh giáo được quần hào hạ cố quang lâm thật khiến cho Kế mỗ vô cùng cảm phục! Trà thô rượu nhạt khó nói hết lòng tôn kính nhưng xin chư vị cứ tự nhiên dùng qua!

Hắn ngưng một lát rồi nói tiếp:

- Trong số chư vị, nếu người nào có ân oán, hoặc không muốn nghe lệnh của bản giáo thì cứ tự nhiên lên khán đài thể hiện bản lảnh hoặc giải quyết ân oán. Thời gian đại hội sẽ kết thúc trước giờ tỵ nên chư vị chớ bõ lỡ cơ hội ngàn vàng này...

Nói đoạn hắn cung thủ chào quần hùng rồi trở về chỗ ngồi.

Phương Tuyết Nghi quay sang hỏi Tân Bá Công:

- Tân lão, vản bối thượng đài náo động một phen được không?

Tân Bá Công lắc đầu, nói:

- Không được! Tốt nhất là ngươi không nên thượng đài trước, chuyện đối phó Ngũ Ma do lão phu xuất diện!

Lời vừa dứt thì lão hừ một tiếng dài rồi phi thân bay thẳng lên bình đài.

Ngũ Ma vừa thấy có người thượng đài thì hơi ngỡ ngàng nhưng khi nhận ra người nầy là ai thì bọn chúng kinh ngạc không thôi.

Tân Bá Công cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Thiên Ma Nữ, năm bọn ngươi lên cả đây, lão phu phải thay Trần đại hiệp thu thập các ngươi mới được!

Thiên Ma Nữ hơi do dự chưa kịp lên tiếng thì lại có một bóng người nữa phi thân lên bình đài, người này không ai xa lạ mà chính là An Tiểu Bình.

Tân Bá Công ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu nha đầu, ngươi lên đây làm gì?

An Tiểu Bình nói:

- Tân công công, vản bối muốn nói với lão là Ngũ Ma đã không còn khí lực động thủ rồi!

Tân Bá Công ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

- Vản bối vừa được Thiên Đài Tam Tuyệt cho biết là bọn chúng đều đã bị ám toán nên chỉ cần động thủ thì không đầy nữa canh giờ độc chất sẽ phát tác mà chết.

Tân Bá Công vô cùng kinh ngạc, lão hỏi lại:

- Thật thế sao?

Lời vừa dứt thì chợt nghe dưới bình đài có ba tràng cười vang vang cùng cất lên, theo đó là ba giọng nói:

- Tại sao lại không thật?

Quần hùng quét mục quang nhìn qua thì quả nhiên ba nhân vật này chính là Thiên Đài Tam Tuyệt Giang Thiên Hiểu, Lý Triệu Phong và Từ Kiệt.

Giang Thiên Hiểu cung thủ nói với Tân Bá Công trên bình đài:

- Tân huynh, bọn tại hạ đã tương kế tựu kế mà hành sự thôi! Thiên Ma Nữ đã có thể hạ độc được bọn tại hạ thì tại sao bọn tại hạ không thể hạ độc lại bọn Ngũ Ma chúng chứ?

Bọn Ngũ Ma làm sao có thể tin những lời như vậy, Bát Man Cổ Vương Kim Trường Canh quát lớn một tiếng rồi tung người lên bình đài, cùng lúc lão xuất một chưởng di sơn đảo hải về phía Tân Bá Công.

Tân Bá Công nộ khí xung thiên, lão dịch người qua trái rồi vung hữu thủ tiếp lấy chưởng lực của đối phương, nhất thời kình khí bắn ra ngoài khiến cho quần hào đều cảm thấy chấn động.

Nội lực của song phương chênh lệch quá rõ ràng, chỉ nghe Kim Trường Canh hừ một tiếng, theo đó là toàn bộ thân hình của lão như chiếc lá mùa thu bay thẳng xuống bình đài. Miệng thổ đầy huyết tươi, nhất thời nằm yên bất động.

Ngồi dưới bình đài, tứ ma thấy vậy thì hồn kinh phách lạc, cả bọn đồng loạt kêu lên:

- Kim huynh... Trúng độc thật rồi!

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Còn giả được sao? Thiên Ma Nữ nếu ngươi muốn sống thì còn có biện pháp đấy!

Thiên Ma Nữ thất sắc, tâm thần đã loạn, ả không ngờ bằng hữu mình mời đến lại hại ngược mình nên vội nói:

- Cô nương có điều kiện gì?

An Tiểu Bình nói:

- Độc vật mà Thiên Đài Tam Tuyệt trúng có thuốc giải không? Chỉ cần ngươi đưa ra thuốc giải thì tự nhiên độc vật trên người các ngươi cũng được giải thôi.

Lời An Tiểu Bình vừa dứt thì Thiên Ma Nữ chẳng cần suy nghĩ, ả lấy một túi vải trong tay áo ra và quăng ngay lên bình đài.

An Tiểu Bình chụp lấy rồi gọi Thiên Đài Tam Tuyệt lên cho mỗi lão uống một viên.

Thời gian chừng cạn tuần trà thì nàng hỏi:

- Tam vị cảm thấy thế nào?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Ổn rồi! Đa tạ cô nương...

Nói chưa hết câu thì lão đã quét hai đạo hàn quang nhìn xuống Thiên Ma Nữ.

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Ba vị tiền bối, chuyện hôm nay không dám phiền tam vị động chân tay nữa!

Tân Bá Công cười nhạt rồi nói với Thiên Ma Nữ:

- Thiên Ma Nữ, Ngũ Thanh giáo là do những nhân vật nào đứng ra thành lập?

Thiên Ma Nữ biến sắc, ả không trả lời Tân Bá Công mà nói với An Tiểu Bình:

- Cô nương, độc dược trên người Thiên Đài Tam Tuyệt đã được giải, cô nương giao thuốc giải cho bản toà chứ?

Tiểu Bình nói:

- Đừng vội! Tân công công còn chưa nói xong mà!

Thiên Ma Nữ lạnh lùng nói:

- Bản giáo phụng mệnh Du Long Kiếm Lệnh mà thành lập, người phát lệnh e rằng phải là hậu nhân của Kiếm Thánh đấy!

Tân Bá Công cười nhạt, nói:

- Người đó ở đâu?

Thiên Ma Nữ ấp úng nói:

- Chuyện này... Tiện thiếp không biết!

Tân Bá Công nói:

- Nói vậy thì ra các ngươi chỉ là kẻ thừa hành thôi à!

Thiên Ma Nữ chỉ gật đầu mà không nói gì.

An Tiểu Bình quét mục quang nhìn từ Thiên Ma Nữ qua Đồng Tử Kỳ, Kế Thông và Liễu My Nương, rồi nói:

- Các vị đã không phải là nhân vật chính thì tốt nhất là mau xuống ghế chủ vị đi thôi!

Bọn Thiên Ma Nữ đều bất giác ngẫn người, Kế Thông liền nói:

- Cô nương giao thuốc giải đã!

An Tiểu Bình cười nhạt, nói:

- Chỉ cần các vị rời ghế chủ vị và lập trọng thệ về sau không được xuất diện trên giang hồ nữa thì tự nhiên sẽ có người đưa ra thuốc giải.

Bọn Thiên Ma Nữ đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn qua Kim Trường Canh đã tuyệt khí một hồi lâu, cuối cùng cả bọn thở dài và cất bước lìa đài.

Ngay lúc đó, bỗng nhiên có ba bóng người dường như phi thân lên bình đài cùng một lúc, đó là Phương Tuyết Nghi, Kim Đỉnh Thần Ni và Trịnh Đại Cương.

Phương Tuyết Nghi quay sang nói với Tân Bá Công:

- Tân lão, chuyện Ngũ Ma xem như đã giải quyết xong, chuyện còn lại xin Tân lão nhường cho vản bối xử lý nhé!

Tân Bá Công phá lên cười một tràng rồi nói:

- Tại sao? Lão phu không ước định với ngươi là lão phu không quản chuyện này mà!

Lão ngừng lại rồi quét mục quang nhìn xuống bình đài và quát lớn:

- Tô Tiểu Pha, ngươi cũng nên thượng đài rồi đấy!

Phương Thiên Thành - kẻ do Tô Tiểu Pha mạo danh vừa nghe thì biến sắc nhưng lão không thể không lên bình đài.

Tân Bá Công cười nhạt, nói:

- Phương Thiên Nghi và Phương Thiên Thành đều chết dưới tay ngươi phải không?

Kẻ giả mạo Phương Thiên Thành lạnh lùng nói:

- Tân Bá Công, làm sao ngươi biết ta là Hóa Huyết Nhân Ma?

- Có chuyện gì qua mắt được lão phu? Họ Tô kia, ngươi đứng qua một bên chờ giây lát, Kim Đỉnh Thần Ni còn có chút chuyện phải giải quyết trước, ân oán giữa ngươi và Phương gia sẽ được giải quyết sau cùng.

Lúc nầy Than Ni chấp tay niệm phật hiệu rồi nhìn xuống bình đài và nói:

- Bần ni mời Nhập Phàm đại sư ra nói chuyện!

Nhập Phàm đại sư nghe vậy thì bất giác ngẫn người nhưng lão cũng vội đứng lên và tiến lên bình đài.

Kim Đỉnh Thần Ni nói:

- Đại sư, bần ni có một chuyện không rõ nên xin thỉnh giáo đại sư!

Nhập Phàm đại sư nói:

- Sư thái có điều gì chỉ giáo chăng?

Kim Đỉnh Thần Ni cười nhạt, nói:

- Du Long Kiếm Lệnh và Thiên Hạc Quần Long phổ đang ở trong tay đại sư phải không?

Nhập Phàm thản nhiên nói:

- Không sai! Hai vật đó đang ở bên người lão nạp!

Thần Ni nói:

- Xinh thỉnh giáo đại sư lấy được từ đâu vậy?

Nhập Phàm đại sư nói:

- Lão nạp lấy từ chỗ Trần thí chủ!

Thần Ni chợt quét đôi mục quang như điện nhìn đối phương và quát lớn:

- Không ngờ đệ tử phật môn lại có thể làm được chuyên ám toán người khác, hôm nay bần ni quyết...

Nhập Phàm cắt lời, lớn tiếng nói:

- Sư thái, không lẻ sư thái cho rằng Trần thí chủ là do lão nạp ám toán chăng?

Thần Ni nộ khí quát:

- Không phải ngươi thì còn ai?

Nhập Phàm đại sư quét mục quang nhìn qua Thiên Ma Nữ và chấp tay nói:

- Sư thái hiểu lầm chuyện này rồi, kẻ ám toán Trần đại hiệp chính là một đệ tử của Thiên Ma Nữ!

Thần Ni lạnh lùng nói:

- Thật không?

Nhập Phàm nói:

- Lão nạp há có thể là hạng nói dối? Đệ tử của Thiên Ma Nữ là Tử Phương Quân, đương thời ả này đã thọ mệnh dưới tay lão nạp, Trần đại hiệp tận mắt trong thấy nên tự nhiên là không thể sai được!

Chợt nghe Phương Tuyết Nghi xen vào:

- Đại sư, chuyện này không đúng rồi!

Nhập Phàm liên hỏi:

- Trần đại hiệp nói là lão không biết người nào ám toán mình phải không?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Không sai!

Nhập Phàm đại sư chậm rải nói:

- Tiểu thí chủ, đương thời đừng nói là Trần đại hiệp không biết Tử Phương Quân là ai! Bởi lẻ ả này đã giả trang thành một phụ nhân nông gia nên Trần đại hiệp mới bị mắc lừa!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Thế tại sao đại sư lại biết ả là đệ tử của Thiên Ma Nữ?

Nhập Phàm đại sư nói:

- Chuyện này là do lão nạp khai thác từ một đệ tử khác của Thiên Ma Nữ... Tiểu thí chủ, lão nạp tục gia họ Bạch, tam đệ tử Bạch Ngọc Diệp của Thiên Ma Nữ chính là điệt nữ của lão nạp, nhờ đó lão nạp mới biết được khúc mắc bên trong!

Thần Ni truy vấn:

- Thế tại sao Trần sư huynh lại giao kiếm lệnh cho đại sư?

Nhập Phàm đại sư lấy kiếm lệnh và hai trang Thiên Hạc Quần Long song phổ bằng đá để trao cho Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp:

- Sau khi Trần đại hiệp trúng độc thì hình như lão tự biết sinh mệnh tồn tại không lâu nên mới

giao kiếm lệnh và Thiên Hạc Phổ cho lão nạp bảo quản. Đương thời có Bạch Phất đạo trưởng tại đương trường chứng kiến chuyện này. Trần đại hiệp và lão nạp có một ước định, sau hai mươi năm, nếu Trần đại hiệp không có truyền nhân thì lão nạp sẽ huỷ kiếm lệnh và Thiên Hạc Phổ...

Lão ngưng một lát rồi nói tiếp:

- Đến nay đã mười lăm năm rồi, khi nghe tin Phương tiểu thí chủ xuất đạo hành tẩu giang hồ thì lão nạp vui mừng vô cùng, nếu không vì chuyện giám sát Ngũ Ma không cho bọn chúng ngầm hại võ lâm đồng đạo thì có lẻ lão nạp đã trở về Thiếu Lâm tự từ nữa năm trước rồi. Nhưng có một chuyện lão nạp phải nói rõ, Thiên Hạc Phổ là thật nhưng kiếm lệnh thì lão nạp phát hiện là giả!

Kim Đỉnh Thần Ni chấp tay nói:

- Thì ra là như vậy! Bần ni đã trách nhầm đại sư rồi, thật là tội nghiệt! Nhưng chẳng hay kiếm lệnh thật đang ở đâu?

Nhập Phàm đại sư đột nhiên phá lên cười ha hả rồi nói:

- Sư thái quá lời rồi! Trách nhiệm lão nạp đã xong, từ nay sẽ trở về Thiếu Lâm tự tịch hóa mười năm, mọi chuyện của võ lâm đồng đạo mong sư thái và Phương tiểu thí chủ chiếu cố... Còn chuyện kiếm lệnh thật thì e rằng đang ở trên người của Hóa Ảnh Nhân Ma đấy!

Lời vừa dứt thì lão tung người nhãy xuống bình đài rồi ung dung cất bước rời Trung Nhạc miếu trước sự ngơ ngác của quần hùng.

Phương Tuyết Nghi cất kiếm lệnh và Thiên Hạc Phổ vào người rồi quét mục quang nhìn Tô Tiểu Pha và nói:

- Họ Tô kia, bá mẫu và Lạc huynh của ta ở đâu? Ngươi đã làm gì bọn họ?

Tô Tiểu Pha cười nhạt, nói:

- Hai mẫu tử bọn họ đều ở trong địa lao dưới Trung Nhạc miếu, nếu ngươi muốn gặp bọn họ thì hãy tự trói mình rồi Tô mỗ dẫn ngươi đi!

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói:

- Ngươi chết đến nơi mà còn khẩu xuất cuồng ngôn à? Tiên phụ và đại bá phụ của ta chết trong tay ngươi phải không? Tại sao kiếm lệnh lại ở trong tay ngươi?

Tô Tiểu Pha cười ha hả rồi nói:

- Không sai! Phương Thiên Thành đoạt tình nhân của ta, Phương Thiên Nghi lại phát hiện ra diện mục thật của ta sau khi ta giết Phương Thiên Thành nên buộc lòng ta phải giết luôn hắn. Còn chuyện kiếm lệnh à? Đó là Tử Phương Quân trộm được rồi giao cho ta.

Phương Tuyết Nghi nộ khí xung thiên, song mục như toạt máu, chàng quát lớn:

- Tô Tiểu Pha, hôm nay Phương mỗ phải lấy tâm can ngươi để tế anh linh tại thiên của tiên phụ và đại bá phụ ta...

Lời chưa dứt thì soạt một tiếng, trường kiếm đã loé lên muôn ánh hàn quang, đang lúc nộ khí hoà quyện với thâm thù nên kiếm thế của chàng cực kỳ hung mãnh.

Tô Tiểu Pha cả kinh, lão vội vung tả thủ xuất một chưởng, đồng thời hữu thủ cũng xuất trường kiếm chống đở.

Nhưng Phương Tuyết Nghi đang ở đỉnh cực điểm của thù hận và sự kích động nên kiếm thế như sóng Trường Giang cuồn cuộn, kiếm khí ào ạt bắn ra hai bên đài.

Võ công của Tô Tiểu Pha cao cường hơn Trịnh Đại Cương chẳng bao nhiêu thì làm sao chống nỗi thế mãnh công như cuồng long xuất hải này?

Không đầy ba chiêu thì đột nhiên Phương Tuyết Nghi quát lớn:

- Tô Tiểu Pha, hãy nạp mạng đi!

Dư âm tiếng quát chưa dứt thì trước ngực Tô Tiểu Pha đã thũng một lỗ, máu tươi từ lục phủ ngũ tạng tuôn ra như suối nước. Phương Tuyết Nghi bước tới vạch áo Tô Tiểu Pha lấy ra một thanh chuỷ thủ, tức là kiếm lệnh thật. Chàng quay mặt xuống quần hào dưới bình đài và dõng dạc nói:

- Ngũ Thanh giáo đã được thu phục. Hoá Ảnh Nhân Ma đã bị trừ diệt, võ lâm từ nay về sau tất sẽ được thái bình.

Quần hùng dưới bình đài chợt sôi động hẳn lên với những lời chúc tụng không ngớt.

Phương Tuyết Nghi quay sang nói với Tân Bá Công:

- Tân lão, bây giờ xử lý Thiên Hạc Phổ và kiếm lệnh như thế nào?

Tân Bá Công cười ha hả rồi nói:

- Chuyện này tùy lão đệ ngươi định đoạt?

Phương Tuyết Nghi lấy Du Long Kiếm Lệnh và Thiên Hạc Quần Long Song Phổ ra rồi bỗng nhiên tung chúng lên không trung, cùng lúc bảo kiếm bên hữu thủ cũng loé lên. Trong chớp mắt, kiếm lệnh và song phổ đã bị trảm ra thành trăm mảnh vụn.

Tân Bá Công cười ha hả rồi nói:

- Phương lão đệ, hành động hủy kiếm lệnh và song phổ của ngươi thật đáng kính phục, lão phu xin có lời đa tạ trước!

Quần hào dưới bình đài - kể cả tứ ma còn lại cũng tõ ra vô cùng cảm động.

Phương Tuyết Nghi quay sang nói với Kim Đỉnh Thần Ni:

- Sư thúc, đệ tử đi cứu đại bá mẫu, Lạc huynh và Thạch tam thúc đây, một tháng sau đệ tử sẽ đi đón gia mẫu về Phương gia trang để sua soan lễ tế tiên phụ và đại bá phụ...

Kim Đỉnh Thần Ni mĩm cười, nói:

- Rất tốt! Ngươi đi đi! Nhưng đừng quên là bần ni đã mời tất cả quần hùng ở đây, ba tháng sau đi viếng mộ sư phụ ngươi đấy, ngươi thu xếp xong việc nhà thì lập tức cùng An cô nương đi Cùng

Lai Sơn nhé!

Phương Tuyết Nghi cung kính nói:

- Đệ tử tuân mệnh!

Nói đoạn chàng cùng An Tiểu Bình và Trịnh Đại Cương rời bình đài đi vào Trung Nhạc miếu tìm vào đại lao cứu thân nhân của chàng.

Quần hùng bên dưới bình đài vẫn còn vui mừng chúc tụng một hồi lâu rồi mới chịu giải tán ai về môn phái nấy, chờ ba tháng sau sẽ tập hội tại Cùng Lai Sơn viếng mộ Kiếm Thần Trần đại hiệp.

Võ lâm bắt đầu một thời kỳ an bình và Trường Giang sóng sau đùn sóng trước, lớp người mới với nhiều anh tài tuấn kiệt sẽ gánh vác trách nhiệm hành hiệp trượng nghĩa - Phù trì chánh đạo của võ lâm.

<!--div class='story_text'>HẾT</div-->

Dịch giả

Mã Vô Cương